

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

62.387

*The Gift of the
Publishers*

*James Munroe & Co
of Boston*

5 April 1858

THE
ILIAD OF HOMER.

⊙
‘ΟΜΗΡΟΥ ἸΛΙΑΣ.

**THE
ILIAD OF HOMER,**

FROM THE TEXT OF WOLF

WITH ENGLISH NOTES.

By C. C. FELTON,
ELIOT PROFESSOR OF GREEK IN HARVARD UNIVERSITY.

NEW AND REVISED EDITION.

**BOSTON:
JAMES MUNROE AND COMPANY.
1857.**

G. L. 62, 387

HARVARD COLLEGE LIBRARY

1858. April. 5.

Gift of
The Publishers.

Entered according to Act of Congress, in the year 1846, by
JAMES MUNROE AND COMPANY,
in the Clerk's Office of the District Court of the District of Massachusetts

PREFACE.

IN the present edition of the *Iliad*, the text has been carefully revised. A much larger body of annotations than was contained in the former editions has been subjoined to this, and a small portion only of the old notes has been incorporated with the new. It would have been a pleasing task to furnish a minute and critical commentary upon the whole *Iliad*; but such a commentary would have enlarged the work greatly beyond the plan which had been determined on. It was thought better to explain in detail a portion only of the *Iliad*,—a portion which would probably embrace nearly all the peculiarities of the Homeric language,—and to prepare notes of a more general character for the rest. The student will, therefore, find the remarks upon the first book much more numerous and particular than those upon the remainder of the poem. On the other hand, such passages as the shield of Achilles, in the eighteenth book, are illustrated with a fulness of discussion which their general interest, as pictures of antique life, seemed to warrant.

In the Preliminary Remarks to the notes, an attempt has been made to sketch the leading features of Hellenic life in the Heroic and Homeric ages, and to trace the growth of Epic poetry from its primeval sources to the full tide of song in the *Iliad* and *Odyssey*. Several views there set forth are to be regarded as probable approximations only to a true picture of ages and states of society, the poetical remains of which are the only documents of their history.

At the close of the Preliminary Remarks, an extract of some length is given from the chapter in Mr. Grote's *History of Greece* on the Homeric poetry. This work, of which two volumes only have been published, displays great learning, and rare powers of historical combination and critical analysis. I have cited the passage alluded to, not because I am prepared to adopt the conclusion it em-

bodies respecting the construction of the *Iliad*, but because that conclusion has been drawn by the independent studies of a well trained English mind ; and as it was published while the notes were passing through the press, and as several years will probably elapse before the completion of the history, it was thought desirable to lay at once a critical judgment of such high authority before the American student.

In the preparation of this edition, a great variety of works have been freely used. Illustrations or quotations taken from them are marked by the initials of their authors. The principal books consulted are Heyne's *Homeri Ilias*, Bothe's *Homeri Carmina*, *Homer Ilias* von G. C. Crusius, *Grammatisch-Kritische Anmerkungen zu Ilias des Homer* von C. F. Stadelmann, Köppen's *Anmerkungen zu Homers Ilias*, Montbel's *Observations sur l'Illiade d'Homère*, Spitzner's *Homeri Ilias*, Wolf's *Vorlesungen über Homers Ilias* (edited by Usteri), and Wolf's *Vorlesungen über die Alterthumswissenschaft*. Other subsidiary writers have also been consulted, and information drawn from them combined, as far as was practicable, within the limits of the editor's plan. Mr. Hope's valuable and elegant volumes on the *Costumes of the Ancients*, and Mr. St. John's learned work on the *Manners and Customs of Ancient Greece*, the rich fruit of a lifetime passed in study and travel, should be particularly mentioned. The excellent *Lexicon of the Poems of Homer and the Homericæ*, ably translated by Professor Smith, supplies, to a great extent, the place of a verbal commentary on Homer, and ought to be in the hands of every student of the poet.

The Illustrations of Mr. Flaxman are not so generally known in this country as they ought to be. No modern sculptor, according to the opinions of the best judges, has imbibed more thoroughly the spirit of grace and beauty which belongs preëminently to ancient art. His mind may be said to have been cast in a Grecian mould ; he had the same intuitive perception of the beautiful, the same love of simplicity, the same power which belonged to that intellectual people of embodying, in perfect forms, the ideal creations of genius. He spent seven years in studying the remains of antiquity at Rome ; and no man was ever more fitted by nature and education to revive and reproduce the elegant simplicity of the works of the ancients. His Illustrations of Homer, designed originally for bas-reliefs, were welcomed, on their appearance, by the applause of a

Europe. They have been repeatedly published in England, France, Germany, and Italy, and have taken, by universal consent, a place among the happiest modern representations of the spirit of the antique. They hold the same rank in art that Goethe's *Iphigenie* holds in literature. The republication of these Illustrations, it is believed, will be an acceptable service to the readers of Homer, executed as they are in the purest Grecian style. Mr. Flaxman illustrated the Poems of Hesiod and the Tragedies of Æschylus in the same classical and spirited manner. As a general remark, it may be observed, that the art and literature of the ancients explain each other to a degree unknown in modern times. There was a peculiar connection between them; they were different developments of the same ideas of the beautiful. The sculptor, the poet, the architect, each shedding light upon the others, wrought under the animating impulse of the most delightful country and climate, with a common sensibility to the beauty of proportion, and a similar abstinence from excess in means and effects, — a temperance which lies at the foundation of good taste. Homer's compositions were the source from which the artists of Greece drew their ideal forms of gods and goddesses and heroes. The whole compass of ancient poetry was, in fact, reshaped in the marble of the Grecian sculptors, and delineated anew on the canvass of the painters. The noble figures on the Parthenon, chiselled under the eye, if not by the hand, of Phidias, the broken remains of which are even now the best teachers of the highest style in the art, sprang into being from the same kind of inspiration as that which spoke in the rhapsodies of Homer, and the Tragedies of Æschylus and Sophocles. This is the bond which holds together Grecian art, song, and philosophy, in immortal unity and beauty. It appears necessary, therefore, to look beyond the words and forms of ancient literature, if we would understand it in a liberal way; and to see how the same spirit which breathes from the poet's page was embodied in the works of the artist. To represent the principle of this union to the young readers of Homer, the truly Grecian Illustrations of Flaxman have been inserted in their proper places. The engravings are executed by Mr. Andrews, a gentleman of well known taste and talent in that branch of art.

The questions of the existence of Homer, the original unity of the *Iliad*, the mode of its composition, and the occasions on which it was delivered, are touched upon in the Preliminary Remarks. I

will merely say here, that I can see no reason to doubt the personal existence of Homer, or his authorship of the *Iliad*. There are, with few exceptions, a harmony of parts, and a consistency among the different situations of the same character, which in the whole as substantially the production of one mind; but a mind as comprehensive as the forms of nature, the aspects of earth and the powers, propensities, and passions of man, — of a genius as varied, versatile, and dramatic as Shakspeare's. Then, to be may be remarked, that some of the chief personages in the poem are not completely exhibited, unless the situations in which they are placed in different parts of the poem be taken into consideration. Achilles, for example, in the first book, displays the ungovernable impetuosity of his temper, and justifies the character given of him by Horace : —

“*Impiger, iracundus, inexorabilis, acer.*”

But in the interview with the ambassadors sent by Agamemnon to his tent, he shows himself courteous, hospitable, and eloquent. After the death of Patroclus, the higher qualities of his character, his strong affections, his heroic virtues, are magnificently developed, yet with a large and consistent admixture of his old ferocity.

This, however, does not preclude the supposition that the incidents and characters in the war of Troy had been often handled by singers before Homer. Indeed, his whole manner of dealing with them seems to show that he took up the legendary types of the general heroes, and infused fresh life into them, without essentially changing their outlines; as a modern poet would use the traditional character of the Cid, or Hagen, or Parcival, or Arthur, without attempting to displace the legendary figures by creations of his own. Shakspeare did so in several of his tragedies. The sculptors and painters of Greece practised upon the same principle. The traditional form, expression, and attributes of each mythological personage were followed by the artists of later times, however much their genius and skill may have enabled them to excel their predecessors in the execution of the details.

Nor do I see much reason for supposing that Homer composed the *Iliad* as one regularly planned and developed work. The probabilities tend the other way. There is no great room for doubt that the story or stories of the *Iliad* rest on a historical basis; in

of the details, however, are to be regarded as the fictions of the poet.

The facts or legends on which the poem may be said to be historically founded admit of being concisely stated. The immediate cause of the Trojan war was the abduction of the beautiful Helen from Sparta, by Alexander, or Paris, son of Priam, the king of Troy. The early people of Western Asia and of Greece appear to have sprung from the same origin, and probably spoke the same language. Their manners, customs, and mythology, according to Homer and Herodotus, were nearly alike. Before the Trojan war, piratical expeditions from Greece to Asia, and from Asia to Greece, were the common enterprises of the daring spirits of the age, who carried off men, women, children, and cattle. It became a favorite enterprise for adventurers to seize upon beautiful women of high rank, the abduction of whom was a matter of pride and triumph to the successful marauder. Herodotus, in his First Book, mentions several instances. In consequence of this state of things, Tyndareus, king of Sparta, required of the chieftains who sought his daughter in marriage to bind themselves beforehand that they would unite to restore her, should she be stolen in this manner from the husband she might choose. She was married to Menelaus. Shortly after this event, Paris, who appears to have been a kind of piratical dandy, visited Sparta, and was hospitably entertained by Menelaus, whom he had the insolence to rob of his beautiful wife, and a large amount of treasure. The chieftains of the different states were now called upon to fulfil their promise, and a large armament was assembled at Aulis, under the command of the two brothers, Agamemnon and Menelaus. The numbers furnished by the respective chiefs are given in the catalogue or muster-roll of the army.

The Grecian forces, brought together in this manner, and entertaining these expectations, sailed for the Troad. The war was prosecuted with various success, on the plain of Troy, for nine years; during which many neighbouring cities were plundered, and their inhabitants killed or sold. In the tenth year, the city was taken and laid in ruins. But the action of the Iliad embraces only a few days of the last year. Their number is variously estimated from forty to fifty-three. The epic narrative begins with the quarrel of Achilles and Agamemnon, and ends with the burial of Hector; consequently, before the capture of Troy. Such is a sketch of the

ground-plan on which the divine genius of Homer raised a superstructure so magnificent.

The state of society and character of the age must be kept in mind by the reader of Homer. Though raised considerably above barbarism, the marks of primitive simplicity were still discernible. Communities were governed by hereditary chieftains, whose power were not defined with much precision, but depended in a great measure on the personal qualities of the individual. These chieftains were in general distinguished by strength and prowess, and were expected to lead their subjects in expeditions for plunder and in battle. Their genealogies traced their origin back into the mythical times, when the gods walked the earth and allied themselves with mortals. A divine ancestry, more or less remote, was the prerogative and the glory of the leading heroic families of the Hellenic race. They are variously styled in Homer, *kings, chiefs, leaders, and shepherds of the people*. Associated with them was a *Boule* or council of state, whose advice was sought in political affairs, and sometimes even an assembly of the people was convoked to deliberate on questions of general concern. In the great enterprise against Troy the champions were doubtless animated not so much by the desire of avenging the insulted honor of Menelaus, as by the hope of returning laden with the rich spoils of Asia; for the kingdom of Priam, according to several intimations in the *Iliad*, was at this period in a highly prosperous condition, and the customs of war sanctioned the merciless sacking of cities and the selling of captives into slavery.

The Homeric poetry is essentially popular, and deeply grounded in the universal nature of man. It speaks to the common passions of the human heart, and, like the drama of Shakspeare, which in its vitality of character it most resembles, profoundly engages the interest and sympathy of readers or hearers, apart from all that is local in coloring and temporary in form. Homer's rhapsodies were the most popular poetry, when they were rhythmically chanted by the minstrels in the festive halls or under the open sky at the *Panegyries*, or recited by public authority at the splendid Panathenæan assemblies in the violet-crowned city of Athena; and now, amidst the altered relations of the world, they share with the plays of the great Englishman in a popularity coextensive with civilization, and not approached by any other works of uninspired man. Every c

tivated language has translations of them, executed with various degrees of fidelity. Chapman, Hobbes, Ogilby, Pope, Cowper, Macpherson, Sotheby, and our countryman, Mr. Munford, have labored, in different modes and with different fortunes, to render them into English. From recent indications, it seems probable that a translation into English hexameters will soon be added to the English Homeric library. The Germans have long possessed, in the hexameter translation by Voss, an admirable representative of the Greek. A writer in Blackwood's Magazine has published two books of the Iliad, the first and the twenty-fourth, which, in their rhythmical movement, give a vivid idea of the measure, as well as the spirit, of the original. Mr. Shadwell has also made a successful attempt in the same Homeric style. A complete translation of the Iliad and Odyssey, in free and flowing English hexameters, would be the highest triumph of the translator's art.

But, popular as the Homeric poetry is even now, in order to appreciate it fully we must study ourselves into the Homeric age. The Grecian epic was a species of story-telling, abundant as the modern novel, for the entertainment of assemblies of men, on festive occasions, in princely halls, at Amphictyonic gatherings, or at religious solemnities. It was delivered in a species of musical recitative, with a slight accompaniment of the phorminx, like the minstrelsy of the Minnesingers and Troubadours who sang to the cithern in the baronial castles of the Middle Ages.

The peculiar genius of the Homeric language is worthy of special attention. There is a certain point in the progress of every people, when their speech is most fitted for poetical composition. It is when they have risen above the state of barbarism to a condition of some refinement, yet uncorrupted by luxury, and before the intellectual powers have been given much to political or philosophical speculation. Then the rudeness of language is softened down, but the words are still used in their primitive meanings. They are like coins, lately from the mint, with the impressions unworn by long and various use in the manifold business of life. The numerous secondary meanings which the ever-increasing intricacy of the social relations, and the new views and abstract ideas of science, impart to words, sometimes to the concealment of their original signification, have not yet confused or effaced the images they at first presented. Such was the character of our own noble language in the

time of Elizabeth. The words of Shakspeare and Massinger have a truth to nature, a clearness and graphic power, a directness, force and freshness, which few subsequent writers have been able to rival. Such was the condition of the Greek language in the age of Homer. Formed under the genial influences of a serene and beautiful heaven, amidst the most varied and lovely scenery in nature, and a people of a peculiarly delicate organization, of the keenest susceptibility to the beauty of sound as well as form, and of the most creative imagination, combined with a childlike impulsiveness and simplicity, the language had attained a descriptive force, a copiousness and harmony, which made it a fit instrument to express the poet's immortal conceptions. Its resources were inexhaustible. For every mood of mind, every affection of the heart, every aspect of nature it furnished clear, appropriate, and graphic expressions. Its words and sentences are pictures, in such living forms do they bring the thing described before the reader's eye. Frederick Jacobs says, delicately, yet truly, that the language of Ionia "resembles the smooth mirror of a broad and silent lake, from whose depth a serene smile with its soft and sunny vault, and the varied nature along its sunlit shores, are reflected in transfigured beauty." It was vivid, melodious, and rich; strikingly objective or concrete in its general character; a charm to the ear, and an unspeakable delight to the imagination, of a simple, hearty, but refined and beauty-loving people. It was copious and infinitely flexible in phrase, free and graceful in movement, unconstrained in structure, and obedient to the airy pulses of feeling, rather than to the formal principles of grammar. It expressed the thoughts and passions of robust manhood with artless and unconscious truth, and sometimes almost the prattle of the child.* Its freedom from constraint, its voluble minuteness of delineation, its rapid changes of construction, its breaks, pauses, significant and sudden transitions, its flexible irregularities, exhibit the intellectual play of national youth, while the boldness and splendour of invention it displays, and the majestic sweep of imagination which adorns it, bear the impress of genius in the full strength of its maturity.

---

* The analogies between the language of Homer and that of children and uncultivated people are ingeniously traced by Nast, a German scholar, in a treatise entitled *Über Homers Sprache aus dem Gesichtspunct ihrer Analogie mit der Allgemeinen Kinder- und Volkssprache*.

Tones and gestures of the living singer also formed a part of the poet's expressive power, and these must be reproduced by the imagination of the modern reader. The dramatic scene, as conceived by Homer and enacted by the rhapsodist, must be made to pass before the eye of the mind, revived and restored, with its Ionian accompaniments, by the force of fancy, aided by the resources of learning. "Almost five centuries had passed," said the great scholar cited above, "before the poems of Homer were imprisoned in written characters; and even then, mindful of their original destination, they flowed more sweetly from the tongue to the ear." *

The movement of the Homeric hexameter is singularly adapted, by its dactylic and spondaic rhythms, and the variety of its cæsural pauses, to the free and excursive character of the epic. It seems to have been taught to the early Hellenic singer by the Muse herself, or to have flowed from some natural fountain, some vocal Castaly of song. It retains its native freedom under the restraints of the written character, and the discipline of conjectural criticism. I do not believe in the necessity of filling out its quantities to the reader's eye, by making the text bristle with uncouth digammas, as Payne Knight has done in his attempt to exhibit Homer, as it were, *in puris naturalibus*, and Mr. Brandreth, to a less objectionable extent, in his otherwise elegant edition. The musical recitation of the rhapsodist enabled him to satisfy the demands of the ear in a much more simple and natural way. Under the management of the Ionic minstrel, time, within certain limits, was a *variable quantity*. The ἀνίψαλοι, μέλουροι, δολιχόουροι, — the *headless, tailless, long-tailed*, and other anomalous verses with polysyllabic names, are the inventions of technical metricians.

Thus the author of the Iliad enjoyed very great advantages for the poetical handling of his subject; and his genius was on a level with his situation. We should not expect, in the work of an early poet, the various humors and characters which grow out of modern society; but we shall find in Homer a wonderful power in the delineation of such characters as belong to the Heroic age. The various personages of the Iliad come bodily before us; we see them act, we hear them speak; but we neither see nor hear the mighty conjuror who has summoned them around us. Every hero bears himself throughout consistently with the poet's leading idea of the char

---

* *Classical Studies*, by Sears, Edwards, and Felton, p. 276.

acter. There is no confusion, no contradiction, no indistinctness in the scenic representations. The voyage, the council, the battle-field, the storm, are all described with equal power, truth, and knowledge. The hospitable entertainment, the eloquent debate, the ardor of friendship, the love of country, and the happiness of domestic life, are depicted with a warmth of coloring which shows the familiarity and fondness of one who has known them all. The pictures he has drawn with such unrivalled simplicity, life, and beauty, are the combinations and reproductions of scenes with which his own eye was familiar, to which his own heart was bound, from which his own imagination gathered its materials. The speeches of the ambassadors in the tent of Achilles, the lament of Agamemnon over his wounded brother, the interview between Hector and Andromache, the visit of Priam to the Grecian camp, the short but animating harangue of Achilles, urging the Greeks to immediate battle after the reconciliation, with numberless others, display the original and transcendent genius of the poet.

I have briefly referred to the peculiarities of the country and the state of society in which the *Iliad* was produced. I will remark, in addition, that books of travels in Greece and Asia Minor afford the most valuable illustrations both for the *Iliad* and *Odyssey*, and particularly in throwing light upon descriptions of natural scenery. This kind of illustration, though too much neglected by commentators on the ancient classics, has given, so far as it has been employed, a fresh interest to the study of antiquity. Mr. Wood's *Essay on the Original Genius of Homer* is a fine example of what may be done in this way. Mure's *Journal*, Wordsworth's *Pictures of Greece*, and his *Athens and Attica*, are among the best of the recent English works of this kind. A man of classical taste, who should make a careful survey of Greece, and study her present language, superstitions, customs, traditions, and antiquities, with the single object of illustrating the ancient classics, might render the most important aid to the critical labors of the closet. Such a man was Karl Ottfried Müller. The highest expectations of the scholars of the whole world were excited by his visit to the renowned land of Hellas; but his death on the scene of his enthusiastic research disappointed these hopes, and filled the lovers of learning with sorrow. To such a scholar, every hill in Greece is venerable with historic associations and imaginative superstitions. True, indeed,

Jacobs says, "the ancient rivers, some yet called by their former names, steal mournfully through a desolated land; the gods that once dwelt on their banks and in their grottos have vanished; and the wondrous strains which told the history of every fountain, hill, and woodland to the listening ear of a free and susceptible people have died away." Yet the banks of every river still possess a magical attraction for the man of letters by the charms of legendary lore, by the triumphs of genius, by the teachings of philosophy, or by the deeds of historic renown. The clear stream of Grecian poetry has reflected, in images that never will fade, every feature of the lovely country through which it flowed during the classic ages. It has echoed the sounds, and painted the sights, of that home of artists, poets, orators, and philosophers, that fair land of heroes and gods.

CAMBRIDGE, *October*, 1846.

Ι Δ Ι Δ Ο Σ Α.

Rogatur ab initio Musa, ut cantum præcipiat de cladibus ad Ilium, Achillis iram consequutis (1–7). Venit in concionem Achivorum Chryses, sacerdos Apollinis, filiam suam redempturus, bello nuper captam, et honoris causâ datam Agamemnoni (8–21). Illo cum ignominiâ repulso, funestam luem Apollo per exercitum spargit (22–52). Habet concionem Achilles ob placandum deum, in quâ Calchas vates calamitate eos levatum iri reducendâ Chryseide censet, auctore imprimis Achille (53–129). Ita irritatus Agamemno atrocia jurgia nectit cum Achille; et Chrysæ quidem filiam reddere non recusat, sed illi, quod præmium virtutis retulerat, Briseïdem eripit, quamvis obnitente Nestore (130–311 et 318–347). Hac incensus injuriâ statuit acer juvenis se cum Myrmidonibus a belli societate sejungere: quod propositum a matre ejus Thetide confirmatur, quæ et supplicanti ultionem promittit (348–427). Interea publice lustratur exercitus, et sacra fiunt Apollini (312–317): tum Chryseïs domum reducitur unâ cum hostiis piacularibus, quibus mactatis scelus expiatur (428–487). Thetidi jam Olympum adeunti Jupiter occulte annuit, victores in præliis fore Trojanos, donec Achilli ab Achivis satisfactum fuerit (488–533). Junonem, infestam Trojanis, puniunt hæc clandestina consilia; inde rixatur cum Jove super cœnam (534–567). Eâ re contristatur omnis consessus deorum, quos tandem ad hilaritatem reducit Vulcanus (568–611).

Δ ο ι μ ό ς . Μ ῆ ν ι ς .

Μῆνιν ἄειδε, θεᾶ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 Οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,
 Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἀΐδι προΐαψεν
 Ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεύχε κύνεσσιν
 5 Οἰωνοῖσι τε πᾶσι — Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή —
 Ἐξ οὗ δ' ἠ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
 Ἀτρεΐδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
 Τίς τ' ἄρ' σφαῖε θεῶν ἔρδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
 Ἀητοῦς καὶ Διὸς υἱός. ὃ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς,
 10 Νουῖσον ἀγὰ στρατὸν ὤρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί,
 Οὔνεκα τὸν Χρυσὴν ἠτίμησ' ἀφρητῆρα

- Ἀτρεΐδης. ὃ γὰρ ἦλθε θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιοῖν,
 Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρον τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 15 Χρυσέῃ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσεται πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.
 Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Τμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὐ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι.
 20 Παῖδα δ' ἐμοὶ λύσαι τε φίλην, τά τ' ἄποινα δέχεσθαι,
 Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.
 Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
 25 Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 Μῆ σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχέω,
 Ἥ νῦν δηθύνοντ', ἧ ὕστερον αὐτίς ἰόντα!
 Μῆ νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκήπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
 Τῇν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν.
 30 Ἥμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόθι πάτρης,
 Ἰστὸν ἐποικομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιώσαν.
 Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι!
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδειπεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπεΐθετο μῦθον.
 Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θύρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
 35 Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιῶν ἤρᾱθ' ὁ γεραιὸς
 Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἡὔχομος τέκεσσι Λητώ.
 Κλυθί μεν, Ἀργυροτόξ', ὃς Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἱφὶ ἀνάσσεις,
 Σμινθεῦ! εἴποτά τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὶν ἔρεψα,
 40 Ἥ εἰ δὴ ποτὲ τοι κατὰ πῖονα μηρὶ' ἔκηα
 Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην ἐέλθωρ.
 Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὴ δάκρυα σοῖσι βέλεσιν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, χωόμενος κῆρ,
 45 Τόξ' ὥμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην.
 Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἷστοι ἐπ' ὤμων χοιόμενοι,
 Αὐτοῦ κινηθέντος· ὃ δ' ἦϊε τυκτὶ ἐοικώς.
 Ἐξέτ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκεν.
 Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένει' ἀργυρέοιο βιοῖο.
 50 Οὐρήας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύρας ἀργούς·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἔχεπευκὲς ἐφίει,
 Βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί.
 Ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὦχετο κῆλα θεοῖο·
 Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλίσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

- 66 Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Κηδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὄρωτο.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγίνοντο,
 Τοῖσι δ' ἀγιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω
 67 Ἄψ ἀποροστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν,
 Εἰ δὲ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾶ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν, ἣ ἱερῆα,
 Ἴη καὶ ὀνειροπόλον — καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν —
 Ὃς κ' εἴποι, ὅ,τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 68 Εἴτ' ἄρ' ὄγ' ἐχὼλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἐκατόμβης·
 Αἶ κιν πῶς ἀργῶν κρίσεως αἰγῶν τε τελείων
 Βούλεται ἀντιάσας, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
 Ἴηοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. τοῖσι δ' ἀνίστη
 Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
 70 Ὃς ἤδη τί τ' ἐόντα, τί τ' ἐσόμενα, πρό τ' ἐόντα,
 Καὶ γέσσω ἡγήσασθαι Ἀχαιῶν Ἰλιον εἴσω,
 Ἴν' διὰ μαρτυροῦντην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡς Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, Διῦ φίλε, μυθήσασθαι
 71 Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἐκατηβέλταο ἄνακτος.
 Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μοι ὁμοσσον,
 Ἴη μὲν μοι πρόφρων ἔπεισιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
 Ἴη γὰρ οἶομαι ἄνδρα χολωσέειν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων κρατεῖ, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
 72 Κρείσσων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ·
 Εἵπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέσῃ,
 Ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὅφρα τελίσσῃ,
 Ἐν στήθευσιν ἐοῖσι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σάώσεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 73 Θαρσύνσας μάλα, εἰπέ θεοπρόπιον ἦ, τι οἶσθα!
 Οὐ μὲν γὰρ Ἀπόλλωνα Διῦ φίλον, ὥτε σύ, Κάλχαν,
 Εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
 Οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
 Σοὶ κοίλῃς πικρὰ νηυσὶ βαρεῖας χεῖρας ἐποίσει,
 74 Στεμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἵπης,
 Ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
 Καὶ τότε δὴ θάρσυσσε, καὶ τῷδα μάντις ἀμύμων·
 Οὔτ' ἄρ' ὄγ' ἐχὼλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἐκατόμβης,
 Ἀλλ' ἔτι κ' ἀριτῆρος, ὅν ἡτίμῃσ' Ἀγαμέμνων,
 75 Οὐδ' ἀπέλυσσε θυγίτρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα.
 Τοῦτ' ἐκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδοικεν Ἐκηβύλος, ἡδ' ἔτι δώσει·
 Οὐδ' ὄγ' ἐκὼν λοιμοῖο βιβεῖας Κῆρας ἀφέξει,

- Πρὶν γὰρ ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἐλικώπιδα κούρην
 Ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην
 100 Ἔς Χρῦσιν· τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπύθοιμεν.
 Ἦτοι ὃ γ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. τοῖσι δ' ἀνίστη
 Ἥρωες Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
 Πίμπλαντ', ὅσοι δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἵκτην.
 105 Κάλχαντα πρῶτιστα κακ' ὀυσόμενος προσέειπεν·
 Μάντι κακῶν, οὐ πώποτε μοι τὸ κρήγγιον εἶπες!
 Αἰεὶ τοι τὰ κακ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
 Ἔσθλόν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος, οὔτ' ἐτέλεσσας·
 Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις,
 110 Ὡς δὴ τοῦδ' ἔνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
 Οὔνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσῆίδος ἀγλὰ ἄποινα
 Οὐκ ἔθελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
 Οἴκοι ἔχειν. καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
 Κουριδίης ἀλόχου· ἐπεὶ οὐκ ἔθεν ἐστὶ χερσίων,
 115 Οὐδέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον·
 Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολίσσθαι.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσας, ὄφρα μὴ οἶος
 Ἀργείων ἀγέραςτος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
 120 Δεύσσετε γὰρ τόγχε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρχης διὸς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων!
 Πῶς γὰρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
 Οὐδ' ἔτι που ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά·
 125 Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξ ἐπράθομεν, τὰ δέδασται,
 Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶ πρόες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἔξαλαπάξαι.
 130 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Μὴ δ' οὕτως, ἀγαθὸς περ ἑὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Κλέπτει νόῳ! ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.
 Ἦ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὐτῶς
 Ἥσθαι δεινόμενον, κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
 135 Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
 Ἀρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται—
 Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι
 Ἦ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος
 Ἀἴω ἑλών· ὃ δέ κεν κεχολώσεται, ὅν κεν ἔλωμαι.
 140 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὐτίς.

- Νῦν δ', ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν,
 Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐς δ' ἐκατόμβην
 θείομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσήϊδα καλλιπάρηον
 Βήσομεν· εἰς δὲ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουλευφόρος ἔστω,
 146 Ἥ Αἴας, ἥ Ἰδομενεύς, ἥ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἥ σὺ, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
 Ὅφρ' ἥμιν ἑκάεργον ἰλάσσεαι ἱερὰ ρέξας.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 ὦ μοι, ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον!
 150 Πῶς τίς τοι πρόφρων ἐπισιν πείθεται Ἀχαιῶν,
 Ἥ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἥ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι;
 Οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἤλυθον αἰχμητῶν
 Δεῦρο μαχηςόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἵτιοί εἰσιν.
 Οὐ γὰρ ποῖποι' ἐμὰς βούς ἔλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
 155 Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι, βωτιανείρῃ,
 Καρπὸν ἐδηλῆσαντ'· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ
 Οὔρεά τε σχιόεντα, θάλασσαί τε ἤχηεσσα·
 Ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδὲς, ἅμ' ἐσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρῃς,
 Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοὶ τε, κυνῶπα!
 160 Πρὸς Τρώων — τῶν οὔτι μετατρέπη, οὐδ' ἀλεγίζεις·
 Καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
 ὦ ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι νῆες Ἀχαιῶν.
 Οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅπποτ' Ἀχαιοὶ
 Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πτολίεθρον·
 165 Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαἶκος πολέμοιο
 Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'· ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἵκηται,
 Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 ἔρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμω πολέμῳ.
 Νῦν δ' εἴμι Φθίηνδ', ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
 170 Οἶκαδ' ἱμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' οἶω
 Ἐνθάδ', ἄτιμος ἔων, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται! οὐδέ σ' ἔγωγε
 Λίσσομαι εἶνεκ' ἐμεῖο μένειν· πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
 175 Οἵ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεὺς.
 Ἐχθιστος δέ μοι ἔσσι Διοτρεφέων βασιλῆων·
 Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
 Εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεὸς που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
 Οἶκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σοῖς ἐτάροισιν,
 180 Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε! σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
 Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὦδε·
 Ὡς ἐμ' ἀφαιρεῖται Χρυσήϊδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν

- Πέμπω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρηον,
 185 Αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὖ εἰδῆς.
 Ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγέη δὲ καὶ ἄλλος
 Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην.
 Ὡς φάτο· Πηλεϊωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Στήθεσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν,
 190 Ἦ ὄγε φάσγανον ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι,
 Ἦὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἐλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
 195 Οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 Στῆ δ' ὀπιθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα,
 Οἷοι φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὕρατο.
 Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ'· αὐτίκα δ' ἔγνα
 200 Παλλάδ' Ἀθηναίην· δεινὴ δὲ οἱ ὅσσε φάανθεν.
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτ' αὐτ', αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας;
 Ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο;
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι οἴω·
 205 Ἦς ὑπεροπλήσῃ τάχ' ἂν ποτε θυμόν ὀλέσση.
 Τὺν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἦλθον ἐγὼ παύσουσα τὸ σὸν μένος, αἶ κε πίθῃαι,
 Οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 210 Ἄλλ' ἄγε, λῆγ' ἐρίδος, μηδὲ ξίφος ἔλκετο χειρὶ·
 Ἄλλ' ἦτοι ἔπεσιν μὲν ὀνειδισον, ὥς ἴσεται περ.
 Ὡς γὰρ ἐξέρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Καί ποτέ τοι τρεῖς τόσσα παρέσσεται ἄγλαα δῶρα
 Τρῆριος εἵνεκα τῆςδε· σὺ δ' ἴσχειο, πείθειο δ' ἡμῖν.
 215 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 Χρὴ μὲν σφωῖτερόν γε, θεῖα, ἔπος εἰρύσασθαι,
 Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὥς γὰρ ἄμεινον.
 Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθεται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.
 Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρὴν κώπην σχέθε χεῖρα βαρεῖαν·
 220 Ἀψ δ' ἐς κευλιὸν ὥσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθῃσεν
 Μύθῳ Ἀθηναίης· ἥ δ' Οὐλυμπόνδε βεβήκει
 Δῶματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.
 Πηλεΐδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
 Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ οὔπω λῆγε χόλοιο·
 225 Οἶνοβαρεῖς, κινὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο!
 Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἄμα λαῶι θωρηχθῆναι,

- Οὔτε λόχονδ' ἵεναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 Τεῖλεγκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κῆρ εἶδεται εἶναι·
 Ἥ πολὺ λωΐϊόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 220 Δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἶπῃ.
 Δημοβόρος βασιλεύς! ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
 Ἥ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο!
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὐποτε φύλλα καὶ ὄζους
 225 Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
 Οὐδ' ἀναθλήσει· περὶ γὰρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψεν
 Φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὐτέ μιν νῖες Ἀχαιῶν
 Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἷτε θέμιστας
 Πρὸς Διὸς εἰρύαται· ὃ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος·
 230 Ἥ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἔξεται νῖας Ἀχαιῶν
 Σύνπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνήσεται ἀχνύμενός περ
 Χραιομεῖν, εὐτ' ἄν πολλοὶ ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνιοι
 Θηήσοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις,
 Χωόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἴτισας.
 235 Ὡς φῦτο Πηλεΐδης· ποτὶ δέ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
 Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, ἔξετο δ' αὐτός·
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε. τοῖσι δὲ Νέστορι
 Ἠδυειπῆς ἀνόρουσε, λιγύς Πυλίων ἀγορητής,
 Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή —
 240 Τῷ δ' ἴδῃ δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
 Ἐφθίαθ', οἱ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἦδ' ἐγένοντο
 Ἐν Πύλῳ ἱγαθίῃ, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασεν —
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 245 Ἥ κεν γηθῆσαι Πριάμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
 Ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχροΐατο θυμῷ,
 Εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθόιατο μαρναμένοισιν,
 Οἱ περὶ μὲν βουλήν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι.
 Ἀλλὰ πίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρῳ εὐτὸν ἐμείο.
 250 Ἴδῃ γὰρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν, ἥπερ ὑμῖν,
 Ἀνδράσιν ὠμίλησα, καὶ οὐποτε μ' οἶγ' ἀθέριζον.
 Οὐ γὰρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
 Οἷον Πειρίθοόν τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
 Καινία τ', Ἐξάδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον.
 255 [Θησεία τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.]
 Κάρτιστοι δὴ κείνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
 Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,
 Φηρσὶν ὄρεσκόοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν.
 Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον, ἐκ Πύλου ἐλθὼν,

- 270 Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
 Καὶ μαχόμεν κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγώ· κείνοισι δ' ἄν οὔτις
 Τῶν, οἳ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.
 Καὶ μὲν μεν βουλέων ξύνιον, πείθοντό τε μύθῳ.
 Ἄλλὰ πείθεσθε καὶ ὕμμες· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
 275 Μῆτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἔων, ἀποαίρεο κούρην,
 Ἄλλ' ἴα, ὥς οἱ πρῶτα δούσαν γέρας υἷες Ἀχαιῶν·
 Μῆτε σὺ, Πηλεΐδῃ, ἔθελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
 Ἀντιβίῃν· ἐπεὶ οὐποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
 Σκηπτοῦχος βασιλεύς, ὥτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 280 Εἰ δέ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
 Ἄλλ' ὅγε φέρετός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει·
 Αἰρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
 Ἀλυσομ', Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χύλον, ὅς μέγα πᾶσιν
 Ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.
 285 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ὃδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
 Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνύσσειν,
 Πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἃ τιν' οὐ πείσεισθαι οἶω.
 290 Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἰόντες,
 Τυῖνεκά οἱ προδίουσιν ὄνειδεα μυθήσασθαι;
 Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἴη γάρ κεν δειλός τε καὶ οὔτιδανός καλεοίμην,
 Εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπέλξομαι, ὅ,τι κεν εἴπῃς·
 295 Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε
 Σήμαιν'! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεισθαι οἶω.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρῶ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βιάλλεο σῆσιν·
 Χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης,
 Οὔτε σοί, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθαι γε δόντες·
 300 Τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοί ἐστι θοῇ παρὰ νηϊ μελαίνῃ,
 Τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο.
 Εἰ δ', ἄγε μήν, πείρησαι, ἵνα γνῶωσι καὶ οἶδε·
 Αἰψά τοι αἶμα κελαιτὸν ἐρωήσῃ περὶ δουρὶ.
 Ὡς τῷγ' ἀντιβίοισι μαχησαμένῳ ἐπέεσσιν,
 305 Ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας ἕϊσας
 Ἦϊε σύν τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·
 Αἰρεΐδης δ' ἄρα νῆα θοὴν ἄλλαδε προέρυσσεν,
 Ἔς δ' ἐρέτας ἔκρινεν εἰλκοσιν, ἔς δ' ἐκατόμβην
 310 Βῆσε θεῶν· ἀνὰ δὲ Χρυσήϊδα καλλιπάρῃον
 Εἶπεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρα κέλυσθαι·

- Λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
 Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.
 115 Ἐρδον δ' Ἀπόλλωνι τελεέσσας ἑκατόμβας
 Ταύρων τῇδ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτοιο.
 Κρίσση δ' οὐρανὸν ἵκεν, ἐλισσομένη περὶ καπνῷ.
 Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
 Αἴη' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλτισ' Ἀχιλῆϊ.
 120 Ἀλλ' ὅγε Τυλθίβιον τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,
 Τῷ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρῷ θεράποντε.
 Ἐρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
 Χειρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρηον.
 Εἰ δέ κε μὴ δώησιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι,
 125 Ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν προΐει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 Τῷ δ' αἴκοντε βάτην παρὰ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτοιο,
 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκίεσθην.
 Τὸν δ' εὔρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 130 Ἥμενον· οὐδ' ἄρα τῷγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς
 Τῷ νὺν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα,
 Στήτην, οἷδέ τι μιν προσεφώνεον, οἷδ' ἔφροντο.
 Αἰτᾶρ' ὃ ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ, φοίνησέν τε.
 Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι τῇδ' καὶ ἀνδρῶν,
 135 Ἄσσον ἔτι· οὔτι μοι ὕμεις ἐπαίτιοι, ἄλλ' Ἀγαμέμνων,
 Ὁ σφῶϊ προΐει Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.
 Ἀλλ' ἄγε, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην,
 Καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν. τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων
 Πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
 140 Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηγείας, εἴ ποτε δ' αὐτὰ
 Χρεὼ ἐμείο γένηται αἰκία λοιγὸν ἀμύναι
 Τοῖς ἄλλοις. ἢ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει.
 Οὐδέ τι οἶδε τοῖσιν ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,
 Ὅπως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί.
 145 Ὡς φάτο· Πατρόκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθειθ' ἑταίρῳ.
 Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρηον,
 Δῶκε δ' ἄγειν. τῷ δ' αὐτὶς ἔπην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν.
 Ἦ δ' αἴκουσ' ἅμα τοῖσι γυνή κίεν. — Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Δακρύσας, ἐτάρων ἄφαρ ἔζετο νόσφι λιασθείς,
 150 Θῖν' ἔφ' ἄλός πολιῆς, ὁρόων ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
 Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνίς.
 Μητὲρ, ἐπεὶ μ' ἔτεκές γε μινννθάδιόν περ ἔόντα,
 Τιμὴν πέρ μοι ὄφειλλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίζαι,
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
 155 Ἦ γὰρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων

- Ἰτίμηταιν ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀποΐρας.
 Ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
 Ἰμένη ἐν βένθεσσιν ἄλως παρὰ πατρὶ γέροντι.
 Κυρπαλίμως δ' ἀνέδου πολιῆς ἄλως, ἥϊ' ὁμίχλη·
 360 Καὶ ῥα πύροιθ' αὐτοῖο κατέεξετο δακρυχέοντος,
 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
 Ἐξαΐδα, μὴ κεῖθ' ἐτόω· ἵνα εἶδομεν ἄμφω.
 Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 365 Γῆσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυῖήϊ πάντ' ἀγορεύω;
 Ὡχόμεθ' εἰς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἰετίωνος,
 Τὴν δὲ διεπράθομέν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα·
 Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἱες Ἀχαιῶν,
 Ἐκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσήϊδα καλλιπάρηον.
 370 Χρύσης δ' αὖθ', ἱφρὺς ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνος,
 Ἰλθε θεοῖς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχτῶνται,
 Λυσόμενός τε θυγάτρα, φέρων τ' ὑπερείσι ἄποινα,
 Στέμματ' ἔχων ἐν χειρὶν ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
 Χρυσέῃ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἑλίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς,
 375 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δόχθαι ἄποινα·
 Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥρδανε θυμῷ,
 Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 380 Χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ὤχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
 Ἐὔξαμένον ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.
 Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δὲ νῦ λαοὶ
 Θνήσκον ἐπασσύτεροί· τὰ δ' ἐπώχετο κῆλα θεοῖο
 Πάντῃ ἀνὰ στραιὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις
 385 Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίης Ἰκάνοιο·
 Αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κέλομην θεὸν ἱλάσkesthai·
 Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἶψα δ' ἀναστάς,
 Ἠτείλισεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
 Τὴν μὲν γὰρ σὺν νηϊ θεῷ ἐλίκωπες Ἀχαιοὶ
 390 Ἔς Χρίσην πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι·
 Τὴν δὲ νέον κλισίῃθιεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
 Κούρην Βρισηῆος, τὴν μοι δούσαν υἱες Ἀχαιῶν.
 Ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαι γε, περίσχεο παιδὸς ἔηος·
 Ἰλθοῦσ' Οὔλιμπόνδε Δίᾱ λίσσαι, εἴποτε δῆ τι.
 405 Ἢ ἔπει ὠρημας κραδίην Διός, ἥε καὶ ἔργῳ.
 Πολλὰ γὰρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
 Λίχομένης, ὅτ' ἔφρισθα κελαινεφεῖ Κρονίωνι
 Οἷη ἐν ὑδατάτοισιν ὑεκέα λοιγὸν ἄμυναι,

- Ὅπποτε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
 40 Ἥρη τ' ἰδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἀλλὰ σὺ τόγ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελίπασο δεσμοῖν,
 Ὡχ' ἐκατόγχειρον καλίσσας ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ὅν Βριάρεων καλεῖουσι θεοί, αἰδρες δέ τε πάντες
 Αἰγαίων — ὁ γὰρ αὖτε βίη οὐ πατρὸς ἀμείνων —
 45 Ὃς ῥα παρὰ Κρονίῳι καθέζετο, κύδει γαίων·
 Τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοί, οὐδὲ τ' ἔδησαν.
 Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέξεο, καὶ λαβὲ γούνων,
 Αἷ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιιν ἀρῆξαι,
 Τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἄμφ' ἄλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 410 Κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωται βασιλῆος,
 Ἰτῷ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Ἥν' αἴτῃ, ὅτι ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
 Τὸν δ' ἡμιῖζει ἔπειτα Θέτις κατὰ δίακρυ χέουσα·
 Ὡ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νυ σ' ἔτρεφον, αἰνὰ τεκοῦσα!
 415 Αἶθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδιάκρυτος καὶ ἀπήμων
 Ἥσθαι· ἐτεῖ νύ τοι αἶσα μένενθ' ἀπερ, οὔτε μάλα δην·
 Νῦν δ' ἄμμι τ' ὠκύμορος καὶ οἷζυρός περὶ πάντων
 Ἐπλόο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάρῳισιν.
 Τοῦτο δὲ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραίνῳ,
 420 Ἰᾶμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον αἷ κε πίθεται.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Μῆνι' Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
 Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
 Χθρὶζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο·
 425 Δωδεκάτη δὲ τοι αὐτὶς ἐλείσεται Οὐλύμπόνδε.
 Καὶ τότε ἔπειτ' αὖ τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
 Καί μιν γουνύσομαι, καὶ μιν πείσεσθαι οἴω.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
 Χωόμενον κατὰ θυμόν, ἐϋζώνοιο γυναικός,
 430 Τὴν ῥα βίη ἀέκορτος ἀπ' ἑύρων. — Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ἐξ Χρίσῃν ἵκανε, ἄγων ἱερὴν ἐκατόμβην.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
 Ἰστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηϊ μελαίνῃ·
 Ἰσὶόν δ' ἰστοδόκη πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες,
 435 Καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς.
 Ἐκ δ' εὐνὴς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βυῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 Ἐκ δ' ἐκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῃ Ἀπόλλωνι·
 Ἐκ δὲ Χρυσῆϊς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
 440 Τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμόν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Παιρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

- Ὡς Χρῦση, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Φοῖβω θ' ἱερὴν ἐκατόμβην
 Ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱλασόμεσθα ἄγαστα,
 445 Ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει, ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων
 Παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὦκα θεῷ κλειτὴν ἐκατόμβην
 Ἐξείης ἔστησαν εὐδμητον περὶ βωμόν·
 Χερνίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο
 450 Τυῖσιν δὲ Χρῦσης μεγάλ' εὔχετο, χεῖρας ἀνασχών
 Κλυθί μεν, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσιν ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζυθήην, Τενέδοιό τε ἱφί ἀνάσσεις!
 Ἴδῃ μὲν ποι' ἐμεῦ πάρος ἔκλινες εὐξαμένοιο,
 Τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἔψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 455 Ἴδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηρον ἐέλδωρ·
 Ἴδῃ νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὔξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοιντο,
 Αὐέρευσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 460 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυσαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καῖε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἶθοπα οἶνον
 Λεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύβολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 465 Μίστυλλόν τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 Ὡπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόρου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντ', οἷδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔϊσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 470 Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖα·
 Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
 Καλὸν ἀεῖδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 Μέλποντες ἑκάεργον· ὃ δὲ φρένα τέρπει ἁκούων.
 475 Ἴμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 Δῆ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηὸς.
 Ἴμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὐρον ἱεὶ ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 480 Οἱ δ' ἰστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν·
 Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δὲ κύμα
 Στείλῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
 Ἥ δ' ἔθειεν κατὰ κύμα, διαπρήσσουσα κέλευθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,

- 488 Νῆα μὲν οἷγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔκυσσαν
 Τυοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἔρματ' ἄμακρ' ἀνύσσαν·
 Αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε. —
 Αὐτὰρ ὁ μήριε, κτηνὴ παρήμετος ὠκυπόροισιν,
 Διογενὴς Πηλεὺς υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 490 Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πώλλεσκετο κυδιάνειραν,
 Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον· ἀλλὰ φθινύθεισκε φίλον κῆρ,
 Αὐθι μένων, ποθέεσκε δ' αὐτὴν τε πτόλεμόν τε.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένητ' ἡώς,
 Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔοντες
 496 Πύρριος ἄμα, Ζεὺς δ' ἤρχε. Θέτις δ' οὐ λήθει' ἐφετμέων
 Παιδὸς ἑοῦ, ἀλλ' ἦγ' ἀνεδύσατο κύμα θαλάσσης,
 Ἥρῃ δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλύμπόν τε·
 Εὐφρὴν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἡμενον ἄλλων,
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
 500 / Καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων
 Σκαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερωτός ἐλοῦσα,
 Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίων· ἄνακτα·
 Ζεῦ πάτερ, εἵποτα δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα
 Ἥ ἔπει, ἦ ἔργω, τόδε μοι κρήνην ἐξίδωρ·
 506 Τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορῳάτος ἄλλων
 ἔπλετ'· ἀτὰρ μιν εὖν γε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἥϊμησιν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας· /
 Ἀλλὰ σὺ πῆρ μιν τίσον, Ὀλύμπιε, μητίετα Ζεῦ·
 Τύφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὅφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 510 Τῖον ἐμὸν τίσωσιν, ὀφείλωσιν τὲ ἔτιμῃ.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Ἀλλ' ἀκέων δὴν ἦστο· Θέτις δ', ὡς ἤψατο γούνων,
 Ὡς ἔχει' ἐμπεφυῖα, καὶ εἴρετο δεύτερον αὐτίς·
 Νημερτές μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
 516 Ἥ ἀπόειπ'· ἐπεὶ οὐ τοι ἔπι δέος· ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτῃ θεός εἰμι.
 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθρήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθροδοπῆσαι ἐφήσεις
 Ἥρῃ, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν ὄνειδελοῖς ἐπέεσσιν.
 520 Ἥ δὲ καὶ αὐτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Νεικεῖ, καὶ τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσι ἀρήγειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν εὖν αὐτίς ἀπόστιχε, μή σε νοήσῃ
 Ἥρῃ· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὅφρα τελέσω.
 Ἐὶ δ', ἤγε τοι κεφαλῇ καταρεύσομαι, ὅφρα πεποιθήσῃ·
 526 Τοῖτο γὰρ ἐξ ἐμὲ θέν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
 Τέκμων· οὐ γὰρ ἐμὸν παλιγύρετον, οὐδ' ἀπατηλόν,
 Οὔδ' ἀτελεύτητον, ὅ,τι κεν κεφαλῇ καταρεύσω.

- Ἴη, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρ' ὤσι νεῦσε Κρονίων·
 Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεφόρῳσαντο ἄνακτος
 630 Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλύμπου.
 Τῷ γ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
 / Εἰς ἄλλα ἄλτιο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Ζεὺς δὲ ἰὸν πρὸς δῶμα. Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστησαν
 Ἐξ ἰδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη
 635 Μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
 Ὡς ὁ μὲν ἔνθα καθέζει· ἐπὶ θρόνου· οὐδέ μιν Ἥρη
 Ἥγνολῆσεν ἰδοῦσ', ὅτι οἱ συμφράσσαστο βουλὰς
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίδην προσηύδα·
 640 Τίς δ' αὖ τοι, δολομήτα, θεῶν συμφράσσαστο βουλὰς;
 Αἰεὶ τοι φίλον ἐστίν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἰόντα,
 Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι
 Ἠρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ,τι τοῦτο.
 Τὴν δ' ἡμείβεται ἔπειτα πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 645 Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπειο μύθους
 Εἰδῆσαι· χαλεποὶ τοι ἴσοντ' ἀλόχῳ περ ἰούσῃ.
 Ἀλλ' ὃν μὲν κ' ἐπικεικὲς ἀκούμεν, οὔτις ἔπειτα
 Οὔτε θεῶν πρότερος τόγ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι τοῖσαι,
 650 Μῆτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διεῖρεο, μηδὲ μετιάλλα.
 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Καὶ λῆν σε πάρος γ' οὔτ' εἶρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
 Ἀλλὰ μάλ' εὖ κηλὸς τὰ φράζειαι, ἄεσ' ἐθέλῃσθα.
 655 Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ σε παρείλη
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Ἥερίη γὰρ σόλγε παρέξειτο, καὶ λάβε χούρων·
 Τῇ σ' οἶω κατανεῦσαι ἐτήτιμον, ὥς Ἀχιλῆα
 Τιμῆσῃς, ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 660 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν οὔτεαι, οὐδέ σε λήθω·
 Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
 Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι· τὸ δέ τοι καὶ ῥέγιον ἔσται.
 Εἰ δ' οὔκω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
 665 Ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ·
 Μὴ νύ τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ.
 Ἄσυσον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδουσεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Καὶ ῥ' ἀκέουσα καθῆστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
 670 Ὡχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανίῳνες.

Τοῖσιν δ' Ἴφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
 Μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων, λευκώλενῳ Ἥρῃ·
 Ἥ δ' ἡ λοίγια ἔργα τὰδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά,
 Εἰ δ' ἡ σφὼ ἔνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὦδε,
 575 Ἐν δὲ θεοῖσι κολῶν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς
 Ἐυθλῆς ἔσσεται ἵδος, ἐπεὶ τὰ χειρίονα νικᾷ.
 Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
 Πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν Διῖ, ὄφρα μὴ αὐτε
 Νεικεῖσι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ.
 580 Λῆπιρ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς
 Ἐξ ἰδέων στυφέλιξαι· ὁ γάρ πολὺν φέριατός ἐστιν.
 Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
 Αὐτίκ' ἐπειθ' Ἴλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναΐξας, δέπας ἀμφικύπελλον
 585 Μητρὶ φίλῃ ἐν χειρὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·
 Τέτλαθι, μῆτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχειο, κηδομένη περ,
 Μή σε, φίλῃν περ ἰούσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι
 Θεϊνόμενῃν· τότε δ' οὔτι δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,
 Χρᾶισμειν· ἀργαλῆος γάρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.
 590 Ἴδῃ γάρ με καὶ ἄλλοι' ἀλεξιμένα μεμαῶτα
 Ἴριψε, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.
 Πᾶν δ' ἡμᾶρ φερόμεν, ἅμα δ' ἡέλω καταδύντι
 Κάππεσον ἐν Ἀήμῳ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν·
 Ἐνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.
 595 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ·
 Μειδήσασα δὲ παῖδος ἰδέξατο χειρὶ κύπελλον.
 Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
 Ὠροχόει γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
 Ἀοβιστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
 600 Ὡς ἶδον Ἴφαιστον διὰ δόματα ποιπνύοντα.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
 Οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων,
 Μουσάων θ', αἱ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ.
 605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἡέλλιοιο,
 Οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
 Ἴχι ἐκάστῳ δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Ἴφαιστος, ποίησεν ἰδυῖνσι προπίδευσιν.
 Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἦι' Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
 610 Ἐνθα πάρος κοιμῆθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·
 Ἐνθα καθεῖδ' ἀναβίς· πυρὰ δέ, χρυσόθρονος Ἥρῃ

I A I A Δ O Σ B.

Jupiter, illatam Achilli injuriam ulturus, speciem nocturnam mittit ad Agamemnonem, quæ eum ad committendum prælium spe victoriæ incitet (1-40). Sub lucem Agamemnonem et impetum suum aperit primoribus Achivorum; mox concionem habet universorum (41-100). Placuerat ei, ad tentandam populi fidem, cui diffidebat, consilium repetendæ patriæ simulare: eo audito, statim multitudo bello fessa tumultuari et navigationem parare cœpit (101-154.) Seditionem de compacto et Minervæ monitu comprimit Ulysses, ad singulos precibus, minis, opprobriis usus ita, ut concionem restituat (155-210). Thersiten, turpem et maledicum hominem, qui discessum urgere non desinit, gravius castigat ad terrorem cæterorum (211-277). Sic cohibitum vulgus flectitur tandem compositis ad persuadendum orationibus Ulyssis ac Nestoris, qui et vetera promissa expetunt, et ostentis utuntur ad spem Ilii cito expugnandi; Agamemno autem indicit prælium, et ardore pugnandi omnium animos implet (278-393). Jam armatur exercitus; primores apud Agamemnonem, mactatâ majore hostiâ, epulantur; cæteri passim per tentoria cibum sumunt sacraque faciunt, et a suis quæque natio ducibus instructa in aciem prodeunt (394-484). Hoc loco inseritur accurata enumeratio navium, populorum, ducum, qui Agamemnonem ad bellum Trojanum sequuti erant (485-785). Item Trojani, comperto quid minentur Achivi, duce Hectore in campum egrediuntur et ipsi et socii, quorum omnium brevior recensensus adjicitur (786-877).

" Ο ν ε ι ρ ο ς .   Β ο ι ω τ ί α ἡ κ α τ ά λ ο -
γ ο ς τ ῶ ν ν ε ῶ ν .

" Ἄλλοι μὲν ὡς θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ
 - Εὐδὸν παννίχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος ·
 Ἄλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὥς Ἀχιλλῆα
 Τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πόλιν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 3 " Ἴδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρόσθη φαίνετο βουλή,
 Περσφαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλον Ὀνειρον ·
 Καί μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηΐδα ·
     Βάσχ' ἴθι, οὐλὲ Ὀνειρε, θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ·

- ἔλθων ἐς κλισίην Ἀγαμέμνωνος Ἀτρείδαο,
 10 Πάντα μάλ' ἄτρεκέως ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω.
 Θωρήξαι ἔκτελε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 15 Ἥρῃ λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται.
 Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν
 Καρπαλίμω· δ' ἴκανε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 20 Βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν,
 Εὐδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊῶν υἱὶ τοικῶς,
 Νέστορι, τὸν ᾧ μάλιστα γερόντων τῷ Ἀγαμέμνων·
 Τῷ μιν εἰσάμενος προσεφώνεε θεῖος Ὀνειρος·
 Εὔδεις, Αἰρεός υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο·
 Οὐ χρὴ παννύχιον εὔδειν βουληφόρον ἄνδρα,
 25 Ὡς λαοὶ τ' ἐπιτειράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὃς σευ, ἄνευθεν εἶν, μέγα κήδεταί ἡδ' ἐλεαίρει.
 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
 30 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρῃ λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται
 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσί, μηδὲ σε λήθῃ
 Αἰρεΐτω, εὐτ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.
 35 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,
 Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ ᾧ οὐ τελέεσθαι ἔμελλον.
 Φῆ γὰρ ὅγ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἥματι κτείνω,
 Νήπιος· οὐδὲ τὰ ἤδη, ἃ ᾧ Ζεὺς μῆδετο ἔργα.
 Θίσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε
 40 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Ἐγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θείῃ δέ μιν ἀμφέχυντ' ὀμφή·
 Ἐξετο δ' ὀρθωθεὶς· μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα,
 Καλὸν νηγάζιον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φῦρος·
 Πηλοῖ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 45 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βύλετο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Εἴλετο δὲ σκῆπτρον πατρῷον, ἀφθιτον αἰεὶ·
 Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Ὡς μὲν ᾧ θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ζητὶ φῶως ἱρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 50 Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς.

- 270 Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
 Καὶ μαχόμεν κατ' ἑμ' αὐτὸν ἐγώ· κείνοισι δ' ἂν οὔτις
 Τῶν, οἳ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόριοι, μαχέοιτο.
 Καὶ μὲν μεν βουλέων ξύνιον, πείθοντό τε μύθῳ.
 Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὑμμες· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
 275 Μῆτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἐὼν, ἀποαίρεο κούρην,
 Ἀλλ' ἔα, ὥς οἱ πρῶτα δούσαν γέρας υἷες Ἀχαιῶν·
 Μῆτε σύ, Πηλεΐδῃ, ἔθειλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
 Ἀντιβίῃν· ἐπεὶ οὐποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
 Σκηπτοῦχος βασιλεύς, ὥτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 280 Εἴ δέ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δὲ σε γέλνατο μήτηρ,
 Ἀλλ' ὄγε φέρετός ἐστιν, ἐπεὶ πλεύνεσσιν ἀνάσσει.
 Αἰγείδῃ, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
 Λίσσομαι, Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χύλον, ὃς μέγα πᾶσιν
 Ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.
 285 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
 Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
 Πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἃ τιν' οὐ πείσεσθαι οἶω.
 290 Εἴ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
 Τοῦνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεια μυθήσασθαι·
 Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἡμείβετο διὸς Ἀχιλλεύς·
 Ἥ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὔτιδανός καλεοίμην,
 Εἴ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπέλωμαι, ὅ,τι κεν εἴπῃς·
 295 Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε
 Σήμαιν'! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι οἶω.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρ.ω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βιάλλεο σῆσιν·
 Χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης,
 Οὔτε σοί, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλευθ' γε δόντες·
 300 Τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοί ἐστι θοῇ παρὰ νηϊ μελαίνῃ,
 Τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο.
 Εἴ δ', ἄγε μήν, πείρησαι, ἵνα γνῶωσι καὶ οἶδε·
 Αἰψά τοι αἶμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ.
 Ὡς τῷγ' ἀντιβίοισι μαχησαμένῳ ἐπέεσσιν,
 305 Ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας εἵσας
 Ἥϊε σὺν τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·
 Αἰγείδης δ' ἄρα νῆα θοὴν ἄλκιυ προέρυσσεν,
 Ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν εἰλκοσιν, ἔς δ' ἑκατόμβην
 310 Βῆσε θεῶ· ἀνὰ δὲ Χρυσήϊδα καλλιπάρῃον
 Εἷσεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρά κέλευθα·

- Λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
 Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον·
 116 Ἐρδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἐκατόμβας
 Ταύρων ἧδ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτοιο·
 Κνίσση δ' οὐρανὸν ἵκεν, ἐλισσομένη περὶ καπνῶ.
 Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
 Λῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλῃσ' Ἀχιλῆϊ.
 120 Ἄλλ' ὅγε Τυλθίβιον τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,
 Τῷ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρῷ θεράποντε·
 Ἐρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος·
 Χειρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρηον·
 Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι,
 124 Ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν προΐει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 Τῷ δ' αἴκοντε βιάτην παρὰ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτοιο,
 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην.
 Τὸν δ' εἶρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 128 Ἥμερον· οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς
 Τῷ νὺν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα,
 Σιτήτην, οἷδ' ἐτί μιν προσεφώνεον, οἷδ' ἐρέοντο.
 Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἧδ' καὶ ἀνδρῶν,
 132 Ἄσυσον ἔτι· οὔτι μοι ὑμῖς ἐπαίτιοι, ἄλλ' Ἀγαμέμνων,
 Ὁ σφῶϊ προΐει Βρισηΐδος εἵνεκα κοίρης.
 Ἄλλ' ἄγε, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην,
 Καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν. τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων
 Πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
 136 Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνείος, εἵποτε δ' αὐτε
 Χρεὼ ἐμείο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι
 Τοῖς ἄλλοις. ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει·
 Οὐδέ τι οἶδε τοῖσαι ἅμα πρόσσῳ καὶ ὀπίσσω,
 Ὅπως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοντο Ἀχαιοί.
 140 Ὡς φάτο· Πατρόκλος δὲ φίλῳ ἐπεπεΐθεθ' ἐταίρῳ·
 Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρηον,
 Δῶκε δ' ἄγειν. τῷ δ' αὐτὶς ἔτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
 Ἦ δ' αἴκουσ' ἅμα τοῖσι γυνή κεν. — Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Δακρύσας, ἐτάρων ἄφαρ ἔζετο νόσφι λιασθείς,
 144 Θῖν' ἔφ' ἄλός πολιῆς, ὁρώων ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
 Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνίς·
 Μῆτερ, ἐπεὶ μ' ἔτεκός γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα,
 Τιμὴν πέρ μοι ὀφείλλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίζαι,
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
 148 Ἦ γάρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων

- Ἰτίμηται· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πόντια μήτηρ,
 Ἰμμένη ἐν βένθεσσιν ἄλός παρὰ πατρὶ γέροντι.
 Κυρπαλίμως δ' ἀνέδ' ὑπολιῆς ἄλός, ἣν' ὀμίχλη·
 360 Καὶ ῥα πύροιθ' αὐτοῖο κατέεξετο δακρυχέοντος,
 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον, τί κλαιῖς; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 Ἐξαΐδα, μὴ κεῖθ' ἔροω· ἵνα εἶδομεν ἄμφω.
 Τὴν δὲ βρυσητεράων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 365 Γίγθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυῖν πάντ' ἀγορεύω;
 Ὡχόμεθ' εἰς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἰετίωνος,
 Τὴν δὲ διεπράθομέν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα·
 Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἱές Ἀχαιῶν,
 Ἐκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσήϊδα καλλιπάρηον.
 370 Χρύσης δ' αὖθ', ἑφύς· ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνος,
 Πλήθε θεῶς ἐπὶ γῆρας Ἀχαιῶν χαλκοχτυίων,
 Λυσόμενός τε θυγάτρεα, φέρων τ' ὑπερείσι ἄποινα,
 Στέμματα ἔχων ἐν χειρὶν ἑκαβόλου Ἀπόλλωνος
 Χρυσέῃ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἔλισσετο πάντας Ἀχαιοὺς,
 375 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντις ἐπειρήμησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δόχθαι ἄποινα·
 Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥρδανε θυμῷ,
 Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 380 Χωόμενος δ' ὁ γέρον πάλιν ὤχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
 Εὐξάμενον ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.
 Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βίλος· οἳ δὲ νῦν λαοὶ
 Θρήσκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπώχετο κῆλα θεοῖο
 Πάντῃ ἀνὰ στραιὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις
 385 Εὖ εἰδοῖς ἀγόρευε θεοπροπίης Ἰχάτιοιο·
 Αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἱλάσσεσθαι·
 Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἶψα δ' ἀναστάς,
 Ἠτείλισεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
 Τὴν μὲν γὰρ σὺν γῆϊ θεῷ ἐλίκωπες Ἀχαιοὶ
 390 Ἔς Χρίσην πέμπουσιν, ἄγονσι δὲ δῶρα ἄνακτι·
 Τὴν δὲ νέον κλισίῃθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
 Κούρην Βρισηός, τὴν μοι δούσαν υἱές Ἀχαιῶν.
 Ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαι γε, περίσχεο παιδὸς ἔηος·
 Ἰλθοῖς· Οὔλυμπόνδε Δία λίσσαι, εἵποτε δὴ τ.
 395 Ἢ ἔπει ὠρησας κρηδίην Διός, ἥε καὶ ἔργω.
 Πολλὰ γὰρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
 Λίχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφεῖ Κρονίωνι
 Οἷ, ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι,

- Ὅπποτε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
 40 Ἥρη τ' ἰδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἀλλὰ σὺ τότε γ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελίπασο δεσμῶν,
 Ὡχ' ἐκατόγχειρον καλέσας ἔς μακρὸν Ὀλυμπον,
 (ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
 Αἰγαίων) — ὃ γὰρ αὖτε βίη οὐ πατρὸς ἀμείνων —
 45 Ὃς ῥα παρὰ Κρονίῳνι καθέζετο, κύδῃ γαίων·
 Τὸν καὶ ὑπὲρδδειςαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ' ἔδησαν.
 Τῶν τῶν μιν μνήσασα παρέζεο, καὶ λαβὲ γούνων,
 Αἷ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι,
 Τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἄμφ' ἄλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 410 Κτενομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωται βασιλῆος,
 Ἴτῳ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦν ἄτις, ὅτι ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
 Τὸν δ' ἡμίζειν ἔπειτα Θέτις κατὰ δίακον χέουσα·
 Ὡ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νῦν σ' ἔτρεφον, αἰνὰ τεκοῦσα!
 415 Αἶψ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδιάκρυτος καὶ ἀπήμων
 Ἦσθαι· ἐπεὶ νῦν τοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δην·
 Νῦν δ' ἄμμι τ' ὠκύμορος καὶ οὔζυρὸς περὶ πάντων
 Ἐπλόο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάρῳσιν.
 Τοῦτο δὲ τοι ἔρεουσά ἐπος Διὶ τερπικεράνῳ,
 420 Ἐμ' αἰτῇ πρὸς Ὀλυμπον ἀγύγνιφον αἶ κε πίθῃται.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Μῆνι' Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
 Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀκειαρὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
 Χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο·
 425 Δωδεκίτῃ δὲ τοι αὐτὶς ἐλείσεται Οὐλύμπόνδε.
 Καὶ τότε ἔπειτά τοι εἴμι Διὸς ποτὶ χυλκοβατὲς δῶ,
 Καί μιν γουνάσομαι, καὶ μιν πείσεσθαι οἴω.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβησάτο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
 Χωόμενον κατὰ θυμόν, ἐϋζώνοιο γυναικός,
 430 Τὴν ῥα βίη ἀέκοντος ἀπιύρων. — Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ἔς Χρυσήν ἵκανε, ἄγων ἱερὴν ἐκατόμβην.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
 Ἰστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηϊ μελαίνῃ·
 Ἰσίων δ' ἰστοδόκῃ πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες,
 435 Καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς.
 Ἐκ δ' εὐνῆς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βυῖνον ἐπὶ φηγμῖνι θαλάσσης·
 Ἐκ δ' ἐκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
 Ἐκ δὲ Χρυσῆϊς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
 440 Τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμόν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Πατρὶ φίλῳ ἐν χειρὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

ὦ Χρῦση, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Φοῖβω θ' ἱερὴν ἐκατόμβην
 ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα,
 445 Ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν.

ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει, ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων
 Παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὦκα θεῶι κλειτὴν ἐκατόμβην
 ἔξείης ἔστησαν εὐδμητον περὶ βωμόν·
 Χερσίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο
 450 Τυῖσιν δὲ Χρῦσης μεγάλ' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχών
 Κλυθί μευ, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσιν ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε Ζαθέην, Τενέδοιό τε ἱφί ἀνάσσεις!
 Ἴδῃ μὲν ποί' ἐμεῦ πάρος ἔκλυνες εὐξαμένοιο,
 Τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἔψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 455 Ἴδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηρον εἰλδωρ·
 Ἴδῃ νῦν Δαναοῖσιν αἰεκέα λοιγὸν ἄμυνον.

ὣς ἔφαι' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξάντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοτο,
 Αὐέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 460 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσην ἐκάλυσαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καίε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὃ γέρον, ἐπὶ δ' αἶθοπα οἶνον
 Λεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 465 Μίστυλλόν τ' ἄρα τάλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὦπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόρου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντ', οἷδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 470 Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖα·
 Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
 Καλὸν αἰδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 Μέλποντες ἑκάεργον· ὃ δὲ φρένα τέρπει' ἀκούων.
 475 Ἥμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 Δῇ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὐρον ἱεὶ ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 480 Οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνὰ θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν·
 Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
 Στείρη πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
 Ἥ δ' ἔθειν κατὰ κῦμα, διαπρήσσουσα κέλευθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,

- 485 Νῆα μὲν οἶγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν
 Τροῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἔρματ' ἀμακρὰ τάνυσσαν·
 Αἰτοὶ δ' ἐσχίδναντο κατὰ κλισίας τε νῆας τε. —
 Αὐτὰρ ὁ μήριε, νηυσὶ παρήμετος ὠκυπόροισιν,
 Διογενὴς Πηλῆος υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 490 Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν ποίλεισκετο κυδιάνειραν,
 Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον· ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ,
 Αὐθι μένων, ποθέεσκε δ' αὐτὴν τε πτόλεμόν τε.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ρ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένητ' ἡώς,
 Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔοντες
 495 Πάντες ἄμα, Ζεὺς δ' ἦρχε. Θέτις δ' οὐ λήθεται ἐφετμέων
 Παιδὸς ἰοῦ, ἀλλ' ἦγ' ἀνεδύσατο κύμα θαλάσσης,
 Ἥρι δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Ὀλύμπιον τε·
 Εὐρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἡμενον ἄλλων,
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Ὀλύμπιοιο.
 500 / Καὶ ὅα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβει γούνων
 Σχαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθεριῶτος ἑλοῦσα,
 Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίων· ἄνακτα·
 Ζεῦ πάτερ, εἵποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα
 Ἥ ἔπει, ἦ ἔργω, τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ·
 505 Ἰμψήσον μοι νῖόν, ὃς ὠκυμορῳάτος ἄλλων
 Ἴπλει· ἀτὰρ μιν νῦν γε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἥϊμησιν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας·
 Ἀλλὰ οὐ πῆρ μιν τίσον, Ὀλύμπιε, μητίετα Ζεῦ·
 Τύφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὅφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 510 Τῖόν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφείλωσιν τέ εἰ τιμῇ.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Ἀλλ' ἀκέων δὴν ἦστο· Θέτις δ', ὥς ἤψατο γούνων,
 Ὡς ἔχει ἔμπεφυυῖα, καὶ εἴρετο δεύτερον αὐτίς·
 Νημερτὲς μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
 515 Ἥ ἀποίει· ἐπεὶ οὐ τοι ἐπι δῖος· ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτῃ θεός εἰμι.
 Τὴν δὲ μίγ' ὀχθῆσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις
 Ἥρη, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν ὄνειδείοις ἐπέεσσιν.
 520 Ἥ δὲ καὶ αὐτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Νεικεῖ, καὶ τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσι ἀρήγειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὐτίς ἀποστιχε, μή σε νοήσῃ
 Ἥρη· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὅφρα τελέσω.
 Εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανέυσομαι, ὅφρα πεποίθῃς·
 525 Τοῖτο γὰρ ἐξ ἐπέθειν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
 Τένερον· οὐ γὰρ ἐμὸν παλιγύρετον, οὐδ' ἀπατηλόν,
 Οὔδ' ἀτελεύτητον, ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανέυσω.

- ἼΗ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρυσι νεῦσε Κρονίων·
 Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεφύωσαντο ἄνακτος
 630 Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλίλιξεν Ὀλύμπου.
 Τῷ γ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
 / Εἰς ἅλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Ζεὺς δὲ ἔον πρὸς δῶμα. Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστησαν
 Ἐξ ἐδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη
 635 Μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
 Ὡς ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου· οὐδέ μιν Ἥρη
 Ἰγροΐησεν ἰδοῦσ', ὅτι οἱ συμφράσσαστο βουλὰς
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Αὐτίκα κερτομίλοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα·
 640 Τίς δ' αὖ τοι, δολομήτα, θεῶν συμφράσσαστο βουλὰς,
 Αἰεὶ τοι φίλον ἐστίν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἔοντα,
 Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι
 Ἠρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ,τι νοήσης.
 Τὴν δ' ἡμείβεται ἔπειτα πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 645 Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπειο μύθους
 Εἰδήσειν· χαλεποὶ τοι ἴσονται ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.
 Ἀλλ' ὃν μὲν κ' ἐπιεικὲς ἀκούμεν, οὐτίς ἔπειτα
 Οὔτε θεῶν πρότερος τόγ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοῆσαι,
 650 Μῆτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διεΐρω, μηδὲ μετάλλα,
 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἶρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
 Ἀλλὰ μάλ' εὐκέλως τὰ φράζεαι, ἄεσ' ἐθέλῃσθα.
 655 Νῦν δ' αἰνῶς δειδοίκα κατὰ φρένα, μὴ σε παρλείπῃ
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Ἥρι γὰρ σόλγε παρέζεις, καὶ λάβε χούρων·
 Τῇ σ' οἶω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὥς Ἀχιλῆα
 Τιμήσης, ὀλέσης δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 660 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν οὔτεαι, οὐδέ σε λήθω·
 Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
 Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσαι· τὸ δέ τοι καὶ ῥέγιον ἔσται.
 Εἰ δ' οὔτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
 665 Ἀλλ' ἀκίουςα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ·
 Μὴ νύ τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ.
 Ἄσυσον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Καὶ ῥ' ἀκίουςα καθῆστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
 670 Ὡχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανῖωνες.

- Τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
 Μητρὶ φίλῃ ἐπὶ τῇσι φέρον, λευκώλενας Ἥρη·
 Ἥ δὴ λοίγι' ἔργα τὰδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτι ἀνεκτά,
 Εἰ δὴ σφῶν ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὦδε,
 575 Ἐν δὲ θεοῖσι κολῶν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς
 Ἐσθλῆς ἔσσεται ἴδος, ἐπεὶ τὰ χειρότε' ἀνικᾷ.
 Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
 Πατρὶ φίλῃ ἐπὶ τῇσι φέρειν Διί, ὅφρα μὴ αὐτὴ
 Νεικεῖν, σὶ πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταραΐῃ.
 580 Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς
 Ἐξ ἐδίων στυφέλιξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέριατός ἐστιν.
 Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσιν ἀπάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
 Αὐτίκ' ἐπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναΐξας, δέπας ἀμφικύπελλον
 585 Μητρὶ φίλῃ ἐν χειρὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·
 Τέτλαθι, μήτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχειο, κηδομένη περ,
 Μῆ σε, φίλῃ περ ἐούσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι
 Θεινόμενῃν· τότε δ' οὔτι θυγήσομαι, ἀχνύμενός περ,
 Χρᾶϊσμεῖν· ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.
 590 Ἦδ' ἔπειθ' ἐγὼ με καὶ ἄλλοι' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
 Ἴφι, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θεισπεσίλοιο.
 Πᾶν δ' ἡμᾶρ φερόμεν, ἅμα δ' ἡέλιος καταδύντι
 Κάππεσον ἐν Ἀθήνῃ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐν ἡέν·
 Ἐνθά με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.
 595 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Μειδήσασα δὲ παῖδός ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.
 Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
 ὦρυχόει γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
 Ἀοβέσιος δ' ἄρ' ἐν ὦρτο γέλως μακάρεσσιν θεοῖσιν,
 600 Ὡς ἶδον Ἥφαιστον διὰ δῶματα ποιπνύοντα.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδένετο δαιτὸς ἐΐσης,
 Οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων,
 Μοῦσάων θ', αἱ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ.
 605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἡέλλοιο,
 Οἳ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
 Ἦχι ἐκάστῳ δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Ἥφαιστος, ποίησεν ἰδύλῃσι πραπίδευσιν.
 Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἦι Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
 610 Ἐνθά πάρος κοιμῆθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·
 Ἐνθά καθεῖδ' ἀναβᾶς· παρὰ δέ, χρυσόθρονος Ἥρη

I A I A Δ O Σ B.

Jupiter, illatam Achilli injuriam ulturus, speciem nocturnam mittit ad Agamemnonem, quæ eum ad committendum prælium spe victoriæ incitet (1-40). Sub lucem Agamemnonem et impetum suum aperit primoribus Achivorum; mox concionem habet universorum (41-100). Placuerat ei, ad tentandam populi fidem, cui diffidebat, consilium repetendæ patriæ simulare: eo audito, statim multitudo bello fessa tumultuari et navigationem parare cœpit (101-154.) Seditionem de compacto et Minervæ monitu comprimit Ulysses, ad singulos precibus, minis, opprobriis usus ita, ut concionem restituat (155-210). Thersiten, turpem et maledicum hominem, qui discessum urgere non desinit, gravius castigat ad terrorem cæterorum (211-277). Sic cohibitum vulgus flectitur tandem compositis ad persuadendum orationibus Ulyssis ac Nestoris, qui et vetera promissa expetunt, et ostentis utuntur ad spem Ilii cito expugnandi; Agamemnonem autem indicit prælium, et ardore pugnandi omnium animos implet (278-393). Jam armatur exercitus; primores apud Agamemnonem, mactatâ majore hostiâ, epulantur; cæteri passim per tentoria cibum sumunt sacraque faciunt, et a suis quæque natio ducibus instructa in aciem prodeunt (394-484). Hoc loco inseritur accurata enumeratio navium, populorum, ducum, qui Agamemnonem ad bellum Trojanum sequuti erant (485-785). Item Trojani, comperto quid minentur Achivi, duce Hectore in campum egrediuntur et ipsi et socii, quorum omnium brevior recensensus adjicitur (786-877).

"Ονειρος. Βοιωτία ἢ κατάλογος τῶν νεῶν.

"Ἄλλοι μὲν ὦν θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ
 Εὐδὸν παννίχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.
 Ἄλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὥς Ἀχιλῆα
 Τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πόλεως ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 5 Ἴδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἁρόιστη φαίνεται βοιλή,
 Πέμπαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλὸν Ὀνειρον.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσήνδα.
 Βῆσκέ τ' ἴθι, οὐλὲ Ὀνειρε, θοάς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- Ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο,
 10 Πάντα μάλ' ἄτρεκέως ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω.
 Θωρήξαι ἔκτελε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίη· νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 15 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται.
 Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν
 Καρπαλίμως δ' ἵκανε θεᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν,
 Εὐδοῦντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
 20 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊῆϊ υἱὶ ἰοικώς,
 Νέστορι, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τῷ Ἀγαμέμνων·
 Τῷ μιν ἐισάμενος προσεφώνεε θεῖος Ὀνειρος·
 Εὔδεις, Ἀτρεΐος υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο·
 Οὐ χρὴ παννύχιον εὐδῆν βουληφόρον ἄνδρα,
 25 Ὡς λαοὶ τ' ἐπιτετραφῆναι, καὶ τόσσα μέμνην.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὃς σευ, ἄνευθεν εὖν, μέγα κήδεταί ἡδ' ἐλεαίρει.
 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίη· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
 30 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται
 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶ, μηδὲ σε λήθη
 Αἰρεΐτω, εὖτ' ἂν σε μελίσφρων ὕπνος ἀνήη.
 35 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,
 Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον.
 Φῆ γὰρ ὅγ' αἰρήσειν Ἰφιδάμου πόλιν ἡματι χεῖνφ,
 Νήπιος· οὐδὲ τὰ ἤδη, ἃ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα.
 Θίσιν γὰρ ἔτ' ἔμιλλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχὰς τε
 40 Τρωσὶ τε καὶ Λαυαοῖσι διὰ κρατερὰς ὕσμινας.
 Ἐγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θελή δέ μιν ἀμφέχυντ' ὄμφη·
 Ἐξετο δ' ὀρθωθεὶς· μαλακὸν δ' ἔνδυε χιτῶνα,
 Καλὸν νηγάτεον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος·
 Ἴοσσι δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 45 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βύλετο ἕλφος ἀργυρόηλον.
 Εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρῷον, ἀφθιτον αἰεὶ·
 Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Ἦώς μιν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ζητὶ φόως ἱρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 50 Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 Κηρύσσειν ἀγοστήδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς.

- Οἱ μὲν ἐκήρυsson, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
 Βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἵζε γερόντων,
 Νέστορ ἐπαρὰ νηϊ Πύλοιο γενέος βασιλῆος·
 65 Τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἱερτύετο βουλήν·
 Κλῦτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ὀνειρος
 Ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι δίψῃ
 Εἰδός τε, μέγεθός τε, φύῃν τ' ἄγχιστα εἴκει.
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 70 Εὐδεις, Αἰτρείος υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο·
 Οὐ χρὴ παννύχιον εἶδεν βοιληφόρον ἄνδρα,
 Ὡς λαοὶ τ' ἐπιτετρώφεται, καὶ τόσσα μέμνηεν.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνις ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὃς σέυ, ἄνευθεν ἔων, μέγα χίδεται ἡδ' ἐλαιίρει.
 75 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυνδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγριαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
 80 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσίν. — Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν
 Ὡχετ' ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνήκεν.
 Ἀλλ' ἄγετ', αἶ κέν ποῖς θωρήσομεν νῆας Ἀχαιῶν.
 Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεισιν πειρήσομαι, ἥ θέμις ἐστίν,
 Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω·
 85 Τρεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐριτύειν ἐπέεσσιν.
 Ἦτοι ἔγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
 Νέστωρ, ὃς ῥα Πύλοιο ἄναξ ἦν ἡμαθόεντος·
 Ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡς φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 90 Εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπεν,
 Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ ρουφιζοίμεθα μᾶλλον·
 Νῦν δ' ἴδεν, ὃς μέγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
 Ἀλλ' ἄγετ', αἶ κέν πῶς θωρήσομεν νῆας Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἤρχε νέεσθαι.
 95 Οἱ δ' ἐπανεστήσαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν,
 Σκηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπισσεύοντο δὲ λαοί.
 Ἦῦτε ἔθνεα εἴσι μελισσάων ἀδινάων,
 Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων·
 Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν·
 100 Αἰ μὲν τ' ἐνθα ἄλις πεποτήσεται, αἰ δὲ τε ἐνθα·
 Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 Ἥϊόνος προπάροιθε βιαθείης ἐστιχόωντο
 Πλαδὸν εἰς ἀγορὴν· μετὰ δὲ σφισιν Ὀσσα δεδήει,
 Ὀτρύνουσ' ἵεναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.

- 98 Τετρίχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα,
 Λαῶν ἰόντων, ὄμαδος δ' ἦν· ἐννέα δὲ σφεας
 Κήρυκες βυόωντες ἐρήτυον, εἶποι' αὐτῆς
 Σχοῖαι', ἀκούσειαν δὲ Διοτρεφέων βασιλῆων.
 Σπουδῇ δ' ἔξετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἔδρας,
 100 Πανυσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἰφαιστος κάμε τεύχων.
 Ἰφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι·
 Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ·
 Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ·
 105 Αὐτὰρ ὁ αὐτὲ Πέλοψ δῶκε Ἀτρεΐ, ποιμένι λαῶν·
 Αἰρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ·
 Αὐτὰρ ὁ αὐτὲ Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορῆναι,
 Πολλῇσιν νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
 Τῷ ὃγ' ἐρυσάμενος, ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
 110 ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀρης,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρεΐῃ·
 Σχέτιλος, ὅς πρην μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχειον ἀπονέεσθαι·
 Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει
 115 Δυσκλῆα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 Ὅς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
 Ἴδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἔυσομένοισι πυθέσθαι,
 120 Μῦψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
 Ἀπρηκτον πύλμον πολεμίζειν, ἧδὲ μάχεσθαι
 Ἀνδράσι παυροτέροισι, τέλος δ' οὐπω τι πέφανται.
 Εἵπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν Ἀχαιοὶ τε Τρῳῆς τε,
 Ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθήμεναι ἅμφω,
 125 Τρῳῆας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσοι ἔασιν,
 Ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί,
 Τρῳῶν δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἶνοχοεύειν·
 Πολλοὶ κεν δεκάδες δευοίατο οἶνοχόοιο.
 Τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι νῆας Ἀχαιῶν
 130 Τρῳῶν, οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν· ἄλλ' ἐπίκουφοι
 Πολλέων ἐκ πολίων ἐγχείσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
 Οἳ με μέγα πλάζουσιν, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα
 Ἴλιον ἐκπέρσαι εὐναιόμενον πτολίεθρον.
 Ἐννέα δὴ βεβάασιν Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
 135 Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται·
 Αἱ δὲ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα
 ἔβαι' ἐν μεγάροισι ποτιδύμεναι· ἅμμι δὲ ἔργον

- Αὐτως ἀκράαντον, οὐτ' εἵνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
 140 Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νῆρην,
 Πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
 Κινήθη δ' ἀγορή, ὥς κύματα μακρὰ θαλάσσης
 145 Πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε
 Ὠρορ', ἐπαΐζας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν.
 Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν,
 Λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμίεϊ ἀσταχύεσσιν·
 Ὡς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλητῶ
 150 Νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη
 Ἰστατ' αἰρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον,
 Ἀπτεσθαι νηῶν, ἥδ' ἐλκόμεν εἰς ἄλλα διαν,
 Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον· αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἵκεν,
 Οἴκαδε ἱμένων· ὑπὸ δ' ἥρεαν ἔρματα νηῶν.
 155 Ἐνθα κεν Ἀργεῖοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτίχθη.
 Εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον εἶπεν·
 ὦ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
 160 Καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
 Ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.
 165 Μηδὲ ἕα νῆας ἄλλ' ἐλκόμεν ἀμφιελίσσας.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Βῆ δέ κατ' Οὐλίμποιο καρῆνων αἶξασα·
 [Καρπαλίμοις δ' ἵκανε θοῦς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·]
 Εὐρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 170 Ἔσταότ'· οὐδ' ὄγχε νηὸς εὐσσελμοιο μελαίνης
 Ἀπτετ', ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν.
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαιρτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 175 Φεύξεσθ', ἐν νῆεσσι πολυκλήϊσι πευόντες;
 Καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιε
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
 Ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδὲ τ' ἐρώει·
 180 Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,

- Μηδὲ ἔα νῆας ἄλλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυτέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης.
 Βῆ δὲ θίειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βύλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν
 Κήρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὃς οἱ ὀπῆδει.
 145 Αὐτὸς δ' Αἰρεΐδῳ Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθὼν,
 Δίξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεὶ·
 Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔσχατον ἄνδρα κιχείη,
 Τὸν δ' ἀγατοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·
 150 Δαιμόνι', οὗ σε ἔοικε, κακὸν ὧς, δειδίσεσθαι·
 Ἄλλ' αὐτὸς τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἴδρυσ λαοῦς.
 Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Ἀτρεΐδαο·
 Νῦν μὲν πειράται, τάχα δ' ἵπεται νῆας Ἀχαιῶν.
 Ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπεν.
 155 Μήτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν νῆας Ἀχαιῶν.
 Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ Διοτρεφέος βασιλῆος·
 Τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστὶ, φιλεῖ δὲ ἡ μητιέτα Ζεὺς.
 Ὅν δ' αὖ δῆμον τ' ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' ἐφειύροι,
 Τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ·
 160 Δαιμόνι', ἀτρέμας ἦσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,
 Οἱ σῖο φέριτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκας,
 Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.
 Οὐ μὲν πῶς πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·
 Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίῃ· εἰς κοίρατος ἔστω,
 165 Εἰς βασιλεύς, ὃς ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
 [Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.]
 Ὡς ὅγε κοιρανέων δῖεπε στρατόν· οἱ δ' ἀγορήνδῃ
 Αὐτὶς ἐπισσεύοντο νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων,
 Ἰλχῇ, ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 170 Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δὲ τε πόντος.
 Ἄλλοι μὲν ῥ' ἔζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἑδρας.
 Θεραΐτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμειροειπὴς ἐκολῶα,
 Ὅς ῥ' ἔπεια φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλὰ τε ἦδη,
 Μάψ, αἰτάρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεται βασιλεύσιν,
 175 Ἄλλ' ὅ,τι οἱ εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν
 Ἴμμεναι. αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἥλιον ἦλθεν·
 Φολκὸς ἦν, χυλὸς δ' ἕτερον πόδα· τῷ δὲ οἱ ὦμος
 Κυρτοί, ἐπὶ στήθος συνοχωκότε· αἰτάρ ὑπερθεν
 Φοξὸς ἦν κεφαλὴν, ψεδρὴ δ' ἐπετήνοθε λάχνη.
 180 Ἐχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστα ἦν ἱδ' Ὀδυσσεῖ·
 Τῷ γὰρ ρεικίεσκε· τότε αὐτ' Ἀγαμέμνονι δῖος
 Ὀξία κεκληγὼς λέγ' ὀνειδέα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 Ἐκπάγλως κοτέοντο, νεμίσσηθ' ἐν τ' ἐνὶ θυμῷ.

- Αὐτὰρ ὁ μακρὰ βουῶν Ἀγαμέμνονα τείκεε μύθῳ·
 237 Ἀτρεΐδῃ, τέο δ' αὖτις ἐπιμέμφεται, ἠδὲ χατίζεις;
 Πλείαιέ τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναιῖκες
 Εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἄς τοι Ἀχαιοὶ
 Πρωτόισιν δίδυμεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν.
 Ἴη ἐτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει
 240 Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἴλιου, υἱὸς ἄποινα,
 "Ὅν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
 Ἥδ' ἑταῖρα νῆην, ἵνα μίσγεται ἐν φιλότῃτι,
 Ἥτις αὐτὸς ἀπορόσφι κατίσχεται; — οὐ μὲν ἔοικεν,
 Ἀρχὸν ἔόντα, κακῶν ἐπιβιασκέμεν υἱᾶς Ἀχαιῶν.
 245 Ὡς πέποιτες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιῖδες, οὐκέτι Ἀχαιοί!
 Οἴκαδ' ἐπεὶ σὺν τῇσιν τεύμεσθαι· τόνδε δ' ἔωμεν
 Αὐτοῦ εἰς Τροίην γέρον περυσέμεν, ὅφρα ἰδῇται,
 Ἥ τίς τίς οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἢ καὶ οὐκί·
 "Ὅς καὶ νῦν Ἀχιλλῆα, ἔο μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
 250 Ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλλεῖ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμουν·
 Ἥ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
 Ὡς φάτο τειχεῖων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θερούτης· τῷ δ' ὥκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
 255 Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνέπαπε μύθῳ·
 Θεροῖτ' ἀκριτόμυθε, λίγες περ ἐὼν ἀγορητής,
 Ἰσχεο, μηδ' ἔθελ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλεύουσιν.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημί χειρότερον βροτὸν ἄλλον
 ἔμμεναι, ὅσοι ἄμ' Ἀτρεΐδης ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 260 Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις,
 Καί σφιν ὀνειδέει τε προτέρους, νόστον τε φυλάσσοις.
 Οὐδέ τί πω σάφα ἰδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 Ἥ εὐ ἢ κακῶς ῥοστήσομεν υἱέας Ἀχαιῶν.
 [Τῷ, νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 265 Ἥσαι ὀνειδίζουσιν, ὅτι οἱ μάλιστα πολλὰ διδοῦσιν
 Ἥρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.]
 Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κινήσομαι, ὥς νῦν περ ὦδε,
 Μηκέτι ἔπειτ' Ὀδυσσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπέη,
 270 Μηδ' ἔτι Τηλεμάχιοιο πατὴρ κεκλημένος εἶην,
 Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω,
 Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
 Αὐτὸν δὲ κλισίοντα θοῖς ἐπὶ νῆας ἀφήσω
 Πεπληγὼς ἀγορηθὲν ἀεικέσσι πληγῇσιν.
 275 Ὡς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετὰφρετὸν ἠδὲ καὶ ὦμον
 Πλήξεν· ὁ δ' ἰδρώθῃ, θαλερὸν δὲ οἱ ἔκπευε δάκρυ.

- Σμῶδις δ' αἵματόεσσα μεταφρένου ἔξυπανίστη
 Σκήπτρου ὑπο χρυσείου· ὃ δ' ἄρ' ἔζετο, τάρβησέν τε·
 Ἀλγῆσας δ', ὑχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ.
 170 Οἱ δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν·
 Ὡδε δὲ τις εἵπεςκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ὡ πόποι! ἦ δὴ μυρὶ' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργεν,
 Βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων·
 Νῦν δὲ τόδε μίγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
 175 Ὅς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων.
 Οὐ θῆν' μιν πάλιν αὐτίς ἀνήσει θυμὸς ἀγῆνωρ
 Νικεῖν βασιλῆας ὀνειδείois ἐπέεσσιν.
 Ὡς φάσαν ἡ πληθὺς· ἀνὰ δὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
 Ἔστη, σκήπτρον ἔχων — παρὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 180 Εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνῴγει,
 Ὡς ἄμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἱες Ἀχαιῶν
 Μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσάμενοι βουλήν —
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ, νῦν δὴ σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
 185 Πᾶσι ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεςσι βροτοῖσιν·
 Οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἣν περ ὑπέσταν,
 Ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἀργεος ἱποβότοιο,
 Ὡμιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.
 Ὡς τε γὰρ ἡ παῖδες νεαροί, χῆραί τε γυναῖκες,
 190 Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι.
 Ἢ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.
 Καὶ γάρ τις θ' ἔνα μῆτα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο
 Ἀσχαλᾶα σὺν τῇ πολυζύγῳ, ὄνπερ ἄελλαι
 Χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα·
 195 Ἢμῖν δ' εἵνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς
 Ἐνθάδε μιμνόντεσσι. τῷ οὐ νεμεοῖζομ' Ἀχαιοὺς
 Ἀσχαλᾶαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.
 Τλῆτε, φίλοι, καὶ μέingat' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν,
 200 Ἢ ἔτεόν Κάλχας μαντεύεται, ἥε καὶ οὐκί.
 Εὐ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν· ἐστὲ δὲ πάντες
 Μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι,
 Χθιᾶ τε καὶ προῖζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδι νῆες Ἀχαιῶν
 Ἠγερέθοντο, κακὰ Πηριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι·
 205 Ἢμεῖς δ' ἄμφι περὶ κρήνην ἱερὸν κατὰ βωμοῖς
 Ἐρδομεν ἀθανάτοισι τελεέσας ἐκατόμβας,
 Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέειν ἀγλυὸν ὕδωρ·
 Ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δρᾶκων ἐπὶ ρῶτα δαφεινός,
 Σμερδαλέος, τὸν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φόωςδε,

- 310 Βωμοῦ ὑπαΐξας, πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν.
 Ἴνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, ῥήπια τέκνα,
 Ὄζω ἐπ' ἀκροτάτοι, πετιάλοις ὑποπεπτηῶτες,
 Ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐτάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα.
 Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας·
 315 Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα·
 Τὴν δ' ἐλελιξιμέρος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός, ὅσπερ ἔφηνεν·
 Λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 320 Ἡμεῖς δ' ἐσταότες θαυμιύζομεν, οἷον ἐτίχθη.
 Ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἐκατόμβας,
 Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν·
 Τίπτ' ἄνεω ἐγένεσθε, καρηκομόωντες Ἀχαιοί;
 Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς,
 325 Ὅψιμον, ὀψιτέλεστον, οὗ κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται.
 Ὡς οὔτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐτάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 Ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίζομεν αἰθεῖ,
 Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρυάγνιαν.
 330 Κεῖνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ἄγε, μέμνετε πάντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Αὐτοῦ, εἰσόκεν ἄστνυ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἔαχον — ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμερδαλέον κονάβησαν, ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν —
 335 Μῦθον ἐπαινέσαντες Ὀδυσσεύς θελοῖο.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετίειπε Ἰερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ὡ πόποι! ἦ δὴ παισὶν εἰκότες ἀγοράσθαι
 Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα.
 Πῇ δὲ συνθεσῖαι τε καὶ ὄρκια βήσεται ἡμῖν;
 40 Ἐν πυρὶ δὲ βουλαί τε γενοίαιτο, μίδ' αὖτ' ἀνδρῶν,
 Σπονδαί τε ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν!
 Αὐτὼς γάρ ῥ' ἐπίεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
 Εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες.
 Αἰρεῖδ' ἄγε, σὺ δ' ἔθ', οἷς πρὶν, ἔχον ἀστεμφέα βουλήν,
 45 Ἄρχεν Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑμῖνας·
 Τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
 Νόσφιν βουλεύωσ' — ἄνυσσι δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν —
 Πρὶν Ἄργοςδ' ἵεναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 Γινώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, ἧς καὶ οὐκί.
 50 Φημὶ γάρ οὖν κατατεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
 Ἥματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρῳέεσσι φόρον καὶ Κῆρα φέροντες,

- Ἀστράπτων ἐπιδίξι', ἐναΐσιμα σήματα φαίνων. —
 Τῷ μῆτις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι, —
 363 Ἥρην τινα παρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι,
 Τίσασθαι δ' Ἐλένης ὀρμήματα τε στοναχάς τε. —
 Ἢ δέ τις ἐκπύγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι,
 Ἀπίσθω ἤς νηὸς εὐσεϊμοιο μελαιντῆς, —
 Ὀφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ. —
 369 Ἀλλὰ, ἄταξ, αὐτός τ' εὐ μῆδεο, πείθεό τ' ἄλλω.
 Οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὃ, τι κεν εἴπω.
 Κρίν' ἄνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρεις, Ἀγαμέμνον, —
 Ὡς φρήτρη φρήτρεφιν ὕριγι, φύλα δὲ φύλοις.
 Εἰ δέ κεν ὥς ἔρξης, καὶ τοι πείθωται Ἀχαιοί,
 375 Ἰγῶσι, ἔπειθ', ὅς θ' ἡγεμόνοι κακός, ὅς τέ νυ λαῶν,
 Ἴδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔῃσι· κατὰ σφίας γὰρ μαχέονται·
 Ἰγῶσιναι δ', εἰ καὶ θεσπεσίη πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
 Ἢ ἀνδρῶν κικόνητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κοῖων Ἀγαμέμνων·
 379 Ἢ μὰν αὐτ' ἀγορή νικᾶς, γέρον, υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηγαίη καὶ Ἀπύλλον,
 Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφραδμονες εἶεν Ἀχαιῶν· —
 Τῷ κε τίχ' ἡμύσειε πόλις Ἥριάμοιο ἄνακτος,
 Χερσὶν ἔφ' ἡμετέροισιν ἀλοῦσά τε, πέρθομένη τε.
 385 Ἀλλὰ μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βύλλει.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχτησάμεθ' εἵνεκα κούρης
 Ἀντιβίοις ἐπέεσσιν, ἐγὼ δ' ἤρχον χαλεπαίνων·
 Ἢ δέ ποι' ἐς γε μίαν βουλευσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
 390 Τρωσὶν ἀνάβλησις κηκοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἡβαιόν.
 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα·
 Εὐ μὲν τις δόρυ θηξιάσθω, εὐ δ' ἀσπίδα θύσθω, —
 Εὐ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν,
 Εὐ δέ τις ἄρματος ἀμφὶς ἰδὼν, πολέμοιο μεδέσθω· —
 395 Ὡς κε παντημέριοι στυγερώ κρινώμεθ' Ἄρηϊ.
 Οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται, οὐδ' ἡβαιόν,
 Εἰ μὴ νῦν ἔλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.
 Ἰδρώσει μὲν τευ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσιν —
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμῖται·
 400 Ἰδρώσει δέ τευ ἵππος, εὐξοον ἄρμα τιταίνων. —
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
 Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐ οἱ ἔπειτα
 Ἄρχιον ἴσσειται φυγέειν κύνας ἢ δ' οἰωνούς. —
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὥς ὅτε κύμα
 405 Ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἐλθὼν,

- Προβλήτι σκοπέλοι· τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει
 Πυκτοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν ἐνθ' ἢ ἐγθα γένωνται.
 Ἀνυστάντες δ' ὀρέοντο, κεδυσθέντες κατὰ νῆας,
 Κιάπριυσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἔλοντο.
 400 Ἄλλος δ' ἄλλω ἔρξε θεῶν αἰεγεγετάων,
 Εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος.
 Αὐτὰρ ὁ βούν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενῆϊ Κρονίωνι·
 Κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριστῆας Παραχαιῶν,
 405 Νέστορα μὲν πρῶτιστα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δύνω καὶ Τυδῆος υἱόν,
 Ἐκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν αἰτάλαντο.
 Αὐτόματος δὲ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 "Ἴδεις γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὥς ἐπονείτο.
 410 Βούν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο·
 Τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων,
 Μὴ πρὶν ἐπ' ἥλιον δύναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἔλθειν,
 Πρὶν με κατὰ πρηγὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
 415 Αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηϊοιο θύρετρα,
 Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
 Χαλκῷ φωγαλέον· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Πρηγῆες ἐν κονίῃσιν ὁδᾶξ λαζοίαιτο γαῖαν.
 "Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκράϊαινε Κρονίων·
 420 Ἄλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφειλεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξάντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 Αὔερυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 425 Καὶ τὰ μὲν ἄρ' σχίζουσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον·
 Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες, ὑπεύρεχον Ἰφαιστοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 Μιστυλλόν τ' ἄρα τιῖλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 "Ὡπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 430 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Αἰρείδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 435 Μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα, μηδ' εἰτι δηρὸν
 Ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλλίζει.
 Ἄλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
 Λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας·

- Ἡμῶς δ' ἄθροοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 440 Ἴομεν, ὅφρα κε θῦσσον ἡγείρομεν ἐξὺν Ἀργεῖα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθυσεν ἄραξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλεται,
 Κηρύσσειν πόλεμόνδε καρηχομόωντας Ἀχαιοὺς.
 Οἳ μιν ἐκίρυσσον, τοὶ δ' ἡγείροτο μάλ' ὤκα.
 445 Οἳ δ' ἄμφ' Ἀτρεΐωνα Διοτρεφῆες βασιλῆες
 Θῦρον κρίνοντες· μετὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε·
 Τῆς ἑκατὸν θύσαιοι παγχρῦσσοι ἱερέθονται,
 Πάντες εὐπλεκέες, ἑκατόμβιοι δὲ ἕκαστος.
 450 Σὺν τῇ παιφάουσονσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ὀτρύνουσ' ἵεναι· ἐν δὲ σθέρος ὤρσεν ἑκάστῳ
 Καρδίη, ἄλληκτον πολέμιζεν ἱδὲ μάχεσθαι.
 Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γίνεται, ἡὲ νέεσθαι
 Ἐν τῇσι γλαφυρῇσι φίλην ἰς παιρίδα γαῖαν.
 455 Ἦντε πρὸ αἰδιδυλὸν ἐπιφλέγει ὕσπειον ἔλην
 Οὔρεος ἐν κορυφῇ, ἑκάθεν δέ τε φαίνεται αὐγὴ·
 Ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίῳ
 Αἶγλη παμφανόουσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκει.
 Τῶν δ', ὥστ' ὀρνίθων πετεινῶν ἔθνηα πολλά,
 460 Χτῶν ἢ γεράων ἢ κέκτων δουλιχοδείραν,
 Αἰεὶ ἐν λειμῶνι, Καῦστρίου ἄμφι ῥέεθρα,
 Ἴνθα καὶ ἔνθα ποιῶνται ἀγυλλόμεται πιτρυγέσσιν,
 Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν·
 Ὡς τῶν ἔθνηα πολλά νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 465 Ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν
 Σμερδαλίον κονίβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 Ἴσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
 Μυρτοί, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθρα γίνεται ὥρη.
 Ἦντε μυιάων ἀδινύων ἔθνηα πολλά,
 470 Αἶτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἡλίσκουσιν,
 Ὡρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 Τόσσοι ἐπὶ Τρῳέσσι καρηχομόωντες Ἀχαιοὶ
 Ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαρφαῖσαι μεμαῶτες.
 Τοὺς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
 475 Ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῇ μιγέωσιν·
 Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Τσμήνηνδ' ἵεναι· μετὰ δέ, κρείων Ἀγαμέμνων,
 Ὀμματα καὶ κεφαλὴν ἔκελος Διὶ τερπικεραύνῳ,
 Ἀρεῖ δὲ ζώϊν, στέρον δὲ Ποσειδάωνι.
 480 Ἦντε βούς ἀγέληφι μέγ' ἔσχοτος ἔπλετο πάντων
 Τυτῆρος· ὁ γὰρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένησιν·

Τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνῳ,
Ἐκπρεπὲς ἐν πολλοῖσι καὶ ἔσχατον ἡρώεσσιν.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·

185 Τρεῖς γὰρ θεαὶ ἐστέ, πάρεστε τε, ἴστε τε πάντα,
Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν·
Οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρατοι ἦσαν.
Ἠλῖθ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὔδ' ὀρομήνω·
Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἴεν.
190 Φωνὴ δ' ἄφθνηκτος, χάλκεον δὲ μοι ἦτορ ἐνείη·
Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
Θιγατέρες, μνησαίαθ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
Ἀρχοῦν αὖ τῶν ἐρέω, νῆμας τε προπύσας.

Βοιωτῶν μὲν Ἠηνέλεως καὶ Αἰήτιος ἦρχον,
495 Ἀρχεσίλαός τε Προδυήνωρ τε Κλονίος τε·
Οἱ θ' Ἑρίην ἐρέμοντο καὶ Αἰλίδα πετρῆεσσαν,
Σχοῖνόν τε Σκαῖλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,
Θέσπιαν, Ἰθαΐαν τε καὶ εὐρίχορον Μυκαλησόν,
Οἱ τ' ἄμφ' Ἄρμ' ἐρέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρύθρας,
500 Οἱ τ' Ἐλεῶν' εἶχον ἦδ' Ἐλῆν καὶ Πετεῶνα,
Ῥακλήην, Μεδεῶνά τ', ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Κώπας, Εὐτρησὶν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην,
Οἱ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ' Ἀλίαντον,
Οἱ τε Πλάταιαν ἔχον, ἦδ' οἱ Γλίσιαντ' ἐρέμοντο,
505 Οἱ θ' Ἐποθήβας εἶχον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ὀρχηστὸν θ' ἱερὸν, Ποσιδίϊον ἄγλαον ἄλσος,
Οἱ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον, οἱ τε Μίδειαν,
Νῆσάν τε Ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν·
Τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον· ἐν δὲ ἐκάστη
510 Κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.

Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, νέες Ἄρης,
Οὓς τέκεν Ἀστυόχη, δόμῳ Ἀκτορος Ἀεΐδαο,
Ἠαρθένος αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβῆσα,
515 Ἄρηϊ κρατερῇ· ὃ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη·
Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Αὐτὰρ Φωκίων Σχεδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Τίεες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
Οἱ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθωνά τε πετρῆεσσαν,
520 Κρίσάν τε Ζαθέην καὶ Δανλίδα καὶ Παροπῆα,
Οἱ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Τάμπολιν ἀμφερέμοντο,
Οἱ τ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον,
Οἱ τε Αἰλαιν ἔχον, πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖο·
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναί νῆες ἔπορτο.

- 525 Οἱ μὲν Φωκίων στίχας ἔστασαν ἀμφιέποντες·
 Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.
 Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
 Μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
 Ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἦν, λινοθώρηξ,
 530 Ἐγχείη δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς·
 Οἱ Κῦνόν τ' ἐνέμοντ', Ὀπόεντά τε Καλλίαρόν τε,
 Βῆσάν τε Σκάρφην τε καὶ Αἰγείας ἐρατεινάς,
 Τάρφην τε Θρόνιον τε, Βοαργίου ἀμφὶ ρέεθρά·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναὶ νῆες ἔποντο
 535 Λοκρῶν, οἱ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.
 Οἱ δ' Εὐβοίαν ἔχον μένεα πνείοντες Ἀβαντες,
 Χαλκίδα τ' Εἰρεϊριάν τε, πολυστάφυλόν θ' Ἰστίαιαν,
 Κήφινθόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
 Οἱ τε Κάρυστον ἔχον, ἥδ' οἱ Σιύρα ναιετάασκον·
 540 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ, ὅζος Ἀρτος,
 Χαλκωδοντιᾶδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.
 Τῷ δ' ἅμ' Ἀβαντες ἔποντο θοοί, ὅπιθεν κομόωντες,
 Αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῆσιν μελίησιν
 Θώρηκας ῥήξιν δηῖων ἀμφὶ στήθεσσι·
 545 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναὶ νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον
 Δῆμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
 Θρέψε, Διὸς θυγάτηρ — τέκε δὲ Ζεῖδωρος Ἀρουρα —
 Καὶ δ' ἐν Ἀθήνῃς εἴσεν, ἐπὶ ἐνὶ πτόνι νηῶ·
 550 Ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἄρνοιόις ἱλάονται
 Κοῦροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν·
 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πειεῶο, Μενεσθεύς.
 Τῷ δ' οὐπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ,
 Κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας —
 555 Νίστωρ οἷος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν —
 Τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαιναὶ νῆες ἔποντο.
 Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγειν δυοκαίδεκα νῆας.
 [Στῆσε δ' ἄγων, ἔν' Ἀθηναίων ἵσταντο φύλαγγες.]
 Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
 560 Ἑρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ χόλπον ἐχούσας,
 Τροιζῆν', Ἠϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,
 Οἱ τ' ἔχον Αἰγίαν, Μάσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Καὶ Σθένελος, Καπανῆος ἀγακλείτου φίλος υἱός·
 565 Τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κτεν, ἰσόθεος φῶς,
 Μηχιστίος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἰνυκτος.
 Συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

Τοῖσι δ' ἄμ' ὀγδώκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Οἳ δὲ Μυκῆνας εἶχόν, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
 570 Ἀφνειόν τε Κόρινθον, ἐϋκτιμένας τε Κλεωνάς,
 Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινὴν,
 Καὶ Σικυῶν', ὃθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν,
 Οἳ θ' Ἑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Ἰονόεσσαν,
 Πελλήνην τ' εἶχον, ἥδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
 575 Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρεΐαν·
 Τῶν ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
 Λαοὶ ἔποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν,
 Κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν,
 580 Οὐνεκ' ἄριστος ἦν, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαοὺς.

Οἳ δ' εἶχον κοίλῃν Λακεδαιμόνα κητώεσσαν,
 Φᾶρῖν τε Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
 Βρυσειάς τ' ἐνέμοντο καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς,
 Οἳ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἑλος τ', ἔφαλον πτολίεθρον,
 585 Οἳ τε Λάαν εἶχον, ἥδ' Οἰτυλον ἀμφενέμοντο·
 Τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, βοῖν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Ἐξήκοντα νεῶν· ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
 Ἐν δ' αὐτὸς κίεν ἥσι προθυμίῃσι πεποιθώς,
 Ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἴετο θυμῷ
 590 Τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.

Οἳ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν,
 Καὶ Θρῦον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἐϋκτιτον Αἶπυ,
 Καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον,
 Καὶ Πτελεὸν καὶ Ἑλος καὶ Δωρίον — ἔνθα τε Μοῦσαι
 595 Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρηϊκά παῦσαν ἀοιδῆς,
 Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
 Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἦν αὐταὶ
 Μοῦσαι ἀεῖδοιεν, κοῦραι Λιὸς αἰγιόχοιο·
 Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν
 600 Θεσπεσίην ἀφέλονται, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν —
 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Τῷ δ' ἐνεθήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Οἳ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
 Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἦν' ἄνδρες ἀγχιμαχῆταί,
 605 Οἳ φένεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
 Ῥίπην τε Στρατίνην τε καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην,
 Καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινὴν,
 Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παφῶσίνην ἐνέμοντο·
 Τῶν ἦρχ' Ἀγκαῖοιο πάϊς, κρείων Ἀγαπήνωρ,
 610 Ἐξήκοντα νεῶν· πολέες δ' ἐν νηϊ ἑκάστη

- Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
 Αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Νῆας εὖσσελμους, περᾶν ἐπὶ οἶνοπα πόρτον,
 Ἀτρεΐδης· ἐπεὶ οὐ σφί θαλίισσια ἔργα μεμήλει.
- 615 Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἴλιδα διὰν ἔναιον,
 Ὅσσον ἐφ' Ἐρμίνην καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα,
 Πίτρη τ' Ὀλενίην καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἔργει·
 Τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρὶ ἐκάστῃ
 Νῆες ἔποντο θοαί, πολῖες δ' ἔμβαιον Ἐπειοί.
- 620 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἠγησάσθην,
 Τίς, ὃ μὲν Κτιάτου, ὃ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
 Τῶν δ' Ἀμαρυγκείδης ἦρχε κρατερὸς Διῶρης·
 Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος Θεοειδής,
 Τίς Ἀγασθένης Λύγηϊάδαο ἄνακτος.
- 625 Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων θ' ἱεράων
 Νήσων, αἱ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἴλιδος ἄντα·
 Τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Φυλείδης, ὃν τίχτε Διὶ φίλος ἱππότη Φυλεύς,
 Ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ὑπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς·
- 630 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους,
 Οἱ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
 Καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
 Οἱ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἥδ' οἱ Σάμον ἀμφενέμοντο,
- 635 Οἱ τ' ἠπειρον ἔχον, ἥδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο·
 Τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος·
 Τῷ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δυώδεκα μιλτοπάρηοι.
 Αἰτωλῶν δ' ἠγεῖτο Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Οἱ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὀλεον ἥδ' Πυλήνην,
- 640 Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήευσαν—
 Οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
 Οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάναε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος—
 Τῷ δ' ἐπὶ πάντι' ἐτέταλτο ἀνασσεῖμεν Αἰτωλοῖσιν·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.
- 645 Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν,
 Οἱ Κνωσὸν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν,
 Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργινόεστα Λύκαστον,
 Φαιστόν τε Ῥίτιόν τε, πόλεις εὐναιεταώσας,
 Ἄλλοι θ', οἱ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.
- 650 Τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν,
 Μηριόνης τ', ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
 Τοῖσι δ' ἅμ' ἐγδῶκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.
 Τληπόλεμος δ' Ἰρακλείδης, ἧς τε μέγας τε,

- Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων·
 655 Οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες,
 Ἀνδον, Ἰηλυσόν τε καὶ ἄργινόνετα Κάμειρον.
 Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
 ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίη Ἡρακλεΐη·
 Τὴν ἄγει ἔξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος,
 660 Πέρσας ἄστεα πολλὰ Διοτρεφέων αἰζηῶν.
 Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
 Αὐτίκα πατρὸς ἐοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
 Ἦδη γηράσκοντα Δικύμνιον, ὅζον Ἄρῃος.
 Αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε, πολὺν δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
 665 Βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι
 Τίεες νῆωνό τε βίης Ἡρακλεΐης.
 Αὐτὰρ ὃγ' ἐς Ῥόδον ἵξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων·
 Τριχθαὶ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδόν, ἣ δ' ἐφίληθεν
 Ἐκ Διός, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.
 670 [Καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.]
 Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας εἵσας,
 Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
 Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
 675 Ἄλλ' ἀλαπαδνὸς ἦν, παῦρος δὲ οἱ εἶπετο λαός.
 Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κρύπαθόν τε Κάσσαν τε,
 Καὶ Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
 Τῶν αὖ Φεΐδιππὸς τε καὶ Ἀντιφος ἡγησάσθην,
 Θεσσαλοῦ υἱὲ δύω Ἡρακλείδαο ἄνακτος·
 680 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νῆες ἐστιχόωντο.
 Νῦν αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
 Οἱ τ' Ἄλον, οἱ τ' Ἀλόπην, οἱ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο,
 Οἱ τ' εἶχον Φθίην ἣ δ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα·
 Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί·
 685 Τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' οἷγ' οὐ πολέμοιο δυσιχέος ἐμνώοντο·
 Οὐ γὰρ ἦν, ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιο.
 Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Κούρης χῳόμενος Βρισηΐδος ἡὔκόμοιο,
 690 Τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξείλετο, πολλὰ μογήσας,
 Λυρνησὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης·
 Καὶ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμῶρους,
 Τίεας Εὐηνοῖο Σεληπιῶδος ἄνακτος·
 Τῆς ὄγε κεῖτ' ἀχέων, τύχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.
 695 Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα,
 Δήμητρος τέμενος, Ἴτωνά τε, μητέρα μῆλων.

- Ἀγχιάλόν τ' Ἀντροῶν ἥδ' Πτελεὸν λεχεποίην·
 Τῶν αὖ Ἡρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Ζωὸς ἰών· τότε δ' ἴδ' ἔχεν καὶ γαῖα μέλαινα.
 700 Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος Φυλάκη ἐλείπειτο,
 Καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δαρδανὸς ἀνὴρ,
 Νιὸς ἀποθρώσκοιτα πολὺ πρῦτιστον Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
 Ἀλλὰ σφεας κόσμησε Ἰοδάρκης, ὄζος Ἄρης,
 710 Ἰφίκλου εἰς πολυμήλου φυλακίδαο,
 Λύτοκαυίγνητος μεγαθύμου Ἡρωτεσιλάου,
 Ὀπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,
 Ἥρωις Ἡρωτεσίλαος Ἀρήϊος· οὐδέ τι λαοὶ
 Δείονθ' ἡγεμόνος, πόθεον δὲ μιν ἐσθλὸν ἔοντα·
 720 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοιτα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δὲ Φεριαὶ ἐνέμοντο παρὰ Βοιβηίδα λίμνην,
 Βοίβην καὶ Ἰλαφύρας καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλκόν·
 Τῶν ἦρχ' Ἀδμήτιο φίλος παῖς ἔνδεκα νηῶν,
 Εὐμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν,
 730 Ἀλκησις, Πελῖας θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.
 Οἱ δ' ἄρα Μηθῶνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
 Καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν·
 Τῶν δὲ Φιλοκτιήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Ἐπὶ νηῶν· ἐρέται δ' ἐν ἐκάστῃ πεντήκοιτα
 740 Ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἱφί μάχεσθαι.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Λήμνῳ ἐν ἡγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον νῆες Ἀχαιῶν,
 Ἐλκίῃ μοχθίζοντα κακῶ ὀλοόφρονος ὕδρου·
 Ἐνθ' ὄγε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
 750 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτιήταο ἄνακτος.
 Οὐδέ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
 Ἀλλὰ Μιδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱός,
 Τὸν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῇ πτολιπόρθῳ.
 Οἱ δ' εἶχον Τρίκκην καὶ Ἰθώμην κλειμακόεσσαν,
 760 Οἱ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
 Τῶν αὖθ' ἡγεῖσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε,
 Ἰητῆρ' ἀγαθῷ, Ποδαλείριος ἥδ' Μαχάων·
 Τοῖς δὲ τριήκοιτα γλαφυραὶ νῆες ἐστιχόωντο.
 Οἱ δ' ἔχον Ὀρμέριον, οἳ τε κρήνην Τπέρειαν,
 770 Οἱ τ' ἔχον Ἀστίριον, Τιτάριοιό τε λευκὰ κάρηνα·
 Τῶν ἦρχ' Ἰερύνυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοιτα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' Ἀργίους ἔχον, καὶ Ἰερτῶνην ἐνέμοντο,
 Ὀρθρῇ, Ἠλώην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκὴν·

- 740 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 Τῖος Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς —
 Τὸν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
 Ἥματι τῷ, ὅτε Φῆρας εἵψατο λαχνήεντας,
 Τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὤσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσαν —
 745 Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε Λεοντεύς, ὅζος Ἄρῃος,
 Τῖος ὑπερθύμοιο Κορώνου Κιναίδαο·
 Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.
 Γουνεύς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας·
 Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
 750 Οἱ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο,
 Οἱ τ' ἄμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο·
 Ὃς ῥ' ἐς Πηνειὸν προῖει καλλίρροον ὕδωρ·
 Οὐδ' ὄγε Πηνειῷ συμμίσγεται αργυροδίη,
 Ἀλλά τε μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἥντι' ἔλαιον·
 755 Ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.
 Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος, Τενθρηδόνοιο υἱός,
 Οἱ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰρουσίφυλλον
 Ναίσκον· τῶν μὲν Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευεν·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.
 760 Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
 Τίς τ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἄριστος ἦν, σὺ μοι ἐννεπε, Μοῦσα,
 Αὐτῶν, ἧδ' ἱππῶν, οἱ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.
 Ἴπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
 Τὰς Εὐμηλος ἔλαυνε, ποδῶκεας, ὄρνιθας ὤς,
 765 Ὀτρίχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἔϊσας·
 Τὰς ἐν Πηρείῃ θρέψ' αργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ἀμφω θηλείας, φόβον Ἄρῃος φορεούσας.
 Ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἦν Τελαμώνιος Αἴας,
 Ὅφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· ὃ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
 770 Ἴπποι θ', οἱ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα.
 Ἀλλ' ὃ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσιν ποντοπόροισιν
 Κεῖτ', ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἱέντες,
 775 Τόξοισιν θ'· ἵπποι δὲ παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος,
 Λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον,
 Ἔστασαν· ἄρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων
 Ἐν κλισίῃς· οἱ δ' ἄρχον Ἀρηϊφίλον ποθέοντες
 Φοίτων ἐνθα καὶ ἐνθα κατὰ στρατῶν, οὐδ' ἐμάχοντο.
 780 Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὥσεί τε πυρὶ χθῶν πᾶσα νέμοιτο·
 Γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε, Λιῦ ὥς τερπικεραύνῳ
 Χωομένῳ, ὅτε τ' ἄμφι Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσῃ

- Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφώος ἔμμεναι εὐνάς·
 Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
 726 Ἐρχομένων· μάλα δ' ὤκα διέπρησσον πεδίοιο.
 Τρῶσιν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδῆγεμος ὠκέα Ἴρις
 Παρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἄγγελῃ Ἀλεγεινῇ.
 Οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θυρήσιν,
 Πάντες ὁμηγερέες, ἡμῖν νέοι ἡδὲ γέροντες.
 730 Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 Εἴσατο δὲ φθογγὴν ἐῖς Πριάμοιο Πόλκεν,
 Ὃς Τρώων σκοπὸς ἴξε, ποδωκείησι πεποιθώς,
 Τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυνίταο γέροντος,
 Δίχμετος ὅπποτε ταῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί·
 736 Τῷ μιν εἰσαμένη μετέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 Ὡ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν,
 Ὡς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἄλλιστος ὄρωρεν.
 Ἥ μιν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσῆλυθον ἀνδρῶν,
 Ἄλλ' οὐπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὕπωπα·
 740 Λίην γὰρ φύλλοισιν εἰκότες ἢ ψαμάθοισιν,
 Ἐρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστυ.
 Ἐκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὥδ' ἐγὼ φέξαι·
 Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγ' Πριάμου ἐπίκουροι,
 Ἄλλη δ' ἔλλων γλῶσσαι πολυσπερέων ἀνθρώπων·
 746 Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσι περ ἄρχει,
 Τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' οὔτε θεῶς ἔπος ἠγνοίησεν,
 Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορὴν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἔσσευντο.
 Πᾶσαι δ' ὤϊγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 750 Πεζοὶ θ' ἐππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμγδὸς ὀρώρει.
 Ἔστι δὲ τις προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη,
 Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περιδρομος ἐνθα καὶ ἐνθα·
 Τὴν ἦτοι ἄνδρες Βατίλειαν κικλήσκουσιν,
 Ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης·
 756 Ἐνθα τότε Τροῖές τε διέκριθεν ἡδ' ἐπίκουροι.
 Τρῶσιν μὲν ἡγεμόντεε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ
 Πριαμίδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
 Λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχείησιν.
 Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν εὖς παῖς Ἀγχιόσας,
 760 Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχίση τέκε δι' Ἀφροδίτη,
 Ἰδης ἐν κνημοῖσι θεὸν βροτῷ ἐννηθεῖσα·
 Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἱε,
 Ἀρχέλοχος τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἰδης,
 766 Ἀφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσθήποιο,

Τρῶες· τῶν αὐτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Πάνδαρος, ὃς καὶ τόσον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.

- Οἱ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ
Καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Τηρείης ὄρος αἰπύ·
830 Τῶν ἦρχ' Ἀδρηστός τε καὶ Ἀμφιος λινοθώρηξ,
Τίε δ' ὡς Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
Ἰδее μαντοῦνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκεν
Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δὲ οἱ οὔτι
Πειθέσθην· Κῆρες γάρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
835 Οἱ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Ἠράκτιον ἀμφερέμοντο,
Καὶ Σησιόν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσβην·
Τῶν αὐθ' Ἐτρακίδης ἦρχ' Ἀσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ἀσιος Ἐτρακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
Αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
840 Ἰππόθους δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμῶρων,
Τῶν οἱ Λάρισσαν ἐριβώλακα ραιετιάσκον·
Τῶν ἦρχ' Ἰππόθοός τε Πύλαιός τ', ὅζος Ἄρης,
Τίε δ' ὡς Λήθοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.
Αὐτὰρ Θρήϊκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἦρως,
845 Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἔργει.
Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶν,
Τίος Τρῳιζήνοιο Διοτρεφῆος Κεάδαο.
Αὐτὰρ Πυρραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἅπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
850 Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδνεται αἶαν.
Παφλαγόνων δ' ἠγεῖτο Πυλαιμένεος λίσσιν κῆρ,
Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων·
Οἱ δ' αὖ Κύνωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφερέμοντο,
Ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον,
855 Κρῶμνάν τ' Αἰγιάλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.
Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γεγέθλη.
Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἐννομος οἰωνιστής·
Ἄλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαιναν,
860 Ἄλλ' ἐδάμνη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῳῆας περσάϊζε καὶ ἄλλους.
Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάτιος Θεοειδής,
Τῇλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὕσμῃν μάχεσθαι.
Μήοσιν αὖ Μίσθλης τε καὶ Ἀντιφος ἠγησάσθην,
865 Τίε Ταλαιμένεος, τῷ Γυγαίῃ τέκε Αἰμνή,
Οἱ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ Τρωάδι γεγαῶτας.
Νάστις αὖ Καρῶν ἠγήσατο βαρβαροφώνων,
Οἱ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,

Μαιάνδρου τε βοάς, Μυκάλῃς τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
 870 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην,
 Νάστης Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
 Ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἔειν, ἥντε κούρη·
 Νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 Ἄλλ' ἐδάμῃ ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 875 Ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
 Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
 Τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο διγήμετος.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Γ.

Primo concursu praelii Paris seu Alexander fortissimum quemque Achivorum ad pugnam provocat; sed, ut Menelaum conspexit de curru desilientem, abjecto animo refugit (1-37). Paullo post idem, Hectoris voce correptus, offert se certamini singulari cum Menelao de summa belli ineundo; qua conditione accepta, poscit Menelaus, ut sponsio interponatur, praesente Priamo sancienda (38-110). Igitur arma depouunt exercitus; sacrificia ab utraque parte parantur: interim Helena ex turri Priamo et senioribus Trojanis demonstrat duces Achivorum in campo subjacente (111-244). Vocatus supervenit Priamus, comite Antenore; foedusque ictum antiquo ritu hisce legibus, ut, uter alterum vicisset, Helenam ejusque opes haberet, Trojani autem inferiores Achivis gravem multam penderent (245-301). Post Priami discessum arma capiunt Menelaus et Paris, et in spatium certamini dimensum procedunt: at superatum Paridem clam surripit Venus, et incolumem in ipsius cubiculum asportat (302-322). In eundem locum adducit illa Helenam, quae primum reiuctans novo marito ignaviam exprobrat, mox tamen eum in gratiam recipit (323-448). Ita praemiis deae fruentem adversarium frustra quaerit Menelaus, dum Agamemno publice repetit pactum pretium victoriae (449-461).

**Ο ρ κ ο ι.   Τ ε ι χ ο σ κ ο π ί α.   Ἀ λ ε-
ξ ά ν δ ρ ο υ   κ α ι   Μ ε ν ε λ ά ο υ   μ ο
ν ο μ α χ ί α.**

*Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς·
Ἦντε περ κλαγγῇ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
Αἶτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
• Κλαγγῇ τάλγε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων,
Ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ Κῆρα φέρουσαι·
Ἡέριαι δ' ἄρα τάλγε κακὴν ἔριδα προφέρονται·
Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.*

- 10 Ἐνὶ ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην,
 Ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἄμεινω,
 Τύσσον τίς τ' ἐπιλείσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἱήσιν·
 Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὄρνυτ' ἀελλῆς
 Ἐρχομένων· μάλα δ' ὤκα διέπρησσον πεδίοιο.
- 15 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 Παρδαλίην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
 Καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
 Πάλλων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους,
- 20 Ἀντίβιον μαχίσσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.
 Τὸν δ' ὥς οἱ ἐνόησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 Ἐρχόμετον προπάροιθεν ὀμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
 Ὡς τε λίων ἐχάρη, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,
 Εὐρὼν ἢ ἔλαγον κεράον ἢ ἄγριον αἶγα,
- 25 Πειράων· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴτερ ἂν αὐτὸν
 Σείωνται ταχίης τε κύνης, θαλεροί τ' αἰζηοί·
 Ὡς ἐχάρη Μενέλαος, Ἀλέξανδρον Θεοειδέα
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην·
 Ἀντίκα δ' ἐξ ὀρέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε.
- 30 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 Ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Κῆρ' ἀλείνων.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη
 Οὔρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυνῖα,
- 35 Ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὥχρός τε μιν εἶλε παρειάς·
 Ὡς αὐτίς καθ' ὅμιλον ἔδυν Τρώων ἀγερώχων,
 Δείσας Ἀτρείος υἱὸν Ἀλέξανδρος Θεοειδής.
 Τὸν δ' ἔκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεροπευτά·
- 40 Αἶθ' ὄφελις ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολίσσθαι.
 Καί κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν,
 Ἥ οὔτω λῶβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
 Ἥ που καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Φάντες ἀριστήα πρόμον ἔμμεναι, οὔνεκα καλὸν
- 45 Εἶδος ἐπ'· ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν, οὐδέ τις ἀλκή.
 Ἥ τοιόδε ἐὼν, ἐν πορτοπόροισι νέεσσι
 Πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρίττας ἀγέλας,
 Μιχθεῖς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖκ' εὐειδὲς ἀνῆγες
 Ἐξ ἀπλής γαλῆς, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν—
- 50 Πατρί τε σὺ μέγα πῆμα, πύλῃ τε παντί τε δήμῳ,
 Δυσμενέσιν μὲν χόρμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ;
 Οὐκ ἂν δὲ μείνειας Ἀρηΐφιλον Μενέλαον;

- Γνοίης χ', οἴου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
 Οὐκ ἄν τοι χραίσμη κίθαρις, τὰ τε δῶρ' Ἀφροδίτης,
 65 Ἥ τε κόμη, τό τε εἶδος, ὅτ' ἐν κονίεσσι μιγείης.
 Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμενες· ἥ τέ κεν ἦδη
 Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ', ὅσσα ἔοργας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἔκτορ· ἐπεὶ μα κατ' αἶσαν ἐνέικεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν·
 70 Αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής,
 Ὅστ' εἴσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς φά τε τέχνη
 Νῆϊον ἐκτάμνησιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
 Ὡς τοι ἐνὶ στήθεσσι νῆος ἀτάρβητος νόος ἐστίν.
 Μῆ μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης·
 75 Οὗτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
 Ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἔλοιτο.
 Νῦν αὖτ' εἴ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
 Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηϊφίλον Μενέλαον
 80 Συμβάλετ' ἄμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 Ὅπποτερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 Ναλοῖτε Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νεέσθων
 85 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας.
 Καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρῶων ἀνέργε φάλαγγας,
 Μέσσου δουρὸς ἑλὼν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 90 Ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λείεσσι τ' ἔβαλλον.
 Αὐτὰρ ὁ μακρὸν ἄϋσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Στεῦνται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἅνω τ' ἐγένοντο
 95 Ἔσσυμένως· Ἔκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
 Ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
 Τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 100 Αὐτὸν δ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηϊφίλον Μενέλαον
 Οἶους ἄμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 Ὅπποτερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
 Οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 105 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

- Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἰκάνει
 θυμὸν ἐμὸν· φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἤδη
 Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
 100 Εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς.
 Ἡμῶν δ' ὅπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
 Τεθναίη· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα.
 Οἴσεται δ' ἄρ' ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,
 Ἴη τε καὶ Ἥελίω· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
 105 Ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὅφρ' ὄρκια τάμνη
 Αὐτός, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι·
 Μήτις ὑπερβασίῃ Διὸς ὄρκια δηλήσεται.
 Αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται·
 Οἷς δ' ὁ γέρον μετήσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
 110 Λεύσσει, ὅπως ὅχ' ἀριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε,
 Ἐλπόμενοι παύσεσθαι οἷζυροῦ πολέμοιο.
 Καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυσαν ἐπὶ σίλῃ, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
 Τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
 115 Πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.
 Ἐκτὼρ δὲ προῖε ἄστνυ δὺν κήρυκας ἔπεμπεν,
 Καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν, Πριάμόν τε καλέσσαι.
 Αὐτὰρ ὁ Τηλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων,
 Νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἰέναι, ἣ δ' ἄρ' ἐκέλευεν
 120 Οἰσέμεται· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθῃσ' Ἀγαμέμνονι δῖω·—
 Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
 Εἰδομένη γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
 Τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων,
 Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
 125 Τὴν δ' εὖρ' ἐν μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινεν,
 Δίπλακα πορφυρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Οὓς ἔθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρης παλαμάων.
 Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 130 Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα
 Ἐν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο,
 Οἱ δὴ νῦν ἵεται σιγῇ— πόλεμος δὲ πέπανται—
 135 Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν.
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρτήφιλος Μενέλαος
 Μακρῆς ἐγχείησι μαχήσονται περὶ σείο·
 Τῷ δὲ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.

- Ὡς εἰποῦσα θεὰ γλυκὺν ἱμερον ἔμβαλε θυμῷ
 140 Ἀνδρός τε προτέρωιο καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκῆων.
 Αὐτίκα δ' ἀργενῇσι καλυψαμένη ὀθόνησιν,
 Ὠρμαῖ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα.
 Οὐκ οἶη, ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ' ἔποντο,
 Αἶθρη, Πιθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.
 145 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἱκανον, ὅθι Σχαιαὶ πύλαι ἦσαν.
 Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην,
 Δάμπον τε Κλυτίον θ' Ἰκετάονά τ', ὅζον Ἄρηος,
 Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
 Εἶατο δημογέροντες ἐπὶ Σχαιῇσι πύλῃσιν.
 150 Γῆραϊ δὴ πολέμοιο πεπανμένοι, ἀλλ' ἀγορητὰ
 Ἑσθλοί, τεττίγεσσιν ἑοικότες, οἷτε καθ' ὕλην
 Δενδρέω ἐφεζόμενοι ὕπα λειριόεσσιν ἰδῖσιν.
 Τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.
 Οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν,
 155 Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
 Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν.
 Αἰνῶς ἀθανάτησι θεῇς εἰς ὤτα ἔοικεν.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς, τοίη περ ἰοῦσ', ἐν νηυσὶ νεέσθωι,
 160 Μηδ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' ὑπίσσω πῆμα λίποιτο.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέεσσατο φωνῇ.
 Δεῦρο πάροιθ' ἔλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵξεν ἐμείο,
 Ὅφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηοὺς τε φίλους τε —
 Οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοὶ νύ μοι αἵτιοί εἰσιν,
 165 Οἱ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν —
 Ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης.
 Ὅστις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε.
 Ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν.
 Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὕπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 170 Οὐδ' οὕτω γεπαρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν
 Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσι, φίλε ἐκυρέ, δεινός τε.
 Ὡς ὅφελεν θάνατός μοι ἄδειν κακός, ὑπὸ πότε δεῦρο
 Τίεϊ σφὶ ἐπόμεν, θάλαμον γυναικῶν τε λιποῦσα,
 175 Παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικὴν ἐρατεινήν.
 Ἀλλὰ τά γ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα. —
 Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλῆς.
 Οὗτός γ' Ἀτρεΐδης, εἰρυνηρέων Ἀγαμέμνων,
 Ἀμφοτέρων, βασιλεύς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής.
 180 Δαήρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκει κυνώπιδος, εἶποτ' ἔην γε.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρον ἡγάσασατο, φώνησέν τε.

- ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,
 ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμηματο κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Ἦδη καὶ Φρυγίην εἰς ἤλυθον ἀμπελόεσσαν,
 185 ἔνθα ἶδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπῶλους,
 Λαούς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο,
 Οἳ ῥά τότε ἑστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἔων μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
 Ἰμῶσι τῷ, ὅτε τ' ἤλυθον Ἀμαζόνες ἀντιάγειραι.
 190 Ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
 Δεύτερον αὖτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν, ἐρέειν' ὃ γεραῖός·
 Εἴπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὕδ' ἐστίν·
 Μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο,
 Εὐρύτερος δ' ὥμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.
 195 Τείχεα μὲν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ ποικυβοτείρῃ,
 Αὐτὸς δὲ, κτίλος ὥς, ἐπιπωλεῖται σίχῃς ἀνδρῶν.
 Ἀρνεῖω μιν ἔγωγε εἴσκω πηγεσιμύλλῳ,
 Ὅς τ' οὔων μεγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννύων.
 Τὸν δ' ἠμείβει ἔπειθ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 200 Οὔτιος δ' αὖ Λικερτιάδης, πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ὅς τρύφη ἐν δῆμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης,
 Λίδως παρτοίους τε δόλους καὶ μῆδεα πυκνά.
 Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 ὦ γύναι, ἦ μῦλα τοῦτο ἔπος νημεριτὲς εἶπες.
 205 Ἦδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε διὸς Ὀδυσσεύς,
 Σιῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
 Τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείρισσα, καὶ ἐν μεγάρῳσι φίλησα,
 Ἀμφοτέρων δὲ φρυγὴν ἰδυίην καὶ μῆδεα πυκνά.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἐν ἀγρομέροισιν ἔμιχθεν,
 210 Στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εἶρέας ὦμους,
 Ἀμφῶ δ' ἐξομένῳ, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον,
 Ἦτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχιάδην ἀγόρευεν,
 Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μῦλα λιγέως· ἐπεὶ οὐ πολύμνιστος,
 215 Οὐδ' ἀφαιμαρτοεπής, ἧ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πολέμητις ἀνείκειεν Ὀδυσσεύς,
 Στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἶδεσκε, κατὰ χθορὸς ὄμματα πῆξας,
 Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηγνὲς ἐνώμα,
 Ἀλλ' ἀστεμφές ἔχεσκεν, αἶδρεῖ φωνὴ φοικαία·
 220 Φαίης κε ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι, ἄφρονιά τ' αὐτῶς·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἴει,
 Καὶ ἔπεα ριπαῖεσσιν ἐοικότα χειμερῇσιν,
 Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
 Οὐ τότε γ' ὥδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

- 225 Τριτρίτον αὐτ' Αἴαντα ἰδὼν, ἐρέειν' ὁ γεραίός·
 Τίς τ' ἄρ' ὃδ' ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἧὺς τε μέγας τε,
 Ἐξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἦδ' εὐρέας ὤμους;
 Τὸν δ' Ἑλένη ταυῦπεπλος ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν·
 Οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν·
 230 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὤς,
 Ἔστηκ'· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται.
 Πολλάκι μιν ξείνισεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήτηθεν ἴκοιτο.
 Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὄρω ἑλλκωπας Ἀχαιοὺς,
 235 Οὓς κεν ἐὺ γνῶιην, καὶ τοῦτομα μυθησαίμην·
 Δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
 Κάστορά θ' ἱππύδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεια,
 Αὐτοκασσιγνήτω, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ.
 Ἥ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς;
 240 Ἥ δεῦρο μὲν ἔποντο νέεσσι' ἐνὶ ποντοπόροισιν,
 Νῦν αὐτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 Αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνείδεα πόλλ', ἃ μοί ἐστιν;
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἦδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
 Ἐν Λακεδαιμόνι αὐθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ. —
 245 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἅστυ θεῶν φέρον ὄρκια πιστά,
 Ἄρνε δύω καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
 Ἀσκήν ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαινόν
 Κήρυξ Ἰδαῖος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
 Ὡτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·
 250 Ὅρουεο, Λαομεδοντιάδῃ! καλέουσιν ἄριστοι
 Τρώων θ' ἱπποδῆμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Ἔς πεδῖον καταβῆναι, ἔν' ὄρκια πιστὰ τάμητε·
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Μακρῆς ἐγχείησι μαχήσονται ἀμφὶ γυναικί·
 255 Τῷ δὲ κε νικήσαντι γυνή καὶ κτήμαθ' ἔποιτο·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 Ναλοῖμιν Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νέονται
 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δ' ὁ γέρον, ἐκέλευσε δ' ἑταίροις,
 260 Ἴππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπὶ θοῶντο.
 Ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἦνλα τείνεν ὀπίσσω·
 Παρ δὲ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
 Τῷ δὲ διὰ Σχαιῶν πεδίοιθ' ἔχον ὠκείας ἵππους.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκοντο μετὰ Τρωϊας καὶ Ἀχαιοὺς,
 265 Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν,
 Ἔς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο.
 Ὡτρυντο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

- Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγανοὶ
 Ὀρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
 70 Μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐφυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 Ἢ οἱ παρ' ἕφτος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 Ἀργῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
 Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις.
 80 Τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 Ἥλιός θ', ὅς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ παντ' ἐπακούεις,
 Καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας
 Ἀνθρώπους τίτυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσῃ,
 90 Ἔμεῖς μάρτυροί ἐστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστὰ·
 Εἰ μὲν κετ' Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
 Αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
 Ἥμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·
 Εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
 100 Τρώας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι,
 Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἣντιν' ἔοικεν,
 Ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 Τίней οὐκ ἐθίλωσιν, Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
 110 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχίσομαι εἵνεκα ποινηῆς,
 Αἰεὶ μενῶν, εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχέω.
 Ἢ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἄρῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέδηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
 Θυμοῦ δευομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός.
 120 Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν
 ἔχχον, ἠδ' εὐχοντο θεοῖς αἰειγενέτησιν·
 Ὡδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι!
 Ὅπποτεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημύνειαν,
 130 Ὡδε σφ' ἐγκέφαλος χαμαῖς ῥέοι, ὥς ὅδε οἶνος,
 Αὐτῶν, καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμῆεν.
 Ὡς ἔφην· οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκράϊαινε Κρονίων.
 Τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Κέχλιτέ μεν, Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί·
 140 Ἦτοι ἐγὼν εἰμι προτὶ ἴλιον ἠνεμόευσαν
 Ἄψ, ἐπεὶ οὐπω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι
 Μυρνάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
 Ζεὺς μὲν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Ὅπποτέρῳ θανάτιοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
 150 Ἢ ῥα, καὶ εἰς δίφρον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φῶς·

- Ἦν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἥνία τεῖνεν ὀπίσσω.
 Παρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
 Τὼ μὲν ἄρ' ἄψοφόροι προτὶ Ἴλιον ἀπορέοντο.
 Ἐκτωρ δὲ Πριάμοιο παῖς καὶ δῖος Ὀδυσσεύς
 215 Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
 Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πᾶλλον ἐλόντες,
 Ὀππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
 Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον.
 Ὡδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
 310 Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!
 Ὀππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν,
 Τὸν δὲς ἀποφθίμενον δύναι δόμον Ἄιδος εἴσω,
 Ἥμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· πᾶλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 825 Ἀψ ὀρόων· Πάριος δὲ Θοῶς ἐκ κλήρος ὄρουσεν.
 Οἱ μὲν ἔπειθ' ἴζοντο κατὰ στιχάς, ἡχι ἐκάστω
 Ἴπποι ἀερώποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
 Αὐτὰρ ὃγ' ἀμφ' ὦμοισιν ἐδύσατο τείχεα καλὰ
 Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡὔκομοιο.
 830 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυροῖς ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν
 Οἷο κασιγνήτοιο Λυκάοιτος· ἤρμοσε δ' αὐτῷ.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὦμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 835 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν,
 Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευσεν.
 Εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει.
 Ὡς δ' αὕτως Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν.
 110 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,
 Ἦς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,
 Δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 Τρωάς θ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 Καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ,
 115 Σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοιτέοντε.
 Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Αἰρείδαο καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
 Οὐδ' ἔρῳηξεν χαλκόν· ἀνεγνήμφθη δὲ οἱ αἰχμὴ
 Ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὃ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
 810 Αἰρείδης Μενέλαος, ἐπενεξάμενος Διὶ πατρί·
 Ζεῦ ἄνα, δὲς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κάκ' ἔοργεν,
 Λίον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον·
 Ὅσσοις τίς ἐρύγῃσι καὶ ὀπιγύγων ἀνθρώποιων,

- Ζεὺς δ' ἔκον κακὴν ῥέξαι, ὃ κεν φιλότῃτα παρὰ σῃ·
 285 Ἦ ῥα, καὶ ὑμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλε Πριαμίδην κατ' ἄσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
 Διὰ μὲν ἄσπίδος ἦλθε φαινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἡρήρευστο·
 Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπίρην διάμνησε χιτῶνα
 290 Ἐγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρη μέλαιναν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 Πλήξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φύλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τριχθῦ τε καὶ τετραχθὺ διατρυνφὲν ἔκπεσε χειρός.
 Ἀτρεΐδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 300 Ζεῦ πάτερ, οὔτις σείῃ θνητῶν ὀλοώτερος ἄλλος!
 Ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
 Νῦν δέ μοι ἐν χεῖρεσσ' ἐΐγῃ ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
 Πήχθη παλὴμυθιν ἐτοῖσιον, οὐδ' ἔβηλόν μιν.
 Ἦ, καὶ ἐπαΐξας κόρυθος λάβεν ἵπποδασείης,
 310 Ἐλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 Ἀγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμάς ὑπαλὴν ὑπὸ δειρῆν,
 Ὃς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶτος ὄχεις τέτατο τρυφαλείης.
 Καὶ τὺ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νήσῃ Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 320 Ἦ οἱ ῥῆξεν ἱμάτια βοὸς ἱφι κταμένοιο·
 Κεινὴ δὲ τρυφίλεια ἅμ' ἔσπετο χεὶρὶ παχείῃ.
 Τὴν μὲν ἔπειθ' ἦρωσ μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Ῥίψ' ἐπιδινήσας, κόμισαν δ' ἐρίηρες ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ὃ ἄψ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων
 330 Ἐγχεῖ χαλκείῃ· τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη
 Ῥεῖα μάλ', ὥς τε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἥερι πολλῇ,
 Καὶ δ' εἰς ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώεντι.
 Αὐτὴ δ' αὐθ' Ἰλένην καλίουσ' ἔε· τὴν δ' ἐκίχανεν
 Πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρῳαὶ ἄλῃς ἦσαν.
 340 Χεὶρὶ δὲ νεκταρίου ἱανοῦ εἵναξε λαβοῦσα·
 Γρηῖ δέ μιν εἰκνῖα παλαιγενεῖ προσέειπεν,
 Εἰροκόμῃ, ἧ οἱ Λακεδαιμόνι ναιετάωσῃ
 Ἦσκειν εἶρια καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν·
 Τῇ μιν εἰσαμένη προσεφώνει δι' Ἀφροδίτη·
 350 Δεῦρ' ἔθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἶκόνδε νέεσθαι.
 Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσιν,
 Κάλλει τε σιέλβων καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης
 Ἄνδρ' μαχησάμενον τόγγ' ἔλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
 Ἔρχεσθ', ἧ ἐ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.
 360 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρυνεν·
 Καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρῆν,

- Στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
 Θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν ;
 400 Ἢ πῆ με προτέρω πόλιων εὐναιομενῶν
 Ἄξεις ἢ Φρυγίης, ἢ Μιμονίης ἐρατεινῆς,
 Εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων ;
 Οὐνεκα δὲ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
 Νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι,
 405 Τοῦνεκα δὲ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστις ;
 Ἴσο παρ' αὐτὸν ἰούσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους·
 Μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὀλυμπον,
 Ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, καὶ ἐ φύλασσε,
 Εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὄγε δούλην.
 410 Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι — νεμευσσητὸν δέ κεν εἴη —
 Κείνου πορσυνέουσα λέχος· Τρῳαὶ δέ μ' ὀπίσσω
 Πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
 Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·
 Μή μ' ἔρεθε, σχετλίη ! μὴ χωσαμένη σε μεθείω,
 415 Τῶς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὥς νῦν ἔκπαυλ' ἐφίλησα,
 Μίσσῃ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ,
 Τρῳῶν καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 Βῆ δὲ κατασχομένη ἐανῶ ἀργῇτι φαιινῶ,
 420 Σιγῇ· πάσας δὲ Τρῳᾶς λάθην· ἦρχε δὲ δαίμων.
 Αἰ δ' οἳ Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλὲς ἵκοντο,
 Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
 Ἢ δ' εἰς ὑφόροφον θάλαμον κίε διὰ γυναικῶν.
 Τῇ δ' ἄρα δῖφρον ἐλκυῖσα φιλομυειδῆς Ἀφροδίτη,
 425 Ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα·
 Ἐνθα κάθιζ' Ἑλένη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 Ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπτε μύθῳ·
 Ἦλυθεσ ἐκ πολέμου — ὥς ὥφελες αὐτόθ' ὀλίσθαι,
 Ἄνδρὶ δαμεῖς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.
 430 Ἢ μὲν δὴ πρὶν γ' εὐχε' Ἀρηϊφίλου Μενελάου
 Σῆ τε βίη καὶ χερσὶ καὶ ἔγχρῃ φέρτερος εἶναι·
 Ἀλλ' ἴθι νῦν προκάλεσαι Ἀρηϊφίλον Μενέλαον,
 Ἐξαῦτις μαχέσασθαι ἐναντίον ! ἀλλὰ σ' ἐγὼ γε
 Παύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
 435 Ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι
 Ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.
 Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνειδέσι θυμὸν ἐνιπτε !
 Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·

- 420 Κῆϊνον δ' αὖτις ἐγώ · παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φιλότῃτι τραπέομεν εὐνηθέντε.
 Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὦδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν·
 Οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαιμόνος ἐξ ἑρατεινῆς
 Ἐπλεον ἄρπάζας ἐν πορτοπόροισι νέεσσιν,
 425 Νήσω δ' ἐν Κρανίῃ ἐμίγην φιλότῃτι καὶ εὐνῇ·
 Ὡς σεο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἥμερος αἶρεϊ.
 Ἥ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοςδε κιών· ἅμα δ' εἶπεν ἄκοιτις·
 Τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν.
 Αἰρείδης δ' ἄν' ὄμιλον ἐφοίτα, θηρὶ ἑοικώς,
 430 Εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
 Ἄλλ' οὔτις δύναιτο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότε Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
 Οὐ μὲν γὰρ φιλότῃτι γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο·
 Ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπῆχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.
 435 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι·
 Νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 Τρεῖς δ' Ἀργεῖον Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἥντιν' ἔοικεν,
 440 Ἴτε καὶ ἑσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Ὡς ἔφατ' Αἰρείδης· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Δ.

Quum ex fœdere Helena Achivis reddenda, infestæque acies dirimendæ essent, superato Paride; Juno in concilio deorum indignabunda, ita non expleri odium suum in Trojanos, Jovi extorquet, ut ipsi concedat Ilii excidium (1-49). Minerva, ipsa quoque Trojanis inimica, Junonis hortatu ad terram missa, persuadet Pandaro Lycio, ut jactâ in Menelaum sagittâ pactionem conturbet, ac novam bellandi causam seriat (50-104): at non letali vulnere percussus Menelaum arcessitus medicus curat Machao (105-219). Interea rursus armati ad pugnandum se referunt Trojani, dum Agamemno catervas Achivorum obit; nonnullorum, ut Idomenei, Ajacum, Nestoris, qui jam in procinctu stabant, alacritatem laudans; aliorum, ut Menesthei, Ulyssis, Diomedis, qui recentem impetum nondum senserant, cunctationem reprehendens (220-421). Quo facto, prælium instauratur, in quo Trojanis Mars et Apollo, Achivis præter alia numina Minerva animos addit; cædesque fiunt mutuas (422-544).

Ὅρκίων σύγχυσις. Ἀγαμέμνωνος ἐπιπώλησις.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰδὴν καθήμενοι ἡγορόωντο
 Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφισι ποίγια Ἴβη
 Νέκταρ ἐφροχόει· τοὶ δὲ χρυσεῖς δεπάεσσιν
 Δειδέχαιτο ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
 5 Ἀντίκ' ἐπειρῶτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἴδην
 Κερτομίῳ ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων·
 Δοῖαί μιν Μενελάῳ ἀρηγύνες εἰσὶ θεάων,
 Ἥρη τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομενῆϊς Ἀθήνη.
 Ἀλλ' ἦτοι καὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
 10 Τίρπεςθον· τῷ δ' αὖτε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη
 Αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει·
 Καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οἰόμενον θανέεσθαι.
 Ἀλλ' ἦτοι νίκη μὲν Ἀργιφίλου Μενελάου·
 Ἴμεις δὲ φραζοίμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,

- 15 Ἦ ὅ' αὐτίς πόλεμόν τε καὶ φίλον αἰνῆν
 Ὀρσομεν, ἧ φιλοίτηα μετ' ἀμφοτέροισι βύλωμεν.
 Εἰ δ' αὖ πῶς τύδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 Ἦτοι μὲν οἰκίοιο πόλις Πριάμοιο ἀνακτος,
 Αὐτίς δ' Ἀργεῖην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.
- 20 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 Πηλοῖαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρῳέεσσι μεδέσθην.
 Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκίων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 Σχεζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε σιτῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
- 25 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Ἦῶς ἐθέλεις ἄλιον θείναι πόρον ἢ δ' ἀτέλεστον,
 Ἰδρῶ θ', ὃν ἰδρῶσα μόγη! καμέτην δέ μοι ἵπποι
 Λαὸν ἀγειροῦσι, Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παισίν.
 Ἐρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
- 30 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, τί νῦν σε Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
 Τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχες μενεαίνεις
 Ἰλίου ἑξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον;
 Εἰ δέ σιγ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρά,
- 35 Ὡμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας,
 Ἄλλους τε Τρῳας, τότε κεν χόλον ἑξακέσαιο.
 Ἐρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
 Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 40 Ὅππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἑξαλαπάξαι
 Τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἄνδρες ἐγγεγάασιν,
 Μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' ἐᾶσαι.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
 Αἰ γὰρ ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
- 45 Ναιετάουσιν πόλεις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 Τίτων μοι πέρι κῆρι τίεσκετο Ἥλιος ἱρή,
 Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ Πριάμοιο.
 Οὐ γὰρ μοι ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔτσης,
 Λοιβῆς τε κτίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
- 50 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόλεις,
 Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκῆνη·
 Τὰς διαπέρσαι, ὅτ' ἦν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι·
 Τίτων οὔ τοι ἐγὼ πρόσθ' ἴσταμαι, οὐδέ μεγαίρω.
- 55 Εἰπερ γὰρ φθονέω τέ, καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι,
 Οὐκ ἰώω φθονέουσ'· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσσι.
 Ἀλλὰ χρεὶ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόρον οὐκ ἀτέλεστον.

- 225 Τοτρίτον αὐτ' Αἴαντα ἰδὼν, ἐρέειν' ὁ γεραιός·
 Τίς τ' ἄρ' ὃδ' ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἥϋς τε μέγας τε,
 Ἐξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἦδ' εὐρέας ὤμους;
 Τὸν δ' Ἑλένη ταυῦπεπλος ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν·
 Οὔτις δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν·
 230 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὥς,
 Ἔστηκ'· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται.
 Πολλάκι μιν ξείρισεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
 Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς,
 235 Οὓς κεν εὖ γνοίην, καὶ τοῦτομα μυθησαίμην·
 Δοιοῦ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
 Κάστορά θ' ἱππύδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεια,
 Αὐτοκασσιγνήτω, τῷ μοι μίᾳ γείνατο μήτηρ.
 Ἥ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς;
 240 Ἥ δεῦρο μὲν ἔποντο νέευσ' ἐνὶ ποντοπόροισιν,
 Νῦν αὐτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 Αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνειδέα πόλλ', ἃ μοὶ ἐστίν;
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἦδη κατέχεν φυσίζοος αἴα
 Ἐν Λακεδαιμόνι αὐθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ. —
 245 Κήρυκες δ' ἀνὰ αἴετι θεῶν φέρον ὄρκια πιστά,
 Ἄργε δύω καὶ οἶτον εὐφρονα, καρπὸν ἀφούρης,
 Ἀσκῶ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαινόν
 Κήρυξ Ἰδαῖος ἠδὲ χούσεια κύπελλα·
 Ὡτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·
 250 Ὅρσεο, Λαομεδοντιάδῃ! καλέουσιν ἄριστοι
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Ἐς πεδῖον καταβῆναι, ἐν' ὄρκια πιστὰ τάμητε·
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Μακρῆς ἐγχείρῃσι μαχήσονται ἀμφὶ γυναικί·
 255 Τῷ δὲ κε νικήσαντι γυνή καὶ κτήμαθ' ἔποιτο·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλόττητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 Ναλοῖμιν Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νέονται
 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα.
 Ὡς φάτο· ῥέγησεν δ' ὁ γέρων, ἐκέλευσε δ' ἱταίροις,
 260 Ἴππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο.
 Ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἦνλα τεῖνεν ὀπίσσω·
 Παρ δὲ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
 Τῷ δὲ διὰ Σχαιῶν πεδίοι' ἔχον ὠκέας ἵππους.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοιτο μετὰ Τρωῆας καὶ Ἀχαιοὺς,
 265 Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν,
 Ἔς μίσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο.
 Ὡτρυντο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

- Ἄνδ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἄγανοι
 Ὀρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
 270 Μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐφυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 Ἡ οἱ παρ' ἕφτος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 Ἀργῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
 Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἄριστοις.
 275 Τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχέτο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, Ἰδῆθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 Ἥλιός θ', ὃς πάντι' ἐφορᾷς, καὶ παντι' ἐπακούεις,
 Καὶ Ποταμοὶ καὶ Ἰῦία, καὶ οἱ ὑπέρερθε καμόντας
 Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπλόρκον ὁμόσση,
 280 Ἔμεῖς μάρτυροί ἔστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστὰ·
 Εἰ μὲν κερ Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
 Αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἔχέτω καὶ κτήματα πάντα,
 Ἥμεῖς δ' ἐν νῆεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·
 Εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
 285 Τρώας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ὑποδοῦναι,
 Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἣντιν' ἔοικεν,
 Ἥτε καὶ ἔσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 Τίнейν οὐκ ἐθέλωσιν, Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
 290 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς,
 Αἰεθι μένων, εἴως κε τέλος πολέμοιο κίχλω.
 Ἢ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἄργῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
 Θυμοῦ δευομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός.
 295 Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν
 ἔχχεον, ἠδ' εὐχοντο θεοῖς αἰεγενέτησιν·
 Ὡδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι!
 Ὅπποτεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημίνειαν,
 300 Ὡδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμᾶδις ῥέοι, ὥς ὅδε οἶνος,
 Αὐτῶν, καὶ τεκέσιν, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν.
 Ὡς ἔφην· οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκράϊιεν Κρονίων.
 Τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρώες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 305 Ἦτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόευσσαν
 Ἄψ, ἐπεὶ οὐπω τλήσομ' ἐν ἰφθαλμοῖσιν ὄρᾶσθαι
 Μηδνάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηϊφίλῳ Μενελιάῳ·
 Ζεὺς μὲν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Ὅπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
 310 Ἢ ῥα, καὶ ἐς δίφρον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φῶς·

- Ἦν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἤνλια τείνεν ὀπίσσω.
 Ἦάρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον·
 Τὼ μὲν ἄρ' ἄψορφοι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.
 Ἐκτωρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ δῖος Ὀδυσσεύς
 215 Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
 Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἐλόντες,
 Ὀππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
 Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
 220 Ζεῦ πάτερ, ἴδῃθιν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!
 Ὀππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν,
 Ἴὸν δὲς ἀποφθίμενον δύναι δόμον Ἀΐδος εἴσω,
 Ἥμῃν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· πάλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 225 Ἀψ ὀρόων· Πάριος δὲ Θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν.
 Οἱ μὲν ἔπειθ' ἴζοντο κατὰ στιχας, ἤχι ἐκάστω
 Ἴπποι ἀερούποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
 Αὐτὰρ ὃγ' ἄμφ' ὥμοισιν ἐδύσατο τείχεα καλὰ
 Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἡϋκόμοιο.
 230 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν
 Οἷο κασιγνήτοιο Λυκάοτος· ἤρμοσε δ' αὐτῷ.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 235 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὖτυκτον ἔθηκεν,
 Ἴτπουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 Ἔβλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
 Ὡς δ' αὖτως Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν.
 240 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,
 Ἴς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,
 Δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 Τρώϊς θ' ἵπποδάμους καὶ ἡϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ,
 245 Στελόντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντα.
 Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Αἰρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
 Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνήμφθη δὲ οἱ αἰχμὴ
 Ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὃ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
 250 Αἰρείδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
 Ζεῦ ἄνα, δὲς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κάκ' ἔοργεν,
 Λίον Ἀλεξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον·
 Ὅσση τις ἐρύγῃσι καὶ ὀπιγύγων ἀνθρώπων,

- Ζεῦ τε δέκον κακὴν ῥίξαι, ὃ κεν φιλότῃτα παρὰ σῃ·
 199 Ἴη ῥα, καὶ ἄμπεπαλὼν προΐει δουλιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἄσπιδά πάντοσ' ἐΐσην.
 Διὰ μὲν ἄσπιδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἡρήρειστα·
 Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπίρην διάμνησε χιτῶνα
 200 Ἐγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρη μέλαιναν.
 Αἰρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 Ἠλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φύλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τριχθῦ τε καὶ τετραχθῦ διατρυφέν ἔκνευσε χειρός.
 Αἰρείδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 205 Ζεῦ πάτερ, οὔτις σείο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος!
 Ἴη γ' ἐφάμην τίσεισθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
 Νῦν δέ μοι ἐν χεῖρεσσ' ἐΐγῃ ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
 Ἰγίχθη παλίσμυθον ἐτοίσιον, οὐδ' ἔβηλόν μιν.
 Ἴη, καὶ ἐπαΐξας κόρυθος λάβεν ἵπποδασείης,
 210 ἔλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 Ἄγχε δέ μιν πολύκευτος ἱμάς ἄπαλιν ὑπὸ δειρῆν,
 Ὃς οἱ ἔπ' ἀνθερεῶτος ὀχεὺς τίτατο τρυφαλείης.
 Καὶ νῦν κεν εἴρυσσεν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 215 Ἴη οἱ ῥῆξεν ἱμάεττα βοὸς ἱφι κταμένοιο·
 Κεινὴ δὲ τρυφίλεια ἄμ' ἔσπετο χειρὶ παχείῃ.
 Τὴν μὲν ἔπειτ' ἦρως μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 ῥίψ' ἐπιδινύσας, κόμισαν δ' ἐρίηρες ἐταῖροι.
 Αὐτὰρ ὃ ἄψ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων
 220 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη
 ῥῖα μάλ', ὥς τε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 Καὶ δ' εἰς ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώεντι.
 Αὐτὴ δ' αὐθ' ἑλένην καλέουσα ἔε· τὴν δ' ἐκίχανεν
 Πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρῳαὶ ἄλις ἦσαν.
 225 Χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβούσα·
 Γρηῒ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενεῖ προσέειπεν,
 Εἰφοχόμοι, ἧ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ
 Ἦσκειν εἴρια καλὰ, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν·
 Τῇ μιν ἐισαμένη προσεφώνει δὲ Ἀφροδίτη·
 230 Δεῦρ' ἔθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι.
 Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσιν,
 Κάλλεϊ τε στίλβων καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης
 Ἄνδρ' μαχησάμενον τόνγ' ἔλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
 Ἐρχεσθ', ἧε χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.
 235 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δόρυνεν·
 Καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐτόησε θεῆς περικαλλεία δειρῆν,

- Στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
 Θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἡπεροπεύειν ;
 400 Ἴη πῆ με προτέρω πολίων εὐναιομενῶν
 Ἄξεις ἢ Φρυγίης, ἢ Μιμονίης ἐρατεινῆς,
 Εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων ;
 Οὐνεκα δὲ νῦν διον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
 Νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι,
 405 Τοῦνεκα δὲ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης ;
 Ἴσο παρ' αὐτὸν ἰούσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους·
 Μηδ' ἔτι σοῖσι πόδευσιν ὑποστρέφειας Ὀλυμπον,
 Ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὄϊζυε, καὶ ἐφύλασσε,
 Εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὄγε δούλην.
 410 Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι — νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη —
 Κέλνου πορσυνέουσα λέχος· Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω
 Πᾶσαι μωμίσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
 Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·
 Μὴ μ' ἔρεθε, σχετλίη ! μὴ χουσαμένη σε μεθείω,
 415 Τῶς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὥς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα,
 Μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρά,
 Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 Βῆ δὲ κατασχομένη ἑανῶ ἀργῇτι φαιινῶ,
 420 Σιγῇ· πῖσας δὲ Τρωὰς λάθεν· ἦρχε δὲ δαίμων.
 Αἶ δ' οἱ Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλές ἱκοντο,
 Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
 Ἡ δ' εἰς ὑφόροφον θάλαμον κίε διὰ γυναικῶν.
 Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλκυῖσα φιλομυειδῆς Ἀφροδίτη,
 425 Ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα·
 Ἐνθα κάθιζ' Ἑλένη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 Ὅσσε πάλιν κλῖνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ·
 Ἦλυθες ἐκ πολέμου — ὥς ὥφελες αὐτόθ' ὀλίσθαι,
 Ἄνδρὶ δαμείς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.
 430 Ἡ μὲν δὲ πρὶν γ' εὐχε' Ἀρηϊφίλου Μενελάου
 Σῆ τε βίη καὶ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ φέρτερος εἶναι·
 Ἀλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσαι Ἀρηϊφίλον Μενέλαον,
 Ἐξαῦτις μαχέσασθαι ἐναντίον ! ἀλλὰ σ' ἐγὼ γε
 Παύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
 435 Ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι
 Ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.
 Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Μὴ με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεισι θυμὸν ἐνιπτε !
 Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·

- 440 **Κ**ίῃνον δ' αὖτις ἐγὼ · παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φιλότῃσι τραπέομεν εὐνηθέντε.
 Οὐ γὰρ πώποιέ μ' ὥδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν·
 Οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς
 Ἐπλεον ἀρπάξας ἐν πορτοπόροισι νέεσσιν,
 445 **Ν**ήσῳ δ' ἐν Κρανίῃ ἐμίγην φιλότῃσι καὶ εὐνῇ·
 Ὡς σεο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἥμερος αἴρει.
 Ἥ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοςδε κιών· ἅμα δ' εἶπετ' ἄκοιτις·
 Τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν.
 Αἰρείδης δ' ἄν' ὄμιλον ἐφοίτα, θηρὶ ἑοικώς,
 450 **Ε**ἷ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
 Ἄλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότε Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
 Οὐ μὲν γὰρ φιλότῃσι γ' ἐκεῖθ' ἄνδρα, εἷ τις ἴδοιτο·
 Ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπῆχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.
 455 **Τ**οῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι·
 Νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 Τρεῖς δ' Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἣντιν' ἔοικεν,
 460 **Ἦ**τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Ὡς ἔφατ' Αἰρείδης· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

Ι Λ Ι Λ Δ Ο Σ Δ.

Quum ex fœdere Helena Achivis reddenda, infestæque acies dirimendæ essent, superato Paride; Juno in concilio deorum indignabunda, ita non expleri odium suum in Trojanos, Jovi extorquet, ut ipsi concedat Ilii excidium (1-49). Minerva, ipsa quoque Trojanis inimica, Junonis hortatu ad terram missa, persuadet Pandaro Lycio, ut jactâ in Menelaum sagittâ pactionem conturbet, ac novam bellandi causam serat (50-104): at non letali vulnere percussum Menelaum arcessitus medicus curat Machao (105-219). Interea rursus armati ad pugnandum se referunt Trojani, dum Agamemno catervas Achivorum obit; nonnullorum, ut Idomenei, Ajacum, Nestoris, qui jam in procinctu stabant, alacritatem laudans; aliorum, ut Menesthei, Ulyssis, Diomedis, qui recentem impetum nondum senserant, cunctationem reprehendens (220-421). Quo facto, prælium instauratur, in quo Trojanis Mars et Apollo, Achivis præter alia numina Minerva animos addit; cædesque fiunt mutuæ (422-544).

‘Ο ρ κ ί ω ν   σ ύ γ χ υ σ ι ς.   ‘Α γ α μ έ.
μ ν ο ν ο ς   ἔ π ι π ώ λ η σ ι ς.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο
 Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφισι ποίνια Ἴβη
 Νέκταρ ἰωνοχόει· τοὶ δὲ χρυσεῖς δεπάεσσιν
 Διδέχαι· ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
 6 Ἀντίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθίζεμεν Ἥρην
 Κερτομλοῖς ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων·
     Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγύνες εἰσὶ θεάων,
 Ἥρῃ τ' Ἀργεῖῃ καὶ Ἀλαλκομενῆϊς Ἀθήνῃ.
 Ἄλλ' ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
 10 Τέρπεςθον· τῷ δ' αὖτε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ
 Αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει·
     Καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οἰόμενον θανέεσθαι.
 Ἄλλ' ἦτοι νίκη μὲν Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 Ἴμεις δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,

- 15 Ἦ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε καὶ φίλον αἶν' ἦν
 Ὀρσομεν, ἧ φιλόητα μετ' ἀμφοτέροισι βύλωμεν.
 Εἰ δ' αὖ πῶς τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 Ἦτοι μὲν οἰκίειτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 Αὖτις δ' Ἀργεῖην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.
- 20 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ·
 Πλησίαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
 Ἦτοι Ἀθηναίῃ ἀκῶν ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 Σκεῖτο μὲν Διὶ πατρί, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει·
 Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στήθεος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
- 25 Αἰνύτατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόρον ἢ δ' ἀτέλεστον,
 Ἰδρῶ θ', ὃν ἰδρῶσα μόγῳ! καμέτην δέ μοι ἵπποι
 Λιὸν ἀγειροῦσιν, Πριάμῳ κακὰ τοιό τε παισίν.
 Ἐρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
- 30 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ρεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
 Τύσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχες μενεαίνεις
 Πίου ἐξαλαπιάξαι ἐϋκτίμενον πτολλέθρον;
 Εἰ δὲ σίγ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρά,
- 35 Ὡμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας,
 Ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
 Ἐρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
 Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 40 Ὅππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι
 Τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἄνδρες ἐγγεγάασιν,
 Μήτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' ἐᾶσαι.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
 Αἰ γὰρ ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
- 45 Ναιετάουσι πόλῃς ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 Τύων μοι πέρι κῆρι τίεσκετο Ἴλιος ἱρή,
 Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ Πριάμοιο.
 Οὐ γάρ μοι ποτε βωμός ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης,
 Λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
- 50 Τὸν δ' ἡμέλβει· ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρῃ·
 Ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταται εἰσι πόλῃς,
 Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκῆνη·
 Τὰς διπέρσαι, ὅτ' ἂν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι·
 Τύων οὔτιοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω.
- 55 Εἴτερ γὰρ φθονέω τέ, καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι,
 Οὐκ αἰέτω φθονέουσ'· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσσι.
 Ἀλλὰ χρεὶ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόρον οὐκ ἀτέλεστον.

- Καὶ γὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, γένος δ' ἐμοὶ ἔνθεν. ὄθεν σοί·
 Καὶ με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 60 Ἀμφοτέρων, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παρύκοιτις
 Κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθαγάτοιων ἀνύσσεις.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποείζομεν ἀλλήλοισιν,
 Σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἔφονται θεοὶ ἄλλοι
 Ἀθάγατοι. σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι.
 65 Ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνῆν,
 Πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 Ἀρξῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλῆσασθαι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Αὐτίκ' Ἀθηναίῃ ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 70 Αἶψα μῦλ' ἐς στρατὸν ἔλθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 Πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 Ἀρξῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλῆσασθαι.
 Ὡς εἰπὼν ὤρνετο πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆγων αἴξισσα.
 75 Οἶον δ' αὐτέρῃ ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτειω,
 Ἥ ναύτισι τέρας, ἥ ἐστρατιῇ εὐρεῖ λαῶν,
 Λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθήρες ἔενται
 Τῷ εἰκυῖ' ἦϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
 Καὶ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 80 Τρῶάς θ' ἵπποδάμους καὶ ἑὐκλήμιδος Ἀχαιοὺς.
 Ὡδὲ δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἥ ῥ' αὐτίς πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῆ
 Ἔσσεται, ἥ φιλότιτα μετ' ἀμφοτέρωσι τίθησιν
 Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμῆς πολέμοιο τέτυκται.
 85 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
 Ἥ δ' ἀνδρὶ ἱκέλη Τρώων κατεδύσαθ' ὄμιλον,
 Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένην, εἴ που ἐφείροι.
 Εὐρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
 90 Ἔσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰὶ στίχες ἀσπιστάων
 Λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο ἀπ' Αἰσχύποιο ῥοαίων.
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥ ῥά νύ μοί τι πλῆθοιο, Λυκάονος υἱέ δυσῖφρονος,
 Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν·
 95 Πᾶσι δέ κε Τρῳέεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
 Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ.
 Τοῦ κεν δὴ πᾶμπρωτα παρ' ἀγλαῖα δῶρα φέροιο,
 Αἶ κεν ἰδῇ Μεγέλαον Ἀρήϊον, Ἀτρεΐος υἱόν
 Σὼ βίλει δμηθέντα, πυρρῆς ἐπιβάτ' ἀλεγεινῆς.
 100 Ἀλλ' ἄγ'· οἷστευσον Μεγέλαον κυδαλίμοιο·

Εὐχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
Ἀργῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεΐης.

Ὡς φάτι' Ἀθηναίη· τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.

105 Ἀντίκ' ἐσύλα τόξον εὖξοον, ἱξάλου αἰγός
Ἀγρίου, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στήρνοιο τυχήσας,
Πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσιν,
Βεβλήκει πρὸς στήθος· ὃ δ' ὑπτιος ἔμπεσε πέτρῃ·
Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαιδεκάδωρα πεφύκει·

110 Καὶ τὰ μὲν ὑσκήσας κεραιοζόος ἤραρε τέκτων,
Πᾶν δ' εὐ λειήνας, χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην.
Καὶ τὸ μὲν εὐ κατέθηκε ταρυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ
Ἀγκλῖνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἐταῖροι,
Μὴ πρὶν ἀναΐξειαν Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν,

115 Πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον Ἀρήϊον Αἰγέος υἱόν.
Αὐτὰρ ὃ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ἰὸν
Ἀβλῆτα, πτερόεντα, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων·
Αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν ὀϊστόν,
Εὐχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ

120 Ἀργῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεΐης.
Ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβῶν καὶ νεῦρα βόεια·
Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν,
125 Αἰγξε βίος, νευρὴ δὲ μεγ' ἔαχεν, ἄλτο δ' ὀϊστός
Ὀξυβελίς, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων.

Οὐδὲ σέθεν, Μετέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
Ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγελείη,
Ἴη τοι πρόσθε σιάσα, βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν.

130 Ἴη δὲ τόσον μὲν ἔργεν ἀπὸ χροός, ὥς ὅτε μήτηρ
Παιδὸς ἔργει μυῖαν, ὃθ' ἡδεῖ λέξεται ὕπνῳ.
Αὐτὴ δ' αὐτ' ἔθυνεν, ὃθι ζωστήρος ὀχῆες
Χρῦσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ·
Ἐν δ' ἔπεσε ζωστήρι ἀρηρότι πικρὸς ὀϊστός·

135 Διὰ μὲν ἄρ' ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
Καὶ διὰ θοῖρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο,
Μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἔρκος ἀκόντων.
Ἴη οἱ πλεῖστον ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἷσατο καὶ τῆς.
Ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστός ἐπέγραψε χροά φωτός·

140 Ἀντίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς.

Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μίηνη
Μηιοῖς ἢ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων·
Κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο

- Ἴππῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα,
 145 Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος·
 Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μίανθ' ἡν αἵματι μηροὶ
 Εὐφυέες, κνήμαί τ' ἤδ' ἐσφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν.
 ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ὣς εἶδεν μέλαν αἶμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς·
 150 ῥίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηΐφιλος Μενέλαος.
 ὣς δὲ ἶδεν ρεύρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἑόντας,
 Ἀφορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ν' ἀγέρθη.
 Τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 Χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπευτενύχοντο δ' ἑταῖροι·
 155 Φίλε κασίγνητε, θάνατόν νύ τοι ὄρκι' ἔταμνον,
 Οἷον προστίσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.
 ὣς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν.
 Οὐ μὲν ποῖς ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἶμά τε ἀρνῶν,
 Σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν!
 160 Εἴπερ γὰρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσεν,
 Ἐκ τε καὶ ὅψ' ἐτελεί· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
 Σὺν σφῆσιν κεφαλῇσι, γυναιξὶ τε καὶ τεκέεσσιν.
 Εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
 Ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
 165 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο,
 Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ὑψίστου, αἰθέρι νυλῶν,
 Αὐτὲς ἐπισσείησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν,
 Τῆσδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
 Ἀλλὰ μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
 170 Αἶ κε θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο·
 Καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκούμην.
 Αὐτίκα γὰρ μῆυσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἵης·
 Καὶ δὲ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην· σέο δ' ὅστιά πύσει ἄρουρα,
 175 Κειμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
 Καὶ κέ τις ὦδ' ἐρέει Τρωῶν ὑπερηνορεόντων,
 Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 Αἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τέλεσει' Ἀγαμέμνων,
 ὣς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἡγάγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν.
 180 Καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
 Σὺν κεινῇσιν νηυσί, λιπὼν ἄγαθόν Μενέλαον.
 ὣς ποτὲ τις ἐρέει· τότε μοι χίνοι εὐρεῖα χθονί·
 Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Θάρσει, μηδὲ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν.
 185 Οὐκ ἐν καιρίῳ ὅξ' ἐπὶ πύγῃ βέλος, ἀλλὰ πάροιθεν
 Εἰρύσατο ζωστήρ τε παραλόλος, ἥδ' ὑπένερθεν

- Ζῶμά τε καὶ μέτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Αἰ γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ὦ Μενέλαε·
 190 Ἐλκος δ' ἱητῆρ ἐπιμάσσεται, ἷδ' ἐπιθήσει
 Φάρμακ', ἃ κεν παύσῃσι μελαιγῶν ὑδυνάων.
 Ἢ, καὶ Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσηύδα·
 Ταλθύβι', ὅτι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλευσσον,
 Φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ἀμύμοτος ἱητῆρος,
 200 Ὅφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 Ὃν τις οἴσπεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κίρυξ ἀπέθυσεν ἀκούσας·
 Βῆ δ' ἵεναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
 200 Παπταίνων ἥρωα Μαχάονα· τὸν δ' ἐνόησεν
 Ἑστιαοί· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰὶ στίχες ἀσπιστῶν
 Λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο Τρίκης ἐξ ἱπποβοότιο.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμετος ἔπια πτερόεντα προσηύδα·
 Ὅρα', Ἀσκληπιάδη! καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
 205 Ὅφρα ἴδῃ Μενέλαον· Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 Ὃν τις οἴσπεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν·
 Βῆν δ' ἵεναι κατ' ὄμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 210 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος
 Βλέμετος ἦν — περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ', ὅσσοι ἄριστοι,
 Κυκλός, ὃ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φῶς —
 Αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀριρότος ἔλκεν οἷστόν·
 Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὕξεις ὄγχοι.
 215 Δῦσε δέ οἱ ζωστήρα παταίολον, ἷδ' ὑπένερθεν
 Ζῶμά τε καὶ μέτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἔλκος, ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς οἷστός,
 Αἶμ' ἐκμυζίσας, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδώς
 Πάσσε, τὰ οἳ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.
 220 Ὅφρα τοὶ ἀμφεπένοντο βουὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστῶν·
 Οἱ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἰδοῖς Ἀγαμέμνονα δῖον,
 Οὐδὲ καταπτώσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
 225 Ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.
 Ἴππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 Καὶ τοῖς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας
 Εὐρυμέδων, υἱὸς Ἠτολεμαίων Πιρραΐδαο·
 Τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρῖσχέμεν, ὅπποτε κέν μιν

- 230 *Ἰνῖα λάβῃ κάματος, πολέας διὰ κοιρανέοντα·
 Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν ἐπεπωλεῖτο σίχας ἀνδρῶν·
 Καί ῥ' οὖς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπώλων,
 Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν·
 Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς!*
 235 *Οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατήρ Ζεὺς ἔσσει' ἄρωγός·
 Ἄλλ' οἵπερ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντιο,
 Τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροά γυῖπες ἔδονται·
 Ἴμεῖς αὖτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
 Ἄξομεν ἐν νῆεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἔλωμεν.*
 240 *Οὕστινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
 Τοὺς μάλα νεικέεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἔλεγχέες, οὗ νυ σέβεσθε;
 Τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες, ἤντε νεβροί;
 Αἶτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσαι,
 245 Ἔσταισ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή·
 Ὡς ὑμεῖς ἔστητε τεθηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ἴη μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἐνθα τε νῆες
 Εἰρύατ' εὐπρυμνοὶ, πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 Ὀφρα ἴδῃτ', αἶ κ' ὕμιν ὑπέσχη χεῖρα Κρονίων;
 250 Ὡς ὅγε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο σίχας ἀνδρῶν·
 Ἰλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κιῶν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ἄμφ' Ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσοντο·
 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, συὶ εἵκελος ἀλκῆν,
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὥτρυνε φύλαγγας.
 255 Τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηύδα μελιχίλοισιν·
 Ἰδομενεῦ, πέρι μὲν σε τίω Δαναῶν ταχυπώλων,
 Ἴμὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ἦ δ' ἄλλοιῳ ἐπὶ ἔργῳ,
 Ἰδ' ἐν δαίθ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἶθροπα οἶνον
 260 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
 Εἵπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ
 Ἔσσηχ', ὥσπερ ἐμοί, πιέειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
 Ἄλλ' ὄρσευ πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὐχεαί εἶναι!
 265 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ηὔδα·
 Αἰρείδῃ, μάλα μὲν τοι ἐγὼν ἐρίηρος ἐταῖρος
 Ἔσσομαι, ὥς τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
 Ἄλλ' ἄλλους ὄτρυνε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 Ὀφρα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ σὺν γ' ὄρκι' ἔχευαν
 270 Τρῶες· τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κῆδε' ὀπίσσω
 Ἔσσει, ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο.
 Ὡς ἔφατ'· Αἰρείδης δὲ παρώχετο γηθόσυνος κῆρ·*

- Ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν
 Τῷ δὲ κορυσσεύσθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.
 215 Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ,
 Ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς·
 Τῷ δέ τ', ἄνευθεν ἔοντι, μελάντερον, ἤντε πίσσα,
 Φαίνεται ἰὸν κατὰ πόντον, ἅγει δέ τε λαίλαπα πολλήν·
 Ῥίγησέν τε ἰδὼν, ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα·
 220 Τυῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι Διοτρεφείων αἰζηῶν
 Διήϊον ἐς πόλεμον πυκινὰ κίνυντο φάλαγγες
 Κυάνεαι, σόκεσιν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 Καὶ τοὺς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 225 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
 Σφῶϊ μὲν — οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν — οὔτι κελύω·
 Αὐτῷ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἴφι μάχεσθαι.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων,
 Τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
 230 Τῷ κε τάχ' ἡμύσσει πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε περθομένη τε.
 Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
 Ἐνθ' ὅγε Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητήν,
 Οὓς ἐτάρους στέλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι,
 235 Ἀμφὶ μέγαν Πειλάγοντα, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
 Αἰμονά τε κρείοντα, Βιάντᾶ τε, ποιμένα λαῶν.
 Ἰππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 Πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ εὐθλοὺς,
 Ἐρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσαν,
 240 Ὅφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι.
 Ἰππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
 Σφούς ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ·
 Μηδέ τις, ἵπποσύνῃ τε καὶ ἡγορέῃφι πεποιθώς,
 Οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμῆτω Τρώεσσι μάχεσθαι,
 245 Μηθ' ἀνπαυρεῖτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσσεσθε.
 Ὅς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἄρμαθ' ἵκηται,
 Ἐγχει ὀρεξάσθω· ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτως.
 Ὡδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρθουν,
 Τόγδε τόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νύχοντες.
 250 Ὡς ὁ γέρων ὤτρυνε, πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς.
 Καὶ ἰὸν μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ὡ γέρον, εἴθ', ὥς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 Ὡς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη·
 255 Ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοῖον· ὥς ὄφελέν τις

- Ἄνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Λερήνιος ἱππότης Νέστωρ
 Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
 Ὡς ἔμεν, ὥς ὅτε δῖον Ἑρκευθαλίῳνα κατέκταν.
 320 Ἀλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισι·
 Εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὐτὲ με γῆρας ἱκάνει.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἱππεῦσι μετίσσομαι, ἡδὲ κελεύσω
 Βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
 Αἰχμᾶς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο
 325 Ὀπλότεροι γεγάασι, πεποῖθασιν τε βίηφιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρώχeto γηθόσυκος κῆρ.
 Ἴϋρ' υἱὸν Πετεῶο, Μενεσθῆα πλήξιππον,
 Ἔσταόντ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μήστωρες αὐτῆς·
 Αὐτὰρ ὁ πλησίον ἐστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 330 Ἦάρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ
 Ἔστασαν· οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,
 Ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἳ δὲ μένοντες
 Ἔστασαν, ὅπποτε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπειθὼν
 335 Τρώων ὀρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ νιῆ Πετεῶο, Διοτρεφέος βασιλῆος,
 Καὶ σύ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεύφρον!
 340 Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μέμνετε δ' ἄλλους;
 Σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε, μετὰ πρώτοισιν ἔοντας
 Ἔστάμεν, ἡδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.
 Πρώτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζισθον ἐμεῖο,
 Ὅπποτε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί.
 345 Ἐνθα φίλ', ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἡδὲ κύπελλα
 Οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, ὄφρ' ἐθέλητον·
 Νῦν δὲ φίλως χ' ὀρόωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
 Τρῆϊων προπάροιθε μαχοίατο νηλεῖ χαλκῷ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
 350 Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
 Πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιέμεν; — ὅπποτ' Ἀχαιοὶ
 Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα,
 Ὅψεται, ἦν ἐθέλησθα, καὶ αἰ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα
 355 Τρώων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις.
 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 Ὡς γυνῶ χωρόμενοιο· πάλιν δ' ὄγε λιάζeto μῦθον·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

- Οὔτε σε ρεικέω περιώσιον, οὔτε κελεύω.
 260 Οἶδα γὰρ, ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 Ἥλια δῆνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονέεις ἄτ' ἐγὼ περ.
 Ἄλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὅπισθεν ἄρευσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
 εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνία θείεν.
 Ὡς εἰπὼν τινὲς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους
 265 Εὔρε δὲ Τυδεὺς υἱόν, ὑπὲρ θυμον Διομήδεα,
 Ἰωταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν
 Ἥαρ δὲ οἱ ἐστήκει Σθένελος, Καπανηῖος υἱός.
 Καὶ τὸν μὲν ρεῖκεσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 270 Ὡ μοι, Τυδεὺς υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο,
 τί πωύσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας;
 Οὐ μὲν Τυδεῖ γ' ὧδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
 Ἀλλὰ πολὺν πρὸ φίλων ἐτάρων δηΐοισι μάχεσθαι·
 Ὡς φάσας, οἳ μιν ἰδοντο πονεῖμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε
 275 Ἥρῃσ', οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.
 Ἥτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκίνας
 Ζεῖτος ἡμ' ἀντιθέω Πολυνεῖκεϊ, λαὸν ἀγείρων,
 Οἳ ᾗα τότε ἐστρατιόωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης·
 Καί ᾗα μῆλα λήσσορτο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους.
 280 Οἳ δ' ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπῆρτον, ὥς ἐκέλευον·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παρμίσινι σήματα φαίνοιν.
 Οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοιτ', ἡδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
 Ἀσωπὸν δ' ἵκοντο βυθίσχοινον, λεχεποίην·
 Ἦνθ' αὐτ' ἀγγελίην ἔπι Τυδῇ στείλαν Ἀχαιοί.
 285 Αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κιχήσατο Κυδμείωνας
 Δαιτυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἑτεοκλήεης.
 Ἦνθ' οὐδὲ, ξεινός περ ἐὼν, ἵππηλάτα Τυδεὺς
 Τάρβει, μούνος ἐὼν πόλεισιν μετὰ Καδμείοισιν·
 Ἄλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκᾳ
 290 Ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐπιφρόθος ἦεν Ἀθήνη.
 Οἳ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων,
 Ἄψ ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες,
 Κοῖρους πεπτήκοντα· δῖω δ' ἡγήτορες ἦσαν,
 Μαιῶν Αἰμονίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,
 295 Ῥός τ' Αὐτοφόνοιο, μενεπτόλεμος Πολυφόντης.
 Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πύτμον ἐφῆκεν·
 Ἥλντας ἔπεφν', ἔνθα δ' οἶον ἴει οἶκόνδε νέεσθαι·
 Μαιῶν ἄρ' ἀπ' αὖ προήκε, θιωῶν τεράεσσι πιθήσας.
 Τυῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱόν
 300 Ἰλῖνατο εἰς χεῖρα μύχῃ, ἀγορῇ δὲ τ' ἀμείνω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη νεοτερὸς Διομήδης,

- Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.
 Τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο·
 Ἄτρεϊδῃ, μὴ ψεῖδε', ἐπιστόμενος σάφα εἰπεῖν.
 406 Ἡμεῖς τοι πατέρων μὲγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι·
 Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἶλομεν ἑπταπύλοιο,
 Παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος Ἄρειον,
 Πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζητὸς ἀρωγῇ·
 Κεῖνοι δὲ σφειτέρησιν ἄταυθαλίησιν ὄλοντο.
 410 Τῷ μὴ μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἐνθεο τιμῇ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερός Διομήδης·
 Τέττα, σιωπῇ ἴσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Ὀτρύνοντι μάχεσθαι ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 416 Τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἔψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 Τρῶας δηώσωσιν, ἔλωσί τε Ἴλιον ἱρήν·
 Τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δηωθέντων.
 Ἄλλ' ἄγε δῆ, καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 420 Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσιν ἄνακτος
 Ὀρνυμένου· ὑπὸ κεν ταλασίφρονι περ δῖος εἶλεν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχεῖ κῦμα θαλάσσης
 Ὀρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος·
 Πόντῳ μὲν ταπρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 426 Χέρσῳ φηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
 Κυρτὸν ἐὼν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἄλός ἄχνην·
 Ὡς τότε ἐπασσύτεραι Λαναῶν κίνυντο φάλαγγες
 Νωλεμέως πόλεμόνδε. κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος
 Ἠγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν — οὐδέ κε φαίης
 430 Τόσσον λαὸν ἔπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδῇν —
 Σιγῇ δειδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν
 Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχόωντο.
 Τρῶες δ', ὥστ' ὅτις πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
 Μυρίαί ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν,
 436 Ἀζηχὲς μεμακνῦναι, ἀκούουσαι ὅπα ἀρνῶν·
 Ὡς Τρώων ἀλαλητος ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὁρώρει.
 Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἔα γῆρυς,
 Ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο· πολὺκλήτοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
 Ὄρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 440 Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἄμοτον μεμαυῖα,
 Ἄρεος ἀνδροφόνιο κασιγνήτῃ ἐτάρῃ τε·
 Ἦτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 Οὐραϊῷ ἐστίριξε κίρκῃ, καὶ ἐπὶ χθονὶ βάλνει.
 Ἦ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἐμβίαιε μέσσω,

- 446 Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὀφείλουσα στόνον ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χώρον ἔτα ξυνιόντες ἵκοντο,
 Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοῖς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μέγα ἄνδρῶν
 Χαλκιοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφιλούεσσαι
 Ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 450 Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 Ὀλλύρτων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὡς δ' ὅτε χεῖμαρ' ῥοὶ ποταμοί, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
 Ἐς μισγύγκειαν συμβάλλετον ὄθριμον ὕδωρ,
 Κρουσῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
 455 Τῶν δέ τε τηλόσε δουῖπον ἐν οὖρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 Ὡς τῶν μισγομένων γένετο ἰσχὴ τε φόβος τε.
 Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Ἐσθλὸν ἐνὶ προμαχοισι, Θαλυσιαδὴν Ἰχέπωλον·
 Τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλλον ἱπποδιασείης,
 460 Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἵσω
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὕψα κάλυψεν.
 Ἦριπε δ', ὥς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 Τὸν δὲ πεισόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφῆτωρ
 Χαλκωιδοντιῆδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
 465 ἔλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων, λελητημένος, ὄφρα τάχιστα
 Τεύχεα σιλήσειε· μίτυνθα δὲ οἱ γένεθ' ὄρμη.
 Νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα ἰδὼν μεγάθυμος Ἀγένορ,
 Πλευρά, τὰ οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη,
 Οὔτῃσε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα.
 470 Ὡς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
 Ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δέ, λύκοι ὥς,
 Ἀλλήλοισι ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν.
 Ἐνθα ἔβαλ' Ἀνθεμίωντος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
 Ἰγίθειον θαλερόν, Σιμοείσιον· ὃν ποτε μήτηρ,
 475 Ἰδηθεν κατιοῦσα, παρ' ὄχθησιν Σιμόεντος
 Ἰεῖναι, ἐπεὶ ῥα τοκεῦσιν ἄμ' ἔσπετο μῆλα ἰδέσθαι
 Τυῖνκά μιν κάλιον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰῶν
 Ἐπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 480 Πρῶτον γοῦρ μιν ἰόντα βίβλε σιτῆθος, παρὰ μαζόν
 Δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
 Ἦλθεν. ὃ δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν, αἵγαιρος ὥς,
 Ἥ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο πεφύκει,
 Αἰή, ἀτὰρ τὲ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
 485 Τὴν μὲν θ' ἀρματοπηγὸς ἀνὴρ αἵθωνι σιδήρεϊ
 Ἐξέταμ', ὄφρα ἔτυν κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρῳ·
 Ἥ μὲν τ' ἀζομένη καῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·

- Τυῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάρειξεν
 Αἴας Διογενῆς· τοῦ ρ' Ἀρτιφος πύλοθ' ὤρηξ,
 490 Πριαμίδης, καθ' ὅμιλον ἀκόντισεν ἔξ' αἰ δουρὶ.
 Τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δὲ Λεῦκον, Ὀδυσσεὺς ἐσθλὸν ἐταῖρον
 Βεβλήκει βοιβῶνα, τέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα·
 Ἦριπε δ' ἄμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δὲ οἱ ἐκπεσε χειρὸς.
 Τοῦ δ' Ὀδυσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
 495 Βῆ δὲ διὰ προμήχεον, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Ἀμφὶ ἔπαπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
 Ἄνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οἶχ' ἄλιον βέλος ἤκεν,
 Ἄλλ' υἱὸν Πριάμοιο γόθον βίβλε, Δημοκλῶντα,
 500 Ὃς οἱ Ἀβυδύθεν ἦλθε, παρ' ἵππων ὠκείων.
 Τὸν ῥ' Ὀδυσεὺς, ἐτάροιο χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
 Κόρσην· ἥ δ' ἐτέρωιο διὰ κροτύφοιο πέριησεν
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεῖχε' ἐπ' αὐτῷ.
 505 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φειδῖμος Ἐκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἐρίσαντο δὲ νεκρούς·
 Ἰθυσαν δὲ πολὺ προτέρωι. — Νεμέυσθη δ' Ἀπόλλων,
 Περγύμου ἐκ κατιδών, Τρώεσσι δὲ κέκλετ' αὔσας·
 Ὅρνυσθ', ἵππόδαμοι Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμης
 510 Ἀργείοις· ἐπεὶ οὐ σφι λίθος χροῖς, οὔδ' εἰς σίδηρος,
 Χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμείχροα βαλλομένοισιν.
 Οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠῦκόμοιο,
 Μίρνεται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμάλγεα πέσσει.
 Ὡς φάτ' ὑπὸ πτόλιος δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 515 Ὡρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια,
 Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο·
 Ἐνθ' Ἀμαρυγκείδην Διώρεα Μοῖρ' ἐπέδθησεν.
 Χερμαδίῳ γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν ὀκρίοντι,
 Κνήμην δεξιτερὴν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
 520 Πείροος Ἰμβρασίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει.
 Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὅστέα λῦας ἀναιδὴς
 Ἀχρὶς ἀπηλοίησιν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 Καππευσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας,
 Θυμὸν ἀποπτείων· ὁ δ' ἐπέδραμεν, ὃς ῥ' ἔβαλιν περ,
 525 Πείροος· οὐτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσι
 Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν·
 Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπισσύμενον βάλε δουρὶ
 Στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 Ἀγχιμόλον δὲ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος
 530 Ἐσπύσατο στέρνοιο· ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξύ,

Τῷ ὄγε γαστέρα τύψε μέσην, ἐκ δ' αἶνυτο θυμόν,
 Τεύχεα δ' οὔκ ἀπέδυσε· περίστησαν γὰρ ἱταῖροι,
 Θρήϊκες ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
 Οἱ ἔ, μέγαν περ ἔνιτα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγανόν,
 535 ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χυυσάμετος πελεμίσθη.
 Ὡς τώγ' ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην,
 Ἴητοι ὃ μὲν Θρηκῶν, ὃ δ' Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἰγυμόνεις· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.
 Ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών,
 540 ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὄξει χαλκῷ
 Διγέοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Χειρὸς ἰλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκτοι ἐρωήν.
 Πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἥματι κείνῃ
 Πρηνεῖς ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

Ι Λ Ι Λ Δ Ο Σ Ε.

Stragem Trojanorum continuant Achivi; ante omnes insi-
nis Diomedes, Minervæ, Martem ab acie seducens, præsidio
ferocissimus (1 - 94). Sed ipse a Pandaro vulneratus, etiam
vehementius sævit in hostes (95 - 166): Pandarum, antea
peditem, nunc ex Æneæ curru pugnantem, interficit (167 - 206),
Æneam, amici corpus tegentem, saxo sauciat (207 - 310):
Veneri, filium ex pugnâ efferenti, plagam in manu infligit
(311 - 351). - Venus, ab Iride educta, curru Martis revehitur
ad Olympum, ubi eam mater Dione sinu fovet, alii dii leniter
irrident (352 - 431). Æneam, a Venere destitutum, Diomedis
furori eripit Apollo, et in arce Trojanâ recreandum curat,
simul Martem in aciem revocat (432 - 460). Mars ad rem
fortiter gerendam hortatur Trojanos, quibus statim Æneas
integer subvenit (461 - 518). Nec segnius pugnant Achivi,
cædunturque ex utrisque multi, in his Tlepolemus ab Sarpe-
done; tandem pelluntur paullatim Achivi (519 - 710). His ita
laborantibus ex Olympo opitulatum veniunt Juno et Minerva
(711 - 777), ac voce Junonis denuo incenditur turba, Miner-
væ autem monitu et ductu Diomedes ipsum Martem vulnerat
(778 - 863), qui ex campo repente ad Olympum redit, ibique
sanatur, sequentibus etiam deabus (864 - 909).

Διομήδους ἀριστεία.

Ἐνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδῃ Παλλὰς Ἀθήνη
Δῶκε μένος καὶ θάρσος. ἔν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο.
Δαΐς οἱ ἐκ κόρυθος τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
3 Ἀστὴρ ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅς τε μάλιστα
λαμπρὸν παμφαίνησι, λελουμένος Ὠκεανοῖο.
Τοῖόν οἱ πῦρ δαΐεν ἀπὸ κρατὸς τε καὶ ὤμων.
Ἦρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο.
Ἦν δέ τις ἐν Τροίῃσσι Δάρης, ἀφνειὸς, ἀμύμων,
10 Ἰφρὺς Ἰφραίτιοιο· δὴ δέ οἱ νῆες ἦσιν,
φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης ἐν εἰδότε πίσης.
Τῷ οἱ, ἀποκριθέντε, ἐναντίω ὀρμηθήτην.
Τὼ μὲν ἀφ' ἵπποιϊν, ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός.

- Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 15 Φηγεὺς ῥα πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
 Τυδεΐδew δ' ὑπὲρ ὤμον ἀριστερόν ἤλυθ'· ἀκωκὴ
 Ἐγχος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
 Τυδεΐδης· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ἄλλ' ἔβαλε στήθος μεταμάζιον, ὥσε δ' ἀφ' ἵππων.
 20 Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν περικαλλέα δίφρον,
 Οὐδ' εἶλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο·
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μέλαιναν,
 Ἄλλ' Ἰφαισιτος ἔρυτο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
 Ὡς δὴ οἱ μὴ πάγχυ γέρον ἀκαχήμενος εἶη.
 25 Ἴππους δ' ἐξελάσας μεγαθύμου Τυδεὸς υἱός,
 Δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἶδον νῆε Δάρητος,
 Τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφιν,
 Ἠᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 30 Χειρὸς ἰλοῖσ', ἐπέεσσι προσηΐδα θούρον Ἄρηα·
 Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγέ, μιαιφόνε τειχεσιπλῆτα!
 Οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἑάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
 Μάρνασθ', ὅπποτέροισι πατήρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ,
 Νῶϊ δὲ χαλῶμεσθαι, Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν;
 35 Ὡς εἰποῦσα, μάχης ἐξήγαγε θούρον Ἄρηα·
 Τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἡϊόεντι Σκαμάνδρῳ
 Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἔλε δ' ἄνδρα ἔκιστος
 Ἥγεμόνων· πρῶτος δὲ ἄναξ ἰνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἄρχον Ἀλιζώνων, Ὀδίων μέγαν, ἔκβαλε δίφρου.
 40 Πρώτῳ γὰρ στρεφθῆντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν,
 Ὡμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλαυσεν.
 Δοῖπῃσεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖντον ἐνίρατο, Μήονος υἱόν,
 Βώρου, ὅς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
 45 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχεϊ μακρῷ
 Νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμον·
 Ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσύλεον θεράποντες.
 Τῶν δὲ Στροφίοιο Σκαμάνδριαν, αἵμονα θήρης,
 50 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἔλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
 Ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἀρτεμις αὐτῇ
 Βάλλειν ἄγρια πάντα, τάτε τρέφει οὖρεσιν ὕλη.
 Ἄλλ' οὐ οἱ τότε γε χραῖσμι' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 Οὐδὲ ἐκηβολίαί, ἥσιν τοπρὶν γ' ἐκέκαστο·
 55 Ἀλλὰ μιν Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετὰσφιν οὕτως δουρὶ

- Ὡμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 Ἥριπε δὲ πρηνῆς, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Μηριόνης δὲ Φερέκλον ἐνήρατο, τέκτορος υἱόν,
 60 Ἀρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
 Τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη
 Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἵους
 Ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο,
 Οἳ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θείσφατα ἦδῃ.
 65 Τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων,
 Βεβλήκει γλουτὸν κύατα δεξιόν· ἥ δὲ διαπρὸ
 Ἀνικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἦλυθ' ἀκωκί.
 Ἰνύξ δ' ἔριπ' οἰμώξας, θάνατος δὲ μιν ἀμφεκάλυψεν.
 Πηδαῖον δ' ἄρ' ἐπεφνε Μίγης, Ἀντήνορος υἱόν,
 70 Ὃς ῥα τόθος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανῶ,
 Ἴσα φίλοισι τέκεσσι, χαρίζομένη πόσει ὦ.
 Τὸν μὲν Φυλείδης δουρικλυτός, ἐγγύθεν ἐλθὼν,
 Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξείῃ δουρί.
 Ἀνικρὺ δ' ἄν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός.
 75 Ἥριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὀδοῦσιν.
 Εὐρύπυλος δ' Εὐαίμονίδης Τφήνορα δῖον,
 Τῖον ὑπερθύμου Δολοπίοτος, ὃς ῥα Σκαμάνδρου
 Ἀρητῆρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ·
 Τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
 80 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον,
 Φυσγάνῳ αἵξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.
 Αἵματόεσσα δὲ χεὶρ πεδίῳ πέσε· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 85 Τυδείδην δ' οὐκ ἄν γνοίης, ποτέροισι μετείη,
 Ἢ μετὰ Τρώεσιν ὁμιλέοι, ἢ μετ' Ἀχαιοῖς.
 Θῦνε γὰρ ἄμ πεδίον, ποταμῷ πλήθοντι ἰοικῶς
 Χειμαῖόφῳ, ὅστ' ὠκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας·
 Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμῆναι ἰσχανόωσιν,
 90 Οὔτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων,
 Ἐλθόντ' ἐξαπλήης, ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὕμβρος·
 Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε κάλ' αἰζηῶν·
 Ὡς υἱὸς Τυδείδῃ πυκινὰι κλονέοντο φύλαγγες
 Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μέμνον, πολέες περ ἑόντες.
 95 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐτόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
 Θύνοντ' ἄμ πεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φύλαγγας,
 Αἰψ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα,
 Καὶ βάλ' ἐπαῖσσοντα, τυχὸν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
 Θώρηκος γύαλον· διὰ δ' ἔπιτατο πικρὸς ὀϊστός,

- 100 Ἄντικρὺ δὲ διέσχε, παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ.
 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄνυσε Λυκάορος ἀγλαὸς υἱός·
 Ὅρνυσθε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέρτορες ἵππων!
 Βίβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδέ ἔφημι
 Δῆθ' ἀνυχήσεσθαι κρατερὸν βέλος, εἰ ἐτιόν με
 105 Ὄρσεν ἄναξ, Διὸς υἱός, ἀπορνύμενον Λυκίηθεν.
 Ὡς ἔφατ' εἰχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσαν,
 Ἄλλ' ἀναχωρήσας, πρὸς θ' ἵπποιϊν καὶ ὄχεσφιν
 Ἔστη, καὶ Σθένειλον προσέφη, Καπαρηϊὸν υἱόν·
 Ὅρσο, πέπον Καπαρηϊάδῃ! κατιβήσεο δίφρου,
 110 Ὅφρα μοι ἐξ ὅμοιο ἐρίσσις πικρὸν οἴστων.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Σθένειλος δὲ καθ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 Πὰρ δὲ σιτὴς βέλος ὠκὺ διαμπερές ἐξέρυσ' ὤμου·
 Αἶμα δ' ἀγηκόγριζε διὰ στρεπτιοῖο χιτῶνος.
 Δῆ τότε ἔπειτ' ἤρῳτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 115 Κλυθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀγρυτῶνῃ,
 Εἵποιέ μοι καὶ πατρί φίλα φρονέουσα παρίσσης
 Διῷ ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη·
 Δὸς δὲ τέ μ' ἄνδρα ἐλεῖν, καὶ ἐς ὄρμην ἔχχεος ἐλθεῖν,
 Ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπείχεται, οὐδέ μέ φησιν
 120 Δηρὸν εἶ' ὄφρασθαι λαμπρὸν φάος ἡέλοιο.
 Ὡς ἔφατ' εἰχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
 Γυνὴ δ' ἔθηκεν ἑλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν·
 Ἀγχού δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Θαρσύν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρῳέεσσι μάχεσθαι·
 125 Ἐν γὰρ τοι σιτήθευσι μένος πατρώϊον ἦκα
 Ἀγρομον, οἷον ἔχεσκε σακέσπαλος ἵπποτα Τυδεύς·
 Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἥ πρὶν ἐπῆεν,
 Ὅφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἡμὲν θεὸν ἡδὲ καὶ ἄνδρα.
 Τῷ νῦν, αἵ κε θεὸς πειρῶμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
 130 Μῆτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 Τοῖς ἄλλοις· ἅτῳρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἐλθῇ, σ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξεῖ χαλκῷ.
 Ἢ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τυδεΐδης δ' ἐξαυτὶς ἰὼν προμάχοισιν ἐμ' ἔχθη·
 135 Καί, πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρῳέεσσι μάχεσθαι,
 Δῆ τότε μιν τρεῖς τόσσον ἔλεν μένος, ὥστε λέοντα,
 Ὅν φά τε ποιμήν ἄγρῳ ἐπ' εἰροπόχοις οἴεσιν
 Χραῖσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδέ δαμάσῃ·
 Τοῦ μὲν τε σθένος ὤρσεν· ἔπειτα δὲ τ' οὐ προσάμυνται,
 140 Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται·
 Αἰ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται,
 Ἀντάρ ὁ ἐμμεμαῶς βαθείης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς·

- Ὡς μεμαῶς Τρώεσσι μίγη κρατερὸς Διομήδης.
 Ἐνθ' ἔλεν Ἀστυνόον καὶ Τπείρονα, ποιμένα λαῶν.
- 145 Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκῆρεϊ δουρὶ,
 Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὤμον
 Πλῆξ'· ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμον ἐργαθεν ἡδ' ἀπὸ νώτου.
 Τοὺς μὲν ἔασ', ὃ δ' Ἀβαντα μετώχετο καὶ Πολύϊδον,
 Γείας Εὐρυδάμαντος, ὄνειροπόλοιο γέροντος.
- 150 Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὃ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους,
 Ἀλλὰ σφεας κρατερὸς Διομήδης ἐξενήριξεν.
 Βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θόωνά τε, Φαίησος υἱέ,
 Ἀμφω τηλυγείῳ· ὃ δὲ τείρετο γήραϊ λυγρῷ,
 Τῖόν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
- 155 Ἐνθ' ὄγχε τοὺς ἐνάρριζε, φίλον δ' ἐξαινυτο θυμὸν
 Ἀμφοτέρῳ, πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ
 Λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζῶντε μάχης ἐκ νοστήσαντε
 Δίεξαιτο· χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.
 Ἐνθ' υἱας Πριάμοιο δύω λάβε Λαρδανίδαο,
- 160 Εἷν ἐνὶ δὶφρῳ ἰόντας, Ἐχέμμονά τε Χρομίον τε
 Ὡς δὲ λείων ἐν βουσί θορῶν ἐξ αὐχένα ἄξῃ
 Πόρτιος ἢ βοός, ξύλοχον κάτα βοσκομενῶν·
 Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς
 Βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα
- 165 Ἴππους δ' οἷς ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.
 Τὸν δ' ἶδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν·
 Βῆ δ' ἵμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάσιν,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμειος, εἴ που ἐφεύροι.
 Εὖρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμοιό τε κρατερόν τε·
- 170 Στῇ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ἠΰδα·
 Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες οἶστοί,
 Καὶ κλέος; ὧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,
 Οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέεγ' εὐχεται εἶναι ἀμείνων.
 Ἀλλ' ἄγε, τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών;
- 175 Ὅστις ὅδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 Τρώας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
 Εἰ μὴ τις θεὸς ἐστί, κοιτῶσάμενος Τρώεσσιν,
 Ἰρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπιμήτις.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
- 180 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Τυδεΐδῃ μιν ἔγωγε δαΐφροσι πάντα εἴσκω,
 Ἀσπίδι γιγνώσκων, αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ,
 Ἴππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεὸς ἐστί.
 Εἰ δ' ὄγ' ἀνὴρ, ὃν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱός,
 185 Οἷχ' ὄγ' ἀνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλὰ τις ἄγχι

- Ἔστι γὰρ ἀθανάτων, νεφέλῃ ἐκλυμένος ὤμιος,
 Ὃς τούτου βέλος οὐκ ἐκχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
 Ἴδῃ γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, καὶ μιν βιάλον ὤμιον
 Διξιόν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο·
 190 Καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀιδωιῇ προΐαψεν,
 Ἑμπης δ' οἶκ' ἐδάμασσα· θεὸς γὰρ τίς ἐστι κοτήεις.
 Ἴπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τοῖν κ' ἐπιβαίην·
 Ἀλλὰ πονεῖν μεγάρῳσι Λυκάορος ἔνδεκα δίφροι
 Καλοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτειχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
 195 Πέπταται· παρὰ δὲ σφιν ἐκίστοι δίζυγες ἵπποι
 Ἑστῆσι, κρῖ λευχὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.
 Ἢ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
 Ἰρχομεντῷ ἐπετελλε δόμοις ἐνι ποιητοῖσιν·
 Ἴπποισί μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα,
 200 Ἀρχεῖν Ἰηοῖσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας·
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἢ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 Ἴππων φειδόμενος, μή μοι δεινοῖατο φορβῆς,
 Ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.
 Ὡς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 205 Τόξοισιν πίσυνος· τί δέ μ' οὐκ ἄρ' ἐμέλλον ὀνήσειν.
 Ἴδῃ γάρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα,
 Τιδείδῃ τε καὶ Ἀτρεΐδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέροισιν
 Ἀτρεΐδης αἶμ' ἔσσινα βαλὼν· ἤγειρα δὲ μῦλλον.
 Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
 210 Ἦματι τῷ ἐλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν
 Ἦγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἑκτορι δίοι.
 Εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν
 Πατρίδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα,
 Αἰνεία' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 215 Εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαινωῖ ἐν πυρὶ θείην,
 Χερσὶ διακλάσσης· ἀντιμῶλια γάρ μοι ὀπιθεῖ.
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας, Τρώων ἀγός, ἀντίον ἤνδα·
 Μὴ δ' οὐτοῖς ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
 Πρὶν γ' ἐπὶ τῷ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 220 Ἀντιβίην ἐλθόντε, οὐν ἔντεσι πειρηθῆναι.
 Ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδῃαι,
 Οἷοι Τρώοιοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
 Κραιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμεν ἡδὲ φέβεσθαι·
 Τῷ καὶ ἰωὶ πόλινδε σαώσεται, εἴπερ ἂν αὐτὸς
 225 Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομίδεϊ κῦδος ὀρέξῃ.
 Ἀλλ' ἄγε τῶν μάλιστα καὶ ἡγῆα σιγαλόεντα
 Δίξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιβίσσεται, ὄφρα μάχωμαι·
 Ἢ ἐ σὺ τοῖνδε δεδεξο, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκίονος ἀγλαὸς υἱός·
 230 Αἰνεία, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεῶ ἵππῳ·
 Μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα
 Οἴσεται, εἴπερ ἂν αὖτε φεβώμεθα Τυδίδος υἱόν.
 Μὴ τὼ μὲν δέισαντε ματήσεται, οὐδ' ἐθέλητον
 Ἐκφερέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον ποθέοντε·
 235 Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδίδος υἱός,
 Αὐτὼ τε κτείνῃ, καὶ ἐλάσῃ μώνυχας ἵππους.
 Ἀλλὰ σύγ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἄρματα καὶ τεῶ ἵππῳ,
 Τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὄξεϊ δουρί.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,
 240 Ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἔχον ὠκέας ἵππους.
 Τούς δέ ἴδε Σθένελος, Καπανηΐος ἀγλαὸς υἱός,
 Αἴψα δὲ Τυδεΐδην ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Τυδεΐδῃ Διομήδης, ἐμῷ κεχαρισμένα θυμῷ,
 Ἄνδρ' ὁρώω κρατερῶ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
 245 Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὖτε Λυκίονος εὐχεται εἶναι·
 Αἰνείας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσιος
 Εὐχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δὲ οἷ ἐστ' Ἀφροδίτῃ.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδὲ μοι οὕτω
 250 Θῦνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσης.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Μῆτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἶω.
 Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
 Οὐδέ καταπτώσσειν· εἴ μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 255 Ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶς
 Ἀντίον εἴμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἔῃ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτὶς ἀποίσεται ὠκέες ἵπποι
 Ἀμφω ἀφ' ἡμέων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγησιν.
 Ἀλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 260 Αἰ κίν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ,
 Ἀμφοτέρῳ κτεῖναι, σὺ δὲ τούςδε μὲν ὠκέας ἵππους
 Αὐτοῦ ἐρυκακτεῖν, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας·
 Αἰνείαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων,
 Ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 265 Τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωῖ περ εὐρύοπα Ζεὺς
 Δῶχ', υἱὸς ποινὴν Γανυμήδεος· οὐνεκ' ἄριστοι
 Ἴππων, ὅσσοι ἕασιν ὑπ' ἡῶ τ' ἡελίων τε.
 Τῆς γενεῆς ἔκλεπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσιος,
 Λάτρη Λαομέδοντος ὑποσχὼν Θήλεας ἵππους·
 270 Τῶν οἱ ἔξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη·
 Τούς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ,

- Τὼ δὲ δὴ δὴ δῶκεν, μῆστορε φόβοιο·
 Εἰ τούτῳ κε λάβουμεν, ἀροίμεθα κε κλέος ἐσθλόν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 315 Τὼ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντι ὤκείας ἵππους.
 Τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Καρτερόν γε με, δαΐφρον, ἀγαιοῦ Τυδέος υἱέ,
 Ἥ μάλα σ' οὐ βέλος οἰκὺ διαμάσσατο, πικρὸς οὔιστός·
 Νῦν αὖτ' ἐγχείη, πειρήσομαι, αἶ κε τύχωμι.
 320 Ἥ ῥα, καὶ ἁμπεπαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βίβη Τυδείδω καὶ ἄσπίδα· τῆς δὲ διαπρὸ
 Αἰχμὴ χαλκείη πταμένη θώρηκε πελάσθη.
 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Βέβληται κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' οἶω
 325 Διηρὸν εἶ' ἀνσχέσσεσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἥμῃροτες, οὐδ' ἔτυχες· ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶϊ γ' οἶω
 Πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν γ' ἢ ἑτερόν γε πεισόντα
 Αἶματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύροινον πολεμιστήν.
 330 Ὡς φάμετος προΐηκε· βέλος δ' ἔθυνεν Ἀθήνη
 Ῥίνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοῦς, δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τύμε χαλκὸς ἀτειρής,
 Αἰχμὴ δ' ἐξεσύθη παρὰ νείστον ἀνθερεῶνα.
 Ἥριπε δ' ἐξ ὀρέων, ἀρίβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,
 335 Αἰόλα, παμφανόωντα· παρέτρευσαν δὲ οἱ ἵπποι
 Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὐθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρὶ τε μακρῷ,
 Δείσας μήπως οἱ ἐρυσάιατο νεκρὸν Ἀχαιοί.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λέων ὥς ἀλκὴ πεποιθώς·
 340 Πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἄσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
 Τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦ γ' ἀντίλος ἔλθοι,
 Σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δὲ χειρμάδιον λάβε χειρὶ
 Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 345 Τῷ βάλεν Αἰνείας καὶ ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς
 Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται· κοτύλην δὲ τέ μιν καλέουσιν·
 Θλάσσει δὲ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε·
 Ὡσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὃ γ' ἦρως
 Ἔστη γνῦξ ἐριπῶν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
 350 Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαιὴ νῦξ ἐκάλυπεν.
 Καὶ νῦν κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Μήτηρ, ἣ μιν ὑπ' Ἀγκίστη τέκε βουκολέοντι·
 Ἀμφὶ δὲ ὃν φίλον υἱὸν ἐχέϊατο πῆχτε λευκῷ·

- 815 *Πρόσθε δὲ οἱ πέπλοιο φαινοῦ πτίγμ' ἐκάλυψεν,
 Ἐρκος ἔμεν βελέων, μήτις Διαγαῶν ταχυπώλων
 Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βολῶν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 ἼΙ μὲν τὸν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο·
 Οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθροισιάων*
 820 *Τάων, ἃς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ἄλλ' ὄγε τοῖς μὲν ἐοὺς ἠφύκακε μώνυχας ἵππους
 Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἠΐα τέινας·
 Αἰρεΐαιο δ' ἐπαΐξας καλλίτριχας ἵππους
 Ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·*
 825 *Δῶκε δὲ Διὶ Πύλῳ, ἐτάρω φίλῳ, ὃν περὶ πάσης
 Τίεν ὀμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἔριτα ἔδῃ,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν. αὐτὰρ ὄγ' ἤρως
 Ὡν ἵππων ἐπιβίης, ἔλαβ' ἠΐα σιγαλόεντα,
 Αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερόνυχας ἵππους,*
 830 *Ἐμμεμαῶς· ὃ δὲ Κύπριν ἐπώχετο νηλεῖ χαλκῷ,
 Γινώσκων ὅτ' ἀνάλκισ ἦν θεός, οὐδὲ θεῶων
 Τάων, αἷτ' ἀνδρῶν πόλεμον κύατα κοιρανέουσιν,
 Οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίῃ, οὔτε πτολίπορθος Ἴωνῳ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὁμίλον ὀπάζων,*
 835 *Ἐνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδεὸς υἱός,
 Ἀκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξεῖ δουρὶ
 Ἀβληχρὴν· εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόπησεν,
 Ἀμβρουίου διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
 Πρυμνὸν ὑπερ θένταρος. ῥέε δ' ἄμβροτον αἶμα θεοῖο,*
 840 *Ἰχώρ, οἷός περ τε ῥεεῖ μακάρεσσιν θεοῖσιν·
 Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶθρα πα οἶνον.
 [Τοῦντεκ' ἀναίμονές· εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.]
 ἼΙ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἴο κάββαλεν υἱόν·
 Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων*
 845 *Κυανέῃ νεφέλῃ, μήτις Διαγαῶν ταχυπώλων
 Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βολῶν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 Τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Εἶκε, Διὸς θυγάτηρ, πολέμου καὶ δηϊοτήτος·
 ἼΙ οὐχ ἄλκις, ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπενύεις·*
 850 *Εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμον πωλήσεται, ἢ τέ σ' οὔτω
 Ῥιγῆσειν πόλεμόν γε, καὶ εἴχ' ἐτέρωθι πύθηαι.
 Ὡς ἔφαθ'· ἢ δ' ἀλίουσ' ἀπεβίβιστο, τείρετο δ' αἰνῶς
 Τὴν μὲν ἄρ' Ἴρις ἐλοῦσα ποδῆγεμος ἔξαγ' ὁμίλου,
 Ἀχθομένην ὀδύνῃσι· μελαίνετο δὲ χροὸα καλόν.*
 855 *Εὐρεν ἔπειτα μίχης ἐπ' ἀριστερὰ θοῦρον Ἄρρηα
 Ἴμενον· ἥερι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππῳ.
 ἼΙ δὲ γνῦξ ἐριποῦσα, κασιγνήτοιο φίλοιο,*

- Πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ἤτεεν ἵππους·
 Φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με, δύς τέ μοι ἵππους,
 260 Ὅφρ' ἐς Ὀλυμπον ἵκωμαι, ἔν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.
 Αἶψαν ἄχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὐτάσεν ἀνὴρ,
 Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρ' Ἀρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους.
 Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.
 265 Παρ δέ οἱ Ἴρις ἔβρινε, καὶ ἥρῃα λάζετο χερσίν·
 Μάστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέυσθην.
 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 ἔνθ' ἵππους ἔστησε ποδὴνγεμος ὠκέα Ἴρις,
 Λύσας' ἐξ ὀρέων· παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ.
 270 Ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτει Διώνης δι' Ἀφροδίτῃ,
 Μητρὸς ἑῆς· ἥ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἦν,
 Χειρὶ τέ μιν κατέρειξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φ' ἄλλον τέκος, Οὐρανιῶνων
 Μαψιδίως, ὥς εἰ τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ;
 275 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα φιλομειδὴς Ἀφροδίτῃ·
 Οὐτά με Τυδέος υἱός, ὑπέρθυμος Διομήδης,
 Οὐνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο,
 Αἰνείαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.
 Οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνὴ,
 280 Ἄλλ' ἤδη Δαναοὶ γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διώνη, δῖα θεάων·
 Τέτλαθι, τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
 Πολλοὶ γὰρ δὴ τλήμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγος ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.
 285 Τλή μιν Ἀρης, ὅτε μιν Ὀϊτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης,
 Παῖδες Ἀλκίονος, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμῶ·
 Χαλκίῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας.
 Καὶ νῦν κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἀρης ἄτος πολέμοιο,
 Εἰ μὴ μητρυνή, περικαλλὴς Ἥερίβοια,
 290 Ἐρμεία ἐξήγγειλεν· ὃ δ' ἐξέκλεψεν Ἀρηα,
 Ἡδὲ τειρόμενον· χαλεπὸς δέ ἐδεσμός ἐδάμνα.
 Τλή δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερός παῖς Ἀμφιτρύωνος
 Δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν οἷστῳ τριγλώχινι
 Βεβλήκει· τότε καὶ μιν ἀνήμεστον λάβεν ἄλγος.
 295 Τλή δ' Ἀΐδης ἐν τοῖσι πελώριος ὠκὺν οἷστον,
 Εὐτὶ μιν ὠντὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιοόχοιο,
 Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν, ὀδύνῃσιν ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ὃ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
 Κῆρ ἀχέων, ὀδύνῃσι πεπαρμένος· αὐτὰρ οἷστός
 300 Ὡμῶ ἐνι στιβαρῶ ἤλγλατο, κῆδε δὲ θυμόν·

- Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήματα φάρμακα πάσων,
 ἤκισατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.
 Σχέτιλος, ὀβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθει· αἴσυλα ῥέζων,
 Ὃς τόξοισιν ἔκιδε θεούς, οὐδ' Ὀλύμπον ἔχουσιν.
 405 Σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱός,
 Ὅττι μάλ' οὐ δηναίος, ὃς ἀθανάτοισι μάχεται,
 Οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν,
 Ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 410 Τῷ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καριερός ἐστιν,
 Φραζέσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σείο μάχεται·
 Μῆ δὴν Αἰγιάλεια, περιφρων Ἀδρηστίνη,
 Ἐξ ὕπρου γούνασι φίλους οἰκῆας ἐγείρη,
 Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν,
 415 Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρησιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργνυ·
 Ἀλθετο χεῖρ, ἐδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.
 Αἰ δ' αὖτε εἰσορόωσαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον.
 420 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ζεῦ πάτερ, ἧ ῥά τί μοι κεχολώσεται, ὅττι κεν εἴπω;
 Ἢ μάλα δὴ τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιῖσα
 Τρῳσὶν ἅμ' ἐσπείσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαυλ' ἐφίλησεν,
 Τῶν τινα κάρῳ ῥέζουσα Ἀχαιϊάδων εὐλέπλων,
 425 Πρὸς χρυσέῃ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἄραιήν.
 Ὡς φάτο· μεῖδησεν δὲ πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσέην Ἀφροδίτην·
 Οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα·
 Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
 430 Ταῦτα δ' Ἀρηϊοῦ καὶ Ἀθήνη πάντα μελήσει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἰνεία δ' ἐπόρουσε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Πυγνώσκων ὃ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων·
 Ἀλλ' ὅ γ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, ἔετο δ' αἰεὶ
 435 Αἰνείαν κτεῖναι, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσαι.
 Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Τρὶς δὲ οἱ ἐστυφέλιξε φαινήν ἀσπίδ' Ἀπόλλων.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 440 Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
 Ἴσ' ἔθελε φρονέειν· ἐπεὶ οὐποτε φύλον ὁμοῖον
 Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δ' ἀντιχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω,

- Μῆτιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 645 Αἰεΐαν δ' ὑπ' αἰτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων
 Περγὰ μὲν εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ γυῖός γ' ἐτέτυκτο·
 Ἥιοι τὸν Λητοῖ τε καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
 Ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε κύδαινό τε.
 Αὐτὰρ ὁ εἰδῶλον τεύξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 650 Αὐτῷ τ' Αἰεΐῃ ἔκελον καὶ τεύχεσσι τοῖον·
 Ἀμφὶ δ' ἄφ' εἰδῶλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
 Δίχουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 Ἀσπίδας ἐκύκλους λαισήϊά τε πετρόεντα.
 Δὴ τότε θυῖρον Ἄρῃα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 655 Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγέ, μισαιφόνε, τειχεσιπλῆτα!
 Οὐκ ἂν δὴ τότ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθών,
 Τυδείδην, ὅς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο;
 Λίπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὕτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 660 Ὡς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγὰ μὲν ἄκρῃ.
 Τρῳᾶς δὲ στίχας οὗλος Ἄρης ὥτρυνε μετελθών,
 Εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῶ ἡγήτορι Θρηκῶν·
 Τίσι δὲ Πριάμοιο Διοτρεφέεσσι κέλευεν·
 Ὡς εἰπὼν Πριάμοιο, Διοτρεφείῳ βασιλῆος,
 665 Ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐύσετε λαὸν Ἀχαιοῖς;
 Ἥ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλης εὐποίητῃσι μάχωνται;
 Κεῖται ἀνὴρ, ὄντ' ἴσον ἐτίομεν Ἐκτορι δίῳ,
 Αἰνείας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σωώσομεν ἐσθλὸν ἑταῖρον.
 670 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκύστου.
 Ἐνθ' αὖ Σαρπηδὼν μάλα νείκεσεν Ἐκτορα δῖον·
 Ἐκτορ, πῇ δὴ τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχισκες,
 Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἢ δ' ἐπικούρων
 Οἶος, σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσιν.
 675 Τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ', οὐδὲ νοῆσαι,
 Ἀλλὰ καταπτώσσουσι, κύνες ὥς ἀμφὶ λέοντα·
 Ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἵ περ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν, ἐπίκουρος ἐὼν, μάλα τηλόθεν ἤκω·
 Τηλοῦ γὰρ Λυκίῃ, Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι·
 680 Ἐνθ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νήπιον υἱόν,
 Καὶ δὲ κτήματα πολλὰ, τά τ' ἔλδεται, ὅς κ' ἐπιδευής.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
 Αἰδρὲ μαχήσασθαι· ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
 Οἶόν κ' ἢ ἐφέροιεν Ἀχαιοί, ἢ κεν ἄγοιεν·
 685 Τίτη δ' ἱστυκας, ὑπάρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις
 Λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὥρευσιν.

- Μήπως, ὥς ἄψῃσι λίνου ἁλόντε παράγρου,
 Ἄνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
 Οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὑμῆν.
 490 Σοὶ δὲ χρή τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμαρ,
 Ἄρχους λισσομένῳ τηλεκλητῶν ἐπικούρων,
 Νωλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπῆν.
 Ὡς φάτο Σαρπηδῶν· δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχίων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 495 Πάλλων δ' ὀξεία δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὤχετο πάντη,
 Ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
 Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς,
 500 Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
 Κρήνη, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ἄχνας·
 Αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί· ὥς τότε Ἀχαιοὶ
 Λευκοὶ ὑπερθε γέγοντο κονισάλω, ὃν ῥα δι' αὐτῶν
 Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
 505 Ἄψ ἐπιμισγομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἥνιοχῆες·
 Οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον· ἀμφὶ δὲ νύκτα
 Θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχη, Τρώεσσιν ἀρήγων,
 Πάντοσ' ἐποικόμενος· τοῦ δ' ἐκραίαινεν ἐφειτμᾶς
 Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγει
 510 Τρῳσὶν θυμὸν ἐγείραι, ἐπεὶ ἶδε Παλλάδ' Ἀθήνην
 Οἰχομένην· ἥ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγῶν.
 Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλα πίνος ἐξ ἀδύτοιο
 ἦκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
 Αἰνείας δ' ἐτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 515 Ὡς εἶδον ζῶόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιοντα,
 Καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετᾴλησάν γε μὲν οὔτι.
 Οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
 Ἄρης τε βροτολογὸς Ἔρις τ' ἄμοτον μεμανυῖα.
 Τοὺς δ' Αἴαντε δύω καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
 520 Ἰτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 Οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκᾶς·
 Ἄλλ' ἔμενον, νεφέλῃσιν ἐοικότες, ἅς τε Κρονίων
 Νηνεμῆς ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσι
 Ἀτρεΐδας, ὃφρ' εὐδῇσι μένος Βορέας καὶ ἄλλων
 525 Ζαχρηῶν ἀνέμων, οἷτε νέφεα σκιόεντα
 Πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν ἀέντες·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῳᾶς μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
 Ἀτρεΐδης δ' ἄν' ὁμίλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων·
 ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλκεσθε,

- 100 Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας.
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλείονες σόοι, ἢ πέφανται
 Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ' κλέος ὕρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
 Ἢ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς· βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα,
 Αἰεῖω ἔταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα
 105 Περγασίδην, ὃν Τρῶες ὁμῶς Ἡριάμοιο τέκεσιν
 Τίον, ἐπεὶ θοός ἔσχε μετὰ πρῶτοισι μάχεσθαι.
 Τὸν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἢ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἷσατο χαλκός·
 Νυαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασσε.
 110 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐνθ' αὐτ' Αἰεΐας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους
 Τίε Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε·
 Τῶν ῥα πατήρ μὲν ἔναιεν εὐκτιμένη ἐνὶ Φηρῇ,
 Ἀφνειὸς βίότιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο
 115 Αἰφειοῦ, ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης.
 Ὅς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἀνδρεσσιν ἄνακτα·
 Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον·
 Ἰκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην,
 Κρήθων Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 120 Τῷ μὲν ἄρ' ἠβήσαντε μελαικῶν ἐπὶ νηῶν
 Ἰλιον εἰς εὐπωλον ἄμ' Ἀργείοισιν ἐπέσθην,
 Τιμὴν Αἰρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 Ἀργυμένῳ· τῷ δ' αὐθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
 Οἶω τώγε λίσσιντε δύνω ὕρεος κορυφῇσιν
 125 Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφουσιν ὕλης·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα,
 Σταθμούςς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὄφρα καὶ αὐτῷ
 Ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξεῖ χαλκῷ·
 Τοίω τὼ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰεΐαιο δαμέντε
 130 Καππεσίτην, ἐλάττησιν ἑοικότες ὑψηλῇσιν.
 Τῷ δὲ πεσόντι ἐλέησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἵθοπι χαλκῷ,
 Στεῖν ἐγχείη· τοῦ δ' ὠτρυνεν μένος Ἄρης,
 Τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰεΐαιο δαμείη.
 135 Τὸν δ' ἶδεν Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ διέ ποιμένι λαῶν,
 Μῆτι πάθῃ, μέγα δὲ σφας ἀπουφήλειε πόνοιο.
 Τῷ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα
 Ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι·
 140 Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Αἰεΐας δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής,
 Ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.

- Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
 Τῷ μὲν ἄρα δειλὸν βαλέτην ἐν χερσὶν ἐταίρων·
 576 Αὐτῷ δὲ στρεφθέντε, μετὰ πρώτοισι μαχέσθην.
 Ἐνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
 Ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων, ἀσπιστάων.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος
 Ἔσταότ' ἔγχεϊ νύξε, κατὰ κληῖδα τυχήσας.
 580 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ', ἡνίοχον θεράποντα,
 Ἔσθλὸν Ἀτυμνιάδην — ὃ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους,
 Χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχῶν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ἔλφει ἤλασε κόρσῃν·
 585 Αὐτὰρ ὃ γ' αὐθμαίνων εὐεργέος ἔκπευε δίφρου
 Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν, ἐπὶ βρεχμὸν τε καὶ ὤμους·
 Δηθὰ μάλ' ἐστήκει — τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης —
 Ὅφρ' ἵππῳ πλήξαντε χαμαὶ βάλλον ἐν κονίῃσιν.
 Τοὺς δ' ἵμας Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλασ' Ἀχαιῶν.
 590 Τοὺς δ' ἔκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες
 Καρτεραί· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἀρης καὶ πότνι Ἐνυά·
 Ἡ μὲν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος·
 Ἀρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔχχος ἐνώμα·
 595 Φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἐκτορος, ἄλλοτ' ὀπισθεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοτῇ ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
 Στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἄλαδε προρέοντι,
 Ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνὰ τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
 600 Ὡς τότε Τυδεΐδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαῷ·
 Ὡ φίλοι, οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἐκτορα διον
 Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν!
 Τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἰς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει·
 Καὶ νῦν οἱ πάρα κείνος Ἀρης, βροτῷ ἀνδρὶ ἰοικώς.
 605 Ἀλλὰ πρὸς Τρώας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
 Εἴχετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἱφι μάχεσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυνθον αὐτῶν.
 Ἐνθ' Ἐκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἰδότε χάρμης,
 Εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντε, Μενέσθην Ἀγχιάλὸν τε.
 610 Τῷ δὲ πεσόντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλεν Ἀμφιον, Σελάγου νιόν, ὃς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
 Ναῖε πολυκτῆμων, πολυλήϊος· ἀλλὰ ἔ Μοῖρα
 Ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πηλεΐδῃ τε καὶ νῖας.
 615 Τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,

- Νηαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγῃ δολιχόσκιον ἔγχος·
 Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπιδράμε φαιδιμος Αἴας,
 Τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δοῦρατ' ἔχευαν
 Ὀξία, παμφανόωντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά.
 620 Ἀντάρ ὁ λάξ προςβὰς, ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
 Ἑσπᾶσαι· οὐδ' ἄρ' εἰ ἄλλα θυήσατο τεύχεα καλὰ
 Ὡμοῖν ἀφελίσθαι· ἐπείγεται γὰρ βελέεσσιν.
 Δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων,
 Οἱ πολλοὶ τε καὶ εὐθλοὶ ἐφύτασαν ἔγχε' ἔχοντες,
 625 Οἱ ἔ, μέγαν περ ἰόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγανόν,
 Ὡσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη.
 Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην, ἧῦν τε μέγαν τε,
 Ὡρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι Μοῖρα κραταιή.
 630 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τίος θ' υἱωνός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Σαρπηδὸν, Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
 Πτώσσειν ἐνθάδ' ἔοντι, μάχης ἀδαήμονι φωτὶ;
 635 Ψευδόμενοι δὲ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
 Ἴῆναι· ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεται ἀνδρῶν,
 Οἱ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.
 Ἄλλ' οἷόν τινα φασὶ βίην Ἡρακλεΐην
 ἔῆναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμονα, θυμολέοντα!
 640 Ὃς ποτε δεῦρ' ἔλθων ἔνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
 Ἰξ οἷης σὺν γηυσὶ καὶ ἀνδράσι πικροτέροισιν,
 Ἰλίου ἐξαλάπαξε πύλιν, χήρωσε δ' ἀγνιᾶς.
 Σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμός, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 Οὐδέ τί σε Ἰρῶεσσι δῖομαι ἄλκαρ ἴσασθαι,
 645 Ἰλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι,
 Ἄλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Ἀΐδαο περήσειν.
 Τὸν δ' αὖ Σαρπηδὼν, Λυκίων ἀγός, ἀντίον ἦλθε·
 Τληπόλεμ', ἦτοι κείνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρήν,
 Ἀνέρος ἀφραδίῃσιν ἀγανοῦ Λαομέδοντος,
 650 Ὃς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῇ ἡνίπαπε μύθῳ,
 Οὐδ' ἀπέδοχ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 Ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
 Ἐγχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἀΐδι κλυτοπόωλω.
 655 Ὡς φάτο Σαρπηδὼν· ὁ δ' ἀνέσχετο μέλινον ἔγχος
 Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἀμυρτῇ δοῦρατα μακρὰ
 Ἐκ χειρῶν ἦξιεν· ὁ μὲν βίβλην ἀνέχετο μέσσον
 Σαρπηδὼν, αἰχμὴ δὲ διαμπερές ἦλθ' ἀλεγεινὴ·

- Τὸν δὲ καὶ ὄφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.
 660 Τληπόλεμος δ' ἄρα μηρὸν ὑριστερὸν ἔγχεϊ μακρῷ
 Βεβλήκειν· αἰχμὴ δὲ διέυσσυτο μαιμώωσα,
 Ὅστεφ' ἐγχριμφθεῖσα, πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
 Ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δὲ μιν δῖον μακρὸν
 665 Ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὕτως ἐπεφράσατ', οὐδ' ἐνόησεν,
 Μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλιον, ὄφρ' ἐπιβαίῃ,
 Σπευδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
 Τληπόλεμον δ' ἐτέρωθεν ἑκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς,
 670 Τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ·
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι,
 Ἢ ὄγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμιον ἦεν,
 675 Ἰφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὅξῃ χαλκῷ·
 Τῷ ῥα κατὰ πληθύν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
 Ἐνθ' ὄγε Κοῖραν ἐΐλεν, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
 Ἀλκανδρόν θ' Ἀλιόν τε, Νοήμονά τε Πρύτανιν τε·
 Καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
 680 Εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,
 Δεῖμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός, ἔπος δ' ὀλοφυδρὸν ἔειπεν·
 Πριάμιδι, μὴ δὴ με ἔλωι Δαναοῖσιν ἐάσης
 685 Κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον! ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν
 Ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
 Νοστήσας οἰκίδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν·
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 690 Ἀλλὰ παρήϊξεν, λεληημένος, ὄφρα τάχιστα
 Ὡσαιτ' Ἀργεῖους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
 Εἶσαν ὑπ' αἰγίοχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῷ·
 Ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλιον ὥσε θυράζε
 695 Ἰφθιμος Πηλέων, ὃς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος.
 Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὄφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς·
 Αὐτὶς δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιή Βορέας
 Ζώγρει ἐπιπνέουσα κακῶς κεκαφάοτα θυμόν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀργῆ καὶ Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
 700 Οὔτε ποτὲ προτρέποιο μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
 Οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω

Χάζονθ' ὥς ἐπύθογτο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρηα.

Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενύριξεν

Ἐκτωρ τε, Πηλιάμοιο πάϊς, καὶ χάλκεος Ἄρης·

700 Ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην,

Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε,

Οἰοπίδην θ' Ἐλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίτρην,

Ὅς ῥ' ἐν Γλῆ νάϊεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλώς,

Δίμῃ κεκλμένος Κηφισίδι· παρ δέ οἱ ἄλλοι

710 Ναιῶν Βοιωτοί, μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.

Τούς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,

Ἀργείοις ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ,

Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπια πτερόεντα προσηύδα·

ὦ πόποι! αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, Αἰρυνιώνη,

720 Ἢ ῥ' ἄλιον τὸν μῖθον ὑπέστημεν Μενελάω,

Ἦλον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἁπονέεσθαι,

Εἰ οὔτω μαίνεσθαι εὔσομεν οὐλον Ἄρηα.

Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπύθηςε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

730 Ἢ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους

Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνοιο·

Ἠβῆ δ' ἄμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα,

Χάλκεια, ὀκτάκνημα, σιδηρέω ἄξονι ἄμφις.

Τῶν ἦτοι χρυσεὴ ἔτις ἄφθιτος, αὐτὰρ ὕπερθεν

740 Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι·

Πηλημιοι δ' ἀργύρου εἰσὶ περιδρομοὶ ἀμφοτέρωθεν·

Δίφρος δὲ χρυσείοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμάσιν

ἔντέταται· δοιαί δὲ περιδρομοὶ ἄντυγές εἰσιν.

Τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος θυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ

750 Δίσει χρύσειον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαδνα

Καλ' ἔβαλε, χρύσει'· ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη

Ἴππους ὠκύποδας, μεμαυῖ' ἐριδος καὶ αὐτῆς.

Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόυρη Διὸς αἰγίοχοιο,

Πέπλον μὲν κατέχειεν ἱανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,

760 Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμει χερσίν·

Ἢ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,

Τείχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,

Δεινίην, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται·

770 Ἐν δ' Ἐρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκὴ·

Ἐν δέ τε Γυργείῃ κέκμηλῃ, δεινοῖο πελώρου,

Δειρή τε σμερδινή τε, Διὸς τέρας αἰγίοχοιο.

Κραιὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάλῃρον,

Χρυσείην, ἑκατὸν πολίων τρυλέεσσ' ἀραρυῖαν.

- 745 Ἐς δ' ὄχρου φλόγεα ποσὶ βίσειτο· λάζετο δ' ἔγχος
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δαίμνησι σίχας ἀνδρῶν
 Ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπίατρη.
 Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίει ἄρ' ἵππους·
 Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραι,
 750 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλύμπός τε,
 Ἥμιν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἧδ' ἐπιθῆναι.
 Τῇ ῥά δι' αὐτάων κεντρηγεκέας ἔχον ἵππους·
 Λύκρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἡμεῖον ἄλλων,
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
 755 Ἐνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ζῆν' ὑπατον Κρονίδην ἐξείλετο καὶ προσέειπεν·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα,
 Ὅσσατίον τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
 Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον; ἐμοὶ δ' ἄχος· οἱ δὲ ἱκῆλοι
 760 Τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὅς οὔτινα οἶδε θέμιστα.
 Ζεῦ πάτερ, ἡ ῥά τί μοι κεχολώσεται, αἶ κεν Ἄρῃα
 Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδίσσωμαι;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 765 Ἄρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγέλειην,
 Ἥ δὲ μάλιστ' εἴωθε κακῆς ὀδύνῃσι πελάζειν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Μάστιξεν δ' ἵππους· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέουσθην
 Μεσσηγυῖς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ὑπερόεντος.
 770 Ὅσσον δ' ἡεροειδὲς ἀνὴρ ἶδεν ὑφ'θαλμοῖσιν,
 Ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηλῆς ἵπποι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἶξον, ποταμῷ τε ῥέοντε,
 Ἥχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἧδὲ Σκάμανδρος,
 775 Ἐνθ' ἵππους ἕστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Λύσας ἐξ ὀχέων· περὶ δ' ἡέρα πουλὺν ἔχευεν·
 Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
 Αἱ δὲ βάτην, τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι,
 Ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι.
 780 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
 Ἔστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 Εἰλόμενοι, λείουσιν εἰκότες ὁμοφάχοισιν,
 Ἥ συστὲ κάπροισιν, τῶν τε σθένης οὐκ ἀλαπαδνόν·
 Ἐνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 785 Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ.
 Ὅς τόσον αὐδήσασχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντι·
 Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κᾶκ' ἐλέγχεται, εἶδος ἀγῆτο!

- Ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλεύκετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 Οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλῶν Δαρδανιάων
 790 Οἴχεσθον· κείνου γὰρ εἰδείδισαν ὄβριμον ἔγχος·
 Νῦν δὲ ἐκὰς πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.
 Ὡς εἰποῦσ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκίστου.
 Τυδείδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἔγρε δὲ τόγχε ἄνακτα παρ' ἱπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 800 Ἰλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βύαλε Πάριδαρος ἰὼ.
 Ἰδρῶς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
 Ἀσπίδος ἐκέχλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
 Ἄν δ' ἰσχων τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἶμα' ἀπομόργνυ.
 Ἰππεῖον δὲ θεὰ ζυγοῦ ἦψατο, φώρησέν τε·
 810 Ἢ ὀλίγον οἱ παῖδ᾽ αἰνότη γέινυτο Τυδεύς·
 Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής.
 Καὶ ῥ' ὅτε πῆρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἴασθον,
 Οὔδ' ἐκπαιδάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
 Ἄγγελος ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμεύωνας·
 820 Διόνυσθαί μιν ἄνωγον εἰς μεγάροισιν ἔκηλον·
 Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὃν κακτερόν, ὡς τοπῆρος περ,
 Κούρους Καδμεύων προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνέκα.
 [Ρηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάρροθος ἦμ.]
 Σοὶ δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παρὰ θ' ἵσταμαι, ἡδὲ φυλάσσω,
 830 Καὶ σε προφρονέως κέλομαι Τρῶεσσι μάχεσθαι.
 Ἀλλ' ἄγε σὺ κάρματος πολυαῖξ γυνὴ δέδυκεν,
 Ἢ νῦν σὲ πον δέος ἰσχεῖ ἀκήριον· οὐ σύγ' ἔπειτα
 Τυδεὺς ἐκγονὸς ἔσσι δαΐφρονος Οἰνείδαο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερός Διομήδης·
 840 Πιγνώσκω σε, θεά, θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο·
 Τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὔδ' ἐπικεύσω.
 Οὔτε τί με δέος ἰσχεῖ ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος·
 Ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφειμένων, ἃς ἐπέτειλας.
 Οὐ μ' εἴας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 850 Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήν γ' οὐτάμεν ὀξεῖ χαλκῷ.
 Τοῦτεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι, ἡδὲ καὶ ἄλλους
 Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλόμεναι ἐνθάδε πάντας·
 Πιγνώσκω γὰρ Ἄρῃα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.
 860 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τυδείδῃ Διομήδεσ, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Μῆτε σύγ' Ἄρῃα τόγχε δειδίθι, μήτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάρροθος εἰμι.
 Ἀλλ' ἄγε, ἐπ' Ἄρῃ προΐτω ἔχε μῶνυχας ἱππους·
 870 Τύφον δὲ σχεδίων, μηδ' ἄριστο θούρον Ἄρῃα

- Τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἄλλοπρόσαλλον
 Ὃς πρώην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἴφρι σιεύει ἄγορεύων
 Τρωσὶ μαχήσεσθαι, αὐτὰρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν·
 Νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λίλασται.
- 835 Ὡς φασμένη, Σθένελλον μὲν ἄφ' ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 Χειρὶ πάλιν ἐρίσασ'· ὃ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσεν.
 Ἴδ' ἐς δίφρον ἔβαινε παραὶ Διομήδεα διον
 Ἐμμεμανῖα θεῖα· μέγα δ' ἔβραχε φήγιτος ἄξων
 Βριθοσύρῃ· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεόν, ἄνδρα τ' ἄριστον.
- 840 Αἰζέτο δὲ μάστιγα καὶ ἥνια Παλλὰς Ἀθήνη·
 Αὐτίκ' ἐπ' Ἀρηὶ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους.
 Ἴπποι ὃ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριζεν,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχησίλου ἀγλιὸν υἱόν·
 Τὸν μὲν Ἀρης ἐνάριζε μαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη
- 845 Δῦν' Αἶδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἀρης.
 Ὡς δὲ ἶδε βροτολοιγὸς Ἀρης Διομήδεα διον,
 Ἴπποι ὃ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔυσεν
 Κεῖσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξαίνντο θυμόν·
 Αὐτὰρ ὃ βῆ ῥ' ἐθὺς Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
- 850 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Πρόσθεν Ἀρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἥνια θ' ἵππων
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ, μεμαῶς ἀπὸ θυμόν ἐλέσθαι·
 Καὶ τότε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὡσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτώσιον αἶχθῆναι.
- 855 Δεύτερος αὐθ' ὠρμίτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· ἐπέρισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Νεῖατον ἐς κερεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μήτηρ·
 Τῇ ῥά μιν οὐτα τιχῶν, διὰ δὲ χροῖα καλὸν ἔδαψεν·
 Ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὐτίς· ὃ δ' ἔβραχε χάλκειος Ἀρης,
- 860 Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 Ἄνδρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἀρης.
 Τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρώμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρώας τε,
 Δείσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἀρης αἶτος πολέμοιο.
 Οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεινὴ φαίνεται αἴηρ,·
- 865 Καύματος ἔξ ἀνέμοιο δυσαῖος ὀρνυμένοιο·
 Τοῖος Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἀρης
 Φαίνεθ', ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 Καρπαλίμως δ' ἵκανε θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 Παρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο, θυμὸν ἀχεύων,
- 870 Δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἶμα, καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς,
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ ὄρων τάδε καρτερὰ ἔργα·
 Αἰεὶ τοι φήγιστα θεοὶ τετλήότες εἰμὲν

- Ἀλλήλων ἰότητι, χάριν ἄνδρεσσι φέροντες.
 515 Σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην,
 Οὐλομένην, ἣτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμνηεν.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἔν' Ὀλύμπῳ,
 Σοὶ τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμημέσθα ἕκαστος·
 Ταύτην δ' οὔτ' ἐπεὶ προτιβύλλεται, οὔτε τι ἔργῳ,
 520 Ἄλλ' ἄνιεις, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείραο παῖδ' αἰδήλον·
 Ἡ νῦν Τυδείος υἱόν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
 Μαργαίνειν ἀγέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 Αἰτάρ' ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος·
 525 Ἀλλά μ' ὑπήγεικαν ταχέες πόδες· ἥ τέ γε δηρὸν
 Αἰτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῆσιν νεκάδεσσιν,
 Ἢ κε ζῶς ἀμετηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Μήτι μοι, ἄλλοπρόσαλλε, παριζόμενος μινύριζε·
 530 Ἰχθιστος δέ μοι ἔσσι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμόι τε μάχαι τε·
 Μητρὸς τοι μένος ἴστιν ἀάσχετον, οὐκ ἐπεικτόν,
 Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.
 Τῷ σ' οἶω κείρης τάδε πάσχειν ἐννεσίησιν.
 535 Ἄλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
 Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἔσσι, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ.
 Εἰ δέ τιεν ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένειν ὧδ' αἰδήλος,
 Καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέριτος Οὐρανιῶνων.
 Ὡς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι.
 540 Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήματα φάρμακα πάσσαν
 ἤκισαι· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
 Τυρὸν ἶόν· μάλα δ' ὦκα περιστρίφεται κυκώωντι·
 Ὡς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο θοῦρον Ἄρηα.
 545 Τὸν δ' ἰβὴ λούσεν, χαρίεντα δὲ εἴματα ἔσσην·
 Ἦάρ δ' εἰ Κροτίωνι καθέζετο, κύδει γαίων.
 Αἰ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο,
 Ἥρην τ' Ἀργεῖην καὶ Ἀλακκομένηϊς Ἀθήνην,
 Παίσασσαι βροτολογιὸν Ἄρην ἀνδροκτασιῶων.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ζ.

Trojanorum acie in fugam inclinante, Helenus vates Hectorem hortatur, ut publicam obsecrationem Minervæ in arce habendam indicat (1 – 101). Ergo is, celeriter restituto prælio, pergit in urbem: in eo prælio Diomedes et Glaucus, dux Lyciorum, ad certamen progressi, priusquam manus consererent, paterna inter se hospitia recordati, factâ armorum permutatione, dextras jungunt (102 – 236). Hecuba et cæteræ matronæ, de Hectoris et procerum Trojanorum consilio, peplum in ædem Minervæ inferunt, votaue pro salute patriæ nuncupant (237 – 311). Interim Hector domi desidentem Paridem objurgando in aciem reducit (312 – 368): uxorem Andromachen, in ædibus suis frustra quæsitam, tandem urbe egrediens ad portam Scæam unâ cum puero Astyanacte obviam habet, atque ultimum alloquitur (369 – 502). Mox fratrem in viâ armatus consequitur Paris (503 – 529).

Ἑκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία.

- Ἄ Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
 Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἔθυσσε μάχη πεδίῳ,
 Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
 Μεσσηγύς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ρούων.
- Ἄϊας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
 Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν,
 Ἄνδρα βαλὼν, ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο,
 Ξῖόν Ἐϋσώρου, Ἀκάμαντ' ἠϋν τε μέγαν τε.
 Τὸν δ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φύλον ἵπποδασείης,
- 10 Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' οὐτίον εἴσω
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν.
 Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
 Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν εὐκτιμένη ἐν Ἀρισβῇ,
 Ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν·
- 15 Πάντας γὰρ φιλέσκειν, ὁδῶ ἔπι οἰκία ναίων.

- Ἄλλὰ οἱ οὔτις τῶν γε τότ' ἤρκεισε λυγρὸν ὄλεθρον,
 Πρὸςθεν ὑπαντιάσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
 Λυιόν, καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὃς ῥα τόθ' ἔππων
 Ἔσκεν ὑφηνίοχος· τῷ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.
- 20 Δρῆσιν δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφείλιον ἐξενάριξεν·
 Βῆ δέ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὓς ποιε Νύμφη
 Νηῖς Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι.
 Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,
 Περσβύτατος γεγεῆ, σκότιον δέ ἐ γέλνατο μήτηρ·
- 25 Ποιμῶν δ' ἐπ' ὅεσσι μίγῃ φιλότιτι καὶ εὐνῇ,
 Ἴδ' ὑποκυσσαμένη διδυμάονε γέλνατο παῖδε·
 Καὶ μὲν τῶν ἐπέλυσσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
 Μηκιστηϊάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
 Αὐτῶν δ' ἄρ' ἔπεφνε μινεπτόλεμος Πολυποίτης·
- 30 Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περκῶσιον ἐξενάριξεν
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα διον.
 Ἀντίλοχος δ' Ἀβληρον ἐνήρατο δουρὶ φαεινῷ
 Νεστορίδης· ἔλατον δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ναῖε δέ, Σιπνιώεντις εὐφρέϊταο παρ' ὄχθας,
- 35 Πήδασον αἰπεινήν· Φύλακον δ' ἔλε Λήϊτος ἦρως
 Φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.
 Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ζωὸν ἔλ'· ἔππω γάρ οἱ ἀτυζόμενω πεδίλοιο,
 Ὅζοι ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἄρμα
- 40 Ἄσαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτῷ μὲν ἐβήτην
 Πρὸς πόλιν, ἥπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο·
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη
 Πρηνὴς ἐν κονίεσιν ἐπὶ στόμα· παρ δέ οἱ ἔστη
 Αἰρεΐδης Μενέλαος, ἔχων δουλιχόσκιον ἔγχος.
- 45 Ἀδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων·
 Ζώγρει, Αἰρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.
 Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται,
 Χαλκὸς τε χρυσὸς τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
 Τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατήρ ἀπερείσι' ἄποινα,
- 50 Εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν.
 Καὶ δὴ μιν τάχ' ἔμελλε θεῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Δώσειν ὥς θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
 Αἰεὶς ἦλθε θεῶν, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα·
- 55 ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι αὐτῶς
 Ἀνδρῶν; ἢ τοι ἄριστα πεποιήται κατὰ οἶκον
 Πρὸς Τρώων· τῶν μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
 Χεῖρός θ' ἡμετέρας· μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ

Κούρον ἔοντα φέροι, μηδ' ὅς φύγοι· ἄλλ' ἅμα πάντες
60 Ἴλλου ἔξαπολοῖαι ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.

Ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφείου φρένας ἥρωες,
Αἴσιμα παρειπών. ὃ δ' ἀπὸ ἔθεν ὤσατο χεῖρὶ
Ἥρῳ Ἀδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
Οὐκὲ κατὰ λαπάρην· ὃ δ' ἀντιράπει· Αἰρείδης δὲ
65 Αἰὲς ἐν σιτήθεσι βῆς, ἐξέσπασε μέλινον ἔγχος.

Νίστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
Ὡ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀργεῶς,
Μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετοπισθεὶν
Μιμνέτω, ὥς κεν πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·
70 Ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι
Νεκρούς ἅμ πεδίον συλήσετε τεθνηῶτας.

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
Ἔνθα κεν αὐτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες,
75 Εἰ μὴ ἄρ' Αἰνεΐα τε καὶ Ἑκτορι εἶπε παραστάς
Πριαμίδης Ἑλένος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·

Αἰνεΐα τε καὶ Ἑκτορ· ἐπεὶ πόνος ὕμμι μάλιστα
Τρῳῶν καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὐνεκ' ἄριστοι
Μῦσαν ἐπ' ἰθύν ἐστε μάχεσθαι τε φρονέειν τε·
80 Στήϊ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρό πυλάων,
Πάντη ἐποιχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
Φεύγοντας πεσείν, δηϊοῖσι δὲ χάρμα γενέσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἀπάσας,
Ἴμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ', αὐθι μένοντες,
85 Καὶ μάλα τειρόμενοί περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπέλγει·
Ἑκτορ, αὐτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχαιο, εἶπε δ' ἔπειτα
Μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ· ἥ δὲ ξυνάγουσα γεραιὰς
Νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ,
Οἶξασα κληῖδι θυράς ἱεροῖο δόμοιο,

90 Πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
Εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο·
Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ,
Ἴνις, ἠέεστας, ἱερευσέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ

95 Ἄστυ τε καὶ Τρῳῶν ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
Αἶ κεν Τυδεὸς υἱὸν ἀπόσχῃ Ἴλλου ἱρῆς,
Ἄγριον αἰχμητήν, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο·

Ὅν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι·
Οὐδ' Ἀχιλλῆά ποθ' ὥδέ γ' ἐδεδίμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
100 Ὅν περ φασὶ θεῆς εἶς ἔμμεναι· ἄλλ' ὅδε λίην
Μαίνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρ' εἶναι

- Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπείθησεν.
 Ἀντίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε·
 Πάλλων δ' ὄξεια δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὥχετο πάντα,
 100 Ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖαι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο·
 Φᾶν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ αὐτερούεντος·
 Τρῶσιν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν· ὥς ἐλελίχθεν.
 110 Ἐκτωρ δὲ Τρῳέεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 Ἄνερεις ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον, ἡδὲ γέρουσιν
 Εἵπω βουλευτῆσι καὶ ἡμετέρῃς ἰλόχοισιν,
 115 Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ πύχνα δέρμα κελαινόν,
 Ἄντιξ, ἥ πυμάτῃ θένει ἰσπίδος ὀμφαλοέουσας. —
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, καὶ Τυδέος υἱός
 120 Ἐς μέσον ἡμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων;
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ὅπῃα μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 125 Τυπρίν· αἰτάρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων
 Σῶ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχύσκιον ἔγχος ἔμεινας.
 Δυσιστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώωσιν.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
 Οὐκ ἂν ἔγωγε θεῶϊσιν ἐπουρανίοισι μαχολίμην.
 130 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, κρατερὸς Λυκούργος,
 Δὴν ἦν, ὅς φη θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν·
 Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
 Σεῦε κατ' ἡγάθειον Νυσηΐον· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
 135 Θεινόμεναι βουπλήγι· Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς
 Δύσεθ' ἄλως κατὰ κῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
 Δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῆ.
 Τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζῶντες,
 Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 140 Ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
 Εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν, οἷ ἁρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
 Ἄσσον ἔθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἔκηαι·
 Τὸν δ' αὖθ' Ἴππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός·

- 145 Τυδείδῃ μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεΐνεις ;
 Οἷη περ φύλλων γενεή, ταιήδε καὶ ἀνδρῶν.
 Φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμῖδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
 Τηλεθόωσα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
 Ὡς ἀνδρῶν γενεὴ ἡμὲν φύει, ἡδ' ἀπολήγει.
 150 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς
 Ἥμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἔλασιν·
 Ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῶ Ἀργεὺς ἱπποβότοιο,
 Ἐνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
 Σίσυφος Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν·
 155 Αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·
 Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠγορέην ἐρατεινὴν
 ὤπασαν. αὐτὰρ οἱ Προΐτος κῆκ' ἐμήσατο θυμῷ·
 Ὃς ὅ' ἐκ δήμου ἔλασσε, ἐπεὶ πολὺ φέριτερος ἦεν
 Ἀργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσε.
 160 Τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπεμήνατο, δι' Ἀρτεία,
 Κρυπτιδίῃ φιλότῃ μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὕτι
 Πειθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
 Ἥ δὲ ψευσαμένη Προΐτον βασιλῆα προσεΐδα·
 Ἴθθαίης, ὦ Προΐτ', ἡ κίκταρε Βελλεροφόντην,
 165 Ὡς μ' ἔθελεν φιλότῃ μιγήμεναι, οὐκ ἐθελούσῃ
 Ὡς φάτο· τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λῖβεν, οἷον ἄκουσσαν
 Κτεῖναι μὲν ὅ' ἀλέειν, στυγέειν γάρ τ' ὅγε θυμῷ
 Πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὄγε σήματα λυγρὰ,
 Ἰράπας ἐν πίνακι πυκνῷ θυμοφθόρα πολλὰ·
 170 Δεῖξαι δ' ἠγώγειν ὧ πενθερῷ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἵξε, Ξάνθον τε ῥέοντα,
 Προφρονέως μιν τίεν ἄναξ Λυκίης εὐρείης.
 Ἐννῆμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βούς ἱέρειυσεν·
 175 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥώς,
 Καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ἥτεε σῆμα ἰδέσθαι,
 Ὅττι ῥά οἱ γαμβροῖο πάρα Προΐτοιο φέροιτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
 Πρῶτον μὲν ῥα Χίμαιραν ἀμαιομαχέτην ἐκέλευσεν
 180 Πειφνέμεν — ἡ δ' ἄρ' ἔην θείον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων·
 Πρὸςθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα·
 Δεινὸν ἀποπνέουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο —
 Καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
 Δεύτερον αὖ Σιλύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισιν·
 185 Καρτίστην δὲ τήνγε μάχην φάτο δύνειναι ἀνδρῶν.
 Τοιρίτιον αὖ κατέπεφνε Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀνιρχομένῳ πυκνὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε·

- Κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἄριστους,
 Εἶσε λόχον· τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο·
- 190 Πάντα; γὰρ κατέπειφεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἦν ἔοντα,
 Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
 Δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἡμῖν πάσης·
 Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, ἔσοχον ἄλλων,
- 200 Καλὸν φνυταλῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.
 Ἡ δ' ἔτεκε τρία τέκτα δαΐφροσι Βελλεροφόντη,
 Ἰσανδρόν τε καὶ Ἰππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν —
 Λαοδαμείῃ μὲν παρελίστατο μητίετα Ζεὺς·
 Ἡ δ' ἔτεκε ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν —
- 210 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπήχθεο πᾶσι θεοῖσιν,
 Ἦτοι ὁ καὶ πεδίων τὸ Ἀλήϊον οἶος ἄλῃτο,
 Ὀν θυμὸν κατέδων, πάτιον ἀνθρώπων ἀλείνων.
 Ἰσανδρον δὲ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄτος πολέμοιο
 Μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισιν·
- 220 Τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα.
 Ἰππόλοχος δὲ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημὶ γενέσθαι·
 Πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μάλα πόλλ' ἐπέταλλον,
 Αἶν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
 Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἳ μέγ' ἄριστοι
- 230 Ἦν τ' Ἰφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ.
 Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομηδης.
 Ἐγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 Αὐτὰρ ὁ μελιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν·
- 240 Ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός·
 Οἶνεὺς γάρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
 Ξεῖνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, εἰκοσιν ἡματ' ἐρύξας·
 Οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά.
 Οἶνεὺς μὲν ζωστήῃρα δίδου φοίνικι φαιινόν,
- 250 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον·
 Καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν.
 Τυδεία δ' οὐ μέμνημαι· ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἔοντα
 Κάλλιφ', ὅτι ἐν Θήβῃσιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἀργεῖ μέσσω
- 260 Εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι.
 Ἐγχια δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὀμίλου.
 Πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρωῖες κλειτοὶ τ' ἐπικουροί,
 Κτείνειν, ὃν κε θεὸς γε πόρῃ, καὶ πούσῃ κίχεται·
 Πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν, ὃν κε δύνῃαι·
- 270 Τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείβομεν· ὄφρα καὶ οἶδε

- Γνώσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρῷοι εὐχόμεθ' εἶναι.
 Ὡς ἄρα φρονήσαντε, καθ' ἵππων αἵξαντε.
 Χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.
 Ἐνθ' αὖτε Ἰλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλειτο Ζεὺς,
 125 Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν,
 Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων. —
 Ἐκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκασεν,
 Ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θεὸν ἠδὲ θύλατρες,
 Εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε ἕιας τε,
 130 Καὶ πόσιος· ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχέσθαι ἀνωγει
 Ἰάσας ἐξείης πολλῇσι δὲ κίδε' ἐφῆπτο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Ἠριάμοιο δόμον περικαλλεῖ' ἴκασεν,
 Ξεστῆς αἰθούρῃσι τετυγμένον — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῦ λίθοιο,
 145 Ἠλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἐνθα δὲ παῖδες
 Κοιμῶντο Ἠριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.
 Κουριάων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἐνδοθεν αὐλῆς
 Δώδεκ' ἔσαν τέγες θάλαμοι ξεστοῦ λίθοιο,
 Ἠλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἐνθα δὲ γαμβροὶ
 150 Κοιμῶντο Ἠριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν —
 Ἐνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίῃ ἤλυθε μήτηρ,
 Δαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἴέκνον, τίπτε λιπὼν πτόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;
 155 Ἢ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι νῆες Ἀχαιῶν,
 Μυρνάμενοι περὶ ἄστυ. σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν
 Ἐλθόντ', ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνισχεῖν.
 Ἀλλὰ μὲν', ὅφρα κέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐνείκω,
 Ὡς σπείσης Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 160 Πρῶτον· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσεται, αἷ κε πίησθα.
 Ἄνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει·
 Ὡς τύνη κέκμηκας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν.
 Τὴν δ' ἠμείβει' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μῆτερ,
 165 Μή μ' ἀπογνιώσης, μέντος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 Χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἵθοπα οἶνον
 Ἄξομαι· οὐδέ πη ἔστι, κελαινεφεῖ Κρονίωνι
 Αἵματι καὶ λύθρῳ πιπαλαγμένον εὐχετάασθαι.
 Ἀλλὰ συ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
 170 Ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀλλίσσασα γεραιάς·
 Πέπλον δ', ὅστις τοι χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
 Ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
 Τὸν θὲς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο,

- Καὶ οἱ ὑποσχίσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηΐ,
 270 Ἴφις, ἡκίστας, ἱρευσόμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
 ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 Αἶ κεν Τειδῆος υἱὸν ἀπόσχη Ἰλίον ἱρῆς,
 ἄγχιον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήσιωρα φόβοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγέλειης
 280 ἔρχεο· ἐγὼ δὲ Πάριον μεταλεύσομαι, ὄφρα καλίσσω,
 Αἶ κ' ἐθέλῃς· εἰπόντος ἀκούμεν· ὥς κ' οἱ αὖθι
 Ἰῦσα χάροι! μέγα γὰρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
 Τρωσὶ τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοῖό τε πιασίν.
 Λὶ πείτρ' γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἀΐδος εἶσω,
 290 Φαίην κ' φρίν· ἀνέρου οἷζύος ἐκλελαθίσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μολούσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισιν
 Κίχλειτο· ταὶ δ' ἄρ' αὖλλισσαν κατὰ ἄστυ γιγαιάς.
 Αὐτὴ δ' εἰς θάλαμον κατεβήσατο κηΐεστα,
 ἔνθ' ἑσάν οἱ πειλοὶ παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν
 300 Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλεξάνδρος θεοιδῆς
 ἤγαγε Σιδονίηθεν, ἐπιπλῶς εὐρία πόντον,
 τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένην περ ἠνήγαγεν εὐπατέρειαν.
 Τῶν ἱν' αἰεραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
 ὅς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἡδὲ μέγιστος,
 310 Ἀστὴρ δ' ὥς ἀπὲλαμπεν· ἔκκετα δὲ νάτατος ἄλλων.
 Βῆ δ' ἱεῖναι, πολλαὶ δὲ μετασσύνοντο γιγαιαί.
 Αἶ δ' ὅτε νηὸν ἱκανὸν Ἀθήνης ἐν πόλει ἔκρη,
 Τῆσι θύρας ὥϊζε θεανὴ καλλιπάρηος,
 Κισσηΐς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο·
 320 Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν.
 Αἶ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνίσχον.
 Ἢ δ' ἄρα πειλὸν ἐλοῦσα θεανὴ καλλιπάρηος,
 Θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡνκόμοιο·
 Εὐχομένη δ' ἡρᾶτο Διὸς κούρῃ μεγάλῳ·
 330 Πόττι· Ἀθηναίῃ, ἱρεσίπτολι, δίῃ θεῶν,
 ἄξον δὲ ἔγχος Διομήδεος, ἡδὲ καὶ αὐτὸν
 Πρηνία δὸς πιστεῖν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων·
 ὄφρα τοι αὐτίκα τῶν δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηΐ,
 Ἴφις, ἡκίστας, ἱρευσόμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃς
 340 ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχομένη· ἀνένιψε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ὡς αἶ μὲν ᾗ· εἶχοντο Διὸς κούρῃ μεγάλῳ·
 Ἴκτιωρ δὲ πρὸς δῶματ' Ἀλεξάνδρου βεβήκει
 Κυλῆ, τί ᾗ· αὐτὸς ἔτετξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότε ἄριστοι
 350 Ἴφικον ἐνὶ Τρωίῃ ἱριβώλακ. τίκτοντες ἄνδρες·
 Οἳ οἱ ἐπύκτεσαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν,

- Ἴγγυθι τε Πριάμοιο καὶ Ἑκτορος, ἐν πόλει ἄκρη.
 Ἴνθ' Ἑκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 Ἑγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 320 Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θιέε πόρκης.
 Τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα,
 Αὐπίδα καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφώοντα·
 Ἀργεῖη δ' Ἑλένη μει' ἄρα δμῳῇσι γυναιξὶν
 Ἰστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευεν.
 325 Τὸν δ' Ἑκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Λαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἐνθεο θυμῷ.
 Λαοὶ μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιν αἰπὺ τε τεῖχος
 Μικρῶμενοι· σέο δ' εἵνεκ' αὕτῃ τε πτόλεμός τε
 Ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηκε· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ,
 330 Εἴ τινά που μεθιέντα ἴδοις στυγεροῦ πολέμοιο.
 Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηϊοιο θέρηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἑκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
 Τυῖνεκά τοι ἔρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μεν ἄκουσον·
 335 Οὗτοι ἐγὼ Τρώων τούσον χόλοι, οὐδὲ νεμέσσει,
 Ἥμην ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι.
 Νῦν δέ με παρειπουῖς ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν,
 Ὄρμησ' ἐς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
 Λαῖϊον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
 340 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπὶ μεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω·
 Ἥ ἴθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι· κινήσεσθαι δέ σ' οἴω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μελιχίοισιν·
 Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρυοέσσης,
 345 Ὡς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
 Οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴν ἀνέμοιο θύελλα
 Εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 Ἐνθα με κῦμ' ἀπόερσε, πάρος τὰδε ἔργα γενέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὰδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
 350 Ἄνδρὸς ἔπειτ' ὥφελλον ἀμείνωνος εἶναι ἄκοιτις,
 Ὅς ἤδη νέμεσιν τε καὶ αἵσχεια πόλλ' ἀνθρώπων.
 Τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ' νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
 Ἔσσονται· τῷ καὶ μιν ἐπαυρήσεσθαι οἴω.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν εἵσελθε, καὶ ἔξω τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,
 355 Δᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν
 Εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' αἵτης·
 Οἴσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μῦρον, οἷς καὶ ὀπίσσω
 Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἔσσομένοισιν.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·

- 290 Μὴ με κάθειζ', Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις,
 ἥδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέυσται, ὅφρ' ἐπαμύνω
 Τρώεσσ', οἳ μὲν ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν·
 Ἀλλὰ σύγ' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
 ὥς κεν ἔμ' ἐντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἐόντα.
 300 Καὶ γὰρ ἐγὼν οἶκόνδ' ἐξελεύσομαι, ὅφρα ἴδοιμαι
 Οἰκίῃας ἄλοχόν τε φίλῃν καὶ νήπιον νῖόν.
 Οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἴξομαι αὐτίς,
 ἢ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοῖ διαμόωσιν Ἀχαιῶν.
 ὥς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἴκτωρ.
 310 Αἴψα δ' ἐπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιετάοντας,
 Οὐδ' ἔρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν·
 Ἀλλ' ἵγε ξύν παιδὶ καὶ ἀμφιπέλω εὐπέπλω
 Πύργῳ ἐφιστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε.
 Ἴκτωρ δ' ὥς οἱ κ' ἐνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
 320 Ἰωτὴ ἐπ' οἶδον ἰών, μετὰ δὲ δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Ἰὼ δ', ἄγε μοι, δμῳαί, νημερτέα μυθήσασθε·
 Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάρου;
 Πῇ πη ἐς γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 330 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται;
 Τὸν δ' αὖτ' ὀτρυνὴ ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἴκτωρ, ἐπεὶ μάλ' ἀνωγὰς ἀληθέα μυθήσασθαι·
 Οὔτε πη ἐς γαλόων, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
 Οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, εἰ θὰ περ ἄλλαι
 340 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται·
 Ἀλλ' ἐπὶ πύργῳ ἔβη μέγαν Ἴλου, οὔτε κ' ἄκουσεν
 Τείρεσθαι Τρῳᾶς, μέγα δὲ κρᾶτος εἶναι Ἀχαιῶν.
 Ἢ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
 Μαιτομένη εἰκνῖα· φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.
 350 Ἢ ῥα γυνὴ ταμίη· ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἴκτωρ,
 Τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτίς, ἐνκτιμένας κατ' ἀγυιάς.
 Εὐτε πύλας ἵκανε, διερχόμενος μέγα ἄστν,
 Σχαιάς — τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε —
 Ἰνθ' ἄλοχος πολὺδωρος ἐναντίῃ ἦλθε θέουσα.
 360 Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Ἡετίων, ὅς ἐναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση,
 Θήβῃ Τποπλακίῃ, Κιλικίῃσ' ἀνδρῶσιν ἀνάσσω·
 Τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἴκτωρι χαλκοκορυστῇ.
 Ἢ οἷ ἔπειτ' ἦντισ' ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
 400 Παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς,
 Ἴκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλγικίον ἀστέρι καλῷ·
 Τὸν ῥ' Ἴκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι

- Ἀστυάνακτι· ὅλος γὰρ ἱρύετο Ὀϊον Ἐκτωρ.
 Ἦτοι ὃ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
 405 Ἀνδρομάχη δέ οἱ ἄγχι παρίστατο διακρυχέουσα,
 Ἐν τ' ἄρα αἰ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος· οὐδ' ἐλειαίρεις
 Παῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἣ τύχα χήρη
 Σεῦ ἴσομαι· τύχα γάρ σε κατακταρέουσιν Ἀχαιοί,
 410 Πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἶη,
 Σεῦ ἀφαρμαρτούσῃ, χθόνα δέιμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
 Ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπης,
 Ἀλλ' ἄγε· — οὐδέ μοι ἐστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἦτοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεύς,
 415 Ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλικῶν ἐνναιετάωσαν,
 Θύβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἰητίωνα,
 Οὐδέ μιν ἐξενάριξε· σεβάσσαιτο γὰρ τόγε θυμῷ·
 Ἀλλ' ἄρα μιν κατέκχευε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 Ἦδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχειν· περὶ δὲ πιελέης ἐφύτευσαν
 420 Νύμφαι ὄρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δέ μοι ἐπὶ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 Οἱ μὲν πάντες ἰὼ κλονέματι Ἄϊδος εἴσω·
 Πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Βουστὴν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἄργεννης οἶεσσιν.
 425 Μητέρα δ', ἣ βασιλεύεν ὑπὸ Πλάκῃ ὕληέσση,
 Τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 Ἄψ' ὅγε τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα·
 Πατρός δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα.
 Ἐκτορ, ἅτάρ σύ μοι ἔσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 430 Ἦδὲ κασίγνητος, σὺν δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλείριε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήης, χήρην τε γυναῖκα·
 Λαὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεόν, ἔνθα μάλιστα
 Ἀμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπιδρομον ἔπλετο τεῖχος.
 435 Τρεῖς γὰρ τῆγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι,
 Ἀμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἄγακλυτὸν Ἰδομενῆα,
 Ἦδ' ἄμφ' Ἀτρεΐδης καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
 Ἦ πού τίς σφιν ἔνισπε θεοτροπίων ἐν εἰδώς,
 Ἦ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνείγει.
 440 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 Αἷ κε, κακὸς οἷς, τόσφιν ἄλυσκάζω πολέμοιο·
 Οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
 445 Αἰεὶ, καὶ προύτοισι μετὰ Τρῳάεσσι μύχεσθαι,

- Ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἦδ' ἐμόν αὐτοῦ.
 Εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ Πριάμοιο.
 450 Ἀλλ' οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
 Οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος,
 Οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 Ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 Ὅσσον σείῃ, ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 455 Δακρυόεσσαν ἄγῃται, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας·
 Καὶ κεν ἐν Ἀργεὶ ἐούσα, πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνουσι,
 Καὶ κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηϊδος ἢ Τπερείης,
 Πύλλ' ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικείσεται ἀνάγκη·
 Καὶ ποτέ τις εἴπῃσιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσας·
 460 Ἐκτορος ἦδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
 Τρώων ἵπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
 Ὡς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
 Χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρός, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
 Ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι,
 465 Πρὶν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθίσθαι.
 Ὡς εἰπὼν οὐ παιδὺς ὀρέξατο φαίδιμος Ἐκτωρ.
 Ἀψ δ' ὃ πᾶις πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
 Ἐκλίνθη ἰσχύων, πατρός φίλου ὅψιν ἀτυχθεὶς,
 Ταρβήσας χαλκὸν τ' ἰδὲ λόφον ἵππιοχαίτην,
 470 Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα ροήσας·
 Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
 Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν·
 Αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλὲ τε χειρὶν,
 475 Εἶπεν ἐπευξάμενος Λιῦ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν·
 Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
 Παῖδ' ἐμόν, ὥς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρῳέεσσιν,
 Ὡδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἰλίου ἱφί ἀνάσσειν·
 Καὶ ποτέ τις εἴπῃσι, πατρός δ' ὕγε πολλὸν ἀμείνων!
 480 Ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἑναρα βροτόεντα,
 Κτείνας δῆϊον ἄνδρα, χαρεῖη δὲ φρένα μήτηρ.
 Ὡς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χειρὶν ἔθηκεν
 Παιδ' ἐόν· ἢ δ' ἄρα μιν κηώδει δέξατο κόλπῳ,
 Δακρυόεν γελάσασα. πόσις δ' ἐλήσσε ροήσας,
 485 Χαιρὶ τὲ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμονίη, μή μοι τι λῆν ἀκαχίζεο θυμῷ!
 Οὐ γάρ τις μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Αἰδι προΐαψει·
 Μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,

- Οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν ταπρῶτα γένηται·
 490 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 Ἰσιόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 Ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει,
 Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Πλῖω ἐγγεγάασιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἵλειτο φαιδίμος Ἑκτωρ
 495 Ἴππουριν· ἄλοχος δὲ φίλῃ οἴκονδε βεβήκει
 Ἐντροπαλιζομένη, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέουσα.
 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἴκανε δόμους εὐναιετάοντας
 Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο· κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
 Ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν.
 500 Αἶ μὲν ἔτι ζῶν γόον Ἑκτορα φ' ἐνὶ οἴκῳ·
 Οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
 Ἔξυθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ Πάρις δὴ θυνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
 Ἄλλ' ὄγ', ἐπεὶ κατέδυ κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ,
 505 Σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστυ, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππου, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,
 Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίῳ κροαίνων,
 Εἰσιθὼς λούεσθαι ἐϋρῶειος ποταμοῖο,
 Κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 510 Ὡμοῖς αἴσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς,
 Ῥίμφα ἔγουνα φέρει μετὰ τ' ἠΐθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 Ὡς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγᾶμου ἄκρης
 Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει
 Καρχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αἶψα δ' ἔπειτα
 515 Ἑκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὐτ' ἄρ' ἔμελλεν
 Στρέψουσθ' ἐκ χώρης, ὅθι ἦ δάριζε γυναικί.
 Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής·
 Ἥθει', ἦ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω,
 Δηθύνων, οὐδ' ἦλθον ἐναΐσιμον, ὥς ἐκέλευες.
 520 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Δαιμόνι', οὐκ ἂν τίς τοι ἀνὴρ, ὅς ἐναΐσιμος εἴη,
 Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι·
 Ἀλλὰ ἐκὼν μεθιεῖς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
 Ἀχνυται ἐν θυμῷ. ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἶσχε' ἀκούω
 525 Πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σεῖο.
 Ἄλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὅπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 Δῶή, ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτησιν
 Κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
 Ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

Ι Λ Ι Λ Δ Ο Σ Η.

Achivos, æquis adhuc seu prosperis armis certantes, urgent Hector et Paris, in prælium reversi (1 – 16) : quod ut tandem dirimatur, de Minervæ et Apollinis consilio, Helenique suasu, fortissimus quisque ab Hectore ad pugnam singularem provocatur (17 – 91). Menelaum, qui se alacrem ostendit, cæteris cunctantibus, deterret Agamemno (92 – 122) ; mox, a Nestore instigati, surgunt ad dimicandum novem heroës, ex quibus sortis eventus designat Ajacem Telamonium (123 – 205). Congrediuntur Hector et Ajax, acriterque depugnant, donec sub noctem, viribus pares, datis invicem muneribus, discedunt (206 – 312). In epulis publicis Nestor censet corpora cæsorū sepelienda et castra munienda : in Trojanorum concione Antenori, pacis et Helenæ cum opibus restituendæ auctori, respondet Paris, nihil se præter opes, sed eas propriis adjectis, redditurum (313 – 364). Illud responsum altero die Priamus ad Achivos perferri, atque, ut Trojanorum quoque corpora crementur, inducias iniri jubet (365 – 420). Post hæc sepulturam curant utrique suorum, simul Achivi navalia sua muro fossæque cingunt ; quæ opera Neptunus inter deos non sine indignatione miratur (421 – 464). Cænam nox sequitur minax tonitribus (465 – 482).

Ἕκτορος καὶ Διῶαντος μονομαχία. Νεκρῶν ἀναίρεσις.

Ὡς εἰπὼν πυλίων ἐξίσσυτο παῖδιμος Ἕκτωρ·
 Τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
 Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι.
 Ὡς δὲ θεὸς ναύτησιν ἐλδομένοισιν ἔδωκεν
 5 Οὐρον, ἐπὴν κεκάμωσιν εὐξέστης ἐλάτῃσιν
 Πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυνὴ λέλυνται·
 Ὡς ἄρα τῷ Τρώεσσιν ἐλδομένοισιν φανήτην.
 Ἐνθ' ἐλείτην, ὃ μὲν υἱὸν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος,
 Ἀρη ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης
 10 Γείναι Ἀρηϊθόος καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις·
 Ἕκτωρ δ' Ἡϊονῆα βάλλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι

- Αὐχέν' ὑπὸ στεφάνῃς εὐχάλκου, λῦσε δὲ γυῖα.
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 Ἰφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 15 Δεξιὰδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων,
 ὦμον· ὃ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσσε, λύντο δὲ γυῖα.
 Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 Βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα
 20 Ἦλιον εἰς ἱερήν. τῇ δ' ἀντίος ὤρνυτ' Ἀπόλλων,
 Περγάμου ἐκ κατιδῶν, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 Ἀλλήλοισι δὲ τῶγε συναντίσθην παρὰ φηγῶ.
 Τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Τίπτει σὺ δ' αὖ μεμανῦα, Διὸς θυγάτηρ μεχάλοιο.
 25 Ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δὲ σε θυμὸς ἀνῆκεν ;·
 Ἦ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτερυλχέα νίκην
 Δῶς ; ἐπεὶ οὔτι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις.
 Ἄλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
 Νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα
 30 Σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχήσονται, εἰσόκε τέχμωρ
 Πίου εὐρωσιν· ἐπεὶ ὥς φίλον ἔπλετο θυμῷ
 Τμῖν ἀθανάτησι, διαπραθέειν τόδε ἄστυ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦδ' ἔστω, Ἐκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
 35 Ἦλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς.
 Ἄλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν ;
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἐκτορος ὄρωμεν κρατερὸν μένος ἵπποδάμοιο,
 Ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται, οἰόθεν οἶος
 40 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 Οἱ δὲ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δίῳ.
 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπείθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Τῶν δ' ἔλενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σὺνθετο θυμῷ
 45 Βουλὴν, ἣ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσιν·
 Στῆ δὲ παρ' Ἐκτορ' ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
 Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο ; κασίγνητος δέ τοι εἰμι·
 Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 50 Αὐτὸς δὲ προκαλίσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 Οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
 ὦς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετάων.
 ὦς ἔφραθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,

- 66 Καί φ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
 Μέσσον δουρὸς ἐλὼν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 Καδ δ' Ἀγαμέμνων εἶσεν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Καδ δ' ἄρ' Ἀθηγαίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 Ἐξέσθην, ὄρνισιν ἰοικότες αἰγυπιόισιν,
 67 Φηγὼ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 Ἀνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί,
 Ἀσπίσι καὶ κορυύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 Οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φρίξ,
 Ὀρνυμένοιο γέον, μελάνει δὲ τε πόντος, ὑπ' αὐτῆς·
 68 Τοῖαι ἄρα στίχες εἶπ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
 Ἐν πεδίῳ· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσεν,
 70 Ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεχμαίρεται ἀμφοτέροισιν,
 Εἰσόκεν ἦ ὑμεῖς Τροίην εὐπυργον ἔλητε,
 Ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε πορτοπόροισιν.
 Τμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
 Τῶν νῦν ὄντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 71 Διὺρ' ἔγω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἐκτορι δῖῳ.
 Ὡδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμύριτος ἔστω·
 Εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλῃ ταναήκεϊ χαλκῷ,
 Τεύχεα συλήσας, φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρὸς με
 72 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
 Ἰὶ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δῶή δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
 Τεύχεα συλήσας, οἴσω προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 Καὶ κρεμόω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 Τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας εὐσσέλμους ἀποδώσω,
 73 Ὅφρα ἐταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλληςπόντῳ·
 Καὶ ποτὲ τις εἴπῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
 Νῆϊ πολυκλήϊδι πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
 Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
 74 Ὅν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἐκτωρ.
 Ὡς ποτὲ τις ἑρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὐ ποτ' ὀλεῖται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 Αἶδεσθαι μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.
 Ὅψι δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν,
 75 Νείκει ὄνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ·
 Ὡ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
 Ἢ μὲν δὴ λῶβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς,
 9*

- Εἰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἑκτορος ἀντίος εἶσιν.
 Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε
 99 Ἥμενοι αὐθι ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεῖς αὐτως·
 Τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήσομαι· ἀντάρ ὑπερθ
 Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατεδύσατο τεύχεα καλά.
 Ἐνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτῇ
 106 Ἑκτορος ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
 Εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιῶν·
 Αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Δεξιτερῆς ἔλε χειρὸς, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμ
 Ἀφραίνεις, Μενέλαε Διοτρεφές· οὐδέ τί σε
 110 Ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδόμενός π
 Μηδ' ἔθελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθ
 Ἑκτορι Πριαμίδῃ, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γέ μάχῃ ἐνι κυδιανείρῃ
 Ἐρρίγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 116 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἵξευ, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἑταίρων·
 Τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἵπερ ἀδείης γ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρῃ
 Φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἶ κε φύγη
 Διῖτου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 120 Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφείου φρένας ἦρ
 Αἴσιμα παρειπών· ὃ δ' ἐπείθετο· τοῦ μὲν ἔπ
 Γηθόσυννοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλον·
 Νίστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο, καὶ μετέειπε
 ὦ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν
 126 Ἥ κε μέγ' οἰμῶξετε γέρον, ἱππηλάτα Πηλεὺς,
 Ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουλευφόρος ἠδ' ἀγορητὴς
 Ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ὦ ἐνὶ οἴκῳ
 Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.
 Τοῦς νῦν εἰ πτόσσοντας ὕφ' Ἑκτορι πάντας
 130 Πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας αἶψα
 Θυμὸν ἀπὸ μελίων δύναι δόμον Ἀΐδος εἴσω.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πύτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀποί
 Ἥβῳμ', ὥς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελεύδοντι μάχοντι
 Ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωρε
 136 Φειῶς παρ τείχεσσι, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
 Τοῖσι δ' Ἐρευνθαλίων πρόμος ἴστατο, ἰσόθεος
 Τεύχε' ἔχων ὥμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἀνακτος,
 Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπὶ κλησὶν κορυνήτην
 Ἄνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοί τε γυναῖκες,
 140 Οὔνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχίσκετο, δουρὶ τε μακρῷ

- Ἀλλὰ σιδηρεὶη κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας.
 Τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλω, οὔτι κρατεῖ γὰρ,
 Σκυτωπῶ ἐν ὁδῷ, ὃθ' ἄρ' οὐ κορύνῃ οἱ ὀλεθρον
 Χρᾶϊσμα σιδηρεὶη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθᾶς
 14 Δουρὶ μέσον περόνησεν· ὃ δ' ὑπτιος οὔδεις ἐρείσθη·
 Τεύχεά τ' ἐξανάριξε, τὰ οἱ πόρε χάλκeos Ἄρης·
 Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἄρης.
 Ἀντάρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 Δῶκε δ' Ἐρευθαλίῳ, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι·
 150 Τοῦ ὅγε τεύχε' ἔχων, προκαλίζεται πάντας ἀρίστους.
 Οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἰδεῖδισαν, οὔδεις τις ἔτλη·
 Ἄλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
 Θάρσῃ ῥ'· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἀπάντων·
 Καὶ μαχόμεν οἱ ἐγώ, δῶκεν δὲ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 160 Τὸν δὲ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα·
 Πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο παρήγορος ἐνθα καὶ ἐνθα.
 Εἴθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη δὲ μοι ἔμπεδος εἴη, *εἴη*
 Τῷ καὶ τάχ' ἀντήσῃ μάχης κορυφαίολος Ἔκτωρ.
 Τμῶν δ' οἵπερ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιοῖν,
 170 Οὔδ' οἱ προφρονίως μέμαθ' Ἐκτορος ἀντίον ἔλθῃν.
 Ὡς νεύεισσι ὁ γέρον· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνίσταν.
 Ὡρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο κρατερός Διομήδης·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοῦρον ἐπειμένον ἀλκὴν·
 180 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἄν δὲ θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
 Πάντες ἄρ' οἷγ' ἔθελον πολεμίζειν Ἐκτορι δῖῳ.
 190 Τοῖς δ' αὐτίς μετίειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Κλήρω νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν·
 Οὔτος γὰρ δὴ ὀνήσει ἐϋκνήνιδας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται, αἶψα φύγησιν
 Δεῖτον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 200 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος,
 Ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ Αἴαντα λαχεῖν, ἦ Τυδείος υἱόν,
 210 Ἢ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκλήνης!
 Ὡς ἄρ' ἔφην· πάλιν δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἠθέλον αὐτοῖ,
 Αἴαντος· κήρυξ δὲ φέρων ἄν' ὄμιλον ἀπάντη,

- Δαΐξ' ἐνδείξια πᾶσιν ἀριστῆεσσιν Ἀχαιῶν.
 195 Οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες, ἀπηνήναντο ἕκαστος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν ἵκανε, φέρων ἄν' ὄμιλον ἄπει-
 Ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέη βάλε, φαίδιμος Αἴας
 Ἦτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'· ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχυ-
 Γυνῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ.
 20 Τὸν μὲν παρ πόδ' ἔον χαμάδις βάλε, φώνησέ-
 Ὡ φίλοι, ἦτοι κλήρος ἐμός· χαίρω δὲ καὶ
 θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἑκτορα δῖον.
 Ἄλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμῆϊα τεύχεα δύ-
 Τόφρ' ὑμεῖς εὐχεσθε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι,
 195 Σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶές γε πύθωνται
 Ἦε καὶ ἀμφοδίνην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης
 Οὐ γάρ τις με βίῃ γε ἐκὼν ἀέκοντα δίηται,
 Οὐδέ μιν ἰδρεῖν· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὔτα
 Ἐλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε ἱραφέμεν τε
 200 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' εὐχοντο Διὶ Κρονίωνι ἄ-
 Ὡδε δὲ τις εἶπεςκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ἴδῃθεν μεδέων, κύδιστε, μέγ-
 Δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι·
 Εἰ δὲ καὶ Ἑκτορά περ φιλέεις, καὶ κῆδεαι αἰ-
 205 Ἰσὴν ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὅπασσον.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπ-
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῦ ἔσασατο τεύχη,
 Σεύατ' ἔπειθ', οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρι-
 Ὅστ' εἰσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὔστε Κρο-
 210 θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι.
 Τοῖος ἄρ' Αἴας ὦρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν
 Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι· τέρθε δὲ
 Ἦε μακρὰ βιβᾶς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος
 Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰσορόοντες
 215 Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυνῖα ἕκαστα
 Ἑκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσε
 Ἄλλ' οὕτως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύν-
 Ἀψ λαῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ προκαλέσασατο χάρμη
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥντε πύ-
 220 Χάλκεον, ἑπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος κάμε τεύχῳ
 Σκυτοτόμων ὄχ' ἀριστος, ἔλῃ ἐνὶ οἰκλᾷ ναίῳ
 Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον,
 Ταύρων ζατρεφίων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκῷ
 Τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας,
 225 Στῇ φά μάλ' Ἑκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ π-
 Ἑκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεαι οἰόθεν οἷ-

Οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετίασιν,
Καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.

Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσσι ποντοπόροισιν
220 Κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
Ἥμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
Καὶ πολῖες· ἄλλ' ἄρχε μάχης ἡδὲ πτολέμοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·

Ἄλαν Διογενῆς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
225 Μῆτι μιν, ἧν τε παιδὸς ἀφαιροῦ, πειρήτιζε,
Ἥε γυναικός, ἧ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα.
Αὐτὰρ ἐγὼν εὐ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·
Οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν
Ἀχελίην, τό μοι ἐστὶ ταλαύρινον πολεμίζειν·

230 Οἶδα δ' ἐπαῖξαι μύθον ἱππῶν ὠκείων·
Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δητῶ μελπεσθαι Ἀρηϊ.
Ἄλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν, τοιοῦτον ἔόντα,
Ἀάθρη οπιπτεύσας, ἄλλ' ἀμφοδόν, αἶ καὶ τύχωμι.

Ἢ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,

235 Καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπταβόειον,
Ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὕγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
Ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής·
Ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ φινῶ σκέτο. δεύτερος αὖτε
Αἴας Διογενῆς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,

240 Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσθη.
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινῆς ὄβριμον ἔγχος,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἡρήρειστο·
Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
Ἐγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.

245 Τῷ δ' ἐκσπασσάμενῳ δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω,
Σύν ῥ' ἔπεισον, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
Ἢ συσὶ κῆπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.

Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ,
Οὐδ' ἐρῶηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμή.

250 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἧ δὲ διαπρὸ
Ἦλυθεν ἐγχείῃ, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα·
Τμήθην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκήκειν αἷμα.

Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ·

Ἄλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ,

255 Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε·

Τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπταβόειον,
Μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.

Δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λῦαν αἶψας,

Ἦκ' ἐπιδινῆσας, ἐπέρεισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον·

- 270 Εἴσω δ' ἄσπιδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδεῖ πέτρῃ
 Βλάψε δὲ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὑπτιος ἐπὶ
 Ἀσπίδ' ἐνιχριμφθεῖς· τὸν δ' αἰψ' ὤρθωσεν
 Καὶ νύ κε δὴ ξιφείεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντι
 Εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἡδὲ καὶ ἄνδρες
 275 Ἦλθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχρῆστα
 Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω
 Μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον· εἰ
 Κήρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μηδεα εἰδώς·
 Μηκέτι, παῖδες φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μὲν
 280 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Ἄμφω δ' αἰχμητά· τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες
 Νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πικρὸν
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμῶν
 Ἰδαῖ', Ἕκτορι ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι
 285 Αὐτὸς γάρ χαρμῇ προκαλίσσατο πάντας ἄρ' ἄνδρες
 Ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἥπερ ἂν
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἀἴαν·
 ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην
 Καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρεται
 290 Νῦν μὲν παυσώμεσθαι μάχης καὶ δηϊοτήτιος
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόχ' ἔσθ' ἄμμε
 διακρίνη, δῶή δ' ἑτέροισι γε νίκη·
 Νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πικρὸν
 Ὡς σύ τ' ἐὺφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν ἔστη
 295 Σοὺς τε μάλιστα ἕτας καὶ ἑταῖρους, οἳ τοι ἐπὶ
 Αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 Τρώας εὐφρανέω καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλοισιν
 Αἶτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
 Δῶρα δ', ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν
 300 Ὅφρα τις ὧδ' εἴπησιν Ἀχαιῶν τε Τρώων·
 Ἴη μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος περὶ θυμοβόροι
 Ἦδ' αὐτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἄρ' ὀφθαλμοῖσιν
 Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
 Σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι
 305 Αἴας δ' ἐζωστῆρα δίδου φοῖνικι φαινόν.
 Τῷ δ' ἐκ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 Ἦῖ', ὁ δ' ἐς Τρώων ὄμαδον κίε. τοὶ δ' ἐξ ἑσθλῶν
 Ὡς εἶδον ζῶόν τε καὶ ἀρτεμεία προσιόντα,
 Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἁπάτας
 310 Καὶ ῥ' ἤγον προτὶ ἄστυ, ἀελπίεοντες σόον
 Αἴαντι· αὐθ' ἐτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρηότα νῆας

- οἳ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,
 τοῖσι δὲ βούν' ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 115 Ἄρσενά, πενταεῖτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίῳτι.
 τὸν δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
 Μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπιστάμενως, πεῖραν τ' ὀβελοῖσιν,
 ἤπιησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόρου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 120 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔϊσης.
 Νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν
 Ἥρωις Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 125 Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 "Ὁ σφιν εὐφρογέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 Πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 τῶν γυν αἶμα κελαινὸν εὐρύροον ἀμφὶ Σκάμανδρον
 130 Ἑσκιδασ' ὅξιν Ἄρης, ψυχὰι δ' Αἰδὸςδε κατήλθον.
 τῷ σε χρή πόλεμον μὲν ἅμ' ἱοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν,
 αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε τεκρούς
 Βουσι καὶ ἡμιόροισιν· αὐτὰρ κατακίομεν αὐτοὺς
 τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὅστέα παισὶν ἕκαστος
 135 Οἶκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὐτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν.
 Τύμβρον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
 Ἀκρίτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δαίμομεν ὦκα
 Πύργους ὑψηλοῖς, ἐλλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλης ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,
 140 Ὅφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη.
 Ἐκτισθὲν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,
 Ἥχ' ἱπποῖς καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα,
 μή ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες.
 145 Τρώων αὐτ' ἀγορὴ γένητ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Δεινὴ, τετρηχυνί, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν.
 τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι,
 "Ὅφρ' εἴπω, τί με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 150 Δεῦτ' ἄγειτ', Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρκια πιστὰ
 ψευδάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἦμιν.
 [Ἐλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὦδε.]
 Ἴητοι ὃγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. τοῖσι δ' ἀρίστη
 155 Δίος Ἀλῆξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡὔκόμοιο·

- Ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδῃ
 Ἀντήνορ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ'
 Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆν
 Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύει
 360 Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αἰ
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύω
 Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδοῖμι
 Κτήματα δ', ὅσσ' ἀγομένη ἐξ Ἀργεος ἡμέτεροι
 Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ'
 365 Ἴητοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. τοῖσι
 Δαρδανίδης Πρίαμος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλας
 Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐγώ·
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει
 370 Νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πτόλιν, ὥς τοπὶ
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος
 Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 Εἰπέμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρ
 375 Καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκνὸν ἔπος, αἶψ' ἐπὶ
 Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὶ
 Κήομεν· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δὲ
 Ἄμμε διακρίνη, δαίη δ' ἐτέροισι γε νίκη.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον,
 380 [Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελευτῇ
 Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τοὺς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Δαναοὺς, θεράποντα
 Νῆϊ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ δὲ
 Στάς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἡπύτα κήρυξ·
 385 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν
 Ἠνώγει Πρῆαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί,
 Εἰπεῖν, αἶψ' ἐπερ ὑμῖν φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρ
 Κτήματα μὲν, ὅσσ' Ἀλεξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶ
 390 Ἠγάγετο Τροίηνδ' — ὥς πρὶν ὥφειλλ' ἀπολείπειν
 Πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ'
 Κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
 Οὐ φησιν δώσειν· ἢ μὲν Τρῶες γε κίλονται.
 Καὶ δὲ τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος, αἶψ' ἐπὶ
 395 Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὶ
 Κήομεν· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δὲ
 Ἄμμε διακρίνη, δαίη δ' ἐτέροισι γε νίκη.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο

- Ὅψι δὲ δὴ μετίειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 400 Μῆτ' ἄρ' τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
 Μῆθ' Ἑλένην· γνωτὸν δέ, καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν,
 Ὡς ἤδη Τρῳέσσι ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον νῆες Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 405 Καὶ τότε ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἰδαῖ', ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 Ὡς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως·
 Ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακείμεν οὔτι μεγαίρω·
 Οὐ γάρ τις φειδὼ νεκῶν κατατεθνηῶτων
 410 Πύγναι, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μελίσσμεν ὦκα.
 Ὅρξια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Ὡς εἰπὼν τὸ σκήπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ἀφορρόν δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ὀλιον ἱρήν.
 Οἱ δ' ἔειπ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίῳνες,
 415 Πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὁππότ' ἂν ἔλθοι
 Ἰδαῖος· ὃ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγέλλην ἀπέειπεν,
 Στάς ἐν μέσσοισιν· τοὶ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὦκα,
 Ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν εὐσσελμων ἀπὸ νηῶν
 420 Ὀτρυνον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
 Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 Ἐξ ἀκαλαρφέϊταο βαθυρρόου Ὀκeanοῖο
 Οὐρανὸν εἰσανιῶν· οἱ δ' ἦντεον ἀλλήλοισιν.
 Ἐνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
 425 Ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἱματόεντα,
 Δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξάων ἐπάειραν.
 Οὐδ' εἶα κλαῖειν Πρίαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ Ὀλιον ἱρήν.
 430 Ὡς δ' αὐτως ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Ἥμος δ' οὔτ' ἄρ' πω ἠώς, εἴτε δ' ἀμφιλύχη νύξ,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 435 Τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποιεον ἐξαγαγόντες,
 Ἀκριον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
 Πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεπόλεον εὖ ἀραρυίας,
 Ὅφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·
 440 Ἐκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
 Εὐρεῖαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

- Ὡς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἐννείῳ καθήμενοι ἀστεροπητῇ,
 Θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 445 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ἥρηνδ' Ἰφιδάων ἐνοσίχθων·
 Ζεῦ πάτερ, ἥ γὰρ τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπεί-
 "Οστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;
 Οὐχ ὁράας, ὅτι δ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρῳ
 450 Ἥλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας;
 Τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδνεται·
 Τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσουαμεν ἀδλήσμεντε.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέα
 455 ὦ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἷον ἔειπες·
 Ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα,
 "Ὅς σέο πολλὸν ἀφανρότερος χεῖράς τε μένος τ'
 Σὺν δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδνεται·
 Ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 460 Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Τεῖχος ἀναρρήξας, τὸ μὲν εἰς ἄλλα πᾶν καταχεῖ
 Αὐτίς δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
 Ὡς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 465 Δύσετο δ' ἥελιος, τιτέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν·
 Βουφόρεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλονται
 Νῆες δ' ἐκ Ἀθήνοιο παρέυστασαν, οἶνον ἄγονοι
 Πολυαί, τίς προΐηκεν Ἰησονίδης Εὐνίητος,
 Τὸν ῥ' ἔτεχ' Ἐπιπύλη ὑπ' Ἰήσορι, ποιμένι·
 470 Χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
 Δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα·
 Ἐνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθωνίῳ σιδήρῳ,
 Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν,
 475 Ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθεντο δὲ δαῖτα θεοῖσι
 Παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Διὶνυντο, Τρώες δὲ κατὰ πτόλιν ἥδ' ἐπὶ κούρῳ
 Παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μήδετο μητίετα Ζεὺς
 Σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρκε·
 480 Οἶνον δ' ἐκ δῆπλῳν χαμῦδις χέον, οὐδέ τις ἔτι
 Πρὶν πιεῖν, πρὶν λείψαι ὑπερμενῆϊ Κρονίωνι·
 Κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὑπνίου δῶρον ἔλαβον·

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Θ.

Deos ad concilium vocatos vetat Jupiter neutri populo in sae adesse, curruque vehitur ad Idam (1-52). Inde prospicit mane dubiâ victoriâ pugnantes exercitus, deinde fortunis eorum fatali lance pensitatis, dejectisque fulminibus, exitia Achivis portendit (53-77). Iis, usque ad munimenta compulsis, adiutorem Neptunum Juno frustra expetit; mox inclamando animos reddit Agamemno, et propitium Jovem ostentum significat (78-250). Jam Achivi, aliquamdiu superiores, novo impetu repellunt Trojanos, quorum multos sagittis configit Teucer, vicissim ab Hectore vulneratus (251-334). Rursus in fugam vertuntur Achivi, quum Juno et Minerva auxilii ferendi causâ Trojam proficisci parant; sed conspectas statim ex monte Jupiter per Irim rejicit (335-437). Ipse ad Olympum reversus contumaces deas acri objurgatione incessit, Achivis etiam majores clades in crastinum diem minatur (438-484). Finitâ ob noctem dimicatione, habitâque concione, Trojani victores in ipso praelii loco excubias obsidionis instituunt, atque, ut insidias hostibus aut navigationem præcludant, crebros per urbem campumque ignes accendunt (485-565).

Κ ό λ ο ς μ ά χ η .

Ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσαιο τερπικέραντος
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδαιράδος Οὐλύμποιο.
 Αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·
 5 Κέκλυτέ μεν, πάντες τε θεοί, πᾶσαι τε θέαιναι,
 Ὅσφρ' εἵπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεϊσαι κελεύει.
 Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τύγε, μήτε τις ἄρσιν
 Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
 Αἰνεῖτ', ὅσφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
 10 Ὅν δ' αἶν ἐγὼν ἀπἄνενθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω
 Ἐλθούτ' ἢ Τροίησιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν,
 Ἠληγίς οὐ κατὰ κόσμον, ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε.

- Ἦ μιν ἔλων ῥίψω ἐς Τάρταρον ἡερόεντα,
 Τῆλε μάλ', ἤχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον·
 15 Ἐνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
 Τόσσον ἔνερθ' Ἀίδεω, ὅσον οὐρανός ἐστι ὑπὸ γαίης·
 Γνώσεται ἔπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
 Εἰ δ', ἄγε, πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἴδαιτε πάντες·
 Σειρὴν χρυσεὴν ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
 20 Πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαι τε θείαιναι
 Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδ' αἶαν
 Ζῆν', ὑπατον μήστωρ, οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
 Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσῃ·
 25 Σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
 Δησαίμην· τὰ δέ κ' αὐτε μετήορα πάντα γένοιτο.
 Τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν, περὶ τ' εἰμ' ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.
 30 Ὅψ' δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ω πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπατε κρείοντων,
 Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
 Ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
 35 Ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἣτις ὀνήσει,
 Ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.
 Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 40 Πρόφρονι μυθίομοι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.
 Ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 Ωκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε·
 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνα περὶ χροῖ· γέντο δ' ἱμάσθλην
 Χρυσεὴν, εὖτυκτον, ἰοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου.
 45 Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντα πετέσθην
 Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Ἴδην δ' ἱκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
 Γάργαραν, ἐνθα δὲ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τέ,
 50 Λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν.
 Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο, κύδεϊ γαίῳ,
 Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
 55 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλίζοντο.

- Πανρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὥς ὑσμῖνι μάχεσθαι,
 Χραιοὶ ἀναγκαίῃ, πρὸ τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν.
 Πᾶσαι δ' ὠϊγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 Πηλοὶ θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 10 Οἱ δ' οἵτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο,
 Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 Χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 Ἐπληγν' ἀλλήλοισι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 15 Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὅφρα μὲν ἤως ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 Ἥμος δ' Ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατήρ ἐτίταινε τάλαντα·
 20 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τατηλεγέος θανάτοιο,
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Ἐλκε δὲ μέσσα λαβῶν, ῥέπε δ' αἵσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.
 [Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ·
 Ἐξέοθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.]
 25 Αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ
 Ἦκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
 Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.
 Ἐνθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῇ μίμνειν, οὔτ' Ἀγαμέμνων,
 Οὔτε δὴ Αἴαντες μενέτην, θεράποντες Ἀρηος·
 30 Νίστιωρ δ' οἷος ἔμιμνε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 Οὔτι ἐκὼν, ἀλλ' ἵππος ἐτείρειτο· τὸν βάλεν ἰὼ
 Διὸς Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἡὔκόμοιο,
 Ἀκρην καὶ κορυφήν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
 Κρατῖω ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.
 35 Ἀλγίστις δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ·
 Σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
 Ὅφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμνε
 Φασγάνῳ αἵσσω, τόφρ' Ἐκτορος ὠκίης ἵπποι
 Ἠλθον ἄν' ἰωχμόν, θρασὺν ἠνίοχον φορέοντες,
 40 Ἐκτορα· καὶ νῦν κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσαν,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε βοήην ἄγαθὸς Διομήδης·
 Σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Πῇ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὥς ἐν ὀμίλῳ;
 45 Μήτις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξῃ·
 Ἀλλὰ μὲν', ὅφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἰσάκουσε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλὰ παρήϊζεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- 270 Εἵσω δ' ἄσπίδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδεῖ πέτρῳ·
 Βλάψε δέ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη,
 Ἄσπίδ' ἐνιχριμφθεῖς· τὸν δ' αἶψ' ὤρθωσεν Ἀπόλλων.
 Καὶ νῦν καὶ δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
 Εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἦδ' καὶ ἀνδρῶν,
 275 Ἦλθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
 Μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον· εἶπέ τε μῦθον
 Κήρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μηδεα εἰδώς·
 Μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
 280 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἀμφω δ' αἰχμητά· τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
 Νῦν δ' ἦδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἰδαῖ', Ἐκτορι ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι·
 285 Αὐτὸς γὰρ χάρμῃ προκαλίσσατο πάντας ἀρίστους.
 Ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἥπερ ἂν οὔτος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Αἴαν· ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε,
 Καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι·
 290 Νῦν μὲν παυσώμευσθα μάχης καὶ δηϊοτήτος
 Σήμερον· ὅστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνῃ, δῶή δ' ἐτέροισί γε νίκην·
 Νῦν δ' ἦδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
 Ὡς σύ τ' ἐϋφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοὺς,
 295 Σοὺς τε μάλιστα ἕτας καὶ ἑταίρους, οἳ τοι ἔασιν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 Τρῶας ἐϋφρανέω καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 Αἶτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
 Δῶρα δ', ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω,
 300 Ὅφρα τις ᾧδ' εἴπῃσιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
 Ἥ μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
 Ἥδ' αὖτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἀρθμήσαντε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
 Σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι·
 305 Αἴας δ' ἐζωστήρα δίδου φοῖνικι φαιινόν.
 Τῷ δ' ἐδιακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 Ἦϊ', ὁ δ' ἐς Τρώων ὄμαδον κίε. τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 Ὡς εἶδον ζωὸν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους·
 310 Καί φ' ἤγον προτὶ ἄστυ, ἀελπίεοντες σόον εἶναι.
 Αἴαντ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρηότα νίκῃ

- οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,
 τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 215 Ἄρσινά, πενταέτηρον, ὑπερμενῆϊ Κρονίῳτι.
 Τὸν δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
 Μιστελλόν τ' ἄρ' ἐπιστᾶμένως, | πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
 ἔλπιησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πᾶνσαντο πόρου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 220 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔϊσης.
 Νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέευσσε γέραίρεν
 Ἥρῃς Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 225 Νίστιωρ, οὐ καὶ πρῶσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 Ὅ σφιν εὖφρογέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 Πολλοὶ γὰρ τεθνῶσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν εὐρύροον ἀμφὶ Σκάμανδρον
 230 Ἑσκίδας' ὀξὺς Ἄρης, ψυχὰι δ' Αἰδὸςδε κατηλθόν.
 Τῷ σε χρή πόλεμον μὲν ἅμ' ἱοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν,
 αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς
 Βουσι καὶ ἡμιόνοισιν· αὐτὰρ κατακίομεν αὐτοὺς
 τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὀστέα πᾶσις ἕκαστος
 235 Οἶκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὐτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν.
 Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
 Ἀκρίτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δαίμομεν ὦκα
 Πύργους ὑψηλοῖς, ἐλλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,
 240 Ὅφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη.
 Ἐκτισθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,
 Ἥχ' ἱπποῖς καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα,
 Μῆποι' ἐπιβρίση πύλεμος Τρώων ἀγερώχων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες.
 245 Τρώων αὐτ' ἀγορὴ γένετ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Δεινὴ, τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν.
 τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύειν.
 Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι,
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 250 Δεῦτ' ἄγεται, Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 Δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρκια πιστὰ
 ψευδάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἦμιν.
 [Ἐλπομαι ἐκτελείεσθαι, ἵνα μὴ φέξομεν ὦδε.]
 Ἴητοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. τοῖσι δ' ἀνίστη
 255 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡὔκόμοιο.

- Ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντήνορ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' ἐτιόν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 360 Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
 Κτήματα δ', ὅσσ' ἀγόμεν ἐξ Ἀργεος ἡμέτερον δῶ,
 Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.
 365 Ἴητοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Δαρδανίδης Πρίαμος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 Ὁ σφιν εὐφροσύνην ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι,
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 370 Νῦν μὲν δόρπον ἔλυσθε κατὰ πτόλιν, ὥς τοπῆρος περ,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἱτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 Εἰπέμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 375 Καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκνὸν ἔπος, αἶψ' ἐθέλωσιν
 Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
 Κήομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δόη δ' ἐτέροισι γε νίκην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπὶ θορυτο
 380 [Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·]
 Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τοὺς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Δαιαοὺς, θεράποντας Ἄρηος,
 Νηϊτὶ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν,
 Στάς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἡπύτα κήρυξ·
 385 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλσι ἀριστῆες Παρυαχαιῶν,
 Ἠνώγει Πρῆαμὸς τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί.
 Εἰπεῖν, αἶψά κε περ ὕμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο.
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 Κτήματα μὲν, ὅς' Ἀλεξάνδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 390 Ἠγάγετο Τροίηνδ' — ὥς πρὶν ὥφειλλ' ἀπολέσθαι! —
 Πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·
 Κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάον κυδαλίμοιο
 Οὐ φησιν δώσειν· ἢ μὲν Τρῶες γε κέλονται.
 Καὶ δὲ τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος, αἶψ' ἐθέλητε
 395 Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
 Κήομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶη δ' ἐτέροισι γε νίκην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

- Ὅφρ' δὲ δὴ μετίειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 400 Μῆτ' ἄρ' τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
 Μῆθ' Ἑλένην· γνωτὸν δέ, καὶ ὃς μᾶλα νήπιός ἐστιν,
 Ὡς ἤδη Τρῳέσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον νῆες Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 405 Καὶ τότε ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἰδαῖ', ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 Ὡς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως·
 Ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακείμεν οὔτι μεγαίρω·
 Οὐ γάρ τις φειδῶ νεκῶν κατατεθνηώτων
 410 Πύγνεται, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα.
 Ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Ὡς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ἀφ' ὀφρὸν δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ὀλιν ἱρήν.
 Οἱ δ' ἔειπ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίῳνες,
 415 Πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὀππότε ἂν ἔλθοι
 Ἰδαῖος· ὃ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγέλλην ἀπέειπεν,
 Στάς ἐν μέσσοισιν· τοὶ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὦκα,
 Ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν εὖσσελμοιν ἀπὸ νηῶν
 420 Ὀτρυνον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
 Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 Ἐξ ἀκαλαρῆϊταο βαθυρόρου Ὀκeanοῖο
 Οὐρανὸν εἰσανιῶν· οἱ δ' ἦντεον ἀλλήλοισιν.
 Ἐνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
 425 Ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἵματόεντα,
 Δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξάων ἐπάειραν.
 Οὐδ' εἴα κλαίειν Πρίαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ Ὀλιν ἱρήν.
 430 Ὡς δ' αὐτῶς ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Ἥμος δ' οὐτ' ἄρ' πω ἦώς, εἴτε δ' ἀμφιλύκη νύξ,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 435 Τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα πολεον ἐξαγαγόντες,
 Ἀκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
 Πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεπόλεον εὖ ἀραρυίας,
 Ὅφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·
 440 Ἐκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
 Εὐρεῖαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

- Ὡς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί. —
 Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ,
 Θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 445 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐροσίχθων.
 Ζεῦ πάτερ, ἢ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
 Ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;
 Οὐχ ὁράας, ὅτι δ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Τείχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τᾶφρον
 450 Ἥλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δούσαν κλειτὰς ἐκατόμβας,
 Τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδνεται ἡώς.
 Τοῦ δ' ἐπιλήθονται, ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ἥρω Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσμεντε.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 455 Ὡ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρυσθενὲς, οἷον ἔειπες!
 Ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δέιξαιε νόημα,
 Ὅς σέο πολλὸν ἀφανρότερος χειρὰς τε μένος τε.
 Σὸν δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδνεται ἡώς.
 Ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 460 Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Τείχος ἀναρρήξας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι,
 Αὐτίς δ' ἡϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
 Ὡς κέν τοι μέγα τείχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 465 Δύσετο δ' ἥελιος, τιτέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν.
 Βουφόνοιν δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.
 Νῆες δ' ἐκ Δήμνοιο παρέστασαν, οἶνον ἄγουσαι,
 Πολλὰ δ' αἶψα προΐηκεν Ἰησονίδης Εὐνῆτος,
 Τὸν ῥ' ἔτεχ' Ἐπιπύλη ὑπ' Ἰήσορι, ποιμένι λαῶν.
 470 Χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 Δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.
 Ἐνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰῶνι σιδήρῳ,
 Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν,
 475 Ἄλλοι δ' ἀνδραπόδευσιν· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
 Παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἡδ' ἐπίκουροι.
 Παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μήδετο μητίετα Ζεὺς,
 Σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.
 480 Οἶνον δ' ἐκ δεπιάων χαμᾶδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη
 Πρὶν πιεῖν, πρὶν λείψαι ὑπερμενῆϊ Κρονίωνι.
 Κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὑπρου δῶρον ἔλοντο.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Θ.

Deos ad concilium vocatos vetat Jupiter neutri populo in acie adesse, curruque vehitur ad Idam (1-52). Inde prospicit mane dubiâ victoriâ pugnantes exercitus, deinde fortunis eorum fatali lance pensitatis, dejectisque fulminibus, exitia Achivis portendit (53-77). Iis, usque ad munimenta compulsis, adiutorem Neptunum Juno frustra expetit; mox inclamando animos reddit Agamemno, et propitium Jovem ostentum significat (78-250). Jam Achivi, aliquamdiu superiores, novo impetu repellunt Trojanos, quorum multos sagittis configit Teucer, vicissim ab Hectore vulneratus (251-334). Rursus in fugam vertuntur Achivi, quum Juno et Minerva auxilii ferendi causâ Trojam proficisci parant; sed conspectas statim ex monte Jupiter per Irim rejicit (335-437). Ipse ad Olympum reversus contumaces deas acri objurgatione incessit, Achivis etiam majores clades in crastinum diem minatur (438-484). Finitâ ob noctem dimicatione, habitâque concione, Trojani victores in ipso prælii loco excubias obsidionis instituunt, atque, ut insidias hostibus aut navigationem præcludant, crebros per urbem campumque ignes accendunt (485-565).

Κ ό λ ο ς μ ά χ η .

- Ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσαιο τερπικέραντος
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδαιράδος Οὐλύμποιο.
 Αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·
 6   Κέκλυτέ μεν, πάντες τε θεοί, πᾶσαι τε θέαιναι,
 Ὅσσ' εἶποι, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεϊσσι κελεύει.
 Μῆτε τις οὖν θήλεια θεὸς τύγε, μήτε τις ἄρσεν
 Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
 Αἰνεῖτ', ὅσρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
 10 Ὅν δ' αἶν ἐγὼν ἀπιάνενθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω
 Ἴλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Λαυαοῖσιν,
 Ἰληγιῆς οὐ κατὰ κόσμον, ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε.

- Ἦ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἡερόεντα,
 Τῆλε μάλ', ἤχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον·
 15 Ἐνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
 Τόσσον ἔνερθ' Ἀΐδew, ὅσον οὐρανός ἐστ' ὑπὸ γαίης·
 Γνώσεται ἔπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
 Εἰ δ', ἄγε, παιρήσασθε, θεοί, ἵνα εἴδετε πάντες·
 Σειρῆν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
 20 Πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαι τε θείαιναι
 Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε
 Ζῆν', ὑπατον μήστωρ, οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
 Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσῃ·
 25 Σειρῆν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
 Δησαίμην· τὰ δέ κ' αὐτε μετήορα πάντα γένοιτο.
 Τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν, περὶ τ' εἴμ' ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.
 30 Ὅψ' δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε κρειόντων,
 Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένης οὐκ ἐπιεικτόν·
 Ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,
 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
 35 Ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἣτις ὀνήσει,
 Ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.
 Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὗ νύ τι θυμῷ
 40 Πρόφρωνι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.
 Ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἱππῶ,
 Ὡκνέτα, χρυσέησιν ἐθείρῃσιν κομόωντα·
 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνα περὶ χροῖ· γέντο δ' ἱμάσθλην
 Χρυσείην, εὖτυκτον, ἰοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου.
 45 Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
 Γάργαραν, ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις·
 Ἐνθ' ἱππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τέ,
 50 Λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν.
 Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο, κύδει γαίῳ,
 Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
 55 Τρώες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλίζοντο.

- Πανρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὥς ὑσμῖνι μάχεσθαι,
 Χραιοὶ ἀναγκαίῃ, πρὸς τε παίδων καὶ πρὸς γυναῖκων.
 Πᾶσαι δ' ὠϊγνύντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 Πεζοὶ θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 60 Οἳ δ' ὅτε δὴ ψ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο,
 Σύν ψ' ἔβαλον ῥινοῦς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 Χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 Ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πείλεν ἀνδρῶν,
 65 Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὅφρα μὲν ἤως ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτει δὲ λαός.
 Ἥμος δ' Ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατήρ ἐτίταινε τάλαντα·
 70 Ἐν δ' εἰλθεῖ δύο κῆρε ταντλεγέος θανάτοιο,
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν, ῥέπει δ' αἵσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.
 [Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθορὶ πουλυβοτείρῃ·
 Ἐξίοθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.]
 75 Αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ
 Ἰκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἳ δὲ ἰδόντες
 Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.
 Ἐνθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῇ μέμνειν, οὔτ' Ἀγαμέμνων,
 Οὔτε δὴ Λίαντες μενέτην, θεράποντες Ἀρης·
 80 Νέστωρ δ' οἶος ἔμιμνε Γερήνιος, οὐρὸς Ἀχαιῶν,
 Οὔτι ἐκὼν, ἀλλ' ἵππος ἐτείρειτο· τὸν βάλεν ἰὼ
 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἡὔκόμοιο,
 Ἀκρην καὶ κορυφὴν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
 Κρατὶώ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.
 85 Ἀλγίστις δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ·
 Σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
 Ὅφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμνε
 Φασγάνῳ αἵσσω, τόφρ' Ἐκτορος ὠκείας ἵπποι
 Ἰλθόν ἄν' ἰωχμόν, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες,
 90 Ἐκτορα. καὶ νῦν κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσαν,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Πῇ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὥς ἐν ὁμίλῳ;
 95 Μήτις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξῃ·
 Ἀλλὰ μὲν', ὅφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἰσάκουσε πολὺτλας Δίος Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- Τυδείδης δ', αὐτός περ ἐὼν, προμάχοισιν ἐμύχθη·
 100 Στῆ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ γέρον, ἡ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
 Σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει·
 Ἠπεδανὸς δέ νύ τοι θεράπων, βραδείες δέ τοι ἵπποι.
 105 Ἄλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδῃαι,
 Οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπισταμενοὶ πεδίοιο
 Κραιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμεν ἡδὲ φέβεσθαι,
 Οὓς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μήστωρ φόβοιο.
 Τούτῳ μὲν θεράποντε κομείτων· τώδε δὲ νῶϊ
 110 Τρῶσιν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἑκτωρ
 Εἴσεται, ἥ καὶ ἐμὸν δόρυ μάλνεται ἐν παλάμῃσιν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθης Γερῆνιος ἱππότα Νέστωρ.
 Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην
 Ἰφθίμοι, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνων.
 115 Τῷ δ' εἰς ἀμφοτέρῳ Διομήδεος ἄρματα βήτην·
 Νέστωρ δ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' ἡνία σιγαλόεντα,
 Μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἑκτορος ἄγχι γέγοντο.
 Τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱός·
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἡνίοχον θεράποντα,
 120 Τῖόν ὑπερθύμου Θηβαίου, Ἥνιοπῆα,
 Ἴππων ἡνί' ἔχοντα, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι
 ὦκύποδες· τοῦ δ' αὐθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἑκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκαυσε φρένας ἡνιόχοιο·
 125 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἐταίρου,
 Κεῖσθαι· ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασύν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἴππῳ δευέσθην σημάιτορος· αἶψα γὰρ εὗρεν
 Ἰφιτίδην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ῥα τόθ' ἵππων
 ὦκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δὲ οἱ ἡνία χερσίν.
 130 Ἐνθα πελοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο·
 Καὶ νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον, ἥντε ἄρνες,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Βροντήσας δ' ἄρα δεινόν, ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν,
 Καὶ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἦκε χαμᾶζε·
 135 Δεινὴ δὲ φλόξ ὤρτο θεείου καιομένοιο·
 Τῷ δ' ἵππῳ δέισαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφιν.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα·
 Λεῖσε δ' ὄγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Τυδείδην, ἄγε δ' αὐτε, φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους!
 140 Ἢ οὐ γιγνώσκεις, ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ' ἔπετ' ἀλκή;
 Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει,

Σήμερον· ὕστερον αὐτὲ καὶ ἡμῖν, αἶψ' ἐθέλῃσιν,
Δώσει· ἀνὴρ δὲ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
Οὐδὲ μάλ' ἱφθίμος· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.

145 Τὸν δ' ἠμείβει· ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἀλλὰ τόδ' αἶνόν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·
Ἐκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων·
Τυδεΐδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἵκετο νῆας.

150 Ὡς ποί' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών!
Τὸν δ' ἠμείβει· ἔπειτα Γεργίγιος ἱππότης Νέστωρ·

ὦ μοι, Τυδέος υἱὰ δαΐφρονος, οἶον ἔειπες!
Εἵπερ γάρ σ' Ἐκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
Ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίῳνες,

155 Καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων, ἀσπιστάων,
Τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας.

Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους
Αὐτὶς ἂν ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἐκτωρ
Ἰλῆϊ θεσπεσίῃ βέλεα σιονόεντα χέοντο.

160 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·

Τυδεΐδῃ, πέρι μὲν σε τίον Δαναοὶ ταχύπῳλοι
Ἐδρῇ τε κρείουσιν τ' ἠδὲ πλείοις δεπύεσσιν·
Νῦν δέ σ' ἀτιμίσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.

Ἐρῶε, κακὴ γλήνῃ! ἐπεὶ οὐκ, εἴξαντος ἐμεῖο,

165 Πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεται, οὐδὲ γυναῖκας

Ἄξει· ἐν νήεσσι· πάρος τοι διαίμονα δώσω.

Ὡς φάτο· Τυδεΐδης δὲ διὰ νδῖχα μερμήριξεν,
Ἴππους τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.

Τρεῖς μὲν μερμήριξε κατὰ φρέϊα καὶ κατὰ θυμόν·

170 Τρεῖς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαιῶν ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεὺς,

Σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, μάχης ἑτεριλκεία νίκην.

Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδαροι ἀγχιμαχῆται,
Ἀνίρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!

175 Ἰγνώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων

Νίκην καὶ μέγα κῆδος, αἰτάρ Δαναοῖσί γε πῆμα·

Νῆπιοι, οἳ ἄρ' αἰεὶ δὴ τῆδε τείχεα μηχανόωντο,

Ἀβλήχερ', οἷδε νόσῳρα· τὰ δ' οὐ μένος ἄμὸν ἐρύξει·

Ἴπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορῶνται ἐρυκτῆν.

180 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι γένωμαι,

Μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς διήϊοιο γενέσθω,

Ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.

[Ἀργεῖους παρὰ νηυσὶν, ἀτιζομένους ὑπὸ καπνοῦ.]

Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο. φώνησέν τε·

- 185 *Ξάνθε τε καὶ σὺ, Πόδαργε, καὶ Λῖθων, Λάμπε τε Δία,
 Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποιίνετον, ἣν μάλα πολλὴν
 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Ἕμιν παρ' προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
 [Οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι,]*
- 190 *Ἡ ἐμοὶ ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὐχομαι εἶναι.
 Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, αἶ κε λάβωμεν
 Ἀσπίδα Νευτορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἔκει,
 Πᾶσαν χρυσεῖην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτὴν·
 Αὐτὰρ ἅπ' ὥμοιῖν Διομήδεος ἵπποδάμοιο*
- 195 *Δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
 Εἰ τούτῳ κε λάβοιμεν, ἐλποίμην κεν Ἀχαιοὺς
 Αὐτοινχὶ νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκείων.*
*Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος. — Νεμέσθησε δὲ πότνια Ἥρη,
 Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·*
- 200 *Καὶ ῥα Ποσειδάωνα, μέγαν θεὸν, ἀντίον ἦ᾽δα·
 Ὡ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδέ νυ σοὶ περ
 Ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός·
 Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλλήην τε καὶ Αἰγᾶς δῶρ' ἀνάγουσιν
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα· σὺ δὲ σφισι βούλεο νίκην.*
- 205 *Εἵπερ γάρ κ' ἐθέλοισιν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἄρωγοί,
 Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆν'
 Αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἰῶνι.
 Τὴν δὲ μέγ' οἰθήσας προσέφη κρείων Ἐννοσίχθων
 Ἥρη ἀπτοιεπές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!*
- 210 *Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίῳτι μάχεσθαι
 Ἥμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν,
 Ἠλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων*
- 215 *Εἰλομένων· εἶλει δὲ θεῶν ἀτάλαντος Ἀρηΐ
 Ἐκτωρ Ἠριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 Καὶ νῦν κ' ἐνέπρῳσεν πυρὶ κηλέῳ νῆας εἵσας,
 Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
 Αὐτῷ ποιπνύσαντι, θεῶς ὀτρύναι Ἀχαιοὺς.*
- 220 *Βῆ δ' ἵεναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ·
 Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεύς μεγακῆτεϊ νῆϊ μελαίνῃ,
 Ἥ ῥ' ἐν μεσσίῳ ἔσχε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσιν·
 [Ἥμιν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,
 225 Ἴδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοῖ ῥ' ἔσχατα νῆας εἵσας
 Εἵρυσαν, ἠγορέη πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν·]
 Ἥϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·*

- Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί!
 Πῇ ἔβαν εὐχολαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
 220 Ἄς, ὅπότε' ἐν Δίμῳ, κενεαυχέες ἡγοράασθε,
 Ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων,
 Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο,
 Τρώων ἄνδ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος
 Στήσεσθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιοί εἰμεν.
 225 [Ἐκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλῆφ.]
 Ζεῦ πάτερ, ἡ γὰρ τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλῆων
 Τῇδ' ἄτι, ἥσασας, καὶ μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας;
 Οὐ μὲν δὴ ποτὲ φημι τέον περικαλλέα βωμόν
 Νηϊ πολυκλήϊδι παρελθέμεν, ἐνθάδε ἔρξων.
 230 Ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημόν καὶ μηρί' ἔκηα,
 Ἰέμετος Τροίην εὐτείχεον ἔξαλαπάξαι.
 Ἀλλά, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήνην ἐέλδωρ.
 Αὐτοὺς δὴ περ ἕασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
 Μηδ' οὕτω Τρώεσσι ἕα δαίμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 235 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα.
 Νεῦσε δέ οἱ λαὸν σύον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 240 Νεβρόν ἔχοντι ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφριοι ταχείης.
 Πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ καθύπευθε νεβρόν,
 245 Ἐνθά παρομφαίῳ Ζηνὶ φέζεσκον Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ', ὅτι ἄρ' ἐκ Διὸς ἦλυθεν ὄρνις,
 Μῦλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Ἐνθ' οὕτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
 Εὗξατο Τυδεΐδαο πάρος σχέμεν ὠκείας ἵππους,
 250 Τάφρου τ' ἐξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους.
 Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 Ὡμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 255 Ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Τὸν δὲ μετ' Αἰρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος.
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοῦρον ἐπιειμένοι ἀλκὴν.
 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλλῶ ἀνδρειφόντη.
 260 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός.
 Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων.
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος· αἰτάρ ὃγ' ἦρας
 Παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ' τιν' ὀϊστεύσας ἐν ὀμίλῳ
 265 Βεβλήκειν, ὁ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν,

Αὐτὰρ ὁ αὐτίς ἰὼν, παῖς ὥς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν
Εἰς Αἴανθ'· ὁ δὲ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαιινῷ.

Ἐνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦκρος ἀμύμων;
Ὅρσilloχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὅρμενον ἦδ' Ὅφελέστην,
275 Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λύκοφόντην,
Καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον.

[Ἰάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ]

Τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Τόξου ἄπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
280 Σιγῇ δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τεῦκρε, φίλῃ κεφαλῇ, Τελαμῶνιε, κοίρανε λαῶν,
Βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι,
Πατρὶ τε σῶ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα,
Καὶ σε, νόθον περ ἑόντα, κομίσσατο ὦ ἐνὶ οἴκῳ·
285 Τὸν, καὶ τηλόθ' ἑόντα, εὐκλείης ἐπίβησον.

Σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὥς καὶ τετελεσμένον ἔσται·
Αἶ κέν μοι δῶῃ Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη,
Ἰλίου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον,
Πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερσὶ θήσω,
290 Ἥ τριπόδ', ἥ δὲ δύο ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
Ἥ γυναιχ', ἥ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων·
Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν

Ὀτρύνεις; οὐ μὲν τοι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν,
295 Παύομαι· ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Ἰλίου ὠσάμεθ' αὐτούς,
Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω.

Ὅκτιώ δὴ προέηκα τανυγλώχινας οἰστούς,
Πάντες δ' ἐν χροῖ πῆχθεν Ἀρηϊθόων αἰζηῶν·
Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητήρα.

300 Ἥ ῥα, καὶ ἄλλον οἰστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἱάλλεν

Ἐκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δὲ ἐΐετο θυμός.

Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρθ'· ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίῳτα,
Τῖον εὖν Πριάμοιο, κατὰ σιτῆθος βάλεν ἰῶ·

Τὸν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
305 Καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκνῖα θεῆσιν.

Μήκων δ' ὥς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἥ τ' ἐνὶ κτήπῳ,

Καρπῷ βριθομένη νοτίησί τε εἰαρινῇσιν·

Ὡς ἐτέρωσ' ἤμυνσε κάρη πῆληκι βαρυνθέν.

Τεῦκρος δ' ἄλλον οἰστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἱάλλεν

310 Ἐκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δὲ ἐΐετο θυμός.

Ἄλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἄμυρτε· παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων·

Ἄλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἐκτορος ἥνιοχῆα,

Ἰέμενον πόλεμόνδε, βάλε σιτῆθος παρὶ μαζόν·

- Ἴριπι δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
 315 Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἐκτοφα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο·
 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἵασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταῖρου·
 Κεβριότην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγὺς ἔοντα,
 Ἴππων ἡγί' ἐλεῖν· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθυσεν ἀκούσας.
 320 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμᾶι θόρε παμφανόωντος,
 Σμερδαλίᾳ ἰάχων· ὃ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ·
 Βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλῆειν δέ εἰ θυμὸς ἀνώγει.
 Ἴπποι ὃ μὲν φαρέτρης ἐξέλειτο πικρὸν ὄϊστόν,
 Θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἔκτωρ
 325 Αἰετύνοντα, παρ' ὀϊμον, ὅθι κλῆϊς ἀποέργει
 Αὔχεϊα τε σιτῆθός τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
 Τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι·
 Ῥῖξε δέ οἱ νευρῇ· τάρκησε δὲ χεῖρ ἐπὶ καρπῷ·
 Σιτῇ δὲ γνύξ ἐριπῶν, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 330 Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
 Ἀλλὰ θεῶν περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀυφεκάλυψε.
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύο ἐρήρηε ἑταῖροι,
 Μηχιστεὺς, Ἐχίοιο πύϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρῆς φερείην βαρὲα στενάχοντα.
 335 Ἄψ δ' αὐτίς Τρῶευσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὤρσεν·
 Οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὤσαν Ἀχαιοὺς·
 Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένει βλεμεαίνων.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων στυγερὸς ἀγρίου ἢ λέοντος
 Ἀλητῆται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
 340 Ἰσχύα τε γλουτοὺς τε, ἐλίσσόμενόν τε δοκεύει·
 Ὡς Ἔκτωρ ὥπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσταν· οἱ δ' ἐφέβοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε οὐκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
 Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμην Τρῶων ὑπὸ χερσὶν·
 345 Οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μέροντες,
 Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
 Ἔκτωρ δ' ἀμφιπεριστροφὰ καλλίτριχας ἵππους,
 Ἰηργοὺς ὄμματ' ἔχων ἡδὲ βροτολογίου Ἄρῃος.
 350 Τοὺς δὲ ἰδοῦσ' ἐλέησε θεὸς λευκώλενος Πηρ,
 Αἴψα δ' Ἀθηναίην ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νοῦϊ
 Ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ', ὑστάτιόν περ,
 Οἱ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλονται
 355 Ἄνδρὸς ἐνὸς ῥιπῇ· ὃ δὲ μάλινται οὐκέτ' ἀνεκτοῖς
 Ἔκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.

- Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεᾶ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Καὶ λίην οὔτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
 360 Ἀλλὰ πατὴρ οὔμῳ φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσιν,
 Σχέϊλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς·
 Οὐδὰ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
 Τειρόμενον σῴεσκον ὑπ' Εὐρουσθίης ἀέθλων.
 Ἴστοι ὁ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 365 Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ τίδεις ἦδε' ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμησιν,
 Εὐτέ μιν εἰς Ἴδαιον πυλῖοντα προὔπεμψεν,
 Ἐξ Ἰφρέβους ἄξορτα κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαιο·
 Οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
 370 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγείη, Θέτιδος δ' ἐξήνευσε βουλὰς,
 Ἴη οἱ γούνατ' ἔκνυσε, καὶ ἔλλαβε χεῖρὶ γενείου,
 Δισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ἔσται μάν, ὅτ' ἂν αὖτε φίλην Ἰλαυνώπιδα εἴπῃ.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν γῶϊν ἐπέντυε μῶνιχας ἵππους,
 375 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ καταδύσω Διὸς δόμον αἰγιόχοιο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὅφρα ἴδωμαι,
 Εἰ γῶϊ Πριάμοιο πάϊς, κορυθαίολος Ἴκτωρ,
 Ἰηθήσει προφανείω ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
 Ἴη τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἦδ' οἰωνοὺς
 380 Δημῶ καὶ σάορκεσσι, πεσὼν ἐπὶ ρηγῶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπείθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 Ἴη μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔττυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβη θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνοιο.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κοῦρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 385 Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,
 Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσὶν·
 Ἴη δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο διακρυόεντα.
 Ἐς δ' ὄχρεα φλόγεται ποσὶ βήσετο· λάζετο δ' ἔγχος
 390 Βριθύ, μέγα, στιβιδρόν, τῷ δαίμνισι στίχας ἀνδρῶν
 Ἡρώων, τοῖσιν τε κοτίσσειται ὀβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μίστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 Αἰτόματα δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠρεαι,
 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλυμπὸς τε,
 395 Ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν τέφος, ἦδ' ἐπιθεῖναι.
 Τῇ ῥα δι' αὐτίοισιν κεντρηνεχίας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδῆθεν ἐπεὶ ἴδε, χῶσάτ' ἄρ' αἰνῶς·
 Ἴριν δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελείουσαν·
 Βάσκη' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα ἄντην·

- 400 Ἐρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.
 Ὡδε γὰρ ἔξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελευμένον ἔσται·
 Ἰνιώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὤκείας ἵππους·
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, καὶ ἅ θ' ἄρματα ἄξω·
 Οὐδὲ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
 405 ἔλκε' ἀπαλθήσευσθον, ἃ κεν μάρπησι κεραυνός·
 Ὅφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ὦ πατρὶ μάχεται.
 Ἥρη δ' οὔτι τόσον νημεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
 Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλῆν, ὅ,τι νοήσω.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελίουςα·
 410 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς μακρὸν Ὀλύμπον.
 Ἠρώτησιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο
 Ἀντιομένη κατέρυκε· Διὸς δὲ οφ' ἔννεπε μῦθον·
 Ἥη μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;
 Οὐκ ἐγὼ Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
 415 Ὡδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου παῖς, εἰ τελέει περ·
 Ἰνιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὤκείας ἵππους,
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατὰ θ' ἄρματα ἄξειν·
 Οὐδὲ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
 ἔλκε' ἀπαλθήσευσθον, ἃ κεν μάρπησι κεραυνός·
 420 Ὅφρ' εἰδῇς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ὦ πατρὶ μάχεται.
 Ἥρη δ' οὔτι τόσον νημεσίζεται, οὐδὲ χολοῦται·
 Αἰεὶ γάρ οἱ ἔωθεν ἐνικλῆν, ὅ,τι νοήσῃ·
 Ἀλλὰ σὺ γ', αἰροτάτη, κύον ἁδδεές, εἰ εἰεὸν γὰρ
 Τολμήσεις Διὸς ἅντα πελοῖριον ἔγχος ἀεῖραι.
 425 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὤκεία Ἴρις·
 Αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡς πόποι, αἰγιοόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
 Νῶϊ ἐγὼ Διὸς ἅντα βροτῶν ἔνεκα πτόλεμιζέιν.
 Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
 430 Ὅς κε τύχη· κείνος δὲ, τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
 Τρῶσιν τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὥς ἐπιεικές.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
 Τῇσιν δ' ὦραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπησιν·
 435 Ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια πεμφαγρόοντα.
 Αὐταὶ δὲ χρυσεῖοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον
 Μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.
 Ζεὺς δὲ πατήρ Ἰδὴθεν εὐτροχὸν ἄρμα καὶ ἵππους
 Οὔλυμπόνδε δίωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους.
 440 Τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἄρματα δ' ἅμ' βοιμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσσας.
 Αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεὺς

- Ἐξέτο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος.
 Αἰ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
 445 Ἥσθην, οὐδ' αὖτε μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·
 Αὐτὰρ ὃ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 Τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
 Οὐ μὲν θην κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 Ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἶνόν ἔθεσθε.
 450 Πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτω,
 Οὐκ ἂν με τρέψειαν, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλίμπῳ.
 Σφῶϊν δὲ πρὶν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα,
 Πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν, πολέμοιό τε μέγμερα ἔργα.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ κεν τετελεσμένον ἦεν·
 455 Οὐκ ἂν ἔφ' ὑμετέρων ὀχέωιν, πληγέντε κεραυνῷ,
 Ἄψ ἔς Ὀλυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίην.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμνυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 Πλησίαι αἶγ' ἥσθην, κακὰ δὲ Τροίεσσι μεδέσθην.
 Ἥτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδ' αὖτε εἶπεν,
 460 Σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χύλος δὲ μιν ἄγχιος ἦρει·
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 Ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 465 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλίσσαντες ὀλοῦνται.
 [Ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἣτις ὀνήσει,
 Ὡς μὴ πάντες ὄλωται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.]
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 470 Ἡοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέει Κρονίωννα
 Ὑψεαι, αἶψ' ἐθέλῃσθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Ὀλλύντ' Ἀργείων πουλὺν στρατὸν αἰχμητῶν.
 Οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἴκτωρ,
 Πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδῶκεα Πηλεΐωνα.
 475 [Ἥματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχωνται,
 Στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.]
 Ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οἶκ' ἀλεγχίζω
 Χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νεῖατα πείραθ' ἴκηαι
 Γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπειὸς τε Κρόνος τε
 480 Ἥμεροι, οὔτ' ἀνγῆς Ἵπερίορος Ἥελίοιο
 Τέτυπονι, οὔτ' ἀνέμοισι, βιαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφὶς·
 Οὐδ' ἦν ἔνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὔ σευ ἔγωγε
 Σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
 485 Ἐν δ' ἔπειθ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἤελίοιο,

- Ἐλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
 Τρωσὶν μὲν ῥ' αἰέκουσιν ἔδν φίλος· αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
 Ἀσπασίη, τριλλιστος, ἐπήλυθε νύξ ἱρεβεννή.
 Τρώων αὖτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἔκτωρ,
 100 Νούφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐπὶ δινήεντι,
 Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ ρεχύνων διεφαίνετο χῶρος.
 Ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, μῦθον ἄκουον,
 Τὺν ῥ' Ἔκτωρ ἀγόρευε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 Ἐγχος ἔχ' ἐνδεκάπτεχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 105 Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θιέε πόρκης·
 Τῷ ὅγ' ἐφεισάμενος ἔπεα Τρώεσσι μετηύδα·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι,
 Νῦν ἐφάμην, νῆας τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ἄψ ἀπορουτίσειν προτὶ Ἴλιον ἡγεμόεσσαν·
 110 Ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα
 Ἀργεῖους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· αἰτὰρ καλλίτριχας ἵππους
 Λύσουθ' ὑπέξ ὀρέων, παρὰ δὲ σφισι βύλλετ' ἐδωδὴν·
 115 Ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἵφια μῆλα
 Καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε,
 Σιτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε·
 Ὡς κεν παννύχιοι μέσφ' ἠοῦς ἡριγενείης
 Καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἔκη·
 120 Μήπως καὶ διὰ νύκτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Φεύγειν ὀρμήσονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 Μὴ μὰν ἄσπουδὶ γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἔκηλοι·
 Ἄλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἶκοθι πέσση,
 Βλῖμενος ἦ ἰῶ, ἦ ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
 125 Ντὸς ἐπιθρώσκων· ἵνα τις στυγέησι καὶ ἄλλος,
 Τρωσὶν ἴφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρην.
 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων,
 Παῖδας πρωθήβας, πολιοκροτάφους τε γέροντας
 Λέξασθαι περὶ ἄστυ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·
 130 Θιγλίτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἑκάστη
 Πῆρ μέγα καιόντων· φυλακὴ δὲ τις ἔμπεδος ἔστω,
 Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.
 Ὡδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὥς ἀγορεύω·
 Μυῖθας δ', ὅς μὲν νῦν ὑγιής, εἰρημένος ἔστω·
 135 Τὸν δ' ἠοῦς Τρώεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω.
 Ἐγχομαι ἐλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν,
 Ἴξ-λίαν ἐνθίγδε κύνιας Κιρρессиφορήτους.
 [Οὐς Κῆρες φορέουσι μελαινώων ἐπὶ νηῶν]

- Ἄλλ' ἦτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάζομεν ἡμέας αὐτούς·
 630 Πρωῖ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 Εἴσομαι, εἴ κέ μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης
 Παρ' νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
 Χαλκῶ δῖῳσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι.
 635 Αὔριον ἦν ἀρετὴν διαείσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
 Λεῖνῃ ἐπερχόμενον· ἄλλ' ἐν πρώτοισιν, ὄϊω,
 Κεῖσεται οὐτιθεὶς, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,
 Ἥελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς
 Εἴην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἦματα πάντα,
 640 Ἱοίμην δ', ὥς τίει Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 Ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.
 Ὡς ἔκτιωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελεύδησαν.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας,
 Δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος·
 645 Ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἵφια μῆλα
 Καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
 Σιτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
 [Ἐρδον δ' ἀθανάτοισι τελέεσσαι ἑκατόμβας.
 Κνίσσῃ δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω
 650 Ἥδεϊαν· Τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες δατέοντο,
 Οὐδ' ἔθελον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
 Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ Πριάμοιο.]
 Οἱ δὲ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολίμοιο γεφύρῃ
 Εἶατο παννύχιοι· πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλά.
 655 Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαινήν ἄμφι σελήνῃ
 Φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ·
 [Ἐκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόονες ἄκροι,
 Καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερφύγῃ ἄσπετος αἰθήρ.]
 Πάντα δὲ τ' εἶδεται ἄστρα· γέγηθε δὲ τε φρένα ποιμήν·
 660 Τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἦδὲ δᾶνθοιο ροάων,
 Τρώων καιόντων, πυρὰ φαίνεται Ἰλιόθι πρό.
 Χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· παρ' δὲ ἑκάστῳ
 Εἶατο πεντήκοντα, σέλα πυρὸς αἰθομένοιο.
 Ἴπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
 665 Ἐσταότες παρ' ὄχευφιν, εὐθρονον Ἠῶ μίλυνον.

Ι Λ Ι Δ Δ Ο Σ Ι.

Apud Achivos, et præterito discrimine perculsos, et instante conterritos, clam ab Agamemnone proceres convocantur, quibus rex consilium fugæ et properandæ per noctem navigationis indicit (1 - 28). A turpi incepto dehortantur eum Diomedes ac Nestor (29 - 78). Excubim locantur pro munimentis castrorum, in Agamemnonis tentorio cœna paratur proceribus, post cœnam sollicite agitur de Achille placando et ad exercitum reduciendo (79 - 113). Ipse Agamemno illi, si iracundiam suam publicæ necessitati remiserit, et intactam Briseïdem et eximia dona promittit (114 - 161). His cum conditionibus mittuntur viri a Nestore delecti, Phoenix, quem Achilli pater rectorem juventutis addiderat, Ajax major, Ulysses, duo caduceatores (162 - 184). Legatos amice excipit Achilles, sed eorum, quamvis accuratas, graves, blandas orationes et omnia Agamemnonis promissa adspernatur; præterea Phœnicem apud se retinet, cum eoque in patriam propediem se rediturum minatur (185 - 668). Ita postquam irritam legationem renunciârunt Ajax et Ulysses, graviter afflictos principes confirmat Diomedes, et ad pertinaciam pugnandi hortatur (669 - 713).

Π ρ ε σ β ε ί α π ρ ό ς Ἀ χ ι λ λ έ α . Λ ι τ α ί .

- Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Θισπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρῃ·
Πένθεϊ δ' ὑπλήτῳ βιβολήατο πάντες ἄριστοι.
Ὡς δ' ἄγε μοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
6 Βορέης καὶ Ζέφυρος, τῷτε Θρήκηθεν ἄητον,
Ἐλθόντ' ἑξαπίνης· ἄμυδις δέ τε κύμα κελαινὸν
Κορθίεται· πολλὸν δὲ παρέξ ἄλα φῦκός ἔχευαν·
Ὡς ἑδάτζειτο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Ἄτρεϊδης δ', ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
10 Φοῖτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων,
Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
Μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοισι πονεῖτο.

- Ἴζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἄν δ' Ἀγαμέμνων
 ἴστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
 15 Ἰτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ·
 Ὡς ὁ βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρεῖη·
 Σχέτιλις, ὅς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 20 Ἴλιον ἐκπύρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καὶ με κελεύει
 Δυσκλῆα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 Ὅς δὴ πολλάων πολλῶν κατέλυσε κάρηνα,
 25 Ἴδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἄν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἄκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 30 Δὴν δ' ἄνεψ' ἦσαν τετιηότες υἱὲς Ἀχαιῶν·
 Ὅψι δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἄγαθὸς Διομήδης·
 Αἰρεῖδῃ, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἄφραδέοντι,
 Ἴη θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μήτι χολωθῆς.
 Ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσιν,
 35 Φῶς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσαο' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες.
 Σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκιλομήτεω·
 Σκῆπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
 Ἀλκὴν δ' οὗτοι δῶκεν, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 40 Δαιμόνι', οὕτω που μάλα ἔλπεαι υἱὰς Ἀχαιῶν
 Ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὥς ἀγορεύεις·
 Εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι,
 Ἐρχεο· πάρ τοι ὁδός, νῆες δὲ τοι ἄγχι θαλάσσης
 Ἑστῆς, αἷ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλὰ.
 45 Ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηχομόωντες Ἀχαιοί,
 Εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰσόκε τέκμων
 Πίον εὕρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν.
 50 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπὶ αὖτις Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώρειν ἱππύτα Νέστωρ·
 Τυδεΐδῃ, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
 Καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλεν ἄριστος·
 55 Οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀρούσεται, ὅσσοι Ἀχαιοί,

- Οὐδὲ πάλιν ἐρεῖν· ἀτὰρ οὐ τέλος ἔκειο μύθων.
 Ἥ μιν καὶ νῖος ἔσσι, ἐμὸς δὲ καὶ παῖς εἴης
 Ὀπλότατος γενεῇφιν· ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
 Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 60 Ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν, ὃς σεῖο γεραίτερος εὐχομαι εἶναι,
 Ἐξείπω, καὶ πάντα διῶξομαι· οὐδὲ κέ τις μοι
 Μῦθον ἀτιμήσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀτίσιός ἐστιν ἐκείνος,
 Ὃς πολέμου ἔραιοι ἐπιδημίου, ὀκρυόεντος.
 70 Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
 Λεξιούτων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.
 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,
 Αἰρεΐδῃ, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.
 75 Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν· ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεικές.
 Πλεῖαί τοι οἶνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
 Ἠμάτιαι Θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν·
 Πᾶσά τοι ἐυθ' ὑποδεξιῇ· πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.
 Πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσεται, ὃς κεν ἀρίστην
 76 Βουλὴν βουλευῇ· μάλα δὲ χρεὼν πάντας Ἀχαιοὺς
 Εὐθλῆς καὶ πυκινῆς, οἵ δ' ἤϊοι ἐγγύθι νηῶν
 Καίουσιν πυρὰ πολλὰ· τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;
 Νῦξ δ' ἦδ' ἡε διαρρύσσει σιρατὸν ἡε σαώσσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μῦλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπὶ θάοντε.
 80 Ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο,
 Ἀμφὶ τε Νεστορίδην Θρησσυμήδεα, ποιμένα λαῶν,
 Ἴδ' ἄμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰαλμενον, νῆας Ἄρηος,
 Ἀμφὶ τε Μηριόνην, Ἀφαρῆά τε Δηῖπυρόν τε,
 Ἦδ' ἄμφι Κρείοντος νιόν, Λυκομήδεα δῖον.
 85 Ἐπὶ ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκάτον δὲ ἑκάστῳ
 Κούροι ἄρα στείχον, δολὺχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες·
 Κάδ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἵζον ἰόντες·
 Ἐνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος.
 Αἰρεΐδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν
 90 Ἐς κλισίην, παρὰ δὲ σφι τίθει μενοεικέα δαῖτα.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδιητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ὃ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 Νίστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 95 Ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Αἰρεΐδῃ κῦδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι· οὐνεκα πολλῶν
 Λαῶν ἔσσι ἄναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν

- Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλευῆσθαι.
 100 Τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακοῦσαι,
 Κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλοι, ὅτ' ἄν τινα θυμὸς ἀνώγῃ
 Εἰπεῖν εἰς ἄγαθόν· σῖο δ' ἔξεται, ὅττι κεν ἄρχῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσῃ,
 105 Οἷον ἐγὼ νοέω, ἡμὲν πάλαι, τῷδ' ἔτι καὶ νῦν,
 Ἐξίτι τοῦ ὅτε, Διογενὲς, Βρισηΐδα κούρην
 Χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίῃθεν ἀπούρας·
 Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γάρ τοι ἔγωγε
 Πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σὺ μεγαλήτορι θυμῷ
 110 Εἶξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
 Ἠϊήσας· ἐλὼν γάρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπύθωμεν
 Δωριεὺσιν τ' ἀγανοῖσιν, ἔπυσσιν τε μειλιχίοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 115 Ἴδ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὸς ἄτας κατέλεξας.
 Λαοσάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι! ἀντί νυ πολλῶν
 Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·
 Ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἡσασάμην, φοβεὺς λευγαλέησι πιθήσας,
 120 Ἄψ ἐθέλω ἀρέσσει, δόμεναί τ' ἀπερείσι ἄποινα.
 Τμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω·
 Ἐπὶ ἄπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 Αἰθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 125 Οὐ κεν ἀλήϊος εἴῃ ἀνὴρ, ὃς τόσσα γένοιτο,
 Οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 Ὅσσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μοίνυχες ἵπποι.
 Δώσω δ' ἐπὶ γυναικάς, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἧς, ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἔλεν αὐτός,
 130 Ἐξελόμην, αἱ κάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν.
 Τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότε ἀπηύρων,
 Κούρην Βρισηῖος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι,
 Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
 Ἥ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
 135 Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτὸ
 Ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσω· ἀλαπάξαι,
 Νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω,
 Εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναικάς εἴκοσιν αὐτὸς ἐλέσθω,
 140 Αἱ κε μετ' Ἀργεῖην Ἰλένην κάλλισται ἔωσιν.
 Εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐθαρ ἄρούρης.

- Γαμβρός κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν Ἴων Ὀρίστη,
 Ὃς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 Τρεῖς δέ μοι εἰσι θυγατρὲς ἐνὶ μεγάρῳ εὐπῆκτῳ,
 155 Χρυσόθεις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 Τύων ἦν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω
 Πρὸς οἶκον Πηληϊός· ἐγὼ δ' ἐπὶ μέλῳ δώσω
 Πολλὰ μάλ', ὅσ' οὐπω τις ἐγὼ ἐπέδωκε θυγατρὶ.
 Ἐπὶ δέ οἱ δώσω εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 160 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἰρήν ποιήεσσαν,
 Φηράς τε Ζαθείας ἡδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον,
 Καλὴν τ' Αἰπείαν καὶ Πήδασον ἀμπελόευσσαν.
 Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός· νείαται Πύλου ἡμαθόεντος·
 Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηες, πολυβοῦται,
 165 Οἳ κέ ἐ δωτίνῃσι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν,
 Καὶ οἳ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσιν θέμιστας.
 Ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 Δμηθήτω! Αἶδης τοι ἀμείλιχος ἡδ' ἀδάμαστος·
 Τούνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων·
 170 Καί μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,
 Ἴδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὐχομαι εἶναι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Αἰρεῖδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Δῶρα μὲν οὐκέτ' ὄνοστι διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι·
 175 Ἄλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἳ κε τάχιστα
 Ἐλθᾶσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
 Εἰ δ', ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι· οἳ δὲ πιθίσθων.
 Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα, Διὶ φίλος, ἡγησάσθω·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
 180 Κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἄμ' ἐπίσθων.
 Φέριε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημήσαι τε κέλεσθε,
 Ὅφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἷ κ' ἐλεήσῃ.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν·
 Αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 185 Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 Νόησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξέμενοι δεπάεσσιν.
 Αἰτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ', ἐπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμός,
 Ὡρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Αἰρείδαο.
 Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 190 Δενδύλλων ἐς ἑκάστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
 Πειρᾶν, ὥς πεπιδυῖεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τῷ δὲ βᾶτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Πολλὰ μάλ' εὐχομένῳ γαιτόχῳ Ἐννοσιγαίῳ,
 Ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.

- 185 Μυρμδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἐκίσθην
 Τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
 Καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
 Τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἰητίωνος ὀλέσας·
 Τῇ ὕγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
 190 Πάτροκλος δέ οἱ υἱὸς ἐναντιὸς ἦστο σιωπῇ,
 Λέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν αἰδῶν.
 Τῷ δὲ βιάτην προτέρω, ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
 Στήν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἔδος, ἔνθα θάσασεν.
 195 Ὡς δ' αὐτῷ Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φῶτις, ἀνέστη.
 Τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Χαίρειτον· ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνειτον! ἢ τι μάλα χρεῶ
 Οἳ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοὶ ἔστον.
 Ὡς ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε δῖος Ἀχιλλεύς,
 200 ἔειπεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν·
 Αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἑόντα·
 Μείζονα δὴ κρητῆρα, Μεινοιτίου υἱέ, καθίστα·
 Ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἐκάστω.
 Οἳ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.
 205 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ.
 Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς ἀνγῇ,
 Ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄϊος καὶ πίονος αἰγός,
 Ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ράχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.
 Τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς·
 210 Καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν·
 Πῦρ δὲ Μεινοιτιάδης δαῖεν μέγα, ἰσόθεος φοῖς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλόξ ἐμαράνθη,
 Ἀνθρακιὴν στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσεν·
 Πάσσε δ' ἄλός θείλοιο, κρατευτάων ἐπαείρας.
 215 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὥπτησε, καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχευεν,
 Πάτροκλος μὲν σῖτον ἐλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ,
 Καλοῖς ἐν κινέοισιν· αὐτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύος θείλοιο,
 Τρίχυν τοῦ ἑτέρουιο· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνάγει
 220 Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
 Οἳ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Νεῦσ' Αἴας Φοῖνικι· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
 Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δειδέκτ' Ἀχιλῆα·
 225 Χαῖρ', Ἀχιλεῦ! δαιτὸς μὲν εἵσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
 Ἴμῃν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο,
 Ἴδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πᾶρα γὰρ μενοεικία πολλὰ

- Δαίνυσθ'· ἄλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν·
 Ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰσορόωντες,
 220 Δαΐδιμεν· ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ὑπολέσθαι
 Νῆμας εὖσσέλμους, εἰ μὴ σύγε δύσεαι ἄλκην.
 Ἐγγύς γάρ τῃν καὶ τείχεος αὐλὴν ἔθεντο
 Τρῶες ὑπέφθυμοι, τηλεκλήτοί τ' ἐπίκουροι,
 Κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶν
 230 Σχήσεσθ', ἄλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
 Ἀστράπτει· Ἐκτωρ δὲ μέγα σθένει βλεμεαίνων
 Μοιναίεται ἐκπαύλως, Πύρρονος Διὸς, οὐδέ τι τίει
 Ἀνέρας, οὐδέ θεοὺς· κρυτερὴ δὲ ἐλύσσα δέδυκεν.
 240 Ἀρῆται δὲ τάχιστα φανήμεται Ἡῶ δι' αὖν·
 Στεῦται γὰρ τῃν ὑποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
 Αἰτῆς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Διῶσειν παρὰ τῇσιν, ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
 Ταῦτ' αἰνῶς δειδοικα κατὰ φρένα, μὴ οἱ ἀπειλὰς
 250 Ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἴη
 Φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος ἵπποβότοιο.
 Ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμοιός γε, καὶ ὄψε περ, νῆας Ἀχαιῶν
 Τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρῳῶν ἱρυμαγδοῦ.
 Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδέ τι μῆχος
 260 Ῥιχθέντος κακοῦ ἔστι ἄχος εὐρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Φράξεν, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἥμαρ.
 Ω πέπον, ἡ μὲν σοί γε πατὴρ ἐπειέλλετο Πηλεὺς
 Ἴματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν·
 Τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἴφῃ
 270 Δώσουσ', αἶψ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
 Ἰσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνῃ γὰρ ἀμείνων·
 Αἰγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὅφρα σε μᾶλλον
 Τίωσ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 Ως ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθεται. ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν
 280 Ἰαυέ', ἔα δὲ χύλον θυμαλγεία! σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 Ἄξια δῶρα δίδωσι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 Εἰ δέ, σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω,
 Ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
 Ἐπι' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 290 Αἰθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 Οὐ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ὃς τόσσα γένοιτο,
 Οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 Ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 300 Δώσει δ' ἐπὶ τὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,

- Λεσβίδας, ἄς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλες αὐτός,
 Ἐξίλεθ', αἶ τότε κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
 Τὰς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότε ἀπηύρα
 Κούρην Βρισηός· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὀμεῖται,
 275 Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἣδὲ μιγῆναι,
 Ἥ θεμὶς ἐστίν, ἄναξ, ἦτι' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν.
 Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτῇ
 Ἄστν μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσω' ἀλαπάξαι,
 Νῆα ἅλῃς χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι,
 280 Εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα λιγὶδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας εἰκόσιν αὐτὸς ἐλίσθαι,
 Αἶ κε μετ' Ἀργεῖην Ἐλένην κάλλισται ἔωσιν.
 Εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐθαρ ἀρούρης,
 Γαμβρός κεν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἴσον Ὀρέστη,
 285 Ὃς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 Τρεῖς δὲ οἱ εἰσι θυγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπῆκτω,
 Χρυσόθεμις καὶ Λιοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 Τάων ἦν κ' ἐθέλῃσθα, φίλην ἀνάεδνον ἄγεσθαι
 Πρὸς οἶκον Ἠληῆος· ὃ δ' αὖτ' ἐπὶ μείλια δώσει
 290 Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἦν ἐπέδωκε θυγατρὶ.
 Ἐπτά δέ τοι δώσει εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἰρὴν ποιήευσαν,
 Φηράς τε ζαθείας ἣδ' Ἀνθεῖαν βαθύλειμον,
 Καλὴν τ' Αἰπείαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 295 Πᾶσαι δ' ἐγγυὲς ἁλὸς, νείαται Πύλου ἡμαθόεντος·
 Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυφύηνες, πολυβοῦται,
 Οἳ κέ σε δωπίνησι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν,
 Καὶ τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θεμιστας.
 Ταῦτά κέ τοι τελέσειε, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 300 Εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον,
 Αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς
 Τειρομένους ἐλείαιρε κατὰ στρατὸν, οἳ σε, θεὸν ὥς,
 Τίσουσ'· ἥ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
 Νῦν γάρ χ' Ἴκτορ' ἔλοισ, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι,
 305 Λύσσαν ἔχων ὀλοήν· ἐπεὶ οὐτινὰ φησιν ὁμοῖον
 Οἳ ἔμεναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,
 310 Ἥ περ δὴ φρονέω τε, καὶ ὥς τετελεσμένον ἔσται·
 Ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
 Ἐχθρὸς γάρ μοι κείτος ὁμῶς Ἀἶδαο πύλῃσιν,
 Ὃς χ' ἔτρεφον μὲν κεύθῃ, ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἶπῃ.

- Ἀντάρ ἐγὼν ἐρίω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα ·
 315 Οὔτ' ἔμεγ' Ἀιρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἶω,
 Οὔτ' ἄλλους Δαναούς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 Μάργασθαι δῆϊοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεί.
 Ἰση μοῖρα μένουντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
 Ἐν δὲ ἱῇ τιμῇ ἡμὲν κικλόμενος, ἡδὲ καὶ ἐσθλός·
 320 Καί θιν' ὁμῶς ὅ,τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ,τε πολλὰ ἐοργῶς.
 Οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγιστα θυμῷ,
 Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
 Ὡς δ' ὄρνις ἀπτήσι νεουσοῖσι προφέρῃσιν
 Μάστιγαν, ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ·
 325 Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὖπρους νύκτας ἴαυον,
 Ἴηματα δ' αἰματόεστα διέπρησσον πολεμίζων,
 Ἀνδράσι μαρνάμενος οἴρων ἔτεκα σφειτεράων.
 Δώδεκα δὲ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
 Πιεζὸς δ' ἐνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
 330 Τύων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 Ἰξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
 Ἀιρεΐδῃ· ὃ δ' ὀπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῇσιν,
 Δεξιόμενος, διὰ παῖρα δασιάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 Ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσιν·
 335 Τοῖσι μὲν ἔμπεδον κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 Εἵλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρῆα· τῇ παριαύων
 Τερπέσσῳ. τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρῶεσσιν
 Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
 Ἀιρεΐδης; ἢ οὐχ' Ἐλένης ἔνεκ' ἡνυκόμοιο;
 340 Ἢ μούνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀιρεΐδαι; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 Τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται· Ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
 Ἐκ θυμοῦ φίλειον, δορυρικτητὴν περ εὐῶσαν.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἵλετο, καὶ μ' ἀπάτησεν,
 345 Μὴ μιν πειράτω, εὐ εἰδότος· οὐδέ με πείσει.
 Ἄλλ', Ὀδυσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν
 Φραζέσθω, νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ.
 Ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
 Κεὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλυσε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 350 Εὐρεΐαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς δύναται σθένος Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο
 Ἰσχεῖν. ὄφρι δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
 Οὐκ ἐθέλεισκε μάχην ἀπὸ τεῖχος ὀρνύμεν Ἑκτωρ,
 Ἄλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκανεν·
 355 Ἐνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δὲ μεν ἔκφυγεν ὁρμήν.
 Νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμιζέμεν Ἑκτορι δίφ,

- Αὔριον ἱρὰ Διὶ ρέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 Νηήσας εὐ νῆας, ἐπὴν ἄλαδε προερύσσω,
 Ὅφραι, ἣν ἐθέλῃσθα, καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 160 Ἴρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυύεντα πλεούσας
 Νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσύμεναι μεμαῶτας·
 Εἰ δέ κεν εὐπλοίην δῶῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἴματι κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 Ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρχων·
 165 Ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν,
 Ἴδὲ γυναῖκας εὐζώνους, πολὺν τε σίδηρον
 Ἄξομαι, ἅσθ' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅς περ ἔδωκεν,
 Αὐτὶς ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης. — τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω,
 170 Ἀμφαδόν· ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί,
 Εἴ τινα που Δαναῶν ἐτι ἔλπεται ἐξαπατήσκειν,
 Αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος! — οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 Τειλαίη, κύρεός περ ἐὼν, εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
 Οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδέ μὲν ἔργον.
 175 Ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὐτὶς
 Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἄλλῃς δέ οἱ! ἀλλὰ ἔκηλος
 Ἐρφέτω· ἐκ γὰρ εὖ φρένας εἴλετο μητίετα Ζεὺς.
 Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν κυρὸς αἴσῃ·
 Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη,
 180 Ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστί, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο·
 Οὐδ' ὅς' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
 Αἰθ' ἐκατόμπυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἐκάστην
 Ἄνδρες ἔξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 185 Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
 Οὐδέ κεν ὥς ἐτι θυμὸν ἐμὸν πείσει· Ἀγαμέμνων,
 Ἴριν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμολγέα λώβην.
 Κούρην δ' οὐ γαμειῶ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο·
 Οὐδ' εἰ χρυσεΐῃ Ἀφροδίτῃ χίλλος ἐρίζοι,
 190 Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι,
 Οὐδέ μιν ὥς γαμειῶ· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
 Ὅστις οἷ τ' ἐπέοικε, καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν.
 Ἦν γὰρ δὴ με σῶσις θεοὶ καὶ οἴκαδ' ἴκωμαι,
 Πηλεὺς θῆν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
 195 Πολλὰ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 Κούραι ἀριστήων, οἵτε πτολίεθρα ῥύονται·
 Τάων ἦν κ' ἐθέλωμι, φίλῃν ποιήσομ' ἄκοιτιν.
 Ἐνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 Γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,

- 400 Κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκτίσαστο Πηλεΰς.
 Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἴλιον ἐκτίσθαι, εὐναιόμενον πολίεθρον,
 Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἱας Ἀχαιῶν.
 Οὐδ' ὅσα λαῖτος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔργει,
 405 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, Ἰλυθοῖ ἐνι πετρῆεσσι.
 Ληῖστοι μὲν γάρ τε βόες καὶ ἱφια μῆλα,
 Κτητοὶ δὲ τρίποδες τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα.
 Ἄνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λείσθη,
 Οὐθ' ἔλειψ', ἐπεὶ ἄρ' κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 410 Μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεά, Θέτις ὑργυρόπεζα,
 Διχθαδίας Κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε.
 Εἰ μὲν κ' αὐθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
 ὦλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται.
 Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 415 ὦλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν
 ἔσσειται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.
 Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 Οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆετέ τέκμωρ
 Ἰλίου αἰπυνῆς· μάλα γάρ ἐθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 420 Χεῖρα ἔην ὑπερέυχε, τεθαρσύνεασι δὲ λαοί.
 Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες, ἀριστήευσιν Ἀχαιῶν
 Ἀγγελίην ἀπόφασθε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
 Ὅφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
 Ἥ κέ σφιν νῆας τε σόη καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
 425 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆς· ἐπεὶ οὗ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη,
 Ἦν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομνηνίσαντος.
 Φοῖνιξ δ' αὐθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω,
 Ὅφρα μοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 Αὔριον, ἣν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξω.
 430 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
 Ὅψι δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 Δάκρυ' ἀναπρήσας· περὶ γὰρ δῖε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Εἰ μὲν δὴ νόστιον γε μετὰ φρεσὶ, παῖδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 435 Βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θεοῖσιν
 Πῦρ ἐθέλεις αἰδέηλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ
 Πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, αὐθι λιποίμην
 Οἶος; — σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεΰς
 Ἴηματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν
 440 Νήπιον, οὐπὼ εἰδόθ' ὁμοῖου πολέμοιο,
 Οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν.
 Τοῦνεκά με προέηκε, διδασκέμεναι τύδε πάντα,

- Μύθων τε φητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.
 Ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμε
 445 Λείπεσθ', οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίῃ θεὸς αὐτός,
 Ἰήρας ἀποξύσας, θήσειν νῆον ἡβώνοντα,
 Οἶον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
 Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο.
 Ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο.
 450 Τὴν αὐτὸς φιλέσσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
 Μητέρ' ἐμὴν· ἥ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων,
 Παλλακίδι προμιγῆναι, ἔν' ἐχθήρειε γέροντα.
 Τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' οἷσθαις,
 Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγεράς δ' ἐπεκέκλει Ἑριννῦς,
 455 Μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφίσσεσθαι φίλον νῆόν,
 Ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόνεια.
 Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὄξεϊ χαλκῷ.
 Ἀλλὰ τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὃς ἔ' ἐνὶ θυμῷ
 460 Δῆμου θῆκε φάτιν καὶ ὀνειδέα πόλλ' ἀνθρώπων.
 Ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
 Ἐνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύει ἐν φρεσὶ θυμός,
 Πατρὸς χωομένοιο, κατὰ μέγαρα σιρωφᾶσθαι.
 Ἡ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἑόντες
 465 Αὐτοῦ λισσόμενοι κατερῆτυον ἐν μεγάροισιν.
 Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς
 Ἐσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ
 Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἰφαιστοῖο.
 Πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.
 470 Εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἱανον.
 Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
 Ἥρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκείας αὐλῆς,
 Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμφ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ μοι ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή,
 475 Καὶ τότε ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκιῶς ἀραρυίας
 Ῥίξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἐρκίον αὐλῆς
 Ῥεῖα, λαθὼν φύλακας τ' ἄνδρας δμῳάς τε γυναῖκας.
 Φεύγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλιάδος εὐρυχόροιο,
 Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μῆλων,
 480 Ἐς Πηλῆα ἄναχθ'· ὃ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο,
 Καί με φίλησ', ὥς εἰ τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ
 Μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν.
 Καί μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὥπασε λαόν.
 Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσω.
 485 Καί σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῖ,

- Ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐθέλειςκας ἄμ' ἄλλω
 Οὔτ' ἐς δαῖτ' ἵεναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
 Πρὶν γ' ὅτε δῆ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
 Ὅφου τ' ἄσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχών·
 490 Πολιάκι μοι κατίδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
 Οἶνον, ἀποβλύζων ἐν νηπιῇ ἀλεγεινῇ.
 Ὡς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
 Τὰ φρονέων, ὃ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
 Ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 500 Μοιεύμην, ἵνα μοί ποτ' αἰκέει λοιγὸν ἄμύνῃς.
 Ἄλλ', Ἀχιλεῦ, δύμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τί σε χρὴ
 Νηλεὺς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
 Τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 Καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσιν,
 510 Λοιβῇ τε κρίςσῃ τε, παρατρωπῶσ' ἀνθρώποι
 Λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῇ καὶ ἁμάρτη.
 Καὶ γάρ τε Λιταὶ εἰσι Διὸς κούραι μεγάλοιο,
 Χωλαί τε ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῶ·
 Λί ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἀτῆς ἀλέγουσι κιούσαι.
 520 Ἢ δ' Ἀτὴ σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος· οὐνεκα πάσας
 Πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἴαν,
 Βλάβπτουσ' ἀνθρώπους· αἳ δ' ἐξακίονται ὀπίσσω.
 Ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσσαν ἰούσας,
 Τὸν δὲ μίγ' ὦνῃσαν, καί τ' ἔκλυνον εὐξαμένοιο·
 530 Ὅς δὲ κ' ἀγῆνηται, καὶ τε στερεῶς ἀποείπῃ,
 Λίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιούσαι,
 Τῷ Ἀτὴν ἄμ' ἔπευθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 Ἄλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεσθαι
 Τιμὴν, ἣτ' ἄλλων περ ἐπιγνῆμπτεϊ νόον ἐσθλῶν.
 540 Εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέρει, τὰ δ' ὀπισθ' ὀνομάζοι
 Ἀτρεΐδης, ἄλλ' αἰὲν ἐπιζιφελοῖς χαλεπαῖνοι,
 Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀποφύψιμτι κελοίμην
 Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέονσί περ ἔμπησ'
 Νῦν δ' ἄμα τ' ἀντίκα πολλὰ δ.δοῖ, τὰ δ' ὀπισθεν ὑπέσθη.
 550 Ἄνδρας δὲ λίσσισθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους,
 Κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκόν, οἵτε σοὶ αὐτῷ
 Φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξης,
 Μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νημεσσητὸν κεχολῶσθαι.
 Οὔτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
 560 Ἠρώων, ὅτε κεν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
 Δωρητοὶ τε πέλοντο, παρὰ ῥήτοί τ' ἐπέσσιγ'.
 Μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νῖον γε,
 Ὡς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν.

- Κουρήτας τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
 530 Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραννῆς·
 Κουρήτας δέ, διαπραθείειν μεμαῶτες Ἄρηϊ.
 Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὤρσεν,
 Χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῶ ἀλωῆς
 535 Οἶνεὺς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας·
 Οἷη δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κόρη μέγαλοιο,
 Ἥ λάθεται, ἥ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 Ἥ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα,
 ὤρσεν ἐπὶ χλόυνην σὺν ἄγριον, ἀργιόδοτα,
 540 Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν·
 Πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ,
 Αὐτῆσιν ῥίξῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μῆλων.
 Τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
 Πολλέων ἐκ πολλῶν θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας
 545 Καὶ κύνας· οὐ μὲν γὰρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσιν·
 Τόσσος ἦν, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.
 Ἥ δ' ἄμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτὴν,
 Ἀμφὶ σὺός κεφαλῇ καὶ δερμάτι λαχνήεντι,
 Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 550 Ὅφρα μὲν οὖν Μελέαγρος Ἀρηϊφίλος πολέμιζεν,
 Τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύνατο
 Τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πολέες περ ἑόντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων
 Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων·
 555 Ἥτοι ὃ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ· χωόμενος κῆρ,
 Κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,
 Κούρῃ Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐηνίης,
 Ἰδεῶ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένητ' ἀνδρῶν
 Τῶν τότε — καὶ ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἵλετο τόξον
 560 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης·
 Τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνην καλίσσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 Μήτηρ, Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα,
 Κλαῖ', ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνῆρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων —
 565 Τῇ ὄγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγέα πέσσων,
 Ἐξ ἄρῃων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ ῥα θεοῖσιν
 Πόλλ' ἀχέουσ' ἱεῖται κασιγνήτοιο φόνοιο·
 Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοῖα,
 Κικλήσκουσ' Αἴδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,
 570 Πρόχην καθεζομένην, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
 Παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐριννύς

- Ἐκλυεν δὲ Ἑρίβειυσφιν, ἀμαίλιχον ἥτορ ἔχουσα·
 Τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὄμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει,
 Πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 715 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους.
 Ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον.
 Ὀππόθι πιότατον πεδίον Καλυθῶνος ἐραννῆς,
 Ἐνθα μιν ἦνωγον τίμινος περικαλλὲς ἐλίσθαι,
 Πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἡμισυ, οἶνοπέδοιο,
 720 Ἡμισυ δέ, ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.
 Πολλὰ δὲ μιν λιτάνευε γέρον ἱππηλάτα Οἰνεύς,
 Οὔδοῦ ἐπιμβεβαῖς ὑψηρεφίος θαλάμοιο,
 Σείων πολλητὰς σανίδας, γουνούμενος νύκν·
 Πολλὰ δὲ τόνγε κασιγνηται καὶ πότνια μήτηρ
 725 Ἐλίσσονθ'· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο· πολλὰ δ' ἱταῖροι,
 ὣς οἱ κεινότατοι καὶ φίλιatoi ἦσαν ἀπάντων·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργῳ
 Βαῖνον Κουρῆτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ.
 730 Καὶ τότε δὴ Μελέαγρον εὖζωνος παρὰ κοιτίς
 Λίσσειτ' ὀδυρομένη, καὶ οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
 Κήδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἀλήη·
 Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δὲ τε πῦρ ἀμαθύνει,
 Τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
 735 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
 Βῆ δ' ἵεναι, χροῖ δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανόωντα.
 Ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἥμαρ,
 Εἷξας φ' θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσαν
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἤμυνε καὶ οὕτως
 740 Ἀλλὰ σὺ μὴ τοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδὲ σε δαίμων
 Ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος· κάκιον δὲ κεν εἴη,
 Νηυσὶν καιομένῃσιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ἐπὶ δώροισι
 Ἔρχεο· ἴσον γὰρ σε θεῶ τίσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δῦης,
 745 Οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσσει, πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Φοῖνιξ, ἅττα γεραιέ, Διοτρεφές, οὔτι με ταύτης
 Χρεῖα τιμῆς· φρονέω δὲ τιτιμῆσθαι Διὸς αἵση,
 Ἥ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰς ὅκ' αὐτμῇ
 750 Ἐν στήθεσσι μίγη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Μὴ μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων,
 Ἀτρεΐδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρή
 Τὸν φιλείειν, ἵνα μὴ μοι ἀπέχθῃαι φιλείοντι·

- Κουρήτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
 130 Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραννῆς·
 Κουρήτες δέ, διαπραθείειν μεμαῶτες Ἄρηϊ.
 Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὤρσεν,
 Χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῶ ἀλωῆς
 135 Οἰνεὺς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας·
 Οἷη δ' οὐκ ἔρφεξε Διὸς κούρη μεγάλοιο,
 Ἥ λάθεται, ἥ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 Ἥ δὲ χολωσαμένη, διὸν γένος, Ἰοχέαιρα,
 ὤρσεν ἐπὶ χλόυνην σὺν ἄγριον, ἀργιόδοντα,
 140 Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν·
 Πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ,
 Αὐτῇσιν ῥέξῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.
 Τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελιάγρος,
 Πολλέων ἐκ πολλῶν θηρητόρας ἄνδρας ἀγείρας
 145 Καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσιν·
 Τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.
 Ἥ δ' ἄμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτῇν,
 Ἀμφὶ σὺός κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι,
 Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 150 Ὅφρα μὲν οὖν Μελιάγρος Ἀρηίφιλος πολέμιζεν,
 Τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύναντο
 Τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πολέες περ ἱόντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Μελιάγρον ἔδυ χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων
 Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων·
 155 Ἴητοι ὃ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ,
 Κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,
 Κούρῃ Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐηνίης,
 Ἰδεῶ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
 Τῶν τότε — καὶ ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἵλετο τόξον
 160 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης·
 Τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 Μήτηρ, Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα,
 Κλαῖ', ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνήρπασε Φεῖβος Ἀπόλλων —
 165 Τῇ ὄγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγία πείσων,
 Ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ ῥα θεοῖσιν
 Πόλλ' ἀχέουσ' ἱεῖτο κασιγνήτοιο φόνοιο·
 Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοῖα,
 Κεκλήσκουσ' Αἶδην καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν,
 170 Πρόχην καθεζομένην, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
 Παῖδι δόμιν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς

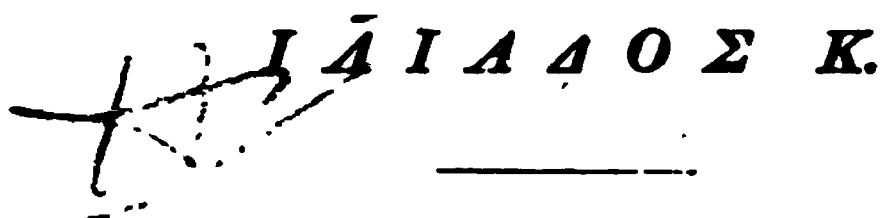

Ἐκλυεν ἔξ Ἑρίβουσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα ·
 Τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὄμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει,
 Πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 516 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους,
 Ἐξελθαῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον.
 Ὀππόθι πιότατον πεδῖον Καλυδῶνος ἐραννῆς,
 Ἐνθα μιν ἦνωγον τίματος περικαλλὲς ἐλίσθαι,
 Πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἤμισυ, οἶνοπέδοιο,
 520 Ἡμισυ δέ, ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.
 Πολλὰ δὲ μιν λιτάνευε γέρον· ἱππηλάτα Οἰνεύς,
 Οὔδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὑψηρεφείος θαλάμοιο,
 Σείων κολλητὰς σανίδας, γουνούμενος νύκν·
 Πολλὰ δὲ τότε καυλῶνται καὶ πότνια μήτηρ
 526 Ἐλίσσονθ'· ὁ δὲ μᾶλλον ἀνείκετο· πολλὰ δ' ἱταῖροι,
 Οἳ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπαιθον,
 Ἥρην γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
 Βαῖνον Κουρῆτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ.
 530 Καὶ τότε δὴ Μελίαγρον εὖζωνος πυράχοιτις
 Αἰσσεῖτ' ὀδυρομένη, καὶ οἳ κατέλεξεν ἅπαντα
 Κῆδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἀλόφῃ·
 Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δὲ τε πῦρ ἀμαθύνει,
 Τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
 536 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
 Βῆ δ' ἵεναι, χροῖ δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανόωντα.
 Ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἥμαρ,
 Εἵξας ᾧ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσαν
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἤμυνε καὶ οὕτως
 542 Ἀλλὰ σὺ μή τοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδὲ σε δαίμων
 Ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος· κάκιον δὲ κεν εἶη,
 Νηυσὶν καιομένῃσιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ἐπὶ δώροισι
 Ἐρχεο· ἴσον γάρ σε θεῶν τίσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύης,
 548 Οὐκ ἐθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσαι, πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Φοῖνιξ, ἅττα γεραῖά, Διοτρεφές, οὔτι με ταύτης
 Χρεὼ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἵση,
 Ἥ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰς ὅκ' αὐτμῇ
 554 Ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρεῖω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων,
 Ἀτρεΐδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρὴ
 Τὸν φιλεῖν, ἵνα μή μοι ἀπέχθῃται φιλίοντι·

- 616 Καλόν τοι σὺν ἔμοι τὸν κήδειν, ὅς κ' ἐμὲ κήδη.
 Ἴσον ἔμοι βασιλεὺς, καὶ ἡμῖσι μείρο τιμῆς.
 Οὗτοι δ' ἀγγελεύουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξο μένων
 Εὐνῇ ἐνι μαλακῇ· ἅμα δ' ἡοῖ φαινομένηφιν
 Φρασσόμεθ', ἥ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἥ κε μένωμεν.
 620 Ἦ, καὶ Πατρόκλη' ὄγ' ἐπ' ὄφρ' ὕσι νεῦσε σιωπῇ,
 Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
 Ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοῖατο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
 Ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 625 Ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκᾷ μύθοιο τελευτῇ
 Τῇδ' ἔγ' ὁδῶ κρανέεσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
 Χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ ἔόντα,
 Οἳ πού νῦν ἔαται ποτιδέγμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἀγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν·
 630 Σχέτιλος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότιτος ἑταίρων,
 Τῆς, ἥ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίλομεν ἔσοχον ἄλλων·
 Νηλῆς! — καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος
 Ποινὴν ἣ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·
 Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ, πύλλ' ἀποτίσας·
 635 Τοῦ δ' ἔτ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
 Ποινὴν δεξαμένου. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
 Οἴης. νῦν δέ τοι ἐπὶ παρὶσσομεν ἔσοχ' ἀρίστας,
 Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι· σὺ δ' ἴλαον ἔνθεο θυμόν,
 640 Αἰδεσσαὶ δὲ μέλαθρον· ὑπαιρόφιοι δὲ τοί εἰμεν
 Πληθύς ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δὲ τοι ἔσοχον ἄλλων
 Κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλιατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 Αἴαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κούρανε λαῶν,
 645 Πάντα τί μοι κατὰ θυμόν εἰσω μυθήσασθαι·
 Ἀλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὅππότε' ἐκείνων
 Μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
 Ἀτρεΐδης, ὥς τίς τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 Ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
 650 Οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεθήσομαι αἵματόεντος,
 Πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
 Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι,
 Κτείνοντ' Ἀργεῖους, κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας.
 Ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 655 Ἐκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι οἶω.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δὲ ἕκαστος ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 Σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.

- Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῶῃσι κέλευσεν,
 Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λῆχος ὅττι τάχιστα.
- 600 Αἰ δ' ἐπιπιδόμεναι στόρεσαν λῆχος, ὥς ἐκέλευσεν,
 Κῶεά τε φῆγός τε, λίνιοιό τε λεπτὸν ἄωτον.
 Ἐνθ' ὃ γέρων κατέλεκτο, καὶ Ἴω διαν ἔμμενεν.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐδε μυχῶ κλισίης εὐπήκτου·
 Τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγε,
 605 Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρῃος.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· παρ δ' ἄρα καὶ τῇ
 Ἰφίς εὐῶτος, τὴν οἱ πόρε διος Ἀχιλλεύς,
 Σκυρον ἐλὼν αἰπείαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,
 610 Τούς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις νῆας Ἀχαιῶν
 Δειδέχαιτ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἔκ τ' ἐρίοντο·
 Πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Εἶπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶ
 Ἥ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξίμεναι δῆϊον πῦρ,
 615 Ἥ ἀπείπει, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβίσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 Πιμπλάνεται μένιος· σέ δ' ἀνάλνεται ἡδὲ σὰ δῶρα.
 620 Αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγει,
 Ὅπως κεν νῆάς τε σόῃς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Αὐτός δ' ἠπέλησεν, ἅμ' ἧοῖ φαινομένηφιν
 Νῆας εὐσσεῖλμους ἅλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελλίσσας.
 Καὶ δ' ἄν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι,
 625 Οἷκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμωρ
 Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἐθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 Χεῖρα ἔην ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
 Ὡς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἶδε τὰδ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,
 Αἴας καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω.
 630 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὃ γέρων κατέλεξατο· ὥς γὰρ ἀνώγει,
 Ὅφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἔς πατρίδ' ἔπηται
 Αὐρίον, ἣν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 [Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.]
 635 Δὴν δ' ἄνεο ἦσαν τετιηότες νῆες Ἀχαιῶν·
 Ὅψι δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Μὴ ὕφελις λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
 Μυρία δῶρα διδούς· ὃ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·
 640 Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγερορήσιν ἐνῆκας.

Ἄλλ' ἦτοι κεῖνον μὲν ξάσομεν, ἢ κεν ἴησιν,
 Ἦ κε μένη· τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὅπποτε κεν μιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νύξῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
 705 Νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
 Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῇ καλὴ ροδοδάκτυλος Ἥως,
 Καρπαλλίμως πρό νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους,
 Ὀτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.
 710 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 Καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
 Ἐνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

Ι Λ Ι Δ Ο Σ Κ.

Agamemno insomnis cum fratre Menelao lectis evocant Nestorem et alios principum, cum iisque excubias ad fossam obeunt (1-193). Consilio ibi, ut in trepidis rebus, habito, mittunt speculatores in castra Trojana, Diomedem atque Ulyssem (194-271). His aliquantum progressis præpes avis prosperum augurium affert (272-298). Eodem tempore Achivorum consilia exploratum prodierat Trojanus quidam, Dolo, Hectoris promissis incitatus, quem, ad navalia quum maxime tendentem, illi comprehendunt (299-381). Hic quum vitam sibi deprecatus, omnem situm castrorum, et, ubi Rhesus, rex Thracum, tenderet, indicavit, proditor a Diomede occiditur (382-464). Jam pergunt ad cubilia Rhesi, quem modo subvenisse cum insignibus equis audierant; et ipsum quidem cum duodecim sociis obtruncat Diomedes, equos avertit Ulysses (465-503). Heroës, a Minerva moniti, ne spe plura prædandi diutius morentur, dum Apollo Thraces et Trojanos excitat, salvi ad suos revertuntur (504-579).

Δ ο λ ώ ν ε ι α .

- Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
Εὖδον παννύχιοι, μαλακῶ δεδμημένοι ὕπνω·
Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
Ἵππος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
Ὡς δ' οἱ ἄν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἡὔκόμοιο,
Τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἢ χάλαζαν,
Ἢ νιφετόν, ὅτε πέρ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
Ἢ ποθὶ πιολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
Ὡς πυκλὴν ἐν στήθεσιν ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων
Νυόθεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δὲ οἱ φρένες ἐντός.
Ἴητοι οἱ ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειεν,
Θαύμαζεν πυρὰ πολλά, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρό,
Ἀνλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὀμαδὸν τ' ἀνθρώπων.
Αὐτὰρ οἱ ἐς νῆάς τε ὕδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,

- 15 Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθειλύνους ἔλκετο χαίτας
 Ὑψόθ' ἐόντι Διὶ· μέγα δ' εὐτενε κυδάλιμον κῆρ.
 Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηληϊὸν ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
 Εἴ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο,
- 20 Ἴκτις ἀλεξίκυκος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.
 Ὀρθωθείς δ' ἐνδυε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
 Πλοσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 Ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἐέσσατο δέρμα λέοντος,
 Αἰθωνος, μεγάλιοι, ποδηγεκὲς· εἴλετο δ' ἔγχος.
- 25 Ὡς δ' αὕτως Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
 Τηνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, μήτι πάθοιεν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ ἔθεν εἵνεκα πουλὺν ἐφ' ὑγρῇν
 Ἥλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 Παρδαλέη μὲν πρῶτα μετάφρετον εὐρὺ κάλυψεν
- 30 Ποικίλῃ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνῃην κεφαλῇφιν αἰέρας
 Θήκατο χαλκείην· δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ παχείῃ.
 Βῆ δ' ἴμεν ἀνοτήσων ὃν ἀδελφεόν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων ἤραυσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ.
 Τὸν δ' εὐρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα καλά,
- 35 Νῆϊ πάρα πρύμνῃ· τῷ δ' ἀσπύσιος γένει' ἐλθῶν.
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τίφθ' οὕτως, ἦθεῖτε, κορύσσειαι; ἦ τιν' ἐταίρων
 Ὀτρύνεις Τρῳέεσσιν ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δεῖδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
- 40 Ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἷος ἐπελθῶν
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπομειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, Διυτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
 Κερδαλέης, ἥτις κεν ἐρύσσεται ἡδὲ σωΐση
- 45 Ἀργείους καὶ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.
 Ἐκτορείοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρεῖνα θῆχ' ἱεροῖσιν.
 Οὐ γάρ πω ἰδόμην, οὐδ' ἔκλυον ἀνδρήσαντος,
 Ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέρμερ' ἐπ' ἡματι μητίσασθαι,
 Ὅσσ' Ἐκτωρ ἔρρεξε, Διὶ φίλος, νῆας Ἀχαιῶν,
- 50 Αὐτως, οὔτε θεῆς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.
 Ἔργα δ' ἔριξ', ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν
 Δηθά τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μήσαι' Ἀχαιοὺς
 Ἄλλ' ἔθι νῦν, Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεισσον,
 Πρὶμφα θεῶν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῖον
- 55 Εἴμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι· αἶ κ' ἐθέλῃσιν
 Ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἡδ' ἐπιτεῖλαι.
 Κεῖνῳ γάρ κε μάλιστα πιθόλατο· τοῖο γὰρ υἱὸς

- Σημαίνει φυλάκεσσι, καὶ Ἰδομενῆος ὀπάων,
 Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα.
 60 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Πῶς γὰρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις;
 Αὐθι μὲνω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθης,
 Ἢὲ θίω μετὰ σ' αὐτίς, ἐπὴν εὐ τοῖς ἐπιτέλλω;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 65 Αὐθι μίνειν, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοισιν
 Ἐρχομένῳ· πολλὰ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κίλευθοι.
 Φθίγγεο δ', ἥ κεν ἔησθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι,
 Πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
 Πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.
 70 Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα· ὣδ' ἐπὶ πῦρ ἄμμιν
 Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἔει κακότητα βαρεῖαν.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὐ ἐπιτέλλας.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 Τὸν δ' εὗρεν παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ,
 75 Εὐνῇ ἐνι μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο,
 Ἀσπὶς καὶ δύο δοῦρε, φαινή τε τρυφάλεια.
 Παρ δὲ ζωστήρ κείμετο παναίολος, ὃς ῥ' ὁ γεραιὸς
 Ζώννυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο,
 Λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γῆραϊ λυγρῷ.
 80 Ὀρθωθείς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας,
 Αἰρείδην προσέειπε, καὶ ξερεῖνέτο μύθῳ·
 Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἷος
 Νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 [Ἢέ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἢ τιν' ἐταίρων;]
 85 Φθίγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτει δέ σε χρειᾶ;
 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Γνώσεται Αἰρείδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων
 Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰσόκ' αὐτμῇ
 90 Ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 Πλάζομαι ὣδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος
 Ἰκάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κήδε' Ἀχαιῶν.
 Αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια, οὐδέ μοι ἦτορ
 Ἐμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτῃμαι· κραδίη δέ μοι ἔξω
 95 Στήθεων ἐκθρώσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.
 Ὀλ' εἴ τι θραίνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέγ' ὕπνος ἰκάνει·
 Δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείλομεν, ὄφρα ἴδωμεν,
 Μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηκότις ἦδὲ καὶ ὕπνω
 Κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.
 100 Δυσμενίης δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵεται· οὐδέ τι ἴδωμεν,

- Μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' ἡμείβειτ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Οὐ θῆν' Ἐκτορι πάντα νοήματα μητιέτα Ζεὺς
 105 Ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται· ἀλλὰ μιν οἶω
 Κῆδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
 Ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.
 Σοὶ δὲ μάλ' ἔφομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
 Ἡμῖν Τυδείδην δουρικλυτὸν ἦδ' Ὀδυσῆα,
 110 Ἴδ' Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος ἄλκιμον υἱόν.
 Ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν,
 Ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα·
 Τῶν γὰρ νῆες ἕασιν ἐκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.
 Ἀλλὰ φίλον περ ἑόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
 115 Νεικέσω — εἴπερ μοι νεμεσήσεται — οὐδ' ἐπικεύσω,
 Ὡς εὖδει, σοὶ δ' οἶω ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.
 Νῦν ὄφειλεν κατὰ πάντας ἁριστῆας πονέεσθαι
 Λισσόμενος· χρεῖώ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 120 Ὡ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιάσθαι ἄνωγα·
 Πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,
 Οὐτ' ὄκνω εἶκων, οὐτ' ἀφραδίῃσι νόοιο,
 Ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέχμενος ὄρμην.
 Νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο, καὶ μοι ἐπέστη.
 125 Τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι, οὓς σὺ μεταλλάξ.
 Ἀλλ' ἴομεν· κείρους δὲ κίχησόμεθα πρὸ πυλάων
 Ἐν φυλάκισσ'· ἵνα γὰρ σφιν ἐπέφραδον ἡγερέεσθαι.
 Τὸν δ' ἡμείβειτ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Οὕτως οὔτις οἱ νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιθήσει.
 130 Ἀργείων, ὅτε κῖν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν,
 Διπλῆν, ἐκταδίην, οὐλῇ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
 135 Εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ·
 Βῆ δ' ἵεναι κατὰ νῆας Ἀχαιοῖν χαλκοχιτώνων.
 Πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 Ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Φθεγζάμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή,
 140 Ἐκ δ' ἤλθε κλισίης, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθαι
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅ,τι δὴ χρεῖώ τόσον ἵκει;
 Τὸν δ' ἡμείβειτ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

- Διογενὶς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 145 Μὴ τεμέσσω· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 Ἄλλ' ἔπεν, ἔφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὄντ' ἐπίοικεν
 Βουλᾶς βουλευεῖν, ἢ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ κλισίῃνδε κιῶν πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ποικίλον ἄμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
 150 Βᾶν δ' ἐπὶ Τυδείδῃν Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον
 Ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἄμφι δ' ἑταῖροι
 Εὐδὸν· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δὲ σφιν
 Ὀρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο· τῇλε δὲ χαλκὸς
 Λάμψ', ὥς τε στεροπὴ πατρὸς Διός. αὐτὰρ ὃγ' ἦρως
 155 Εὐδ', ὑπὸ δ' ἑστρωτο ρινὸν βοὸς ἀγραύλοιο·
 Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπῃς τετάνυστο φαινός.
 Τὸν παρσιῆς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 Λαῖξ ποδὶ κινήσας, ὠτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην·
 Ἐγρεο, Τυδίδος υἱέ! τί πάννυχον ὕπνον ἀντιῖς;
 160 Οὐκ αἴτις, ὥς Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο
 Εἵπται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μύλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,
 Καί μιν φωνήσας ἔπια πιερόεντα προσηύδα·
 Σχέτιλός ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πόρον οὔποτε λήγεις.
 165 Οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασιν νεώτεροι υἱες Ἀχαιῶν,
 Οἳ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλῆων,
 Πάντη ἐποιχόμενοι; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν εἶπες.
 170 Εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
 Καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιχόμενος καλέσειεν·
 Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρεὶώ βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς,
 Ἢ μάλα λιγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ βιώναι.
 175 Ἄλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος υἱὸν
 Ἀνστήσον — σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος — εἴ μ' ἐλαίφεις.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἄμφ' ὤμοισιν ἐίσσατο δέρμα λείοντι
 Αἰθωνος, μεγάλιοιο, ποδηγεῖς· εἴλετο δ' ἔγχος.
 Βῆ δ' ἰάναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγει ἦρως.
 180 Οἳ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
 Οὐδέ μιν εὐδοντας φυλάκων ἱγήτορας εὗρον·
 Ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἴατο πάντες.
 Ὡς δὲ κύνας περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ,
 Θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅς τε καθ' ὕλην
 85 Ἐρχεται δι' ὄρεσφι· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
 Ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν· ἀπὸ τῆς σφισιν ὕπνος ὄλωλεν·

- Ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροϊν ὀλώλει,
 Νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν· πεδλονδε γὰρ αἰεὶ
 Τετράφαθ', ὅππότε' ἐπὶ Τρώων αἴοιεν ἰόντων.
 190 Τοὺς δ' ὁ γέρον γήθησεν ἰδὼν, θάρσυνέ τε μῦθον·
 [Καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 Οὐτὼ νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μηδέ τιν' ὕπνος
 Αἰρεῖται, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.
 Ὡς εἰπὼν τύφροιο δῖεσσυτο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 195 Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλήν.
 Τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
 Ἦσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάσθαι.
 Τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὄρυκτὴν, ἐδριόωντο
 Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος
 200 Πιπτόντων· ὅθεν αὐτίς ἀπειράπεται ὄβριμος Ἐκτωρ,
 Ὀλλύς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νῦξ ἐκάλυψεν.
 Ἐνθα καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλλήλοισι πίφασκον.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ιεφθήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπλῖθοιθ' ἐγὼ αὐτοῦ
 205 Θυμῷ τολμήεντι, μετὰ Τρῶας μεγαθύμους
 ἔλθειν; εἴ τινά που δηῖων ἔλοι ἐσχατιόωντα,
 Ἥ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
 Ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἥ μεμάασιν
 Αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἥ πόλινδε
 210 Ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς.
 Ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἄψ εἰς ἡμέας ἔλθοι
 Ἀσκηθῆς· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἶη
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ οἱ δόσις ἔσσειται ἐσθλή.
 Ὅσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατεύουσιν ἄριστοι,
 215 Τῶν πάντων οἱ ἕκαστος οἷν δώσουσι μέλαιναν,
 Θῆλυν, ὑπόρρητον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·
 Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 220 Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 Ἀνδρῶν δυσμενέων δύναι στρατὸν ἐγγὺς ἐόντων,
 Τρώων· Ἀλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἅμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,
 Μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται.
 Σύν τε δὴ ἔρχομένω, καὶ τε πρός τοῦ ἐνόησεν,
 225 Ὅπως κέρδος ἔη· μούνοσ δ' εἶπερ τε νοήσῃ,
 Ἀλλὰ τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἔπισθαι·
 Ἦθελέτην Αἴαντε δύω, θεράποντες Ἄρης,
 Ἦθελε Μηριόνης, μάλα δ' ἦθελε Νέστορος υἱός·

- 220 Ἦθελε δ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 Ἦθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδύναι ὄμιλον
 Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετίειπεν ἄναξ ἄνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τυδεΐδῃ Διομήδεις, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 225 Τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἰρήσεις, ὃν κ' ἐθέλῃσθα,
 Φαινομένων τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί.
 Μηδὲ σύγ', αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἄρειον
 Καλλείπειν, σὺ δὲ χεῖρον ὀπάσσειν, αἰδοῖ ἔκων,
 Ἐς γενεὴν ὀρόων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.
 230 Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
 Τοῖς δ' αὖτις μετίειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλίσσθαι,
 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
 Οὐ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 235 Ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δὲ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη;
 Τούτου γ' ἱσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο
 Ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Τυδεΐδῃ, μήτ' ἄρ με μάλ' αἶνεε, μήτε τι νείκει·
 240 Εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
 Ἄλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νύξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠώς·
 Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῶχῃκεν δὲ πλίων νύξ,
 Τῶν δύο μοιράων, τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λείλειπται.
 Ὡς εἰπόνθ' ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.
 245 Τυδεΐδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 Φάσγανον ἄμφηκες — τὸ δ' ἰὸν παρὰ νηῖ λείλειπτο —
 Καὶ σάκος· ἄμφι δὲ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκεν
 Ταυρεῖην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἥτε καταῖτυξ
 Κίχληται, φύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηνῶν.
 250 Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην,
 Καὶ ξίφος· ἄμφι δὲ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκεν,
 Ῥινοῦ ποιητήν· πολέσιν δ' ἐντοσθεν ἱμάσιν
 Ἐντέτατο στερεῆς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
 Ἀργιόδοντος υἱὸς θαμῆες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 255 Εὐ καὶ ἐπισταμένως· μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει.
 Τίγ' ῥά ποτ' ἐξ Ἑλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδας
 Ἐξέλειτ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·
 Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·
 Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξεινήϊον εἶναι·
 260 Αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν αἷ παιδὶ φορῆναι·
 Δὴ τότε Ὀδυσσεὺς πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.
 Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,

- Βάν ῥ' ἵεναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτήθι πάντας ἀρίστους
 Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἤκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο
 275 Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 Νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάξαντος ἄκουσαν.
 Χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς, ἠρᾶτο δ' Ἀθήνη·
 Κλυθί μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεὶ
 Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
 280 Κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστα με φίλαι, Ἀθήνη·
 Δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐὺκλείας ἀφικέσθαι,
 Ρῖξαντας μέγα ἔργον, ὃ κε Τρώεσσι μελήσει.
 Δεύτερος αὖτ' ἠρᾶτο βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 285 Σπεῖό μοι, ὥς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδεΐ δῖω
 Ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει.
 Τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοὺς·
 Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν
 Κεῖσ'· ἀτὰρ ἄψ ἀπιὼν μάλα μέρμερα μῆσατο ἔργα,
 290 Σὺν σοί, δια θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης.
 Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε.
 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦτιν, εὐρυμέτωπον,
 Ἀδμήτην, ἣν οὐπὼ ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·
 Τήν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.
 295 Ὡς ἔφαν εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 Βάν ῥ' ἵμεν, ὥστε λέοντε δύνω, διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Ἄμ φόνον, ἅν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἶασ' Ἐκτωρ
 300 Εὐδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
 Ὅσσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 Τοὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν·
 Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν
 Δώρῳ ἔπι μεγάλῳ; μισθὸς δὲ οἱ ἄρκιος ἔσται.
 305 Δώσω γὰρ δίφρον τε, δύνω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
 Οἳ κεν ἄριστοι ἔωσι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 Ὅστις κε τλαίῃ, οἳ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο,
 Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
 Ἥε φυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τοπάρους περ,
 310 Ἥ ἤδη χεῖρεσσιν ὕφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
 Φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Νύκτα φυλασσίμεναι, καμᾶται ἀδδηκότες αἰνῶ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Ἦν δὲ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,
 315 Κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος·

- Ὅς δ' ἤ τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδῶκης·
 Αὐτὰρ ὁ μῦθος ἔην μετὰ πάντα κασιγνήτησιν.
 Ὅς ῥα τότε Τρῳσὶν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπεν·
 Ἑκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 320 Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καὶ μοι ὁμοσσον,
 Ἥ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ
 Δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Ἰηλεῖωνα.
 Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.
 325 Τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἰμι διαμπερές, ὄφρ' ἂν ἴκωμαι
 Νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
 Βουλὰς βουλευέιν, ἧ φευγέμεν, ἧ μάχεσθαι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβει, καὶ οἱ ὁμοσσεν
 Ἰστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρέγδουπος πόσις Ἥρης,
 330 Μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχῆσεται ἄλλος
 Τρῳῶν· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐευσθαι.
 Ὡς φάτο, καὶ ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε· τὸν δ' ὀρόθυνεν.
 Αὐτίκα δ' ἄμφ' ὥμοισιν ἐβύλλετο καμπύλα τόξα·
 Ἔσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥιτὸν πολιοῖο λύκοιο,
 335 Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην· ἔλε δ' ὄξυν ἄκοντα·
 Βῆ δ' ἵεναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
 Ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἄψ' Ἑκτορι μῦθον ἀπολσεῖν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὄμιλον,
 Βῆ ῥ' ἂν ὁδὸν μεμαώς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα
 340 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ,
 Οὐκ οἶδ', ἧ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρησιν,
 Ἥ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηῶτων.
 Ἀλλ' ἐγώ μιν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο
 345 Τυτθόν· ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἔλοιμεν
 Καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεςσιν,
 Αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιειλεῖν,
 Ἐγχεῖ ἐπαΐσσω, μήπως προτὶ ἄστν ἀλύξῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντε, παρέξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν
 350 Κλινθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὦκα παρὶδραμεν ἀφραδίησιν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέην, ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται
 Ἡμιόνων — αἱ γὰρ τε βοῶν προφερέσιτεραί εἰσιν,
 Ἐλκόμεναι νεοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον —
 Τὼ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστη δοῦπον ἀκούσας.
 355 Ἐλπετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀπαστρέψοντας ἑταίρους
 Ἐκ Τρῳῶν ἵεναι, πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄπεςαν δουρηνεκές, ἧ καὶ ἔλασσον.
 Γρῷ ῥ' ἀνδρας δηΐτους, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα

- Φευγέμεναι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὥρμηθησαν.
 360 Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντες δ'ὺν κύνε, εἰδότε θήρης,
 ἼΙ κεμάδ' ἤε λαγῶν ἐπείγεται ἐμμενὲς αἰεὶ
 Χῶρον ἄν' ὑλήενθ', ὃ δέ τε προθέησι μεμηκώς·
 Ὡς τὸν Τυδεΐδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
 Λαοῦ ἀποτμήξαντες, διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ.
 365 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγῆσεσθαι φυλάκεσσιν,
 Φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαι' Ἀθήνη
 Τυδεΐδῃ· ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
 Φθαίῃ ἐπευξάμενος βαλέειν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 Δουρὶ δ' ἐπαῦσων προσέφη κρατερός Διομήδης·
 370 Ἢέ μιν', ἤέ σε δουρὶ κιχήσομαι· οὐδέ σέ φημι
 Δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἢ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, ἐκὼν δ' ἡμάρτανε φαιτός.
 Δεξιτερόν δ' ὑπὲρ ὦμον εὖξου δουρὸς ἀκωκὴ
 Ἐν γαίῃ ἐπάγη· ὃ δ' ἄρ' ἔστι, τάρβησέν τε,
 375 Βαμβαίνων — ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων
 Χλωρὸς ὑπαὶ δέλους· τῷ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην,
 Χειρῶν δ' ἠψάσθην· ὃ δὲ δακρύσας ἔπος ηὔδα·
 Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδον
 Χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
 380 Τῶν κ' ὑμῖν χαρίσαιο πατήρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 Εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Θάρσει, μηδὲ τί τοι θύνατος καταθύμιος ἔστω·
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 385 Ἴῃ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται οἶος
 Νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι·
 Ἢ τίνα συλήσων νεκρῶν κατατεθνηώτων·
 Ἢ σ' ἔκτωρ προΐηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν·
 390 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Λόλων· ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα·
 Πολλῇσιν μ' ἄτησι παρέκ νόον ἤγαγεν ἔκτωρ,
 Ὅς μοι Πηλείωνος ἀγανοῦ μῶνυχας ἵππους
 Δωσέμεναι κατένευσσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 Ἰνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 395 Ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἕκ τε πυθέσθαι,
 Ἢ ἐφυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τοπάρους περ,
 Ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
 Φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
 Νύκτα φυλασσεμέναι, καμιάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.
 400 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἢ ῥά νύ τοι μεγάλων δῶρων ἐπεμαίετο θυμός,

- Ἴππων Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἣδ' ὀχέεσθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 406 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον·
 Ποῦ νῦν δεῦρο κιῶν λίπες Ἐκτορα, ποιμένα λαῶν;
 Ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται Ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι;
 Πῶς δ' αἰ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί;
 [Ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάασιν
 410 Αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἢ πόλινδε
 Ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμύσαντό γ' Ἀχαιοὺς·]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσὶν,
 415 Βουλὰς βουλευέει θεῖου παρὰ σήματι Ἴλου,
 Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακίς δ' ἅς εἴρειαι, ἥρως,
 Οὔτις κεκριμένη ῥύεται σιρατόν, οὐδὲ φυλάσσει.
 Ὅσσοι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, οἷσιν ἀνάγκη,
 Οἱ δ' ἐγρηγόρθασιν, φυλασσέμεναί τε γέρονται
 420 Ἀλλήλοισι. αἰτὰρ αὖτε πολὺκλήτοι ἐπίκουροι
 Εὐδοῦσι· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπίουσι φυλάσσειν·
 Οὐ γὰρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἴαται, οὐδὲ γυναῖκες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἵπποδάμοισιν
 425 Εὐδοῦσ', ἢ ἀπάνευθε; δειπέ μοι, ὕφρα δαείω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Πρὸς μὲν ἄλός Κᾶρες καὶ Παῖονες ἀγκυλότοχοι,
 Καὶ Λίλεις καὶ Καύκωνες, δῖοί τε Πελασγοί·
 430 Πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοὶ τ' ἀγέροχοι,
 Καὶ Φρύγες ἵπποδάμοι καὶ Λήγονες ἵπποκορυσταί.
 Ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερίεσθαι ἕκαστα;
 Εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδύναι ὄμιλον,
 Θρηῖκες οἷδ' ἀπάνευθε νεήλιδες, ἔσχατοι ἄλλων·
 435 Ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς, παῖς Ἰῖονῆος.
 Τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἶδον ἠδὲ μεγίστους·
 Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὅμοιοι.
 Ἄρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἥσκηται·
 Τείχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 440 Ἴλυσθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν
 Ἀνδρῶσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσειτον ὠκυπόροισιν,
 Ἦ ἐμὲ δῆσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλεῖ δεσμῷ,
 Ὅφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πειρηθῇτον ἐμεῖο,

- 445 ἼΙ ῥά κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἧς καὶ οὐκί.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Μὴ δὴ μοι φύξιν γει, Δόλων, ἐμβύλλεο θυμῷ,
 Ἔσθλα περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἀμάς.
 Εἰ μὲν γάρ κ' σε νῦν ἀπολύσομεν, ἧς μεθῶμεν,
 450 ἼΙ τε καὶ ὑστερον εἰσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ἴἱε διοπτρεύσων, ἧ ἐναντίβιον πολέμῳ.
 Εἰ δ' κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
 Οὐκέτι ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσειαι Ἀργεῖοισιν.
 ἼΙ, καὶ ὃ μὲν μιν ἔμελλε γενεῖου χειρὶ παχείῃ
 455 Ἀψάμενος λίσσεσθαι· ὃ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε,
 Φασγάνῳ αἶσα, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 Φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 Τυῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῇφιν ἔλοντο,
 Καὶ λυκεην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
 460 Καὶ τήγ' Ἀθηναίῃ ληϊτίδι διὸς Ὀδυσσεύς
 Τψόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Χαῖρε, θεά, τοῖςδεσσι! σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
 Πάντων ἀθανάτων ἐπιβασόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτὶς
 Πέμψον ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνύς.
 465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὑψόσ' αἶφας
 Θῆκεν ἀνὰ μυρικήν· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔσθηκεν,
 Συμμάρψας δόνακας, μυρικής τ' ἐριθιλέας ὄζους·
 Μὴ λάθῃ αὐτὶς ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
 Τῷ δ' ἐβάτην προτέρω, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα·
 470 Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἵξον ἰόντες.
 Οἱ δ' εὐδον καμάτῳ ἀδδηκότες, ἔντεα δ' ἐσφιν
 Καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον,
 Τριστοιχί· παρὰ δ' ἐσφιν ἐκάστω δίζυγες ἵπποι.
 Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὐδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκείες ἵπποι
 475 Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμάσι δέδεντο.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δειξεν·
 Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὗτοι δ' ἐσφιν ἵπποι,
 Οὓς νῶϊν πίφαυσκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ, πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδέ τί σε χρὴ
 480 Ἐστιάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν· ἀλλὰ λυ' ἵππους·
 Ἴἱε σύγ' ἀνδρας ἐναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δ' ἐστόνος ὤρνυτ' αἰκῆς,
 Ἄορι θεινομένων· ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα.
 485 Ὡς δ' ἐλέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν,
 Αἴγειςιν ἧ ὄϊεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ·
 Ὡς μὲν Θρήϊκας ἀνδρας ἐπώχετο Τυδέος υἱός.

- Ὅφρα δυνάδεα' ἐπιφνεν· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ὅτινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστιάς,
 490 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μειόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκεν,
 Τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι
 Ρεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοῖατο θυμῷ,
 Νεκροῖς ἀμβαίροντες· ἀήθευσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο Τυδέος υἱός,
 495 Τὸν τρισκαιδέκατον μελιτῆρ' ἀπὸ θυμὸν ἀπηύρα,
 Ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη.
 [Τὴν ρίχτ', Οἰνείδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.]
 Τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λύε μώνυχας ἵππους,
 Σὺν δ' ἤειρεν ἱμῶσι, καὶ ἐξήλυνεν ὁμίλου.
 500 Τόξω ἐπιπλήσων· ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαινήν
 Ποικίλου ἐκ δίφροιο τοήσατο χερσὶν ἐλέσθαι·
 Ροῖζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δῖω.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων, ὅτι κύντατον ἔρδοι·
 Ἢ ὅγε δίφρον ἐλῶν, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
 505 Ρυμοῦ ἐξερύοι, ἢ ἐκφέροι ὑψοῦς αἰέρας·
 Ἢ εἰ τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἔως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
 Ἐγγύθεν ἰσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·
 Νόστιον δὴ μνῆσαι, μεγαθύμου Τυδέος υἱέ,
 510 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς·
 Μὴ πού τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεῆς ὅπα φωνησάσης·
 Καρπαλίμοις δ' ἵππων ἐπεβήσεται· κόπιε δ' Ὀδυσσεὺς
 Τόξω· τοὶ δ' ἐπέτορτο θοοὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 515 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ὡς ἰδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσεν·
 Τῇ κοτέων, Τρῳάων κατεδύσατο πουλὺν ὄμιλον,
 Ὄρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἴπποκόωντα,
 Ῥήσου ἀνεψιὸν ἐυθλόν. ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀγορούσας,
 520 Ὡς ἰδε χῶρον ἐρήμον, ὅθ' ἕστασαν ὠκείες ἵπποι,
 Ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέησι φονῇσιν,
 Ὄμωξιν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηρεν ἑταῖρον.
 Τρῶων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὤρτο κυδοιμός,
 Θυτόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα,
 525 Ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι σκοπὸν Ἑκτορος ἔκταν,
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρυσσε, Διῦ φίλος, ὠκείας ἵππους·
 Τυδείδης δὲ χαμᾶζε θορῶν ἔναρα βροτόεντα
 Ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆϊ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἵππων.
 530 Μάστιξιν δ' ἵππους, τῶ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.

- [Νῆας ἔπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]
 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε, φώνησέν τε·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Πεύσομαι, ἣ ἔτυμον ἔρέω; κέλεται δέ με θυμός·
 135 Ἴππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει.
 Αἶ γὰρ δὴ Ὀδυσσεύς τε καὶ ὁ κρατερός Διομήδης
 ὦδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἔλασαιατο μώνυχας ἵππους.
 Ἄλλ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
 140 Οὔπω πᾶν εἶρητο ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
 Καί ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρέντες
 Δεξιῇ ἡσπάζοντο, ἔπεσσι τε μελιχίοισιν.
 Πρῶτος δ' ἐξερέεινε Ἰερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Εἰπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.
 145 Ὅπως τοὺςδ' ἵππους λάβειτον· καταδύντες ὄμιλον
 Τρώων; ἣ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;
 Αἰνῶς ἀκτίνεσσιν εἰκότες ἠέλλοιο.
 Αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίλογομαι, οὐδέ τί φημι
 Μιμνάζειν παρὰ νηυσί, γέρων περ ἐὼν πολεμιστής·
 150 Ἄλλ' οὔπω τοίους ἵππους ἶδον, οὐδ' ἐνόησα.
 Ἀλλὰ τιν' ὕμμ' οἶω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
 Ἀμφοτέροι γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Κούρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 155 ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Ρῦα θεός γ' ἐθίλων καὶ ἀμείνονας ἤεπερ οἶδε,
 Ἴππους δωρήσαιτ', ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 Ἴπποι δ' οἶδε, γεραιέ, νεήλυδες, οὓς ἐρεείνεις,
 Θρηϊκιοί· τὸν δὲ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
 160 ἔκτανε, παρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.
 Τὸν τρισκαίδεκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγύθι νηῶν·
 Τὸν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
 ἔκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί.
 Ὡς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,
 165 Καρχαλόων· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὅτε Τυδείδεω κλισίην εὐτυχτον ἴκοντο,
 Ἴππους μὲν κατέδησαν εὐτμήτοισιν ἱμᾶσιν
 Φάτνη ἔφ' ἱππείῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
 ἔστασαν ὠκύποδες, μεληιδέα πυρὸν ἔδοντες.
 170 Νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος
 Θῆκ' Ὀδυσσεύς, ὅφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαίαιτ' Ἀθήνη.
 Αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσση,
 Ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφὶ τε μηρούς.

Ἀντάρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν
 πα Νίφεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
 Ἐς δ' ἄσαμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο.
 Τὼ δὲ λοεσσαμένω, καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαῖω,
 Δείπνῃ ἐφῆξανέτην· ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
 Πλείου ἀφυσσάμενοι λείβον μελιηδία οἶτον.

579

365

482

848

14

2474

- Βάν φ' ἵεναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους
 Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο
 215 Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 Νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν.
 Χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς, ἠρᾶτο δ' Ἀθήνη·
 Κλῦθί μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεὶ
 Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
 220 Κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστα με φίλαι, Ἀθήνη·
 Δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας εὐκλείας ἀφικέσθαι,
 Ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὃ κε Τρώεσσι μελήσει.
 Δεύτερος αὖτ' ἠρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 225 Σπεῖό μοι, ὥς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδεΐδῳ
 Ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει.
 Τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοὺς·
 Αὐτὰρ ὁ μελίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν
 Κεῖσ'· ἀτὰρ ἄψ ἀπίων μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα,
 230 Σὺν σοί, δια θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης.
 Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε.
 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦριν, εὐρυμέτωπον,
 Ἀδμήτην, ἣν οὐπὼ ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·
 Τήν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσοῦν κέρασιν περιχεύας.
 235 Ὡς ἔφαν εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κόρη μεγάλοιο,
 Βάν φ' ἵμεν, ὥστε λέοντε δύνω, διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Ἄμ φόνον, ἂν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
 Οὐδέ μὲν οὐδέ Τρῶας ἀγήνορας εἶας Ἐκτωρ
 240 Εὐδαιν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
 Ὅσσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 Τοὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν·
 Τίς κεν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν
 Δώρῳ ἔπι μεγάλῳ; μισθὸς δὲ οἱ ἄρκιος ἔσται.
 245 Δώσω γὰρ δίφρον τε, δύνω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
 Οἳ κεν ἄριστοι ἔωσι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 Ὅστις κε τλαίη, οἳ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο,
 Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
 Ἥε φυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τοπάρους περ,
 250 Ἥ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
 Φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Νύκτα φυλασσίμεναι, καμᾶται ἀδδηκότες αἰνῶ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Ἦν δὲ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,
 255 Κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος·

- Ὅς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδῶκης·
 Αὐτὰρ ὁ μῦθος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτησιν.
 Ὅς ῥα τότε Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπεν·
 Ἑκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 330 Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καὶ μοι ὄμοσον,
 Ἡ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ
 Δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.
 335 Τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὅφρ' ἂν ἴκωμαι
 Νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
 Βουλὰς βουλεύειν, ἧ φευγέμεν, ἧ μάχεσθαι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβει, καὶ οἱ ὄμοσεν
 Ἰστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 340 Μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος
 Τρώων· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐευσθαι.
 Ὡς φάτο, καὶ ῥ' ἐπίορκον ἐπαίμοσε· τὸν δ' ὀρόθυνεν.
 Αὐτίκα δ' ἄμφ' ὤμοισιν ἐβύλλετο καμπύλα τόξα·
 Ἔσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥιπὸν πολιοῖο λύκοιο,
 345 Κρατὶ δ' ἐπὶ χτιδέην κυνέην· ἔλε δ' ὄξυν ἄκοντα·
 Βῆ δ' ἵεται προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
 Ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἄψ' Ἑκτορι μῦθον ἀποΐσειν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὄμιλον,
 Βῆ ῥ' ἂν ὁδὸν μεμαώς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα
 350 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ,
 Οὐκ οἶδ', ἧ νήεσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρησιν,
 Ἥ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων.
 Ἄλλ' ἐγὼ μιν μιν πρῶτα παρεξέλθειν πεδίοιο
 355 Τυτθόν· ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἔλοιμεν
 Καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσι,
 Αἰέ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ προτιειλεῖν,
 Ἐγχεῖ ἐπαΐσσω, μήπως προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντε, παρὲς ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν
 360 Κλινθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὥκα παρέδραμεν ἀφραδίησιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέην, ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται
 Ἥμιόνων — αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν,
 Ἐλκόμεναι ναιοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον —
 Τῷ μὲν ἐπιδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστη δοῦπον ἀκούσας.
 365 Ἐλπετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀποσιγέψοντας ἐταίρους
 Ἐκ Τρώων ἵεναι, πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄπεςαν δουρηνεκές, ἧ καὶ ἔλασσαν.
 Ἰγῷ ῥ' ἀνδρας δηΐους, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα

- Φευγέμεναι· τοὶ δ' αἴψα διώκειν ὤρμηθησαν.
 360 Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε, εἰδότε θήρης,
 Ἦ κεμάδ' ἤε λαγῶν ἐπείγεται ἐμμενὲς αἰεὶ
 Χῶρον ἂν ὑλήενθ', ὃ δέ τε προθέησι μεμηκώς·
 Ὡς τὸν Τυδείδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
 Λαοῦ ἀποτμήξαντε, διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ.
 365 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσι,
 Φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη
 Τυδείδῃ· ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 Φθαίῃ ἐπενεζόμενος βαλέειν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 Δουρὶ δ' ἐπαῖσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 370 Ἦε μὲν', ἤε σε δουρὶ κιχήσομαι· οὐδέ σε φημι
 Διηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἦ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, ἐκὼν δ' ἡμάρτανε φαιτός.
 Δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὤμον εὖξου δουρὸς ἀκωκῇ
 Ἐν γαίῃ ἐπάγη· ὃ δ' ἄρ' ἔστι, τάρβησέν τε,
 375 Βαμβαίνων — ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων
 Χλωρὸς ὑπαὶ δέλους. τῷ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην,
 Χειρῶν δ' ἀψάσθην· ὃ δὲ δακρύσας ἔπος ηὔδα·
 Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδον
 Χαλκός τε χρυσός τε, πολύμητός τε σίδηρος·
 380 Τῶν κ' ὕμιν χαρίσαιο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 Εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Θάρσει, μηδὲ τί τοι θύνατος καταθύμιος ἔστω·
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 385 Ἦν δ' οὕτοις ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται οἶος
 Νύκτα δι' ὄρφναίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 Ἦ τινα συλήσων νεκρῶν κατατεθνηώτων;
 Ἦ σ' ἔκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν;
 390 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Λόλων· ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα·
 Πολλῇσιν μ' ἄτησι παρέκ νόον ἤγαγεν ἔκτωρ,
 Ὅς μοι Πηλείωνος ἀγαυοῦ μῶνυχας ἵππους
 Δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 Ἰνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 395 Ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
 Ἦε φυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τοπάρους περ,
 Ἦ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
 Φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
 Νύκτα φυλασσεμέναι, καμιάτῳ ἀδδηκτές αἰνῶ.
 400 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός,

- Ἴκπων Λιακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἄλεγυνοι
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἣδ' ὀχέεσθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἄθανάτη τέκε μήτηρ.
 405 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον·
 Πού νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν;
 Πού δέ οἱ ἔντεα κείται Ἀρήϊα, πού δέ οἱ ἵπποι;
 Πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὐναί,
 [Ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάασιν
 410 Αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἥ πόλινδε
 Ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμύσαντό γ' Ἀχαιοὺς·]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Ἐκτὼρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσὶν,
 415 Βουλὰς βουλεύει θείου παρὰ σήματι Ἴλου,
 Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὴς δ' ἄς εἴρεται, ἥρως,
 Οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατόν, οὐδὲ φυλάσσει.
 Ὅσσοι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάροι, οἷσιν ἀνάγκη,
 Οἱ δ' ἐγρηγόρθασιν, φυλασσέμεναί τε γέρονται
 420 Ἀλλήλοισι· αἰτᾶρ αὖτε πολύκλητοι ἐπίκουροι
 Εὐδουσι· Τρῳαὶν γὰρ ἐπιτραπίουσι φυλάσσειν·
 Οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἶαται, οὐδὲ γυναῖκες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Πῶς γὰρ νῦν, Τρῳέεσσι μεμιγμένοι ἵπποδάμοισιν
 425 Εὐδουσι, ἢ ἀπάνευθε; δῖεπέ μοι, ὕφρα δαείω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Πρὸς μὲν ἄλῃς Κᾶρες καὶ Παῖονες ἀγκυλότοξοι,
 Καὶ Αἰλίγες καὶ Καύκωνες, δίοι τε Πελασγοί·
 430 Πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοί τ' ἀγέρωχοι,
 Καὶ Φρύγες ἵπποδάμοι καὶ Λήγονες ἵπποκορυσταί.
 Ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα;
 Εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδύναι ὄμιλον,
 Θρήϊκες οἷδ' ἀπάνευθε νεήλιδες, ἔσχατοι ἄλλων·
 435 Ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς, παῖς Ἰϋονῆος.
 Τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἶδον ἠδὲ μεγίστους·
 Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὅμοιοι.
 Ἄρμα δέ οἱ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου εὐ ἥσκηται·
 Τείχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 440 Ἴλυσθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν
 Ἀνδρῶσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσετον ὠκυπόροισιν,
 Ἦ ἐμὲ δῆσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλεῖ δεσμῶ,
 Ὅφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πειρηθῇτον ἐμεῖο,

- 446 Ἴδ' ὅα κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἥε καὶ οὐκί.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Μὴ δὴ μοι φύξιν γέ, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ,
 Ἔσθλα περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἔκεο χεῖρας ἐς ἀμάς.
 Εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἥε μεθώμεν,
 450 ἼΙ τε καὶ ὕστερον εἰσθα θοάς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 ἼΙε διοπτρεύσων, ἥ ἐναντίβιον πολεμίζων·
 Εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμείς ἀπὸ θυμὸν ὀλίσσης,
 Οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσεαι Ἀργείοισιν.
 ἼΙ, καὶ ὁ μὲν μιν ἔμελλε γενέλου χειρὶ παχείῃ
 455 Ἀψάμενος λίσσεσθαι· ὁ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσεν,
 Φαυγάνῳ αἴξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 Φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῇφιν ἔλοντο,
 Καὶ λυκεὴν καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
 460 Καὶ τὰ γ' Ἀθηναίῃ ληϊτίδι διὸς Ὀδυσσεύς
 Τυφὸς ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Χαῖρε, θεά, τοῖςδε συσι! σέ γάρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
 Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτὶς
 Πέμπων ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵπποις τε καὶ εὐνάς.
 465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὑψὸς αἰέρας
 Θῆκεν ἀνὰ μυρικήν· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
 Συμμάρψας δόνακας, μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους·
 Μὴ λάθοι αὐτὶς ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
 Τῷ δὲ βάτην προτέρω, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα·
 470 Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες.
 Οἱ δ' εὐδον καμάτῳ ἀδδηκότες, ἔντεα δὲ σφιν
 Κυλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὐ κατὰ κόσμον,
 Τριστοιχί· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω δίζυγες ἵπποι.
 Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὔδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκίεις ἵπποι
 475 Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμάσι δέδεντο.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν·
 Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὗτοι δὲ τοι ἵπποι,
 Οὓς νῶϊν πίψαυσκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ, πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδέ τί σε χρὴ
 480 Ἐστιάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν· ἀλλὰ λύ' ἵππους·
 ἼΙε σύ γ' ἀνδρας ἐναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰκῆς,
 Ἀορι θεινομένων· ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα.
 485 Ὡς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν,
 Αἶγῃσιν ἢ οἴεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ·
 Ὡς μὲν Θρήϊκας ἀνδρας ἐπώχετο Τυδεὺς υἱός,

- Ὅφρα δυνάδεα' ἔπεφνεν· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ὄντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραπτάς,
 490 Τὸν δ' Ὀδυσσεύς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκεν,
 Τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι
 Ρεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοῖατο θυυῶ,
 Νεκροῖς ἀμβαίνοντες· ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κινήσατο Τυδέος υἱός,
 495 Τὸν τρισκαιδέκατον μελιτῆα θυμόν ἀπηύρα,
 Ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη.
 [Τὴν νύκτ', Οἰνείδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.]
 Τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεύς λύε μώνυχας ἵππους,
 Σὺν δ' ἤειρεν ἱμῶσι, καὶ ἐξήλυνεν ὁμίλου,
 500 Τύζῳ ἐπιπλήσων· ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαινήν
 Ποικίλου ἐκ δίφροιο τοήσατο χειρὶν ἐλέσθαι·
 Ροίζησεν δ' ἄρα, πιφανύσκων Διομήδεϊ δίῳ.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων, ὅ,τι κύντατον ἔρδοι·
 Ἢ ὅγε δίφρον ἐλών, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
 505 Ρυμοῦ ἐξερύοι, ἥ ἐκφέροι ὑψὺς αἰέρας·
 Ἢ εἰς τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἔως ὁ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
 Ἐγγύθεν ἰσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·
 Νόστιου δὴ μνήσαι, μεγαθύμου Τυδέος υἱέ,
 510 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς·
 Μὴ πού τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεῆς ὅπα φωνησάσης·
 Καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσετο· κόπτε δ' Ὀδυσσεύς
 Τύζῳ· τοὶ δ' ἐπέτοντο θοαῖς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 515 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ὡς ἰδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσεν·
 Τῇ κοιτέων, Τρῳάων κατεδύσατο πουλὺν ὄμιλον,
 Ὡρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἴπποκόωντα,
 Ῥήσου ἀντιπῖον ἐσθλόν· ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας,
 520 Ὡς ἰδε χῶρον ἐρήμον, ὅθ' ἕστασαν ὠκείες ἵπποι,
 Ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλῆσι φονῇσιν,
 Ὡμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον.
 Τρῳάων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὤρτο κυδοιμός,
 Θυνόρτων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα,
 525 Ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἔκανον, ὅθι σκοπὸν Ἐκτορος ἔκταν,
 Ἐνθ' Ὀδυσσεύς μὲν ἔρυξε, Διὶ φίλος, ὠκείας ἵππους·
 Τυδείδης δὲ χαμᾶζε θορῶν ἔναρα βροτόεντα
 Ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆϊ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἵππων.
 530 Μάστιξιν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντα πετέσθην.

- [Νῆας ἔπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]
 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε, φώνησέν τε·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμὸς·
 135 Ἴππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει.
 Αἶ γὰρ δὴ Ὀδυσσεύς τε καὶ ὁ κρατερός Διομήδης
 ὦδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἔλασάϊατο μώνυχας ἵππους.
 Ἄλλ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
 140 Οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
 Καί ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρέντες
 Δεξιῇ ἡσπάζοντο, ἔπεσσι τε μειλιχίοισιν.
 Πρῶτος δ' ἐξερέεινε Ἰερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Εἰπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.
 145 Ὅπως τοὺςδ' ἵππους λάβετον· καταδύντες ὄμιλον
 Τρώων; ἢ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;
 Αἰνῶς ἀκτίνευσιν εἰοκότες ἡέλλοιο.
 Αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι, οὐδέ τί φημι
 Μιμνάζειν παρὰ νηυσί, γέρων περ ἐὼν πολεμιστῆς·
 150 Ἄλλ' οὔπω τοίους ἵππους ἶδον, οὐδ' ἐτόησα.
 Ἀλλὰ τιν' ὕμμ' ὅτ' ὠ δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Κούρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 155 ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Ῥῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας ἤεπερ οἶδ' ἐ,
 Ἴππους δωρήσαιο, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 Ἴπποι δ' οἶδε, γεραιέ, νεήλυδες, οὓς ἐρεείνεις,
 Θρηϊκιοί· τὸν δὲ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
 160 ἔκτανε, παρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.
 Τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγύθι νηῶν·
 Τὸν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
 ἔκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοί.
 Ὡς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,
 165 Καρχαλόων· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὅτε Τυδείδῃω κλισίῃν εὐτυχτον ἵκοντο,
 Ἴππους μὲν κατέδησαν εὐτμήτοισιν ἱμᾶσιν
 Φάτνην ἐφ' ἱππείῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
 ἔστασαν ὠκύποδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.
 170 Νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος
 Θῆκ' Ὀδυσσεύς, ὅφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαίαι' Ἀθήνη.
 Αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσση,
 Ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφὶ τε μηρούς.

Ἀντάρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν
 Νίψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
 Ἐς ᾧ ἄσαμίνθους βάντες εὐξίστας λοίσσαντο.
 Τῷ δὲ λοισσαμένῳ, καὶ ἀλειψαμένῳ λίπ' ἐλαίῳ,
 Δείπνῳ ἐφιζάνετην· ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
 Πλείου ἀφυσσάμενοι λείβον μελιηδία οἶνον.

~~1~~

579

365

482

748

14

2474

Ι Λ Ι Λ Δ Ο Σ Λ.

Instructus splendidis armis Agamemno mane copias suas in aciem educit, simul Hector et alii principes Trojanorum (1 – 66). Insolitâ virtute Agamemnonis, quæ et incognitam turbam inflamat, Trojani commoventur, magnâ clade acceptâ (67 – 162). Hector ipse, ad urbis usque mœnia repulsus, Jovis jussu impetum furentis adversarii declinat, donec ille saucius prælio egreditur (163 – 283). Quo facto, Hector ad pugnandum redit, et novum ardorem injicit suis (284 – 309). Aciem inclinatam restituunt Diomedes, Ulysses, Ajax: sed Diomedes, a Paride vulneratus, cito ad naves revehitur (310 – 400); item Ulysses, vulneratus a Soco, atque, eo transfixo, a Trojanis circumventus, ope Menelai et Ajacis dimicationi eripitur (401 – 488); mox Paridis sagittis vulnerantur Machao et Eurypylus (489 – 596). Machaonem, Nestoris curru prætervehentem, conspicatus Achilles, Patroclum mittit præsentia cogniturum (597 – 617). Is ubi Machaonem agnovit, a Nestore miserrimam fortunam prælii edocetur rogaturque. ut vel Achillem ad auxilium Achivis ferendum imploret, vel ipse, Achillis arma indutus, hostes terreat (618 – 803). In reditu Patroclus Eurypylum ex vulnere ægrum offendit, eique in tentorium delato medetur (804 – 848).

Ἄ γ α μ έ μ ν ο ν ο ς ἀ ρ ι σ τ ε ί α .

- Ἡὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἄγανού Τιθωνοῖο
 Ὡρνυθ', ἐν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἰδὲ βροτοῖσιν.
 Ζεὺς δ' Ἑριδα προΐαλλε θοὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν.
 Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεὺς μεγακῆτεϊ νηϊ μελαίνῃ,
 ἥ ῥ' ἐν μεσσήτῳ ἔσχε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσθε,
 Ἥμιν ἐπ' Αἴαντος κλισίῃς Τελαμωνιάδαο,
 Ἥδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας εἴσας
 Εἴρυσαν, ἠγορέῃ πύοντο καὶ κίρτεϊ χειρῶν.
 Ἐνθα στήσ' ἦῦσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε
 Ὀρθι', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκαστῷ
 Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἰδὲ μάχεσθαι.

- [Τοῖσι δ' ἄφαρ πύλεμος γλυκίων γένετ', ἔδ' νέεσθαι
 Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην εἰς πατρίδα γαῖαν.]
- 15 Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνοιγεν
 Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἰδύσατο νώροπα χαλκόν.
 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἄραρυτας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν,
 20 Τὸν ποτὲ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον εἶναι.
 Πλεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὐνεκ' Ἀχαιοὶ
 Ἔς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον·
 Τοῦνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
 Τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κῦάνοιο,
 25 Δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·
 Κῦάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχато προτὶ δειρὴν
 Τρεῖς ἑκάτερθ', ἱρῖσιν ἐοικότες, ἅστε Κρονίων
 Ἐν νέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δὲ οἱ ἦλοι
 30 Χρυσεῖοι πάμφαινον· ὑτάρ περὶ κοιλὸν ἦεν
 Ἀργύρεον, χρυσέοισιν ὑορτήρευσιν ὑρηρός.
 Ἄν δ' ἔλειτ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα θούριν,
 Καλήν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν·
 Ἐν δὲ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν εἴκοσι κασσιτέροιο
 35 Λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κῦάνοιο.
 Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γυργῶ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο,
 Δεινὸν διερχομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
 Τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμών ἦν· αἰτάρ ἐπ' αὐτῷ
 Κῦάνεος ἐλέλιχτο δράκων, κεφαλὰὶ δὲ οἱ ἦσαν
 40 Τρεῖς ἀμφιστρεφείς, ἐνὸς αἰχένος ἐκπεφυυῖαι.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάληρον,
 Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 Ἐῖλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
 Ὀξέα· τῇλε δὲ χαλκὸς ἅπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
 45 Αἰὲπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκῆνης.
 Ἥριόχῃ μὲν ἔπειτα ἑὼ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 Ἴππους ἐν κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐτ' ἐπὶ τάφρῳ·
 Αὐτοὶ δὲ προλῖες σὶν τεύχεσι θωρηχθέντες
 50 Ῥέουσι· ἄσβεστος δὲ βοή γένετ' ἠῶδι πρό.
 Φθάνει δὲ μέγ' ἱππῶν ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
 Ἴππῆες δ' ὀλίγον μετεκλίσθον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 Ὄρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἵκεν εἶρσας
 Αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὐνεκ' ἔμελλεν
 55 Πολλὺς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προΐκψειν.

Ι Λ Ι Λ Δ Ο Σ Λ.

Instructus splendidis armis Agamemno mane copias suas in aciem educit, simul Hector et alii principes Trojanorum (1 - 66). Insolitâ virtute Agamemnonis, quæ et incognitam turbam inflammat, Trojani commoventur, magnâ clade acceptâ (67 - 162). Hector ipse, ad urbis usque mœnia repulsus, Jovis jussu impetum furentis adversarii declinat, donec ille saucius prælio egreditur (163 - 283). Quo facto, Hector ad pugnam redit, et novum ardorem injicit suis (284 - 309). Aciem inclinatam restituunt Diomedes, Ulysses, Ajax : sed Diomedes, a Paride vulneratus, cito ad naves revehitur (310 - 400) ; item Ulysses, vulneratus a Soco, atque, eo transfixo, a Trojanis circumventus, ope Menelai et Ajacis dimicationi eripitur (401 - 488) ; mox Paridis sagittis vulnerantur Machao et Eurypylus (489 - 596). Machaonem, Nestoris curru prætervehentem, conspicatus Achilles, Patroclum mittit præsentia cogniturum (597 - 617). Iu ubi Machaonem agnovit, a Nestore miserrimam fortunam prælii edocetur rogaturque. ut vel Achillem ad auxilium Achivis ferendum imploret, vel ipse, Achillis arma indutus, hostes terreat (618 - 803). In reditu Patroclus Eurypylum ex vulnere ægrum offendit, eique in tentorium delato medetur (804 - 848).

Ἄ γ α μ έ μ ν ο ν ο ς ἀ ρ ι σ τ ε ί α .

Ἡὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
 Ὀρνυθ', ἔν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν·
 Ζεὺς δ' Ἴριδα προΐαλλε θοὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν.
 Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεὺς μεγακήτεϊ νηϊ μελαίνῃ,
 ἥ ῥ' ἐν μεσσήτῳ ἔσχε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσθε,
 Ἴμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίῃς Τελαμωνιάδαο,
 Ἴδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας εἴσας
 Εἵρυσαν, ἠγορῆη πίσυνοι καὶ κίρτεϊ χειρῶν.
 Ἐνθα στήσ' ἦϋσε θεὰ μέγα τε δειρόν τε
 Ὀρθι', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω
 Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.

- [Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἐξέ νέεσθαι
 Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην εἰς πατρίδα γαῖαν.]
- 15 Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδέ ζώονυσθαι ἄνωγεν
 Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἰδύσατο νώροπα χαλκόν.
 Κρημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν,
- 20 Τὸν ποτὶ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον εἶναι.
 Πεύθετο γὰρ Κύπριονδε μέγα κλέος, οὐνεκ' Ἀχαιοὶ
 Ἔς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον·
 Τοῦνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
 Τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο,
- 25 Δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·
 Κυάνεοι δὲ δρᾶκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν
 Τρεῖς ἑκάτερθ', ἱρυσιν ἐοικότες, ὥστε Κρονίων
 Ἐν νέφει στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δέ οἱ ἦλοι
- 30 Χρῦσειοι πύμφαινον· ἅτᾳρ περὶ κουλῆδ' ἦεν
 Ἀργύρεον, χρυσείοισιν ἀοριτήρεσσιν ἀρηρός.
 Ἄν δ' ἔλειτ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα θούριν,
 Καλήν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν·
 Ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν εἴκοσι κασσιτέροιο
- 35 Δευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἦν μέλανος κυάνοιο.
 Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γυργῶ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο,
 Δεινὸν διεκκομένη· περὶ δὲ Δειμός τε Φόβος τε.
 Τῆς δ' εἰς ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· αἷτᾳρ ἐπ' αὐτῷ
 Κυάνεος ἐλέλιχτο δρᾶκων, κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν
- 40 Τρεῖς ἀμφιστρεφές, ἐνὸς ἀνχένος ἐκπεφυυῖαι.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάλῃον,
 Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 Ἐΐλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
 Ὀξέα· τῇλε δὲ χαλκὸς ἅπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
- 45 Λίμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκλήνης.
 Ἥνιόχῃ μὲν ἔπειτα ἐῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 Ἴππους εὖ καὶ αὖ κόσμον ἐρυκέμεν αὐτ' ἐπὶ τάφρῳ·
 Αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὶν τεύχεσι θωρηχθέντες
- 50 Ῥεῖοντι· ἄσβεστος δὲ βοή γένετ' ἡῶθι πρό.
 Φθάν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
 Ἴππῆες δ' ὀλέγον μετεκλίσθον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 ὤρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν εἶρσας
 Αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὐνεκ' ἔμελλεν
- 55 Πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς ἄϊδι προΐΐψειν.

- Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμοῖ πεδίοιο,
 Ἴκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Αἰνείαν θ', ὃς Τρῶσιν, θεὸς ὧς, τίετο δῆμῳ,
 Τρεῖς τ' Ἀντινορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγένορα Διον,
 60 Ἰφὶθεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.
 Ἴκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντισ' εἵσθη.
 Οἶος δ' ἐκ νεφύων ἀναφαίνεται οὐλίου ἀστήρ,
 Ἰαμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυν ῥέφεα σκιόεντα.
 Ὡς Ἴκτωρ ὅτε μὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
 65 Ἄλλοι τε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δ', ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
 Ὀγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
 Πυρῶν ἢ κριθῶν· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει.
 70 Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 Δῆλουν, οὐδ' ἕτεροι μνῶντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
 Ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δὲ, λύκοι ὧς,
 Θῦνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα.
 Οἷη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοιισιν.
 75 Οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἔκηλοι
 Σφοῖαν ἐνὶ μεγάροισι καθεύατο, ἥχι ἐκάστω
 Δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.
 Πάντες δ' ἠτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
 Οὔνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 80 Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθεὶς,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθεύετο, κύδει γαίῳ,
 Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.
 Ὅφρα μὲν ἦως ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
 85 Τόφρα μὲν ἀμφοτέρων βέλε' ἦπτετο, πίπτε δὲ λαός·
 Ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσσατο δεῖπνον
 Οὔρεος ἐν βήσσησιν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
 Τάμνων δένδρεα μακρά, ἄδος τέ μιν ἴκετο θυμόν,
 Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἱμερος αἶρεϊ.
 90 Τῆμος υφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας,
 Κεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ σίχας. ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 Πρῶτος ὄρουσ'· ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Αὐτόν, ἔπειτα δ' ἐταῖρον Ὀϊλῆα πλήξιππον.
 Ἴπτοι ὃγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔσθη.
 95 Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὄξεϊ δουρὶ
 Νίξ', οὐδὲ σιφάνῃ δόρυ οἷ σκέθε χαλκοβάφεια,
 Ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
 Ἐνδυν ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.

- Καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 100 Στήθεσι παμφαίοντας, ἐπεὶ περιίδυσε χιτῶνας·
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἱὺν τε καὶ Ἀντιφον ἐξεταρίξων,
 Τίε δ' ὤω Ἰφριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
 Εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἰόντας· ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν,
 Ἀντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός· ὦ ποτ' Ἀχιλλεύς
 105 Ἰδῆς ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισιν,
 Ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
 Δὴ τότε γ' Αἰρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθος βάλε δουρὶ·
 Ἀντιφον αὖ παρὰ οὐς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
 110 Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖν ἐσίλα τείχεα καλά,
 Πιγνώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
 Εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἰδῆς ἄγαγεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
 Ῥηϊδίῳσιν συνέειξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 115 ἔλθων εἰς εὐνὴν, ἁπαλὸν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα·
 Ἴδ' εἶπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδόν, οὐ δύναται σφιν
 Χραιομεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει·
 Καρπαλίμως δ' ἦξε διὰ δρυμὰ πικρὰ καὶ ὕλην,
 Σπείδονσ', ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὀρμῆς·
 120 Ὡς ἄρα τοῖς οὕτις δύνατο χραιομεῖσθαι Ὀλῖθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέροντο.
 Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἰππόλοχον μενεχάρμην,
 Τίεας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα,
 Χρυσὸν Ἀλεξάνδρῳ διδεδυμένος, ἀγλῆα δῶρα,
 125 Οὐκ εἶασχ' ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ·
 Τοῦπερ δὴ δύο παῖδες λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,
 Εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἰόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον οἰκίας ἵππους·
 Ἐκ γάρ σφεις χειρῶν φύγον ἠΐα σιγαλόεντα,
 Τῷ δὲ κυκηθήτην· ὁ δ' ἐναντίον ὤριτο, λέων ὣς,
 130 Ἀτρεΐδης· τῷ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γοναζέσθην·
 Ζώγρει, Ἀτρεΐος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·
 Πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κείται,
 Χαλκός τε χρυσός τε, πολέκμητός τε σίδηρος·
 Τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 135 Εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς τοίγε κλαίοντε προσανδήτην βασιλῆα
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν
 Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος νῆες ἰστόν,
 Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνοιγεν,
 140 Ἀγγελίην ἔλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ,
 Αὖθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμειν ἄψ ἔς Ἀχαιοὺς·

Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς αἰκία τίσεται λείβην.

Ἢ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἄφ' ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
Δουρὶ βαλὼν πρὸς σιῆθος· ὁ δ' ὕπτιος οὔδ' ἐρείσθη.

145 Ἰππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξεν,

Χεῖρας ἀπὸ ξίφει τμήξας, ἀπὸ τ' αὐχένα κόψας·

Ὀλμον δ' ὥς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου.

Τοὺς μὲν ἔασ'· ὁ δ', ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,

Τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.

80 Πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεον φεῖγοντας ἀνάγκη,

Ἰππεῖς δ' ἱππῆας — ὑπὸ δέ σφισιν ὠρτό κονίη

Ἐκ πεδίου, τὴν ὠρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων —

Χαλκῷ δηϊόωντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων

Αἰὲν ἀποκτείνων ἔπετ', Ἀργείοισι κελεύων.

155 Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἶδηλον ἐν ἀξίλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ·

Πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἳ δέ τε θάμνοι

Πρόρροιζοι πίπτουσιν, ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ·

Ὡς ἄρ' ὑπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα

Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαίχενες ἵπποι

80 Κεῖν' ὄχρα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,

Ἠνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἳ δ' ἐπὶ γαίῃ

Κεῖατο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.

Ἐκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,

Ἐκ τ' αἰδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ·

165 Ἀτρεΐδης δ' ἔλετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.

Οἳ δέ παρ' Ἰλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,

Μέσσουν καὶ πεδίον, παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο,

Ἰέμενοι πόλιος· ὁ δέ κεκληγὼς ἔπετ' αἰεὶ

Ἀτρεΐδης, λύθρῳ δέ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

170 Ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιὺς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,

Ἐνθ' ἄρα δὴ ἴσταντο, καὶ ἀλλήλους ἐνέμιμνον.

Οἳ δ' ἔτι καὶ μέσσουν πεδίον φοβέοντο, βόες ὥς,

Ἄστε λίων ἐφόβησε, μολῶν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ,

Πάσας· τῇ δέ τ' ἰὴ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·

175 Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,

Πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·

Ὡς τοῖς Ἀτρεΐδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,

Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἳ δ' ἐφέβοντο.

Πολλοὶ δέ πρηγεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων

80 Ἀτρεΐδεω ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.

Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπὺ τε τεῖχος

Ἰεσθαι, τότε δὴ ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε

Ἰδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης,

Οὐρανόθεν καταβὰς· ἔχε δέ στεροπὴν μετὰ χερσίν.

- 85 Ἴριν δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελίουςαν·
 Βάσκ' ἔθι, Ἴρι ταχεῖα, τὸν Ἑκτορι μῦθον ἐνίσπε·
 "Ὅφρ' ἂν μὲν κεν ὄρᾳ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θύνοιτ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
 Τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνῶχθαι
 190 Μάρνασθαι δηῖοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰῶ,
 Εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίζω,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐσσελμούς ἀφίκηται,
 Δύη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 195 "Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε ποδῆνεμος ὠκία Ἴρις.
 Βῆ δέ κατ' Ἰθαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν·
 Εὐρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἑκτορα δῖον,
 Ἔσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκία Ἴρις·
 200 Ἑκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
 Ζεὺς με πατὴρ προέηκε, τέιν τάδε μυθήσασθαι.
 "Ὅφρ' ἂν μὲν κεν ὄρᾳς Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θύνοιτ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
 Τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνῶχθαι
 205 Μάρνασθαι δηῖοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰῶ,
 Εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίζει,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐσσελμούς ἀφίκηται,
 Δύη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 210 "Ἢ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς ἀπέβη πόδας ὠκία Ἴρις·
 Ἑκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,
 Πάλλων δ' ὀξεία δοῦρα κατὰ στρατὸν ὄχρετο πάντη,
 Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔστιαν Ἀχαιῶν.
 215 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύνναντο φάλαγγας·
 Ἀρτύνθη δὲ μάχη, στὰν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 Πρῶτος ὄρουσ'· ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν,
 "Ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
 220 Ἢ αὐτῶν Τρώων, ἢ κλειτῶν ἐπικούρων.
 Ἰφιδάμας Ἀντηνοριδῆς, ἧς τε μέγας τε,
 "Ὅς τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μήλων·
 Κισσῆς τόγγ' ἔθρεψε δόμοις ἐνι τυτθὸν ἔντα,
 Μητροπάϊωρ, ὃς τίκτε Θεανῶ καλλιπάρηον.
 225 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤβης ἐρικυδέος ἔκετο μέτρον.
 Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
 Γῆμας δ', ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἔκετ' Ἀχαιῶν,

- Σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἷ οἱ ἔποντο ·
 Τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ λίπε νῆας εἵσας,
 230 Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν εἰς Ἴλιον εἰληλούθει ·
 Ὃς ῥα τότε Ἄτρεϊδew Ἀγαμέμνωνος ἀντίος ἦλθεν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
 Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθεν,
 235 Νύξ' ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔφρισε, βαρεῖη χειρὶ πιθήσας ·
 Οὐδ' ἔτορε ζωστήρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμή.
 Καὶ τόγε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἐλκ' ἐπὶ οἱ μεμαώς, ὥς τε λῖς · ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 240 Σπάσσαστο· τὸν δ' ἄορι πλήξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Ὡς ὁ μὲν αὐθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
 Οἰκτρὸς, ἀπὸ μνησιτῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
 Κουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἶδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν ·
 Πρωῖθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
 245 Αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τὰ οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
 Δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων ἐξενάρειεν,
 Βῆ δὲ φέρων ἄν' ὄμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
 Πρεσβυγενῆς Ἀντινορίδης, κρατερόν ῥά ἐ πένθος
 250 Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτωιο πεσόντος.
 Στῆ δ' εὐρὰς σὺν δουρὶ, λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον ·
 Νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην, ἰγκῶνος ἔνερθεν,
 Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
 Ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων ·
 255 Ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
 Ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωτι, ἔχων ἀνεμοιρεφὲς ἔγχος.
 Ἴητοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασιγνήτην καὶ ὕπατρον
 Ἐλκε ποδὸς μεμαώς, καὶ αὐτεὶ πόντας ἀρίστους ·
 Τὸν δ' ἔλκοντ' ἄν' ὄμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοείσεως
 260 Οὔτησε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα ·
 Τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
 Ἐνθ' Ἀντήνορος υἱες, ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῆϊ
 Μότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἄιδος εἵσω.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
 265 Ἐγχεῖ τ' ἄορί τε, μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν,
 Ὅφρα οἱ αἶμ' ἔτι θερμὸν ἀνίγροθεν ἐξ ὠτειλῆς ·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἶμα,
 Ὅξεϊαι δ' ἰδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἄν' ὠδίνουσιν ἔχη βέλος ὀξὺ γυναικα,
 270 Δριμύ, τότε προῖεῖσι μογοστόχοι Εἰλείθυιαι,

- Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι·
 Ὡς ὅξει' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρεΐδου.
 Ἐς δίφρον δ' ἀνόφουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλεν,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 278 Ἴδυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνῶς·
 ὦ φίλοι, Ἀγείων ἡγήτορες τῇδ' ἐμέδοντες,
 Τρεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισιν
 Φίλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
 Ἰῆασε Τρώεσσι παρημέριον πολεμίζειν.
 280 Ὡς ἔφαθ'· ἡνιόχος δ' ἱμασεν καλλίτριχας ἵππους
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετιέσθην·
 Ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ,
 Τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.
 Ἐκτωρ δ' ὥς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κίοντα,
 285 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Ἄνιρες ἔσσιτε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
 Οἷχεται ἄνθρωπος ὠριστος, ἐμοὶ δὲ μεγ' εὖχος ἔδωκεν
 Ζεὺς Κρονίδης· ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
 290 Ἰφθίμων Δαναῶν, ἦν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοοντας
 Σείη ἐπ' ἀγροτέρῳ συτὶ καπρίῳ ἢ ἐλέοντι·
 Ὡς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σείη Τρῶας μεγαθύμους
 295 Ἐκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἴσος Ἀρηϊ.
 Αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβιβήκει·
 Ἐν δ' ἔπαιε ὑσμίνῃ, ὑπεραεὶ ἴσος ἀέλλη,
 ἵτε καταλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
 300 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κύδος ἔδωκεν;
 Ἀσάϊον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ὀπίτην,
 Καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφείλιον ἠδ' Ἀγέλαον,
 Αἴσυμνόν τ' Ὀρόν τε καὶ Ἴππόνοον μενεχάρμην.
 Τοὺς ἄρ' ὕγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 305 Ἠληθύν· ὥς ὅποτε νέφεα Ζέφυρος στυφελίζει
 Ἀργέσταιο Νότιοι, βυθείῃ λαίλαπι τύπτων·
 Πολλὸν δὲ τρόφι κύμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη
 Σκίδνεται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
 Ὡς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἐκτορι δάμνατο λαῶν.
 310 Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμύχανα ἔργα γέγοντο,
 Καὶ νῦν κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
 Εἰ μὴ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς·
 Τυδείδῃ, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς;

- Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
 315 ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἴπποι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
 ἱμέων ἔσσεται ἡδός, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος, ἥεπερ ἡμῖν.
 320 Ἢ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὥσε χαμάζε,
 Δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀντίθεον θεράποντα, Μολλίονα, τοῖο ἀνακτος.
 Τούς μὲν ἔπειτ' εἶασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν·
 τὼ δ' ἄν' ὄμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὥς ὅτε κάπρω
 325 ἔν κυσὶ θηρευτῆσι μέγα φρονέοντε πέσητον·
 Ὡς ὄλεκον Τρῶας παλινορμένω· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἔκτορα διον.
 Ἐνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δήμου ἀρίστω,
 τίε δὺν Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
 330 Ἰδρεε μαντοσύνας, οὐδέ οὔς παῖδας ἔασκεν
 Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτι
 Πειθίσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
 Τούς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης,
 Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα·
 335 Ἰππόδαμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Ἰπείροχον ἐξενάριξεν.
 Ἐνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
 Ἐξ Ἰδης καθορῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
 Ἴπποι Τυδέος υἱὸς Ἀγαστιροφον οὔτασε δουρὶ
 Παιονίδην ἦρωα κατ' ἰσχύον· οὐ γὰρ οἱ ἵπποι
 340 ἔγγυς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 Τούς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πιεζὸς
 Θῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.
 Ἔκτωρ δ' ὅξυ νόησε κατὰ στίχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτούς
 Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες.
 345 Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἑόντα·
 Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἔκτωρ·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ στέοιμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
 Ἢ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 350 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαλῇφιν,
 Ἀκρην κακὸν κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός,
 Οὐδ' ἔκετο χροῖα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια,
 Τρίπτυχος, αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἔκτωρ δ' ὥκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὄμιλῳ.
 355 Στῆ δὲ γυνὴ ἑριπών, καὶ ἐρείσατο χειρὶ πιαχέῃ,
 Ἰυλῆς· ἀμφὶ δὲ ὅσση κελαινὴ νύξ ἐκάλυψε

- Ὅρα δὲ Τυδεΐδης μετὰ δούρατος ὥχεται ἔρωήν,
 Τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης,
 Τύφρ' ἔκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἄψ ἔς δίφρον ὀρούσας
 260 Ἐξέλασ' ἔς πληθύν, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
 Δουρὶ δ' ἐπαΐσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦ τέ τοι ἄγχι
 Ἥλθε κακόν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὦ μέλλεις εὔχασθαι, ἰὼν ἔς δοῦπον ἀκόντων.
 265 Ἢ θὴν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 Εἴ πού τις καὶ ἔμωγε θεῶν ἐπιτάφροθός ἐστιν.
 Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχέω.
 Ἢ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριζεν.
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠῦκόμοιο,
 270 Τυδεΐδῃ, ἐπὶ τόξῳ τιταίνεται, ποιμένι λαῶν,
 Σιήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
 Πλου Δαρδανίδου, παλακοῦ δημογέροντος.
 Ἴητοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
 Αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὦμων,
 275 Καὶ κόρυθα βριαρὴν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν,
 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἄμπερὲς ἰὸς
 Ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἠδὺ γελάσας,
 Ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 280 Βέβληται, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὥς ὄφελόν τοι,
 Νηϊάιον ἔς κενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἐλίσθαι.
 Οὔτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
 Οἷτε σε πεφρίκασι, λείονθ' ὥς μηκάδες αἶγες.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 285 Τοξότα, λωβητήρ, κέρα ὕγλαε, παρθενοπίπα,
 Εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
 Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
 Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός, εὐχεται αὐτως.
 Οὐκ ἀλέγοι, ὥσεί με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων·
 290 Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὔτιδανόιο.
 Ἢ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,
 Ὅξυ βέλος πέλεται, καὶ ἰκήριον αἶψα τίθησιν·
 Τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί,
 Παιῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δὲ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων
 295 Πύθεται· οἶωνοὶ δὲ περὶ πλείες ἢ γυναικες.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
 Ἔστη προσθ'· ὁ δ' ὀπισθε καθεζόμενος, βέλος ὠκὺ
 Ἰκ ποδός ἔλκ'· ὁδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή.
 Ἐς δίφρον δ' ἀτόρουσε, καὶ ἠριόχῳ ἐπέτελλεν,

- 400 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνόμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 Οἰώθη δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός, οὐδέ τις αὐτῷ
 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ κε φέβομαι,
 405 Πληθὺν ταρβήσας· τὸ δὲ ῥέγιον, αἶ κεν ἁλώω
 Μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Οἶδα γάρ, ὅτι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο·
 Ὃς δὲ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἐνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼ
 410 Ἑστάμεναι κρατερόως, ἥτ' ἔβλητ', ἥτ' ἔβαλ' ἄλλον.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὠρμαίνετε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων σίλῃς ἤλυθον ἀσπιστάων·
 Ἐλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
 Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύγες θαλεροὶ τ' αἰζυροὶ
 415 Σεύωνται, ὃ δέ τ' εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο,
 Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν·
 Ἀμφὶ δέ τ' αἴσσονται· ὑπαιὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
 Ἰγγεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ ἔοντα·
 Ὡς ῥα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον, ἐσσεύοντο
 420 Τρῶες. ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Διήιοπλιν
 Οὔτασεν ὦμον ὑπερθεῖν ἐπάλμενος ὀξεῖ δουρὶ·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἐννομον ἐξενάριξεν·
 Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα, κατ' ἵππων αἴξαντα.
 Δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοείσσης
 425 Νύξιν· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσών, ἔλε γαῖαν ἀγοστή.
 Τοὺς μὲν ἔασ', ὃ δ' ἄρ' Ἰππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρὶ,
 Αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σῶκοιο.
 Τῷ δ' ἐπαλεξίσων Σῶκος κίεν, ἰσόθεος φῶς·
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν
 430 ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων αἶτ' ἠδὲ πόνοιο,
 Σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξαι Ἰππασίδῃσιν,
 Τοιῷδ' ἄνδρε κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας·
 Ἥ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμόν ὀλέσσης.
 Ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐίστην·
 435 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἤλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδύλου ἠρήρειστο·
 Πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροῖα ἔργαθεν, οὐδέ τ' ἔασεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.
 Γινῶ δ' Ὀδυσσεύς, ὃ οἱ οὔτι βέλος κατὰ καίριον ἤλθεν·
 440 Ἄψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἄ δειλ'; ἢ μάλα δὴ σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ἦτοι μὲν ῥ' ἐμ' ἔπαισας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·

- Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόρον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 Ἴμπερι τῷδ' ἔσσεσθαι· ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
 445 Ἐύχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῳ.
 Ἢ, καὶ ἔ μὲν φύγαδ' αὐτὶς ὑποστρέψας ἐβεβήκει
 Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 Ὠμῶν μεσσηγύς, διὰ δὲ σιγήθεσφιν ἔλασεν.
 Δοῦπήσεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς·
 450 Ὡς Σῶχ', Ἰππᾶσου νιὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο,
 Φθῆ ἤε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
 Ἄ δειλ', οὐ μὲν σοίγε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ὅσους καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἴωνοι
 Ὠμησταὶ ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.
 455 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε θάγω, κτεριούσι με δῖοι Ἀχαιοί.
 Ὡς εἰπὼν, Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 Ἔξω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·
 Αἶμα δὲ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αἶμ' Ὀδυσῆος,
 460 Κεκλόμενοι κπθ' ὁμιλόν, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπλίσω ἀνεχιάζετο, αὐτὲ δ' ἐταίρους·
 Τρεῖς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός,
 Τρεῖς δ' αἶεν ἰάχοντος Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
 Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἶόντα·
 465 Αἶαν Διογενὲς, Τηλαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 Ἀμφὶ μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνή,
 Τῷ ἱκέλῃ, ὥσεί ἐ βιώατο μῶνον ἶόντα
 Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 Ἀλλ' ἴομεν καθ' ὁμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
 470 Δεῖδω, μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθεῖς,
 Ἔσθλός ἐών, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς·
 Εὐρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
 Τρῶες ἔπονθ', ὥσεί τε δαφουνοὶ θῶες ὄρεσφιν
 475 Ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὄντ' ἔβαλ' ἀνὴρ
 Ἰὼ ἀπὸ τευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεσσιν
 Φεύγων, ὄφρ' αἶμα λιαρόν, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ·
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὠκὺς οἷστός,
 Ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν
 480 Ἐν νέμει σκιερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἤγαγε δαίμων
 Σίντην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
 Ὡς ῥα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
 Αἴσων ὧ ἔγχει ἀμύτετο νηλεὲς ἥμαρ.
 485 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥϋτε πύργον,

- Στῇ δὲ παρέξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
 Ἦτοι τὸν Μενέλαος Ἀρήϊος ἔξαγ' ὀμίλον,
 Χειρὸς ἔχων, εἴως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.
 Αἴας δὲ Τρῳέεσσιν ἐπάλμενος εἴλε Δόρυκλον
 490 Πριαμίδην, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὔτα·
 Οὔτα δ' Ἀύσανδρον καὶ Πύρασον ἠδὲ Πυλάρτην.
 Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίοι·δε κίτεισιν
 Χειμάρφους καὶ ὄρεσφιν, ὑπαζόμενος Διὸς ὄμβρου,
 Πολλὰς δὲ δρυὺς ἀζαλέας, πολλὰς δὲ τε πεύκας
 495 Ἐσφέρεται, πολλὸν δὲ τ' ἀφυσγειτὼν εἰς ἅλα βάλλει·
 Ὡς ἔφεπε κλονέων πεδίων τότε φαιδιμος Αἴας,
 Δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας. οὐδέ πω Ἐκτωρ
 Πεύθει', ἐπεὶ ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης
 Ὀχθας παρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου· τῇ ῥα μάλιστα
 500 Αἰδρῶν πίπτε κάρηνα, βουὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει,
 Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀρήϊον Ἰδομενῆα.
 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὀμίλει, μέρμερα ῥέζων
 Ἐγχεῖ θ' ἱπποσύνη τε· νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.
 Οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί,
 505 Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠὔκόμοιο,
 Μαῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λυῶν,
 Ἰὼ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὤμον.
 Τῷ ῥα περιδδειςαν μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί,
 Μῆπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἔλοιεν.
 510 Αὐτίκα δ' Ἰδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα δῖον·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Ἀργεῖ, σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο· παρ δὲ Μαχάων
 Βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστα ἔχε μώνυχας ἵππους.
 Ἰητῆρος γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων.
 515 [Ἰούς τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πάσσειν.]
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθασε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
 Αὐτίκα δ' ὦν ὀχέων ἐπεβήσετο· παρ δὲ Μαχάων
 Βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος·
 Μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκορτε πετέσθην
 520 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Κεβριόνης δὲ Τρῳᾶς ὀρινομένους ἐνόησεν,
 ἔκτορι παρβεβαώς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν,
 Ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος· οἳ δὲ δὴ ἄλλοι
 525 Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμῖξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
 Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος· εὐ δὲ μιν ἔγνων·
 Εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
 Κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν, ἐνθα μάλιστα

- Ἰππῆες πεζοὶ τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
 800 Ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοῶν δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασιν καλλίτριχας ἵππους
 Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δέ, πληγῆς αἶτοντες,
 Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 Στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄζων
 820 Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἀντυγίς αἰ περὶ δίφρου,
 Ἄς ἄρ' ἄφ' ἱππέων ὀπλείων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
 Αἰ τ' ἄπ' ἐπισσώτρων. ὁ δὲ ἵετο δύναι ὄμιλον
 Ἀνδρόμεον, ῥῆξαι τε, μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 Ἰκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χύζετο δουρός.
 840 Αἰτάρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας Ἀνδρῶν
 Ἰγχεῖ τ' ἄορί τε, μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν·
 Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.
 [Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾶθ', ὅτ' ἀμείνορι φωτὶ μάχοιτο.]
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὤρσεν·
 860 Στῆ δὲ ταφῶν, ὅπιδεν δὲ σάκος βάλεν ἐπταβόειον·
 Τρεῖσιν δὲ παπτήρας ἐφ' ὀμίλου, θιρὶ ἐοικώς,
 Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
 Ὡς δ' αἰθῶνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
 Ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιώται,
 880 Οἵτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλίσθαι,
 Πάννυχτοι ἐγρήυσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων,
 Ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοιτας
 Ἀντίοι αἴσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 Καιόμεναί τε δεταιί, τάσ τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·
 900 Ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τειρηότι θυμῷ.
 Ὡς Αἴας τότε ἀπὸ Τρῶων τετιημένος ἦτορ
 ἔειπε, πόλλ' αἰέων· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
 Νωθῆς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμψὶς ἐάγη,
 920 Κεῖρε τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἳ δὲ τε παῖδες
 Τύπτουσιν ῥοπάλοισι· βλή δὲ τε νηπιή αὐτῶν·
 Σπουδῇ τ' ἐξήλασαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
 Ὡς τότε ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπὶ κούροι,
 940 Νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, αἰὲν ἔποντο.
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
 Αὐτίς ὑποστριφθεὶς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρῶων ἱπποδάμων· ὅτ' ἐδὲ τρωπάσκετο φεύγειν.
 Πάντας δὲ προέεργε θοᾶς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν·
 960 Αὐτὸς δὲ Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὺ
 Ἰστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,

- Ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν, ὄρμενα πρόσσω·
 Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺν, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 Ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χρόος ἄσαι.
- 575 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
 Εὐρύπυλος, πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν·
 Στῆ ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βύλε Φαυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἴπαρ ὑπὸ πρᾶπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατι ἔλυσεν·
- 580 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 Τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
 ἔλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καὶ μιν βύλε μηρὸν οὔστῳ
 Δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
- 585 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων·
 Ἴησεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Στῆτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετ' νηλεὲς ἡμᾶρ
 Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδέ ἔφημι
- 590 Φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 Ἰστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
 Πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὥμοισι κλίναντες,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας,
- 595 Στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἐταίρων.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
 Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληϊᾶι ἵπποι
 Ἰδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 Τὸν δ' ἰδὼν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
- 600 Ἔσθ' ἔπειτα γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακῆτεϊ νηϊ,
 Εἰσορόων πόνον αἰπὺν, ἰωκὺ τε δακρυόεσσαν.
 Αἶψα δ' ἐταῖρον ἐὼν Πατροκλῆα προσέειπεν,
 Φθεγξάμενος παρὰ νηός· ὃ δὲ κλισίῃθεν ἀκούσας,
 Ἐκμολεν ἴσος Ἀρηϊ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.
- 605 Τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Τίπτει με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεὼ ἔμειο;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Διὲ Μενoitιάδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένῳ θυμῷ,
 Νῦν οὔτω περὶ γούνατι ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
- 610 Λισσομένους· χρεὼ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρειο,
 Ὅστινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
 Ἴητοι μὲν τάγ' ὅπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν,
 Τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἶδον ὄμματα φωτός·

- 615 Ἴπποι γάρ με παρήϊξαν, πρόσσω μεμανῦναι.
 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἐταίρῳ·
 Βῆ δὲ θέειν παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδεω ἀφίκοντο,
 Αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν·
 620 Ἴππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος
 Ἐξ ὀχέων· τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτῶνων,
 Στάττε ποτὶ πνοίην παρὰ θῖν' ἄλός· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.
 Τοῖσι δὲ τεύχε κυκλιῶ ἑυπλόκαμος Ἑκαμήδη,
 625 Τὴν ἄρει' ἐκ Τενέδοιο γέρον, ὅτε πέρυσεν Ἀχιλλεύς,
 Θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν οἱ Ἀχαιοὶ
 Ἐξέλον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.
 ἼΙ σφῶϊν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τραπέζαν
 Καλήν, κυανόπεζαν, ἑὺξοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
 630 Χάλκειον κάρτεον· ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῶ ὄψον,
 Ἴδδὲ μίλι χλωρόν, παρὰ δ' ἄλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν·
 Πὰρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκῃθεν ἦγ' ὁ γεραιός,
 Χρυσείοις ἡλοισι πεπαρμένον· οὗατα δ' αὐτοῦ
 Τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειαδες ἀμφὶς ἕκαστον
 635 Χρῦσαι νεμέθορον· δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.
 Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
 Πλεῖον ἐόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογητὶ ἄειραν.
 Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνή, εἰκυῖα θεῇσιν,
 Οἶνω Ἡραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κνή τυρὸν
 640 Κνήσι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνεν·
 Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὥπλισσε κυκλιῶ.
 Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφείτην πολυκαγκέα δίψαν·
 Μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.
 Πάτροκλος δὲ θύρησιν ἐφίστατο, ἰσύθεος φῶς.
 645 Τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὤρτο φαινοῦ,
 Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἰδριάσθαι ἄνωγεν.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀναίνετο, εἶπέ τε μῦθον·
 Οὐχ ἔδος ἐστί, γεραιὲ Διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.
 Αἰδοῖος, νεμεισητός, ὃ με προΐηκε πυθέσθαι,
 650 Ὅντινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 Γιγνώσκω· ὄρώω δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 Νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆϊ.
 Εὐ δὲ σὺν οἴσθα, γεραιὲ Διοτρεφές, οἶος ἐκεῖνος
 Δεινὸς ἀνὴρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο.
 655 Τὸν δ' ἡμείβει· ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Τίπτε τ' ἄρ' ὦδ' Ἀχιλλεύς ὀλοφύρεται νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήαται· οὐδέ τι οἶδεν

- Πένθεος ὅσον ὕρωρε κατὰ στρατόν. οἱ γὰρ ἄριστοι
 Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
- 660 Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερὸς Διομίδης·
 Οὐταυται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἤδ' Ἀγαμέμνων·
 [Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἷσι·]
 Τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νῆον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
 Ἰὼ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
 665 Ἔσθλός ἐών, Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλεαίρει.
 Ἥ μένει, εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης,
 Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηϊοιο θέρωνται,
 Αὐτοὶ τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ ; — οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς
 Ἔσθ', οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεισιν.
- 670 Εἶθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπειδος εἴη,
 Ὡς ὁπότε Ἰλίοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
 Ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἴτυμονῆα,
 Ἔσθλόν τ' Πειροχίδην, ὃς ἐν Ἥλιδι ναιετάασκεν,
 Ῥῦσι' ἐλαυνόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσιν,
 675 Ἐβλήτ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
 Καὶ δ' ἔπειεν, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιοῦνται.
 Λιγίδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἥλιθα πολλήν,
 Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν,
 Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατὶ' αἰγῶν.
- 680 Ἴππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
 Πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
 Καὶ τὰ μὲν ἡλασάμεσθα Ἥυλον Νηληϊὸν εἶσω
 Ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ· γεγῆθει δὲ φρένα Νηλεὺς,
 Οὔτεκέ μοι τίχε πολλὰ νέφ' πόλεμόιδε κίοντι.
- 685 Κήρυκες δ' ἐλίγαινον ἅμ' ἡοῖ φαιτομένηφιν,
 Τούς ἱμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δῖη·
 Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
 Δαιτρευον· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὀφείλον,
 Ὡς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἤμεν. —
- 690 Ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακλεΐη
 Τῶν προτέρων ἐτέων, κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
 Δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἤμεν·
 Τῶν οἷος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο, —
 Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες,
 695 Ἥμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. —
 Ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶν μέγ' οἰῶν
 Εἶλετο, κρινάμενος τρίτηκόσι' ἡδὲ νομῆας.
 Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δῖη,
 Τέσσαρες ἄθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
 700 Ἐλθόντες μετ' ἄεθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον

- Θεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
 Κάσχεθε· τὸν δ' ἑλατῆρ' ἀφίει, ἀκαχήμενον ἵππων.
 Τῶν ὁ γέρον ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων,
 Ἐξίλει ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν.
 705 [Δαιτρεύειν, μήτις οἱ ἀτεμβόμενος κλοι ἴσης.]
 Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διέλπομεν, ἀμφὶ τε ἄστυ
 Ἐρδομεν ἱρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἡματι πάντες
 Ἥλθον ὁμῶς αὐτοὶ τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,
 Πανσυδίῃ· μετὰ δὲ σφι Μολίονε θωρήσσοντο,
 710 Παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὐπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.
 Ἔστι δὲ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη,
 Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἡμαθόεντος·
 Τὴν ἀμφιστρατόωντο, διαφράϊσαι μεμαῶτες.
 Ἄλλ' ὅτε πᾶν πεδῖον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
 715 Ἀγγελος ἦλθε θίουσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 Ἐννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κάτα λαὸν ἄγειρεν,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς
 Εἶα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυπεν δέ μοι ἵππους·
 Οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα.
 720 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἵππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,
 Καὶ πεζός περ ἐὼν· ἐπεὶ ὧς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
 Ἔστι δὲ τις ποταμὸς Μινυΐϊος εἰς ἅλα βάλλον,
 Ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μείναμεν Ἠῶ διαν
 Ἴππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπὶ ῥέον ἔθνεα πεζῶν.
 725 Ἐνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Ἐνδιοὶ ἰκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
 Ἐνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱρὰ καλά,
 Ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην,
 730 Δόρπον ἔπειθ' ἰλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·
 Καὶ κατεχοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος,
 Ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 Ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ διαπραθέειν μεμαῶτες·
 Ἀλλὰ σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρῃος.
 735 Εὐτε γὰρ ἥελιος φαίθων ὑπερέσχεθε γαίης,
 Συμφερόμεθα μάχῃ, Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἐπλετο νεῖκος,
 Πρῶτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους
 Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείας,
 740 Πρεσβυτάτην δὲ θυγάτηρ' εἶχε ξανθήν Ἀγλήθην,
 Ἥ τόσα φάρμακα ἦδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθονί.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρὶ·
 Ἦριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,

- Στῆν φα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπιοὶ
 745 ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἶδον ἄνδρα πεσόντα,
 Ἑγεμόν' ἱππήων, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἴσος·
 Πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἄμφις ἕκαστον
 Φῶτες ὁδὰς ἔλον οὐδας, ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ δαμίντες.
 750 Καὶ νῦν κεν Ἀκτορίωνε Μόλλωνε παῖδ' ἀλαπαξας,
 Εἰ μὴ σφωε πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
 Ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἥρι πολλῇ.
 Ἐνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλισεν.
 Τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδίος πεδίοιο,
 755 Κτείνοντές τ' αὐτούς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
 Ὀφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους.
 Πέτρης τ' Ὀλυνίης, καὶ Ἀλυσίου ἔνθα κολώνη
 Κέκληται· ὅθεν αὐτὶς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 Ἐνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον ἄλπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 760 Ἀψ' ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκείας ἵππους,
 Πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διῖ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν.
 Ὡς ἔον, εἶποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Οἷος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἡ τέ μιν οἶω
 Πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὀληται.
 765 Ὡς πέπον, ἡ μὲν σοίγε Μενοίτιος ὦδ' ἐπέτελλεν
 Ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
 Νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὥς ἐπέτελλεν.
 Πηλεὺς δ' ἐκόμεσθα δόμους εὐναισταάοντας,
 770 Λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιῖδα πουλυβότειραν.
 Ἐνθα δ' ἔπειθ' ἥρωα Μενοίτιον εὖρομεν ἔνδον,
 Ἥδ' ἐσέ, παρ δ' Ἀχιλῆα. γέρον δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
 Πίονα μηρὶ· ἔκαιε βοὸς Διῖ τερπικεραύνῳ
 Αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
 775 Σπένδων αἶθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοισι ἱεροῖσιν.
 Σφῶϊ μὲν ἄμφι βοὸς ἔπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
 Στῆμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλὼν, κατὰ δ' ἐδριαάσθαι ἄνωγεν,
 Δείνιά τ' εὐ παρέθηκεν, ἅ τε ξείνοισι θέμις ἐστίν.
 780 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
 Ἥρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὑμῖν ἅμ' ἔπεσθαι·
 Σφῶϊ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τῷ δ' ἅμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν ὦ παιδὶ γέρον ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ,
 Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 785 Σοὶ δ' αὖθ' ὦδ' ἐπέτελλε Μενοίτιος, Ἀκτορος υἱός·
 Τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς,

- Πρεσβύτερος δὲ σὺ ἔσσι· βίη δ' ὄγε πολλὸν ἀρῶμαι·
 Ἄλλ' ἐν οἷ φάσθαι πεπνυγὸς ἔλος, ἔδ' ἐπεδίσθαι,
 Καὶ οἱ σημαίνων· ὃ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθὸν περ.
 190 Ὡς ἐπέειπλ' ὃ γέρον, σὺ δὲ λήθεις. ἀλλ' ἐπὶ καὶ νῦν
 Ταῦτ' εἰποῖς Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, αἷ κε πείθεται.
 Τίς δ' οἶδ', εἴ κιν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρέσας,
 Παρεϊκὼν; ἀγαθὴ δὲ παραιφασίς ἐστιν ἐπαίρου.
 Εἰ δὲ τιτα φρεσὶν ἔσι θεοπροπίην ἀλείναι,
 200 Καὶ τινα οἱ παρ Ζητὸς ἐπέσφαδε πότνια μήτηρ,
 Ἄλλα σὲ περ προΐτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπίσθω
 Μυρμιδόνων, αἷ κιν τι φόβος Δαναοῖσι γένηαι·
 Καὶ τοι τείχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
 Αἷ κε σὲ τῷ ἰσχυόντες ἀπόσχονται πολέμοιο
 210 Τρώες, ἀναπνεύσας δ' Ἀργεῖοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δὲ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ρεῖα δὲ κ' ἀκμήτις κεκμηότας ἄνδρας· αὐτῇ
 Ὡσαισθε προτὶ ἅσιν νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θυρεῖν
 220 Βῆ δὲ θίειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
 Ἄλλ' οἷε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεὺς θείοιο
 Ἦε θίειν Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
 Ἦην, τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐτετεύχαιο βωμοί·
 Ἐνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντιβόλησεν,
 230 Διογενὴς Εὐαιμονίδης, κατὰ μηρὸν οἴστω,
 Σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέειν ἰδρῶς
 Ὡμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλείοιο
 Αἶμα μέλαν κελάρυζε· νόσος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε Μενοιτιάου ἄλκιμος υἱός,
 240 Καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλοί, Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες!
 Ὡς ἄρ' ἐμείλιτε, τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης,
 Ἄυσιν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ;
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἦρας·
 250 Ἦ ῥ' εἴτε που σχήσουσι πελώριον Ἑκτορ' Ἀχαιοί,
 Ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμίντες;
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ηὔδα·
 Οὐκέτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν
 Ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέονται.
 260 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κείαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
 Χερσὶν ὑπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σῴωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
 Μήροῦ δ' ἔκταμ' οἴσιόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινόν

- 830 Νῆξ' ὕδατι λιαρῷ . ἐπὶ δ' ἥπια φάρμακα πάσσε,
 Ἐσθλά, τὰ σε προτὶ φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
 Ὅν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος Κενταύρων.
 Ἴητροὶ μὲν γάρ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
 Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὄτομαι ἔλκος ἔχοντα,
 835 Χρητίζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἱητῆρος,
 Κεῖσθαι . ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὄξυν Ἄρηα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός .
 Πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα ; τί ρέξομεν, Εὐρύπυλ' ἦρως ;
 Ἐρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
 840 Ὅν Νέστορ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν .
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο.
 Ἦ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
 Ἐς κλισίην . Θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
 Ἐνθα μιν ἐκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ
 945 Ὅξυ βέλος περιπευκὲς, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινὸν
 Νῆξ' ὕδατι λιαρῷ . ἐπὶ δὲ ῥίξαν βάλε πικρὴν,
 Χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἣ οἱ ἀπάσας
 Ἔσχ' ὀδύνας . τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσεται, παύσεται δ' αἶμα.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Μ.

Achivi, intra murum computsi (invisum diis opus, ab iisque statim post ipsam urbem deletum), Trojanos jam navibus imminentes vident, jam fossam transgressuros (1-59). Rei difficultate primum attoniti, mox, Polydamantis monitu, de curribus descendunt, et in quinque catervas divisi incurrunt (60-107). Asius, unam portarum ex curru aggredi ausus, a duobus Lapithis cum magnâ clade suorum rejicitur (108-194). Infausti augurii interpretatio, a Polydamante facta, Hectorem non deterret a persequendis hostibus (195-250). Hi, etsi procelloso vento impediti, munimenta sua acriter defendunt, imprimis duo Ajaces (251-289). Aliâ parte Sarpedon et Glaucus irruunt, quibus se opponit Menestheus, ab eoque arcessiti, Ajax major et Teucer (290-377). Sarpedonis socius, Epicles, ab Ajace, Glaucus a Teucro sauciatur; tandem a Sarpedone pinna muri revellitur (378-399). Lycios, murum perrupturos, etiam nunc fortiter arcent Achivi; Hector autem portam ingesto saxo discutit, suisque viam ad naves aperit (400-471).

Τειχομαχία.

- Ἰὼς ὃ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitλου ἄλκιμος υἱὸς
Ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
Τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὑπερθεῖν
Εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
ἦλσαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας,
Ὅφρα σφιν νῆάς τε θοάς καὶ ληϊδα πολλήν
ἔντος ἔχον φύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
Ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.
Ὅφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μήνι' Ἀχιλλεύς,
Καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν,
Τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὄυσοι ἄριστοι,

- Πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο,
 15 Πέρθετο δὲ Ἠριάμοιο πόλις δεκάτῃ ἐνιαυτῷ,
 Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν·
 Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 Τεῖχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
 Ὅσσοι ἀπ' Ἰθαίων ὄρεων ἄλαδε προρρίζουσιν,
 20 Ῥῆσός θ' Ἐπτάπορος τε, Κάρησός τε Ῥοδῖος τε,
 Γρήνικός τε καὶ Αἴσηπος, διός τε Σκάμανδρος,
 Καὶ Σιρόεις, ὅθι πολλὰ βούργρια καὶ τρυφάλειαι
 Κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
 Τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων
 25 Ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἴει ῥόον· ὕε δ' ἄρα Ζεὺς
 Συνεχίς, ὄφρα κε θάσσον ἀλίπλοα τεῖχεα θείῃ.
 Αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χεῖρεσσι τρίαῖναν,
 Ἥγεῖτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμεῖλια κύμασι πέμπεν
 Φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί.
 30 Λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρῃοον Ἑλλήσποντον,
 Αὐτὶς δ' ἥϊόνα μεγάλην ψαμιάθοισι κύλυπεν,
 Τεῖχος ἀμαλδύντας· ποταμούς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
 Κὰρ ῥόον, ἥπερ πρῶσθεν ἱεν καλλίῃροον ὕδωρ.
 Ὡς ἄρ' ἔμελλον ὀπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 35 Θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχη ἐροπὴ τε δεδήκει
 Τεῖχος ἔϋδητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
 Βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δὲ, Διὸς μᾶστιγι δαμέντες,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσιν ἐλμένοι ἰσχανόωντο,
 Ἐκτορα δειδιότις, κρατερόν μήστωρα φόβοιο·
 40 Αὐτὰρ ὃγ', οἷς τοπρῶσθεν, ἐμάρνατο ἴσος ἀέλλη.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσιν
 Κάπριος ἢ ἐλέων στρέφεται, σθένει βλεμεαίνων·
 Οἱ δὲ τε πυργηδὸν σφείας αὐτοὺς ἀρτύναντες
 Ἀντίοι ἵστανται, καὶ ἀκορτίζουσι θαμειαῖς
 45 Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὐποτε κυδάλιμον κῆρ
 Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγνηορίη δὲ μιν ἔκτα·
 Ταρφέα τε στρέφεται, στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων·
 Ὅππῃ τ' ἰθύσῃ, τῇτ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν·
 Ὡς ἔκτωρ ἂν ὄμιλον ἰὼν εἰλίσσειθ', ἐταίρους
 50 Τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. οὐδέ οἱ ἵπποι
 Τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρῳ
 Χεῖλει ἐφεισταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
 Εὐρεῖ', οὔτ' ἄρ' ὑπερθορεῖν σχεδόν, οὔτε περῆσαι
 Ῥηϊδλή· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφίης περὶ πᾶσαν
 55 Ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεν δὲ σχολόπεσσι
 Ὀξείσιν ἡρήρει, τοὺς ἕστασαν νῆες Ἀχαιῶν,

- Πυκνούς καὶ μεγάλους, δηῖων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
 Ἔνθ' οὐ κεν ρέα ἵππος εὐτροχὸν ἄρμα τιταίνων
 Ἐσβαίῃ, πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελείουσιν.
- 60 Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστιάς·
 Ἑκτορ τ' ἤδ' ἄλλοι Τρώων ἄγοι ἦδ' ἐπικούρων,
 Ἀφραδίῳς διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους·
 Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλίῃ περάαν· σκόλοπε; γὰρ ἐν αὐτῇ
 Ὀξείης ἐστῆσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν.
- 65 Ἔνθ' οὐπω; ἔστιν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι·
 Ἰππεῦσι· στείνοσ γάρ, ὅτι τρώσεσθαι οἶω.
 Εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάξει
 Ζεὺς ὑψιβριμέτης, Τρώευσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,
 Ἡ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,
- 70 Νωνύμους ἀπολίσθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς·
 Εἰ δὲ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται
 Ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ·
 Οὐκέτ' ἔπειτ' οἶω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
 Ἀφορρόν προτὶ ἄστυ, ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
- 75 Ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἔγων εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ἴππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
 Αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 Ἑκτορι πάντες ἐπώμεθ' αὐλλῆες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Οὐ μενέουσ', εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
- 80 Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἄδε δ' Ἑκτορι μῦθος ἀπήμων
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε.
 Οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο·
 Ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἶδον Ἑκτορα δῖον.
 Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
- 85 Ἴππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκόμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 Οἱ δὲ διαστάντες, σφείας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
 Πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἠγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Οἱ μὲν ἅμ' Ἑκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
 Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
- 90 Τεῖχος φηξάμενοι κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι·
 Καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἶπετο· παρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν
 Ἄλλον, Κεβριόναο χειρίονα, κάλλιπεν Ἑκτωρ.
 Τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἦρχε, καὶ Ἀλκάθοος καὶ Ἀγήνωρ·
 Τῶν δὲ τρίτων Ἐλενος καὶ Δηϊφοβὸς Θεοειδής,
- 95 Τε δ' οὖν Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἀσσιος ἥρως,
 Ἀσσιος Τριακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
 Αἰθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
 Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν εὖς παῖς Ἀγχίλλω,
 Δινείας· ἅμα τῷγε δ' οὖν Ἀντήνορος υἱε,

- 100 Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 Σαρπηδῶν δ' ἠγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
 Πρὸς δ' ἔλετο Ἰλαῦκον καὶ Ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
 Οἱ γάρ οἱ εὔσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
 Τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὃ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
 105 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσιν,
 Βάν φ' ἰθὺς Δαναῶν λεληημένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο
 Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσείεσθαι.
 Ἔνθ' ἄλλοι Τρῶες, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 Βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·
 110 Ἀλλ' οὐχ Ἑρτακίδης ἔθειλ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Αὐθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα·
 Ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασιν νήεσσι θοῇσιν,
 Νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
 Ἴπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν
 115 Ἀψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
 Πρὸςθεν γάρ μιν Μοῖρα διςώνυμος ἀμφεκάλυψεν
 Ἐγχεῖ Ἰδυμενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδας.
 Εἶσατο γάρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇ περ Ἀχαιοὶ
 Ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 120 Τῇ φ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδέ πύλῃσιν
 Εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχημα·
 Ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἐταίρων
 Ἐκ πολέμου φεύγοντα σωῶσειαν μετὰ νῆας.
 Τῇ φ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο,
 125 Ὀξέα κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
 Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσείεσθαι,
 Νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἀνέρας εὖρον ἀρίστους,
 Γίης ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητῶν·
 Τὸν μὲν, Πειριθόου υἱά, κρατερὸν Πολυποίτην,
 130 Τὸν δέ, Λεοντῆα, βροτολοιγῶ ἴσον Ἀρηϊ·
 Τῷ μὲν ἄρα προπαύροιθε πυλάων ὑψηλῶν
 Ἕστασαν, ὥς ὅτε τε δρυῖς οἴρεσιν ὑψικάρῃνοι,
 Αἶτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,
 Ριζῇσιν μεγαλήσι διηνεκέεσσ' ἄραρυῖαι·
 135 Ὡς ἄρα τῷ χεῖρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν,
 Μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφέβορτο
 Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος εὐδμητον, βόας αὔας
 Ἑψὸς ἀνασχόμενοι, ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
 Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 140 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θόωνά τε Οἰνύμωόν τε.
 Οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 ὦρνυον, ἔνδον ἔοντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·

- Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
 Τρῶας, αὐτὰρ Δαναῶν γέγετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 143 Ἐκ δὲ τῷ αἵξαντε, πυλῶν πρόσθε μαχέσθην,
 Ἀγροτέροισι σύευσιν ἰοικότε, τῷτ' ἐν ὄρεσιν
 Ἀνδρῶν ἠδὲ κυρῶν δέχεται κολουρυτὸν ἰόντα,
 Δοχμῷ τ' αἵουσιντε περὶ σφίσιν ἄγρυτον ὕλην,
 Ἰερυνήν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δὲ τε κόμπος ὀδόντων
 150 ἰίγνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔληται·
 Ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαιινός,
 Ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
 Λαιοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν.
 Οἱ δ' ἄρα χειρμαδίοισιν ἐϋδμήτων ἀπὸ πύργων
 155 Βάλλον, ἀμνιόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων,
 Νηῶν τ' ὠκυπόρων. νιφάδες δ' ὥς πίπτον ἔραζε,
 Ἄσι' ἄνεμος ζυγῆς, νέφεα σκιόεντα δονήσας,
 Ταρφείας κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 Ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἡμὲν Ἀχαιῶν,
 160 Ἴδὲ καὶ ἐκ Τρῳάων· κόρυθες δ' ἀμφ' αὖτον αὐτεν,
 Βαλλόμεναι μυλᾶκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
 Δὴ ῥα τοῖτ' ὤμωξέν τε καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 Ἄσιος· Τριτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδῆς ἐτέτυξο
 165 Πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
 Σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 Οἱ δ', ὥς τε σφῆκας μέσον αἰόλοι ἤε μέλισσαι
 Οἰκία ποιήσονται ὕδῃ ἔπι πειπαλοῖσσι,
 Οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 170 Ἄνδρας θηρητήρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·
 Ὡς οἷγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλῶν, καὶ δὴ ἔόντε,
 Κάσσεσθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ ἄλῶναι.
 Ὡς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
 Ἐκτορι γὰρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 175 [Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλησι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
 Ἀργαλέον δέ με ταῦτα, θεὸν ὥς, πάντ' ἀγορεύσαι.
 Πάντη γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαῖς πῦρ
 Λαῖνον· Ἀργεῖοι δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη
 Νηῶν ἡμύνοντι· θεοὶ δ' ἀκαχέαιτο θυμὸν
 180 Πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάφροθοι ἦσαν.
 Σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.]
 Ἐνθ' αὖ Πειριθόου υἱός, κρατερός Πολυποίτης,
 Δουρὶ βάλεν Δάμασον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
 Οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
 185 Διχμῇ χαλκείῃ ῥῆξ' ἐστέον· ἐγκέφαλος δὲ

- Ἐνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξενάριξεν.
 Τῖόν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεύς, ὄζος Ἄρῃος,
 Ἰππόμαχον βάλε δουρὶ, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.
 190 Αὐτὶς δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὄξυ,
 Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὀμίλου,
 Πλῆξ' αὐτοσχεδίην· ὃ δ' ἄρ' ὕπιος οὐδεὶς ἐρείσθη·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 Πάντας ἐπασσυντέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 195 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
 Τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἑκτορι κοῦροι ἔποντο,
 Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 Τεῖχος τε ῥήξειν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
 Οἱ δ' ἔτι μερμήριζον, ἐφειστιάότες παρὰ τάφρῳ.
 200 Ὅρνις γὰρ σφιν ἐπῆλθε, περρησέμεναι μεμαῶσιν,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργων,
 Φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 Ζωὸν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὐπω λήθετο χάρμης.
 Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ σιτῆθος παρὰ δειρήν,
 205 Ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὃ δ' ἀπὸ ἔθεν ἦκε χαμᾶζε,
 Ἀλγῆσας ὀδύνῃσι, μέσφ' δ' ἐνὶ κάββαλ' ὀμίλῳ·
 Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Τρῶες δ' ἐρῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,
 Κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 210 Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἑκτορ· αἶε μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσεις ἀγορήσιν,
 Ἑσθλὰ φραζομένῳ· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν,
 Δῆμον ἔόντα παρέξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
 Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν·
 215 Νῦν δ' αὖτ' ἐξερέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
 Ὡδε γὰρ ἐκτελέεσθαι οἶομαι, εἰ ἔτεόν γε
 Τρῶσιν ὃδ' ὄρνις ἐπῆλθε, περρησέμεναι μεμαῶσιν,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργων,
 220 Φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 Ζωὸν· ἄφαρ δ' ἀφῆκε, πάρος φίλα οἰκί' ἐκίσθαι,
 Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν.
 Ὡς ἡμεῖς, εἶπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, εἰζῶσι δ' Ἀχαιοί,
 225 Οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα·
 Πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
 Χαλκῷ δηώσουσιν, ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
 Ὡδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ

- Εἰδείη τεράων, καὶ οἱ πειθοίατο λαοί.
 220 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' ἐτιόν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
 225 Ὅς κέλεαι Ζητὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθεῖσθαι
 Βουλείων, ἅς τε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
 Τύνη δ' οἰωνοῖσι πανυπτερύγευσι κελεύεις
 Πείθεσθαι· τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,
 Εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς Ἥῳ τ' Ἥελιόν τε,
 230 Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἡρόεντα.
 Ἥμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ,
 Ὅς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
 Τίπτε σὺ δειδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτήτα;
 235 Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινόμεθα πάντες
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δῖος ἔστ' ἀπολέσθαι·
 Οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.
 Εἰ δὲ σὺ δηϊοτήτος ἀφίξεαι, ἥε τιν' ἄλλον
 Παρφάμενος ἐπέυσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
 240 Αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 Ὄρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν,
 Ἥ ῥ' ἰθὺς νηῶν κορίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
 245 Θείλγε νέον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Τῷ περ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἡδὲ βίηφι,
 Ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον.
 Κρόσσας μὲν πύργων ἔρπον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
 Στήλας τε προβλήτας ἐμόχλεον, ἅς ἄρ' Ἀχαιοὶ
 250 Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
 Τὺς οἶγ' αὐέρπον, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 Ῥήξειν. οὐδὲ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·
 Ἄλλ' οἶγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις,
 Βάλλον ἀπ' αὐτῶν δηϊοὺς ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
 255 Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων
 Πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·
 Ἄλλον μελιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν
 Νείκεον, ὅντινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδωιν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔσχοτος, ὅς τε μεσῆεις,
 260 Ὅς τε χειρότερος· ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοῖοι
 Ἄνδρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·

- Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γινώσκει· μήεις ὀπίσσω
 Τετράφθω προτὶ νῆας, ὁμοκλήτηρος ἀκούσας·
 Ἀλλὰ πρόσσω ἔεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλευθε,
 275 Αἶ κε Ζεὺς δώῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
 Νεῖκος ἀπωσαμένους, δηϊούς προτὶ ἄστυ δῖεσθαι.
 Ὡς τῶγε προβοῶντε μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν.
 Τῶν δ', ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαί
 Ἥματι χειμερῖω, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς
 280 Νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφανσκόμενος τὰ ἅ κῆλα·
 Κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
 Τψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρῶνας ἄκρους,
 Καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πύονα ἔργα,
 Καὶ τ' ἐφ' ἄλός πολιτῆς κέχυται λιμένιν τε καὶ ἀκταῖς,
 285 Κῦμα δέ μιν προσπλῖζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
 Εἰλύαται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβύσῃ Διὸς ὄμβρος·
 Ὡς τῶν ἀμφοτέρωσι λίθοι πωτῶντο θαμειαί,
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
 Βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὑπερ πάν δοῦπος ὀρώρει.
 290 Οὐδ' ἄν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ
 Τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὄχῃα,
 Εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἱὸν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
 Ὡρσεν ἐπ' Ἀργείοισι,λέονθ' ὥς βουσὶν ἔλιξιν.
 Αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' ἔϊσσην,
 295 Καλήν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεὺς
 Ἥλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμειάς,
 Χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκίσιν περὶ κύκλον·
 Τὴν ἄρ' ὄγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων,
 Βῆ ῥ' ἱμεν, ὥστε λίων ὀρεσίτροφος, ὅς τ' ἐπιδευῆς
 300 Δηρὸν ἔη κρειῶν, κέλεται δὲ ἑ θυμὸς ἀγῆνωρ,
 Μῆλων περὶήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
 Εἵπερ γάρ χ' εὐρησι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας
 Σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 Οὐ ῥά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δῖεσθαι,
 305 Ἀλλ' ὄχ' ἄρ' ἡ ἥρπαξε μετάλμενος, ἧδ' καὶ αὐτὸς
 Ἐβλήτ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
 Ὡς ῥα τότε ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκεν,
 Τείχος ἐπαῖξαι, διὰ τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις.
 Αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἴππολόχοιο·
 310 Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα
 Ἐδρῇ τε κρείασίν τ' ἠδὲ πλείοις δεπύεσιν,
 Ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ, θεοὺς ὧς, εἰσορώωσιν;
 Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;

- 215 Τῷ νῦν χρὴ Λυκίοισι μέτα πρώτοισιν ἔοντας
 ἔσταμεν, ἡδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι·
 Ὅφρα τις ὦδ' εἶπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων·
 Οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν
 Ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πύονα μῆλα,
 220 Οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιγδέα· ἀλλ' ἄρα καὶ ἴς
 ἔσθλη, ἐπεὶ Λυκίοισι μέτα πρώτοισι μάχονται.
 Ὡ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε,
 Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρω τ' ἀθανάτῳ τε
 ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
 225 Οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην εἰς κυδιάνειραν·
 Νῦν δ' — ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφειστιάσιν θανάτοιο
 Μυρῖαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν, οὐδ' ὑπαλύξαι —
 ἴομεν, ἥ εἰ τῷ εὖχος ὀρίζομεν, ἥ εἰ τις ἡμῖν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ Ἰλαῦκος ἀπετράπετ', οὐδ' ἀπείθησεν.
 230 Τῷ δ' ἰθύς βήτην, Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς·
 Τῷ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν, κακότητα φέροντες.
 Πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τι ν' ἴδοιτο
 Ἠγεμόνων, ὅστις οἱ ἄρῃν ἐπάροισιν ἁμύναι·
 235 Ἐς δ' ἐνύησ' Αἴαντε δύω, πολέμου ἀκορήτω,
 Ἐσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισίῃθ' ἰόντα,
 Ἐγγύθεν· ἀλλ' οὐπὼς οἱ ἔην βώσπαντι γεγωνεῖν·
 Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἵκειν,
 Βαλλομένων σακίων τε καὶ ἱπποκόμων τριφυαλειῶν
 240 Καὶ πυλίων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχματο· τοὶ δὲ κατ' αὐτάς·
 Ἰσταμένοι πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐξελθεῖν.
 Αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θοώτην·
 Ἔρχεο, Διὲ Θοῶτα, θεῶν Αἴαντα κάλεσσον·
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
 245 Εἶη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετιύξεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ὡδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγού, οἳ τοπάρους περ
 Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνης.
 Εἰ δὲ σφιν καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 Ἀλλὰ περ οἷος ἵτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 250 Καὶ οἳ Τεῦκρος ἅμ' ἐσπείσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἳ κήρυξ ἀπείθησεν ἀκούσας·
 Βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιών, εἰθαρ δὲ προσηύδα·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
 255 Ἠρώγει Πετεῶο Διοτρεφείος φίλος υἱός
 Κεῖς ἴμεν, ὅφρα πόνοιο μίνυνθ' ἀπερ ἀντιάσῃτον·
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων

- Εἶη, ἐπεὶ τάχα κεῖθι τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ὡδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἄγοί, οἳ τοπάρους περ
 360 Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 Ἀλλὰ περ οἷος ἵτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 Καὶ οἳ Τεῦκρος ἅμ' ἐσπίσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθης μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 365 Αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἴαν, σφῶϊ μὲν αὐθι, σὺ καὶ κρατερός Λυκομήδης,
 Ἑσταότες Δαναοὺς ὀτρύνειτον ἱφί μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντιῶ πολέμοιο·
 Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
 370 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
 Καὶ οἳ Τεῦκρος ἅμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·
 Τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
 Εὐτε Μενεσθέης μεγαθύμου πύργον ἴκοντο,
 Τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἴκοντο.
 375 Οἳ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσοι,
 Ἰφθιμοὶ Λυκίων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 Σὺν δ' ἐβάλλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὥρτο δ' αὐτῇ.
 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Σαρπήδοντος ἑταῖρον, Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
 380 Μαρμαίρῳ ὀκრიόεντι βαλὼν, ὃ ἦα τείχεος ἐντὸς
 Κεῖτο μέγας παρ' ἐπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδέ κέ μιν ρεία
 Χεῖριςσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνὴρ, οὐδέ μάλ' ἥβων,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' αἰέρας·
 Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὅστις ἄραξεν
 385 Πάντ' ἄμυνδιν κεφαλῆς· ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι εἰοικώς
 Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὅστις θυμός·
 Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερόν παῖδ' Ἰππολόχοιο,
 Ἰῶ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
 Ἥ ῥ' ἶδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.
 390 Ἀψ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθῶν, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
 Βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετοῶτ' ἐπέεσσιν.
 Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπιόντος,
 Αὐτίκ' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
 Ἀλλ' ὄγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τεχέσας
 395 Νίξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' ἐσπόμενος πῖσε δουρὶ
 Περηνῆς, ἀμφὶ δὲ οἳ βρύχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Σαρπηδῶν δ' ἄρ' ἐπαλξιν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν,
 Ἐλχ', ἡ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Τείχεος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
 400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμωρτίσανθ'· ὃ μὲν ἰῶ

- Βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαινὸν
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνεν
 Παιδὸς ἐοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρίμνῃσι δαμείη·
 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ δὲ διαπρὸ
 406 Ἥλυθεν ἐγχείη, στιφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα.
 Χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὄγε πάμπαν
 Χάζει, ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρεῦσθαι.
 Κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἐλιξάμενος Λυκίοισιν·
 ὦ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὥδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς;
 410 Ἀργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἔόντι,
 Μοῦνῳ ῥήξαμένῳ θείσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μῦλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
 415 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
 Τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δὲ σφισι φαίνεται ἔργον.
 Οὔτε γὰρ ἰφθιμοὶ Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
 Τείχος ῥήξαμενοι θείσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
 420 Τείχεος ἄψ ὤσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πέλασθεν.
 Ἄλλ' ὥστ' ἀμφ' οὐροισι δὴ ἀνέρε δηριάσασθον,
 Μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιζύνῳ ἐν ἀρούρῃ,
 Ὡς ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης·
 Ὡς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτίων
 425 Δίχουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοεῖας
 Ἀσπίδας εὐκύνκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
 Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροῶα νηλεῖ χαλκῷ,
 Ἥμιν ὀτρεφθέντι μετὰφρῶα γυμνωθείη
 Μαφραμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς.
 430 Πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν
 Ἐφ' ῥάδαι' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνήτις ἀληθής,
 Ἦτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει
 435 Ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρῃται·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἑκτορι δῶκεν,
 Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τείχος Ἀχαιῶν.
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνώς·
 440 Ὅρνυσθ', ἰππόδαμοι Τρῶες! ῥήγνυσθε δὲ τείχος
 Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαῖς πῦρ!
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον,
 Ἰθυσαν δ' ἐπὶ τείχος ἀολλέες· οἱ μὲν ἔπειτα

- Κροσσάων ἐπέβαινον, ἀκαχμέτα δούρατ' ἔχοντες.
 445 Ἴκτωρ δ' ἄρπάζας λᾶαν φέρει, ὃς ῥα πυλάων
 ἔστίκει πρόσθε, πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὕπερθε
 Ὀξύς ἦν· τὸν δ' οὐ κε δύ' ἀνέρε δῆμου ἀρίστῳ
 Ῥηϊδίῳς ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσσειαν,
 Οἶοι νῦν βροτοὶ εἰσ'· ὃ δέ μιν ῥῖα πάλλε καὶ οἶος.
 450 [Τὸν οἱ ἐλαφρὸν ἔδῃκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτει·]
 Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥῖα φέρει πόκον ἄρσεος οἶός,
 Χειρὶ λαβὼν ἐτέρη, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει·
 Ὡς Ἴκτωρ ἰθὺς στανίδων φέρε λᾶαν αἰέρας,
 Αἰ ῥα πύλας εἵρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
 455 Δικλίδας, ὑψηλὴς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
 ἔχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει.
 Στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἐφεισάμενος βάλε μέσσας,
 Εὐ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφανρότερον βέλος εἴη.
 Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
 460 Βριθουσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
 ἔσχεθέτην, στανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
 Λῦος ὑπὸ ῥιπῆς. ὃ δ' ἄρ' ἐςθορε φαιδιμος Ἴκτωρ,
 Νυκτὶ θεῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῷ
 Σμερδαλέῳ, τὸν ἔεστο περὶ χροῖ· δοιὲ δὲ χεροῖν
 465 Δούρ' ἔχεν. οὐκ ἄν τις μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
 Νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐςᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ἔσσε διεδήει.
 Κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιξάμενος κατ' οἰκίον,
 Τείχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοοντο·
 Αὐτίκα δ' οἱ μὲν τείχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
 470 Ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλλίαυτος ἐτύχθη.

Ι Λ Ι Λ Δ Ο Σ Ν.

Trojani passim superato muro cædunt Achivos, quum Neptunus, miseratione cominotus, clam Jove, tuendis navibus auxiliator accedit (1 - 42): qui primum duos Ajaces, tum cæteros principes, humanâ specie indutus, ad obsistendi pertinaciam cohortatur (43 - 124). Igitur Ajaces et alii Hectorem in mediâ acie ab excidio navium arcent (125 - 205); mox Idomeneus, a Neptuno in arma instigatus, assumpto Merione, ad sinistram afflictis succurrit (206 - 329). Exinde atrox prælium conseritur, in quo Trojanis Jupiter, Achivis Neptunus favet, inter Achivos Idomenei imprimis virtus spectatur (330 - 362). Is Othryoneum, Asium, Alcathoum interficit; idemque cum Merione, Antilocho, Menelao, adversus Æneam, Deïphobum, Helenum, Paridem prospere dimicat (363 - 672). Etiam Hectorem, medio, quem dudum tenuit, loco sic urgent Ajaces et aliæ catervæ, ut gradum jam referant Trojani: sed Polydamantis consilio firmatus Hector repente collectos in hostem ducit (673 - 808.) Novam pugnam ciet Ajax, et ingenti utrimque clamore certatur (809 - 837).

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίῃν.

- Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρωάς τε καὶ Ἕκτορα τηυσι πέλασσαν,
 Τοῖς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οὔϊζιν
 Νωλεμίως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαιινῶ,
 Νόσφιν ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
 5 Μισῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγανῶν Ἰππημολγῶν,
 Ἰλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
 Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσσε φαιινῶ·
 Οὐ γὰρ ὅγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο ὄν κατὰ θυμὸν
 Ἐλθόντι ἢ Τρώεσσιν ἀρηξίμεν ἢ Δαναοῖσιν.
 10 Οὐδ' ἀλαυσκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐννοσίχθων·
 Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μάχην τε
 Τφου ἐπ' ἀκροιάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
 Θρηϊκίης· ἐνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
 Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.

- 15 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ ἁλὸς ἔζετ' ἰών, ἑλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς,
 Τρωοὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνιμέσσα.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσεται παιπαλόεντος,
 Κραιπνὰ ποσὶ προβιβίης· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
 Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
- 20 Τρεῖς μὲν ὀρέξαιτ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἔκετο τέκμωρ,
 Αἰγῆς· ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δῶματα βένθεσι λίμνης,
 Χρῦσα, μάρμαροντα τετεύχεται, ἄφθιτα αἰεὶ.
 Ἐνθ' ἑλθὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκειτο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 Ὡκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρησιν κομόωντε.
- 25 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χρυτ'· γέντο δ' ἱμάσθλην
 Χρυσείην, εὖτυκτον, τοῦ δ' ἐπεβίβησετο δίφρου·
 Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
 Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγιοίησεν ἄνακτα·
 Γηθοσύνη δὲ θάλασσα διῖστατο· τοὶ δ' ἐπέοντο
- 30 Ῥίμφα μῆλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
 Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρον ἵπποι.
 Ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
 Μευσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
- 35 Λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
 Ἐδμεται· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
 Ἀφρόηκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὐθι μένοιεν
 Νουστήσαντα ἄνακτα· ὃ δ' ἐς στρατὸν ὤχετ' Ἀχαιῶν.
 Τρῶες δὲ, φλογὶ ἴσοι, ἀολλέες, ἠὲ θυέλλη,
- 40 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
 Ἀβρομοὶ, αὐτῆες· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 Αἰρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφιν πάντα· Ἀχαιοὺς.
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαῖήοχος, ἐννοσίγαιος,
 Ἀργεῖους ὠτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἑλθὼν,
- 45 Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρεὰ φωνήν·
 Αἴαντε πρῶτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·
 Αἴαντε, σφῶν μὲν τε σωῶσθε λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ἀλκῆς μνησαμένῳ, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
 Ἄλλη μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δείδια χεῖρας ἀάπτους
- 50 Τρῶων, οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ·
 Ἐξουσιν γὰρ ἅπαντας εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 Τῇ δὲ δὴ αἰνύτατον περιδείδια, μή τι πάθωμεν,
 Ἥ ῥ' ὄγ' ὃ λυσσώδης φλογὶ εἵκελος ἠγεμονεύει,
 Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὖχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.
- 55 Σφῶν δ' ὠδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσκειν,
 Αὐτῷ θ' ἐστίμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
 Τῷ τε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρώσασιτ' ἀπὸ νηῶν

- Ἰδρυπόρυν, εἰ καὶ μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.
 Ἢ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 90 Ἀμφοτέρω κεκοπῶς πλήσεν μένεος κρατεροῖο.
 Γυνὴ δ' ἔσθην ἐλαφρά, πύδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν.
 Αὐτὸς δ', ὥς τ' ἱρηξ ὠκύπτερος ὤρτο πῖτεσθαι,
 Ὃς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκειος ἀρθεῖς,
 Ὀρμήσῃ πεδίλοιῳ διώκειν ὄρνεον ἄλλο.
 95 Ὡς ἀπὸ τῶν ἦξε Ποσειδάων ἐννοσίχθων.
 Τοῖν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 Αἴψα δ' ἄρ' Αἴαντι προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·
 Αἴαν· ἐπεὶ τις νῶϊ θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 Μάντεϊ εἰδόμενος κέλειται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι —
 100 Οὐδ' ὄγε Κάλχας ἐστί, θεοπρόπος οἰωνιστής·
 Ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἡδὲ κνημῶν
 Γεῖ' ἔγνω ἀπιόντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ περ —
 Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 Μῦλλον ἐφαρμάττει πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι,
 105 Μαιμῶσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὑπερθεῖν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 Οὐτις νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι
 Μαιμῶσιν καὶ μοι μένος ὥρορε· νέρθε δὲ ποσσὶν
 Ἔυσσμαι ἀμφοτέροισι· μενοινῶ δὲ καὶ οἶος
 110 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχισθαι.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 Χάρμῃ γηθόσυνροι, τὴν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.
 Τόφρα δὲ τοὺς ὀπιθεν Γυιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοὺς,
 Οἳ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ·
 115 Τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμῶτι φίλα γυνὴ λέλυντο,
 Καὶ σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο, δερκομένοισιν
 Τρώας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.
 Τοὺς οἷγ' εἰσορόωντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβον·
 Οὐ γὰρ ἔφην φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ. ἀλλ' Ἐννοσίχθων
 120 Ῥεῖα μετισταύμενος κρατερὺς ὥτρυνε φάλαγγας.
 Τεῦκρον ἐπὶ πρῶτον καὶ Ληϊτόν ἦλθε κελεύων,
 Πηνελιῶν θ' ἥρωα, Θόαντιά τε Ληϊπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστιρας αὐτῆς·
 Τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπειτα πιερόεντα προσηύδα·
 125 Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι! ὕμιν ἔγωγε
 Μαρτυμένοισι πέποιθα σωσέμεναι τέας ἅμας·
 Εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλείοιο,
 Νῦν δὲ εἶδεται ἡμῶν, ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
 Ὡ πόποι, ἡ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι,
 130 Δεικόν, ὃ οὔ ποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,

- Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἵεναι νέας! οἱ τοπάρους περ
 Φυζακινῆς ἐλάφοισιν εἴοικεσαν, αἶτε καθ' ὕλην
 Θώων, πορδαλλίων τε λύκων τ' ἦϊα πέλονται,
 Αὐτίως ἡλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάριμ·
 105 Ὡς Τρῶες τοπρὶν γε μέκος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
 Μίμνειν οὐκ ἐθέλευσκον ἐναντίον, οὐδ' ἠβαιόν.
 Νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος κοίλης ἐπὶ γηυσὶ μάχονται,
 Ἠγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνησὶ τε λαῶν,
 Οἱ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσιν
 110 Νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἅν' αὐτάς.
 Ἄλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτιός ἐστιν
 Ἥρωος Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Οὐνεκ' ἀπητίμησε ποδῶκεα Πηλεΐωνα·
 Ἠμέας γ' οὕπως ἔστι μεθιέμεναι πολέμοιο.
 115 Ἄλλ' ἀκεῶμεθα θᾶυσον· ἀκεσταὶ τοι φρένες ἐσθλῶν.
 Τρεῖς δ' οὐκέτι κελὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς,
 Πᾶντες ἄριστοι ἔόντες ἅν' ἀ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε
 Ἄνδρὶ μαχησαίμην, ὅστις πολέμοιο μεθείη,
 Λυγρὸς εἰών· ὑμῖν δὲ νεμεσῶμαι πέρι κῆρι.
 120 Ὡς πέπονες, τάχα δὴ τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον
 Τῇδε μεθημοσύνη· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
 Αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
 Ἐκτὼς δὴ παρὰ γηυσὶ βοήν ἀγαθὸς πολεμίζει
 Καρτερός, ἐρῶηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὄχηα.
 125 Ὡς ῥα κελευτιόων Γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοὺς.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἵσταντο φάλαγγες
 Καρτεραί, ἅς οὔτ' ἂν κεν Ἀρης ὀνόσαιτο μετελθών,
 Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος· οἱ γὰρ ἄριστοι
 Κρινθέντες Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἔμιμνον,
 130 Φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμνω·
 Ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἐρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ·
 Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νευόντων· ὥς πυκτοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
 Ἐγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασείων ἀπὸ χειρῶν
 135 Σειόμεν· οἱ δ' ἰθὺς τρόνον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἤρχε δ' ἄρ' Ἑκτώρ
 Ἀντικρὺ μεμαώς, ὀλοοίτροχος ὥς ἀπὸ πέτρης,
 Ὅτε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὦση,
 Ρήξας ἀσπέτω ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·
 140 Τψι δ' ἀνιθρώσκων πέτεται, κτυπέει δὲ θ' ὑπ' αὐτοῦ
 Τλη· ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ἕως ἵκηται
 Ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κινλίνδεται, ἑσσύμενός περ·
 Ὡς Ἑκτώρ εἴως μὲν ἀπείλει, μέχρι θαλάσσης

- ῥέα διελεύσεσθαι κλισίης καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
145 Κτείνων· ἄλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φύλαγξιν,
 Στῆ ῥα μάλ' ἐγχευμυθίς. οἱ δ' ἀντίοι νῆες Ἀχαιῶν,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
 Ὡσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη.
 Ἥυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·
150 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμυχῆται,
 Παρμένει'! οὔτοι δηρὸν ἐμὲ σήσουσιν Ἀχαιοί,
 Καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοῖς ἀρτύναντες·
 Ἄλλ', οὔω, χασσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἰτέον με
 Ὡρσε θεῶν ὄριστος, ἐρίλδουπος πόσις Ἥρης.
155 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μέγος καὶ θυμὸν ἐκχύστου.
 Διήφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἵσθη,
 Κοῦφα ποσὶ προβιβύς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαιινῷ,
160 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀγάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσθη,
 Ταυρεῖην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἐν καυλῷ ἑάγη δολιχὸν δόρυ· Διήφοβος δὲ
 Ἀσπίδα ταυρεῖην σχέθ' ἀπὸ ἴο, δέϊσε δὲ θυμῷ
 Ἐγχος Μηριόναο θαύφροτος· αὐτὰρ ὕγ' ἦρως
165 Ἀψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χύσ·το δ' αἰνῶς
 Ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξεν.
 Βῆ δ' ἵεναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισίῃφι λείλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μαρναντο, βοή δ' αὖβεστος ὀρώρει.
170 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἴμβριον αἰχμητήν, πολυῖππου Μένιπρος υἱόν.
 Ναῖε δὲ Πήδαιον, πρὶν ἔλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν,
 Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδυσικάστην·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νῆες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
175 Ἀψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν·
 Ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ· ὃ δὲ μιν τέεν ἴσα τέκεσσιν.
 Τόν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ μακρῷ
 Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' αὐτ' ἔπεσεν, μελίη ὤς,
 Ἴτε ὄρεος κορυφῇ ἔκαθεν περιφαιτομένοιο
180 Χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελίσσῃ·
 Ὡς πέσιν· ἀμφὶ δὲ οἱ βρύχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦκρος δ' ὠρμήθη, μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
 Ἐκτορ δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
 Ἄλλ'· ὃ μὲν ἄντα ἰδοὶν ἠλεύατο χιάλκτον ἔγχος
185 Τυτθόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱ' Ἀκτορίωνος,
 Νισσόμενον πύλεμόνδε, κατὰ στήθεος βάλε δουρὶ.

- Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχεα' ἐπ' αὐτῷ.
 "Ἐκτωρ δ' ὠρμήθη κόρυθα προτιάφοις ἀρπυϊαν
 Κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο.
 190 Αἴας δ' ὠρμήθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαιινῷ
 Ἐκτορος· ἀλλ' οὐπὲρ χροὸς εἷσατο, πῶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'. ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὔτα,
 ἵσσε δὲ μιν σθένει μέγαλῳ· ὁ δὲ χάσσαιτ' ἐπίσσω
 Νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
 195 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος, διὸς τε Μενεσθεύς,
 Ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἴμβριον αὐτ' Αἴαντε, μεμαυτε θούριδος ἀλκῆς.
 ἵλσιτε δὴ αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδόντων
 Ἀρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ φωπήϊα πυκνά,
 200 Τφου ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντε·
 Ὡς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δὴ Αἴαντε κορυσιὰ,
 Τεύχεα συλήτην· κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
 Κόψεν Οἰλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο·
 ἵκε δὲ μιν σφαιρὶδὸν ἐλιζάμενος δι' ὀμίλου,
 205 Ἐκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσιν.
 Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
 Τῶνοιο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 Βῆ δ' ἵεναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὀφρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἔτευχεν.
 210 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
 Ἐρχόμενος παρ' ἐταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
 ἵλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξεῖ χαλκῷ.
 Τὸν μὲν ἐταῖροι ἔνεικαν, ὁ δ' ἱητροῖς ἐπιτείλας
 ἵεν ἐς κλισίην· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
 215 Ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
 Εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος νῆϊ Θόαντι,
 "Ὅς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἄναυσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ·
 Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
 220 Οἴχονται, τὰς Τρώσιν ἀπείλεον νῆες Ἀχαιῶν;
 Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤνδα·
 "Ὡς Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἷτιος, ὅσσον ἔγωγε
 ἵγνώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν·
 Οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τι ὄκνον
 225 Εἵκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλὰ που οὔτω
 Μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέϊ Κρονίῳνι,
 Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς.
 Ἀλλὰ, Θόαν· καὶ γὰρ τοπάρος μενιδήϊος ἦσθα,
 Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἵδῃαι·

- 220 Τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἡμείβει ἔπειτα Ποσειδάων ἐνουσίχθων·
 Ἰδομενεῦ, μὴ κείνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν
 Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
 Ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἐκὼν μεθίησι μάχεσθαι.
 225 Ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἵθι· ταῦτα δ' ἅμα χρῆ
 Σπείδειν, αἱ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δὴ ἔοντε.
 Συμφορτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μᾶλα λυγρῶν·
 Νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθαι μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἅμ' πόνον ἀνδρῶν·
 230 Ἰδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὐτυχτον ἵκαρεν,
 Δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γέντο δὲ δοῦρε·
 Βῆ δ' ἵμεν ἀστεροπῇ ἐναλίχκιος, ἦντε Κρονίων
 Χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαί·
 235 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ σιτήθεσσι θείοντος.
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ. θεράπων εὖς, ἀντεβόλησεν,
 Ἴγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦει
 Οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένης Ἰδομενῆος·
 Μηριόνη, Μόλου υἱέ, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἐταίρων,
 240 Ἴππε' ἦλθες, πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτήτα·
 Ἥέ τι βέβληται, βέλτερος δὲ σε τείρει ἀκωκή·
 Ἥέ τεν ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες; οὐδέ τοι αὐτὸς
 Ἥσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽δα·
 245 [Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βοιληφόρε χαλκοχιτώνων,]
 Ἐρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
 Οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεΰξιμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
 Ἀσπίδα Δηϊφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦ᾽δα
 250 Δούρατα δ', αἱ κ' ἐθέλῃσθα, καὶ ἔν, καὶ εἴκοσι δῆεις,
 Ἔσταότ' ἐκ κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
 Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνεμαι. οὐ γὰρ οἶω
 Ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκὰς ἰστάμενος πολεμίζειν.
 Τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλῶεσαι,
 255 Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανύωντες.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽δα·
 Καί τοι ἐμοὶ παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 Πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἔστιν ἐλίσθαι.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
 260 Ἀλλὰ μετὰ πρῶτοισι μάχην ἄν' αὖ κυδιάνειραν
 Ἴσταμαι, ὅτποτε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
 Ἄλλον πού εἰνα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

Λήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ ἰδμεναι αὐτὸν οἴω.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤνδα·

275 Οἶδ' ἀρετὴν οἶός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λίγεσθαι;

Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγόμεθα πάντες ἄριστοι

Ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,

Ἐνθ' ὅτε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη —

Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρῶς ἄλλυδις ἄλλη·

280 Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύει ἐν φρεσὶ θυμός,

Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵκει·

Ἐν δέ τε οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει,

Κῆρας οἰομένῳ, πάταγο; δέ τε γίγνεται ὀδόντων·

Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ' τρέπεται χρῶς, οὔτε τι λίην

285 Ταρβεῖ, ἐπειδὴν πρῶτον ἐσλίζεται λόχον ἀνδρῶν,

Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαΐ λυγρῇ —

Οὐδέ κεν ἔνθα τεὸν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.

Εἵπερ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἢ τυπείης,

Οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὀπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,

290 Ἀλλ' ἢ κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν,

Πρόσσω ἱεμένοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν.

Ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, νηπύτιοι ὦς,

Ἐσταότες, μή πού τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ·

Ἀλλὰ σύ γε κλισίηνδε κιῶν ἔλευ ὄβριμον ἔγχος.

295 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῶ ὑτάλαντος Ἄρῃ,

Καρπαλίμοις κλισίῃθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος,

Βῇ δέ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.

Οἶος δὲ βροτολοιγὺς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισιν,

Τῷ δὲ φόβος, φίλος υἱός, ἥμῃα κρυτερός καὶ ἀταφβής,

300 Ἐσπετο, ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν·

Τῷ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μετὰ θωρήσσεσθον,

Ἡὲ μετὰ Φλεγύας, μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τῷ γε

Ἐκλυον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν·

Τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀγοὶ ἀνδρῶν,

305 Ἦῖσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἶθροπι χαλκῷ.

Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Δευκαλίδη, πῇ τ' ὄρ' μέμονας καταδύναι ὄμιλον;

Ἡ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,

Ἡ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὐ ποθι ἔλπομαι οὕτω

310 Δεύεσθαι πολέμοιο καρηχομόωντας Ἀχαιοὺς.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤνδα·

Νηυσὶ μὲν ἐν μέσσι· σιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,

Λῆαντές τε δύω, Τεῦκρός θ', ὅς ἄριστος Ἀχαιῶν

Τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·

315 Οἱ μιν ἄδην ἐλόωσι, καὶ ἐσσύμενον, πολέμοιο,

- Ἐκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
 Αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 Κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 Νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
 320 Ἐμβύλοι αἰθόμενον θαλὸν νήεσσι θοῇσιν.
 Ἄνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 Ὅς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν,
 Χαλκῷ τε φηκτὸς μεγάλοις τε χερμαδίοισιν·
 Οὐδ' αὖ Ἀχιλλῇ φηξήτορι χωρήσειεν,
 325 Ἐν γ' αὐτοστανδίῃ· ποσὶ δ' οὐπὼς ἔστιν ἐρίζειν.
 Νῶϊν δ' ᾧδ' ἐπ' ἀριστερ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα
 Εἵδομεν, ἥ εἰ τῷ εὖχος ἔρεξομεν, ἥ εἰ τις ἡμῖν.
 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῇ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Ἦρχ' ἔμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ἥ μιν ἀνώγει.
 330 Οἱ δ' ὥς ἴδομενῆα ἶδον, φλογὶ εἵκελον ἀλκήν,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλίοισιν,
 Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Τῶν δ' ὁμὸν ἴστατο νεῖκος ἐπὶ πρὸ μνησι νέεσσιν.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λεγίων ἀνέμων σπέρχουσιν ἄλλαι
 335 Ἴματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόρῃς ἀμφὶ κελεύθους,
 Οἷτ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἴστασιν οὐίχλην·
 Ὡς ἄρα τῶν ὁμός' ἤλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὅξεϊ χαλκῷ.
 Ἐφρξε δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείησιν
 340 Μακρῆς, ἃς εἶχον τιμεσίχρους· ὅσσε δ' ἄμερδεν
 Αὐγὴ χαλκείη κορυθῶν ἀπο λαμπομενάων,
 Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακίων τε φαινῶν,
 Ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
 Ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.
 345 Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύο Κρόνου νῆε κραταῖω
 Ἀνδράσιν ἠρώεσσι τετεύχετον ἄλγεα λυγρὰ.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρῶεσσι καὶ Ἐκτορι βούλετο νίκην,
 Κυδαίνων Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 Ἰθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιῶν Πιόθι πρό,
 350 Ἀλλὰ θέτιν κύναινε καὶ νῆα καρτερόθυμον.
 Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μεταλθῶν,
 Λάθρη ὑπεξανὰδὺς πολιῆς ἁλός· ἤχθετο γάρ φη
 Τρῶσιν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 Ἢ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἱα πάτρη,
 355 Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γέγονε καὶ πλείονα ἦδη.
 Τῷ φη καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξιμέναι ἀλείνεν,
 Λάθρη δ' αἶεν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ ἰοικώς.
 Τυὶ δ' ἐριδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖου πολέμοιο

- Πείραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
 360 Ἀρήκτιόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἐνθα, μεσαιπόλιός περ ἐὼν, Δαναοῖσι κελεύσας
 Ἰδομενεύς, Τρώεσσι μετιίλμενος ἐν φόβον ὤρσεν.
 Πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα,
 "Ὅς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει·
 365 Ἥτε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Κασσάνδρην, ἀνάεδνον· ἐπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 Ἴκ Τροίης ἀέκοντις ἀπώσμεν υἷας Ἀχαιῶν.
 Τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
 Δωσέμεναι· ὁ δὲ μάρναθ', ὑποσχεσίησι πιθήσας.
 370 Ἰδομενεύς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαινοῖ,
 Καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο, φώνησέν τε·
 Ὀθρυονεῦ, περὶ δὴ σε βροτιῶν αἰνίζομαι ἀπάντων,
 375 Εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ἐπέσις
 Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ἐπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 Καὶ κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
 Δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἀργεὺς ἐξαγαγόντες, ὀπιέμεν· εἴ κε σὺν ἄμμιν
 380 Ἴλίου ἐκπέρας ἐνταίομενον πτολίεθρον.
 Ἄλλ' ἔπει, ὄφρ' ἐπὶ γηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
 Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὕτοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμεν.
 Ὡς εἰπὼν ποδὺς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
 Ἥρως Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἀσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 385 Πειζὸς πρόσθ' ἵππων· τῷ δὲ πρεΐοντε κατ' ὤμων
 Αἰὲν ἔχ' ἥνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἔετο θυμῷ
 Ἰδομενῆα βαλεῖν· ὁ δὲ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
 Λαιμόν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλαθσεν.
 Ἥριπε δ', ὥς ὅτε τις δρυς ἤριπεν, ἥ ἀχερωῖς,
 390 Ἥε πίτυς βλωθρή, τήντ' οὖρεσι τέκτονες ἄνδρες
 Ἐξέταμον πελέκεσσι νήκεσι, νήϊον εἶναι·
 Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς,
 Βεβρυχῶς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
 Ἐκ δὲ οἱ ἥνίοχος πλήγῃ φρένας, ἃς πάρος εἶχεν·
 395 Οὐδ' ὄγ' ἐτόλμησεν, δηϊῶν ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
 Ἀψ ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 Δουρὶ μέσον περόνησε τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργέως ἔκπεσε δίφρου·
 400 Ἴππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐκκνήμιδας Ἀχαιούς.

- Διήφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενεὺς,
 Ἀσίου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
 Ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλείατο χάλκεον ἔγχος,
 405 Ἰδομενεὺς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντιος· εἴσῃ,
 Τὴν αἶρ' ὅγε ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ
 Δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
 Τῇ ὑπο πᾶς ἐύλη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος·
 Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρεξάντος αὔσειν
 410 Ἐγχεος· οὐδ' ἄλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν,
 Ἀλλ' ἔβαλ' Ἰππασίδην Ὑψήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Ἥπαρ ὑπὸ πρᾶπιδων, εἴθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Διήφοβος δ' ἐκπαγλὸν ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὖτ' αἵτιος κεῖτ' Ἀσιος· ἀλλὰ εἴ φημι
 415 Εἰς Ἀιδὸς περ ἰόντα πυλῦρταο κρατεροῖο,
 Γηθήσειν κατὰ θυμόν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὦπασα πομπήν.
 Ὡς ἔφαι'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο,
 Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
 Ἀλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, τοῦ ἀμέλησεν ἑταῖρου,
 420 Ἀλλὰ θείων περὶ βῆ, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρήηρες ἑταῖροι,
 Μηκιστεῖς, Ἐχίοιο παῖς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρεῖα στενάχοντα.
 Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα· ἴετο δ' αἰεὶ
 425 Ἥε τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
 Ἥ αὐτὸς δουπῆσαι, ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
 Ἐνθ' Αἰσυήταο Διοτρεφέος φίλον υἱόν,
 Ἥρω' Ἀλκιάθοον — γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαιο·
 Πρεσβυτάτην δ' ὦπνιε θυγατρῶν, Ἰπποδάμειαν,
 430 Τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὀμηλικὴν ἐκέκαστο
 Κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μιν
 Γῆμεν ἀνὴρ ᾧριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ —
 Τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενεΐϊ Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 435 Θείλας ὅσσε φαιινά, πίδησε δὲ φαίδιμα γυνῖα.
 ὣς γὰρ ἐξοπλίσω φυγίειν δύνατ', οὔτ' ἀλῆασθαι·
 Ἀλλ', ὥς τε στήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
 Αἰρέμας ἑσταότι, στήθος μέσον οὔτασε δουρὶ
 Ἥρωις Ἰδομενεὺς, ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
 440 Χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροῶς ἤρκει ὄλεθρον·
 Δὴ τότε γ' αἶνον αὔσειν, ἐφειχόμενος περὶ δουρὶ.
 Λούπησεν δὲ πεισὼν, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
 Ἥ ῥά οἱ ἀσπνέουσαι καὶ αὐτοῖσιν πελέμιζεν
 Ἐγχεος· εἴθα δ' ἔπειτ' ἀγίει μένος ὄβριμος Ἀρης·

- 445 Ἰδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὖσας·
 Διήφοβ', ἡ ἄρα δὴ τι εἴσκομεν ἄξιον εἶναι,
 Τρεῖς ἐνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; ἐπεὶ σὺ περ εὐχεαι αὐτῶς·
 Λιμόνι! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἴστας ἔμειο,
 Ὀφρα ἴδῃ, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἰκάνω·
 450 Ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτη ἐπίουρον·
 Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
 Δευκαλίων δ' ἐμὲ τέκτε, πολέεσ' ἀνδρευσιν ἄνακτα
 Κρήτη ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν,
 Σοὶ τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
 455 Ὡς φάτο· Διήφοβος δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
 Ἥ τινα που Τρώων ἐταρίσσειτο μεγαθύμων,
 Ἄψ ἀναχωρήσας, ἡ πειρήσαιο καὶ οἷος.
 Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δοᾷσσαιτο κέρδιον εἶναι,
 Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὖρεν ὁμίλου
 460 Ἰστιάοι· αἰεὶ γὰρ Ηριάμῳ ἐπεμήνιε δῖω,
 Οὐρεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τέσκεν.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστιάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
 Γυμβρῶ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἰκάνει.
 465 Ἀλλ' ἔπειν, Ἀλκαθόῳ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος περ
 Γυμβρὸς ἱὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνι, τυτθὸν ἐόντα·
 Τὸν δέ τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν·
 Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
 470 Ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς,
 Ἀλλ' ἔμεν', ὥς ὅτε τις σὺς οὔρεσιν ἀλκὴ πεποιθώς,
 Ὅστις μένει κολουρυτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
 Χοῖρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δὲ τε νῶτον ὕπερθεν·
 Ὀφθαλμῷ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
 475 Θήγει, ἀλέξασθαι μεμαῶς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας·
 Ὡς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ' ὑπεχώρει,
 Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον· αὐτὸς δ' ἐταίρους,
 Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν, Ἀφαρῆά τε Διήπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας αὐτῆς·
 480 Τοὺς ὃγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Λεῦτε, φίλοι, καί μ' οἶω ἀμύνετε! δειδία δ' αἰνῶς
 Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·
 Ὃς μάλα κακτερός ἐστι μίχῃ ἐνὶ φῶτας ἐναίρειν·
 Καὶ δ' ἔχει ἡβης ἄνθος, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 485 Ἰδὲ γὰρ ὀμηλικίῃ γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 Αἰψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἡὲ φεροίμην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' αἰ πάντες, ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,

- Πλησίοι ἔσκησαν, σάκε' ὅμοιοι κλίναντες.
 Αἰνείας δ' ἐτέρωθεν ἐκίκετο οἷς ἐτάροισιν,
 490 Δηϊφοβὺν τε Πάριν τ' ἐσορῶν καὶ Ἀγήνορα δῖον,
 Οἱ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Λιοὶ ἔπονθ', ὥς τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα
 Πιόμεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
 Ὡς Αἰνεία θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθει,
 495 Ὡς ἶδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον· τοῖ αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἅμφ' Ἀλκαθόω αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν
 Μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 Σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον
 Ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρηῖοι ἔσοχον ἄλλων,
 500 Αἰεΐας τε καὶ Ἰδομενεὺς, ἀτάλαντοι Ἀρηῖ,
 Ἴεντ' ἀλλήλων ταμείην χρῶα νηλεῖ χαλκῷ.
 Αἰεΐας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἄρ' ἰδὼν ἠλεύατο χύλκεον ἔγχος·
 Αἰχμὴ δ' Αἰεΐας κραδαινομένη κατὰ γαίης
 505 ὦχετ', ἐπεὶ ὅ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
 ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερά χαλκὸς
 Ἦφυς· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστιῷ.
 Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυνος δολιχόσκιον ἔγχος
 510 ἔσπύσσει, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλά
 Ὡμοῖν ἀφελίσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὀρμηθέντι,
 Οὔτ' ἄρ' ἐπαΐζει μεθ' ἐόν βέλος, οὔτ' ἀλέασθαι.
 Τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νελεὲς ἥμαρ,
 515 Τρέσσαι δ' οἵ κ' ἐπ' ἴμῃρα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
 Τυῦ δὲ βῦδης ἀπιόντιος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 Δηϊφοβὸς· δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ·
 Ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἄμαρτεν, ὁ δ' Ἀοκάλῃον βάλε δουρί,
 Τῖον Ἐνυαλίοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 520 ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστιῷ.
 Οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἀρης
 Τῖος ἐοῖο πεσόντος ἐνὶ κραιπερῇ ὑσμίνῃ·
 Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσι
 Ἦυστο, Διὸς βουλήσιν ἐτλμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
 525 Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐργόμενοι πολέμοιο.
 Οἱ δ' ἅμφ' Ἀσκαλῖφῳ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν·
 Δηϊφοβὸς μὲν ἄπ' Ἀσκαλῖφου πήληκα φαεινὴν
 Ἠρπυσεν· Μηριόνης δὲ, θεοῦ ἀτάλαντος Ἀρηῖ,
 Δουρὶ βραχέοντα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 530 Αἰλῶπις τρυφάλεια χιτῶνὶ βόμβησε πεσούσῃ.

- Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἵεναι νέας ! οἳ τοπάρους περ
 Φυζακινῆς ἐλάφοισιν ἰοίκεσαν, αἶτε καθ' ὕλην
 Θώων, πορδαλλίων τε λύκων τ' ἥϊα πέλονται,
 Αὐτῶς ἡλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάριμιν·
 105 Ὡς Τρῶες τοπρὶν γε μέκος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
 Μίμνειν οὐκ ἐθέλευσκον ἐναντίον, οὐδ' ἡβαιόν.
 Νῦν δ' ἔκαθεν πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται,
 Ἠγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνησὶ τε λαῶν,
 Οἳ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσιν
 110 Νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἅν' αὐτάς.
 Ἄλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτιός ἐστιν
 Ἥρωος Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Οὐνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 Ἡμέας γ' οὐπὼς ἔστι μεθιέμεναι πολέμοιο.
 115 Ἄλλ' ἀκεῶμεθα θᾶσσον· ἀκευταί τοι φρένες ἐσθλῶν.
 Τμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε θοοῖριδος ἀλκῆς,
 Πάντες ἄριστοι ἐόντες ἅν' αὖ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε
 Ἄνδρ' ἰμαχῆσαιμην, ὅστις πολέμοιο μεθείη,
 Λυγρὸς ἑὼν· ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι πέρι κῆρι.
 120 Ὡς πέποντες, τάχα δὴ τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον
 Τῇδε μεθημοσύνη· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
 Αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
 Ἐκτὼς δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει
 Καρτερός, ἔρῳηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὄχῃα.
 125 Ὡς ῥα κελευτιόων Γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοὺς.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἵσταντο φάλαγγες
 Καρτεραί, ἃς οὔτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθῶν,
 Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαουσόος. οἳ γὰρ ἄριστοι
 Κρινθέντες Τρῶάς τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἱμιμνον,
 130 Φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμῳ·
 Ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ·
 Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφρέσταςαν ἀλλήλοισιν·
 Ἐγχεα δ' ἐπτίσσοντο θρασείων ἀπὸ χειρῶν·
 135 Σειόμεν'· οἳ δ' ἰθὺς ἠρόντεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
 Τρῶες δὲ προὔιψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτὼρ
 Ἀντικρὺ μεμαώς, ὀλοοίτροχος ὥς ἀπὸ πέτρης,
 Ὅντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὤση,
 Ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·
 140 Τψι δ' ἀνιθρώσκων πέτεται, κτυπέει δὲ θ' ὑπ' αὐτοῦ
 Τλη· ὁ δ' ἀσφαιλείς θίει ἔμπεδον, ἕως ἵκηται
 Ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κινλίνδεται, ἑσσύμενός περ·
 Ὡς Ἑκτορ εἴως μὲν ἀπείλει, μέχρι θαλάσσης

- ῥέα διελεύεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 148 Κτείνων· ἄλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκνυσε φύλαγγιν,
 Στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμψθείς· οἱ δ' ἀντίοι νῆες Ἀχαιῶν,
 Νύσσαντες ξίφισιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
 Ὡσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη.
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρωῖεσσι γεγωνώς·
 150 Τρωῖες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀρχιμυχηταί,
 Παρμένει'· οὔτοι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν Ἀχαιοί,
 Καὶ μάλα πυργηδὸν ὑφέας αὐτοῖς ἀρτύναντες·
 Ἄλλ', οὔτω, χασσοῦνται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτεόν με
 Ὡρσε θεῶν ὤριστος, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 155 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μέγος καὶ θυμὸν ἐκκίστου.
 Διήφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἵσσην,
 Κοῦφα ποσὶ προβιβύς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαιινῷ,
 160 Καὶ βύλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσσην,
 Ταυρεῖην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἐν καυλῷ ἑάγη δολιχὸν δόρυ· Διήφοβος δὲ
 Ἀσπίδα ταυρεῖην σχέθ' ἀπὸ ἴο, δέϊσε δὲ θυμῷ
 Ἐγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὕγ' ἦρως
 165 Ἀψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἰχάζετο, χύσαστο δ' αἰνῶς
 Ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξεν.
 Βῆ δ' ἵεναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισίῃφι λείλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μαρναντο, βοή δ' αὖβεστος ὀρώρει.
 170 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμῶνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἰμβριον αἰχμητήν, πολυΐππου Μέντορος υἱόν.
 Ναῖε δὲ Πηδαιον, πρὶν ἔλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν,
 Κούρην δὲ Πριάμοιο τόθην ἔχε, Μηδισικάστην·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νῆες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
 175 Ἀψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μεῖεπρεπε δὲ Τρωέεσσιν·
 Ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ· ὃ δὲ μιν ἴεν ἴσα τέκεσσιν.
 Τὸν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὔατος ἔγχει μακρῷ
 Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' αὐτ' ἔπεσεν, μελίη ὦς,
 Ἦε ὄρεος κορυφῇ ἔκαθεν περιφαινομένοιο
 180 Χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση·
 Ὡς πέσεν· ἀμφὶ δὲ οἱ βρύχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦκρος δ' ὠρμήθη, μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
 Ἐκτωρ δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
 Ἄλλ'· ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλείψατο χάλκεον ἔγχος
 185 Τυτθόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱ' Ἀκτορίωνος,
 Νισσόμενον πύλεμόνδε, κατὰ στῆθος βάλε δουρὶ.

- Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐκτῶρ δ' ὠρμήθη κόρυθα κροτιάφοις ἀραρυῖαν
 Κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο.
 190 Αἴας δ' ὀρμήθεντος ὀρέξατο δουρὶ φμεινῷ
 Ἐκτορος· ἀλλ' οὔπη χροὸς εἷσατο, πῶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὔτα,
 Ἰλσε δέ μιν σθένει μάλα· ὃ δὲ χάσσαι' ὀπίσω
 Νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
 195 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος, δῖός τε Μενεσθεύς,
 Ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἰμβριον αὐτ' Αἴαντε, μεμαότες Θούριδος ἀλκῆς.
 Ἰλσιτε δὴ αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδόντων
 Ἀρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά,
 200 Τροῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντε·
 Ἰλς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δύνω Αἴαντε κορυσιτά,
 Τεύχεα συλήτην· κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
 Κόψεν Ὀϊλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο·
 ἦκε δέ μιν σφαιροτδὸν ἐλιζάμενος δι' ὀμίλου,
 205 Ἐκτορι δὲ προπαροίθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσιν.
 Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρι Ἰουσιδάων ἐχολώθη,
 Τῶνοιο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 Βῆ δ' ἵναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὀϊρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἔτευχεν.
 210 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
 Ἐρχόμενος παρ' ἐταῖρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
 ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξεῖ χαλκῷ.
 Τὸν μὲν ἐταῖροι ἔνεικαν, ὃ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
 ἦεν ἐς κλισίην· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
 215 Ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
 Εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἱὶ Θόαντι,
 Ὃς πάσῃ Πλευρώνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ·
 Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
 220 Οἴχονται, τὰς Τρώσιν ἀπείλεον υἱὲς Ἀχαιῶν;
 Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤϊδα·
 Ὡς θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἷτιος, ὅσσον ἔγωγε
 Ἰγνώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν·
 Οὔτε τινὰ θεὸς ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνον
 225 Εἴκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλὰ που οὔτω
 Μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι,
 Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς.
 Ἀλλὰ, θόαν· καὶ γὰρ τοπίρος μενιδῆϊος ἦσθα,
 Ὅτρυνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδῃαι·

- 220 Τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἠμείβει ἔπειτα Πουσεύδων ἐνουλίχθων·
 Ἰδομενεῦ, μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν
 Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὐθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
 Ὅστις ἐπ' ἡματι τῷδε ἐκὼν μεθίησι μάχεσθαι.
 225 Ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρή
 Σπεύδειν, αἵ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δὴ ἔόντε.
 Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πῆλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
 Νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμευθα μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὐτίς ἔβη θεὸς ἅμ' πόνον ἀνδρῶν·
 230 Ἰδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὖτυκτον ἵκαται,
 Δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γέντο δὲ δοῦρε·
 Βῆ δ' ἵμεν ἀστεροπῇ ἐναλλέγκιος, ἦντε Κρονίων
 Χεὶρὶ λαβὼν εἰνυξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαί·
 235 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ σιτήθεσσι θέοντος.
 Μηριόνης δ' ἄρα οἷ. θεράπων ἔϋς, ἀντεβόλησεν,
 Ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦει
 Οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένης Ἰδομενεύς·
 Μηριόνη, Μόλου υἱέ, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἐταίρων,
 240 Ἴππ' ἤλθες, πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτῆτα·
 Ἥέ τι βέβληται, βέλτος δὲ σε τείρει ἀκωκή·
 Ἥέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες· οὐδέ τοι αὐτὸς
 Ἦσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαΐομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦϋδα·
 245 [Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βοιληφόρε χαλκοχιτώνων,]
 Ἐρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λείλειπται,
 Οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεύξμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
 Ἀσπίδα Δηϊφόβοιο βυλὼν ὑπερηρορέοντος.
 Τὸν δ' αὖτ' ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦϋδα
 250 Δούρατα δ', αἵ κ' ἐθέλῃσθα, καὶ ἔν, καὶ εἴκοσι δῆεις,
 Ἔσταότ' ἐκ κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
 Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνεμαι. οὐ γὰρ δῖω
 Ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκὼς ἰστάμενος πολεμίζειν.
 Τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ὑσπίδες ὀμφαλόμεσσαι,
 255 Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανύωντες.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦϋδα·
 Καί τοι ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 Πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἔστιν ἐλίσσθαι.
 Οὐδέ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
 260 Ἀλλὰ μετὰ πρῶτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
 Ἰσταμαι, ὅτποτε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
 Ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

Λήθω μαρνάμενος, σέ δὲ ἴδμεται αὐτὸν οἶω.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦνδα ·

275 Οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λήγεσθαι ;

Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι

Ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,

Ἐνθ' ὅ,τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη —

Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρῶς ἄλλυδις ἄλλη ·

280 Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,

Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει ·

Ἐν δέ τ' οἱ κραδίη μεγάλα στήρνοισι πατάσσει,

Κῆρας οἰομένῳ, πάταγος δέ τε γίγνεται ὀδόντων ·

Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ' τρέπεται χρῶς, οὔτε τι λίην

285 Ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν,

Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῖ λυγρῇ —

Οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.

Εἴπερ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἢ τυπείης,

Οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὀπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ ρώτῳ,

290 Ἀλλ' κεν ἢ στήρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν,

Πρόσσω ἱέμενοι, μετὰ προμάχων ὀαριστύν.

Ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, ρηπύτιοι ὦς,

Ἐσταότες, μὴ πού τις ὑπερφιάλῃς νεμεσήσῃ ·

Ἀλλὰ σύ γε κλισίηνδε κιῶν ἔλευ ὄβριμον ἔγχος.

295 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρῆϊ,

Καρπαλίμοις κλισίῃθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος,

Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενεῖα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.

Οἷος δὲ βροτολοιγὺς Ἀρης πόλεμόνδε μέτεισιν,

Τῷ δὲ φόβος, φίλος υἱός, ἥμῃ κρυτερός καὶ ἀταφβής,

300 Ἔσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν ·

Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μετὰ θωρήσσεσθον,

Ἢ μετὰ Φλεγύας, μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τῷ γε

Ἐκλεον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν ·

Τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀγοὶ ἀνδρῶν,

305 Ἦῖσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἶθοπι χαλκῷ.

Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν ·

Δευκαλίδη, πῇ τ' ἔρ' μέμονας καταδύναι ὄμιλον ;

Ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντός στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,

Ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν ; ἐπεὶ οὐ ποθι ἔλπομαι οὔτῳ

310 Δεύεσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦνδα ·

Νηυσὶ μὲν ἐν μέσσοισιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,

Αἵαντες τε δέωι, Τεῦκρός θ', ὅς ἄριστος Ἀχαιῶν

Τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ ·

315 Οἳ μιν ἄδην ἐλόωσι, καὶ ἐσσύμενον, πολέμοιο,

- Ἐκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
 Αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 Κείνων νικῆσαντι μέγος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 Νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
 220 Ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν.
 Ἄνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 Ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν,
 Χαλκῷ τε φηκτὸς μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν·
 Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ φηξήνορι χωρήσειεν,
 225 Ἐν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὐπὼς ἔστιν ἐρίζειν.
 Νῶϊν δ' ὥδ' ἐπ' ἀριστερ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα
 Εἶδομεν, ἥ εἰ τῷ εὖχος ἔριζομεν, ἥ εἰ τις ἡμῖν.
 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῇ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Ἦρχ' ἵμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ἥ μιν ἀνώγα.
 230 Οἱ δ' ὥς ἴδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἵκελον ἀλκὴν,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Τῶν δ' ὁμὸν ἴστατο νεῖκος ἐπὶ πρὺμνῃσι νείεσσιν.
 Ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχουσιν ἄελλαι
 235 Ἴματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόρις ἀμφὶ κελεύθους,
 Οἷτ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἵστασιν ὁμίχλην·
 Ὡς ἄρα τῶν ὁμός' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὅξεϊ χαλκῷ.
 Ἐφρεξεν δέ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείησιν
 240 Μακρῆς, ἃς εἶχον ταμειχρῶας· ὅσσε δ' ἄμερδεν
 Αὐγὴ χαλκείη κορυθῶν ἀπο λαμπομενάων,
 Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαιινῶν,
 Ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
 Ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.
 245 Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύω Κρόνου υἱε κραταίῳ
 Ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχετον ἄλγεα λυγρά.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἐκτορι βούλετο νίκην,
 Κυδαίνων Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 Ἰθὺελε λαὸν ὀλίσθαι Ἀχαιϊκὸν Ἰλιόθι πρό,
 250 Ἀλλὰ θέτιν κύναινε καὶ υἷα καρτερόθυμον.
 Ἀργεῖους δέ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθών,
 Λάθρη ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἀλός· ἤχθετο γάρ φη
 Τρωσὶν δαμναμένους. Διὶ δέ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 Ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἴα πάτρη,
 255 Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γέγονει καὶ πλείονα ἦδη.
 Τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξιμέναι ἀλείνεν,
 Λάθρη δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ ἰοικώς.
 Τυὶ δ' ἐριδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖτου πολέμοιο

- Πείρω ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
 360 Ἀρήϊγιόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἐνθά, μεσαιπόλιός περ ἐὼν, Δαιαοῖσι κελεύσας
 Ἰδομενεύς, Τρώεσσι μετ' ἄλμερος ἐν φόβον ὤρσεν.
 Πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα,
 Ὅς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει.
 365 Ἰίτε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Καυσάνδρην, ἀνέδνον· ἐπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 Ἴκ Τροίης ἀέκοιτας ἀπωσέμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 Τῷ δ' ὁ γέρον Πρίμμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
 Δωσέμεναι· ὁ δὲ μάρναθ', ὑποσχευίῃσι πιθήσας.
 370 Ἰδομενεύς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαινοῖ,
 Καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο, φώνησέν τε·
 Ὀθρυονεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων,
 375 Εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ἐπέστις
 Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ἐπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 Καὶ κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
 Δοῖμεν δ' Ἀιρεΐδαν θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἀργεὸς ἐξίγαγόντες, ὀπιέμεν· εἴ κε σὺν ἅμμιν
 380 Ἰλίου ἐκπέρις εὐναιόμενον πτολίεθρον.
 Ἀλλ' ἔπει, ὅφρ' ἐπὶ γηυσὶ συνώμεθα πορτοπόροισιν
 Ἀμφὶ γάμοι· ἐπεὶ οὐτοὶ ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμεν.
 Ὡς εἰπὼν ποδὺς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
 Ἥρως Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 385 Πειξὸς πρόσθ' ἵππων· τῷ δὲ πρεΐοντε καὶ ὤμων
 Αἰὲν ἔχ' ἥνιοχος θεράπων· ὁ δὲ ἵετο θυμῷ
 Ἰδομενῆα βαλεῖν· ὁ δὲ μιν φθάμενος βύλε δουρὶ
 Λαιμόν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Ἥριπε δ', ὥς ὅτε τις δρυὺς ἤριπεν, ἥ ἀχερωῖς,
 390 Ἥε πίτυς βλωθρή, τήντ' οὖρεσι τέκτονες ἄνδρες
 Ἐξέταμον πελέκεσσι νήκεσι, νῆϊον εἶναι·
 Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς,
 Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
 Ἐκ δὲ οἱ ἥνιοχος πλήγη φρένας, ἃς πάρος εἶχεν·
 395 Οὐδ' ὅγ' ἐτόλμησεν, δηϊῶν ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
 Ἀψ' ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 Δουρὶ μέσον περόνησε τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·
 400 Ἴππου δ' Ἀντίλοχος, μεγθυμένου Νέστορος υἱός,
 Ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

- Διήφοβος δὲ μάλα σκεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενεύης,
 Ἄσιου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλείατο χάλκεον ἔγχος,
 405 Ἰδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' αὐπιδι πάντιος· εἴσῃ,
 Τὴν ἄρ' ὄγε φινούσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ
 Δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνισσ' ἀραρυῖαν·
 Τῇ ὑπο πᾶς ἐάλη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος·
 Καρφαλέον δέ οἱ αὐπὶς ἐπιθρεξάντος αὔσεν
 410 Ἐγχος· οὐδ' ἄλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν,
 Ἄλλ' ἔβαλ' Ἰππασίδην Τυφήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Ἴππαρ ὑπὸ πρᾶπίδων, εἴθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Διήφοβος δ' ἐκπαγλὸν ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' αἴτιος κεῖτ' Ἄσιος· ἀλλὰ εἴ φημι
 415 Εἰς Ἄιδός περ ἰόντα πυλῦρταο κρατεροῖο,
 Γηθήσειν κατὰ θυμόν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὥπασα πομπὴν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο,
 Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
 Ἄλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, ἰοῦ ἀμέλησεν ἱταῖρου,
 420 Ἀλλὰ θεῶν περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρήρηες ἱταῖροι,
 Μηκιστεῖς, Ἐχίοιο πᾶϊς, καὶ δῖος Ἀλάστορ,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρεῖα στενάχοντα.
 Ἰδομενεύς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα· ἔετο δ' αἰεὶ
 425 Ἡέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
 Ἥ αὐτὸς δουπῆσαι, ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
 Ἐνθ' Αἰσυνήταο Διοτρεφείος φίλον υἱόν,
 Ἴφρω Ἀλκάθοον — γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαιο·
 Πρεσβυτάτην δ' ὥπυιε θυγατρῶν, Ἰπποδάμειαν,
 430 Τὴν πέρι κτῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο
 Κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μιν
 Γῆμεν ἀνὴρ ὤριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ —
 Τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενεῖϊ Ἰοσειδάων ἐδάμασσαν,
 435 Θίλλας ὅσας φαιινά, πίδησε δὲ φαίδιμα γυνῖα.
 ὣς γὰρ ἐξοπίσω φυγίειν δύνατ', οὐτ' ἀλέασθαι·
 Ἄλλ', ὥς τε στήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
 Αἰρέμας ἱσταότα, στήθος μέσον οὔτασε δουρὶ
 Ἴφρως Ἰδομενεύς, ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
 440 Χάλκεον, ὃς οἱ πρὸςθεν ἀπὸ χροὸς ἦρκει ὄλεθρον·
 Δὴ τότε γ' αὖτον αὔσεν, ἐρεικόμενος περὶ δουρὶ.
 Λούπησεν δὲ πρῶτον, δούρῳ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
 Ἥ ῥά οἱ ἀσπείρουσσι καὶ οὐράϊον πελέμιζεν
 Ἐγχος· εἴθαρ δ' ἐπειτ' ἀφίει μένος ὕβριμος Ἀρης·

- 445 Ἰδομενεὺς δ' ἑκπαγλὸν ἐπεύξατο, μακρὸν αὖσας·
 Διὶ φοβῆ, ἥ ἄρα δὴ τι εἴσκομεν ἄξιον εἶναι,
 Τρῆς ἐνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; ἐπεὶ σύ περ εὖχεται αὐτῶς·
 Διαιμόνι! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἴστασ' ἐμεῖο,
 Ὀφρα ἴδῃ, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἰκάνω·
 450 Ὅς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτη ἐπιδουρον·
 Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
 Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἀνδρεσσιν ἄνακτα
 Κρήτη ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνειακιν,
 Σοὶ τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρῶεσσιν.
 455 Ὡς φάτο· Διὶ φοβὸς δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
 ἼΙ τινα ποῦ Τρῶων ἐταρίσσειτο μεγαθύμων,
 Ἄψ ἀναχωρήσας, ἥ πειρήσαιο καὶ οἷος.
 Ὡδὲ δὲ οἱ φρονέοντι δοᾷσσαιτο κέρδιον εἶναι,
 Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὖρεν ὁμίλου
 460 Ἰστιάτ'· αἰεὶ γὰρ Ἠριάμῳ ἐπεμήνιε δῖω,
 Οὐτὲκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τίεσκεν.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, Τρῳῶν βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
 Γυμῖν' ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἰκάνει.
 465 Ἀλλ' ἔπεν, Ἀλκαθίῳ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος περ
 Γυμῖνός ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνι, τυτθὸν ἐόντα·
 Τὸν δέ τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάρει.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δόρκεν·
 Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενεῖα, μέγα πτολέμοιο μεμηλωῖς.
 470 Ἀλλ' οὐκ Ἰδομενεῖα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς,
 Ἀλλ' ἔμεν', ὥς ὅτε τις σὺς οὔρεσιν ἀλκὴ πεποιθὼς,
 Ὅστις μένει κολουρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
 Χάϊρ' ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δὲ τε νῶτον ὑπερθεῖν·
 Ὀφθαλμοῖ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
 475 Θήγει, ἀλέξασθαι μεμαῶς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας·
 Ὡς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ' ὑπεχώρει,
 Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον· αὖτε δ' ἐταίρους,
 Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν, Ἀφαρῆά τε Διήπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μῆστωρας αὐτῆς·
 480 Τοῖς ὅγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Λεῦτε, φίλοι, καὶ μ' οἷω ἀμύνετε! δειδία δ' αἰνῶς
 Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·
 Ὅς μάλα κριτερός ἐστι μίχῃ ἐνὶ φῶτα· ἐναίρειν·
 Καὶ δ' ἔχει ἡβῆς ἄνθος, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 485 Ἴδ' γὰρ ὁμηλικὴν γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 Αἰψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἢ φεροίμην.
 Ὡς ἔφραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες, ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,

- Πλησίοι ἔσκησαν, σάκε' ὤμοισι κλίταντες.
 Αἰνείας δ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν,
 490 Διήφοβόν τε Πάριν τ' ἐσορῶν καὶ Ἀγήνορα δῖον,
 Οἱ οἱ ἄμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Λυοὶ ἔπονθ', ὥς τε μετὰ κτίλον ἔσπειτο μῆλα
 Πιόμεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρονέει ποίμην·
 Ὡς Αἰνεία θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθει,
 495 Ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον· τοῖ αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἄμφ' Ἀλκαθῶν αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν
 Μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 Σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον
 Ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρηῖοι ἔσχατον ἄλλων,
 500 Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἀρηῖ,
 Ἴεντ' ἀλλήλων ταμέειν χροῖα νηλεῖ χαλκῷ.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χιάλκεον ἔγχος·
 Αἰχμὴ δ' Αἰνείου κραδαινομένη κατὰ γαίης
 505 ὦχετ', ἐπεὶ ὃ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
 Ἰδομενεύς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
 Ῥῆξε δὲ Θώρηκος γέαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 Ἴηρυσ'· ὁ δ' ἐν κρήσιν πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοσιῷ.
 Ἰδομενεύς δ' ἐκ μὲν νέκτος δολιχόσκιον ἔγχος
 510 ἔσπασε, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα θυρήσατο κείχεα καλά
 Ὡμοῖν ἀφελίσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
 Οὐ γὰρ εἴ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὀρμηθέντι,
 Οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξει μεθ' ἐόν βέλος, οὔτ' ἀλέασθαι.
 Τῷ ὅρα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νελεὲς ἡμᾶρ,
 515 Τρέσσαι δ' οὔκετι ὤλμψα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
 Τοῦ δὲ βῆδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 Διήφοβος· δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ·
 Ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἄμαρτεν, ὁ δ' Ἀοκάλᾱφον βάλε δουρί,
 Τῖον Ἐνυαλίοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 520 ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κρήσιν πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοσιῷ.
 Οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο βριήπεος ὄβριμος Ἀφης
 Τίος ἰοῖο πεσόντος ἐνὶ κρυτερῇ ὑσμίνῃ·
 Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ἐπὶ χρυσέοισι νέφεσσι
 Ἦστο, Διὸς βουλῇσιν ἐλμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
 525 Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐργόμενοι πολέμοιο.
 Οἱ δ' ἄμφ' Ἀσκαλῖφῳ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν·
 Διήφοβος μὲν ἄπ' Ἀσκαλῖφου πήληκα φαεινὴν
 Ἠρπασε· Μηριόνης δὲ, θεῷ ἀτάλαντος Ἀρηῖ,
 Δουρὶ βρυχόμενα τύψεν ἐπ' ἄλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 530 Αἰλῶπις τρυφίλεια χερσὶ βόμβησε πεσούσα.

- Μηριόνης δ' ἐξαῦτις ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὥς,
 Ἐξέρυσσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο. τὸν δὲ Πολίτης,
 Αὐτοκασίγνητος, περὶ μέσσω χεῖρε τιτήνας,
 635 Ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχίος, ὅφρ' ἵκεθ' ἵππους
 Ὠκείας, οἳ οἱ ὀπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἔστασαν, ἠνλοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 Οἳ τότε προτὶ ἄστν φέρον βαρεῖα στενάχοντα,
 Τειρόμενον· κατὰ δ' αἶμα νεουτάτου ἔρφεε χειρός.
 640 Οἳ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 Ἐνθ' Αἰνέας Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας
 Λαιμὸν τύψ', ἐπὶ οἷ τετραμμένον, ὄξεϊ δουρί·
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' αὐπὶς ἐάφθη,
 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἷ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 645 Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας,
 Οὔταυ' ἐπαΐξας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
 "Ἦτ' ἀνὰ ρῶτα θέουσαι διαμπερές, αὐχέν' ἱκάνει·
 Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὁ δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν
 Κάππεισεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσας.
 650 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
 Παπταίνων· Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
 Οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον· οὐδ' ἐδύναντο
 Εἶσω ἐπιγράψαι τέρενα χροῖα νηλεῖ χαλκῷ
 Ἀντιλόχου· πέρι γὰρ φη Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 655 Νέστορος υἱὸν ἔρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσιν.
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ θεῶν ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
 Στρωφῶντ'· οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Στεῖόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ἧσιν,
 "Ἢ τευ ἀκοντίσσαι, ἢ ἐ σχεδὸν ὀρμηθῆναι.
 660 Ἀλλ' οὐ λήθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος καθ' ὅμιλον.
 Ἀσιάδην, ὅς οἱ οὔτα μέσον σάκος ὤξεϊ χαλκῷ,
 Ἐγγύθεν ὀρμηθεῖς· ἀμενήνωσεν δὲ οἱ αἰχμὴν
 Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότωιο μεγήρας.
 Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μείν', ὥς τε σκῶλος πυρίκανυστος,
 665 Ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων·
 Μηριόνης δ' ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
 Αἰδοίῳ τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
 Ἰῖγναι' Ἄρης ἀλεγεινὸς οἷζυροῖσι βροτοῖσιν·
 670 Ἐνθα οἱ ἔγχος ἐπιξεν· ὁ δ' ἰσπόμενος, περὶ δουρὶ
 Ἰηπαίρ', ὥς ὅτε βοῖς, τότε· οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
 Ἰλλίῳσιν οὐκ ἐθέλοντι β' ἢ δῆσαντες ἄγορσιν·
 Ὡς ὁ τυπεὶς Ἰηπαίρ' μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δῆν,

- Ὅφρα οἱ ἐκ χροῶς ἔγχος ἀνισπάσαι· ἐγγύθεν ἐλθὼν
 873 Ἥρωις Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν.
 Διήπυρον δ' ἔλενος ξίφει σχεδὸν ἤλασε κόρσιν
 Θρηικίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ ἰρυφάλειαν ἄραιεν·
 Ἦ μὲν ἀτοπλαγχθεῖσα χαμαὶ πεσε· καὶ τις Ἀχαιῶν
 Μυρταμέτω μετὰ πουσὶ κυλινδομένην ἐκόμισεν·
 880 Τὸν δὲ κατ' οφθαλμῶν ἐφείβεντ' ἄνδρες ἐκάλυπεν.
 Αἰρείδην δ' ἄχος εἶλε, βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Εἷ δ' ἐπατελήσας ἔλενω ἦρωϊ ἄνακτι,
 Ὅξ' ὀδύρην καρδίῳ· ὃ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ὁμαριήτην, ὃ μὲν ἔγχεϊ ὀξυρόεντι
 893 Ἰεὶ ἀκοντίσσαι, ὃ δ' ἀπὸ νειρῶν οἷσι·
 Πηλεΐδης μὲν ἔπειτα κατὰ στήθος βίβεν ἰῶ
 Θώρηκος γυῖον, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς οἷστός.
 Ἦ δ' ὅτ' ἀπὸ πλατεῖος πτερόφιν μεγάλην κατ' ἄλωην
 Θρώσκεισιν κύκμοι μελιτόχροες, ἣ ἐφείβινθοι,
 900 Πηλοῖ, ὑπο λιγυρῇ καὶ λιχμητῆρος ἐρωῇ·
 Ἦ δ' ἀπὸ Θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 Πολλὸν ἀποπλαγχθεῖς, ἐκὰς ἔπτατο πικρὸς οἷστός.
 Αἰρείδης δ' ἄρα χεῖρα, βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Τὴν βίβεν, ἣ ᾗ ἔχε τόξον εὐξοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
 903 Ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χυλκτεον ἔγχος.
 Ἀψ δ' εἰάρων εἰς ἔσθρος ἐχάζετο, Κτῆρ' ἀλείων,
 Χεῖρα παρυκρεμάσας· τὸ δ' ἐφείκετο μέλινον ἔγχος.
 Καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μέγα θυμός· Ἀγήνωρ,
 Αὐτὴν δὲ ξυρεῖδ' ἐν εὐστρόφῳ οἶος ἁώτοι,
 910 Σφενδόνη, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
 Πηλεΐδης δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
 Ἦν· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοςδε,
 Σοί, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.
 Οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 913 Αἰρείδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
 Πηλεΐδης δὲ σῆκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 Οὔτασεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 Εὐχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
 ἔγχος· ὃ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη, καὶ εἴλετο νίκη.
 916 Αἰρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 Ἄλ· ἐπὶ Πηλεΐδῳ· ὃ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἴλετο καλῇ
 Ἀξίνην εὐχαλκον, ἐλαῖνῳ ἀμφὶ πελέκῳ,
 Μικρῷ, εὐξέστω· ἄμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
 Ἦτοι ὃ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἵπποδασείης
 918 Ἀκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὃ δὲ προσιόντα, μέτωπον,
 Ρινὸς ὑπερ πωματῆς· λάκε δ' οὔτις, τῷ δὲ οἱ ὄσσε

- Πὰρ ποσὶν αἵματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν·
 Ἰδνῶϊθι δὲ πεσών. ὃ δὲ λᾶξ ἐν στήθεσι βαίνων,
 Τεύχεά τ' ἐξεπάρριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 620 Λείψετε θῆν οὔτω γε νέας Δαναῶν ταχυπόλων,
 Τρωῖες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς!
 Ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἵσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
 Ἦν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες· οὐδέ τι θυμῷ
 Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν
 625 Ξεινίου· ὅστε ποτ' ὕμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπὴν.
 Οἱ μὲν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
 Μᾶψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ·
 Νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε πορτοπόροισιν
 Ἠὺρ ὀλοὸν βαλέειν, κτείναι δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς·
 630 Ἀλλά ποθι σχήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, Ἄρηος.
 Ζεῦ πάτερ, ἥ τέ σέ φησι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων.
 Ἀνδρῶν ἡδὲ θεῶν· σέο δ' ἐκ τὰδε πάντα πέλονται.
 Οἷον δὴ ἄνδρεςσι χαρίζεαι ὕβριστήσιν,
 Τρωσὶν, τῶν μένος αἶεν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
 635 Φυλόπιδος κορίσασθαι ὁμοῖτον πολέμοιο!
 Πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος,
 Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
 Τῶν περ τις καὶ μᾶλλον εἰλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
 Ἦ πολέμου· Τρωῖες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.
 640 Ὡς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροῦς αἵματόεντα
 Συλήσας, ἐτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
 Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαυτῆς ἰὼν προμάχοισιν ἐμύχθη.
 Ἐνθα οἱ νιὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος,
 Ἀρπαλίων, ὃ ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπειο πτολεμίζων
 645 Ἐς Τροίην· οὐδ' αὐτῆς ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν·
 Ὅς ῥα τότε Ἀτρεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ
 Ἐγγύθεν, οὐδὲ διαπρὸς δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλείνων,
 Πάντοσε παπταίνων, μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρη.
 650 Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἴει χαλκῆρε' οὔιστόν·
 Καὶ ῥ' ἐβαλε γλουτὸν κάτα δεξιόν· αὐτὰρ οὔιστός
 Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρισεν.
 Ἐξόμενος δὲ κατ' αὐθι, φίλων ἐν χερσὶν ἐταίρων,
 Θυμὸν ἀποπνείων, ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ
 655 Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν φέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
 Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπίνοντο·
 Ἐς δὲ φρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 Ἀχνύμενοι· μετὰ δὲ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων·
 Ποιὴν δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηῶτος.

- 650 Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη
 Ξείνος γάρ οἱ ἦν πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσιν·
 Τοῦ ὅγε χωόμενος προΐει χαλκήρε' οὔσιόν.
 Ἦν δὲ τις Εὐχήμερος, Πολυΐδου μάντιος υἱός,
 Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἴκλα ναίων,
 655 Ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς Κῆρ' ὀλυήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν.
 Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολυΐδος,
 Νούσῳ ὑπ' ἀργαλήϊ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
 Ἥ μιν Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι·
 Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλήην θωήν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν,
 660 Νούσον τε στυγερὴν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.
 Τὸν βύλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος· ὦκα δὲ θυμὸς
 ὦχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἐκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδέ τι ἤδη,
 665 Οὔτι ῥά οἱ γῆρ' ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
 Λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
 Ἐπλετο· τοῖος γάρ γαιήοχος Ἴννοσίγαιος
 ὦτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
 Ἄλλ' ἔχεν, ἥ ταπρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο,
 670 Ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στήλας ἀσπιστάων
 Ἐνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
 Θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολιῆς εἰδυμέναι· αὐτὰρ ὑπερθεν
 Τεῖχος ἐδιδμητο χθραμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
 Ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχῃ αὐτοῖ τε καὶ ἵπποι.
 675 Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἐλκεχίτωνες,
 Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοί,
 Σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον. οὐδ' ἐδύναντο
 ὦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἵκελον Ἐκτορα δῖον·
 Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 680 Ἠρχ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο
 Φεῖδας τε Στιχίος τε Βίας τ' εὖς· αὐτὰρ Ἐπειῶν·
 Φυλείδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε Δρακίος τε.
 Πρὸ Φθίων δὲ, Μίδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρχης·
 Ἴπποι δ' οὐ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θελοιο
 685 Ἔσκε, Μίδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 Γνωτὸν μητρειῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
 Αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο παῖς τοῦ Φυλακίδαο·
 Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
 690 Ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.
 Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός,
 Ἰστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν·

- Ἄλλ' ὥστ' ἐν νεῷ βός οἶνοπα πηκτὸν ἄροτρον,
 Ἴσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 706 Πρυμνοῦσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἰδρώϊς·
 Τὼ μὲν τὲ ζυγὸν οἶον εὖξοον ἀμφὶς ἔεργει,
 Ἰεμένω κατὰ ὠλκα· τεμεῖ δέ τε τέλσον ἀρούρης·
 Ὡς τὼ παρβεβαῶτε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ
 710 Λαοὶ ἔπονθ' ἔταροι, οἳ οἳ σάκος ἐξεδέχοντο,
 Ὅπποτε μιν κάματός τε καὶ ἰδρὼς γούναθ' ἔκοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο·
 Οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μέμνε φίλον κῆρ·
 Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἵπποδασείας,
 714 Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μέλινα δοῦρα·
 Ἄλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ ἐϋστρόφῳ οἶος ἀώτῳ
 Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο πεποιθότες· οἷσιν ἔπειτα
 Ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φύλαγγας·
 Δὴ ῥα τόθ' οἳ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 720 Μάρναντο Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ·
 Οἳ δ' ὀπιθεν βάλλοντες, ἐλάνθανον· οὐδέ τι χάρμης
 Τρῶες μιμνήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ οἷστοι.
 Ἐνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσιν,
 726 Εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἑκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραρρήτοισι πιθέσθαι.
 Οὐνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
 Τοῦνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιῖδμεναι ἄλλων·
 Ἄλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα θυρήσεται αὐτὸς ἐλέσθαι.
 730 Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα·
 [Ἄλλω δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρω κίθαριν καὶ ἀοιδήν·]
 Ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εἰρύοπα Ζεὺς
 Ἑσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι·
 Καί τε πολέας ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
 736 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Πάντῃ γὰρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδθεν·
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
 Οἳ μὲν ἀφισταῖσιν σὺν τείχεσιν, οἳ δὲ μάχονται
 Παιυρότεροι πλεόνευσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
 740 Ἄλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους·
 Ἴνθ' ἐν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσάμεθα βουλήν,
 Ἥ κεν ἐνὶ νῆεσσι πολυκλήϊσι πείσωμεν,
 Αἷ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἥ κεν ἔπειτα
 Παρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες· ἥ γὰρ ἔγωγε
 746 Δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ

- Χρῆος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἄτος πολέμοιο
 Μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι οἶω.
 Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἄδε δ' Ἑκτορι μῦθος ἀπήμων,
 [Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε,]
- 760 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους·
 Αὐτὰρ ἐγὼ κείῳ ἴμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο·
 Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτέλλω.
 Ἦ ῥα, καὶ ὠρμήθη, ὄρεϊ νιφόεντι ἑοικώς,
- 765 Κεκληγώς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἦδ' ἐπικούρων.
 Οἱ δ' ἐς Πανθοίδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
 Πάντες ἐπισσεύοντ', ἐπεὶ Ἑκτορος ἔκλυον αὐδὴν.
 Αὐτὰρ ὁ Δηϊφοβὸν τε, βίην θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἄσιον, Τρτάκου υἱόν,
- 770 Φοῖτα ἀνὰ προμάχοις διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
 Τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·
 Ἀλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσιν Ἀχαιῶν
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·
 Οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
- 775 Τὸν δὲ τάχ' εὔρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσεως,
 Διον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠΰκόμοιο,
 Θαρσύνονθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
 Ἀλχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέευσιν·
 Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπευτά!
- 780 Ποῦ τοι Δηϊφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
 Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας ἦδ' Ἄσιος, Τρτάκου υἱός;
 Ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
 Ὀῖος αἰπεινή· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής·
- 785 Ἑκτορ· ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάσθαι·
 Ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
 Μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ.
 Ἐξ οὗ γάρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας ἐταίρων,
 Ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἐόντες ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν
- 790 Νωλεμέως· ἔταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλάξ.
 Οἶω Δηϊφοβός τε βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος
 Οἴχεσθον, μακρῇσι τετυμμένῳ ἐγχείησιν
 Ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κροτίων.
 Νῦν δ' ἄρχ', ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει·
- 795 Ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τί φημι
 Ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.
 Παρ' δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἰσσύμενον, πολεμίζειν.
 Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρας.

- Βάν δ' ἔμεν, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,
 790 Ἀμφί τε Κεβριόνην καὶ ἀμύμονα Πουλιδάμαντα,
 Φάλην Ὀρθαϊόν τε καὶ ἀντίθεον Πολυφήτην,
 Πάλην τ' Ἀσκανιόν τε, Μόρυν θ', υἱ' Ἰπποτίωνος·
 Οἱ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
 Ἰοὶ τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχεσθαι.
 795 Οἱ δ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλη,
 Ἡ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἰσι πείδονδε,
 Θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἅλῃ μίσγεται, ἐν δὲ τε πολλὰ
 Κύματα παφλαῖζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλο
 800 Ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
 Χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Ἐκτωρ δ' ἡγεῖτο, βροτολοιγῷ ἴσος Ἀρηϊ,
 Πριαμίδης· πρὸ ἔθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃ
 Ῥινοῖσιν πυκινὴν· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
 805 Ἀμφὶ δὲ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πῆληξ.
 Πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων,
 Εἴ πως οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
 Ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιβιάσθων·
 810 Δαιμόνιε, σχεδὸν ἔλθέ· τίη δειδίσσεαι αὐτῶς
 Ἀργείους; οὔτοι τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν,
 Ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί.
 Ἡ θὴν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
 Νῆας· ἄφαρ δὲ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
 815 Ἢ κε πολὺ φθαίῃ εὐναιομένη πόλις ὑμῇ
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε, περθομένη τε.
 Σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὅπποτε φεύγων
 Ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
 Θάσσονας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους,
 820 Οἷ σε πόλινδ' οἴσουσι, κονίοντες πεδίοιο.
 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
 Θάρσυνος οἰωνῷ· ὃ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἐκτωρ
 Αἴαν ἄμαρτοεπὶς, βουγαῖε, ποῖον εἶπες!
 825 Εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς αἰγιόχοιο
 Εἶην ἡμῖνα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
 Τιοίμην δ', ὥς τίει Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 Ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν
 Πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφύσται, αἶ κε ταλάσῃ
 830 Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὃ τοι χρῶα λειριόεντα
 Δάψει· αἰτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἦδ' οἰωνούς

Δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' αἶμ' ἔποντο
 Πηλῇ θεισπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν.
 Ὡς Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοιτο
 Ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.
 Ἦχῇ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγὰς.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Σ.

Clamoribus pugnae exterritus Nestor egreditur tabernaculo suo, in quo adhuc Machaonem recreabat, ut, quo res loco sit, exploret (1-26). Obviam ei veniunt ex vulneribus aegri, Agamemno, Ulysses, et Diomedes, eadem de causâ progressi; quorum primus, de belli exitu pridem anxius, nunc, vallum prorutum videns, rursus fugam meditatur (27-81). Hoc consilium improbat Ulysses, Diomedes autem persuadet omnibus, ut in praelium redeant suosque praesentiâ certe atque hortatu adjuvent; simul euntem Agamemnonem solatur, et exercitum confirmat Neptunus (82-152). Interea Juno, ut Achivorum laborem sublevet, ornat paratque se ad Jovem in Idâ uxoriis illecebris deleniendum; quam ob rem a Venere cestum inmutatur, et ex Lemno arcessit Somnum, qui deum in soporem committat (153-351). Huic tempori insidiatus, Somno auctore, Neptunus, fortunam Achivorum promptius auxiliando restituit (352-401). Hector, ab Ajace ictu lapidis percussus, deficit animo, atque a sociis suis asportatur curaturque (402-439). Jam renovatis animis pugnantes Achivi Trojanos a navibus avertunt, Ajace imprimis minore fugatos persequente (440-522).

Δ ι ὀ ς ἀ π ά τ η .

- Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ ἔμπης,
 Ἄλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Φράζεο, δῖε Μαχᾶον, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
 Μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοή θαλερῶν αἰζηῶν.
 ὅ Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἶθοπα οἶνον,
 Εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη
 Θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἔλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπὴν.
 Ὡς εἰπὼν σάκος εἴλε ιετυγμένον υἱὸς ἰοῖο,
 10 Κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρασυμήδεος ἵπποδιόμοιο,
 Χαλκῷ παμφαῖνον· ὃ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἰοῖο.*

- Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ ·
 Στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης, τύχη δ' εἶσιδεν ἔργον αἰετός,
 Τοὺς μὲν ὀριτομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὕπισθεν,
 15 Τρῶας ὑπερθύμοις· ἐρέριπτο δὲ τείχος Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ,
 Ὅσσόμενον λιγίων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
 Αὐτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσσε,
 Πρὶν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὐρόν·
 20 Ὡς ὁ γέρον ὠρμαινε, δαΐζόμενος κατὰ θυμόν
 Διχθύδι, ἧ μεθ' ὁμίλον ἴοι Δαναῶν ταχυπόλων,
 Ἥε μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
 Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δοᾶσσαντο κέρδιον εἶναι,
 Βῆναι ἐπ' Ἀτρεΐδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάρριζον,
 25 Μαρτράμενοι· λάκε δὲ σφι περὶ χροῖ χαλκὸς ἀτειρής,
 Νυσσομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Νέστορι δὲ ξύμβληντο Διοτρεφεῖς βασιλῆες,
 Παρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.
 30 Πολλὸν γάρ φ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
 Θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολιῆς· τὰς γὰρ πρῶτας πεδίονδε
 ἔῤυσαν, αὐτὰρ τείχος ἐπὶ πρύμνησιν ἔδειμαν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἔων, ἐδυνήσατο πάσας
 Αἰγιαλὸς νῆας χαδεῖν· στείλοντο δὲ λαοί·
 35 Τῷ ῥα προκρόσας ἔρυσαν, καὶ πλῆσαν ἀπάσης
 Ἡϊόνος στόμα μακρόν, ὅσον συνεῖργαθον ἄκραι.
 Τῷ φ' οἷγ' ὀψείοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
 Ἐγχεί τριδόμενοι, κλον ἀθρόοι· ἄχνητο δὲ σφιν
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι. ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιός,
 40 Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμόν ἐνὶ στήθεσσι Ἀχαιῶν
 Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισίστορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
 Δεῖδω, μὴ δὴ μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἐκτωρ,
 45 Ὡς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρῳέσσ' ἀγορεύων,
 Μὴ πρὶν παρ νηῶν προτὶ Ὀλίον ἀπονέεσθαι,
 Πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
 Κεῖνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 ὦ πόποι, ἧ ῥα καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί
 50 Ἐν θυμῷ βάλλονται ἔμοι χόλον, ὥς περ Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἐθέλοισι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι τέεσσιν.
 Τὸν δ' ἡμιτίθει ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ἥ δὴ ταῦτά γ' ἐτοῖμα τετεύχεται, οἷδ' ἔκιν ἄλλως
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτίγναιτο.

- 55 Τείχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν,
 Ἀφρήκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι·
 Οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίσστον ἔχουσιν
 Νωλεμές· οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,
 Ὀπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
 60 Ὡς ἐπιμῖξ κτείνονται, αὕτῃ δ' οὐρανὸν ἵκει.
 Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 Εἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
 Δύμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 65 Νέστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχονται,
 Τείχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
 Ἥ ἐπὶ πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
 Ἀφρήκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι·
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 70 Νωνύμους ἀπολίσσθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἐνθάδ' Ἀχαιούς·
 Ἥδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν·
 Οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν
 Κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 75 Νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης,
 Ἐλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διαν·
 Ὅψι δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 Νυξ ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρῶες· ἔπειτα δὲ κεν ἐρυσσάμεθα νῆας ἀπάσας.
 80 Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα.
 Βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἢ ἀλώῃ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγῃ ἕρκος ὀδόντων!
 Οὐλόμεν', αἶθ' ὥφειλλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου
 85 Σημαίνειν, μῆδ' ἄμμιν ἀνασσεῖμεν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς
 Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
 Ἀργαλείους πολέμους, ὅφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
 Οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν
 Καλλείψειν, ἥς εἵνεκ' ὀϊζύομεν κακὰ πολλά;
 90 Σίγα, μή τις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
 Μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο,
 Ὅστις ἐπίσταιτο ἧσὶ φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
 Σκηπτουχὸς τ' εἴη, καὶ οἱ πειθοίαιτο λαοὶ
 Τρῆσσι δ', ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις·
 95 [Νῦν δὲ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·]
 Ὅς κέλεαι, πολέμοιο συνεσταότος καὶ αὐτῆς,
 Νῆας εὐσσεῖλους ἅλαδ' ἐλκέμεν, ὅφρ' ἔτι μάλλον

- Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσὶ περ ἔμπης,
 Ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιφθόπη. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
 100 Σχῆσουσιν πόλεμον, νηῶν ἅλαδ' ἐλκομενάων,
 Ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης.
 Ἐνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἠμείβει ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ὦ . Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
 105 Ἀργαλήη· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
 Νῆας ἐϋσσεῖλους ἅλαδ' ἐλκέμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 Νῦν δ' εἴη, ὅς τῃςδὲ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
 Ἥ τιός, ἧ παλαιός· ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένῳ εἴη.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 110 Ἐγγὺς ἀνὴρ — οὐ δηθὰ ματεύσομεν — αἶ κ' ἐθέλητε
 Πείθεσθαι· καὶ μήτι κότῳ ἀγάσθησθε ἕκαστος,
 Οὐνεκα δὴ γενεῇφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
 Πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὖχομαι εἶναι.
 [Τυδείος, ὃν Θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν.]
 115 Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 ὦχιον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
 Ἀγριος ἠδὲ Μίλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότης Οἰνεύς,
 Πατὴρ δ' ἐμοῖο πατήρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἔσσοχος αὐτῶν.
 Ἀλλ' ὃ μὲν αὐτόθι μῆτιν· πατήρ δ' ἐμὸς Ἀργεῖ νάσθη,
 120 Πλαγχθεῖς· ὥς γὰρ που Ζεὺς ἠθέλε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 Ἀδρήστοιο δ' ἔγχευε θυγατρῶν, ταῖε δὲ δῶμα
 Ἀφνειὸν βιότοιο, ἅλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι
 Πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς,
 Πολλὰ δὲ οἱ πρόβατα ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
 125 Ἐγχείη· τὰ δὲ μέλλει ἀκουέμεν, ὥς ἔτεόν περ.
 Τῷ οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες,
 Μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον, ὃν κ' εὖ εἶπω.
 Δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκη
 Ἐνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτήτος,
 130 Ἐκ βελίων, μή πού τις ἐφ' ἔλκεϊ ἔλκος ἄρηται·
 Ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἱ τοπάρους περ
 Θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφροσύνας, οὐδὲ μαχονται.
 ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπὶθοντο·
 Βᾶν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 135 Οὐδ' ἀλποσχοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἔννοσίγαιος,
 Ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε, παλαιῷ φωτὶ ἑοικώς·
 Δεξιτερὴν δ' ἔλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀτρεΐδη, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
 140 Γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν

- Δερκομένω· ἐπεὶ οὐ οἱ ἔνι φρενες, οὐδ' ἡβαιαί.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ὥς ἀπόλοιτο, θεὸς δὲ ἐσιφλώσειεν!
 Σοὶ δ' οὐπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν·
 Ἄλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες
 145 Εὐρὺ κονίσουσιν πεδῖον· σὺ δ' ἐπόψαι αὐτὸς
 Φεύγοντας προτὶ ἄστν νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς εἰπὼν μέγ' ἄϋσεν, ἐπεσσύμενος πεδίοιο.
 Ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 Ἄνδρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος·
 150 Τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὅπα κρείων Ἐνوسίχθων
 Ἦκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαι' ἐκάστω
 Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι.
 Ἦρῃ δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὄφθαλμοῖσιν
 Στάσ' ἐξ Οὐλύμποιο ὑπὸ ρίου· αὐτίκα δ' ἔγνω
 155 Τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν,
 Αὐτοκασίγνητον καὶ δαίερα, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης
 Ἦμενον εἰσεῖδε· στυγερός δὲ οἱ ἔπλειο θυμῷ.
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἦρῃ,
 160 Ὅπως ἔξαπάφοιτο Διὸς γόον κίγιοχοιο.
 Ἴδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, εὐ ἐντύνασαν ἔαυτήν,
 Εἴ πως ἰμείραιτο παραδραθῆειν φιλότῃτι
 Ἥχρῳ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε
 165 Χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμησιν.
 Βῆ δ' Ἦμεν ἐς θάλαμον, τὸν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἦφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν
 Κληῖδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῶγεν.
 Ἐνθ' ἦγ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέσθηκε φαιινάς.
 170 Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὺς ἰμερόεντος
 Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείφατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
 Ἀμβροσίῳ, ἰδανῷ, τό ρά οἱ τεθυωμένον ἦεν·
 Τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς καὶ χαλκοβαγῆς δῶ,
 Ἐμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἔκειτ' αὐτμή.
 175 Τῷ ρ' ἦγε χροά καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
 Πέξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἐπλεξε φαιινούς,
 Καλούς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτιο.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἱππὸν ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη
 Ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
 180 Χρυσείῃς δ' ἐνετῆσι κατὰ στήθος περονᾶτο.
 Ζώσατο δὲ ζώην, ἑκατὸν θινάνοις ἀραρυῖαν·
 Ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσιν,
 Τρίγληνα, μορόεντι· χάρις δ' ἀτελάμπετο πολλή.

- Κρηδῖμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεῶν,
 185 Καλῶ, νηγατέῳ· λευκὸν δ' ἦν, ἥελιος ὥς·
 Ποσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πίδαλα.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῦ θήκατο κόσμον,
 Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 190 Ἥ ῥά νύ μοί τι πῖθοιο, φίλον τέκος, ὅττι κεν εἴπω,
 Ἥ κεν ἀρνήσαιο, κοίτισταμένη τόγε θυμῷ,
 Οὔνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις·
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἥρη, πρίσβα θεά, θύγατερ μέγαλοιο Κρόνοιο,
 195 Αὔδα ὅ,τι φρονίεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
 Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἴμερον, ὥτε σὺ πάντας
 Δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.
 200 Εἰμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
 Ὡλεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 Οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐϋ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον,
 Διξάμενοι· Ρεΐης, ὅτε τα Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
 Γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
 205 Τοὺς εἰμ' ὀψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
 Ἦδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 Κύνῃς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεισε θυμῷ.
 Κὶ κείνῳ γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ,
 Εἰς εὐνὴν ἀνίσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι,
 210 Αἰεὶ κέ σφι φίλῃ τε καὶ αἰδοίῃ καλεοίμην.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·
 Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·
 Ζητὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις.
 Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
 215 Ποικίλον· ἔνθα δὲ οἱ θαλκτίρια πάντα τέτυκτο·
 Ἔνθ' ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ' ἴμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς
 Πάρφασις, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
 Τὸν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τεῶ ἐγκάτθεο κόλποι,
 220 Ποικίλον, ὃ ἐνὶ πάντα τετεύχεται· οἷδέ σε φημι
 Ἀπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ,τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Μειδήσασα δ' ἔπειτα ἰῶ ἐγκάτθετο κόλπῳ.
 Ἥ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 225 Ἥρη δ' αἶξασα λίπεν ρίον Οὐλύμποιο,
 Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἥμαθίνην ἐρατεινήν,

- Στύατ' ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα,
 Ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖν·
 Ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβίβαστο κυμαίνοντα,
 230 Ἀἰμυγνον δ' εἰσαφίκατε, πόλιν θείοιο Θόοντος.
 Ἐνθ' Ἴπνω ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτῳ,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφαι', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἴπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων·
 Ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἦδ' ἔτι καὶ νῦν
 235 Πείθει· ἐγὼ δέ κε τοι ἰδέω χάριν ἡμῶν πάντα.
 Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσοι φάεινῳ,
 Αὐτίκ' ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότῃ.
 Δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἀφθιτον αἰεὶ,
 Χρῦσεον· Ἥφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυήεις
 240 Τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρήνων ποσὶν ἦσει,
 Τῷ κεν ἐπισχολῆς λιπαροὺς πόδας εἰλαπινύζων.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ἴπνος·
 Ἦρῃ, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνῳ,
 Ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν αἰιγερετάων
 245 Ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα
 Ὠκεανοῦ, ὅς περ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
 Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἄσπον ἰκοίμην,
 Οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτὸς γε κελεύοι.
 Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλο τειρὲς ἐπίνυσσεν ἐφετμή,
 250 Ἦματι τῷ, ὅτε κείνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
 Ἐπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξυλαπάξας.
 Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
 Νήδυμος ἀμφιχυθείς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
 Ὅρσας ἄργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας·
 255 Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας,
 Νόσφι φίλων πάντων. ὃ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινεν,
 Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεοῦ, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
 Ζήτει· καὶ κέ μ' αἴστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβριλε πόντα,
 Εἰ μὴ Νύξ δμῆτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·
 260 Τὴν ἰκόμην φεύγων· ὃ δ' ἐπαύσατο, χοιόμενός περ.
 Ἄξειτο γάρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.
 Νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρῃ·
 Ἴπνε, τίη δέ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς;
 265 Ἦ φῆς, ὥς Τρώεσιν ἀρηξίμεν εὐρύοπα Ζῆ-
 Ν', ὥς Ἥρακλῆος περιχώσατο, παιδὸς ἰοῖο;
 Ἄλλ' ἴθι, ἐγὼ δέ κε τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων
 Δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.
 [Πασιθέην, ἧς αἰὲν ἐέλδεται ἡμῶν πάντα.]

- 270 Ὡς φάτο· χήρατο δ' Ἴπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
 Ἄγρει τὺν μοι ὁμοῦσον ἁάατον Στυγὸς ὕδωρ·
 Χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἔλε χθόνα πολυβότειραν,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἄλλα μαρμαρέην· ἵνα νῶϊν ἅπαντες
 Μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔτερθε θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἑόντες·
 275 Ἢ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων,
 Πασιθέην, ἧς αὐτὸς ἐέλδομαι ἥματα πάντα.
 Ὡς ἵφατ'· οὐδ' ἀπέθυσσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ὡμνυε δ', ὡς ἐκέλευε, θεοῖς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
 Τοὺς Ἑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.
 280 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὅμουέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,
 Τῷ βῆτην, Λήμνου τε καὶ Ἰμβρου ἄστνυ λιπόντες,
 Ἥερα ἑσσαμένω, ῥίμφα πρήυσοντε κέλευθον.
 Ἰδὴν δ' ἐκίσθην πολυπίδακα, μητέρα Θηρῶν,
 Λεκτόν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἄλλα· τῷ δ' ἐπὶ χέρσου
 285 Βῆτην· ἀκροτάτῃ δὲ ποδῶν ὑπο σείετο ὕλη.
 Ἐνθ' Ἴπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὅσπερ ιδέσθαι,
 Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκειον, ἧ τότε ἐν Ἰδῇ
 Μακροτάτῃ πεφυυῖα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἵκανε·
 Ἐνθ' ἦσ' ὅξοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν,
 290 Ὀρεθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἦντ' ἐν ὄρεσιν
 Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.
 Ἥρη δὲ κραίπνως προσεβίβητο Ἰὺργαρον ἄκρον
 Ἰδῆς ὑψηλῆς· ἶδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 Ὡς δ' ἶδεν, ὡς μιν ἔρωσ πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
 295 Οἷον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότῃτι,
 Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.
 Στῆ δ' αὐτῆς προκύροισιν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἥρη, πῇ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις;
 Ἴπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.
 300 Τὸν δὲ δολοφροτέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
 Ἐρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
 Ὡκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 Οἳ μ' ἐν σφοῖσιν δόμοισιν εὖ τρέφον ἡδ' ἀτίταλλον·
 Τοὺς εἴμ' ὀψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
 305 Ἰδὴ γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 Εὐνῆς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 Ἴπποι δ' ἐν πρυμνωρίῃ πολυπίδακος Ἰδῆς
 Ἑστῆσ', οἳ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερῇν τε καὶ ὑγρῇν.
 Νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῖρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
 310 Λήπεις μοι μετέπειτα χολοῖσθαι, αἳ κα σιωπῇ
 Οἴχομαι πρὸς δῶμα βαθυρόφρου Ὡκεανοῖο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

- Ἥρη, κεῖσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὀρμηθῆναι·
 Νῶϊ δ', ἄγ' ἐν φιλότῃ τραπέλομεν εὐνηθέντε.
 315 Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὦδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικός,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε·
 οὐδ' ὅπote ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
 ἥ τέκε Πειρίθοον, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντον·
 οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισψύρου Ἀκρισιώνης,
 320 ἥ τέκε Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
 οὐδ' ὅτε Φοῖνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
 ἥ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
 οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
 ἥ ῥ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
 325 ἥ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν·
 οὐδ' ὅτε Δῆμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·
 οὐδ' ὅπote Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς·
 ὣς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἥμερος αἰρεῖ.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πύτνια Ἥρη·
 330 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 εἰ νῦν ἐν φιλότῃ λιλαίει εὐνηθῆναι
 ἴδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα·
 πῶς κ' εἴοι, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰεὶγενετῶν
 εὐδοντ' ἀθρήσει, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
 335 Περφράδοι; — οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην,
 ἔξ εὐνῆς ἀνστήσας· νεμεσσητὸν δὲ κεν εἴη.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 ἔστιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 ἠφαιστος, πυκνὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν·
 340 ἔνθ' ἴομεν κείμενοι, ἐπεὶ νύ τοι εὐαδεν εὐνή.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δειδίδι, μήτε τιν' ἀνδρῶν,
 ὄψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
 χρύσειον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἥελιός περ,
 345 οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσορύασθαι.
 Ἡ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου πᾶϊς ἦν παράκοιτιν·
 τοῖσι δ' ὑπὸ χθονὶ διὰ φύεν νεοθηλῆα ποίην,
 Ἀωτόν θ' ἐρσήεντα ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον,
 Πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς ἔεργεν.
 350 Τῷ ἐνὶ λεξάσθῃ, ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἕσαντο
 Καλήν, χρυσεὴν· στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔρσαι.
 ὣς ὁ μὲν ἀτρέμας εὐδὲ πατήρ ἀνὰ Γαργάρω ἄκρῳ,
 Ἕπνῳ καὶ φιλότῃ δαμεί, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν.
 Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ἕπνος,
 355 Ἀγγελίην ἐρέων γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ.

- Ἀγχοῦ δ' ἰατάμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Ἠρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Πουείδασιν, ἐπάμυνε,
 Καί σφιν κῦδος ὅπαζε μίνυνθά περ, ὅφρ' ἔτι εἴδῃ
 Ζεὺς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψα·
 260 Ἥρη δ' ἐν φιλοίῃ παρήπαφεν εὐνηθῆναι.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν οἶχετ' ἐπὶ κλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων·
 Τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
 Αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορῶν ἐκέλευσεν·
 Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὖτε μεθίεμεν Ἑκτορι νῆκην,
 265 Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἔλῃ, καὶ κῦδος ἄρῃται;
 Ἄλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ, καὶ εὔχεται, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.
 Κείνου δ' οὔτι λῆν ποθὴ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
 Ἥμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
 270 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ἀσπίδες ὅσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἡδὲ μέγισται,
 Ἑσσύμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίθῃσιν κορύθεσσιν
 Κρίψαντες, χερσὶν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἐλόντες,
 Ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημί
 275 Ἑκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
 [Ὅς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὦμφ,
 Χεῖροσι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.]
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπὶ θοῖτο.
 Τυὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ,
 280 Τυδείδης, Ὀδυσσεύς τε καὶ Αἰρείδης Ἀγαμέμνων·
 Οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, Ἀρήϊα τεύχε' ἀμειβον.
 Ἐοῦλὰ μὲν ἑσθλὸς ἔδυνε, χεῖρῃ δὲ χεῖροσι δόσκεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσαντο περὶ χροῖ νώροπα χαλκόν,
 Βάν ῥ' ἱμῖν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 285 Δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
 Εἵκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
 Ἐν δαΐ λευγαλή, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας.
 Τρῶας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκόσμι φαιδίμος Ἑκτωρ.
 Δὴ ῥα τότε αἰνοτάτην ἔριδα πτολίμοιο τάνυσσαν
 290 Κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαιδίμος Ἑκτωρ,
 Ἥιοι ὁ μὲν Τρῳέεσσιν, ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
 Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῃ ἀλαλητῷ.
 Οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοᾶα ποτὶ χέρσον,
 295 Ποιτόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέῳ ἀλεγεινῇ·
 Οὔτε πυρὸς τόσσοις γε πέλει βρόμος αἰθουμένοιο.
 Οὔρεος ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὤρετο καίεμεν ὕλην·
 Οὔτ' ἄνεμος τόσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν

- Ἠπύει, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
 400 Ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή,
 Δεινὸν αὖσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἴκτωρ
 Ἐγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 Τῇ ῥα δύνω τελαμῶνς περὶ στήθεσσι τετάσθην.
 405 Ἦτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου·
 Τῷ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χροά. χώσατο δ' Ἴκτωρ,
 Ὅτι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 410 Χερμαδίῳ, τὰ ῥα πολλὰ, θοάων ἔχματα νηῶν,
 Πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλινδετο· τῶν ἐν αἰέρας,
 Στήθος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς·
 Στρόμβον δ' ὥς ἔσσευε βαλὼν, περὶ δ' ἰδραμε πάντη.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπη δρυς
 415 Πρόρριζος, δεινὴ δὲ θεοῖου γίγνεται ὁδμή
 Ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὐπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἰδῆται,
 Ἐγγὺς ἰών· χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός·
 Ὡς ἔπεσ' Ἴκτορος ὠκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσιν.
 Χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 420 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἱες Ἀχαιῶν,
 Ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειᾶς
 Αἰχμᾶς· ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
 Οὐτάσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι,
 425 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνεΐας καὶ Δίος Ἀγίνορ,
 Σαρπηδῶν τ', ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
 Τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθιν
 Ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἐταῖροι
 Χερσὶν αἰέραντες φέρον ἐκ πόρου, ὄφρ' ἴκεθ' ἵππους
 430 Ὡκίας, οἱ οἱ ὀπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἔστασαν, ἠνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 Οἱ τόνγε προτὶ ἄστν φέρον βαρέα στενάχοντα.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον εὐρὺρρεῖος ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 435 Ἐνθα μιν ἐξ ἵππων πείλασαν χθονί, καὶ δὲ οἱ ὕδωρ
 Χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ἐξόμενος δ' ἐπὶ γούνα, κελαινεφές αἶμ' ἀπέμεσσε
 Αὐτίς δ' ἐξοπίσω πλήτο χθονί, τῷ δὲ οἱ ὅσσε
 Νύξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
 440 Ἀργεῖοι δ' ὥς οὖν ἶδον Ἴκτορα ρόσφι κιόντα,
 Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.

- Ἐνθα πολὺ πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
 Σάϊνιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὀξυόεντι,
 Ἥροπίδην, ὃν ἄρα Νύμφη τέκε ρῆϊς ἀμύμων
 445 Ἥροπι βουκολίοντι παρ' ὄχθας Σαινιόεντος·
 Τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτὸς, ἐγγύθεν ἔλθων,
 Οὔτα κατὰ λαπάρην· ὃ δ' ἀνείρῳ περ, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σὺναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 Τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγχείσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
 450 Πανθοίδης· βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὤμον,
 Τῶν Ἀρηϊλύκοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 ἔσχεν· ὃ δ' ἐν κοίῃσι πεισὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστώ.
 Πουλυδάμας δ' ἐκπαγλὸν ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰρ αὐτ' οἶω μεγαθύμου Πανθοίδαο
 455 Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοιτα,
 Ἀλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροῖ· καὶ μιν οἶω
 Αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο·
 Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄριεν,
 460 Τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα.
 Καρπαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
 Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν,
 Λικριφὶς αἶξας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος νιός,
 Ἀρχέλοχος· τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον.
 465 Τὸν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ,
 Νείατον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 Τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλῇ, στόμα τε, ῥινὲς τε
 Οὐδεὶ πλῆντ', ἤπερ κνήμαι καὶ γούνα πεισόντος.
 Αἴας δ' αὐτ' ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
 470 Φράζεο, Πουλυδάμα, καὶ μοι νημερτές ἐνισπε·
 Ἢ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀγὶ πειφάσθαι
 Ἄξιος; οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ,
 Ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος ἵπποδάμιοι,
 Ἢ παῖς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἑώκει.
 475 Ἢ ῥ', εὐ γιγνώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
 Ἐνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βουώτιον οὔτασε δουρί,
 Ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαίως· ὃ δ' ὑφείλε ποδοῖν.
 Τῷ δ' Ἀκάμας ἐκπαγλὸν ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Ἀργεῖοι ἰόμοιροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι!
 480 Οὐ θῆν οἰοισὶν γε πόνος τ' ἔσται καὶ οἷζυς
 Ἡμῖν, ἀλλὰ ποθ' ὥδε κατακτανέσθαι καὶ ὑμεῖς.
 Φράζεσθ', ὥς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὐδαι
 ἔγχει ἐμῷ· ἵνα μήτε κασιγνήτιό γε ποινὴ
 Διὸς ἄτιτος ἔη· τῷ καὶ κέ τις εὔχεται ἀνὴρ

- 485 Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι.
 Ὡς ἔφαι· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο.
 Πηνέλεω δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
 Ὡρμήθη δ' Ἀκίμαντος· ὃ δ' οὔχ' ὑπέμεινεν ἔρωϊν
 Πηνελέοιο ἄναχτος· ὃ δ' οὔτασεν Ἴλιονῆα,
 490 Τῖόν Φόρβαντος πολυμήλου, τὸν ῥα μάλιστα
 Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὕπασσεν·
 Τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τέκεν Ἴλιονῆα·
 Τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὔτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα.
 Ἐκ δ' ὥσε γλήνην· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ
 495 Καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὃ δ' ἔξιτο, χεῖρε πετάσσας
 Ἀμφω. Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 Αὐχένα μέσσον ἔλασσε, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε,
 Αὐτῇ σὺν πήληκι, κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
 Ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὃ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχών,
 500 Πέφραδέ τε Τρῶεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Εἰπέμεναί μοι, Τρῶες, ἀγαυοῦ Ἴλιονῆος
 Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν.
 Οὐδὲ γὰρ ἢ Προμήχοιο δάμαρ Ἀλεγηνορίδασ
 Ἄνδρ' ἐφίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὅπποτε κεν δῇ
 505 Ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυνῖα·
 Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν
 510 Ἦραι, ἐπεὶ ῥ' ἐκλίνε μάχην κλυτὸς Ἐννουσίγαιος.
 Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμῶνιος Τρῆτιον οὔτα,
 Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
 Φάλην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενύριξεν·
 Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἴπποτίωνα κατέκτα·
 515 Τεύκρος δὲ Προθόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφρήτην·
 Αἰρεΐδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ἐπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Οὔτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσεν
 Διωΐσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὔταμένην ὠτειλὴν
 Ἔσσυτ' ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκύτος ὄσσε κάλυπεν.
 520 Πηλεΐστους δ' Αἴας εἶλεν, Οἴλῃος ταχὺς υἱός·
 Οὐ γάρ οἱ τις ὁμοῖος ἐπισπείσθαι πούιν ἦεν,
 Ἄνδρῶν τρεῖςσύντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ο.

Jupiter expectatus pelli videt Trojanos, Achivis opem ferente Neptuno (1 – 11). Itaque aspere increpitæ Junoni imperat, ut ex Olympo advocet Irim et Apollinem; his se ministris usurum ad Trojanas vires restituendas; simul omnem fatorum seriem usque ad excidium urbis prædicit (12 – 77). Ex Junone, in deorum sedem reversâ, Mars audit de cæde filii sui, Ascalaphi, et statim ad ultionem exardescit; furorem ejus reprimat Minerva (78 – 142). Apollo et Iris deveniunt ad Jovem, cujus missu hæc Neptunum minaciter conterritum, quamvis reluctantem, cogit, ut bello desistat (143 – 219); Apollo sanatum Hectorem erigit, eoque in pugnam reducto, fortunam Trojanorum instaurat (220 – 280). Hector fortissimos Achivorum adortus, imbellibus ad naves degressis, partim trucidat, partim in fugam vertit, præeunte deo, qui commotâ ægide Achivis pavorem incutit, Trojanis autem, deletο muro, viam munit ad classem excindendam (281 – 389). Eâ re animadversâ, Patroclus ab Eurypylo redit ad Achillem, ut eum extremo discrimini auxiliatorem exoret (390 – 404). Interim acerrime pro navibus propugnant Achivi, pluribus ab utrâque parte cadentibus (405 – 590): tandem illi, nec dispersi, recedunt intra ordines navium, a quibus Ajax Telamonius conto armatus ignem defendit, quo jam Hector navem Protesilai se exusturum minatur (591 – 746).

Π α λ ί ω ξ ι ς   π α ρ ᾶ   τ ῶ ν   ν ε ῶ ν .

Ἀντάρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμην Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
κλωροὶ ὑπαὶ δαίους, πεφοβημένοι· ἔγρετο δὲ Ζεὺς
• Ἰδὼς ἐν χορὶ φῆσι παρὰ χυσοθρόνου Ἥρης.
Στῇ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἶδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν,
Ἄργείους· μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.

- Ἑκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἶδ' αἰκίμενον · ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 10 Ἰλίου · ὃ δ' ἀργαλέον ἔχει ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων,
 Αἰμ' ἐμέων · ἐπεὶ οὐ μιν ἀφαιρώτατος βίη· Ἀχαιῶν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν ·
 Ἥ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρην,
 15 Ἑκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.
 Οὐ μὰν οἶδ', εἰ αὐτε κακοῦράφης ἀλεγεινῆς
 Πρώτῃ ἐπαύρηται, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω.
 Ἥ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖν
 Ἀκμονας ἦκα δύω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἔηλα
 20 Χρύσειον, ἄρρηκτον ; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
 Ἐκρέμω · ἡλᾶστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον,
 Λύσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν · ὃν δὲ λάβοιμι,
 Ρίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὅφρ' ἂν ἴκηται
 Ἥην ὀλιγηπελίων · ἐμὲ δ' οὐδ' ὥς θυμὸν ἀνέι
 25 Ἀχαιῆς ὀδύνη Ἥρακλῆος θελοιο,
 Τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας,
 Πέμψας ἐπ' ἀτρυγέτον πόντον, κακὰ μητιόωσα,
 Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας ·
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὐτὶς
 30 Ἀργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντα.
 Τῶν σ' αὐτὶς μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων ·
 Ὅφρα ἰδῇ, ἣν τοι χραίσμη φιλότης τε καὶ εὐνή,
 Ἥν ἐμίγῃς ἐλθοῦσα θεῶν ἅπο, καί μ' ἀπάτησας.
 Ὡς φάτο · ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρην,
 35 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν,
 Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστις μέγιστος
 Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν ·
 Σὴ θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωῖτερον λῆχος αὐτῶν
 40 Κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μᾶψ ὁμόσαιμι ·
 Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Πημαίνει Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει ·
 Ἀλλὰ που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 Τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιοῦς ·
 45 Αὐτὰρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 Τῇ ἵμεν, ἥ κεν δὴ σύ, Κελαινεφές, ἡγεμονεύῃς.
 Ὡς φάτο · μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Εἰ μὲν δὴ σύγ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρην,
 50 Ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις,
 Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη,

- Αἶψα μεταστρέψει νόον, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ὅ' εἰσὲν γε καὶ ἀτρεκίως ἀγρυεύνεις,
 Ἐρχο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
 55 Ἰφὶν τ' ἐλθόμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυιότοξον.
 Ὅφρ' ἢ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ἔλθῃ, καὶ εἴπῃσι Πηλεΐδῳ ἀνακτι,
 Πανσύμενον πολέμοιο, τὰ ἅ πρὸς δῶμαθ' ἰκέσθαι.
 Ἐκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 60 Αὐτίς δ' ἐμπνεύσει μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων,
 Αἱ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Αὐτίς ἀποστρέψειν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας.
 Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πείσωσιν
 Πηλεΐδῳ Ἀχιλῆος. ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον,
 65 Πάροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχρ' εἰς φαίδιμος Ἴκτωρ
 Ἰλίου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηοὺς
 Τούς ἄλλους, μετὰ δ', υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα διον.
 Τού δὲ χολωσόμενος κτενεῖ Ἴκτορα διος Ἀχιλλεύς.
 Ἰχ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλίοιζιν παρὰ νηῶν
 70 Λιὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ
 Ἰλίου αἰπὺν ἔλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλᾶς,
 Τυπρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύω χόλον, οὔτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων ληναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω,
 Πρὶν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ.
 75 Ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῶ δ' ἐπένευσα κάρητι,
 Ἦματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἦψατο γούνων,
 Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 80 Ὡς δ' ὅτ' ἄν αἰῖξῃ νόος ἀνέρος, ὅςτ' ἐπὶ πολλὴν
 Ἰαῖαν ἐληλουθώς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ.
 Ἐνθ' εἶητ, ἧ ἔνθα· μενοινήσῃσι τε πολλὰ.
 Ὡς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη,
 Ἰκετο δ' αἰπὺν Ὀλυμπον. ὀμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθον
 85 Ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες
 Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
 Ἦ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρῆῳ
 Δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίῃ ἦλθε θεούσα.
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 90 Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένη δὲ ἔοικας;
 Ἦ μάλα δὴ σ' ἐφόβησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀκοίτης.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Μὴ με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διείρεο· οἶσθα καὶ αὐτὴ,
 Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηγής.

- 95 Ἀλλὰ σύγ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐνὶ δαιτὸς εἵσης·
 Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἰκούμεσαι ἀθανάτοισιν,
 Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται· οὐδέ τί φημι
 Ἡῶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
 Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἐτι νῦν δαίνυται εὐφρων.
- 100 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσα καθέζετο πότνια Ἥρη·
 Ὡχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἥ δ' ἐγέλασεν
 Χέλλειν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέησιν
 Ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηύδα·
 Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες!
- 105 Ἥ ἐτι μιν μέμαμεν καταπανσέμεν, ἄσσοι ἰόντες,
 Ἥ ἔπει ἡὲ βίη· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
 Οὐδ' ὄθεται· φησὶν γάρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Κίρτεϊ τε σθένει τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
 Τῷ ἔχεθ', ὅ,τι κεν ὕμμι κακὸν πέμπῃσιν ἐκάστοι.
- 110 Ἦδῃ γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἀρῇ γε πῆμα τετύχθαι·
 Τίος γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἐνὶ, φίλιατος ἀνδρῶν,
 Ἀυκάλαφος, τὸν φησὶν ὄν ἔμμεναι ὄβριμος Ἀρης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἀρης θαλερῶ πεπλήγετο μηρῶ
 Χερσὶ καταπρηνέσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
- 115 Μὴ νῦν μοι νεμεσήσεται, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Τίσασθαι φόνον υἱός, ἰόντι ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
 Κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίησιν.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
- 120 Ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα.
 Ἐνθα κ' ἐτι μέλαιν τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
 Παρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
 Εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,
 Ὡρτο διέκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάασεν.
- 125 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἴλετο καὶ σάκος ὤμων,
 Ἐγχος δ' ἔστησε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἰλουσα
 Χάλκεον· ἥ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θούρον Ἀρηά·
 Μαινόμενε, φρένας ἡλέ, διέφθορας; ἡ νύ τοι αὐτως
 Οὔατ' ἀκουέμεν ἐστὶ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
- 130 Οὐκ αἶεις, ἄ,τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἥ δὴ νῦν παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν;
 Ἥ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
 Ἀψ ἔμεν Οὐλύμπόνδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκη,
 Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φντεῦσαι;
- 135 Αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
 Λείπει, ὁ δ' ἡμέας εἴσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλυμπόν·
 Μάρψει δ' ἐξείης, ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.

- Τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον υἱὸς ἑῆος.
 Ἦδη γάρ τις, τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,
 140 Ἦ πέφαι', ἧ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλέον δέ,
 Πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.
 Ὡς εἰποῦς ἵδρυσε θρόνῳ ἔτι θοῦρον Ἄρηα.
 Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλίσσαιτο δώματος ἐκτός,
 Ἴρίν θ', ἧτε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισιν·
 145 Καὶ σφείας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεὺς σφῶν εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα·
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃτε, Διὸς τ' εἰς ὦπα ἴδῃσθε,
 Ἐρδῆιν ὅ,τι κε κείνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ἦ μὲν' ἄρ' ὥς εἰποῦσα, πάλιν κίε πότνια Ἥρη·
 150 Ἐξέτο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τῷ δ' αἶξαντε πετέσθην,
 Ἴδην δ' ἵκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·
 Εὐρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ
 Ἥμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυόε' νέφος ἐστεφάνωτο.
 Τῷ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο
 155 Στήτην· οὐδὲ σφῶν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,
 Ὅτι οἱ ὦκ' ἐπέσσι φίλης ἀλόχοιο πιθίσθην.
 Ἴριν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Βῆσθ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἄνακτι
 Πάντα τὰδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.
 160 Πανσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολίεμοιο
 Ἐρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἧ εἰς ἄλλα διαν.
 Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέσσι ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσῃ,
 Φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Μή μ' οὐδὲ, κρατερός περ ἐὼν, ἐπιόντα ταλάσῃ
 165 Μεῖναι· ἐπεὶ εὖ φημι βίῃ πολὺν φέρτερος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ,
 Ἴσον ἐμοὶ φασθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε ποδὴν ἑμὸς ὦκέα Ἴρις·
 Εἷ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων εἰς Ἰλιον ἱήν.
 170 Ὡς δ' ὅτ' ἄν ἐκ νεφέων πιτῇται νιφὰς ἠὲ χάλαζα
 Ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέας·
 Ὡς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὦκέα Ἴρις,
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
 Ἀγγελίην τινά τοι, Γαίης οὖρε κυανοχαῖτα,
 175 Ἰλθον δεῦρο φέρουσα παρὰ Διὸς αἰγιόχοιο.
 Πανσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολίεμοιο
 Ἐρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἧ εἰς ἄλλα διαν.
 Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέσσι ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσεις,
 Ἰπείλει καὶ κείνος ἐναντίβιον πολεμίζων
 180 Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξαλείσθαι ἀνώγει

Χαῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίη πολὺ φέρετος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὕθεται φίλον ἦτορ,
 Ἰσὸν οἱ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος·
 185 ὦ πόποι! ἦ ῥ', ἀγαθὸς περ ἑὼν, ὑπέροπλον ἔειπεν,
 Εἴ μ' ὁμύτιμον ἑόντα βίῃ ἀέκοιτα καθέξει.
 Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκετο Ῥέα,
 Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀΐδης, ἐνέροισιν ἀνάσσω.
 Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·

190 Ἴιοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἄλα ναιέμεν αἰεὶ,
 Παλλομένων, Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζῶφον ἡερόεντα·
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
 Γαῖα δ' ἐτι ξυνὴ πάντων, καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.
 Τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν· ἀλλὰ ἔκηλος,
 195 Καὶ κρατερός περ ἑὼν, μενέτω τρίτῃ ἐνὶ μοίρῃ.
 Χερσὶ δὲ μήτι με πάγχυ, κακὸν ὥς, δειδισσέσθω.
 Θυγατέρευσιν γάρ τε καὶ νύιασι βέλτερον εἴη·
 Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός·
 Οἳ ἴθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη.

200 Τὸν δ' ἡμείβει ἔπειτα ποδὴνεμος ὠχέα Ἴρις·
 Οὔτω γὰρ δὴ τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
 Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε·
 Ἥ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.
 Οἷσθ', ὥς πρεσβυτέροισιν Ἑριννύες αἰὲν ἔπονται.
 205 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἴρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἵσιμα εἶδῃ.
 Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 Ὅππότε ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἶσῃ
 210 Νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.

Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείλω.
 [Ἄλλο δὲ τοι ἔρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ·
 Αἶ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
 Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἥφαίστοιο ἄνακτος,
 215 Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθέλῃσει
 Ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 Ἰστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκιστος χόλος ἔσται.]

Ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιῶν Ἐννοσίγαιος·
 Δύνε δὲ πόντον ἰὼν, πόθευσαν δ' ἦρωες Ἀχαιοί.
 220 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

Ἐρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἑκτορα χαλκοκορυστήν·
 Ἰδὼ μὲν γάρ τοι γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 Οἴχεται εἰς ἄλα δῖαν, αλευόμενος χόλον αἰπὺν

- Ἡμίτερον· μάλα γάρ κε μίχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
 225 Οἵπερ ἐνίρτεροί εἰσι θεοὶ, Κρόνον ἄμφις ἰόντες.
 Ἀλλὰ τόδ' ἡμῖν ἔμοι πολὺν κέρδιον ἤδ' οἱ αὐτῷ
 Ἐπλέτο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξεν
 Χείρας ἑμάς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀνιδρωτὶ γ' ἐτελεύθη.
 Ἀλλὰ σύγ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσατόεσσαν,
 230 Τὴν μάλ' ἐπισσεύων, φοβέειν ἥρωας Ἀχαιοῦς.
 Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἐκατηβόλε, φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Τόφρα γάρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ἔφρ' ἄν Ἀχαιοὶ
 Φεύγοντες νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκωνται.
 Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
 235 Ὡς κε καὶ αὐτίς Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πύονιο.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηχοῖσταισεν Ἀπόλλων
 Βῆ δὲ καὶ Ἰδαίων ὄρέων, ἱρηκεῖ εἰοικῶς
 Ὡκεῖ, φασσοφόνῳ, ὅς τ' ὤκιστος πετεηνῶν·
 Εὐρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
 240 Ἥμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο· νέον δ' ἐξαγείρετο θυμὸν,
 Ἀμφὶ ἔγινώσκων ἐτάρους· ἀτὰρ ἀσθμα καὶ ἰδρῶς
 Πάυει, ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
 245 Ἦσ' ὀλιγηπελίων; ἥ πού τί σε κῆδος ἰκάνει;
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρεαι ἄντην;
 Οὐκ αἶεις, ὃ με νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησιν Ἀχαιῶν,
 Οὐς ἐτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
 250 Χερμαδίῳ πρὸς στήθος, ἔπαιψε δὲ θούριδος ἀλκῆς;
 Καὶ δὴ ἔγοιγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Αἰδαο
 Ἥματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἀοσσητήρα Κρονίων
 255 Ἐξ Ἰδης προΐηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύρειν,
 Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὅς σε πάρος περ
 Ῥέοι, ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἱππεῦσιν ἐπὶ ἵππων πολέεσσιν,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
 260 Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιῶν ἵπποισι κέλευθον
 Παῖσαν λιαγρέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς
 Ὡς εἰποῖν ἔμπνεύσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκουτίης ἐπὶ φύττη,
 Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίῳιο κροαίῳ,
 265 Εἶωθὼς λούεσθαι ἐϋρῆϊος ποταμοῖο,
 Κυδιόων· ὑποῦ δὲ κύρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται

- Ὀμοῖς αἵσουσται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς,
 ῥίμῃα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἥθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 Ὡς Ἐκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
 270 Ὀϊρύνων ἵππῃας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλινεν ἀνδρῆν.
 Οἱ δ', ὥστ' ἥ ἔλαφον κεραὺν ἢ ἄγριον αἶγα
 ἔσσεύοντο κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀγροῖῳται·
 Τὸν μὲν τ' ἠλίβατος πέτρῃ καὶ δάσκιος ὕλη
 εἰρύσαι, οὐδ' ἄρα τέ αἴφι κυχήμεναι αἴσιμον ἦεν·
 275 Τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῆς ἡϋγένειος
 εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
 Ὡς Δαναοὶ εἶως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἶδον Ἐκτορ' ἐποικόμενον σίλχας ἀνδρῶν,
 280 Ἰάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.
 Τυτῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
 Ἑσθλός δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δὲ ἐπαῦροι Ἀχαιῶν
 Νίκων, ὅπποτε κούροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
 285 Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
 Οἶον δ' αὐτ' ἐξαυτὶς ἀνέστη, Κῆρας ἀλύξας,
 Ἐκτωρ! ἦ θῆν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἐκάστου
 Χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
 290 Ἀλλὰ τις αὐτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν
 Ἐκτορ', ὁ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Ὡς καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὀϊομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
 Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἴσταται, ὦδε μενοινῶν.
 Αἶλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 295 Ἢληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι·
 Αὐτοὶ δ', ὅσσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
 Στείομεν, ὥς κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἶω, καὶ μεμαῶτα,
 Θυμῷ δεισέσθαι Δαναῶν καταδύναι ὄμιλον.
 300 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπείθοντο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
 Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ', ἀτάλαντον Ἀρηϊ
 Τυμίνην ἠριτυνον, ἀριστῆας καλέσαντες,
 Ἐκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
 305 Ἢ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
 Τρώες δὲ προὔτυψαν ἀολλεῖς· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ
 Μακρὰ βιβάς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Εἰμένος ὠμοῖν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα θούριν,
 Δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπὴ, ἣν ἄρα χαλκεὺς

- 310 Ἰφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
 Τὴν ἄρ' οὐ γ' ἐν χείρεσιν ἔχων, ἠγήσατο λαῶν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλείς· ὦρτο δ' αὐτὴ
 Ὀξεί' ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρῆφι δ' οἷστοι
 Θρῶακον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασυαῶν ἀπὸ χειρῶν,
 315 Ἄλλα μὲν ἐν χροῖ πηγνυτ' Ἀρηϊθῶν αἰζηῶν,
 Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 Ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
 Ὅφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτειτο, πίπτει δὲ λαός.
 320 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπόλων
 Σείσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
 Ἐν στήθεσσι ἐθέλξει, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Οἱ δ', ὥστ' ἡὲ βοῶν ἀγέλην ἦ πῶϋ μέγ' οἴων
 Θῆρε δύω κλονέωσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῶ,
 325 Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
 Ὡς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
 Ἰκε φόβον, Τρῶσιν δὲ καὶ Ἑκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης.
 Ἐκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνε,
 330 Τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἠγήτορα χαλκοχιτώνων,
 Τὸν δέ, Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν ἐταῖρον
 Αἰνεΐας δὲ Μέδοντα καὶ Ἰασον ἐξενάριξεν·
 Ἴηιοι δ' οὐ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος θείοιο
 Ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 335 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 Γνωτὸν μητρυνῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Οἰλεύς·
 Ἰασος αὐτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
 Τίως δὲ Σφήλῳ καλέσκετο Βουκολίδαο.
 Μηκιστῇ δ' ἔλε Πουλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης
 340 Πρωΐτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἔλε διὸς Ἀγῆνωρ.
 Δηϊόχον δὲ Πάρις βύλε νεῖατον ὦμον ὀπισθεν
 Φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλαυσεν.
 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
 Τάφρῳ καὶ σκολόπεσσι ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
 345 Ἐνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, δύνοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ.
 Ἐκτωρ δὲ Τρῶευσιν ἐκέκλειτο, μακρὸν αὔσας·
 Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, εἴαν δ' ἔναρα βροτόεντα!
 Ὅν δ' αὖν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω,
 Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόνγε
 350 Γνωτοὶ τε γνωταὶ τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα,
 Ἄλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.
 Ὡς εἰπὼν μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,

- Κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
 Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματα ἵππους,
 355 Ἰχῆ θευπεσίῃ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ῥεῖ ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
 Ἐς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
 Μακρὴν ἥδ' εὐρεΐαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή
 Ἰγνείται, ὅππότε ἄνθρωπος σθένεος πειρώμενος ἦσιν.
 360 Τῇ δ' οἷγε προχέοντο φαλαγγηδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
 Αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 Ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης,
 Ὅς τ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέησιν,
 Ἄψ αὐτίς συνέχευε ποσσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων·
 365 Ὡς ῥα σύ, ἦϊε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ οὔζυν
 Σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνώρσας.
 Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
 Ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 Χείρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος·
 370 Νέστιωρ αὐτὲ μάλιστα Γερήνιος, οὗρος Ἀχαιῶν,
 Εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Ζεῦ πάτερ, εἵποιέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύρῳ
 Ἥ βοὸς ἢ οἷος κατὰ πλοῖνα μηρία καίων,
 Εὔχετο ροστήσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
 375 Τῶν μνησθαι, καὶ ἄμυνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἡμᾶρ·
 Μηδ' οὔτω Τρώεσσι εἰς δάμνιασθαι Ἀχαιοὺς.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 Ἀράων αἴων Νηληϊῆϊδαιο γέροντος.
 Τρῶες δ' ὥς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
 380 Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Οἱ δ', ὥς τε μέγα κύμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὅππότε ἐπείγῃ
 Ἴς ἀνέμου· ἥ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει·
 Ὡς Τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον,
 385 Ἴππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο
 Ἰγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
 Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες,
 Μακροῖσι ξυστοῖσι, τί ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
 Ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ.
 390 Παύροκλος δ', εἴως μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε
 Τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκιοθι νηῶν,
 Τόφρ' ὄγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
 Ἰστό τε, καὶ τὸν ἔτερε λόγους, ἐπὶ δ' ἔλκεϊ λυγρῷ
 Φάρμακ' ἀκίματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
 395 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησεν

- Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ὦ μωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρὼ
 Χερσὶ καταπρηγέσσ', ὀλοφνύμενος δ' ἔπος ηὔδα·
 Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι, χατέοντί περ ἔμπης,
 400 Ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μίγα νεῖκος ὄρωρεν·
 Ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε
 Σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἔν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
 Τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
 Παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραιφασίς ἐστιν ἱταῖρου.
 405 Τὺν μὲν ἄρ', ὥς εἰπόντα, πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο,
 Πλευροτέρους περ ἑόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν·
 Οὔτε ποτὲ Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
 Ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμεναι ἡδὲ νέεσσιν.
 410 Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νηῖον ἐξιθύνει
 Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
 Εὐ εἰδῇ σοφίης, ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε·
 Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλησι μίχην ἐμάχοντο νέεσσιν.
 415 Ἐκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος εἴσατο κυδαλίμοιο.
 Τῷ δὲ μίης περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο,
 Οὔθ' ὅ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
 Οὔθ' ὅ τὸν ἄψ ἄσασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γὰρ δαίμων.
 Ἐνθ' υἷα Κλυτίοιο Κηλήτορα φαίδιμος Αἴας,
 420 Ἠὺρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στήθος βάλε δουρὶ.
 Δούπησεν δὲ πεσών, δαλὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χειρὸς.
 Ἐκτωρ δ' ὥς ἐτόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 425 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 Μὴ δὴ πω χάζεσθε μάχης ἐν στείνοι τῷδε·
 Ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σαώσατε, μή μιν Ἀχαιοὶ
 Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
 Ὡς εἰπὼν Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
 430 Τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος νιόη
 Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ
 Ναῖ', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισιν,
 Τὸν ῥ' ἐβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔρατος ὀξεῖ χαλκῷ,
 Ἔσταότ' ἄγχ' Αἴαντος· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 435 Νηὸς ἀπο πρύμνης χαμᾶδις πέσε· λύντο δὲ γυνῖα.
 Αἴας δ' ἐφύλγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
 Τεῦκρε πέπον, δὴ γῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἱταῖρος,
 Μαστορίδης, ὃν γῶϊ, Κυθήρόθεν ἔνδον ἑόντα,

- Ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίμεν ἐν μεγάροισιν ·
 440 Τὸν δ' Ἐκτώρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. ποῦ νῦν τοι ἰοὶ
 Ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
 Ὡς φάθ'· ὃ δὲ ξυνέηκε· θεῶν δὲ οἱ ἄγχι παρίστη,
 Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 Ἰοδόκον· μάλα δ' ὤκα βέλεα Τρώεσσι ἐφίει.
 445 Καὶ ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πουλυδάμαντος ἐταῖρον, ἀγανοῦ Πανθοίδαο,
 Ἥνῃα χερσὶν ἔχοντα· ὃ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους·
 Τῇ γὰρ ἔχ', ἥ ῥα πολὺ πλείσται κλονέοντο φάλαγγες,
 Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 450 Ἠλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
 Αἰχένι γάρ οἱ ὀπισθε πολύυτονος ἔμπευσεν ἰδός·
 Ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι,
 Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες. ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα,
 Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἦλυθεν ἵππων.
 455 Τοὺς μὲν ὄγ' Ἀστυνόω, Προτιάονος υἱεῖ, δῶκεν·
 Πολλὰ δ' ἐπῴτρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα
 Ἴππους· αὐτὸς δ' αὐτίς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷσιτόν ἐφ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
 Αἶνυτο, καὶ κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 460 Εἴ μιν ἀριστεύοντα βιῶν ἐξείλετο θυμόν.
 Ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὃς ῥ' ἐφύλασσε
 Ἐκτορ', αἰῶρ Τεῦκρον Τελαμῶνιον εὖχος ἀπηύρα,
 Ὅς οἱ εὖστρεφεία νευρὴν ἐν ἀμύμορι τόξῳ
 Ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δὲ οἱ ἄλλη
 465 Ἴος χαλκοβιρῆς, τόξον δὲ οἱ ἔκπευσε χειρός.
 Τεῦκρος δ' ἐφύλγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
 Ὡ πόποι, ἥ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει
 Δαίμων ἡμετέρης, ὅ,τε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός,
 Νευρὴν δ' ἐξέφύηξε νεύστροφον, ἣν ἐνέδθησα
 470 Πρωῖον, ὅφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας οἷστούς.
 Τὸν δ' ἡμείβει· ἔπειτα μέγας Τελαμῶνιος Αἴας·
 Ὡ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰούς
 Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεός, Δαναοῖσι μεγήρας.
 Αὐτὰρ χερσὶν ἐλὼν δολὶχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὦμον,
 475 Μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
 Μὴ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασσίμενοί περ, ἔλοιεν
 Νῆας εὖσσιέλμους· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρις.
 Ὡς φάθ'· ὃ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·
 Αὐτὰρ ὄγ' ἄμφ' ὦμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμον·
 480 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὖτυκτον ἔθηκεν·
 [Ἴππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·]

- μέγιστα δ' ἔλπετον ἔγχος, σκυχμέγον ὄξεϊ χαλκῷ.
 Βῆ δ' ἵεναι, μάλα δ' ὥκα θεῶν Αἴαντι παρέυτη.
 Ἐκτωρ δ' ὥς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
 495 Τρῳαί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας.
 Τρῳῆες καὶ Λύκιοι καὶ Δύρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Ἄνιρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς! δὴ γὰρ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 Ἄνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.
 499 Ρῆϊα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή,
 Ἥμιν ὅτεοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίζη,
 Ἥδ' ὅτινας μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν.
 Ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρίγει.
 Ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες! ὅς δέ κεν ὑμέων
 505 Βλήμενος, ἥε τυπεῖς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 Τεθνάτω! οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
 Τεθνάμεν· ἀλλ' ἄλοχός τε σόῃ καὶ παῖδες ὀπίσσω,
 Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 509 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Αἴας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν·
 Αἰδῶς, Ἀργεῖοι! νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολίσθαι,
 Ἥε σωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
 Ἥ ἔλπεσθ', ἦν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 515 Ἐμβυδὸν ἵεσθαι ἦν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος;
 Ἥ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
 Ἐκτορος, ὅς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενταίνει;
 Οὐ μὲν ἔς γε χορὸν κέλει ἔλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ἥμιν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
 519 Ἥ αὐτοσχεδὴν μῖξαι χεῖράς τε μένος τε.
 Βέλτερον, ἢ ἀπολίσθαι ἓνα χρόνον, ἥε βιωῆναι,
 Ἥ δηθ' ἀστρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 Ὡδ' αὖτως παρὰ νηυσὶν, ὅτ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 523 Ἐνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίων, Περιμύδεος νιόν,
 Ἀρχὸν Φωκίων· Αἴας δ' ἔλε Λαοδάμαντα,
 Ἥγεμόνα πρυλέων, Ἀντίφορος ἀγλαὸν νιόν·
 Πουλυδάμας δ' ὦτον Κυλλήνιον ξεναρίζεν,
 Φυλείδῃω ἑταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν ἑπειῶν.
 527 Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδὼν· ὁ δ' ὑπαιθα λιάσθη
 Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμυρτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλων
 Εἶα Πάανθου νιόν ἐνὶ προμήχοισι δαμῆναι·
 Αὐτὰρ ὅγε Κροίσμου στήθος μέσον οὔτασε δουρί.
 Λούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἀπ' ὤμων τείχε' εὐύλα.

- 828 Τύφρα δὲ τῷ ἐπορούσε δισκοφ, περὶ δὲ εἰδώς,
 Λαμπείδης — ὃν Λάμπρος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λαομεδοντιάδης, εὐ εἰδότης Θούριδος ἀλκῆς —
 "Ὅς τότε φυλείδασο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ,
 Ἰγγύθεν ὀρμηθεὶς· πυκινὸς δὲ οἱ ἦρκεσε θώρηξ,
 830 τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τὸν ποτε Φυλεὺς
 Ἰλγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἅπο Σελλήεντος.
 Ζεῖτος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης,
 Ἰς πόλεμον φορέειν, δηῖων ἀνδρῶν ἀλεωρήν·
 "Ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἦρκεσ' ὀλισθρον
 835 τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἵπποδασείης
 Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἐγχεῖ ὀξυόεντι,
 Ῥήξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
 Κύππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαιινός.
 Ἔως ὃ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
 840 Τύφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ.
 Στῆ δ' εὐράξ σὺν δουρὶ λαθῶν, βάλε δ' ὦμον ὀπισθεν·
 Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
 Πρόσσω ἱεμένη· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη.
 Τῷ μὲν εἰσάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων·
 845 Συλήσειν· Ἐκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν
 Ἥῃσι μάλα, πρῶτον δ' Ἰκεταονίδην ἐνέριπτεν,
 Ἰφθιμον Μελανιππον· ὃ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
 Βόσκ' ἐν Περκώτῃ, δηῖων ἀπονόσφιν ἐόντων·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νῆες ἦλυθον ἀμφιέλιυσαι,
 850 Ἀψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι,
 Νυῖε δὲ παρ Πριάμῳ, ὃ δὲ μιν τέεν ἴσα τέχεσσιν·
 Τὸν ῥ' Ἐκτωρ ἐνέριπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Οὔτω δὴ, Μελάνιππε, μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοὶ περ
 Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ κταμένοιο;
 855 Οὐχ ὀράας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσιν;
 Ἀλλ' ἔπευ! οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
 Μάρνασθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ κατ' ἄκρης
 Ἴλιον αἰπεινὴν ἐλείν, κτάσθαι τε πολίτας.
 "Ὡς εἰπὼν ὃ μὲν ἦρχ', ὃ δ' ἅμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 860 Ἀργείους δ' ὥτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 "ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεῶν ἐνὶ θυμῷ,
 Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας!
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλείονες σόοι, ἢ πέφανται·
 Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ' κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
 865 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον,
 Ἴν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος· φράξαντο δὲ νῆας
 Ἐρχεῖ χαλκίῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρώας ἔγειρεν.

- Ἀντίλοχον δ' ὥτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
 570 Οὔτε ποσὶν θάσσω, οὔτ' ἄλκιμος ὥς σὺ μάχεσθαι·
 Εἴ τινα που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοιςθα!
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἀπέευστο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·
 Ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Ἀμφὶ ἔπαπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
 575 Ἄνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν·
 Ἀλλ' Ἰκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,
 Νισσόμενον πόλεμόνδε, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν.
 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ
 580 Βλημένῳ αἵξῃ, τότε' ἐξ εὐνήφει θορόντα
 Θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυνῖα·
 Ὡς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
 Τεύχεα σιλήσων. ἄλλ' οὐ λάθην Ἐκτορα δῖον,
 Ὃς ῥά οἱ ἀντίλος ἦλθε θένων ἀνὰ δηϊοτήϊα.
 585 Ἀντίλοχος δ' οὐ μέινε, θοὸς περ ἐὼν πολεμιστῆς,
 Ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,
 Ὅστις, κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσιν,
 Φεύγει, πρὶν περ ὄμιλον ἀολλισθῆναι ἀνδρῶν·
 Ὡς τρέσσει Νεστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἐκτωρ
 590 Ἠχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο·
 Σιῇ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων.
 Τρῶες δὲ, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
 Νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἑφειμᾶς·
 Ὃ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν
 595 Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαλνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
 Ἐκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι,
 Ἠριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσσι θεσπιδαῖς πῦρ
 Ἐμβάλλῃ ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξάλειον ἀρῇν
 Ἠἴσαν ἐπικρῆναι· τὸ γὰρ μένε μητίετα Ζεὺς,
 600 Νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ιδεῖσθαι.
 Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίοιξιν παρὰ νηῶν
 Θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
 Τὰ φρονέων, νήεσσιν ἔπι γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
 Ἐκτορα Ἠριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
 605 Μαίνετο δ', ὥς ὅτ' Ἀρης ἐγχείσπαλος, ἥ ὀλοὸν πῦρ
 Οὔρεσι μαίνεται, βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
 Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνεται, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο.
 610 Ἐκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ

- Ζεύς, ὃς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνην ἔοντα
 Τίμα καὶ κῦδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
 Ἔσσεσθ'· ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνευε μύρσιμον ἤμαρ
 Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφιν.]
 618 Καί ῥ' ἔθελεν ῥῆξαι στήθεας ἀνδρῶν πειρητιζῶν,
 Ἥ δ' ἡ πλεῖστον ὄμιλον ὄρα καὶ τεύχε' ἄριστα·
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
 Ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἥντε πέτρῃ
 Ἥλιβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα
 620 Ἥη μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
 Κύματά τε τροφύεντα, τά τε προσεφεύγεται αὐτήν·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
 Αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔνθορ' ὁμίλῳ
 Ἐν δ' ἔπεισ', ὥς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηϊ πέσῃσιν
 625 Αἰβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἥ δέ τε πᾶσα
 Ἀχὴν ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
 Ἰστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
 Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·
 Ὡς ἰθαίζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 630 Αὐτὰρ ὅγ', ὥς τε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθὼν,
 Αἰ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο νέμονται
 Μυθῆαι· ἐν δέ τε τῇσι νομεύς, οὐπω σάφα εἰδὼς
 Θερὶ μαχήσασθαι ἔλικος βοὸς ἀμφὶ φορῇσιν·
 Ἥτοι ὁ μὲν πρῶτησι καὶ ὑστατίησι βόεσσιν
 635 Αἰὲν ὁμοστιχάει, ὃ δέ τ' ἐν μέσσησιν ὀρούσας
 Βοῦν ἔδει, αἰ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὥς τότε Ἀχαιοὶ
 Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἑκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
 Πάντες· ὃ δ' οἶον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφρήτην,
 Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρυσθέως ἄνακτος
 640 Ἀγγελίης οἷχνεσκε βίη Ἥρακληεῖη·
 Τοῦ γένει' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
 Παντοίας ἀρετᾶς, ἡμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι,
 Καὶ νόον ἐν πρῶτοις Μυκηναίων ἐτίτυκτο·
 Ὃς ῥά τόθ' Ἑκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξεν.
 645 Στρεφθεῖς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο,
 Τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ', ἔρκος ἀκόντων·
 Τῇ ὅγ' ἐνὶ βλαφθεῖς, πῖσεν ὑπτιος· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 Σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεισόντος.
 Ἐκτωρ δ' ὁξὺ νόησε, θεῶν δὲ οἱ ἄγχι παρέστη,
 650 Στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δὲ μιν ἐγγὺς ἑταίρων
 Κτεῖν'· οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου,
 Χραιομεῖν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἑκτορα δῖον.
 Εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχαθον ἄκραι

- Νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
 638 Ἀργεῖοι δὲ νηῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
 Τῶν πρωτίων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
 Ἀθροοί, οὐδ' ἐκίδουσθεν ἀνὰ στρατόν· ἔσχε γὰρ αἰδώς,
 Καὶ δέος· ἄζηχες γὰρ ὁμόκλειον ἀλλήλοισιν.
 Νέστωρ αὐτε μάλιστα Γερήνιος, οὐρὸς Ἀχαιῶν,
 640 Λίσσεται ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἑκάστον·
 Ὡς φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεῖσθ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἄλλων ἀνθρώπων! ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἑκάστος
 Παῖδων ἡδ' ἀλίων καὶ κτήσιος ἡδὲ τοκῆων,
 Ἥμιν ὅτιω ζῶουσιν, καὶ ὧ κατατεθνήκασιν.
 645 Τῶν ἔπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνούζομαι οὐ παριόντων,
 Ἐυτάμεναι κρατερώς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε!
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Τοῖσι δ' ἅπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὤσεν Ἀθήνη
 Θεισπίσιον· μάλα δὲ σφι φόως γενετ' ἀμφοτέρωθεν,
 650 Ἥμιν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοῖόν πολέμοιο.
 Ἐκτορα δὲ φράσσαντο βοῇν ἀγαθὸν καὶ ἑταίροις,
 Ἥμιν ὅσοι μετόπισθεν ἀφίστασαν, οὐδ' ἐμύχοντο,
 Ἥδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.
 Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἦρδανε θυμῷ
 655 Ἐυτάμεν, ἐνθά περ ἄλλοι ἀφίστασαν νῆες Ἀχαιῶν·
 Ἀλλ' ὅγε νηῶν ἔκρι' ἐπώχετο, μακρὰ βιβιάσθων,
 Νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσιν,
 Κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαεικοσίπηχυν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς,
 660 Ὅσθ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους,
 Στεῦας ἐκ πεδίλοιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται,
 Λαοφόρον καθ' ὁδόν· πολέες τέ ἑ θηήσαντο
 Ἀνέρες ἡδὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Θρώσκων ἄλλοι' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἳ δὲ πέτορται·
 665 Ὡς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἔκρια νηῶν
 Φοῖτα, μακρὰ βιβύς, φωνὴ δὲ οἳ αἰθέρ' ἔκτανεν.
 Αἰεὶ δὲ σμερδρὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευεν,
 Νηυσὶ τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν Ἐκτωρ
 Μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῃ πύκα θωρηκτάων·
 670 Ἀλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἰθῶν
 Ἐθνος ἐφορμάται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
 Χηνῶν ἢ γεράων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
 Ὡς Ἐκτωρ ἰθυσσε νεὸς κυανοπρώροιο,
 Ἀντίος αἴυσσων· τὸν δὲ Ζεὺς ὤσεν ὀπισθεν
 675 Χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὤτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.
 Αὐτὶς δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·

- Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρείας ἀλλήλοισιν
 Ἄντισθ' ἐν πολέμῳ· ὥς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
 Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὃδ' ἦν νόος· ἦτοι Ἀχαιοὶ
 700 Οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλίεσθαι
 Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου,
 Νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιούς.
 Οἱ μὲν τὰ φρονιότες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἐκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἦψατο ποντοπόροιο,
 705 Καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν
 Ἔς Τροίην, οὐδ' αὐτὶς ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
 Τοῦπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρῳῆς τε
 Δίηουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγε
 Τύξων σῖκας ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων,
 710 Ἄλλ' οἷγ' ἐγγύθεν ἰστάμενοι, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
 Ὀξεῖσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίλῃσι μάχοντο,
 Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Πολλὰ δὲ φάσγανα καλά, μελάνθεται, κωπήεντα,
 Ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
 715 Ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 Ἐκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει,
 Ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δὲ κέλευεν·
 Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' αὐτήν.
 Νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκεν,
 720 Νῆας ἐλεῖν, αἱ δειῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι,
 Ἡμῖν κῆματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων·
 Οἱ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσιν,
 Αὐτόν τ' ἰσχατάσσκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ῥα τότε βλάπτε φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
 725 Ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσιν·
 Ἄλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, οἷόμενος θανέεσθαι,
 Θρῆνυν ἐφ' ἐπταπόδην, λίπε δ' ἱκρία νηὸς εἵσης.
 730 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἰστήκει δεδοκημένος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
 Τρῳῆας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
 Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων, Δαναοῖσι κέλευεν·
 Ὡ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
 Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
 735 Ἡέ τινάς φαμεν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω,
 Ἡέ τι τεῖχος ἄρειον, ἢ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
 Οὐ μὲν τι σχεδὸν ἐστί πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
 Ἡ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἐτεραλκεία δῆμον ἔχοντες·
 Ἄλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,

- 740 Πόντῳ κεκλιμένοι, ἑκάς ἡμεῖθα πατρίδος αἵης.
 Τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μαιλικίῃ πολέμοιο.
 Ἢ, καὶ μαιμώνων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.
 Ὅστις δὲ Τρώων κολλῆς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο
 Σὺν πυρὶ κηλείῃ, χάριν Ἑκτορος ὀτρύναντος,
 745 Τὸν δ' Αἴας οὔτασκε, διδευμένος ἔγχεϊ μακρῷ
 Διδέικα δὲ προπάραιθε νεῶν ἀντισχεδὸν οὔτα.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Π.

Patroclo deprecanti permittit Achilles, suis et armis et copiis ad pugnam exire, eâ lege, ut, Trojanos a navibus depulisse contentus, majori ne se periculo objiciat (1 - 100). Jam ipse debilitatus Ajax obstare non valuit, quin ignis inferretur navi (101 - 123). Quo viso, Achilles ultro amicum in arma vocat, ordines suorum instruit, alloquitur, libatione et precibus fuis dimittit (124 - 256). Repente conspectus Myrmidonum ductor consternatos hostes Achillis specie fallit, navem oppugnatione liberat, incendium restinguit (257 - 305); prælium primo committit, apud naves mox cæco pavore fugientes supra vallum et usque ad campi aperta compellit (306 - 418); deinde congressus Sarpedonem, Jovis filium, perimit, ultore cædis relicto Glaucō (419 - 507). Is cum Hectore et aliis Trojanorum gravi certamine Achivis, spolia detrahentibus, corpus Sarpedonis eripiunt: quod, jussu Jovis, lotum unctumque Apollo tuetur, ab amicis in Lyciam deportandum (508 - 653). Illo rerum successu ferox Patroclus Trojanos ad urbem persequitur, murumque ejus scandit, sed ab eodem deo detruditur (684 - 711); tamen Hectori rursus irruenti fortiter obsistit, aurigam ejus Cebrionem necat, spoliatum cadaver abstrahit (712 - 782); denique complures ex turbâ interficit, donec ipsum, vi Apollinis attonitum et armis exutum, Euphorbus sauciat, Hector prosternit, qui et Automedonti instat, Achillis currum propere ad naves agentî (783 - 867).

Πατρόκλεια.

- ^a Ως οἱ μὲν περὶ νηὸς εὐσσελμοιο μάχοντο ·
Πάτροκλος δ' Ἀχιλλῆϊ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
Δάκρυα θερμὰ χέων, ὥς τε κρήνη μελάνυδρος,
Ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης ὄνοφρον χέει ὕδωρ.
• Τὸν δὲ ἰδὼν ὄκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
Τίπτε διδάκρυσαι, Πατρόκλεις; ἦ ὕτε κούρη
Νηπίη, ἥ θ' ἄμα μητρὶ θεῖουσ' ἀνελίσθαι ἀνώγει,
Ἐΐανού ὑπτομένη, καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει,

- 10 Δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὅφρ' ἀνέληται·
 Τῇ ἱκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἵβεις.
 Ἡί τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκειαι, ἥ ἔμοι αὐτῷ;
 Ἡί τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος;
 Ζῶειν μὰν ἔτι φασὶ Μενόιτιον, Ἄκτορος υἱόν,
 15 Ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
 Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηῶτων.
 Ἡί σύγ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὥς ὀλέκονται
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς;
 Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόφ'· ἵνα εἶδομεν ἄμφω.
 20 Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφη, Πατρόκλεις ἵππευ·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῖος υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
 Μὴ νεμίσαι· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
 25 Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης·
 Οὐτάσται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων·
 Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἷστω.
 Τοὺς μὲν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέπονται,
 Ἐλκε' ἀχειόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ!
 30 Μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις·
 Αἶναρέτη! τί σευ ἄλλος ὀνίσσεται ὀψίγονός περ,
 Αἶ κε μὴ Ἀργείοισιν αἰκία λοιγὸν ἀμύνης;
 Νηλεΐς! οὐκ ἄρα σοίγε πατήρ ἦν ἱππότα Πηλεὺς,
 Οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα,
 35 Πίτραι δ' ἠλέβατοι· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
 Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῆσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
 Καὶ τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πόντια μήτηρ·
 Ἄλλ' ἐμὲ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὀπασσον
 Μυρμιδόνων, ἣν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
 40 Δὸς δέ μοι ὥμοιῖν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
 Αἶ κ' ἐμὲ σοὶ ἱσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀργεῖοι υἱες Ἀχαιῶν
 Τυρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ῥεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
 45 Ὡσαιμεν προτὶ ἄστν νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἥ γὰρ ἔμελλεν
 Οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα λιτίσθαι.
 Τὸν δὲ μίγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 ὦ μοι, Διογενὲς Πατρόκλεις, οἶον εἶπες!
 50 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἣντινα οἶδα,
 Οὔτε τί μοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πόντια μήτηρ·
 Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,

- Ὅππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι,
 Καὶ γέρας ἅψ ἀφελίσθαι, ὅ,τε κράτεϊ προβεβήκη·
 65 Αἶνὸν ἄχος τό μοι ἔστιν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεια θυμῷ.
 Κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας,
 Τὴν ἅψ ἐκ χειρῶν ἔλειτο κρείων Ἀγαμέμνων
 Αἰρείδης, ὥς τίς τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 70 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἔασομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
 Ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσὶν· ἦτοι ἔφην γε
 Οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὅπότε ἂν δὴ
 Νῆμας ἐμὰς ἀφίκηται αὐτὴ τε πτόλεμός τε.
 Τύνη δ' ὥμοιόν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι,
 75 Ἀρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι·
 Εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν
 Νηυσὶν ἐπικρατίως· οἳ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 Κεκλίεται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
 80 Θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον,
 Ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 Πλήσειαν νεκύνων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμύχονται.
 Οὐ γὰρ Τυδείδῃ Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν
 Μάλινται ἐγχείη, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι·
 Οὐδέ πω Ἀτρείδῃ ὅπως ἔκλυον αὐδῆσαντος
 Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο,
 Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται· οἳ δ' ἀλαλητῶ
 Ἰῆαν πεδῖον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοὺς.
 85 Ἀλλὰ καὶ ὣς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων
 Ἔμπεσ' ἐπικρατίως· μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
 Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ ρούτον ἔλονται.
 Πείθεο δ', ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θεῖω·
 Ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι
 90 Πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἳ περικαλλέα κούρην
 Ἄψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρῃσιν.
 Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἵεναι πάλιν· εἰ δέ κεν αὐτοῖ
 Δῶν κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἰφρῆς,
 Μὴ σὺν' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
 95 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις.
 Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτήτι,
 Τρώας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν·
 Μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων
 Ἐμβήῃ· μάλα τοὺς γε φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 100 Ἀλλὰ πάλιν τροίπασθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσιν

- Θήης, τοὺς δὲ τ' εἶν πεδίον κάτα δηριάσθαι.
 Αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπόλλων!
 Μῆτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασιν,
 Μῆτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδύμεν ὄλεθρον·
 100 Ὅφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
 Δάμνα μιν Ζηνός τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγανοί,
 Βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαιινὴ
 105 Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ
 Κάπ φάλαρ' εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστερὸν ὄμον ἔκαμνε,
 Ἐμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδ' ἐδύνατο
 Ἀμφ' αὐτῷ πελεμίζαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν.
 Αἰεὶ δ' ἀργαλὴν ἔχετ' ἄσθματι· καὶ δὲ οἱ ἰδρωὶς
 110 Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πη εἶχε
 Ἀμπνεῦσαι· πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅπως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἐκτὼρ Αἴαντος δόρυ μέλινον, ἄγχι παραστάς,
 115 Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 Πήλ' αὐτῶς ἐν χειρὶ κόλον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Αἰχμὴ χαλκίῃ χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
 Γυνὶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε,
 120 Ἔργα θεῶν, ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κεῖρεν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρῶεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 Χάζετο δ' ἐκ βελέων· τοὶ δ' ἔμβalon ἀκάματον πῦρ
 Νηϊθοῇ· τῆς δ' αἴψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
 Ὡς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 125 Μῆρῳ πληξάμενος, Πατροκλῆα προσέειπεν·
 Ὅρσειο, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἵπποκέλευθε!
 Δεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηϊόιο ἰωήν!
 Μὴ δὴ νῆας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται.
 Δύσειο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.
 130 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
 Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.
 135 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὖτυκτον ἔθηκεν,
 Ἴκπουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.

- ἔϊλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ παλάμῃφιν ἄρηραι.
 140 Ἔγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 145 Ἴππους δ' Ἀντομέδοντα Θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγεν,
 Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τίς μάλιστα·
 Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μεῖναι ὁμοκλήν.
 Τῷ δὲ καὶ Ἀντομέδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
 Ξάνθον καὶ Βαλλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·
 150 Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἀρπυια Ποδάργη,
 Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.
 Ἐν δὲ παρηορήσιν ἀμύμονα Πηϊδάσον ἴει,
 Τὸν ῥά ποτ' Ἡπίωνος ἑλὼν πόλιν ἦγαγ' Ἀχιλλεύς·
 Ὃς καὶ Θνητὸς ἐὼν, ἐπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισιν.
 155 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς
 Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δέ, λύκοι ὥς
 Ὀμοφάγοι, τοῖσιντε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
 Οὔτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι θηώσαντες
 Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν·
 160 Καί τ' ἀγέληδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Δάψοντες γλώσσησιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ
 Ἀκρον, ἐρευρόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δὲ τε θυμὸς
 Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δὲ τε γαστήρ·
 Τοῖοι Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 65 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
 Ῥῶοντ' ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἵστατ' Ἀχιλλεύς,
 Ὀϊρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
 Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαί, ἦσιν Ἀχιλλεύς
 Ἐς Τρόλην ἠγάετο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἐκάστη
 70 Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι·
 Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει,
 Σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἦρασσεν.
 Τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
 Ἰῆος Σπερχειοῖο, Διῖ πετέος ποταμοῖο·
 75 Ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδῶρη,
 Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα,
 Αὐτὰρ ἐπὶ κλησὶν Βῶροι, Περιήρεος υἱῷ,
 Ὃς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 Τῆς δ' ἐτέρης Εὐδωρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 80 Παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῷ καλῇ Πολυμήλῃ,
 Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργεϊφόντης

- Ἠράσας, ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένησιν
 Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλοκάτου, κελαδεινῆς.
 Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβάς, παρελέξατο λάθρη
 195 Ἑρμείας ἀκύκητα· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
 Εὐδωρον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητὴν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογοστόκος Εἰλείθυια
 Ἐξάγαγε πρὸ φώωσθε, καὶ Ἥελίου ἰδεν αὐγὰς,
 Τὴν μὲν Ἰχέκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
 200 Ἠγάγετο πρὸς δῶματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα·
 Τὸν δ' ὁ γέρον Φύλας εὐ ἔτρεφεν, ἠδ' ἀτίταλλον,
 Ἀμφαγαπαζόμενος, ὥς τ' εἴ θ' ἐς υἱὸν ἔοντα.
 Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
 205 Ἐγχεῖ μάρνασθαι, μετὰ Πηλεΐωνος ἑταῖρον.
 Τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ·
 Πημπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἄμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
 Στήσεν εὐ κρίνας κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
 210 Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλάων λελαθείσθω,
 Ὃς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσιν,
 Πάνθ' ὑπὸ μῆνιθμόν, καὶ μ' ἠτιάσθε ἕκαστος·
 Σχέϊλιε, Πηλῆος υἱέ, χόλω ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
 Νηλεΐς! ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταῖρους·
 215 Οἵκαδ' ἐπερ σὺν νηυσὶ τεώμεθα ποντοπόροισιν
 Αὐτίς· ἐπεὶ ῥά τοι ὦδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφανται
 Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἔης τοπρὶν γ' ἐράσασθε.
 Ἐνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω!
 220 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἕκαστου.
 Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθ' ἐν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
 Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρη πυκινόισι λίθοισιν
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλείων·
 Ὡς ἄραρον κόρυθ' ἐς τε καὶ ἄσπιδες ὀμφαλόεσσαι·
 225 Ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ·
 Ψαῦον δ' ἐπποχομοὶ κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσοντο,
 Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 230 Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολέμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Βῆ ῥ' ἔμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέωγεν
 Καλῆς, δαιδαλέης, τὴν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
 Θῆκε ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, εὐ πλίσσασα χιτῶνων,
 Χλαινάων τ' αἰεμουσκιπέων, οἴλων τε ταπήτων.

- 225 Ἐνθα δὲ οἱ δέπας ἔσχε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος
 Οὔτε ἄνδρῶν πίνεσκεν ἅπ' αὐτοῦ αἶθοπα οἶνον,
 Οὔτε τῶ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρί.
 Τό φ' αὖ τότε ἔκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεῖον
 Πρῶτον, ἔπειτα δὲ νύψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσιν·
 230 Νύψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἶθοπα οἶνον·
 Εὐχετ' ἔπειτα στάς μίσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
 Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον·
 Ζεῦ ἄνα, Δωδωναίε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
 Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἅμφι δὲ Σέλλοι
 235 Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι!
 Ἡ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξάμενοιο,
 Τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἱψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνον ἐείδωρ·
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μανίῳ νηῶν ἐν ἀγῶνι,
 240 Ἄλλ' ἔταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ.
 Θάρσυνον δὲ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ
 Εἴσεται, ἧ φ' αὖ καὶ οἶος ἐπίσσηται πολεμίζειν
 Ἡμέτερος θεράπων, ἧ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
 245 Μαίνονθ', ὅππότε ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
 Ἀσκηθῆς μοι ἔπειτα θοᾶς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
 Τεύχεσσι τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς·
 250 Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατῆρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν·
 Νηῶν μὲν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
 Δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 Ἦτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρί,
 Ἀψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ·
 255 Στῇ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης, ἔτι δ' ἠθέλε θυμῷ
 Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
 Ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρῳαὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
 Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
 260 Εἰνοδίῳ, οὗς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες,
 Διὰ κερτομέοντες, ὁδῷ ἐπὶ οἰκί' ἔχοντας,
 Νηπίαχοι· ξυρὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσιν·
 Τούς δ' εἵπερ παρὰ τίς τε κίων ἄνθρωπος ὀδίτης
 Κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες
 265 Πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέχεσσιν·
 Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντας,
 Ἐκ νηῶν ἐχέοντο· βοῇ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

- Πάτροκλος δ' ἐπάροισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὖσας·
 Μυρμιδόνες, ἔταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 270 ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 Ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὃς μὲγ' ἄριστος
 Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχείμαχοι θεράποντες·
 Γινώδῃ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
 280 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Ἐν δ' ἔπεσον Τρῳέεσσιν ἀολλείς· ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμερδαλίον κονάβησαν, αὖσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
 Τρῶες δ' ὥς εἶδοντο Μεινοιτίου ἄλκιμον υἱόν,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
 290 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
 Ἐλπόμενοι παρὰ ναυφί ποδώκεα Πηλείωνα
 Μηνιδμόν μὲν ἀπόρριψαι, φιλότητα δ' ἐλίσθαι·
 Πάπτηγεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 300 Ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο,
 Νῆϊ πάρα πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·
 Καὶ βάλε Πυραΐχμην, ὃς Παίονας ἵπποκορυστὰς
 Ἦγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος·
 Τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὃ δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν
 310 Κάππισεν οἰμῶξας· ἔταροι δὲ μιν ἀμφοφόβηθεν
 Παῖονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἤκεν ἅπασιν,
 Ἠγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Ἐκ νηῶν δ' ἔλυσεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ.
 Ἠμιδαῆς δ' ἄρα νηὺς λίπει· αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
 320 Τρῶες θεισπεσίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπείχυντο
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὁμαδος δ' ἀλλαστος ἐτύχθη.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλιοιο
 Κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεὺς,
 Ἐκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαί καὶ πρῶνες ἄκροι,
 330 Καὶ νύπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερφάγῃ ἄσπετος αἰθήρ·
 Ὡς Δαναοί, νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δῆϊον πῦρ,
 Τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρως.
 Οὐ γάρ πώ τι Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 340 Ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης,
 Ἠγεμόνων. πρῶτος δὲ Μεινοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
 Αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλύνκου βάλε μηρὸν
 Ἐγχεῖ ὀξυόεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 350 Ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος· ὃ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ

- Κάππεσ'· αἰτὰρ Μενέλαος Ἀρήϊος οὔτα θόαντα,
 Στέρνον γυμνωθέντα πυρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
 Φυλείδης δ' Ἀμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
 Ἐφθῇ ὀρεζάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἐνθα πάχιστος
 216 Μυῶν ἀνθρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ
 Νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτας Ἀιὺμνιον ὀξεῖ δουρὶ,
 Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
 Ἦριπε δὲ προπάροιθε· Μάρις δ' αὐτοσχεδὸν δοιρὶ
 220 Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιῳ χολωθεῖς,
 Στάς πρόσθεν νέκυος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
 Ἐφθῇ ὀρεζάμενος, πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφίμαρτεν,
 Ὀμὸν ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκῇ
 Δρύφ' ἀπὸ μυῶνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρῳ ἄραξεν.
 226 Δοῦπησεν δὲ πεσών, κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
 Ὡς τῷ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε,
 Βήτην εἰς Ἴφιβος, Σαρπηδόρος ἱσθλοὶ ἑταῖροι,
 Τίς ἀκοντιστὰι Ἀμισσώδρου· ὃς ῥα Χίμαιραν
 Θρέψεν ἀμμιμακέτῃ, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
 230 Αἴας δὲ Κλεόφουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
 Ζωὸν ἔλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αὖθι
 Λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αἰχένα κωπήεντι.
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 236 Πηγέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ
 Ἴμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
 Τὸ δ' αὖτις ξιφέσσι συνέδραμον. ἐνθα Λύκων μὲν
 Ἴπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ καυλὸν
 Φάσγανον ἐρῆαίσθη· ὁ δ' ὑπ' οὔατος αἰχένα θείνεν
 240 Πηγέλεως, πᾶν δ' εἴσω ἔδυν ξίφος, ἔυχεθε δ' οἶον
 Δέρμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
 Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεῖς ποσὶ καρπαλίμοισιν,
 Νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον.
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμοῖν κέχυτ' ἀχλὺς.
 246 Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλεῖ χαλκῷ
 Νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν
 Νίρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο· κείασσε δ' ἄρ' οὔτεα λευκά·
 Ἐκ δ' εἰτίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δὲ οἱ ἄμφω
 Αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας
 250 Πρῆσε χανών· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκύλυψεν.
 Οὔτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος.
 Ὡς δὲ λύκοι ἄρρεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν
 Σίνται, ὑπ' ἐκ μῆλων αἰφένετοι, αἵτ' ἐν ὄρεσσιν

- Ποιμήνιος ἀφραδίησι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες,
 255 Αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῳέσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο
 Δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ
 260 Ἰετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρεῖη πολέμοιο,
 Ἀσπίδι ταυρεῖη κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
 Σκέπτει· οἷστων τε φοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
 Ἥ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκεία νίκην·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρήψας ἑταίρους.
 Ὡς δ' ὅτι' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν ἴσω,
 265 Αἰθέρως ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαΐλαπα τείνῃ·
 Ὡς τῶν ἐκ νηῶν γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε·
 Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἑκτορα δ' ἵπποι
 Ἐκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λεῖπε δὲ λαὸν
 Τρωϊκόν, οἷς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκεν.
 270 Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάσματα ὠκέες ἵπποι
 Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων·
 Πάτροκλος δ' ἔπειτο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελύων,
 Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
 Πάσας πλησαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ' ἔτμαγεν· ὕψι δ' ἄελλ
 275 Σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων· τανύοντο δὲ μῶνυχες ἵπποι
 Ἀφορρόν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ', ἧ πλεῖστον ὀρινόμενον ἶδε λαόν,
 Τῇ ρ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶγες ἐπιπτο
 Πρηνεῖς ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίσσον.
 280 Ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι,
 [Ἀμβροτοί, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἄγλαα δῶρα,
 Πρόσσω ἱέμενοι· ἐπὶ δ' Ἑκτορι κέκλετο θυμός·
 Ἰετο γὰρ βαλῆειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
 Ὡς δ' ὑπὸ λαΐλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών
 285 Ἦματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χεῖι ὕδωρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ρ' ἄνδρεςσι κοτεσσύμενος χαλεπήνῃ
 Οἱ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιάς κρίνωσι θέμιστας,
 Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσσωσι, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες·
 Τῶν δὲ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ρέοντες,
 290 Πολλὰς δὲ κλιτὺς τότε ἀποτμήγουσι χαράδραι,
 Ἐς δ' ἄλλα πορφυρέην μεγάλη στενάχουσι ρέουσai
 Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ'· μινύθει δὲ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
 Ὡς ἵπποι Τρῳαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσai.
 Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας,
 295 Ἄψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόλῃος
 Ἔτα ἱεμίνας ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ

- Νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
 Κτεῖνε μεταΐσσω, πολέων δ' ἀπειλύντο ποινήν.
 Ἐνθ' ἦτοι Πρόνοον πρῶτον βύλε δουρὶ φαεινῷ,
 400 Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυνῖα·
 Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δὲ Θέστορα, Ἴηρος υἱόν,
 Δεύτερον ὀρμηθεὶς — ὁ μὲν εὐξέστω ἐνὶ δίφρῳ
 Ἦστο αἰεὶς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Ἦνῖα ἦχθησαν — ὁ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστῆς
 405 Γναθμόν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πείρεν ὀδόντων·
 Ἐλκε δὲ δουρὸς ἑλὼν ὑπὲρ ἄντυχος, ὥς ὅτε τις φῶς,
 Πέτρῃ ἔπι προβλήτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθὺν
 Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἦροπι χαλκῷ·
 Ὡς ἔλκ' ἐκ δίφροιο κεκηνότα δουρὶ φαεινῷ,
 410 Κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πευόντι δὲ μιν λίπα θυμός.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον ἐπεσσύμενον βύλε πέτρῳ
 Μέσσην καὶ κεφαλὴν· ἥ δ' αἰδιχα πᾶσα κεάσθη
 Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηγῆς ἐπὶ γαίῃ
 Κάππεσεν· ἀμφὶ δὲ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 415 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἰρύμαντα καὶ Ἀμφοτερόν καὶ Ἐπάλτην,
 Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχλὸν τε Πύριν τε,
 Ἰφεία τ' Εὐῖππὸν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
 Πάντας ἐπασσυντέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 Σαρπηδῶν δ' ὥς οὖν ἰδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους
 420 Χέρσ' ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμέντας,
 Κέκλειτ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν·
 Αἰδώς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε.
 Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαείω,
 Ὅστις ὅδε κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 425 Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἶδεν, ἔκθορε δίφρου.
 Οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 Πέτρῃ ἔφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλιάζοντε μάχωνται,
 430 Ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. —
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἦρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
 Ὡ μοι ἐγών, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
 Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι!
 435 Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὀρμαίνοντι,
 Ἦ μιν ζῶν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσεως
 Θύω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πύονι δήμῳ,
 Ἦ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἦρῃ

- 440 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες !
 Ἄνδρα θνητὸν ἰόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
 Ἄψ ἐθέλεις θανάτιοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι ;
 Ἐρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Ἄλλο δὲ τοι ἔρξω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 445 Αἶ κε ζῶν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε,
 Φράζεο, μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
 Πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
 Πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστὶ μέγα Πριάμοιο μάχονται
 Τίεες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις.
 450 Ἄλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
 Ἥτοι μὲν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Χερσὶ ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι·
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόγγε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰὼν,
 Πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον Ἔπνον,
 455 Εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἴκωνται·
 Ἐνθα ἑταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
 Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Αἵματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
 460 Παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλεν
 Φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.—
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἐνθ' ἦτοι Πάτροκλος ἀγακλειτὸν Θρασύμηλον,
 Ὃς ῥ' ἦϋς θεράπων Σαρπηδόνοσ' ἦεν ἄνακτος,
 465 Τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυνῖα.
 Σαρπηδῶν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαιινῷ,
 Δεύτερος ὀρμηθεὶς· ὁ δὲ Πηδασον οὔτασεν ἵππον
 Ἐγχεὶ δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν αἴσθῃ.
 Καὶ δ' ἔπεισ' ἐν κονίῃσι μαχῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 470 Τῷ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγόν, ἥνία δὲ σφιν
 Σύγχυτ', ἔπειδ' ἑκεῖτο παρήγορος ἐν κονίῃσιν.
 Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὔρετο τέκμωρ·
 Σπασσάμενος τανύηκας ἄορ παχείος παρὰ μηροῦ,
 Αἶξας ἀπέκοψε παρήγορον, οὐδ' ἐμάτησεν·
 475 Τῷ δ' ἰθὺνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.
 Τῷ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.
 Ἐνθ' αὖ Σαρπηδῶν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαιινῷ·
 Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἤλυθ' ἀκωκῇ
 Ἐγχεος, οὐδ' ἔβριλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
 480 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἄλλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ἄλλ' ἔβριλ', ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχεται ἄμφ' αἰδινὸν κῆρ.
 Ἥριπε δ', ὥς ὅτε τις δρυὺς ἤριπεν, ἥ ἀχερωῖς,

- Ἡὲ πῖτυς βλωθρή, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
 485 Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεῖς,
 Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
 Ἦντε ταῦρον ἔπεφνε λέων, ἀγέληφι μετελθών,
 Αἰθωνα, μαγάθυμον, ἐν εἰλιπύδεσσι βόεσσιν,
 Ὡλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῆσι λέοντος·
 490 Ὡς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστῶν
 Κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ' ὀνόμησεν ἑταῖρον·
 Γλαῦκε πίπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρὴ
 Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν·
 Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θοός ἐσσι!
 495 Πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
 Πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνοσ' ἀμφιμάχεσθαι·
 Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ περὶ μάρναο χαλκῷ.
 Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
 Ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ
 500 Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
 Ἄλλ' ἔχθο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,
 Ὀφθαλμοὺς φῖνάς θ'. ὁ δὲ λάξ ἐν στήθεσι βαίνων,
 Ἐκ χροὸς ἔλκε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο·
 505 Τοῖο δ' ἅμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχος ἐξέρυσ' αἰχμήν.
 Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέθον ἵππους φυσιόωντας,
 Ἰεμένους φοβέσθαι, ἐπεὶ λίπεν ἄρματ' ἀνάκτων.
 Γλαῦκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο, φθογγῆς αἰῶντι·
 Ὡρίνθη δὲ οἱ ἦτορ, ὅτ' οὐ δύνατο προσιμῆναι.
 510 Χεὶρ δ' ἐλὼν ἐπὶέζε βραχίονα· τεῖρε γὰρ αὐτὸν
 Ἐλκος, ὃ δὴ μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῶ
 Τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύνων.
 Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκηβόλῳ Απόλλωνι·
 Κλυθι, ἄναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πτόνι δῆμῳ
 515 Εἷς, ἥ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
 Ἀνέρι κηδομένῳ, ὥς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει.
 Ἐλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν· ἀμφὶ δὲ μοι χεῖρ
 Ὀξείλης ὀδύνησιν ἐλήλαται, οὐδὲ μοι αἷμα
 Τερσῆναι δύναται· βαρύνθει δὲ μοι ὤμος ὑπ' αὐτοῦ·
 520 Ἐγὼ δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
 Ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὤριστος ὄλωλεν,
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός· ὁ δ' οὐδ' ᾧ παιδὶ ἀμύνει.
 Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι, ἄναξ, τόδε καρτερόν ἔλκος ἄκυσσαι,
 Κούμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὅφρ' ἐτάροισιν
 525 Κακλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνῃ πολέμῳ,

Αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλείοιο

Αἶμα μέλαν τέρσητε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.

100 Γλαῦκος δ' ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε,

Ὅτι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.

Πρῶτα μὲν ὤτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,

Πάντη ἐποικόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.

Αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῳᾶς κίε, μακρὰ βιβάσθων,

110 Πουλυδάμανι ἐπὶ Πανθοίδην καὶ Ἀγήνορα δῖον·

Βῆ δέ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἑκτορα χαλκοκορυστήν.

Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἑκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λειασμένος εἰς ἐπικούρων,

Οἱ σίθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης

120 Θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύναι.

Κεῖται Σαρπηδῶν, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστῶν,

Ὃς Λυκίην εἶρυτο δόλῃσι τε καὶ σθένει ὦ·

Τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχεϊ χάλκεος Ἄρης.

Ἀλλά, φίλοι, πάрсτητε, ρεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,

130 Μὴ ἀπὸ τεύχε ἔλονται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν

Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὄλοντο,

Τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφθομεν ἐγχείησιν.

Ὡς ἔφατο· Τρῳᾶς δὲ κατάκρηθεν λάβει πένθος

Ἀσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν· ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόληος

140 ἔσχε, καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἐὼν· πολῖες γὰρ ἄμ' αὐτῷ

Λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

Βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λεληημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν

Ἑκτωρ, χυόμενος Σαρπηδόνος. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς

Ὡρε Μενoitιάδεω Πατροκλῆος λάσιον κῆρ·

150 Αἴαντε πρῶτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·

Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,

Οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἧ καὶ ἀρελούς.

Κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν,

Σαρπηδῶν. ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἐλόντες,

160 Τεύχεά τ' ὥμοιῖν ἀφελοίμεθα, καὶ τιν' ἐτάρων

Αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασσαιμεθα νηλεῖ χαλκῷ!

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.

Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,

Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,

170 Σύμβαλον ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι,

Δειρὸν αὔσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.

Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτι ὅλοῃν τάνυσσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,

Ὅφρα φίλοι περὶ παιδὶ μάχης ὅλοος πόνος εἴη.

- Ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς.
 570 Βλῆτο γὰρ οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Πῖος Ἀγακλῆος μεγαθύμου, δῖος Ἐπειγεύς,
 Ὃς ῥ' ἐν Βουδεῖῳ εὐναιομένῳ ἦν ασσεν
 Τοπρίν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξαναρίζας,
 Ἐς Πηλῇ' ἰκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
 575 Οἱ δ' αἶμ' Ἀχιλλῇι ῥηξήνορι πέμπον ἔπεισθαι
 Πῖον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρῶευσσι μάχοιτο.
 Τὸν ῥα τόθ' ἀπτόμενον νίκυος βάλε φαίδιμος Ἐκτωρ
 Χερμαδίῳ κεφαλῇ· ἥ δ' ἀνδριχα πᾶσα κεάσθη
 Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
 580 Κάππισεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένητο, φθιμένου ἐτάριοιο.
 Ἰθύσεν δὲ διὰ προμάχων, ἶρηκε ἰοικῶς
 ὦκεϊ, ὅς τ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε·
 ὦς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε,
 585 Ἔσσυο καὶ Τρώων· κεχόλωσο δὲ κῆρ ἐτάριοιο.
 Καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαιμένεος φίλον υἱόν,
 Αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ.
 Ὅσση δ' αἰγανίης ῥιπὴ ταταοῖο τέτυκται,
 590 Ἦν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφῆν πειρώμενος, ἥ ἐν ἀέθλῳ,
 Ἦε καὶ ἐν πολέμῳ, δηῖων ὑπο θυμοραϊστίων·
 Τύσσον ἐχώρησαν Τρῶες, οἶσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
 Ἐτραπεί', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάθυμον,
 595 Χάλκωνος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων,
 Ὀλβῳ τε πλούτῳ τε μετίπρεπε Μυρμιδόνεσσιν·
 Τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στήθος μέσον οὔτασε δουρί,
 Στρεφθεῖς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
 Δούπησεν δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς
 600 ὦς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
 Στὰν δ' αἶμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλεῖες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 Ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
 Ἐνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυσιήν,
 Λαόγονον, θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱεὺς
 605 Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ·
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
 ὦχετ' ἀπὸ μελίων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρυ χάλκεον ἤκεν·
 Ἐλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.
 610 Ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἡλείατο χάλκεον ἔγχος·
 Πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρόν

- Οὐδὲι ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίλαχος πελεμύχθη
 Ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὕβριμος Ἄρης.
 [Αἰχμὴ δ' Αἰνείαιο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 615 ὦχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.]
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε·
 Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχησιτὴν περ ἑόντα,
 Ἔγχεος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ἠΐδα·
 620 Αἰνεία, χαλεπὸν σε, καὶ ἱφθιμὸν περ ἑόντα,
 Πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κε σεῦ ἄντα
 ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
 Εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξείῃ χαλκῷ,
 Αἰψά κε, καὶ κρατερός περ ἑὼν καὶ χερσὶ πεποιθώς,
 625 Εὐχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐνένιπτε Μενοιτιάου ἄλκιμος υἱός·
 Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἑὼν, ἀγορεύεις;
 Ὡς πίπον, οὔτι Τρῶες ὄνειδείους ἐπέεσσιν
 Νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καθέξει.
 630 Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πηλέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ·
 Τῷ οὔτι χρεὶ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' αἶμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 Τῶν δ', ὥς τε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
 Οὔρεος ἐν βήσσης· ἑκαθεν δέ τε γίγνεται ἀκουή·
 635 Ὡς τῶν ὤρνετο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 Χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐποιοιτάων,
 Νυσσομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Οὐδ' ἂν εἴτε φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα διόν
 ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν
 640 Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερές ἐς πόδας ἄκρους.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλεον, ὥς ὅτε μυῖαι
 Σταθμῷ ἐνὶ βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας,
 Ὡρῇ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 Ὡς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλεον. οὐδέ ποτε Ζεὺς
 645 Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὅσσε φαιινῷ,
 Ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῷ
 Πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνω Πατρόκλου, μερμηρίζων,
 Ἥ ἤδη καὶ κείνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος ἔκτωρ
 650 Χαλκῷ δηώσῃ, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔλθεται,
 Ἥ εἴτε καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
 Ὡς δὲ οἱ φρονέοντι δοῖσσαιτο κέρδιον εἶναι,
 Ὅφρ' ἦϋς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 Ἐξαΐτις Τρωάς τε καὶ ἔκτορα χαλκοκορυστήν

- 665 Ὡσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο
 Ἐκτορι δὲ πρωτίστῃ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῆκεν·
 Ἔς δὲ φρον δ' ἀναβὰς, φύγαδ' εἵραπε, κέκλειτο δ' ἄλλους
 Τρῶας φευγέμεναι· γνῶ γὰρ Διὸς ἰρὰ τᾶλанта.
 Ἐνθ' οὐδ' ἴφθιμοι Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
 670 Πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἶδον, βεβλαμμένον ἦτορ,
 Κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρῃ· πολῖες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Κάππεσον, εὐτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.
 Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοιῖν Σαρπηδόνοσ ἐντε' ἔλοντο,
 Χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
 675 Δῶκε φέρειν ἱτάροισι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός.
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Εἰ δ', ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφές αἶμα κάθηρον
 Ἐλθὼν ἐκ βελίων Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 680 Χρῆσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἶματα ἔσسون·
 Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἴπῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 Θήσουσ' ἐν Λυκίης εὐρείης πλόνι δῆμῳ.
 Ἐνθα ἔταρχύσουσι κασιγνήτοί τε ἔται τε
 685 Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφαι· οὐδ' ἄρα πατὴρ ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς φύλοπιν αἰνὴν·
 Αὐτίκα δ' ἐκ βελίων Σαρπηδόνα διον ἄεϊρας,
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λοῦσεν ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 690 Χρῆσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἶματα ἔσσεν·
 Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἴπῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 Κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πλόνι δῆμῳ.
 Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,
 695 Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 Νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
 Ἴη τ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
 Ἄλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος ἤεπερ ἀνδρῶν·
 [Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην.
 700 Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι·]
 Ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐνῆκεν.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,
 Πατρόκλεις, ὅτε δὴ σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσαν;
 Ἀδριστον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ἐχέκλον,
 705 Καὶ Πέρμιον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλάσον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην·
 Τοὺς ἔλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἕκαστος.

- Ἐνθά κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἷες Ἀχαιῶν,
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν·
 700 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος εὐδμήτου ἐπὶ πύργου
 ἔστη, τῷ ὅλοα φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
 Τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τέλειος ὑψηλοῖο
 Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστιυφέλιξεν Ἀπόλλων,
 Χεῖρεσσ' ἀθανάτησι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων.
 705 Ἀλλ' ὅτε δὴ τό τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Διὶ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χάζεο, Διογενὲς Πατρόκλεις! οὐ νύ τοι αἶσα,
 Σὺ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
 Οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 710 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
 Μῆνιν ἀλευάμενος ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 Ἐκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλης ἔχε μώνυχας ἵππους·
 Δίξε γὰρ, ἥε μάχοιτο, κατὰ κλόνον αὐτὶς ἐλάσσας,
 Ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
 715 Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἄνερ ἐισάμενος αἰζήτῳ τε κρατερῷ τε,
 Ἀσίῳ, ὃς μήτις ἦν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο,
 Αὐτοκασίγνητος Ἐκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
 Ὃς Φρυγίῃ κυλεσσε νόησ' ἐπὶ Σαγγαρίοιο·
 720 Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρῆ.
 Αἶθ', ὅσον ἦυσωιν ἐμὶ,τόσον σέο φέρτερος εἶην·
 Τῷ κε τύχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας.
 Ἀλλ' ἄγε, Πατρόκλω ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
 725 Αἶ κέν πῶς μιν ἔλῃς, δοίῃ δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἅμ' πόνον ἀνδρῶν.
 Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Ἴππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Δύσειθ' ὁμίλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργεῖοισιν
 730 Ἦκε κακόν· Τρωσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Ἐκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν·
 Αὐτὰρ ὁ Πατρόκλω ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 Σκαιῇ ἔγχος ἔχων· ἐτέρωφι δὲ λάζετο πέτρον
 735 Μάρμαρον, ὀκρίοντα, τὸν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυπεν.
 Ἦκε δ' ἐρεισάμενος· οὐδέ δὴν χάζετο φωτός,
 Οὐδ' ἀλίωσσε βέλος· βάλε δ' Ἐκτορος ἠνιοχῆα,
 Κεβριόντην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
 Ἴππων ἥϊ' ἔχοντα, μετώπιον ὀξεῖ λαΐ.
 740 Ἀμφοτέρως δ' ὀφρὺς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν

- 'Ουτίον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν,
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὃ δ' ἄρ', ἀρνευτῆρι ἑοικώς,
 Κάτπευ ἀπ' εὐεργέος δίφρου· λίπε δ' ουτέα θυμός.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφησ, Πατρόκλεις ἱππεῦ·
 745 "Ω πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ! ὥς ῥεῖα κυβιστᾷ.
 Εἰ δὴ που καὶ πύοντι ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 Πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τήθεα διφῶν,
 Νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη·
 "Ως νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ.
 750 "Η ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβισιητῆρες ἔασιν!
 "Ως εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνη ἥρωϊ βεβήκει,
 Οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε σταθμοὺς κεραΐζων
 Ἰβλητο πρὸς στήθος, ἐή τέ μιν ὤλισεν ἀλκή·
 "Ως ἐπὶ Κεβριόνη, Πατρόκλεις, ἄλσο μεμαώς.
 755 Ἐκτωρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἄφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε.
 Τὼ περὶ Κεβριόναο, λένονθ' ὥς, δηρινθήτην,
 "Ωτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
 Ἄμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
 "Ως περὶ Κεβριόναο δύω μήστωρες αὐτῆς,
 760 Πάτροκλός τε Μενoitιάδης καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Ἰεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρῶα νηλεὶ χαλκῷ.
 Ἐκτωρ μὲν κεφαλῇφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίλει·
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 765 "Ως δ' Εὐρύος τε Νότος τ' ἐριδαίνειον ἀλλήλοισιν
 Οὔρεος ἐν βήσσης, βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
 Φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
 Λίτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄξους
 Ἰχῆ θευπεσίῃ, πάταγος δὲ τε ἀγνυμενάων·
 770 "Ως Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 Λήουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
 Πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἄμφ' ὀξέα δοῦρ' ἐπεπήγει,
 Ἴοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες·
 Πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν
 775 Μαρναιμένων ἄμφ' αὐτόν· ὃ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
 Κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
 Ὅφρα μὲν Ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Τύφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 Ἥμος δ' Ἥελιος μετενίσσεται βουλευτόνδε,
 780 Καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέριεροι ἦσαν.
 Ἴκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσσαν
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Πάτροκλος δὲ Τρῶσι κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν·

- Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, Θρωῶ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 795 Σμερδαλία ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτις ἔπεφνε.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Ἐνθ' ἄρ' αἶψα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή.
 Ἦνυειο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Δεινός· ὃ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
 800 Ἥρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησεν.
 Στῆ δ' ὅπιθε, πληξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμων
 Χειρὶ καταπρηνεῖ· στρεφεδίρηθεν δὲ οἱ ὕσσε.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυρέην βιάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἢ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε πουςὶν ὑφ' ἵππων
 805 Αὐλῶπις τρυφάλεια· μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
 Αἵματι καὶ κονίησι. πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
 Ἰππόκομον πῆληκα μαιίνεσθαι κονίησιν·
 Ἄλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χάριεν τε μέτωπον
 Ῥύει, Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς ἔκτορι δῶκεν
 810 Ἢ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δὲ οἱ ἦεν ὕλεθρος.
 Πῦν δὲ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγῃ δολιχόσκιον ἔγχος,
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
 Ἀσπίς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα.
 Λύσε δὲ οἱ θώρηκα ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.
 815 Τὸν δ' αἶψα φρένας εἴλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυνῖα,
 Στῆ δὲ ταφῶν· ὅπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξεῖ δουρὶ
 Ὡμων μεσσηγὺς σχεδόθεν βιάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
 Πανθοίδης Εὐφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαυτο
 Ἐγχεῖ θ' ἵππουσύνῃ τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισιν·
 820 Καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτις εἴκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
 Πρωτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
 Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλει· ἵππευ,
 Οὐδὲ δάμισσ'· ὃ μὲν αὐτὶς ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὄριλ' αἶμα,
 Ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μείλινον· οὐδ' ὑπέμεινεν
 825 Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἐόντ', ἐν δηϊοτήτι.
 Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεὶς,
 Ἀψ ἱτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
 Ἐκτωρ δ' ὥς εἶδεν Πάτροκλῆα μεγάθυμον
 Ἀψ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξεῖ χαλκῷ,
 830 Ἀγχίμολόν ῥα οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὔτα δὲ δουρὶ
 Νείατον ἐς κενεῶνα· διαρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.
 Δούπησεν δὲ πεσών, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λίων ἐβιήσατο χάρμη,
 Ὡτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
 835 Πίδακος ἄμφ' ὀλίγης· ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω·
 Πολλὰ δέ τ' ὑσθμύινοντα λίων ἐδάμασσε βίηφιν·

- Ὡς πολέας πέφνοντα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 Ἴκτωρ Ἰφιαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα·
 Καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 830 Πάτροκλ', ἡ που ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἄμην,
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
 Ἄξιν ἐν ἱήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Νῆπιε! τῶν δὲ πρόσθ' Ἐκτορος ὠκείες ἵπποι
 Ἰοσὺν ὀρωρέχεται πολεμίζειν· ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
 835 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὃ σφιν ἀμύνω
 Ἥμαρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γυῖπες ἔδονται.
 Ἄ δειλ'! οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἔων, χραίσμησεν Ἀχιλλεύς,
 Ὃς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι·
 Μή μοι πρὶν ἵεναι, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 840 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς, πρὶν Ἐκτορος ἀνδρογόνοιο
 Αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι·
 Ὡς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφησ, Πατρόκλεις ἵππευ·
 Ἦδη νῦν, Ἐκτορ, μεγάλ' εὖχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκεν
 845 Νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἐδάμασαν
 Ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλησαν,
 Πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες·
 Ἀλλὰ με Μοῖρ' ὀλοή καὶ Ἀητοῦς ἔκτανεν υἱός,
 850 Ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξαναρίζεις.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Οὐ θῆν οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 Ἀγχι παρίστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή,
 Χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.
 855 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 Ψυχὴ δ' ἐκ ρεθύων πταμένη Αἰδόςδε βεβήκει,
 Ὅν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτήτα καὶ ἥβην.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἴκτωρ·
 Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
 860 Τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠϋκόμοιο,
 Φθίῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
 Ὡς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 Εἵρυσσε, λάξ προσβάς· τὸν δ' ὑπτιον ὥς ἀπὸ δουρός.
 Αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
 865 Ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·
 Ἴετο γὰρ βαλῆιν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκείες ἵπποι
 Ἀμβροτοί, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ρ.

Occiso Patroclo arma detrahentem Euphorbum interficit Menelaus (1-60): Hector autem, Apollinis monitu, ab insequendo Automedonte reversus, exuvias aufert, dum Menelaus Ajacem majorem ad cadaver tuendum arcessit; quin illud quoque mutilatum abstulisset, nisi Ajax accurrisset (61-139). Ajaci cedit Hector; sed, Glauci objurgatione stimulatus, mox Achillis armis superbiens redit ad corpus eripiendum, ac fortissimum quemque suorum in eandem pugnam accendit; simul, a Menelao convocati, advolant strenuissimi Achivorum (140-261). Sic uno in loco acerrimâ dimicatione ortâ, Menelaus et Hector cum catervis uterque suis ancipiti fortunâ in diversa contendunt: illi, ut Patrocli corpus defendant; hi, ut ad ludibrium trahant (262-425). Achillis equis, casum Patrocli dolentibus, vigorem reddit Jupiter, eosque in praelium reducit Automedon, socio assumpto Alcimedonte (426-483). Statim adoriuntur currum Hector, Æneas, alii, ut nobiles equos capiant; at impetum eorum fortiter sustinent Achivi, qui etiam cadaver propugnant, quum Menelaum novis viribus implet Minerva, Hectorem hortatur Apollo, annuente Jove (484-596). Tandem inclinat Achiva acies, ipse etiam Ajax Telamonius trepidat: cujus jussu Menelaus Antilochum cæsi Patrocli et acceptæ cladis nuntium ad Achillem mittit (597-701); idemque Menelaus cum Merione cadaver ad naves deportare audet, comitatu fretus Ajacum, ingruentes hostes arcentium (702-761).

Μενελάου ἀριστεία.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρείος υἱόν, Ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
 Πάτροκλος Τρώεσσι δαμείς ἐν δηϊοτήτι.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ·
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βυῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ,
 Ἠρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο·
 Ὡς περὶ Πατρόκλῳ βυῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
 Πρόσθε δὲ οἱ δούρι τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἔισην,

- Τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.
 Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἐϋμμελὴς ἀμέλησεν
 10 Πατρόκλοιο πευόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 Ἔστη, καὶ προσέειπεν Ἀρηΐφιλον Μενέλαον·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 Χάζεο, λείπε δὲ νεκρόν, ἔα δ' ἔναρμα βροτόεντα!
 Οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 15 Πάτροκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
 Τῷ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώευσιν ἀρέσθαι,
 Μή σε βάλῃ, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἔλωμαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλόν, ὑπέρβιον εὐχετάσθαι.
 20 Οὔτε οὖν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος,
 Οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένει βλεμεαίνει,
 Ὅσσον Πάνθου υἱὲς ἐϋμμελῆαι φρονέουσιν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίῃ Τπερήνορος ἵπποδάμοιο
 25 Ἦς ἦβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὦνατο, καὶ μ' ὑπέμεινεν,
 Καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
 Ἑμμεναι· οὐδὲ ἔφημι, πόδεσσί γε οἷσι κίοντα,
 Εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην, κεδνούς τε τοκῆας.
 Ὡς θῆν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντα
 30 Στήης· ἀλλὰ σ' ἐγὼγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 Ἔς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
 Πρὶν τι κακὸν παθῆιν· ῥέχθ' ἐν δὲ τε νήπιος ἔγνω.
 Ὡς φάτο, τὸν δ' οὐ πεῖθ' ἐν· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα
 Νῦν μὲν δῆ, Μενέλαε Διοτρεφές, ἡ μάλα τίσεις
 35 Γνωτὸν ἐμόν, τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·
 Χήρωςας δὲ γυναῖκα μυχαῖ θαλάμοιο νέοιο,
 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.
 Ἢ καὶ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην,
 Εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τεῆν καὶ τεύχε' ἐνείκας,
 40 Πάνθῳ ἐν χεῖρεσσι βάλῃ καὶ Φρόντιδι δόλῃ.
 Ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,
 Οὐδὲ τ' ἀδῆριτος, ἦτ' ἀλκῆς, ἦτε φόβοιο.
 Ὡς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔϊσιν·
 Οὐδ' ἐρύηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ
 45 Ἀσπὶδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
 Ἀψ δ' ἀναχιζόμενοι, κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
 Νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖν χεῖρὶ πιθήσας·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπαιλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκῇ
 50 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

- Αἵματι οἳ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
 Πλοχμοὶ θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφίκωντο
 Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
 Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὃθ' ἄλις ἀναβεβρυχεν ὕδωρ,
 65 Καλόν, τηλεθάον· τὸ δέ τε πνοιαί δονέουσιν
 Παντοίων ἀγέμων, καὶ τε βρύει ἄνθει λευκῷ·
 Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
 Βόθρου τ' ἐξέστρεψε, καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
 Τοῖον Πάνθου υἱὸν ἐϋμμελίην Εὐφορβον
 70 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἄλκι πεποιθώς,
 Βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ, ἥτις ἀρίστη·
 Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 Πρωῖτον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκυα πάντα λαφύσσει,
 75 Διῶν· ἀμφὶ δὲ τόνγε κύνες ἄνδρες τε νομῆες
 Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δῖος αἶρεϊ·
 Ὡς τῶν οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
 Ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.
 80 Ἐνθα κε ρεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοΐδαο
 Ἀτρεΐδης, εἰ μὴ οἳ ἀγᾶσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὃς ῥά οἱ Ἔκτορ' ἐπῶρσε, θοῶ ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
 Ἀνέρι εἰσάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντη·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 85 Ἔκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θεῖς, ἀκίχητα διώκων,
 Ἴππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἳ δ' ἀλεγεινοὶ
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἡδ' ὀχέεσθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 Τόφρα δέ τοι Μενέλαος Ἀρηῖος, Ἀτρεΐδης υἱός,
 90 Πατρόκλῳ περιβάς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε,
 Πανθοΐδην Εὐφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἔβη θεὸς ἅμ' πόνον ἀνδρῶν·
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 Πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ σίχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
 95 Τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
 Κείμενον· ἔρρει δ' αἶμα κατ' οὐταμένην ὠτειλῇν.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,
 Ὀξέα κεκληγώς, φλογὶ εἵκελος Ἥφαιστοιο
 Ἀσβέσιφ· οὐδ' υἱὸν λάθειν Ἀτρεΐδης ὀξὺ βοήσας·
 100 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κε λίπω κάτα τεύχεα κυλά,
 Πάτροκλόν θ', ὃς κεῖται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς·
 Λήϊτις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὃς κεν ἴδῃται.

- Εἰ δέ κεν Ἑκτορι μῦνος ἔων καὶ Τρῳσὶ μάχωμαι
 95 Αἰδυσθεῖς, μήπως με περιστήωσ' ἓνα πολλοί·
 Τρῳῆας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαῖολος Ἑκτωρ.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Ὅτ' ποτ' ἀνὴρ ἐθέλη πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
 Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.
 100 Τῷ μ' οὕτις Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδῃται
 Ἑκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 Εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθολίμην,
 Ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης,
 καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσσαίμεθα νεκρὸν
 105 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἴη.
 Ἔως δ' οὐ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρῳῶν στίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχιάζετο, λείπε δὲ νεκρὸν,
 Ἐντροπαλιζόμενος· ὥς τε λῆς ἡϋγένηςιος,
 110 Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δῖωνται
 Ἴγχεσι καὶ φοινῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
 Πυχνοῦται, αἰέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσανύλοιο·
 Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
 Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων,
 115 Παπταίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποιτύνοντα μάχεσθαι·
 Θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ θέειν, εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ηὔδα·
 120 Αἴαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
 Σπένυσσεν, αἶε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
 Γυμνόν· αἰτάρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαῖολος Ἑκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
 125 Ἑκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
 Ἐλχ', ἴν' ἀπ' ὤμοισιν κεφαλὴν τάμοι ὀξεῖ χαλκῷ,
 Τὸν δὲ νέκυν Τρῳῆσιν ἐρυσσάμενος κυστὶ δοίη.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἤλθε, φέρων σάκος, ἧῦτε πύργον.
 Ἑκτωρ δ' αἶψ' ἐς ὄμιλον ἰὼν ἀνεχιάζεθ' ἑταίρων,
 130 Ἴς δίσφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὄγε τεύχεα καλὰ
 Τρῳσὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
 Αἴας δ' ἄμφι Μενoitιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
 Ἰσστήκει ὥς τις τε λῆων περὶ οἷσι τέκεσσιν,
 Ὡς ῥα τε νήπι' ἄγοντι συναντίσονται ἐν ὕλῃ
 135 Ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὁ δὲ τε σθένει βλεμεαίνει·
 Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνριον καίω ἔλκεται, ὅσσε καλύπτων·

- Ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλοῦ ἥρωϊ βεβήκει.
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν, Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 Ἔσσηται, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσι νείεσσιν αἰέων.
 140 Ἰλαῦκος δ', Ἱππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 Ἔκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠρίπαπε μύθῳ·
 Ἔκτορ, εἶδες ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύσο!
 Ἦ σ' αὐτοῖς κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξηλιν ἐόντα.
 Φράζεο νῦν, ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σάωσεις
 145 Οἷος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.
 Οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
 Εἴσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 Μάρνασθαι δι' ἰοῖσιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεὶ.
 Πῶς κε σὺ χεῖρονα φῶτα σάωσεις μεθ' ὅμιλον,
 150 Σχέτλι! ἐπεὶ Σαρπηδόν', ἅμα ξῖνον καὶ ἐταῖρον,
 Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
 Ὃς τοι πόλλ' ὄφελος γένητο, πτόλει τε καὶ αὐτῷ,
 Ζωὸς ἔων· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης.
 Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,
 155 Οἴκαδ' ἔμεν, Τροίῃ δὲ πεφθήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη,
 Ἀτρομον, οἷόν τ' ἀνδρας ἐξέρχεται, οἱ περὶ πάτρης
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
 Αἰψά κε Πατρόκλον ἐρυσσαίμεθα Ἴλιον εἴσω.
 160 Εἰ δ' οὔτις προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 Ἐλθοι τεύρησιν, καὶ μιν ἐρυσσαίμεθα χάρμης,
 Αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδότος ἔντια καλὰ
 Λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.
 Τυλίου γὰρ θεράπων πέφαι' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος
 165 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
 Ἀλλὰ σύγ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
 Σιήμεναι ἄντα, κατ' ὅσσε ἰδὼν δῆϊων ἐν αὐτῇ,
 Οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 170 Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἔων ὑπέροπλον ἔειπες!
 Ὡ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλον,
 Τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσιν·
 Νῦν δὲ σευ ὠροσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·
 Ὅστε με φῆς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.
 175 Οὔτοι ἐγὼν ἑρδία μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
 Ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσω νόος αἰγιόχοιο,
 Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
 Ἀλλ' ἄγε δεῖρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον·

- 180 Ἦε πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὥς ἀγορεύεις,
 Ἦ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα,
 Σχίσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
 Ὡς εἰπὼν Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὖσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 185 Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
 Καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐτάριζα κατακτάς.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ
 Διῆϊον ἐκ πολέμοιο· θεῶν δ' ἐκίχανεν ἐταίρους
 190 Ὡκα μάλ', οὐπω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών,
 Οἱ προτὶ ἄστν φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
 Στάς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβεν·
 Ἴτιοι ὁ μὲν τὰ ἄ δῶκε, φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 Τρῳσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεν
 195 Πηλεΐδew Ἀχιλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίωνες
 Πατρὶ φίλῳ ἔπυρον· ὁ δ' ἄρα ὦ παιδὶ ὅπασσεν
 Ἰηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα. ✕
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἀπάνευθεν ἶδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο,
 200 Κινήσας ῥα κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν·
 Ἀ δειλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
 Ὅς δὴ τοι σχεδὸν ἐστί· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
 Ἀνδρὸς ἀριστῆος, τότε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
 Τοῦ δὴ ἐταῖρον ἔπεφνες ἐνηΐα τε κρατερόν τε·
 205 Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
 Εἴλεν· ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίζω,
 Τῶν ποινήν, ὃ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
 Δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος.
 Ἢ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
 210 Ἐκτορι δ' ἤρμωσε τεύχε' ἐπὶ χροῖ· δῦ δέ μιν Ἄρης
 Δεινός, ἐνυάλιος· πλησθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
 Ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
 Βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δὲ σφισι πᾶσιν,
 Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 215 Ὡτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσιν,
 Μέσθλην τε Γλαῦκόν τε, Μέδοντά τε Θεραϊλόχόν τε,
 Ἀστεροπαῖόν τε Δεισιήνορά θ' Ἰππόθοόν τε,
 Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἐννομον οἰωνιστήν·
 Τοὺς ὃγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 220 Κέκλυτε, μυρία φύλα περικτιόνων ἐτικούρων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
 Ἐνθαδ' ἔφ' ὑμετέρων παλίων ἤγειρα ἕκαστον·

- Ἄλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
 Προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν·
 125 Τὰ φρονέων, δώροισι κατατρύχω καὶ ἔδωδῃ
 Λαούς, ὑμέτερον δὲ ἐκάστου θυμὸν ἀέξω.
 Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω,
 Ἥε σαωθήτω! ἢ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς.
 Ὅς δέ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπης
 130 Τρῶας ἐς ἵπποδάμους ἐρύσῃ, εἴξῃ δὲ οἱ Αἴας,
 Ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
 Ἔξω ἔγω· τὸ δὲ οἱ κλέος ἔσσεται, ὅσσον ἐμοί περ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρῖσαντες ἔβησαν,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 135 Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
 Νήπιοι, ἢ τε πολέσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
 Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφές, οὐκέτι νῶϊ
 ἔλπομαι αὐτῷ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο.
 140 Οὔτι τόσον νίκυος περιδείδια Πατρόκλοιο,
 Ὅς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἡδ' οἰωνούς,
 Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μή τι πάθῃσιν,
 Καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
 Ἐκτωρ, ἡμῖν δ' αὐτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 145 Ἄλλ' ἄγ', ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἣν τις ἀκούσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἥϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἴδε μέδοντες,
 Οἷτε παρ' Αἰρείδῃς, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 150 Δῆμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
 Λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
 Ἀργαλέον δὲ μοί ἐστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
 Ἠγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δίδηεν.
 Ἀλλὰ τις αὐτὸς ἔτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
 155 Πάτροκλον Τρωῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· ὃς δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.
 Πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θίῳν ἀνὰ δηϊοτήτα·
 Τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
 160 Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι,
 Ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διίπειτος ποταμοῖο
 Βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δὲ τ' ἄκραι
 165 Ἥϊόνες βοόωσιν, ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω·

- Τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιιάδῃ, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 Φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 Λαμπρῇσιν κορύθευσι Κρονίων ἤερα πολλήν
 270 Χεῦ· ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιιάδην ἤχθαιρε πάρος γε,
 Ὅφρα, ζωὸς ἔων, θεράπων ἦν Αἰακίδαο·
 Μίσησεν δ' ἄρα μιν δηῖων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
 Τρωῇσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὥρσεν ἑταίρους.
 Ὡσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς·
 275 Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
 Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἱέμενοι περ·
 Ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο· μινυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
 Μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὥκ' ἐλέλιξεν
 Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 280 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Ἰηλείωνα.
 Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, σὺν εἵκελος ἀλκήν
 Καπρίῳ, ὅςτ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
 Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἐλιζάμενος διὰ βήσσας·
 Ὡς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγανοῦ, φαίδιμος Αἴας,
 285 Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
 Οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβυσαν, φρότεον δὲ μάλιστα
 Ἄστν πότι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρεῖσθαι.
 Ἴηιοι τὸν Αἰήθοιο Ἠελασγοῦ φαίδιμος υἱός,
 Ἰππόθοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 290 Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
 Ἐκτορι καὶ Τρῳέεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 Ἰλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱμένων περ.
 Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαΐξας δι' ὀμίλου,
 Ἰλῆξ' αὐτουχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
 295 Ἦρκε δ' ἱπποδάμεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῆ,
 Πληγείσ' ἔγχεϊ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
 Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
 Αἵματιόεις· τοῦ δ' αὐθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμᾶζε
 300 Κεῖσθαι· ὃ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πίψε πρηνῆς ἐπὶ νεκρῷ,
 Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρέπιρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰῶν
 Ἐπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 Ἐκτορ δ' αὐτὶ Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 305 Ἀλλ' ὃ μὲν ἄρτα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 Τυτθόν· ὃ δὲ Σχεδίων, μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν,
 Φωκῆων ὅχ' ἀριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Παισπῆϊ
 Οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσειν·

- Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσσην· διὰ δ' ἄμπερις ἄκρη
 10 Αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχευεν.
 Δούπησιν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Αἶας δ' αὖ Φόρκυα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
 Ἴπποθόω περιβάντα, μέσσην κατὰ γαστέρα τύψεν·
 Ῥῆξε δὲ Θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 215 Ἦφυσ'· ὃ δ' ἐν κορήσιν πεσών ἔλε γαῖαν ἀγοστώ.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φειδιμος Ἔκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἱάχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
 Φόρκυν θ' Ἴππόθοόν τε· λύνοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Ἐνθα κεν αὖτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 220 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες·
 Ἀργεῖοι δὲ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
 Κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῳ. ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
 Αἰνείαν ὥτρυνε, δέμας Περίφαντι ἰοικώς,
 Κήρυκι Ἠπυτίδῃ, ὃς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
 225 Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῦθεα εἰδώς·
 Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθα
 Ἴλιον αἰπαιντήν; ὥς δ' ἰδὼν ἀνέρας ἄλλους
 Κάρτεϊ τε σθένεϊ τε πεποιθότας, ἠγορήη τε,
 230 Πλήθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδία δῆμον ἔχοντας.
 Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺν βοίλεται ἢ Δαναοῖσιν
 Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὔδ' ἐμάρχεσθε.
 Ὡς ἔφατ'· Αἰνείας δ' ἐκατηβόλον Ἀπόλλωνα
 ἔγνω, ἐσάντα ἰδὼν· μέγα δ' Ἔκτορα εἶπε βοήσας·
 235 Ἔκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἄγοι ἠδ' ἐπικούρων,
 Αἰδὼς μὲν νῦν ἦδε γ', Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείησι δαμέντας!
 Αἶλλ' ἔτι γάρ τίς φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὕπατον μῆστωρα, μάχης ἐπιτάρροθον εἶναι.
 240 Τῷ ῥ' ἰδυὺς Δαναῶν ἵομεν, μηδ' οἷγε ἔκηλοι
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνηῶτα.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥα πολὺν προμάχων ἐξάλμενος ἔστη.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 Ἐνθ' αὖτ' Αἰνείας Λειώκριτον οὔτασε δοιρῇ,
 245 Τῖον Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.
 Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηϊφίλος Λυκομήδης·
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δοιρῇ φαιινῷ,
 Καὶ βάλεν Ἴππασίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἴππαρ ὑπὸ πρᾶπίδων, εἵθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 250 Ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
 Καὶ δὲ μετ' Ἀστειροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

Τὸν δὲ πεισόντ' ἐλέησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
 Ἰθυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
 Ἀλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντα
 255 Ἑστιαότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
 Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων·
 Οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
 Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔσχατον ἄλλων,
 Ἀλλὰ μάλ' ἄμφ' αὐτῷ βεβύμεν, σχεδόνθεν δὲ μάχεσθαι.
 260 Ὡς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθῶν
 Δάετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον
 Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
 Καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτὶ γ' ἐμάχοντο·
 Παιυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
 265 Ἀλλήλοισι καθ' ὅμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδέ κε φαίης
 Οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
 Ἥερι γὰρ κατέχοντο μάχης ἐπὶ, ὅσσοι ἄριστοι
 Ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.
 270 Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εὐκνηλοὶ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγὴ
 Ἥελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσης
 Γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 Ἀλλήλων ἀλειίνοντες βέλεα στονόεντα,
 275 Πολλὸν ἀφεσταότες. τοὶ δ' ἐν μίσῳ ἄλγε' ἔπασχον
 Ἥερι καὶ πολέμοι· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ,
 Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπω φῶτε πεπύσθην,
 Ἀνὴρ κυδαλίμῳ, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
 280 Ζῶν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῃ Τρῳέεσσι μάχεσθαι.
 Τῷ δ' ἐπιουσιμένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων,
 Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὥς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
 Ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαιναίων ἀπὸ νηῶν.
 Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀροῖρει
 285 Ἀργαλῆς· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῶ νωλεμές αἰεὶ
 Ἰούνατά τε κνήμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἐκάστου,
 Χεῖρες τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοισιν,
 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Λίυκίδαο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλῳ βοείῃν
 290 Λαοῖσιν δώῃ τανύειν, μεθύουσιν ἀλοιφῇ·
 Διεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διασιάντες τανύουσιν
 Κυκλός, ἄφαρ δὲ τε ἰκμᾶς ἔβη, δύνει δὲ τ' ἀλοιφῇ,
 Πολλῶν ἐλκόντων· τάνυται δὲ τε πᾶσα διαπρό·
 Ὡς οἷγ' ἐνθα καὶ ἐνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ

- 395 Ἐλκεον ἀμφότεροι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρῶσιν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
 Ἄγριος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τύγχε ἰδοῦσ' ὀρήσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι.
- 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 Ἰηματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πῶ τι
 Ἰδὲε Πατρόκλον τεθνηότα διὸς Ἀχιλλεύς.
 Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
 Τείχει ὑπο Τρώων· τό μιν οὐποτα ἔλπετο θυμῷ
- 405 Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶν, ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν,
 Ἄψ ἀπογοστήσειν· ἐπεὶ οὐδέ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 Ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθιν, οὐδέ σὺν αὐτῷ.
 Πολλὰκι γὰρ τόγχε μητρὸς ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκούων,
 Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μέγαλοιο νόημα·
- 410 Δῆ τότε γ' οὐ οἱ εἶπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη,
 Διήτηρ, ὅτι φά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
 Νωλεμές ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Ὡδὲ δέ τις εἶπεςκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων·
- 415 Ὡ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεές ἀπονέεσθαι
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 Πῦσι χάνοι! τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
 Εἰ τοῦτον Τρῶεσσι μεθήσομεν ἵππουδάμοισιν
 Ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρεῖσθαι.
- 420 Ὡς δέ τις αὖ Τρώων μεγαθύμων ἀνδρίσασκεν·
 Ὡ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο!
 Ὡς ἄρα τις εἶπεςκε, μένος δ' ὄρυσσεν ἑταίρου.
- Ὡς οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
- 425 Χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
 Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἑόντες,
 Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθίσθην ἠνιόχοιο
 Ἐν κονίῃσι πεσόντιος ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνιοιο.
 Ἥ μὰν Αἰτομέδων, Διοῖρος ἄλκιμος υἱός,
- 430 Πολλὰ μὲν ἄρ' μάλιστα θοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
 Πολλὰ δὲ μελιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ·
 Τῷ δ' οὔτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 Ἰθελέτην ἵεναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοὺς·
 Ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἧτ' ἐπὶ τύμβῳ
- 435 Ἀνέρος ἐστήκει τεθνηότος ἱὲ γυναικός·
 Ὡς μόνον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 Οὔδ' ἐνισκίψαντε καρῆατα· δάκρυα δὲ σφιν

- Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέει μυρομένοισιν,
 Ἴνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μαιίνεται χαίτη,
 450 Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
 Μυρομένῳ δ' ἄρα τῷγε ἰδὼν ἐλέησε Κροτίων,
 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 Ἄ δειλῷ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι
 Θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγῆρω τ' ἀθανάτῳ τε!
 455 Ἢ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
 Οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς
 Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνέει τε καὶ ἔρπει.
 Ἄλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
 460 Ἢ οὐχ ἄλλις, ὥς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπεύχεται αὐτῷ;
 Σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλὼ μένος ἧδ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ὀφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσεται ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἔπι γλαφυράς· ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐυσέλμους ἀφίκωνται,
 465 Δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἧῦ.
 Τῷ δ', ἀπὸ χαιτάων κορίην οὐδᾶςδε βαλόντε,
 Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς.
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
 470 Ἴπποισι αἵσσω, ὥς τ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας·
 Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπὲκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
 Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὄμιλον ὀπάζων.
 Ἄλλ' οὐχ' ἦρει φῶτας, ὅτε σεύαιτο διώκειν·
 Οὐ γὰρ πως ἦν, οἷον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ
 475 Ἐγχει ἐφορμαῖσθαι, καὶ ἐπίσχιν ὠκέας ἵππους.
 Ὅψι δὲ δὴ μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
 Στῇ δ' ὀπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα·
 Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλήν
 480 Ἐν στήθεσσι νῆθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλὰς;
 Οἷον πρὸς Τρῶας μάχεται πρότῳ ἐν ὀμίλῳ
 Μοῦνος· ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἐκτωρ
 Αὐτὸς ἔχων ὥμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.
 Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διώρεος υἱός·
 485 Ἀλκιμέδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
 Ἴππων ἀθανάτων ἐχέμεν ὁμῆσιν τε μένος τε,
 Εἰ μὴ Πάτροκλος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος,
 Ζωὸς εἶναι; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν μάλιστα καὶ ἧνία σιγαλόεντα
 490 Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.

- Ὡς ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἄρμ' ἐπορούσας
 Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἥνια λάζετο χερσίν·
 Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε· νόησε δὲ φαιδιμος Ἐκτωρ·
 Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα·
 490 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Ἴππῳ τῷδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο,
 Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσιν.
 Τῷ κεν ἐλποίμην αἰρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
 Σὺ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἄν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,
 495 Τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἀρηϊ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθυσεν ἔς παῖς Ἀγχίσαο.
 Τῷ δ' ἰθὺς βήτην, βοέης εἰλυμένῳ ὤμους
 Αὔρῃσι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 Τοῖσι δ' ἅμα Χρομῖος τε καὶ Ἀρητος Θεοειδής
 500 Ἦϊσαν ἀμφοτέρω· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Αὐτῷ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
 Νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
 Αὐτίς ἀπ' Αὐτομέδοντος· ὁ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
 Ἀλκῆς καὶ σθίνεος πλήτο φρένας ἀμφιμελαίνας.
 505 Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα, πιστὸν ἑταῖρον·
 Ἀλκίμεδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνέοντε μεταφρένω· οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἐκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι ὦω,
 Πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλιτριχε βήμεναι ἵππῳ,
 510 Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν
 Ἀργείων, ἧ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἄλοίῃ.
 Ὡς εἰπὼν Αἴαντε καλέεσσατο καὶ Μενέλαον·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
 Ἴητοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ', οἵπερ ἄριστοι,
 515 Ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν·
 Νῶϊν δὲ ζῶοῖσιν ἀμύνετε νηλεῖς ἡμαρ.
 Τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα
 Ἐκτωρ Αἰνείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
 520 Ἦσῃ γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἴη φη, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Ἀρήτοιο καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἵσῃν·
 Ἥ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἵσατο χαλκός·
 Νυαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.
 525 Ὡς δ' ὅτ' ἄν οἷον ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνήρ,
 Κόψας ἑξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο,
 Ἴνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὃ δὲ προθορῶν ἐρίπησιν·
 Ὡς ἄρ' ὅγε προθορῶν πεσεν ὕπτιος· ἐν δὲ οἱ ἔγχος

- 610 Αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ' ἠνίοχόν τε,
 Κοίρανον, ὅς ῥ' ἐκ Λύκτου ἐϋκτιμένης ἔπει' αὐτῷ —
 Πιεῖος γὰρ ταπρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιγέυσας
 ἦλυθε, καὶ κε Τρῶσιν μέγα κράτος ἐγγυάλιζεν,
 Εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
 615 Καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεῖς ἡμᾶρ·
 Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο —
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
 ὤσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τίμε μέσσην.
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀρέων, κατὰ δ' ἠνία χεῦεν ἔραζε.
 620 Καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖρεσσι φίλησιν
 Κύπας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηΐδα·
 Μάστιγε νῦν, εἵως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
 Γινώσκεις δὲ καὶ αὐτός, ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
 625 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
 Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρῶεσσι δίδου ἑτεραλκέα νίκην.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ὡ πόποι, ἦδη μὲν κε, καὶ ὅς μάλα νήπιός ἐστιν,
 630 Γνοίη, ὅτι Τρῶεσσι πατήρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.
 Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἄπτεται, ὅστις ἀφείη,
 Ἥ κακός, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπησ' ἅπανι' ἰθύνει·
 Ἡμῖν δ' αὐτῶς πᾶσιν ἑτάσια πίπτει ἔραζε.
 Ἄλλ' ἄγετ', αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 635 Ἡμὲν ὕπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἦδὲ καὶ αὐτοὶ
 Χάρμα φίλοις ἐτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες·
 Οἳ που δεῦρ' ὀρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
 Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
 Σχήσεσθ', ἄλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.
 640 Εἴη δ', ὅστις ἐταῖρος ἀπαγγεῖλει τάχιστα
 Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὐ μιν οὔτομαι οὐδὲ πεπύσθαι
 Λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Ἄλλ' οὐπη δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
 Ἥρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 645 Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἥeros νῆας Ἀχαιῶν,
 Ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
 Ἐν δὲ φάει καὶ ὤλεσπον, ἐπεὶ νύ τοι εὐαδεν οὕτως!
 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατήρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα
 Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην·
 650 Ἡέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη·
 Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοήν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφές, αἵ κεν ἰδῇαι

- Ζωὸν ἔτι Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν·
 Ὅτρυνον δ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι θᾶσσον ἰόντα
 655 Εἰπεῖν, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
 Βῆ δ' ἵεναι, ὥς τις τε λείων ἀπὸ μεσσανύλοιο,
 Ὅστ' ἐπεὶ ἄρ' κε κάμῃσι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
 Οἷτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρος ἐλέσθαι.
 660 Πάννυχοι ἐγρήσσοντές· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 Ἰδυέει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 Ἀντίοι αἵσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 Καιόμεναι τε δεταί, τάσ τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 Ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 665 Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ἦε πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δῖε, μή μιν Ἀχαιοὶ
 Ἀργαλίου πρὸ φόβοιο ἔλωρ δηϊόισι λίποιεν.
 Πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Λιάντισσ' ἐπέτελλεν·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
 670 Νῦν τις ἐννεΐης Πατροκλῆος δειλοῖο
 Μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίλυτατο μέλιχος εἶναι.
 Ζωὸς ἔων· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
 Πάντους παπταίνων, ὥστ' αἰετός, ὃν ῥά τέ φασιν
 675 Ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
 Ὅντε, καὶ ὑπόθ' ἑόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ,
 Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
 Ἔσσυτο, καὶ τὲ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν·
 Ὡς τότε σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅσσε φαιινὸν
 680 Πάντισσε δινεΐσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἐταίρων,
 Εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶοντα ἴδοιο.
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 685 Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ὄφρα πύθῃαι
 Λυγρῆς ἀγγελίης, ἧ μὴ ὠφέλλε γενέσθαι.
 Ἦδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν ὁῖομαι εἰσορόωντα
 Γινώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
 Νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὄριςτος Ἀχαιῶν,
 690 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
 Ἀλλὰ σύγ' αἰψ' Ἀχιλῆϊ, θεῶν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Εἰπεῖν, αἵ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
 Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέτυγε, μῦθον ἀκούσας.
 695 Δὴν δὲ μιν ἀμφισπῆ ἐπέων λάβε· τῷ δὲ οἱ ὅσσε

- Δακρυόφι πλησθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν.
 Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ,
 Λαοδόκῳ, ὃς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
 700 Τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
 Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
 Οὐδ' ἄρα σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ἥθελε θυμὸς
 Τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν, ἐνθεν ἀπῆλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη.
 705 Ἄλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα διοὺς ἀνῆκεν,
 Αὐτὸς δ' αὐτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
 Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θεῶν, εἶθαρ δὲ προσήδα.
 Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροΐηκα θοῇσιν,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω
 710 Νῦν ἶναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἑκτορι δίῳ.
 Οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς εἶν Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 Ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.
 715 Τὸν δ' ἡμείβει ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεές ὦ Μενέλαε.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὤκα,
 Νεκρὸν αἶραντες φέρετ' ἐκ πόνου. αὐτὰρ ὅπισθεν
 Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι δίῳ,
 720 Ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἳ τοπάρους περ
 Μίμνομεν ὁδὺν Ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
 Ἐπι μάλᾳ μεγάλως· ἐπὶ δ' ἔαχε λαὸς ὅπισθεν
 Τρωϊκός, ὥς εἶδοντο νέκυν αἶροντας Ἀχαιοὺς.
 725 Ἰθυσαν δὲ κύνεσσιν ἰοικότες, οἷτ' ἐπὶ κάρφῳ
 Βλημένῳ αἶζωσι πρὸ κούρων θηρητήρων·
 Ἔως μὲν γάρ τε θέουσι, διαρράϊσαι μεμαῶτες,
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκὴ πεποιθώς.
 Ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος·
 730 Ὡς Τρῶες εἶως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
 Σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χροῖς, οὐδέ τις ἔτλη
 Πρόσσω αἶζας, περὶ νεκροῦ δηριάσθαι.
 735 Ὡς οἷγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
 Ἀγριος, ἧῦτε πῦρ, τότ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 Ὀρμερον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἴκοι

- Ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρίμει ἴς ἀνέμοιο·
 140 Ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν
 Ἀζηγῆς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
 Οἱ δ', ὥς θ' ἡμίονοι, κρατερόν μένος ἀμφιβαλόντες,
 Ἐλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσιν ἀταρπὸν
 Ἡ δοκόν, ἥ δ' ὄρου μέγα νήϊον· ἐν δέ τε θυμὸς
 145 Τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῶ σπενδόντεσσιν.
 Ὡς οἷγε μεμαῶτε νέκυν φέρον· αὐτὰρ ὀπισθεν
 Αἴαντ' ἰσχανείην, ὥς τε πρῶν ἰσχάνει ὕδωρ
 Τλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς·
 Ὅς τε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ρέεθρα
 150 Ἰσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ρόον πεδίωνδε τίθησιν,
 Πλάζων· οὐδέ τί μιν σθένει ῥηγνῦσι ρέοντες·
 Ὡς αἰὲ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
 Τρώων· ἧ δ' ἄμ' ἔτονοντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
 155 Τῶν δ', ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἥ δ' κολοίων,
 Οὔλον κεκλήγοντες, ὅτε προῖδωσιν ἰόντα
 Κίρκον, ὅ, τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
 Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνεία τε καὶ Ἕκτορι κούροι Ἀχαιῶν
 Οὔλον κεκλήγοντες ἦσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
 160 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον,
 Φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Σ.

Accepto nuntio de nece Patrocli, Achilles planctui et lamentis indulget (1 – 34). His lamentis ex mari excita Thetis cum cohorte Nereïdum ad filium consolandum venit; quem quum ulciacendi Hectoris cupidissimum videt, quamvis id statim ipsi fatale futurum sit, cupidinem ejus in posterum diem differt, quo ei nova a Vulcano fabricanda arma perlaturam se promittit (35 – 137). Nereïdibus domum remissis, Thetis ad Olympum festinat, dum praelium renovatur super Patrocli corpore; quo tandem potiturus erat Hector, nisi Achilles, monitu Junonis, ex fossâ Trojanos truci adspectu voceque terruisset, et funestam ad mœnia fugam fecisset (138 – 231). Interim Achivi corpus ereptum tabernaculo Achillis inferunt, instante nocte (232 – 242). Tumultuariam concionem habent Trojani, quibus Polydamas suadet, ut salutem intra mœnia quærant, neu se Achilli in acie objiciant trucidandos; sed prudens consilium displicet Hectori et populo (243 – 314). Noctem in armis pervigilant Trojani: Achivi, præeunte Achille, Patrocli casum deflent, cadaver curant, lectoque componunt (315 – 355). Ad Olympum, ubi Jupiter modo conjugem objurgabat, quod Achillem concitasset, eâdem nocte pervenit Thetis, inque domo Vulcani amice excipitur (356 – 427): qui ei facile exoratus clipeum eximiâ arte et reliqua arma fabricatur (428 – 617).

‘Ο π λ ο π ο ι ῖ α .

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἀντίλοχος δ’ Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθεν.
Τὸν δ’ εὖρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
τὰ φρονέοντ’ ἀνὰ θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
Ὁχθήσας δ’ ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὡ μοι ἐγὼ, τί τ’ ἄρ’ αὖτε καρηχομόωντες Ἀχαιοὶ
Νηυσὶν ἐπι κλονέονται, ἀνυζόμενοι πεδίῳ;
Μὴ δὴ μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
Ὡς ποτὲ μοι μητηρ διεπέφραδε, καὶ μοι ἔειπεν,

- 10 Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζώντος ἐμεῖο,
 Χερσὶν ὑπο Τρώων λείπειν φάος ἡέλιιο.
 Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Σχέτιλος, ἣ τ' ἐκέλευον, ἀπώσάμενον δῆϊον πῦρ,
 Ἄψ ἐπὶ γῆρας ἴμεν, μηδ' Ἑκτορι ἴφι μάχεσθαι.
 15 Ἔως ὃ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
 Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγαυοῦ Νέστορος υἱός,
 Δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινὴν·
 Ὡ μοι, Πηλῆος υἱὲ δαΐφρονος, ἣ μάλα λυγρῆς
 Πεύσειαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφειλλε γενέσθαι.
 20 Κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
 Γυμνοῦ· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἑκτωρ
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
 Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
 Χεῦατο καὶ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἥσχυνε πρόσωπον·
 25 Νεκταρέω δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
 Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστί τανυσθεὶς
 Κεῖτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ἥσχυνε δαΐζων.
 Δμωαὶ δ', ὥς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο Πάτροκλός τε,
 Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον· ἐκ δὲ θύραζε
 30 Ἑδραμον ἄμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
 Χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὃ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ·
 Δεῖδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ·
 35 Σμερδαλέον δ' ὤμωξεν. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
 Ἥμῃν ἐν βένθεσσιν ἄλός παρὰ πατρὶ γέροντι·
 Κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δὲ μιν ἀμφαγέροντο,
 Πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἄλός Νηρηΐδες ἦσαν.
 Ἐνθ' ἄρ' ἔην Γλαῦκη τε, Θάλειά τε Κυμοδόκη τε,
 40 Νησαίη Σπειώ τε, Θόη θ' Ἀλή τε βοῶπις,
 Κυμοθόη τε καὶ Ἀχταίη καὶ Λιμνώρεια,
 Καὶ Μελίτη καὶ Ἰαιρα, καὶ Ἀμφιθόη καὶ Ἀγανῆ,
 Δωτώ τε Πρωτώ τε, Φέρουσά τε Δυναμένη τε,
 Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
 45 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
 Νημερτής τε καὶ Ἀψευδῆς καὶ Καλλιάνασσα·
 Ἐνθα δ' ἔην Κλυμένη, Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
 Μαῖρα καὶ Ὠρεΐθυια, εὐπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
 Ἄλλαι θ', αἱ κατὰ βένθος ἄλός Νηρηΐδες ἦσαν.
 50 Τῶν δὲ καὶ ἀργύφρον πλῆτο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοντο· θετίς δ' ἐξῆρχε γόοιο·
 Κλύτε, καυλγνηται Νηρηΐδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι

- Εἶδ' ἀκούουσαι, ὅς' ἐμῷ ἔνι κίδεα θυμῷ.
 ὦ μοι ἐγὼ δειλή, ὦ μοι δυσαριστοτόχεια!
- 65 Ἦτι' ἐπεὶ ἄρ' τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 Ἐξοχὸν ἡρώων· ὃ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὥς γουνῶ ἀλωῆς,
 Νηυσὶν ἐπιπροΐηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἶσω,
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς.
- 70 Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Ἰηληΐον εἶσω.
 Ὀφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρε' φάος Ἑλλοιο,
 Ἀχνηται, οὐδέ τί οἱ δύνamai χραισμήσαι ἰούσα.
 Ἄλλ' εἰμ', ὄφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἡδ' ἐπακούσω,
 Ὅ,τι μιν ἔκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.
- 75 Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
 Δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης
 Ῥήγνυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἴκοντο,
 Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερῶ, ἔνθα θαμειαὶ
 Μυρμιδόνων εἵρυντο νέες ταχὺν ἄμφ' Ἀχιλῆα.
- 80 Τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
 Ὅξ' ὃ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἰοῖο·
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεσται
- 85 Ἐκ Διός, ὥς ἄρα δὴ πρίν γ' εὖχεο, χεῖρας ἀνασχών,
 Πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι νῆας Ἀχαιῶν,
 Σεῦ ἐπιδευομένους, παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα.
 Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ἄρ' μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσεν·
- 90 Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἡδός, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἐταῖρος,
 Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἐταίρων,
 Ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ! τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' Ἐκτωρ
 Δηώσας ἀπέδυσσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 Καλά· τὰ μὲν Ἰηλῇ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
- 95 Ἦματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ.
 Αἶθ' ὄφειλες σὺ μὲν αὐθι μετ' ἀθανάτης ἀλλήσιν
 Ναλαιν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν!
 Νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη,
 Παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὐτίς,
- 100 Οἴκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν
 Ζῶειν, οὐδ' ἄνδρесси μετέμμεναι, αἶ κε μὴ Ἐκτωρ
 Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσση,
 Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα Μενoitιάδεω ἀποτίσῃ.
- Τὸν δ' αὐτὰ προσέειπε θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα·
- 105 Ὀκύνμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσαι. οἷ' ἀγορεύεις·

- Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἑκτορα πότμος ἐτοῖμος.
 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἐμελλον εἰαίρω
 Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὃ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
 100 Ἐφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
 Νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Οὐδέ τι Πυτρώκῳ γενόμεν φάος, οἷδ' ἐτάροισιν
 Τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἴκτορι δίῳ·
 Ἄλλ' ἤμαι παρὰ νηυσὶν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
 105 Τυτὸς ἐὼν, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 Ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,
 Καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι·
 Ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
 110 Ἀνδρῶν ἐν στήθεσιν ἀέξεται, ἥντε καπνός·
 Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
 Νῦν δ' εἴμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχέω,
 115 Ἑκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῇ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἧδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίῃ Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,
 Ὅσπερ φίλτατος ἔσχε Διὶ Κρονίῳ ἀνὰ κτι·
 Ἀλλὰ ἱ Μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.
 120 Ὡς καὶ ἐγὼν, εἰ δὴ μοι ὁμοίῃ μοῖρα τέτυκται,
 Κεῖσομ', ἐπὶ κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,
 Καὶ τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
 Ἀμφοτέρησιν χερσὶ παρειῶν ἀπαλάων
 Δάκρυ' ὁμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·
 125 Γνοῖεν δ', ὥς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
 Μηδὲ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἐστίν,
 Τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον·
 Ἀλλὰ τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,
 Χάλκεα, μαρμαίρονια· τὰ μὲν κορυθαῖολος Ἑκτωρ
 Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἔφημι
 Δηρὸν ἐπαγλαῖεῖσθαι, ἐπεὶ φόρος ἐγγύθεν αὐτῷ.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρης,
 130 Πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῆαι.
 Ἡῶθεν γὰρ νεῦμαι, ἅμ' ἡέλιω ἀνιόντι,
 Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν ἱράπεθ' υἱὸς ἑοῖο·

- Καὶ στρέφθεῖς, ἀλῆσι κασιγνήτησι μετηύδα·
 140 Τρεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 Ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἄλιον καὶ δώματα πατρός,
 Καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσας· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον
 Εἶμι παρ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, αἷ κ' ἐθέλῃσιν
 Τίτ' ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα.
 145 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν·
 Ἡ δ' αὐτ' Οὐλυμπόρδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
 Ἦεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι.
 Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόρδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο
 150 Φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.
 Οὐδέ κε Πάτροκλόν περ ἑὺκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Ἐκ βελίων ἐρύσαντο τέκνον, θεράποντ' Ἀχιλλῆος·
 Αὐτίς γὰρ δὴ τότε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι,
 Ἐκτωρ τε Πριάμοιο παῖς, φλογὶ εἵκελος ἀλκήν.
 155 Τρεῖς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβει φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Ἐλκόμεναι μεμαώς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα·
 Τρεῖς δὲ δὴ Αἴαντες, Θούριν ἐπιδιμένοι ἀλκήν,
 Νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν· ὃ δ' ἔμπεδον, ἀλκὴ πεποιθώς,
 Ἄλλοι' ἐπαΐεσσκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὐτε
 160 Στάσκε μέγα ἰάχων· ὑπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
 Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λείοντ' αἶθωγα δύνανται
 Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι·
 Ὡς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύνω Αἴαντες κορυσιτὰ
 Ἐκτορα Πριάμειδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
 165 Καὶ νῦν κεν εἵρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,
 Εἰ μὴ Πηλείωνι ποδῆγεμος ὤκεια Ἴρις
 Ἀγγελὸς ἦλθε θεοῦσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεισθαι,
 Κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκε μιν Ἥρη.
 Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 170 Ὅρσεο, Πηλείδην, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
 Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὗ ἔνεκα φύλοπις αἰνὴ
 Ἔστηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
 Οἱ μὲν, ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος,
 Οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ ἴλιον ἠνεμόεσσαν
 175 Τρώες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἐκτωρ
 Ἐλκόμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δὲ εἰ θυμὸς ἀνώγει
 Πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
 Ἄλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο· σέβας δὲ σε θυμὸν ἱκέσθω,
 Πάτροκλον Τρωῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
 180 Σοὶ λῶβῃ, αἷ κέν τι νέκυς ἡσχυμμένος ἔλθῃ.
 Τὴν δ' ἡμείβει ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·

- Ἴρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκεν ;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἴρις ·
 Ἦρῃ με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις ·
 185 Οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
 Ἀθανάτων, οἳ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέονται.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς ·
 Πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον ; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκείνοι ·
 Μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρὶν γ' εἶα θωρήσσεσθαι,
 190 Ἥρην γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι ·
 Στεῦτο γὰρ Ἰφραίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
 Ἄλλου δ' οὐ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
 Εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
 Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὄγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ,
 195 Ἐγχεῖ δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἴρις ·
 Εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται ·
 Ἀλλ' αὐτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρώεσσι φάνηθι,
 Αἷ κέ σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 200 Τρῶες, ἀναπνεύσουσι δ' Ἀρῆϊοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι · ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ὤρτο Διὶ φίλος · ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 ὦμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν ·
 205 Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νήφος ἔστεφε διὰ θεάων
 Χρῦσιον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖς φλόγα παμφανόωσαν.
 Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται,
 Τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δῆϊοι ἀμφιμάχονται,
 Οἷτε πανημέριοι στυγερῶ κρίνονται Ἀρῆϊ
 210 Ἀστεος ἐκ σφετέρου · ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
 Πυρσοὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
 Γίγνεται αἴσσουσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
 Αἷ κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρῆς ἀλκτῆρες ἵκωνται ·
 Ὡς ἂπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανεν.
 215 Στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος · οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
 Μίσγετο · μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζει' ἐφετμήν.
 Ἐνθα στάς ἦϋσ' · ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 φθίγεται · αἰτὰρ Τρώεσσι ἐν ἄσπετον ὤρσε κυδοιμόν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ
 220 Ἄστυ περιπλομένων δηϊῶν ὑπο θυμοραϊστέων ·
 Ὡς τότε ἀριζήλη φωνή γένητ' Αἰακίδαο.
 Οἳ δ' ὥς οὖν ἄϊον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο,
 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός · αἰτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
 Ἀψ ὄχεα τρόπιον · ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῶ.

- 285 Ἡνίοχοι δ' ἐκπληγεν, ἐπεὶ ἶδον ἀκάματον πῦρ
 Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
 Δαιόμενον· τὸ δὲ δαΐε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τρεῖς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἔαχε διὸς Ἀχιλλεύς·
 Τρεῖς δὲ κυκλήθησαν Τρῶες, κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι.
- 290 Ἐνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δυνάδεα φῶτες ἄριστοι
 Ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελίων ἐρύσαντες,
 Κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφίσταν ἑταῖροι
 Μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδῶκης εἶπει Ἀχιλλεύς,
- 295 Δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἶσιδε πιστὸν ἑταῖρον,
 Κείμενον ἐν φέρετρῳ, δεδαῖγμένον ὀξεῖ χαλκῷ.
 Τὸν ῥ' ἦτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 Ἐς πόλεμον, οὐδ' αὐτίς ἐδέξατο νοστήσαντα.
 Ἥελιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
- 300 Πέμψεν ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα ῥέεσθαι·
 Ἥλιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δὲ διῶι Ἀχαιοὶ
 Φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖου πολέμοιο.
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
 Χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκίας ἵππους·
- 305 Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρποιο μέδεσθαι.
 Ὀρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ γένητ', οὐδέ τις ἔτλη
 Ἐξέσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαντ' ἀλεγεινῆς.
 Τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν,
- 310 Πανθοίδης· ὁ γὰρ οἷος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
 Ἐκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἱῆ δ' ἐν νυκτὶ γέγοντο·
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνέκα·
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
- 315 Ἀστυδε νῦν ἰέναι, μὴ μίμνειν Ἴω διαν
 Ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσὶν· ἐκάς δ' ἀπὸ τειχεὸς εἴμεν.
 Ὅφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήτις δίδω,
 Τόφρα δὲ φηῖτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
 Χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
- 320 Ἐλπόμενος νῆας αἰρησέμεν ἀμφιελίσσας.
 Νῦν δ' αἰνῶς δειδοῖκα ποδῶκα Πηλείωνα·
 Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθέλήσει
 Μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
 Ἐν μίσῳ ἀμφοτέροι μένος Ἀρηος δατέονται,
- 325 Ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἡδὲ γυναικῶν.
 Ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ· πίθεσθέ μοι· ὦδε γὰρ ἔσται.
 Νῦν μὲν νύξ ἀπέπαυσε ποδῶκα Πηλείωνα

- Ἀμβροσίη· εἰ δ' ἄμμε κινήσεται ἐνθάδ' ἰόντας
 Αὔριον ὀρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
 270 Γινώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν,
 Ὃς κε φύγη· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Τρώων· αἱ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὐατος ὦδε γένοιτο!
 Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέσσι πιθώμεθα, κηδόμενοί περ,
 Νύκτα μὲν εἴν ἀγορῇ σθένος ἔξομεν· ἄστν δὲ πύργου.
 275 Τψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι,
 Μακροί, ἐϋξέστοι, ἐξευγμέναι εἰρύσσονται.
 Πρωῖ δ' ὑπηῳοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Σιτησόμεθ' ἄμ πύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλῃσι
 Ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
 280 Ἄψ πάλιν εἰς' ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐριαύχενας ἵππους
 Παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἡλασκάζων.
 Εἴσω δ' οὐ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἔασει,
 Οὐδέ ποτ' ἐκπίψει, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 285 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
 Ὃς κέλεαι κατὰ ἄστν ἀλήμεναι αὐτὶς ἰόντας.
 Ἥ οὐπω κεκόρησθε ἐλμένοι ἔνδοθι πύργων;
 Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
 Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
 290 Νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά·
 Πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινὴν
 Κτήματα περναμέν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.
 Νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσί, θαλάσση τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 295 Νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δῆμῳ.
 Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἔάσω.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 Νῦν μὲν δόρπον ἔλυσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 300 Τρώων δ' ὅς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
 Συλλέξας, λαοῖσι δότῳ καταδημοβορῆσαι,
 Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἥ περ Ἀχαιοὺς.
 Πρωῖ δ' ὑπηῳοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 305 Εἰ δ' ἐτιὸν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος Ἀχιλλεύς,
 Ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλῃσι, τῷ ἴσσεται. οὐ μιν ἔγωγε
 Φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσχηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 Στήσομαι, ἥ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἥ κε φεροίμην.
 Ξυρὸς Ἴνυάλιος, καὶ τε κτανέοντα κατέκτε.
 310 Ὡς ἔκτορ ὁ γόργεν· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελύδησαν,

- Νήπιοι· ἐκ γάρ σφρων φρένας εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἐκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν, κακὰ μητιόωντι·
 Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὅς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.
 Δόρπον ἔπειθ' εἴλοντο κατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 815 Παννύχιοι Πάτροκλον ἀνестενάχοντο γοῶντες.
 Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινούῃ ἐξῆρχε γόοιο,
 Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσιν ἐταίρου,
 Πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥστε λῖς ἠϋγένηιος,
 Ὡς ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἄρπαση ἀνὴρ
 820 Ἴλῃς ἐκ πυκινῆς· ὃ δέ τ' ἄχνηται ὕστερος ἐλθὼν·
 Πολλὰ δέ τ' ἄγχε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἱχνι' ἐρευνῶν,
 Εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμύς χόλος αἰρεῖ·
 Ὡς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·
 Ὡς πόποι, ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἔκβαλον ἡματι κείνῃ,
 825 Θαρσύνων ἥρωα Μενότιον ἐν μεγάροισιν·
 Φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπότεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
 Ἦμιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν.
 Ἄλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεςσι νοήματα πάντα τελευτᾷ.
 Ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
 830 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
 Δίεσται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς,
 Οὐδέ θεῖς μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει.
 Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἴμ' ὑπὸ γαῖαν,
 Οὐ σε πρὶν κτεριῶ, πρὶν γ' Ἐκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
 835 Τεύχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σεῖο φονῆος·
 Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
 Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθεῖς.
 Τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κείσεται αὐτως·
 Ἄμφι δέ σὲ Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
 840 Κλαύουσιναι, νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσιναι,
 Τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφι τε δουρί τε μακρῷ,
 Πείρας πέρθοντες πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.
 Ὡς εἰπὼν ἐτάροισιν ἐκέκλειτο δῖος Ἀχιλλεύς,
 Ἄμφι πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
 845 Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα.
 Οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῃ,
 Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλόντες·
 Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσειν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ,
 850 Καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε, καὶ ἡλειψαν λίπ' ἐλαίῳ·
 Ἐν δ' ὠτειλὰς πλήσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο·
 Ἐν λεχέεσσι δὲ θίντες, ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν
 Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· καθύπερθε δέ, φάρει λευκῇ

- Παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχύν ἄμφ' Ἀχιλῆα
 288 Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνυσσενάχοντο γοῶντες. —
 Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
 Ἐπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Ἀνστήσας Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· ἦ ῥά νυ σεῖο
 Ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκορόωντες Ἀχαιοί.
 290 Ὅσον δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 Καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
 Ὅσπερ Θνητός τ' ἐστί, καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
 Πῶς δὴ ἔγωγ', ἣ φημι θεάων ἔμμεν ἀρίστη,
 292 Ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
 Κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
 Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 Ἥφαιστου δ' ἔκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα,
 294 Ἀφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν,
 Χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίῳ.
 Τὸν δ' εὖρ' ἰδρῶοντα, ἐλίσσόμενον περὶ φύσας,
 Σπείνδοντα· τρίποδας γὰρ εἴκοσι πάντας ἔτευχεν,
 Ἐστάμεναι περὶ τοῖχον ἐϋσταθείος μεγάροιο·
 296 Χρῦσα δὲ σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκάστω πυθμένι θῆκεν,
 Ὅφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαΐαι' ἀγῶνα,
 Ἴδ' αὐτίς πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω
 Δαιδάλεια προσέκειτο· τὰ ῥ' ἦρτυε, κόπτε δὲ δισμούς.
 298 Ὅφρ' ὄγε ταῦτ' ἐπονείτο ἰδυίῃσι πρᾶπιδεσσιν,
 Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
 Τὴν δὲ ἶδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
 Καλή, τὴν ὥπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 300 Τίπτε, Θέτι ταυῦπιπλε, ἐκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Ἀλλ' ἔπειο προτέρω, ἵνα τοι παρ ξείνια θείω.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πρῶσω ἄγε δια θεάων.
 Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
 302 Καλοῦ, δαιδαλίου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
 Κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, εἰπέ τε μῦθον·
 Ἥφαιστε, πρόμοι! ὦδε! Θέτις νύ τι σεῖο χατίζε.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἥ ῥά νύ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον·
 304 Ἥ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο, τῆλε πεσόντα,
 Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἣ μ' ἐθίλησεν

- Κρύψαι, χωλὸν ἐόντα· τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 Εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀφορρόου Ὀκεανοῖο.
 400 Τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά,
 Πόρπας τε γναμπτάς θ' ἑλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρμους,
 Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ· περὶ δὲ ρόος Ὀκεανοῖο
 Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἀσπαιτος· οὐδέ τις ἄλλος
 Ἦδεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
 405 Ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἱ μ' ἐσάωσαν.
 Ἦ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεὼ
 Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλά,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὄπλα τε πάντα.
 410 Ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἶητον ἀνίστη,
 Χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥώοντο ἄραιαι.
 Φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὄπλα τε πάντα
 Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο·
 Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,
 415 Αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθευ λαχνήεντα·
 Αὐτὰρ δὲ χιτῶν'· ἔλε δὲ σκῆπτρον παχύ, βῆ δὲ θύραζε,
 Χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι,
 Χρύσειαι, ζωῆσι νεήϊσιν εἰοικυῖαι.
 Τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδὴ,
 420 Καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἀπο ἔργα ἴσασιν.
 Αἱ μὲν ὑπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυν· αὐτὰρ ὁ ἑρῶν,
 Πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἔζε φαινοῦ·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 425 Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Αὐδα ὅ,τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύνamai τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ἥφαιστ', ἧ ἄρα δὴ τις, ὅσαι θεαὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
 430 Τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ,
 Ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
 Ἐκ μὲν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν,
 Αἰακίδῃ Πηληϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν,
 Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὲ γήραϊ λυγρῷ
 435 Κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος. ἄλλα δέ μοι νῦν·
 Τῖόν ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
 Ἐξοχὸν ἡρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὥς γουγῷ ἁλώῃς,
 Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,

- 440 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
 Οἴκαδε ρουτήσαντα, δόμον Πηληϊὸν εἴσω.
 Ὅφρα δέ μοι ζώει καὶ ὄρᾳ φάος Ἥελιοιο,
 Ἀχνοῦται, οὐδέ τί οἱ δύναιμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
 Κούρην ἣν ἄρα οἱ γέρας ἔξιλον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 445 Τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἦτοι ὁ τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔειλεον, οὐδὲ θύραζε
 Εἴων ἐξιέναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 450 Ἐνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναίνετο λοιγὸν ἀμῦναι·
 Αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἅ τεύχεα ἔσσειν,
 Πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσεν.
 Πᾶν δ' ἡμᾶρ μάραντο περὶ Σχαιῆσι πύλῃσιν·
 Καὶ νῦ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 455 Πολλὰ κακὰ φέξαντα, Μενoitίλου ἄλκιμον υἱόν,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ ἔκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 Τυῖνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθα
 Τίεϊ ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἄσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
 Καὶ καλὰς κνημίδας, ἐπισφινδίοις ἀραρυίας,
 460 Καὶ θώρηχ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,
 Τρωσὶ δαμείς· ὃ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχέων.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Αἶ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὠδὲ δυναίμην
 465 Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι·
 Ὡς οἱ τεύχεα καλὰ παρῆσσεται, οἷά τις αὐτὲ
 Ἀνθρώπων πόλεων θαυμάσσεται, ὅς κεν ἴδῃται.
 Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
 Τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
 470 Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν εἰλκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
 Παντοίην εὐπρηστον αὐτὴν ἐξανιεῖσαι,
 Ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὐτὲ,
 Ὅπως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο.
 Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρεὰ κασσίτερόν τε,
 475 Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
 Ῥαισιτῆρα κρατερήν, ἐτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην.
 Ποίει δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 Πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βύλλε φαεινὴν,
 480 Τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
 Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτεῖχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πρᾶπίδεσιν.

- Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν,
 Ἡέλιόν τ' ἀκάμαντα, Σελήνην τε πλήθουσσαν,
 485 Ἐν δὲ τὰ τέλεια πάντα, τάτ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
 Πληϊάδας θ' Ἑτάδας τε, τό τε σθένης Ὠρίωνος,
 Ἄρκιον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,
 Ἦν' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
 Οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
 490 Ἐν δὲ δῶν πολίησε πύλεις μερόπων ἀνθρώπων
 Καλὰς. ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπῖναι τε·
 Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,
 Ἥγινεον ἀνὰ ἄστν· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
 Κούροι δ' ὀρχηστέρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 495 Ἀνλοὶ φόρμιγγές τε βοῶν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
 Ἰστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροις ἐκάστη.
 Λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι· ἔνθα δὲ νείκος
 Ὠρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνέλκεον εἵνεκα ποινῆς
 Ἄνδρὸς ἀποφθιμένου· ὃ μὲν εὖχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
 500 Δῆμῳ πιφνύσκων· ὃ δ' ἀνάλνετο μηδὲν ἐλέσθαι.
 Ἄμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἱστορὶ πείραρ ἐλέσθαι.
 Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυνον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
 Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
 Ἢῖατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῶ ἐνὶ κύκλῳ·
 505 Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσὶ ἔχον ἡεροφάνων·
 Τοῖσιν ἔπειτ' ἠῖυσον, ἀμοιβηδὶς δὲ δικάζον.
 Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δῶν χρυσοῖο τάλαντα,
 Τῷ δόμεν, ὅς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἶποι.
 Τὴν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δῶν στρατοὶ εἶατο λαῶν,
 510 Τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δὲ σφίσις ἦνδανε βουλή,
 Ἥε διαπραθέειν, ἥ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι,
 Κτήσιν ὅσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει·
 Οἱ δ' οὐπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσοντο.
 Τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
 515 Ῥύατ', ἐφισταότες, μετὰ δ' ἄνδρες, οὓς ἔχε γῆρας·
 Οἱ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἄμφω χρυσεῖω, χρύσεια δὲ εἵματα ἔσθην,
 Καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥς τε θεῶ περ,
 Ἄμφις ἀριζήλῳ· λαοὶ δ' ὑπολίζοντες ἦσαν.
 520 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἱκανον, ὅθι σφίσις εἶχε λοχῆσαι,
 Ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἦν πάντεσσι βοτοῖσιν,
 Ἐνθ' ἄρα τοίγ' ἴζοντ', εἰλυμένοι αἰθοπι χαλκῷ.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δῶν σκοποὶ εἶατο λαῶν,
 Δέχμενοι ὅππότε μῆλα ἰδοίαιτο καὶ ἑλικας βοῦς.
 525 Οἱ δὲ τύχα προγένοντο, δῶν δ' ἅμ' ἔποντο νομῆες,

- Τερπόμαχοι σύριγξι· δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
 Οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα
 Τάμνοντ' ἀμφὶ βουῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
 Ἀργεονῶν οἴων· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
 830 Οἱ δ' ὥς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσίην,
 Εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
 Βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον, αἶψα δ' ἵκοντο.
 Σιτησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
 Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείρῃσιν.
 835 Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλειον, ἐν δ' ὀλοή Κήρ,
 Ἄλλον ζῶον ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
 Ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν·
 Εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν
 Ὀμίλειον δ', ὥς τε ζωοὶ βροτοί, ἦδ' ἐμάχοντο,
 840 Νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρπον κατατεθνηῶτας.
 Ἴν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν,
 Εὐρεΐαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροιῆρες ἐν αὐτῇ
 Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Οἱ δ' ὅποτε στρέψαντες ἰκόλατο τέλσον ἀρούρης,
 845 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιτῆδος οἴνου
 Δύσκεν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
 Ἰέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἰκέσθαι.
 Ἥ δὲ μελαίνετ' ὀπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐώκει,
 Χρυσεῖη περ εἰούσα· τὸ δὴ περὶ θαῦμα τίτυκτο.
 850 Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθοι
 Ἥμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε,
 Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἔλλεδανοῖσι δέοντο.
 Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφίστασαν· αὐτὰρ ὀπισθεν
 855 Παιῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
 Ἀσπερχεῖς παρέχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
 Σκῆπτρον ἔχων ἐστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
 Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο.
 Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες,
 860 Δεῖπνον ἐρίθοισιν, λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον.
 Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρέθουσιν ἀλωήν,
 Καλήν, χρυσεῖην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·
 Ἐστήκει δὲ κάμαξι διαμπερές ἀργυρέῃσιν.
 Ἀμφὶ δέ, κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασεν
 865 Κασσιτέρου· μίλα δ' οἷη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν,
 Τῇ τίσσοντο φορῆς, ὅτε τρυγόοιεν ἀλωήν.
 Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡῖθεοι, ἀταλὰ φρονέοντες,
 Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιτῆδεα καρπόν.

Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
 570 Ἰμερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν
 Λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἄμαρτῇ
 Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.
 Ἴεν δ' ἀγέλην πόλησσι βοῶν ὀρθοκραιράων·
 Αἰ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχματο καυσιτέρου τε·
 575 Μυκηθμῷ δ' ὑπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε,
 Λιῶρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα.
 Χρυστοὶ δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσιν,
 Τέσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κύνες πόδας ἄργοι ἔποντο.
 Σμερδαλέω θὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσιν
 580 Ταῦρον ἐρύγμιλον ἐχέτην· ὁ δὲ μακρὰ μεμνκῶς
 ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἡδ' αἰζηοί.
 Τῷ μὲν ἀναρῶρήξαντε βοὸς μέγαλοιο βοείην,
 Ἐγκατα καὶ μέλαν αἶμα λαφύσσειον· οἱ δὲ νομῆες
 Αὐτοῖς ἐνδίδεσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
 585 Οἱ δ' ἦτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
 Ἰστιάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.
 Ἴεν δὲ νομὸν πόλησσι περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Ἴεν καλῇ βήσση, μέγαν οἴων ἀργεννάων,
 Σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκοῦς.
 590 Ἴεν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Τῷ Ἴκελον, οἶόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ
 Δαίδαλος ἥσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
 Ἴενθα μὲν ἡΐθιοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιαι
 Ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
 595 Τῶν δ' αἰ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
 Εἶατ' ἐϋνήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
 Καὶ ῥ' αἰ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
 Εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
 Οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν
 600 Ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενὸν ἐν παλάμῃσιν
 Ἐξόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἶ κε θέρῃσιν·
 Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.
 Πολλὸς δ' Ἰμερόεντα χορὸν περιῦσταθ' ὄμιλος,
 Τερπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμίλπειτο θεῖος ἀοιδός,
 605 Φορμύλων· δοιῶν δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς,
 Μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίνεον κατὰ μέσσους.
 Ἴεν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
 Ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 610 Τεῦξε ἄρα οἱ θώρηκα, φαινύτερον πυρὸς αὐγῆς·
 Τεῦξε δὲ οἱ κόρινθα βριαρήν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,

Καλήν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἤκεν·

Τεῦξε δὲ οἱ κνημῖδας ἱεροῦ κασσιτέροιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 615 Μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπύροιθι ἀείρας.

Ἢ δ', ἱρήξῃς, ἄλιο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος,
 Τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἥφαίστοιο φέρουσα.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Τ.

Ortâ luce Thetis Achilli arma Vulcania affert, eumque rursus ad belli societatem impellit; Patrocli autem corpus divinis perfundit odoribus, ut ad sepulturam integrum duret (1 – 39). Achilles, advocatâ concione, iracundiam suam abolitione deponit, atque e vestigio prælium postulat (40 – 73). Agamemno vicissim confitetur errorem suum, simul reconciliato dona offert, per Ulyssem legatum promissa: sed eorum ille negligens, quippe ultioni intentus, prælium poscere instat (74 – 153). Tandem denique cedit Ulyssi, expectandum esse monenti, dum copiæ pranderint, recipitque coram concione dona et ipsam Briseidem, contentionis causam, quam intactam reddere se Agamemno per sacrificium adjurat (154 – 275). Dona ex publico loco in tabernaculum Achillis transferuntur, ubi mulieres Patroclum gemunt, et ipse denuo lamentatur heros; qui, exercitu cibum capiente, pertinaciter abstinet (276 – 339). Is igitur a Minervâ cælo demissâ recreatur, mox novis armis accingitur, currum conscendit cum Automedonte, atque, auditis ex altero equorum fatibus suis, prodigus vitæ in aciem educit (340 – 424).

Μήνιδος ἀπόρρησις.

Ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων
 Ὀρνυθ', ἔν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν.
 Ἢ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
 Εὖρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὄν φίλον υἱόν,
 5 Κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Μύρονθ'. ἡ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο διὰ θεάων,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν εἰάσομεν, ἀχνύμενός περ,
 Κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
 10 Τὴν δ' Ἥφαλστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
 Καλὰ μάλ', οἳ οὔπω τις ἀνὴρ ὥμοισι φόρησεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν

- Πρὸςθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
 Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
 15 Ἀντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
 Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥσεί σείλας, ἐξεφάνθεν·
 Τέχπετο δ', ἐν χείρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρπετο, δαίδαλα λεύσσων,
 20 Αὐεῖκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Μητερ ἐμή, τὰ μὲν ὄπλα θεὸς πόρεν, οἳ' ἐπιεικὲς
 Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήσομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Λείδω, μή μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
 25 Μυῖαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς,
 Εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν —
 Ἐκ δ' αἰὼν πέφαι·αι — κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήν.
 Τὸν δ' ἡμείβει' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 30 Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φύλα,
 Μυῖας, αἳ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 Ἴν' περ γὰρ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
 Αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρός ἔμπεδος, ἥ καὶ ἀρείων.
 Ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 35 Μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Αἴψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκὴν.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαυρὲς ἐνῆκεν·
 Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρόν
 Στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρός ἔμπεδος εἴη.
 40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Σμερδαλέα ἰάχων, ὥρσεν δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ ῥ' οἵπερ τοπάρους γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 Οἳ τε κυβερνήται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
 Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες,
 45 Καὶ μὴν οἳ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπίπαντ' ἀλεγεινῆς.
 Τῷ δὲ δῶα σκάζοντε βύτην Ἄρεος θεράποντε,
 Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἐγχεὶ ἐφειδομένῳ· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρὰ.
 50 Καὶ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἴσοντο κίοντες.
 Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ἐλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Οὐτὰ Κόων Ἀντιφρορίδης χαλκίρρ' ἔδουρ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
 55 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

- Ἀτρεΐδῃ, ἣ ἄρ' τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
 Ἐπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶϊ περ, ἀχνυμένῳ κῆρ,
 Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης.
 Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἀρτεμις ἰῶ,
 60 Ἡματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Λυρνησὸν ὀλέσσας·
 Τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὁδῶς ἔλον ἄσπετον οὐδας,
 Δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομνηνίσαντος.
 Ἐκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Διὸς ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι οἶω.
 65 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἔασομεν, ἀχνύμενοί περ,
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον· οὐδέ τί με χρεῖ
 Ἀσκελῆως αἰεὶ μενεαινέμεν. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
 Ὀτρυνον πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 70 Ὅφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσῃμαι ἀντίος ἐλθῶν,
 Αἷ' κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαυεῖν· ἀλλὰ τιν' οἶω
 Ἀσπασίῳ, αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησιν
 Διῶν ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 75 Μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 [Αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστὰς·]
 ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 Ἐσταότιος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν
 80 Τρῶβᾶλλειν· χαλεπὸν γὰρ, ἐπιστάμενόν περ ἔοντα.
 Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
 Ἥ εἶποι; βλάβεται δὲ λιγὺς περ ἐὼν ἀγορητής.
 Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος.
 85 Πολλάκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
 Καί τέ με νεικέεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιός εἰμι,
 Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἡεροφοῖτις Ἐριννύς,
 Οἵτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβalon ἄγριον ἄτην,
 Ἡματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
 90 Ἀλλὰ τί κεν ρέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
 Πρῆσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας αἶται,
 Οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδε
 Πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἦγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.
 [Βλάβπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἑτερόν γε πέδῃσεν.]
 95 Καὶ γὰρ δὴ νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόν περ ἄριστον
 Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν.
 Ἡματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἥρακληεῖν

- Ἀλκμήνη τέξασθαι εὖστυφάω ἐνὶ Θήβῃ.
 100 Ἦιοι ὃγ' εἰχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·
 Κέκλυτέ-μεν, πάντες τε θεοὶ παῖσιν τε θείαισι,
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νύχθι.
 Σήμερον ἄνδρα φόωςδε μογροστόκος Εἰλείθυια
 Ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
 105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἳ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσιν.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσήδα πότνια Ἥρη·
 Πευσιτήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
 Εἰ δ', ἄγε νῦν μοι ὁμοσσον, Ὀλύμπιε, καρτερόν ὄρκον,
 Ἥ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
 110 Ὃς κεν ἐπ' ἡματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
 τῶν ἀνδρῶν, οἳ σῆς ἐξ αἵματος εἰσι, γενέθλης.
 Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
 Ἀλλ' ὁμοσεν μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
 Ἥρη δ' αἶξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμπιοι,
 115 Καρπαλίμως δ' ἔκετ' Ἀργὸς Ἀχαιϊκόν, ἐνθ' ἄρα ἦδη
 Ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο.
 Ἥ δ' ἐκύει φίλον υἱόν· ὃ δ' ἑβδομος ἐστήκει μείς·
 Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωςδε, καὶ ἡλιτόμητον ἰόντα,
 Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλείθυιας.
 120 Αὐτὴ δ' ἀγγελεύουσα, Δία Κρονίῳτα προσήδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
 Ἦδη ἄνῃρ γέγον' ἐσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
 Εὐρυσθεῖς, Σθενέλοιο παῖς Περσηϊάδαο,
 Σὸν γένος· οὗ οἱ ἀεικὲς ἀνασσεύμεν Ἀργείοισιν.
 125 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖα.
 Αὐτίκα δ' εἰλ' Ἀτὴν κεφαλῆς λιπαροπλοκίμοιο,
 Χωόμενος φρεσὶν ἦσι, καὶ ὤμοσε καρτερόν ὄρκον,
 Μή ποτ' ἐς Οὐλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἄστερόεντα
 Αὐτὶς ἐλεύσεσθαι Ἀτὴν, ἥ πάντας αἴται.
 130 Ὡς εἰπὼν ἔρριπεν ἀπ' οὐρανοῦ ἄστερόεντος,
 Χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἔκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
 Τὴν αἰεὶ στενάχεσθ', ὃθ' ἰὸν φίλον υἱὸν ὄρωτο
 Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθεῖος ἀέθλων.
 Ὡς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὖτε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ
 135 Ἀργείους ὀλέσσκεν ἐπὶ πρύμνῃσι νείεσσιν,
 Οὐδυνάμην λευαθέσθ' Ἀτῆς, ἥ πρῶτον ἀάσθη.
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καὶ μεν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 Ἀψ' ἐθέλω ἀρίσται, δόμεναί τ' ὑπερφίσι ἥποινα·
 Ἀλλ' ὄρσει πόλεμόιδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαοὺς!
 140 Δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρησχεῖν, ὅσα τοι ἐλθὼν
 Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.

- Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·
 Δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐλόντες,
 Κύσου, ὄφρα ἴδῃαι, ὅ τοι μενοεικέα δώσω.
 145 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀγρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
 Δῶρα μὲν, αἶψ' ἐθέλησθα, παρασχέμεν, ὥς ἐπεικας,
 ἵτι' ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης
 Λίψα μάλ'· οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἔοντας,
 150 Οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·
 Ὡς κέ τις αὐτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρῶτοισιν ἴδῃται,
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
 Ὡδὲ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 155 Μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἑὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον νῆας Ἀχαιῶν,
 Τρωσὶ μαχησομένους. ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
 Φύλοπις, εὖτε ἂν πρῶτον ὀμιλήσωσι φάλαγγες
 Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.
 160 Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
 Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἀκμηнос σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι.
 Εἵπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζειν,
 165 Ἀλλά τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἥδὲ κιχάνει
 Λίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
 Ὃς δέ κ' ἀνὴρ, οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζει,
 Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα
 170 Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
 Ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
 Ὀπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Οἰσέτω ἐς μέυσην ἀγορήν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
 Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς.
 175 Ὅμνυέτω δέ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
 Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἥδὲ μιγῆναι·
 [ἼΙ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἥτε γυναικῶν·]
 Καὶ δέ σοι αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἴλαος ἔστω.
 Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω
 180 Πιείρῃ, ἵνα μήτι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα.
 Ἀγρεΐδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιοτέρος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
 ἔσσειαι· οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητόν, βασιλῆα
 Ἄνδρ' ἀπαρέυσσασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

- 185 Χαίρω σεῦ, Λαερτιάδῃ, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 Ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διΐκεο καὶ κατέλεξας.
 Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμός,
 Οὐδ' ἐπιорκίσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Μιμνέτω αὐθι τέως, ἐπειγόμενός περ Ἄρῃος·
- 190 Μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ὑολλέες, ὄφρα κε δῶρα
 Ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἥδ' ἐκέλευ·
 Κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν,
 Δοῖρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσσ' Ἀχιλῆϊ
- 195 Χθιζὸν ὑπέσστημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναικάς.
 Τυλθύβιος δέ μοι ὥκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 Κάπρον ἐτοιμυσάτω, ταμίειν Διὶ τ' Ἥελίῳ τε.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
- 200 Ἄλλοτ' ἐπερ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι,
 Ὅπποτε τις μεταπανσουλῇ πολέμοιο γένηται,
 Καὶ μένος οὐτόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσσι νηοῖσιν.
 Νῦν δ' οἱ μὲν κέαται δεδαϊγμένοι, οὓς ἐδάμασσαν
 Ἐκτὼρ Πριάμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
- 205 Ἐμείς δ' ἐς βρωτῶν ὀτρύνετον! ἦ τ' ἂν ἔγοιγε
 Νῦν μὲν ἀνῶγοιμι πτολεμίζειν νῆας Ἀχαιῶν
 Νήστιας, ἀκμήρους· ἅμα δ' ἥελίῳ καταδύντι
 Τεύξεσθαι μέγα δόρυπον, ἐπὴν τισαίμεθα λῶβην.
 Πρὶν δ' οὕτως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἱεῖη
- 210 Οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις, ἐταῖρου τε θνητῶτος,
 Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὄξεϊ χαλκῷ
 Κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τειραμμένος· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 Μύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμνηεν,
 Ἀλλὰ φόρος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργυρέος στόνος ἀνδρῶν.
- 215 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 Κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ
 ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί γε προβαλοίμην
 Πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
- 220 Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν.
 Αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν·
 Ἦστε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχουσιν·
 Ἀμνητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
 Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
- 225 Γαστέρι δ' οὕτως ἔστι νέκυν περὶ θῆσαι Ἀχαιοὺς·
 Αἶψα γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἦμιν πάντα
 Μίπτουσιν· πότε κέν τις ἀνυπτεύσει πόνοιο;

- Ἄλλὰ χρή τὸν μὲν καταθάπτειν, ὃς κε θάνῃσιν,
 Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἡματι δακρύσαντας·
 230 Ὅσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται,
 Μемνησθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 Ἄνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα τωλεμές αἰεί,
 Ἐσσάμενοι χροῖ χαλκὸν ἄτειρέα. μηδὲ τις ἄλλην
 Λαῶν ὄτρυντὴν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω.
 235 Ἴδε γὰρ ὄτρυντὴς κακὸν ἔσσειται, ὃς κε λίπηται
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἄλλ' ἀθρόοι ὀρμηθέντες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 Ἴη, καὶ Νέστορος νῆας ὀπάσματο κνυδαλίμοιο,
 Φυλείδην τε Μέγητα Θόαντ' αὖτε Μηριόνην τε,
 240 Καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 Βῆν δ' ἵμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον·
 Ἐπὶ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη,
 Αἶθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
 245 Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμίμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Ἐπὶ, ἀτὰρ ὀγδοαίτην, Βρισηίδα καλλιπάρηον.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
 Ἴηχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κοῖρητες Ἀχαιῶν·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 250 Ἰστατο· Ταλθύβιος δὲ, θεῷ ἐναλίγκιος αὐδὴν,
 Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μίχαιραν,
 Ἴη οἱ παρ' ἑφέτος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωροτο,
 Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
 255 Εὐχέτο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 Ἰῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἑριννύες, αἶθ' ὑπὸ γαῖαν
 260 Ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπιόρκον ὁμόσῃ·
 Μὴ μὲν ἐγὼ κοῖρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι,
 Οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεκρημένος, οὔτε τευ ἄλλου·
 Ἄλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
 Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
 265 Πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλίτῃται ὁμόσσας.
 Ἴη, καὶ ἀπὸ στόμαχον Κάπρου τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιτῆς ἁλὸς ἐς μέγα λιῆμα
 Ῥίψ' ἐπιδινύσας, βόσιν ἰχθύουσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἀυστὰς Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
 270 Ζεῦ πάτερ, ἡ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι δίδοισθα!

- Οὐκ ἂν δῆποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἑμοῖσιν
 Ἀτρεΐδης ὥρινε διαμπερές, οὐδέ κε κούρην
 Ἦγεν, ἑμεῦ ἀέκοτος, ἀμήχανος· ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς
 Ἥθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
 275 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἑκαστος.
 Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
 Βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
 280 Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
 Ἴππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἄγαυοί.
 Βρισηῖς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἐκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
 Ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαῖγμένον ὀξεῖ χαλκῷ,
 Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
 285 Στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν διερὴν ἰδέεα καλὰ πρόσωπα.
 Εἶπε δ' ἄρα κλαίονσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν·
 Πάτροκλέ μοι δειλὴ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ!
 Ζωὸν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθεν ἰοῦσα·
 Νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
 290 Ἀψ' ἀνιούσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ!
 Ἄνδρα μὲν, ὃν ἔδουάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 Εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαῖγμένον ὀξεῖ χαλκῷ·
 Τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μία γείνατο μήτηρ,
 Κηδεῖους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἡμᾶρ ἐπέσπον.
 295 Οὐδέ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὤκυν Ἀχιλλεύς
 Ἐκτείνειν, πέρσειν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
 Κλαίνει, ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
 Κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
 Ἔς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 300 Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηῶτα, μείλιχον αἰεὶ.
 Ὡς ἔφατο κλαίονσα· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη.
 Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
 Λισσόμενοι δειπνῆσαι· ὃ δ' ἱρνεῖτο στεναχίζων·
 305 Λίσσομαι, εἴ τις ἑμοίγε φίλων ἐπιπείθεθ' ἐταίρων,
 Μὴ με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος
 Ἄσασθαι φίλον ἦτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἰκάνει.
 Δύντα δ' ἐς ἥελιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπη.
 Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
 310 Δοιῶ δ' Ἀτρεΐδην μενέτην καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Νέστωρ Ἰδομενεὺς τε, γέρων θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
 Τόρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος.

- Μνησάμενος δ' ἄδινῶς ἀνετείκατο, φοῖνήσεν τε ·
 315 Ἢ ῥά νύ μοί ποτε καὶ σὺ, δυσάμμορε, φίλταθ' ἐταίρων,
 Αὐτὸς εἰς κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
 Αἴψα καὶ ὀτραλέως, ὅπότε σπερχοῖαι Ἀχαιοὶ,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα·
 Νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαῖγμένος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 320 Ἀκμητον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἰόντων,
 Σῇ ποθῇ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι·
 Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
 Ὃς που νῦν φθίηφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
 Χήτει τοιοῦδ' υἱός· ὃ δ' ἄλλοδαπῶ ἐνὶ δήμῳ
 325 Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω·
 Ἦέ τὸν ὅς Σκύρῳ μοι ἐνὶ τρέφεται φίλος υἱός.
 [Εἴ που ἔτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος θεοειδής.]
 Ἥρην μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νείκεει,
 Οἷον ἐμὲ φθίσσεσθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἵπποβότοιο
 330 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε φθίηνδε νέεσθαι,
 Ὡς ἂν μοι τὸν παῖδα θοῇ ἐνὶ γῆϊ μελαίνῃ
 Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καὶ οἱ δείξιας ἔκυστα,
 Κιτήσιν ἐμὴν δμῶάς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα.
 Ἦδη γὰρ Ἥληά γ' ὄϊομαι ἢ κατὰ πᾶμπαν
 335 Τεθνήμεν, ἣ που τυτθὸν ἔτι ζῶοντ' ἀκάχησθαι,
 Γῆραί τε στυγερῶ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
 Λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθεται.
 Ὡς ἔφατο κλυίων· ἐπὶ δὲ στενίχοντο γέροντες,
 Μνησάμενοι τὰ ἔκυστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 340 Μυρομένους δ' ἄρα τούς γε ἰδοῖν ἐλείπε Κρονίων,
 Αἴψα δ' Ἀθηναίην ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον ἐμόν, δὴ πᾶμπαν ἀποΐχεται ἀνδρὸς ἔης.
 Ἢ νύ τοι οὐκέτι πύγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλει Ἀχιλλεύς,
 Κεῖνος ὅγε προπάρουθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
 345 Ἦσται ὀδυρόμενος ἔταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὃ δ' ἄκμητος καὶ ἄπαστος.
 Ἄλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν·
 Στάξον ἐνὶ στήθεσσ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἴκηται.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 350 Ἢ δ' ἄρπη εἰκνύα τανυπτέρυγι, λιγυφώρῃ,
 Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Αὐτίκα θωρήσαντο κατὰ στρατόν· ἣ δ' Ἀχιλλῆϊ
 Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 Στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ὑπερπὴς γούναθ' ἴκοιτο·
 355 Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρός ἱρισθενέος πυκινὸν δῶ
 Ὀχρεῖο. τοὶ δ' ἀπᾶνενθε νεῶν ἐχέοντο θοοίων.

- Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ ριφάδες Διὸς ἐκποτέονται,
 Ψυχραί, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγεῖός Βορέας·
 Ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λιμπρὸν γυνόωσαι,
 260 Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 Θώρηκίς τε κραταιγύαλοι καὶ μέλινα δοῦρα.
 Αἶγλη δ' οὐρανὸν ἵκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
 Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν
 Ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσειο διὸς Ἀχιλλεύς.
 265 [Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε· τῷ δὲ οἱ ὅσσε
 Λαμπέσθην, ὥσεί τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Δυν' ἄχος ἄτλητον· ὃ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
 Δύσειτο δῶρα θεοῦ, τὰ οἱ Ἥφαιστος κάμε τεύχων.]
 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 270 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 Εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένητ', ἧῦτε μήνης.
 275 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανήη
 Καιόμενοιο πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑπόθ' ὄρεσφιν,
 Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 Ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανεν
 280 Καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰείρας
 Κρατὶ θέτο βριαρὴν· ἥ δ', ἀστήρ ὣς, ἀπέλαμπεν
 Ἴππουρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι
 Χρῦσαι, ὥς Ἥφαιστος ἔει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 Πειρήθη δ' εἰς αὐτοῦ ἐν ἔντεσι διὸς Ἀχιλλεύς,
 285 Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
 Τῷ δ' αὖτε πτερὰ γίγνεται, αἶρε δὲ ποιμένα λαῶν.
 Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος,
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 290 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἤρωέσσιν.
 Ἴππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες
 Ζεύγνυνον· ἀμφὶ δὲ καλὰ λίπαδν' ἴσαν· ἐν δὲ χαλινούς
 Γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἧνία τείναν ὀπίσσω
 295 Κολλητὸν ποτὶ δίφρον. ὃ δὲ μάλιστα φαιεινὴν
 Χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιϊν ἀνόρουσεν,
 Αὐτομέδων· ὅπιθιν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
 Τεύχεσι παμφαίρων, ὥστ' ἠλέκτωρ Τπερίων.
 Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἰοῖο·

- 400 Ξάνθε τε καὶ Βαλίες, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
 ἄλλως δὲ φράζεσθε σάωσιμένῳ ἵπιοχῆα
 Ἄψ Λατῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' ἐώμεν πολέμοιο·
 Μηδ' ὥς Πατρόκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα!
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφῃ προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
 405 Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυνε καρδίᾳ· πᾶσα δὲ χαίτη,
 Ζεύγλης ἔξερι ποῦσα παρὰ ζυγόν, οὐδας ἱκανεν·
 Λυδῆντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Καὶ λίην σ' εἴτε νῦν γε σώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 Ἀλλὰ τοι ἐγγύθεν ἤμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
 410 Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταίῃ.
 Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτι τε νωχελίῃ τε
 Τρῶες ἀπ' ὤμοιῖν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
 Ἀλλὰ θεῶν ὤριστος, ὃν ἠὔχομος τέκε Λητώ,
 ἔκταν' ἐνὶ προμήχοισι, καὶ Ἑκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 415 Νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοίῃ Ζεφύροιο θέοιμεν,
 Ἥνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 Μόρσιμόν ἐστι, θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἑριννύες ἔσχεθον αὐδὴν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 420 Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρῆ.
 Γυνὺ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Οὐ λίξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Υ.

Utroque exercitu instructo, Jupiter diis ad concilium vocatis permittit, ut quisque, utri velit, succurrat, ne excidium Trojanis Achillis sævitiâ maturetur (1-30). Ita ad bellum proficiscuntur Juno, Minerva, Neptunus, Mercurius, Vulcanus, Achivis opem lataturi; Trojanis, Mars, Apollo, Diana, Latona, Xanthus, Venus: eorum ingressum cœlestis fragor ac tremor terræ concelebrat (31-74). Ante initum prælium Apollo Æneam concitat contra Achillem, Hectori instantem; interim dii, suasu Neptuni, seorsum ab acie considunt (75-155). Varias provocationes sequitur certamen Achillis cum Æneâ, quem, regno inter Trojanos fatis destinatum, Neptunus per nebulam periculo eripit (156-352). Hector, Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline; Achilles quum alios Trojanorum, tum etiam Polydorum, Priami filium, interficit (353-418). Jam fraternam necem ulturus cum Achille congreditur Hector, quem ipsum quoque nube circumdatum Apollo subducit (419-454). Cæteros Trojanos dolore percitus Achilles adoritur, campumque fœdâ strage cæsorū atque armorum complet (455-503).

Θ ε ο μ α χ ί α .

- Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσσι θωρήσσοντο
Ἀμφὶ σέ, Πηλῆος υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίῳ.
Ζεὺς δὲ Θίμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλίσσαι
6 Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπύχου· ἥ δ' ἄρα πάντα
Φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
Οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκίανοιο,
οὔτ' ἄρα Νυμφάων, αἵτ' ἄλσι καλὰ νέμονται,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πλῖσι ποιήεντι.
10 Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
Ξεστῆς αἰθορίῃσιν ἐφίζανον, ὥς Διὶ πατρὶ

- Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσιν.
 Ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ'· οὐδ' ἔννοσίχθων
 Νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.
 15 Ἴζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν·
 Τίπτ' αὐτ', Ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσας;
 Ἥ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
 Τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηκεν.
 Τὸν δ' ὑπαμβιβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 20 Ἐγὼς, ἔννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλὴν,
 Ὡν ἕνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μινέω πτυχὶ Οὐλύμπῳ
 Ἥμενος, ἐνθ' ὁρώων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Ἐρχεσθ', ὅφρ' ἂν ἵκησθε μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς·
 25 Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἑκάστου.
 Εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,
 Οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι ποδῶκεα Πηλεΐωνα.
 Καὶ δὲ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὄρῳντες·
 Νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἑταίρου χάεται αἰνῶς,
 30 Δεῖδω, μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ.
 Ὡς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἄλλαστον ἔγειρεν.
 Βὰν δ' ἔμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
 Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἥδὲ Ποσειδάων γαίηοχος ἠδ' ἐριούνης
 35 Ἑρμείης, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασται·
 Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, σθένει βλεμεαίνων,
 Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥῶοντο ἀραιαί.
 Ἐς δὲ Τρώας Ἄρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἄμ' αὐτῷ
 Φοῖβος ἀκρυσεκόμης ἠδ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 40 Λητώ τε Ξάνθος τε, φιλομμειδῆς τ' Ἀφροδίτη.
 Εἴως μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
 Τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κῦδανον, οὔνεκ' Ἀχιλλεὺς
 Ἐξεφάρη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλγεινῆς·
 Τρώας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἑκάστον,
 45 Δειδιότας, ὃθ' ὄρῳντο ποδῶκεα Πηλεΐωνα
 Τείχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἴσον Ἄρηϊ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὁμίλον Ὀλύμπιοι ἦλυθον ἀνδρῶν,
 Ὄρτο δ' Ἔρις κρατερή, λαοσσόος· αὐτὴ δ' Ἀθήνη,
 Στάσ' ὅτι μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός,
 50 Ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων μακρὸν αὐτεῖ.
 Αὐτὴ δ' Ἄρης ἐτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσος,
 Ὅξυ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων,
 Ἄλλοτε παρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ.
 Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,

- 65 Σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα φέγγυντο βαρεῖαν
 Δειρὸν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Τυφόμεν· αὐτὰρ ἔτερθε Ποσειδάων ἐτίναξεν
 Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 Πάντες δ' ἐσσεύοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης,
 66 Καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
 Ἐδδειςεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρον, Ἀιδωνεύς,
 Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ὕπερθεν
 Γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
 67 Σμερδαλέ', εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ.
 Τόσος ἄρα κτύπος ὤρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
 Ἴιοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος
 Ἴσται Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὼ πτερόεντα·
 Ἄντα δ' Εἰναλίοιο θεῶν γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 70 Ἴρη δ' ἀντίστη χρυσηλάκιος, κελαδεινὴ,
 Ἀρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἐκάτοιο·
 Ἀητοὶ δ' ἀντίστη σῶκος, ἐριούνιος Ἐρμῆς·
 Ἄντα δ' ἄρ' Ἰφαιύτοιο μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης,
 Ὀν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
 75 Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐκτορὸς ἄντα μάλιστα λιλαίετο δύναι ὄμιλον
 Πριαμίδεω· τοῦ γὰρ φη μάλιστα ἐ θυμὸς ἀνώγει
 Αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Αἰνεῖαν δ' ἰθὺς λαουσόος ὥρσεν Ἀπόλλων
 80 Ἀντία Πηλεΐωνος, ἐνῆκε δὲ οἱ μένος ἦν·
 Τίτ' δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἴσατο φωνήν·
 Τῷ μιν ἐισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί,
 Ἄς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων,
 85 Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνεΐας ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
 Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελύεις
 Ἀντία Πηλεΐωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
 Οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδῶκος ἄντ' Ἀχιλῆος
 90 Στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν
 Ἐξ Ἴδης, ὅτε βουσίην ἐπήλυθεν ἡμετέρησιν,
 Πέρσει δὲ Λυρνησὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 Εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα.
 Ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλῆος καὶ Ἀθήνης,
 95 Ἦ οἱ πρόσθεν ἰούσα τίθει φάος, ἦδ' ἐκέλευεν
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ Λέλεγας καὶ Τρώας ἐναίρειν.
 Τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·
 2~

- Αἰεὶ γὰρ πάρα εἰς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
 Καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει,
 100 Πρὶν χρόος ἀνδρομέοιο διελθεῖν. εἰ δὲ θεὸς περ
 Ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὐ με μάλα ρέα
 Νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἥρως, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτησιν
 105 Εὐχεο· καὶ δὲ σέ φησι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 Ἐκγεγάμεν, κείνος δὲ χειρείονος ἐκ θεοῦ ἐστίν·
 Ἥ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἥ δ' ἐξ ἀλίοιο γέροντος.
 Ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδὲ σε πάμπαν
 Λειγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἄρειῃ.
 110 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαιο πάϊς λευκώλενον Ἥρην,
 Ἀντία Πηλείωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
 Ἥ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 115 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη,
 Ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Αἰνείας ὃδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,
 Ἀντία Πηλείωνος· ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς περ μιν ἀποτρωπώμεν ὀπίσσω
 120 Αὐτόθεν· ἥ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
 Παρσταίῃ, δοίῃ δὲ κράτος μέγα, μηδὲ τι θυμῷ
 Δευέσθω· ἵνα εἰδῇ, ὃ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
 Ἀθανάτων, οἳ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι, οἳ τοπάρους περ
 Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.
 125 Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
 Τῆςδε μάχης, ἵνα μήτι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσιν
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἄσσα οἳ Αἴσα
 Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πεύσεται ὁμφῆς,
 130 Δείσει· ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
 Ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.
 Τὴν δ' ἡμεῖβεν ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἥρην, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον· οὐδέ τί σε χρή.
 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι·
 135 [Ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰμεν·]
 Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόντες
 Ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, πόλεμος δ' ἀνδρεσσιν μελήσει.
 Εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἥ Ἀχιλῆϊ ἴσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
 140 Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφιν νεῖκος ὀρεῖται

- Φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας οἶω
 Ἄψ ἔμεν Οὐλύμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγεριν ἄλλων,
 Ἥμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἴφι θαμίντας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Κυανοχαίτης
 145 Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
 Τψηλόν, τό ῥά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Ποίειον, ὅφρα τὸ κῆτος ὑτεκπροφυγῶν ἀλείοιτο,
 Ὅππῃτε μιν σεύσαιο ἀπ' ἡϊότος πεδίουνδε.
 Ἐνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
 150 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀρῶντο νειφέλην ὤμοισιν ἕσαντο·
 Οἱ δ' ἐτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης,
 Ἀμφὶ σέ, ἦϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρρη πτολίπορθον.
 Ὡς οἱ μὲν ῥ' ἐκῆτερθε καθείατο μητιόωντες
 Βουλὰς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
 155 Ὤκτεον ἀμφοτέρω· Ζεὺς δ' ἥμενος ὕψι κέλευεν.
 Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίων, καὶ λάμπειτο χαλκῷ,
 Ἀνδρῶν ἰδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
 Ὀρνυμένων ἄμυδις· δύο δ' ἀνέρες ἴσοχ' ἄριστοι
 Ἰς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
 160 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
 Νεισιτάζων κόρυθι βριαρῇ· ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦριν
 Ἠρόσθεν ἔχε στέρνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
 Πηλεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὥς
 165 Σίντης, ὅτε καὶ ἄνδρες ἀποκτύμεναι μεμιάσιν,
 Ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ προῖτον μὲν ἀτίζων
 Ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις Ἀρηιθόων αἰζηῶν
 Δουρὶ βάλη, εὔλη τε χαρών, περὶ τ' ἀφρὸς ὀδόντας
 Γίγνεται, ἐν δὲ τέ οἱ κραδίη στένει ἄλκιμον ἦτορ·
 170 Οἶρῃ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 Μαστίεται, ἐξ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
 Γλαυχιόων δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἦν τινα πέφνη
 Ἀνδρῶν, ἣ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὀμίλῳ·
 Ὡς Ἀχιλῆ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
 175 Ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήταρος Αἰνείαο.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρακς δῖος Ἀχιλλεύς·
 Αἰνεία, τί σὺ τόσσον ὀμίλου πολλὸν ἐπελθὼν
 Ἔοις; ἢ σίγε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 180 Ἐλπόμενον Τρῶεσσιν ἀνάξειν ἵπποδάμοισιν
 Τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξαναρίξῃς,
 Οὐ τοι τοῦντι χά γε Πριάμος γέρας ἐν χερσὶ θήσει.
 Εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.

- ἼΙ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον, ἔσοχον ἄλλων,
 185 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμῃαι,
 Αἴ κεν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ρέξειν.
 ἼΙδῃ μὲν σέγε, φημί, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα.
 ἼΙ οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε, βοῶν ἄπο, μῶνον ἐόντα,
 Σεῦα κατ' Ἰθαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσιν
 190 Καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων.
 ἼΙνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
 Πέρσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρὶ.
 Ληϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας,
 ἼΙγον· ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐρρύσατο, καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 195 Ἀλλ' οὐ νῦν σε ρύεσθαι ὄϊομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 Βάλλεαι· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 Ἐς πληθὺν ἵεναι, μῆδ' ἀντίος ἵστιασ' ἐμεῖο,
 Πρὶν τι κακὸν παθεῖν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 200 Πηλεΐδη, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσὶ γε, νηπύτιον ὥς,
 Ἐλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδμ' αὐτός,
 Ἡμὲν κερτομίας ἦδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
 Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεῖν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,
 Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
 205 Ὅφει δ' οὔτ' ἄρ' πω σὺ ἐμούς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σοῦς.
 Φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔχγονον εἶναι,
 Μητρὸς δ' ἐκ Θετίδος, καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης·
 Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
 Εὖχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἐστὶ Ἀφροδίτη.
 210 Τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύουσιναι
 Σήμερον· οὐ γάρ φημ' ἐπέεσσὶ γε νηπυτίοισιν
 Ὡδε διακρινθέντε, μάχης ἔξ' ἀπονέεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῇς
 Ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δὲ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 215 Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Κτίσσε δὲ Δαρδανίην· ἐπεὶ οὐπω Ἴλιος ἱρή
 Ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
 Ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ὤκεον πολυπίδακος Ἴδης.
 Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόριον βασιλῆα,
 220 Ὅς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τοῦ τριεχλῖλαι ἵπποι ἔλος κᾶτα βουκολέοντο
 Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ὑταλῆσιν. —
 Τύων καὶ Βορέης ἠράσσατο βουκομενάων,
 Ἴπποι δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτη·
 225 Αἰ δ' ὑποχυσσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους.
 Αἰ δ' ὅτε μὲν σκιρτῶεν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν,

- Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θεόν, οὐδὲ κατέκλων·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ σκιριῶεν ἐπ' εὐρεῖα νώτα θαλάσσης,
 Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἄλός πολιοῖο θέεσκον. —
 230 Τρῶα δ' Ἐριχθόιος τέκετο Τρώεσιν ἄνακτα·
 Τρῶος δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 Ἰλὸς τ' Ἀσσύρακος τε καὶ ἀντίθεος Ἰανυμήδης,
 Ὃς δὴ κάλλιστος γενετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τὸν καὶ ἀνηρεῖψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν,
 235 Κάλλεος εἰνεκ' οἴο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
 Ἰλὸς δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λιομέδοντα·
 Λιομέδων δ' ἄρα Τιδωνὸν τέκετο Πριάμόν τε,
 Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἰκετιάονά τ', ὅσων Ἄρης·
 Ἀσσύρακος δὲ Κάπυν· ὃ δ' ἄρ' Ἀγχίστην τέκε παῖδα·
 240 Αὐτιάρ ἔμ' Ἀγχίστης, Πριάμος δ' ἔτεχ' Ἑκτορα δῖον.
 Ταύτης τοι γειεῖς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ζεὺς δ' ἄρειτ' ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε,
 Ὅπως κεν ἐθέλῃσιν· ὃ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.
 Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, ρηπύτιοι ὦς,
 245 Ἑσταότε' ἐν μέσση ὑσμίνῃ δηϊότητος.
 Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι
 Πολλὰ μάλ'· οὐδ' ἂν νηὺς ἐκιστόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
 Σιφεπιτὴ δὲ γλῶσσο' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι
 Παιτιοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἐνθά καὶ ἐνθά.
 250 Ὅλποϊόν κ' εἵπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.
 Ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
 Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναικάς,
 Λίτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
 Νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσσην ἐς ἄγνιαν ἰοῦσαι,
 255 Πόλλ' εἰσὶν τε καὶ οὐκί· χόλος δὲ τε καὶ τὰ κελευσε.
 Ἀλκῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
 Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε, θάσσον
 Γενεσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείησιν!
 Ἥ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκεϊ ἔλασ' ὄβριμον ἔγχος,
 260 Σμερδαλέω· μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῆ.
 Πηλεΐδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἔο χειρὶ παχείῃ
 ἔσχετο, ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
 ῥέα διελεύσεισθαι μεγαλήτορος Αἰνείαιο·
 Νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 265 Ὡς οὐ ῥηίδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑποείκειν.
 Οὐδὲ τότε Αἰνείαιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ῥῆξε σάκος· χυρὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς

- 270 Ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων,
 Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο,
 Τὴν δὲ μίαν χρυσέην· τῇ ᾧ ἔσχετο μείλινον ἔγχος.
 Δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Αἰνείαιο καὶ ἄσπιδα πάντος εἵσθη,
 275 Ἄντυγ' ὕπο πρώτην, ἣ λεπιοτάτος θίε χαλκός,
 Λεπιοτάτῃ δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἣ δὲ διαπρὸ
 Πηλιάς ἤϊξεν μελίη, λάκε δ' ἄσπις ὑπ' αὐτῆς.
 Αἰνείας δ' ἐάλη, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἄσπιδ' ἀνέσχευ,
 Δείσας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 280 Ἔστη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὃ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρόν,
 Ἔστη, καὶ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν,
 Ταρβήσας, ὃ οἱ ἄγχι πάγῃ βέλος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐμμεμαῶς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 285 Σμερδαλία ἰάχων· ὃ δὲ χειρμάδιον λάβε χειρὶ
 Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροισιν,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 Ἐνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
 Ἦ κόρυθ', ἥε σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 290 Τὸν δὲ κε Πηλείδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα·
 Εἰ μὴ ἄρ' ὀξύ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, ἣ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαιο,
 Ὅς τάχα Πηλείωνι δαμείς Ἄϊδόςδε κάτεισιν,
 295 Πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 Νήπιος, οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
 Ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πύσχει,
 Μὰ ψ' ἐνεκ' ἀλλοιρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 300 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,
 Μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἶ κεν Ἀχιλλεὺς
 Τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δέ οἱ ἐστ' ἀλίσσθαι,
 Ὅφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὀλήται
 Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
 305 Οἱ ἔθεν ἐξέγένοντο, γυναικῶν τε θνητῶν.
 Ἦδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
 Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαιο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
 Καὶ παίδων παῖδες, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
 Τὸν δ' ἡμίβει' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 310 Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆσι νόησον
 Αἰνείαν, ἣ κέν μιν ἐρίσσειαι, ἣ κεν ἐάσεις.
 [Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἔοντα.]

- Ἦτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ὠμόσσαμεν ὄρκους
 Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 815 Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσῃν κακὸν ἡμᾶρ,
 Μηδ' ὅποι' ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
 Δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀργεῖοι νῆες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Πουειδάων ἐνοσίχθων,
 Βῆ δ' ἔμμεν ἂν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
 820 Ἰξε δ', ὅθ' Αἰνείας ἦδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελίην εὐχαλκον
 Ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείας·
 Καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔθηκεν·
 825 Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς αἰέρας.
 Πολλὰς δὲ στίχας ἠρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνείας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
 Ἰξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυαῖκος πολέμοιο,
 Ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μετὰ θωρήσσοντο.
 830 Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Πουειδάων ἐνοσίχθων,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, τίς σ' ὦδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
 Ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι,
 Ὃς σεῦ ἅμα κρείσσω καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
 835 Ἀλλ' ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν συμβλήσῃαι αὐτῷ,
 Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἀΐδος εἰσαφίκηαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' Ἀχιλλεύς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 Θαρσήςας δὴ ἔπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
 Οὐ μὲν γὰρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξαναρίξει.
 840 Ὡς εἰπὼν λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
 Αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκείδασ' ἀχλὺν
 Θεισπεσίην· ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι·
 845 Ἐγὼ μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα
 Λεύσσω, τῷ ἐφείκα, κατακτάμεναι μεναιίνων.
 Ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Ἦεν· ἀτὰρ μιν ἔφην μάψ' αὐτῶς εὐχετάσθαι.
 Ἐρφέτω! οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
 850 Ἔσσεται, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
 Τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντὶλος ἐλθών.
 Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτο· κέλευε δὲ φωτὶ ἐκάστω·
 Μηκέτι νῦν Τρώων ἐκὰς ἕστατε, δῖοι Ἀχαιοί,
 855 Ἀλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἔτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι.

- Ἄργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἔόντι,
 Τουσούςδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·
 Οὐδέ κ' Ἄρης, ὅς περ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τοσσῆςδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο·
 290 Ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσὶν τε ποσὶν τε,
 Καὶ σθένει, οὐ μὲ τί φημι μεθυσίμεν, οὐδ' ἡβαιόν·
 Ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερές, οὐδέ τιν' οἶω
 Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἴκτωρ
 300 Κέκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἱμμεναι ἄντ' Ἀχιλλῆος·
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, μὴ δείδιτε Πηλείωνα!
 Καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην·
 Ἐγχεῖ δ' ἄργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
 310 Ἀλλὰ τὸ μὲν τελείει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
 Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἶθωνι σιδήρῳ.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' αἶφραν
 Τρῶες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὥρτο δ' αὐτή.
 320 Καὶ τότε ἄρ' Ἴκτορα εἶπε παραστὰς Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἴκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε,
 Ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
 Μήπως σ' ἡὲ βύλη, ἡὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἴκτωρ δ' αὐτίς ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
 330 Ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὅπα φωνήσατος.
 Ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θύρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκὴν,
 Σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφιδίωνα,
 Ἐσθλὸν Οἰρυντείδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
 Ὀν Νύμφη τέκε νηῖς Οἰρυντιῇ πτολιπόρθῳ,
 340 Τρωάῳ ὑπο νιφόεντι, Ῥῆς ἐν πλοῖσι δῆμῳ·
 Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα βύλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεὺς
 Μίσσην κακὰ κεφαλὴν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσι κεάσθη.
 Δούπησεν δὲ πεσόν· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεὺς·
 Κεῖσai, Οἰρυντείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
 350 Ἐνθάδε τοι θάνατος· γενεὴ δὲ τοί ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ
 Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν,
 Ἄλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἑρμῷ δινήεντι.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν·
 Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώεσσι δατέοντο
 360 Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Διμολέοντα,
 Ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντίτοχος υἱόν.
 Νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαγίου.
 Οὐδ' ὕφα χαλκίῃ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς

- Αἰχμὴ ἱεμένη ῥῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
 400 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
 Ἰπποδῆμαιτα δ' ἐπειτα, καθ' ἵππων αἵζαντα,
 Πρῶσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετὰφρενον οὔτασε δουρὶ.
 Αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἷσθε καὶ ἤρυγεν, ὥς ὅτε ταῦρος
 Ἥρυγεν, ἐλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
 405 Κούρων ἐλκόντων· γάνυται δὲ τε τοῖς ἔροσίχθων·
 Ὡς ἄρα τόγ' ἐρυγόντα λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
 Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατήρ εἶασκε μάχεσθαι,
 Οὐνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο,
 410 Καὶ οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα·
 Δὴ τότε νηπιέρι, ποδῶν ἀρειτὴν ἀναφαίνων,
 Θύγε διὰ προμάχων, εἰς φίλον ὤλεσε θυμόν.
 Τὸν βύλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Νῶτα παρᾷϋσοντος, ὅθι ζωστήρος ὀχῆες
 415 Χρῦσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἦν τετο θώρηξ·
 Ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμῇ·
 Γυνὺς δ' ἔριπ' οἰμώζας· νεφέλη δὲ μιν ἀμφεκάλυψεν
 Κυανέη, προτὶ οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιαυθεῖς.
 Ἐκτωρ δ' ὥς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
 420 Ἐντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,
 Κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτιλη
 Διφρὸν ἐκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆϊ,
 Ὅξ' ὀδὸν κραδάων, φλογὶ εἵκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ὡς εἶδ', ὥς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 425 Ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμόν,
 Ὅς μοι ἐταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄμ' ἔτι δὴν
 Ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφυράς.
 Ἢ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἐκτορα δῖον·
 Ἄσπον ἴθ', ὥς κεν θᾶυσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι!
 430 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Πηλείδην, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσὶ γε, νηπύτιον ὥς,
 Ἐλπεο δειδίξισθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
 Ἥμιν κερτομίας ἤδ' αἵσυλα μυθήσασθαι.
 Οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.
 435 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 Αἷ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι,
 Δουρὶ βαλὼν· ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βῆλος ὅξ' ἰάροισεν.
 Ἢ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δόρυ, καὶ τόγ' Ἀθήνη
 Πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
 440 Ἰκα μῦλ' αὖ ψύξασα· τὸ δ' ἄψ' ἵκεθ' Ἐκτορα δῖον,
 Αὐτοῦ δὲ προπύροιθε ποδᾶν πέσεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς

- Ἐμμεμαῶς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Σμερδαλία ἰάχων· τὸν δ' ἐξήραξεν Ἀπόλλων
 Ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἥρι πολλῇ.
 445 Τρεῖς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· τρεῖς δ' ἥερα τύψε βαθείαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον! ἡ τέ ιοι ἄγχι
 450 Ἦλθε κακόν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὦ μείλλεις εὐχέσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντιον.
 Ἦ θῆν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάφροθός ἐστιν.
 Νῦν δ' αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιέλωμαι, ὃν κε κιχέω.
 455 Ὡς εἰπὼν Δρύοπ' οὐτα κατ' αὐχένῳ μέσσον ἀκοντι·
 Ἦριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
 Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην, ἧῦν τε μέγαν τε,
 Καὶ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
 Οὐτάζων ξίφει μεγάλῳ, ἐξάλνυτο θυμόν.
 460 Αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἱε Βίαντος,
 Ἀμφω ἐφορμηθεῖς, ἐξ ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὺν ἄορι τύψας.
 Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἦλθε, γούνων,
 Εἵπως εὖ πεφίδοιτο, λαβὼν, καὶ ζῶν ἀφείη,
 465 Μηδὲ κατακτείνειεν, ὁμηλικὴν ἐλεήσας·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
 Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
 Ἀλλὰ μάλ' ἔμμεμαῶς· ὁ μὲν ἥπτετο χεῖρεσι γούνων,
 Ἰέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὐτα καθ' ἥπαρ·
 470 Ἐκ δὲ οἱ ἥπαρ ὀλισθεν, αἶμαρ μέλαν αἶμα κατ' αὐτοῦ
 Κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν,
 Θυμοῦ δευόμενον· ὁ δὲ Μούλιον οὐτα παραστάς
 Δουρὶ κατ' οὐς· εἶθαρ δὲ δι' οὐατος ἦλθ' ἐτέροιο
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν ἔχεκλον
 475 Μίσσην κακὴν κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι·
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή·
 Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
 Ἀγκῶνος, τῇ τόνγε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
 480 Αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δὲ μιν μένε χεῖρα βαρυνθείς,
 Πρόσθ' ὀρώων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας,
 Τῇλ' αὐτῇ πῆληκι κάρη βάλε· μυελὸς αὐτε
 Σφονδυλίων ἐκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθεὶς.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πείρῳ υἱόν.

498 ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρήκης ἐριβώλακος εἰληλούθει·
 Τὸν βύλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν πνεύμοι χαλκος·
 Ἴριπα δ' ἐξ ὀχέων. ὃ δ' Ἀρηΐθοον θεράποντα,
 Ἄψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξεῖ δουρὶ
 Νύξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὤσε· κυκλήθησαν δέ οἱ ἵπποι·
 499 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθί' ἄγκυα θυσπιδῆες πῦρ
 Οὔρεος ἄζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
 Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 Ὡς ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ, δαίμονι ἴσος,
 Κτεινομένους ἐφέπων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 500 Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξη βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους,
 Τριβέμεραι κρὶ λευκὸν εὐκτιμένη ἐν ἄλῳ·
 ῥίμφα τε λῆπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
 Στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἄσπιδας· αἵματι δ' ἄζων
 501 Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄνιυγες αἱ περὶ δίφρον,
 Ἄς ἄρ' ἄφ' ἱππέων ὀπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
 Αἱ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὃ δὲ ἔτετο κῦδος ἀρεῖσθαι
 Πηλεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ὑάητους.

Ι Λ Ι Λ Δ Ο Σ Φ.

Trojanos partim ad urbem, partim in Xanthum (Scamandrum) agit Achilles, et multis in flumine trucidatis, XII juvenes vinctos inferiis Patrocli servat (1 - 33). Ibidem Lycaonem, Priami filium, quanvis supplicem (34 - 135), mox et Asteropæum, ducem Pæonum, cum aliis hujus gentis, interficit, Fluvio irriso, ut impari (136 - 210): cædemque continuabat, nisi Xanthus vi cadaverum obstrui se dolens, alveo eum excedere jussisset. Vix excesserat, quum rursus insilit; at Fluvius eum suis fluctibus mergere furit, et egressum insequitur (211 - 271). Jam in undis luctanti vires addunt Neptunus et Minerva; Xantho autem, qui irritatior etiam Simoentis opem invocat, a Junone objicitur Vulcanus, qui campum et Fluvium exurit, nec flammam cohibet, nisi eadem deâ auctore (272 - 384). Oriuntur deinde singulares contentiones cæterorum deorum: Martis, Minervæ, Veneris; Apollinis, Neptuni; Junonis, Dianæ; Mercurii, Latonæ (385 - 513). Post hæc in Olympum revertuntur dii præter Apollinem, qui Trojam versus pergit, dum Achilles ferro sævit per campum, alios compellit in urbem; quibus portam recludi jubet Priamus (514 - 543). Illi ne in fugâ opprimantur, Apollo Achillem primum immisso Agenore distinet, mox ipse, Agenoris specie indutus, fallit fugiendo, et ab urbe abstrahit (544 - 611).

Μάχη παραποτάμιος.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἶξον εὐρύφειος ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 Ἐνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδλονδε δίωκεν
 Πρὸς πόλιν, ἥπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο
 Ἡματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μάλ' ἔτο φαίδιμος Ἕκτωρ
 Τῇ δ' οἶγε προχέοντο πεφυζότες· ἥερα δ' Ἥρη
 Πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἱρυκέμεν· ἡμίσεις δὲ
 Ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύφθοον, ἀργυροδίην·
 Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα,
 10 Ὅχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἱαχον· οἱ δ' ἀλαλητῶ

- Ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐλίσσόμενοι περὶ δίνας.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ριπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἡρέθονται,
 Φευγέμεναι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ,
 Ὅρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ·
- 15 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ξάνθου βαθυδινήεντος
 Πλήτο ῥόος κελάδων ἐπιμῖξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.
 Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ,
 Κεκλιμένον μυρίκησιν· ὁ δ' ἔσθορε, δαίμονι ἴσος,
 Φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.
- 20 Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὦρνυτ' αἰκῆς
 Ἄορι θεινομένων, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
 Φεύγοντες, πιμπλάσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
 Δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὃν κα λάβησιν·
- 25 Ὡς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
 Πτώσσουν ὑπὸ κρημνούς· ὁ δ' ἐπεὶ κάμα χεῖρας ἐναίρων,
 Ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυνώδεκα λέξατο κούρους,
 Ποινὴν Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος.
 Τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ἧῦτε νεβρούς,
- 30 Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμάσιν,
 Τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν·
 Δῶκε δ' ἐταῖροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ ὁ ἄψ ἐπόρουσε, δαΐζέμεναι μενεαίνων.
 Ἐνθ' υἱεῖ Πριάμοιο συνήντετο Δαρδανίδαο,
- 35 Ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τὸν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
 Ἐννύχιος προμολῶν· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξεῖ χαλκῷ
 Τάμνε, νέους ὀρπηκας, ἵν' ἄρματος ἄντυγες εἶεν·
 Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
- 40 Καὶ τότε μὲν μιν Αἴμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσεν,
 Νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν.
 Κεῖθεν δὲ ξεινός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 Ἰμβριος Ἡειῶν, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην·
 Ἐνθεν ὑπεκπροφυγὼν, πατρῷον ἵκετο δῶμα.
- 45 Ἐνδεκα δ' ἡματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
 Ἐλθὼν ἐκ Αἰήνοιο· δυωδεκάτῃ δὲ μιν αὐτὶς
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὃς μιν ἔμελλεν
 Πέμψειν εἰς Αἶδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
- 50 Γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος·
 Ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τεῖρε γὰρ ἰδρῶς
 Φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

- ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.
 65 Ἡ μάλιστα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὓς περ ἔπεφνον,
 αὐτὶς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἡρόεντος.
 Οἶον δὴ καὶ ὅδ' ἦλθε, φυγὼν ὑπο νηλεὲς ἥμαρ,
 Αἴμονον ἐς ἡγαθέην πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχεν
 Πύοντος ἄλως πολιῆς, ὃ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.
 70 Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
 Γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν, ἥδ' ἐδαιίω,
 Ἡ ἄρ' ὁμῶς καὶ κείθεν ἐλεύσεται, ἦ μιν ἐρύξει
 Γῆ φουσίζοος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.
 ὦς ὥρμαινε μένων· ὃ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπώς,
 75 Γούνων ἄψασθαι μεμαώς· περὶ δ' ἦθελε θυμῷ
 Ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Ἥτοι ὃ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 Οὐτάμεναι μεμαώς· ὃ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,
 Κύψας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 80 Ἔστι, ἱεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο.
 Αὐτὰρ ὃ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλλίσσεται γούνων·
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνοῦμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον!
 85 Ἀντί τοί εἰμ' ἱκέταο, Διοτρεφές, αἰδοίοιο.
 Πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασιάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
 Ἥματι τῷ, ὅτε μ' εἶλες ἐϋκτιμένην ἐν ἁλώῃ,
 Καὶ μ' ἐπέρπασσας, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε,
 Αἴμονον ἐς ἡγαθέην· ἐκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.
 90 Νῦν δὲ λύμην, τρεῖς τόσσα πορῶν· ἥως δέ μοι ἔστιν
 Ἰδε δυωδεκάτῃ, ὅτ' ἐς Ὀλὸν εἰλήλουθα,
 Πολλὰ παθὼν· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔσθηκεν
 Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθασθαι Διὶ πατρί,
 Ὃς μέ σοι αὐτὶς ἔδωκε· μινυνθάδιον δέ με μήτηρ
 95 Γείνατο, Λαοδόη, θυγάτηρ Ἀλταο γέροντος,
 Ἀλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
 Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι.
 Τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας
 Τῆςδε δύω γεγόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.
 100 Ἥτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
 Ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βιῆς ὀξεῖ δουρί·
 Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ ὅττω
 Σὰς χεῖρας φεύξασθαι, ἐπεὶ ὃ' ἐπέλασσε γε δαίμων.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βιάλλεο σῆσιν·
 105 Μὴ με κτεῖν· ἐπεὶ οὐχ ὁμογαστήριος ἔκτορός εἰμι,
 Ὃς τοι ἐταῖρον ἔπεφνεν ἐν γαίᾳ τε κρατερόν τε.

Ὡς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα παίδιμος υἱός,
Δισσόμενος ἐπέεσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσεν·

Νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκειο, μηδ' ἀγόρευε!

100 Πρὶν μὲν γὰρ Ἰάτροκλον ἐπισπεῖν αἷσιμον ἡμᾶρ,
Τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἔλον, ἦδ' ἐπείρασσα·
Νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγη, ὃν κα θεός γε
Ἰλῖον προπάρουθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βύλῃσιν,

105 Καὶ πάντων Τρώων, περὶ δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
Ἀλλά, φίλος, θάναε καὶ σύ! τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
Κάιθανε καὶ Ἰάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Οὐχ ὀράας, οἷος κἀγὼ καλὸς τε μέγας τε;

Πατρός δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·

110 Ἀλλ' ἐπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή —

Ἔσσεται ἦ ἡώς, ἦ δαίτη, ἦ μέσον ἡμᾶρ —

Ὅπποτε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἔληται,

Ἢ ὅγε δουρὶ βαλὼν, ἦ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῶ.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ

115 Ἐγχος μὲν ῥ' ἀφείηκεν, ὃ δ' ἔξετο χεῖρε πετάσσας

Ἀμφοτέρας. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,

Τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω

Δὺ ξίφος ἀμφηκες· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ

Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέε, δεῦτε δὲ γαῖαν.

120 Τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδὸς, ἦκε φέρεσθαι,

Καὶ οἱ ἐπενχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

Ἐνταυθοῖ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἳ σ' ὠτειλῇν

Αἶμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ

Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος

125 Οἷσει δινῆεις εἴσω ἅλὸς εὐρέα κόλπον.

Θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρεῖν ὑπαῖξει

Ἰχθύς, ὅς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.

Φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστνυ κιχέομεν Ἰλίου ἱρῆς,

Τρεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὀπιθεν κεραίζων.

130 Οὐδ' ὑμῖν Ποταμός περ εὐρύοχος ἀργυροδίνης

Ἀρκέσει, ὃ δὴ δηθὰ πολέας ἱερεύετε ταύρους,

Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.

Ἀλλὰ καὶ ὥς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες

Τίσετε Πατρόκλοιον φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,

135 Οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε, ρούφιν ἐμεῖο.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Ποταμός δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·

Ὡρμηγεν δ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως παύσειε πόνοιο

Διον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἁλῦλκοι.

Τόφρα δὲ Πηλέος υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,

- 140 Ἀστεροπαῖω ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Τίει Πηλεγόνοσ· τὸν δ' Ἀξιοῦς εὐρυρέεθρος
 Γείνατο, καὶ Περίβοια, Ἀκессαμενοῖο θυγατρῶν
 Πρεσβυιάτῃ· τῇ γάρ ῥα μίγῃ Ποταμὸς βαθυδίνης.
 Τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὃ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
 145 Ἔστη, ἔχων δύο δοῦρα· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν
 Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαΐκταμένων αἰζηῶν,
 Τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλείαιεν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 150 Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μευ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν,
 Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν.
 Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνοσ προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 Πηλεΐδῃ μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεέλνεις;
 Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης,
 155 Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχείας· ἦδε δέ μοι νῦν
 Ἦώς ἐνδεκάτῃ, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
 [Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν,]
 Ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ, τὸν δ' ἐμέ φασιν
 160 Γείνασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς φάτ' ἀπειλίσας· ὃ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς
 Πηλιάδα μελίην· ὃ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς
 Ἦρως Ἀστεροπαῖος· ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν·
 Καί ῥ' ἐτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διαπρὸ
 165 Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γάρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
 Δεξιτερῆς, σύτο δ' αἶμα κελαινεφές· ἥ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 Γαλῇ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἄσαι.
 Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα
 170 Ἀστεροπαῖω ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὃ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
 Μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μέλινον ἔγχος.
 Πηλεΐδης δ' ἄορ ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Ἄλτ' ἐπὶ οἷ μεμαώς· ὃ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
 175 Οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
 Τρεῖς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
 Τρεῖς δὲ μεθῆκε βίῃ· τὸ δὲ τέτρατον, ἥθελε θυμῷ
 Ἄσαι ἐπιγνάμψας δόρυ μέλινον Αἰακίδαο,
 Ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
 180 Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν
 Ἀσθμαίνοντι· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσι νύκτους,

- Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Κεῖσ' οὕτω! χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
 185 Παισὶν ἐριζέμεναι, Ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτε·
 Φῆσθα σὺ μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρυρέοντος·
 Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχομαι εἶναι.
 Τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσιν,
 Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
 190 Τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλιμυρτηντῶν,
 Κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ Ποταμοῖο τέτυκται.
 Καὶ γὰρ σοὶ Ποταμός γε πᾶρα μίγας, εἰ δύναται τι
 Χραιομεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳνι μάχεσθαι.
 Τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει,
 195 Οὐδὲ βαθυρρέϊταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
 Ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
 Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρεῖατα μακρὰ νύουσιν·
 Ἀλλὰ καὶ ὅς δειδοικε Διὸς μέγαλοιο κεραινόν,
 Δεινὴν τε βροντήν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ.
 200 Ἥ δα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
 Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λείπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
 Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δῖαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἐγγέλυές τε καὶ ἰχθυέες ἀμφεπένοντο,
 Δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.
 205 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παίονας ἵπποκορυστάς,
 Οἳ ῥ' ἔτι πὰρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
 Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Χέρσ' ὑπο Πηλεΐδαο καὶ ἄορι ἱφι δαμέντα.
 Ἐνθ' ἔλε Θεοσίλοχόν τε Μύδωνά τε Ἀσιτύπυλόν τε,
 210 Μνησόν τε Θρασίον τε καὶ Αἴνιον ἦδ' Ὀφελέστην·
 Καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὦκὺς Ἀχιλλεύς,
 Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
 Ἄνερ, εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκ φθέγξατο δίνης·
 Ὡ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις
 215 Ἀνδρῶν· αἰεὶ γὰρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
 Εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
 Ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζε.
 Πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ζέεθρα·
 Οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἄλα δῖαν,
 220 Στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδιδίλως.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον· ἄγῃ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε Διοτρεφές, ὥς σὺ κελεύεις.
 Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων.
 225 Πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἴκτορι πειρηθῆναι

- Ἀντιβίην, ἥ κέν με δαμάσσεται, ἥ κεν ἐγὼ τόν.
 Ὡς εἰπὼν Τρώεσσιν ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμός βαθυδίνης·
 Ὡ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγε βουλᾶς
 230 Εἰρύσαιο Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
 Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 Δείελος ὁπὲ δύνων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
 Ἴη, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσω,
 Κρημνοῦ ἀπαΐζας· ὃ δ' ἐπέσσυτο, οἴδματι θύων·
 235 Πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος· ὥσα δὲ νεκροὺς
 Πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεὺς·
 Τοὺς ἐκβαλλε θύραζε, μεμυκὼς, ἡῦτε ταῦρος,
 Χέρσονδε· ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
 Κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλησιν·
 240 Δεινὸν δ' ἄμφ' Ἀχιλλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα,
 Ὡθει δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσιν
 Εἶχε στηριξασθαι· ὃ δὲ πτελέην ἔλε χερσὶν
 Εὐφυέα, μεγάλην· ἥ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα,
 Κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
 245 Ὅζοισιν πυκινόισι· γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτόν,
 Εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ'· ὃ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας,
 Ἦῖξεν πεδίλοιο πρὸς κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
 Δείσας· οὐδὲ τ' ἔληγε μέγας θεός, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτόν
 Ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
 250 Διον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 Πηλεΐδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
 Αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος,
 Ὅς θ' ἄμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν·
 Τῷ εἰκὼς ἦῖξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 255 Σμερδαλίον κονάβιζεν· ὑπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς
 Φεῦγ', ὃ δ' ὀπισθε ῥέων ἔπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Ἄμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύη,
 Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων·
 260 Τοῦ μὲν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι
 Ὀχλεῦνται· τὸ δὲ τ' ὥκα κατειβόμενον κελαρύζει
 Χώρῳ ἐνι προαλεῖ, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
 Ὡς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο,
 Καὶ λαιψηρὸν ἔοντα· θεοὶ δὲ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.
 265 Ὅσσάκι δ' ὀρμήσειε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεὺς
 Στῆναι ἐναντίβιον, καὶ γινώμεναι, εἴ μιν ἅπαντες
 Ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Τουσάκι μιν μέγα κῦμα Διῖπετέος ποταμοῖο

- Πλάζ' ὤμους καθύπερθε· ὁ δ' ὑπόσσε ποσσὶν ἐπήδα
 270 θυμῷ ἀνιάζων· ποταμός δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα
 Λάβρος, ὑπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν.
 Πηλεΐδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ὥς οὔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη
 Ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι! ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθοιμι.
 275 Ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἷτιος Οὐρανιῶνων,
 Ἄλλὰ φίλη μήτηρ, ἧ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν·
 Ἢ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
 Λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
 Ὡς μ' ὄφελ' ἔκτωρ κτείνειν, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος
 280 Τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δὲ κεν ἐξενάριζεν.
 Νῦν δὲ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἴμαρτο ἁλῶναι,
 Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὥς παῖδα συφορβόν,
 Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρση χειμῶνι περῶντα.
 Ὡς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὤκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 285 Σιήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἄνδρεςσιν εἵκτην·
 Χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Πηλεΐδη, μήτ' ἄρ τι λήην τρέε, μήτε τι τάρβει·
 Τοίω γάρ τει νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμέν,
 290 Ζηνὸς ἐπαινέσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ὡς οὐ τοι Ποταμῷ γε θαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν·
 Ἄλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός·
 Αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἶ κε πίθῃαι·
 Μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοῖου πολέμοιο,
 295 Πρὶν κατὰ Ἰλίοφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι
 Τρωϊκόν, ὃς κε φύγησι. σὺ δ' ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας,
 Ἄψ ἐπὶ νῆας ἴμεν· δίδομεν δὲ τοι εὖχος ἀρέσθαι.
 Τῷ μὲν ἄρ' ὥς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ — μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἐφετιή —
 300 Ἐς πεδίον· τὸ δὲ πᾶν πληθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο·
 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαικταμένων αἰζήων
 Πλῶον, καὶ νέκυνες. τοῦ δ' ὑπόσσε γούνατ' ἐπήδα·
 Πρὸς ῥόον αἵσσοντος ἄν' ἰθύν· οὐδὲ μιν ἔσχεν
 Εὐρυρέων ποταμός· μέγα γὰρ ὁθένης ἔμβαλ' Ἀθήνη.
 305 Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὄν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 Χώετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο,
 Ἐψόσ' ἀειρόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλετ' ἄνυσας·
 Φίλε κασίγνητε, σθένης ἀνέρος ἀμφοτέρω περ
 Σχῶμεν· ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα Πηριόμοιο ἀνακτος
 310 Ἐκπύρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.
 Ἄλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα

- Ἰθάτος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους·
 Ἰστη δὲ μέγα κῦμα· πολὺν δ' ἔρρυμαγδὸν ὄρινα
 Φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
 815 Ὃς δὴ νῦν κρατῆει, μέμονεν δ' ὄγε ἴσα θεοῖσιν.
 Φημὶ γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
 Οὔτε τὰ τεύχεα καλά, τὰ που μάλα νειόθι λίμνης
 Κεῖσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα· κὰδ δὲ μιν αὐτὸν
 Εἰλύσω ψαμάθοισιν ἄλις, χέραδος περιχεύας
 820 Μυρίον, οὐδέ οἱ ὅστε' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
 Ἀλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
 Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύχεται, οὐδέ τί μιν χρεώ
 Ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
 Ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ κυκώμενος, ὑψόσε θύων,
 825 Μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν.
 Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα Διῖπετιέος ποταμοῖο
 Ἰστατ' αἰερόμενον, κατὰ δ' ἤρεε Πηλεΐωνα.
 Ἦρη δὲ μέγ' αὔσε, περιδδείσας Ἀχιλῆϊ,
 Μὴ μιν ἀποέρσειε μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης.
 830 Αὐτίκα δ' Ἰφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·
 Ὅρσεο, Κυλλοπόδιον, ἱμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
 Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἡῖσκομεν εἶναι·
 Ἀλλ' ἐπάμυνε τύχιστα, πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλήν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταο Νότοιο
 835 Εἵσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν,
 Ἦ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
 Φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
 Δένδρεα καὶ, ἐν δ' αὐτὸν ἱεὶ πυρὶ· μηδὲ σε πάμπαν
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ·
 840 Μηδὲ πρὶν ἀπόπανε τεὸν μένος, ἀλλ' ὅπότε ἄν δῇ
 Φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ!
 Ὡς ἔφαθ'· Ἰφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαῆς πῦρ.
 Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καῖε δὲ νεκροὺς
 Πολλούς, οἱ ῥα κατ' αὐτόθ' ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 845 Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδὲ ἁλῶν
 Αἰψ' ἀνξηράνη· χαίρει δὲ μιν ὅστις ἐθείρη·
 Ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, κὰδ δ' ἄρα νεκροὺς
 Κῆεν· ὃ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.
 850 Καίοντο πετέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι,
 Καίετο δὲ λωτός τ' ἠδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον,
 Τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει·
 Τέτρωντ' ἐγχέλυνες τε καὶ ἰχθύες, οἱ κατὰ δίνας.
 Οἱ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστιων ἔνθα καὶ ἔνθα,

- 363 Πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο.
 Καίετο δ' ἴς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἡφαιστ', οὐτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ σοίγ' ὥδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
 Ἀῆγ' ἔριδος· Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα διὸς Ἀχιλλεύς
 369 Ἀστεὺς ἐξελάσειε. τί μοι ἔριδος καὶ ἄρωγῆς;
 Φῆ, πυρὶ καιόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
 Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἐνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
 Κνίσσῃ μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο,
 Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται·
 373 Ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζεῖ δ' ὕδωρ·
 Οὐδ' ἔθιλε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τεῖρε δ' αὐτμή,
 Ἡφαίστοιο βίῃφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὃγ' Ἥρην,
 Πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥρην, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχρας κήδειν
 379 Ἐξ ἄλλων; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτιός εἰμι,
 Ὅσων οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἄρωγοί.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
 Πανέσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὁμοῦμαι,
 Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσιν κακὸν ἡμαρ,
 385 Μηδ' ὅπότε ἂν Τροίῃ μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
 Καιομένη, καίωσι δ' Ἀρήϊοι υἱεὶς Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρην,
 Αὐτίκ' ἄρ' Ἡφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·
 Ἡφαιστε, σχέον, τέκνον ἀγακλές! οὐ γὰρ ἔοικεν
 390 Ἀθάνατον θεὸν ὥδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζειν.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἡφαιστος δὲ κατέσβευε θεσπιδαῖς πῦρ·
 Ἀψορρόν δ' ἄρα κύμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
 Πανσάσθην· Ἥρην γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.
 395 Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα,
 Ἀργαλή· δίχα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο·
 Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῃ πατάγῃ, βράχε δ' εὐρεῖα χθονί·
 Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. αἶε δὲ Ζεὺς,
 Ἥμενος Οὐλύμπῳ· ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ
 400 Γηθοσύνη, ὃθ' ὄρατο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
 Ἐνθ' οἷγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἦρχε γὰρ Ἄρης
 Ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσεν,
 Χάλκειον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνειδέιον φάτο μῦθον·
 Τίπτ' αὐτ', ὦ κυνᾶμνια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις
 405 Θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δὲ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
 Ἥ οὐ μέμνη, ὅτε Τυδείδην Διομήδε' ἀνῆκας
 Οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἐλοῦσα,

- Ἴθυσ ἐμεῦ ὥσας, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας ;
 Τῷ σ' αὖ νῦν οἶω ἀποτισέμεν, ὅσσα μ' ἔοργας.
 400 Ὡς εἰπὼν οὕτωςε κατ' ἀσπίδα θυσσανόεσσαν,
 Σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός·
 Ἴη μιν Ἄρης οὕτωςε μισαιφόνος ἔγχεϊ μακροῖ.
 Ἢ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ,
 Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε,
 405 Τὸν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὐρον ἀρούρης
 Τῷ βάλε θυῖρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Ἐπὶ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας·
 Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Καί μιν ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 410 Νηπύτι', οὐδὲ νῦ πῶ περ ἐπεφράσω, ὅσσον ἀρείων
 Εὖχομ' ἐγὼν ἔμεναι, ὅτι μοι μένος ἰσοφαρίζεις.
 Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐριννύας ἐξαποτίνοις,
 Ἢ τοι χωρόμενη κακὰ μῆδεται, οὐνεκ' Ἀχαιοὺς
 Κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.
 415 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῷ.
 Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐξαγείρετο θυμόν.
 Τὴν δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 420 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 Καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνάμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα
 Διήϊου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἄλλα μέτελθε!
 Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 Καὶ ῥ' ἐπιεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
 425 Ἰλάσε· τῆς δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ
 Τῷ μὲν ἄρ' ἄμφω κεῖντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 Ἢ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί,
 Εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίετο θωρηκτῆσιν,
 430 Ὡδὲ τε Θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὥς Ἀφροδίτη
 Ἰλθεν Ἀρεὶ ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιώωσα·
 Τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
 Πλίου ἐκπέρσαντες εὐκτίμενον πτολίεθρον.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 435 Αὐτὰρ Απόλλωνα προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων·
 Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
 Ἀρξάντων ἑτέρων· τὸ μὲν αἶσχιον, αἶ κ' ἀμαχητὶ
 Ἴομεν Οὐλυμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
 Ἀρχε· σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγ' αὖ
 440 Καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμεν, καὶ πλείονα οἶδα.

- Νηπύτι', ὥς ἄροον κραδίην ἔχες! οὐδέ νυ τῶν περ
 Μίμνηται, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἄμφι,
 Μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήρορι Λαομέδοντι
 Παρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν,
 445 Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ· ὃ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.
 Ἴηιοι ἐγὼ Τρῳέεσσι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδειμα,
 Εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἔν' ἄρρηκτος πόλις εἴη·
 Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἔλικας βοῦς βουκολέεσκες
 Ἰδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑλῆεσσης.
 450 Ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθείης ὦραι
 Ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
 Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
 Σοὶ μὲν ὄγ' ἠπέλιψε πύδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 Δήσειν, καὶ περὶ νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων·
 455 Στεῦτο δ' ὄγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὐατα χαλκῷ.
 Νῶϊ δέ τ' ἄψορόοι κίονεν κεκοτητόι θυμῷ,
 Μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτέλευσεν.
 Τοῦ δὲ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν· οὐδὲ μεθ' ἡμέων
 Πειρᾶ, ὥς κε Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
 460 Πρόχην κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν!
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐννοίγαι, οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο
 Ἔμμεναι, εἰ δὴ σοίγε βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζω,
 Δειλῶν, οἳ φύλλοισιν εἰκότες, ἄλλοτε μὲν τε
 465 Ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
 Ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
 Πανυσώμεσθα μάχης· οἳ δ' αὐτοὶ δηριαάσθων.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἶδετο γάρ ῥα
 Πατροκασιγνήτιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν.
 470 Τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θηρῶν·
 [Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὄνειδριον φάτο μῦθον·]
 Φεύγεις δὴ, Ἐκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
 Πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δὲ οἳ εὖχος ἔδωκας;
 Νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὖτως;
 475 Μὴ σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσῃ
 Εὐχομένου, ὥς τοπρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 Ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίη παράκοιτις·
 480 [Νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὄνειδείοις ἐπέεσσιν·]
 Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεῖς, ἀντί' ἐμεῖο
 Στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι,
 Τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ· ἐπεὶ σε λέοντα γυναιξὶν

Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἣν κ' ἐθέλῃσθα.
 485 Ἴητοι βέλτερόν ἐστι, κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν,
 Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἣ κρείσσοσιν ἴφι μάχεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς,
 Ὅσσον φερτέρη εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.

Ἡ ῥα, καὶ ἀμφοτέρως ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτεν
 490 Σχαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἶνυτο τόξα·
 Αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὔατα μειδιόωσα
 Ἐντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἔκπιπτον οἷστοι.
 Δακρυόεσσα δ' ὑπαιθα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια,
 Ἡ ῥά θ' ὑπ' ἱρηκος κοίλῃν εἰσέπτατο πέτρην,
 495 Χρηαμόν· οὐδ' ἄρα τῆγε ἀλώμεναι αἴσιμον ἦεν·
 Ὡς ἡ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
 Λητὼ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·

Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
 Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
 500 Ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Εὐχέσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῇφι βίῃφιν.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Λητὼ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
 Πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης·
 Ἡ μὲν τόξα λαβοῦσα, πάλιν κίε θυγατέρος ἧς. —
 505 Ἡ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἴκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατές δῶ·
 Δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἱανὸς τρέμε· τὴν δὲ προτὶ-οἶ
 Εἶλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἡδὺ γελάσσας·

Τίς νύ σε τοιάδ' ἔριξε, φίλον τέκος, Οὐρανιῶνων;
 510 [Μαψιδίως, ὥσεί τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ·]

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν εὖστέφανος Κελαδαινῆ·
 Σὴ μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
 Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται..

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 515 Αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν·
 Μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόλης,
 Μὴ Δανσοὶ πέρσειαν ὑπέρμορον ἥματι κείνῳ.

Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
 Οἱ μὲν, χωόμενοι, οἱ δέ, μέγα κυδιόωντες·
 520 Καὶ δ' ἶζον παρ Ζηνὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Τρῶας ὁμῶς αὐτοὺς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
 Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει
 Ἄσπερος αἰθομένοιο, θεῶν δὲ ἔμῃνις ἀνῆκεν·

Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν·

525 Ὡς Ἀχιλλεὺς Τρῶεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔθηκεν.

Ἐστίκει δ' ὁ γέρον Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου,

- Ἔς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
 Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκὴ
 Γίγνεθ'· ὃ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
 530 Ὀτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πύλαωρους·
 Πλεπταμένους ἐν χερσὶ πύλας ἔχει, εἰσόκε λαοὶ
 Ἐλθῶσι προὐὶ ἄστει πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐγγὺς ὅδε κλονέων· νῦν οἴω λοίγι' ἔσεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλάντες,
 535 Αὐτίς ἐπανθέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·
 Δείδρια γὰρ, μὴ οὐλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἄληται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας·
 Αἰ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ἀντίος ἐξέθορε, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
 540 Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
 Δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
 Φεύγον· ὃ δὲ σφεδανὺν ἔφεπ' ἔγχεϊ· λύσσα δέ οἱ κῆρ
 Αἰὲν ἔχε κρατερῇ, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρεῖσθαι.
 Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 545 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα διὸν ἀνῆκεν,
 Φῶτ', Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
 Ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βάλε, παρ δὲ οἱ αὐτὸς
 Ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας Κῆρας ἀλάλκοι,
 Φηγῶ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
 550 Αὐτὰρ ὅγ' ὥς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
 Ἔστη, πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
 Φεύγω, τῇπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
 555 Αἰρήσει με καὶ ὥς, καὶ ἀνάκτιδα δειροτομήσει.
 Εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῇ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ
 Φεύγω πρὸς πεδῖον Γλήϊον, ὅφρ' ἂν ἔκωμαι
 Ἰδῆς τε κνημούς, κατὰ τε ῥωπήϊα δύω·
 560 Εὐπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
 Ἰδρῶ ἀποψυχθεὶς, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μὴ μ' ἀπαιρόμενον πόλιος πεδίωνδε νοήσῃ,
 Καὶ με μεταίξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσιν·
 565 Οὐκίτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι·
 Αἶψα γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.
 Εἰ δέ κέν οἱ προπάρκοιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω·
 Καὶ γὰρ θὴν τούτῳ τρωτὸς χροῖς ὀξυῖ χαλκῷ,
 Ἐν δὲ ἴα ψυχὴ, θνητὸν δὲ ἔφασ' ἀνθρώποι.

- 570 [Ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.]
 Ὡς εἰπὼν Ἀχιλῆα ἀλεῖς μένεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
 Ἀλκιμον ὥρματο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἡῦτε πόρδαλις εἰσι βάθειης ἐκ ξυλόχοιο
 Ἄνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
 575 Ταρβεῖ, οὐδέ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
 Εἵπερ γὰρ φθάμενός μιν ἦ οὐτάσῃ, ἠὲ βάλησιν,
 Ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
 Ἀλκῆς, πρὶν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι, ἠὲ δαμῆναι·
 Ὡς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγένηωρ,
 580 Οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσασθαι Ἀχιλῆος·
 Ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἵσῃν,
 Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὔτει·
 Ἥ δ' ἦ που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Ἥματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων.
 585 Νηπύτι, ἣ τ' ἔτι πολλὰ τετεύχεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ.
 Ἐν γὰρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἄνδρες εἰμέν,
 Οἳ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν,
 Πῆλιον εἰρυόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἰφέψεις,
 Ὡδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολέμιστις.
 590 Ἥ ῥα, καὶ ὅξυν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν·
 Καὶ ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν. Πηλεὶς
 Ἀμφὶ δέ μιν κνημῖς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
 Σμερδαλέον κονίβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
 Βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε· Θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
 595 Πηλείδης δ' ὥρμήσατ' Ἀγένηορος ἀντιθέοιο
 Δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
 Ἀλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 Ἡσυχίον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νέεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλοι ἀποέργαθε λαοῦ.
 600 Αὐτῷ γὰρ Ἐκάεργος, Ἀγένηορι πάντα ἐοικώς,
 Ἔστη πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
 Ἔως ὁ τὸν πεδίῳ διώκετο πυροφόροιο,
 Τρέψας παρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
 Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλοι δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
 605 Ὡς αἰεὶ ἔλποιο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσιν·
 Τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὀμίλῳ
 Ἀσπύσιοι προτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων·
 Οὐδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτός
 Μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γινώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι,
 610 Ὃς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐρέχυντο
 Ἐς πόλιν, ὅντινα τῶνγε πόδες καὶ γούνα σώωσαν.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Χ.

Uterque exercitus se ex campo in tutum receperat, quum Achillem, a persequendo Apolline redeuntem, solus manet Hector, parentibus ex muro flebiliter revocantibus (1-89). Frustra: hinc enim pudor, hinc alii affectus illum loco cedere prohibent; adspectu tamen viri exterritus fugit, insequente eum Achille ac ter circum mœnia agente (90-166). Inter hæc Jupiter, vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lancibus, illi necem appendit, quem ab Apolline statim desertum Minerva, specie fratris Deiphobi, ad dimicandum hortatur (167-247). Ita heroës congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva Achillem præsens adjuvat, Hectorem atroci dolo deludit (248-305). Tandem hunc, maximâ contentione pugnântem, Achilles hastâ transfigit, armis spoliât, insultandum fœdandumque præbet suis, et religatum curru ad stationem navium raptat (306-404). Hectoris sui interitum plorat omnis civitas, lamentantur ex muro spectantes parentes et domo excita Andromache (405-515).

Ἔκτορος ἀναίρεσις.

- Ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες, ἧῦτε νεβροί,
 Ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, πλὺν τ', ἀκίοντό τε δίψαν,
 Κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τείχεος ἄσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
 5 Ἔκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὅλοη Μοῖρ' ἐπέδησεν,
 Ἰλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σχαιιάων.
 Αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Τίπτε με, Πηλῆος νῆα, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
 Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πώ με
 10 ἔγνων, ὥς θεός εἰμι, σὺ δ' ὑπερχῆς μενεαίνεις.
 Ἢ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώϊον πόνος, οὔς ἐφόβησας,
 Οἷ δὴ τοι εἰς ἄστυ ἄλιν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.

- Οὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ οὗτοι μόρσιμός εἰμι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 15 Ἐβλαψάς μ', Ἐκίεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
 Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἢ κ' ἔτι πολλοὺ
 Γαῖαν ὀδῶξ εἶλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
 Νῦν δ' ἐμέ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
 Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδειςας ὀπίσσω.
 20 Ἦ σ' ἄν τισαίμην, εἴ μοι δύνამίς γε παρείη.
 Ὡς εἰπὼν προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Σενάμενος, ὥς θ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
 Ὃς ῥά τε ῥεῖα θέησι τιταινόμενος πεδίοιο·
 Ὡς Ἀχιλλεύς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
 25 Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν.
 Παμφαῖνονθ', ὥς τ' αὐτέρ', ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
 Ὃς ῥά τ' ὀπίρης εἰσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
 Φαίνονται πολλοῖσι μετ' αὔτρασι νυκτὸς ἀμολγῶ·
 Ὅντε κύν' Ὀρίωνος ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 30 Λαμπρότατος μὲν ὄδ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκτα,
 Καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θεόντος.
 ὤμωξεν δ' ὁ γέρον, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν,
 Τῷ σ' ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμώξας ἐγγυώνει,
 35 Λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπαύροιθε πυλάων
 Ἐστήκει, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
 Τὸν δ' ὁ γέρων ἔλεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς·
 Ἐκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 Οἶος ἀνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπης,
 40 Ἠηλείωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Σχέτιλος! αἶθε θεοῖσι φίλος τρυσόνδε γένοιτο,
 Ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν εἰ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Κείμενον· ἢ κέ μοι αἶνὸν ἀπὸ πρᾶπίδων ἄχος ἔλθοι·
 Ὃς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὐνὴν ἔθηκεν,
 45 Κτείνων, καὶ περναὺς νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων.
 Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
 Οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων,
 Τούς μοι Λαοθόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
 Ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἢ τ' ἄν ἔπειτα
 50 Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·
 Πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρον ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.
 Εἰ δ' ἤδη τεθνήσκει, καὶ εἴν Ἀῖδαο δόμοισιν,
 Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοῖ τεκόμεσθα·
 Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινὴν θαδιώτερον ἄλγος
 55 Ἔσσεται, ἣν μὴ καὶ σὺ θάνης, Ἀχιλῆϊ δαμασθείς.

- Ἄλλ' εἰσέρχαιο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σωῆσθαι
 Τρῶας καὶ Τρῳάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερῆς.
 Πρὸς δ', ἐμὰ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον,
 60 Δύσμορον, ὃν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 Αἴψῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
 Τῆάς τ' ὀλλυμένους, ἐλκηθείσας τε θύγατρας,
 Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ θηϊοτήτι,
 65 Ἐλκομένας τε νυοὺς ὅλοῃς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
 Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνης πρώτῃσι θύρῃσιν
 Ὡμησται ἐρύουσιν, ἐπεὶ κέ τις ὄξει χαλκῷ
 Τύψας, ἥε βαλὼν, ρεθείων ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλαωρούς,
 70 Οἳ κ' ἐμὸν αἶμα πίνοντες, ἀλύσσοντες πέρι θυμῷ,
 Κεῖσονται ἐν προθύροισι. νέω δέ τε πάντ' ἐπέοικεν,
 Ἀρηϊκταμένω, δεδαῖγμένω ὄξει χαλκῷ,
 Κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ,τι φανήῃ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον,
 75 Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
 Τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἔλκετο χερσίν,
 Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθεν.
 Μήτηρ δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
 80 Κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρῃφι δὲ μαζὸν ἀνέσχευ·
 Καί μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐκτορ, τέκνον ἐμόν, τάδε τ' αἶδεο, καί μ' ἐλέησον
 Αὐτήν! εἴποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
 Τῶν μνήσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δῆϊον ἄνδρα,
 85 Τείχεος ἐντὸς ἑών, μηδὲ πρόμος ἴστασο τούτῳ·
 Σχέτιλιος! εἵπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή,
 Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἄνευθε δὲ σε μέγα νῶϊν
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέεις κατέδονται.
 90 Ὡς τῶγε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱόν,
 Πολλὰ λισσομένω· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθον·
 Ἄλλ' ὅγε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἄσπον ἰόντα.
 Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέυτερος ἄνδρα μένησιν,
 Βεβρωκῶς κακὰ φάρμακ'· ἔδυν δέ τέ μιν χόλος αἰνός·
 95 Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἐλίσσόμενος περὶ χειρὶ·
 Ὡς ἔκτοισι, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
 Πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας.
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·

- ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
 100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
 Ὃς μ' ἐκέλευε Τρῶσιν ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
 Νύχθ' ὑποτήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἢ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
 Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
 105 Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 Μήποτε τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο·
 Ἐκτωρ ἦφι βίῃφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
 Ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότε ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
 Ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
 110 Ἢς κεν αὐτὸν ὀλέσθαι ἐὺκλειῶς πρὸ πόλης.
 Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσας,
 Καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
 Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονός ἀντίος ἔλθω,
 Καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ,
 115 Πᾶντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 Ἠγάγετο Τροίηνδ', ἣτ' ἐπλετο νείκεος ἀρχή,
 Δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
 Ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι, ὅσσα πτόλιν ἦδε κέκευθεν·
 Τρῶσιν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι,
 120 Μῆτι κατακρύψειν, ἀλλ' ἀνδιχα πάντα δάσασθαι·
 [Κτῆσιν ὄσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔργει·]
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μῆ μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλέήσει,
 Οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἰόντα,
 125 Αὐτως, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
 Οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
 Τῷ ὀαριζέμεναι, ἅτε παρθένος ἡϊθέος τε,
 Παρθένος ἡϊθέος τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
 Βέλτερον αὐτ' ἔριδι ξυνελκυνέμεν· ὅτι τάχιστα
 130 Εἶδομεν, ὅπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εἶχος ὀρέξῃ.
 Ὡς ὠρμαινε μένων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
 Ἴσος Ἐνναλίῳ, κορυθαῖικι πτολεμιστῇ,
 Σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὤμον
 Δεινὴν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἵκελος αὐγῇ
 135 Ἢ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἡελίου ἀνιόντος.
 Ἐκτορα δ', ὥς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 Αὐθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθεὶς·
 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 Ἦντε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
 140 Πρῆδ' ὡς οἶμησε μετὰ τρήρῳνα πέλειαν·
 Ἢ δέ θ' ὑπαιθα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκώς

- Ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἐλέειν τέ ε' θυμός ἀνώγει·
 Ὡς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαώς ἰθὺς πείτεο· τρέψα δ' Ἐκτωρ
 Τείχος ὑπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
 145 Οἱ δὲ παρὰ σκοπιῇν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
 Τείχος αἰὲν ὑπέκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
 Κρουνῶ δ' ἱκανὸν καλλιφρόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
 Δοιαὶ ἀναΐσσουνσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
 Ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 150 Γίγνεται ἐξ αὐτῆς, ὥς·εἰ πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἡ δ' ἐτέρη θέρει προρέει εἰκνυῖα χαλάζῃ,
 Ἡ χιόνι ψυχρῇ, ἥ ἐξ ὕδατος κρυσταύλλῳ·
 Ἐνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασιν
 Καλοί, λαῖνεοι, ὅθι εἴματα σιγαλόεντα
 155 Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαί τε θύγατρες.
 Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν.
 Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὀπισθε διώκων·
 Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων
 Καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοείην
 160 Ἀρνύσθην, ἅ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεὸν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀέθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
 Ῥίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κεῖται ἀέθλον,
 Ἡ τρίπος ἥε γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·
 165 Ὡς τῶ τρις Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
 Καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δὲ τε πάντες ὁρῶντο.
 Τῷσι δὲ μύθων ἦρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ὡ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τείχος
 Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
 170 Ἐκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκην,
 Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὐτὰ
 Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν ἀντί ε' δῖος Ἀχιλλεύς
 Ἄστυ περὶ Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει.
 Ἄλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοί, καὶ μητιάσθε,
 175 Ἥε μιν ἐκ θανάτοιο σῶσομεν, ἥε μιν ἤδη
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἔοντα.
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφίς, οἷον ἔειπες!
 Ἄνδρα θνητὸν ἔοντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
 180 Ἄψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
 Ἐρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 Πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δὲ τοι ἥπιος εἶναι·

- 185 Ἐρξον, ὅπη δὴ τοι νόος ἔπλετο, μηδὲ τ' ἐρώει.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιο καρήνων αἴξιμα.
 Ἐκτορα δ' ἀσπερχές κλονέων ἔφεπ' ὦκὺς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρευφι κύων ἐλάφοιο δίηται,
 190 Ὅρσας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγχεα καὶ διὰ βῆσσας·
 Τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι καταπτίξας ὑπὸ θάμνῳ,
 Ἀλλὰ τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὅφρα κεν εὖρῃ·
 Ὡς Ἐκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Οὐσάκι δ' ὀρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
 195 Ἀντίον αἴξασθαι, ἐϋδμήτους ὑπὸ πύργους,
 Εἴ πῶς οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσιν·
 Τουσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθάς
 Πρὸς πεδῖον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ·
 Ὡς δ' ἐν ὄνειρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·
 200 Οὐτ' ἄρ' ἔ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὃ διώκειν·
 Ὡς ὃ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι.
 Πῶς δὲ κεν Ἐκτωρ Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
 Εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦντετ' Ἀπόλλων
 Ἐγγύθεν, ὃς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα·
 205 Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἔα ἰέμεναι ἐπὶ Ἐκτορι πικρὰ βέλεμνα·
 Μῆτις κῦδος ἄροιο βαλῶν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατήρ ἐτίταινε τάλαντα·
 210 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.
 ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπε δ' Ἐκτορος αἵσιμον ἦμαρ,
 Ῥχετο δ' εἰς Αἶδαο· λίπεν δὲ ἔ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Πηλεΐωνα δ' ἵκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 215 Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα, Διῦ φίλε, παῖδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,
 Ἐκτορα δηρώσαντε, μάχης αἰτὼν περ ἔοντα.
 Οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
 220 Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγίοχοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν σιῇθι καὶ ἄμπνε· τόνδε δ' ἐγὼ τοι
 Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 225 Στῇ δ' ἄρ' ἐπὶ μελῆς χαλκογλώχιος ἐρεισθείς.
 Ἴδ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἐκτορα δῖον,
 Διηφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·

- Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥθεϊ', ἥ μάλα δὴ σε βιάζεται ὦκὺς Ἀχιλλεύς,
 234 Ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Διήφοβ', ἥ μὲν μοι τοπάρως πολὺ φίλτατος ἦσθα
 Ἰγνώων, οὗς Ἐκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας·
 235 Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
 Ὅς ἔτλης ἔμεῦ εἵνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν,
 Τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἥθεϊ', ἥ μὲν πολλὰ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 240 Δίσσουνθ', ἐξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
 Αὐθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
 Ἄλλ' ἐμὸς ἐνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθει λυγρῷ.
 Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεσθα, μηδὲ τι δούρων
 Ἔστω φειδωλή, ἵνα εἶδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
 245 Νῶϊ κατακτείνῃ, ἕναρα βροτόεντα φέρηται
 Νῆας ἔπι γλαφυράς, ἥ κεν σῶ δουρὶ δαμήῃ.
 Ὡς φαμένη, καὶ κερδοσύνη ἡγήσατ' Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλῆος υἱέ, φοβήσομαι, ὥς τοπάρως περ.
 Τρεῖς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δῖον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
 Μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτὲς με θυμὸς ἀτήκεν,
 Στήμεναι ἀντία σεῖο· ἔλοιμί κεν, ἥ κεν ἄλοίην.
 Ἄλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεσθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
 255 Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἐκπαγλὸν ἀεικίῳ, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 Δώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἄρ' κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὥς δὲ σὺ ῥέξειν.
 260 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἔκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
 Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
 Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν·
 265 Ὡς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
 Ὀρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἢ ἱερόν γε πεισόντα
 Αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο· νῦν σε μάλα χρὴ
 Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
 270 Οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις· ἄφαρ δὲ σε Παλλὰς Ἀθήνη

Ἔγχει ἐμῷ δαμάα· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
Κήδε' ἐμῶν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων.

- Ἦ ῥα, καὶ ἄμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἤλεύατο φαιδίμος Ἔκτωρ·
275 Ἐξετο γὰρ προῦδῶν, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,
Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἄνὰ δ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἄψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθρε δ' Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν.
Ἐκτωρ δὲ προσέειπεν ἄμύμονα Πηλεΐωνα·
Ἦμβροτες, οὐδ' ἄρα πῶ τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
280 Ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον, ἥτοι ἔφης γε·
Ἀλλὰ τις ἀρτιεπῆς καὶ ἐπὶ κλοπος ἔπλεο μύθων,
Ὅφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Οὐ μὲν μοι φεύγοντι, μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξις,
Ἄλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἱλασσον,
285 Εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλλαι
Χάλκεον! ὥς δὴ μιν σῶ ἐν χροῦ πᾶν κομίσαιο.
Καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
Σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.
Ἦ ῥα, καὶ ἄμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
290 Καὶ βιάε Πηλεΐδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτεν·
Τῆλε δ' ἀπεπλίγχθη σάκος δόρυ. χώσατο δ' Ἔκτωρ,
Ὅτι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
Στῆ δὲ κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος·
Διήφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν αὔσας,
295 Ἰτεε μιν δόρυ μακρόν· ὃ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
Ἐκτωρ δ' ἔγνω ἡσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσαν·
Διήφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρεῖναι·
Ἄλλ' ὃ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
300 Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδέ τ' ἀνευθεν,
Οὐδ' ἀλέη· ἦ γὰρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν
Ζητή τε καὶ Διὸς υἱεῖ, Ἐκηβόλῳ, οἷ με πάρος γε
Πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὖτέ με Μοῖρα κίχάνει·
Μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
305 Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,
Τὸ οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε.
Οἶμησεν δὲ αἰεὶς, ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετής,
Ὅς τ' εἴσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,
310 Ἀρπάξων ἦ ἄρ' ἀμαλὴν ἦ πιτῶκα λαγῶν·
Ὡς Ἐκτωρ οἶμησε, τινάσσων φάσγανον ὀξύ.
Ὡρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
Ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυπεν

- Καλόν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαινή,
 315 Τετραφάλω· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
 Χρύσειαι, ἅς Ἰφαιστος ἱεὶ λύφον ἀμφὶ θαμειάς.
 Οἷος δ' ἀστήρ εἴσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ
 Ἑσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἴσταιται ἀστήρ·
 Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἦν ἄρ' Ἀχιλλεύς
 320 Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἑκτορι δῖω,
 Εἰσορόων χρόα καλόν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα.
 Τυῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη,
 Καλά, τὰ Πατρόκλοιό βίην ἐνάριξε κατακτάς·
 Φαίνετο δ', ἥ κληῖδες ἀπ' ὤμων ἀνχέν' ἔχουσιν,
 325 Λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὀλεθρὸς·
 Τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀρτικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' ἀνχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
 Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελλίη τάμε χαλκοβάρεϊα,
 Ὅφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
 330 Ἥριπε δ' ἐν κονίῃς· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἑκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων,
 Σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἑόντα.
 Νήπιε! τοῖο δ' ἀνευθεν ἀουσητῆρ μέγ' ἀμείνων
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμη,
 335 Ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες τῖδ' οἰωνοὶ
 Ἑλκήσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Δίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκῆων,
 Μὴ με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν·
 340 Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε ἄλις χρυσὸν τε δέδεξο,
 Δῶρα, τὰ τοι δώσουσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ·
 Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὅφρα πυρός με
 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 345 Μὴ με, κύον, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκῆων!
 Αἶ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
 Ὡς ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
 Ὡς οὐκ ἔσθ', ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
 Οὐδ' εἴ κέν δεκάκισ τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
 350 Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχονται δὲ καὶ ἄλλα·
 Οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτόν χρυσῶ ἐρύσασθαι ἀνῶγοι
 Δαρδανίδης Πριάμος· οὐδ' ὥς σέγε πότνια μήτηρ
 Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
 Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.
 355 Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Ἢ σ' εὖ γινώσκων προτιούσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον

- Πείσειν· ἥ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 Φράζεο νῦν, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι,
 Ἴματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 360 Ἐσθλὸν ἔοντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 Ψυχὴ δ' ἐκ ρεθέων πταμένη Μιδόσδε βεβήκει,
 Ὀν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτήτα καὶ ἥβην.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα διὸς Ἀχιλλεύς·
 365 Τέθναθι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅπποτε κεν δῇ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἧδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ἡ δ' αὖ, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσματο χάλκεον ἔγχος.
 Καὶ τόγ' ἀνευθεν ἔθιχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
 Αἵματόεντ'· ἄλλοι δὲ περιδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 370 Οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν
 Ἐκτορος· οὐδ' ἄρα οἳ τις ἀνουτιτὶ γε παρέστη.
 Ὡδα δὲ τις εἶπεν σκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι
 Ἐκτωρ, ἦ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέω.
 375 Ὡς ἄρα τις εἶπεν σκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε παδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Στάς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
 380 Ὃς κακὰ πόλλ' ἐρύεξεν, ὅς οὐ σύμπαρτες οἱ ἄλλοι·
 Εἰ δ', ἄγεται, ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
 Ὅφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὅντιν' ἔχουσιν·
 Ἥ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
 Ἥ δὲ μένειν μεμάασι, καὶ Ἐκτορος οὐκέτ' ἔοντος.
 385 Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Κεῖται παρ νήεσσι νέκυς ἄκλαντος, ἄθραπτος,
 Παιροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
 Ζωοῖσιν μετέω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
 Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Αἴδαο,
 390 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἐταίρου.
 Νῦν δ' ἄγ', αἰείδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
 Ἡράμεθα μέγα κῦδος· ἐπὶ φνομεν Ἐκτορα διόν,
 Ὡ Τρῶες κατὰ ἄστνυ, θεῷ ὥς, εὐχετόωντο.
 395 Ἥ δ' αὖ, καὶ Ἐκτορα διόν ἀεικέα μῆδετο ἔργα.
 Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντα
 Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξήπτεν ἱμάντας,
 Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
 Ἐς δίφρον δ' ἀναβιάς, ἀνὰ τε κλυτὰ τεύχε' αἰέρας,

- 100 Μάστιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκοντι πετέσθην.
 Τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσαλος· ἄμφι δὲ χαῖται
 Κυνάεαι πῖλναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσιν
 Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν
 Δῶκεν ἀεικίσασθαι ἔη ἐν πατρίδι γαίῃ.
 105 Ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κύρη ἅπαν· ἡ δὲ νυ μήτηρ
 Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
 Τηλόσσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδοῦσα.
 ὦμωξεν δ' ἐλεῖνὰ πατὴρ φίλος, ἄμφι δὲ λαοὶ
 Κωκυτῷ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστν.
 110 Τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὥς εἰ ἅπασα
 Ἥλιος ὄφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
 Λαοὶ μὲν ῥα γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλόωντα,
 Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων.
 Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
 115 Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·
 Σχέυσθε, φίλοι, καὶ μ' οἶον ἐάσατε, κηδόμενοι περ,
 Ἐξελθόντα πόληος, ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν,
 Ἦν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἡδ' ἐλεήσει
 120 Γῆρας· καὶ δὲ νυ τῷδε πατὴρ τοιόςδε τέτυκται,
 Πηλεὺς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
 Τρωσὶ· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔσθην.
 Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
 Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 125 Ὡς ἐνός, οὗ μ' ἄχος ὅζου κατολίσσεται Ἄϊδος εἴσω,
 Ἐκτορος· ὥς ὄφειλεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν!
 Τῷ κε κορευσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε,
 Μήτηρ θ', ἡ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἡδ' ἐγὼ αὐτός.
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
 130 Τρωῆσιν δ' Ἐκάβη ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο·
 Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
 Σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἡμάρ
 Εὐχωλὴ κατὰ ἄστν πελέσκει, πᾶσι τ' ὄνειαρ,
 Τρωσὶ τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἳ σε, θεὸν ὥς,
 135 Δειδέχαι· ἡ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔσθαι,
 Ζωὸς ἐὼν· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κιχάνει.
 Ὡς ἔφατο κλαίους· ἄλοχος δ' οὐπω τι πέπυστο
 Ἐκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
 Ἠγγεῖλ, ὅτι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μέμνε πυλάων·
 140 Ἀλλ' ἦγ' ἰστὸν ὕφαινε, μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο,
 Δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν.
 Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα,

- Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
 Ἑκτορι θερμὰ λειτρὰ μάχης ἐκ νοστήσαντι·
 445 Νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὃ μιν μάλα τῆλε λειτρῶν
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
 Τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
 Ἴδ' αὐτὶς δμῶϊσιν εὐπλοκάμοισι μετιύδα·
 450 Δεῦτε, δύω μοι ἔπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται.
 Αἰδοίης ἐκυρῆς ὁπὸς ἔκλυον· ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ
 Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γούνα
 Πήγνυται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
 Αἶ γὰρ ἀπ' οὐατος εἴη ἐμεῦ ἔπος! ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 455 Δεῖδω, μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἑκτορα δῖος Ἀχιλλεύς,
 Μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίοις δὲ δίηται,
 Καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγνηροῖης ἀλεγεινῆς,
 Ἴδ' ἔχουσιν· ἐπεὶ οὐποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων.
 460 Ὡς φασμένη μεγάροιο διέσσυτο, μαινάδι ἴση,
 Παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κλον αὐτῇ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἴξεν ὄμιλον,
 Ἔστη παπτήνας ἐπὶ τείχεϊ· τὸν δ' ἐνόησεν
 Ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχίης δὲ μιν ἵπποι
 465 Ἐλκον ἀκτιδέστωσ κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Τὴν δὲ κατ' ὄφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυπεν·
 Ἦριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.
 Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χεῖ δέσματ' αἰγαλόεντα,
 Ἀμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
 470 Κρήδεμνόν θ', ὃ ρά οἱ δῶκε χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
 Ἴματι τῷ, οἷε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἑκτωρ
 Ἐκ δόμου Ἠετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα.
 Ἀμφὶ δὲ μιν γαλῶν τε καὶ εἰνατέρες ἄλις ἔσταν,
 Αἶ ἔμετ' ἀσπίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
 475 Ἴδ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 Ἀμβλήδην γοόωσα, μετὰ Τρωῆσιν ἔειπεν·
 Ἑκτορ, ἐγὼ δύστηνος! ἴη ἄρα γεινόμεθ' αἶσῃ
 Ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
 Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῃ ὑλήεσση,
 480 Ἐν δόμῳ Ἠετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
 Δύσμορος αἰνόμορον· ὥς μὴ ὤφειλλε τεκέσθαι!
 Νῦν δὲ σὺ μὲν Ἰῖδαο δόμον, ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 Ἔρχεται, αὐτὰρ ἐμὲ στυγεροῦ ἐνὶ πένθει λείπεις
 Χήρην ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 485 Ὅν τέκομεν σὺ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ

- Ἔσσεαι, Ἐκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὔτος.
 Ἦν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φύγη πολύδακρυν Ἀχαιῶν,
 Αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
 Ἔσσοντ'· ἄλλοι γάρ οἱ ὑπουρίσσουσιν ἀρούρας.
 490 Ἴημαρ δ' ὀρτανικὸν παναφίλικα παῖδα τίθησιν·
 Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
 Δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρός ἐταίρους,
 Ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχευ,
 495 Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερώϊην δ' οὐκ ἐδίηνεν.
 Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλῆς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε,
 Χερσὶν πεπληγῶς καὶ ὄνειδείοισιν ἐνίσσων·
 Ἐρῶ' οὔτως· οὐ σός γε πατήρ μεταδαινυται ἡμῖν.
 Δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην,
 500 Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πατρός
 Μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἶων πίονα δημόν·
 Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
 Εὐδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 Εὐνῇ ἐνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
 505 Νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρός ἁμαρτῶν,
 Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 Οἷος γὰρ σφιν ἔρυσσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
 Νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσσι, νόσφι τοκήων,
 Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κέ κύνες κορέσωνται,
 510 Γυμνόν· αἰῶρ τοι εἶματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
 Λεπτὰ τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
 Ἄλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέω,
 Οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεται αὐτοῖς,
 Ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
 515 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

Ι Λ Ι Λ Δ Ο Σ Ψ.

Myrmidones circa Patrocli lectum in armis decurrunt, praeunte Achille, qui iisdem mox epulum funebre praebet, ipse apud Agamemnonem coenat, et in alterum diem exsequias indicit (1 – 58). Insequente nocte per quietem offertur ei imago Patrocli, justa funebria poscentis (59 – 107). Agamemnonis jussu mane convehuntur ligna, affertur corpus, comis conspersum Achillis et aliorum, exstruitur rogos, et mactatis ad eum multis victimis et XII juvenibus Trojanis, accenditur, ardetque flatu Boreae et Zephyri, dum Hectoris corpus a Venere et Apolline curatur (108 – 225). Proximo die leguntur et in urnam conduntur Patrocli ossa, ex ipsius voto olim cum Achillis reliquiis socianda; excitatur etiam tumulus subitarius (226 – 256). His in defuncti honorem adjicit Achilles certamina de vario genere, in quibus praemia et munera merent principes Achivorum: equis, Diomedes, Antilochus, Menalaus, Meriones, Eumelus, Nestor (257 – 650); pugilatu, Epeus et Euryalus (651 – 699); luctando, Ajax Telamonius et Ulysses (700 – 739); cursu, Ulysses, Ajax minor, Antilochus (740 – 797); decertando armis, Diomedes et Ajax Telamonius (798 – 825); disco, Polypaetes (826 – 849); sagittando, Meriones et Teucer (850 – 883); jaculando, Agamemno et Meriones (884 – 897).

Ἄ θ λ α ἐ π ἰ Π α τ ρ ό κ λ ω .

- ^α Ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο,
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
 Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
 Ἄλλ' ὅγε οἷς ἐτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
 Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρήρες ἐταῖροι,
 Μὴ δὴ πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους,
 Ἄλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσσον ἰόντες,
 Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 10 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο,

- Ἴππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤμωξαν ἀόλλεες· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.
 Οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν ἑὺτριχας ἤλασαν ἵππους,
 Μυρόμενοι· μετὰ δὲ σφι Θέτις γόου ἤμερον ὤρσεν.
 15 Δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φοιτῶν
 Δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα φόβοιο.
 Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξήρχε γόοιο,
 Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσιν ἑταίρου·
 Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Αἶδαο δόμοισιν!
 20 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
 Ἐκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὦμὰ δάσασθαι,
 Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
 Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
 Ἦ ῥα, καὶ Ἐκτορα δῖον αἰκία μήδετο ἔργα,
 25 Πρηνέα παρ' λεχέεσσι Μενoitιάδαο τανύσσας
 Ἐν κονίῃς. οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
 Χάλκεα, μαρμαίροντα, λύον δ' ὑψηχέας ἵππους·
 Κὰδ δ' ἵξον παρὰ νηϊ ποδώκεος Αἰακίδαο,
 Μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα διάνυ.
 30 Πολλοὶ μὲν βύες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
 Σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἰγες·
 Πολλοὶ δ' ἀργιόδορτες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
 Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαιστοιο·
 Πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρουτον ἔρρύεεν αἷμα.
 35 Αὐτὰρ τότε ἄνακτα ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
 Σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἑταίρου χωόμενον κῆρ.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἵξον ἰόντες,
 Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν,
 40 Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπίθοιεν
 Πηλεΐδην, λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα.
 Αὐτὰρ ὃγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὅμοσεν·
 Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 Οὐ θέμις ἐστὶ λοιστρά καρήατος ἄσσον ἰκέσθαι,
 45 Πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῖναι,
 Κεῖρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἔτι δεύτερον ὦδε
 ἔξει ἄχος κραδίην, ὅφρα ζωῷσι μετείω.
 Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί·
 Ἦῶθεν δ' ὄτρυνον, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 50 Τλην τ' ἀξέμεναι, παρὰ τε σχεῖν, ὥς ἐπειχὲς
 Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἡρόεντα·
 Ὅφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
 Θάσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπονται.

- Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἣδ' ἐπίθοντο·
 65 Ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος.
 Πηλείδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 70 Κεῖτο βαρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἡϊόνος κλύζεσκον·
 Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 Νήδυμος ἄμφιχυθείς· μάλα γὰρ κάμε φαιδιμα γυῖα
 Ἐκτορ' ἐπαΐσσων προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
 75 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο,
 Πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκυῖα,
 Καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῖ' εἴματα ἔστο·
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδεις, αὐτὰρ ἐμείο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ·
 80 Οὐ μὲν μευ ζώνοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος·
 Θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Αἴδαο περῆσω.
 Τῆλέ με εἰργουσι ψυχαί, εἶδωλα καμόντων,
 Οὐδέ με πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἔωσιν·
 Ἄλλ' αὐτως ἀλάλημαι ἂν' εὐρυπυλὲς Αἴδος δῶ.
 85 Καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτίς
 Νίσσομαι ἐξ Αἴδαο, ἐπὴν με πυρὸς λελάχητε.
 Οὐ μὲν γὰρ ζωοὶ γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
 Βουλὰς ἐξόμενοι βουλεύσομεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ
 Ἀμφέχανε στυγερή, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ·
 90 Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τείχει ὑπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἶ κε πίθῃαι.
 Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστε', Ἀχιλλεῦ·
 Ἄλλ' ὁμοῦ, ὥς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
 95 Εὐνὴν με τυτθὸν ἔοντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος
 Ἦγαγεν ὑμέτερόνδ', ἀνδροκτασίης ὑπο λυγρῆς,
 Ἥματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
 Νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἄμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς·
 Ἐνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεύς,
 100 Ἐτραφέ τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν·
 Ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμῇ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
 Χρύσεος ἀμφιφορεύς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Τίπτε μοι, ἡθεῖη κεφαλῇ, δεῦρ' εἰλήλουθας,
 105 Καὶ μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὥς σὺ κελεύεις.

- Ἀλλά μοι ἄσπον στήθεϊ· μὲνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
 Ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλησιν,
 100 Οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἥντι καπνός,
 ὦχετο τετριγυῖα. ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδνὺν εἶπεν·
 Ὡ πόποι, ἣ ῥά τις ἐστί καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν
 Ψυχὴ καὶ εἶδωλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν.
 105 Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
 Ψυχὴ ἐφαστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε,
 Καὶ μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· εἵκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἡμέρον ὤρσε γόοιο·
 Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως
 110 Ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 Οὐρῆάς τ' ὠτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
 Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
 Οἱ δ' ἔσαν, ὕλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
 115 Σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κλον αὐτῶν·
 Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἤλθον.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
 Αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναΐκει χαλκῷ
 Τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
 120 Πίπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοί,
 Ἐκδεον ἡμιόνων· ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,
 Ἐλδόμεναι πεδίλοι, διὰ ῥωπήϊα πυκνά.
 Πάντες δ' ὕλοτόμοι φιτροὺς φέρον· ὥς γὰρ ἀνώγει
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
 125 Καὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ, ἐνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς
 Φράσσαστο Πατρόκλῳ μέγα ἥρλον, ἠδὲ οἱ αὐτῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντη παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
 Εἶατ' ἄρ' αὐθι μένοντες ὁλλίεις. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπιτολέμοισι κέλευσεν,
 130 Χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
 Ἴππους· οἱ δ' ὤρυνντο, καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον.
 Ἄν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε·
 Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν,
 Μυρῖοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἐταῖροι.
 135 Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυν, ἃς ἐπέβαλλον
 Κειρόμενοι· ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεύς,
 Ἀχνύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Αἰδόςδε.
 Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἱκανον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς,
 Κάτθεσαν, αἶψα δὲ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην.

- 140 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαλκῆν,
 Τὴν δα Σπερχεῖω ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
 Σπερχεῖ', ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεΐς,
 145 Κεῖσέ με νοστήσαντα φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Σοὶ τε κόμην κερεῖν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
 Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
 Ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
 Ὡς ἠρᾶθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
 150 Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
 Θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕφ' ἡμέρον ὤρσε γόοιο.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος Ἥελιοιο,
 155 Εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αἰψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς·
 Ἀτρεΐδῃ — σοὶ γάρ τε μάλιστα γὰρ λαὸς Ἀχαιῶν
 Πείσονται μύθοισι — γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι.
 Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθε
 Ὀπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἷοι μάλιστα
 160 Κήδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας ἐΐσας·
 Κηδεμόνες δὲ παρ' αὐθι μένον, καὶ νήεον ὕλην·
 Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 165 Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς
 Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
 Δημόν ἐλὼν, ἐκάλυψε νέκυν μεγαθύμος Ἀχιλλεύς
 Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νῆει·
 170 Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφοροῆας,
 Πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
 Ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
 Ἐννέα τῶ γε ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν·
 Καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
 175 Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλούς,
 Χαλκῷ δηϊόων· κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα·
 Ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὅφρα νέμοιτο.
 Ὡμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
 Χαῖρές μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Λῖδαο δόμοισιν!
 180 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλούς,
 Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἐκτορα δ' οὔτι

- Δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
 Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο·
 185 Ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἴματα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ,
 Ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρύφοι ἐλκυστάζων.
 Τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
 Οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,
 190 Ὅσον ἐπεῖχε νέκυς· μὴ πρὶν μένος Ἥελλοιο
 Σκήλει' ἀμφὶ περὶ χροῶ ἵενσιν ἡδὲ μέλεσιν.
 Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνηῶτος.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
 Στάς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἡρᾷτ' Ἀνέμοισιν,
 195 Βορρῇ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλὰ·
 Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν
 Ἐλθέμεν, ὅφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοῖατο νεκροί,
 Τλῆ τε σεύαιτο καήμεναι. ὣκέα δ' Ἴρις
 Ἀράων αἴουσα μετὰγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
 200 Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθρόοι ἔνδον
 Εἰλαπίνην δαίνυντο· θεούσα δὲ Ἴρις ἐπέστη
 Βηλῶ ἐπὶ λιθέῳ. τοὶ δ' ὥς ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Πάντες ἀνήϊξαν, κάλεόν τε μιν εἰς ἑῖκαυτος·
 Ἥ δ' αὖθ' ἔξεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον·
 205 Οὐχ ἔδος· εἴμι γὰρ αὐτίς ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥέεθρα,
 Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ' ἐκατόμβας
 Ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
 Ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορρῇ ἡδὲ Ζέφυρον κελαδεινὸν
 Ἐλθεῖν ἀρᾶται, καὶ ὑπύσχεται ἱερὰ καλὰ,
 210 Ὅφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι, ἣ ἔνι κεῖται
 Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπεβίβησε· τοὶ δ' ὀρέοντο
 Πηχῇ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν.
 Αἶψα δὲ πόντον ἱκανὸν ἀήμεναι· ὤρτο δὲ κῦμα
 215 Πνοιῇ ὑπο λιγυρῇ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἰκέσθην,
 Ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἔαχε θεσπιδαῆς πῦρ.
 Παννύχιοι δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
 Φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννυχος ὦκὺς Ἀχιλλεύς
 Χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 220 Οἶνον ἀφυσσάμενος χαμᾶδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν,
 Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.
 Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὅστέα καίων,
 Νυμφίου, ὅστις θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·
 Ὡς Ἀχιλεὺς ἐτάροιο ὀδύρετο ὅστέα καίων,
 225 Ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊήν, ἀδινὰ στεναχίζων.

- Ἦμος δ' Ἐωςφόρος εἴσι φάος ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
 Ὅντε μετὰ κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἄλα κίδναται ἥως,
 Τῆμος πυρκαϊῇ ἐμαραίνεται, παύσατο δὲ φλόξ.
 Οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὐτὶς ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι,
 230 Θρηϊκίον κατὰ πόντον· ὃ δ' ἔστενεν, οἶδματι θύων.
 Πηλεΐδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθείς,
 Κλίνθη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
 Οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρεΐωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο,
 Τῶν μιν ἐπερχομένων ὄμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν.
 235 Ἐξέτο δ' ὄρωθ' αὖτις, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῇν σβέσαι· αἴθοπι οἶνω
 Πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ὅστέα Πατρόκλοιο Μενoitιιάδαο λέγωμεν,
 240 Εὐ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται
 Ἐν μέσση γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθεν
 Ἐσχατῇ καλόντι· ἐπιμῆξ, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες —
 Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
 Θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἀίδι κεύθωμαι.
 245 Τύμβρον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πορέεσθαι ἄνωγα,
 Ἀλλ' ἐπεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 Εὐρύν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμεῖο
 Δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλεΐωνι.
 250 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῇν σβέσαν αἴθοπι οἶνω,
 Ὅσσον ἐπὶ φλόξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη·
 Κλαίοντες δ' ἐτάροιο ἐννέος ὀστέα λευκὰ
 Ἄλλεγον ἐς χρυσῇν φιάλῃν καὶ δίπλακα δημόν·
 Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν·
 255 Τορνῶσαντο δὲ σῆμα, θεμελίᾳ τε προβάλοντο
 Ἀμφὶ πυρῇν· εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἔζανεν εὐρύν ἀγῶνα·
 Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε,
 260 Ἴππους θ' ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἵφθιμα κάρηνα,
 Ἴδὲ γυναῖκας εὐζώνους, πολιὸν τε σίδηρον.
 Ἴππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα
 Θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
 Καὶ τρίποδ' ὠτῶντα δυωκαιεικοσίμετρον,
 265 Τῷ πρώτῳ· αὐτὰρ αὐτῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
 Ἐξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσιν·
 Αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
 Καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὐτῶς·

- Τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα ·
 270 Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν.
 Σιῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν ·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἰππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κείτ' ἐν ἀγῶνι.
 Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί,
 275 Ἢ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην.
 Ἴστε γάρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι ·
 Ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι · Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοῦς
 Πατρὶ ἐμῷ Πηληϊ, ὃ δ' αὐτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι ·
 280 Τοίου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἠνιόχοιο,
 Ἥπιδι, ὃ σφωῖν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
 Χαϊτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
 Τὸν τῶγ' ἐσταότες πενθελετον, οὐδεῖ δέ σφιν
 Χαῖται ἐρηρέδαται, τὼ δ' ἔστατον ἀχνημένῳ κῆρ.
 285 Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, ὅστις Ἀχαιῶν
 Ἴπποισὶν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ὡς φάτο Πηλεΐδης · ταχέες δ' ἱππῆες ἄγεσθην.
 Ὡρτο πολὺν πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐμηλος,
 Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἱπποσύνην ἐκέκαστο ·
 290 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὦρτο κρατερὸς Διομήδης,
 Ἴππους δὲ Τρωῖους ὕπαγε ζυγόν, οὓς ποτ' ἀπηύρα
 Αἰνείαν, ἅτάρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδῃς ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
 Διογενῆς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκείας ἵππους,
 295 Αἰθῆν τὴν Ἀγαμέμνονέν, τὸν ἑὸν τε Πόδαργον ·
 Τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιᾶδης Ἐχέπωλος
 Δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Ὀλίον ἠνεμόευσαν,
 Ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιο μένων · μέγα γάρ οἱ ἔδωκεν
 Ζεὺς ἄφερος, ραῖεν δ' ὄγ', ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι ·
 300 Τὴν ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἤγε, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
 Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος εὐτρίχας ὠπλίσασθ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς υἱός, ὑπερθύμοιο ἄνακτος,
 Τοῦ Νηληϊάδαο · Πυλογενέες δὲ οἱ ἵπποι
 Ὡκύποδες φέρον ἄρμα. πατήρ δὲ οἱ ἄγχι παραστάς
 305 Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, ροέοντι καὶ αὐτῷ ·
 Ἀντίλοχ', ἦτοι μὲν σε, νέον περ ἑόντ', ἐφίλησαν
 Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν
 Παντοίας · τῷ καὶ σε διδασκόμεν οὔτε μάλα χρεώ.
 Οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἐλίσσμεν · ἀλλὰ τοι ἵπποι
 310 Βάρδιστοι θείειν · τῷ τ' οἶω λοίγι' ἔσσεσθαι.
 Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ

- Πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σύ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
 Παντοίην, ἵνα μὴ σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.
 315 Μῆτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἥε βίηφι·
 Μῆτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
 Νῆα θοὴν ἰθύνει, ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν·
 Μῆτι δ' ἥνιόχος περιγίγνεται ἥνιόχοιο.
 Ἄλλ' ὅς μὲν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθώς,
 320 Ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλλύσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἴπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει·
 Ὅς δὲ κε κέρδεα εἶδῃ, ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
 Αἰεὶ τέρμ' ὁρόων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδὲ ἐλήθει,
 Ὅππως τοπρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμάσιν·
 325 Ἄλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
 Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδὲ σε λήσει.
 Ἔστηκε ξύλον αὖτον, ὅσυν τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἶης,
 Ἡ δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·
 Λαεὶ δὲ τοῦ ἐκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκῷ,
 330 Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λεῖος δ' ἵππόδρομος ἀμφίς·
 Ἡ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος,
 Ἡ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
 Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδαρχῆς δῖος Ἀχιλλεύς.
 Τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους·
 335 Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι εὐπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
 Ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
 Κένσαι ὁμοκλήσας, εἷζαί τε οἱ ἥνια χερσίν.
 Ἐν νύσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω,
 Ὡς ἂν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἰκίσθαι
 340 Κύκλον ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
 Μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατὰ θ' ἄρματα ἄξης·
 Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείῃ δὲ σοὶ αὐτῷ
 Ἔσσεται. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.
 Εἰ γάρ κ' ἐν νύσῃ γε παρὲξ ἐλάσῃσθα διώκων,
 345 Οὐκ ἔσθ', ὅς κέ σ' ἔλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθῃ·
 Οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνῃ,
 Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὅς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
 Ἡ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἐσθλοί.
 Ὡς εἰπὼν Νέστωρ Νιληΐος ἄψ ἐνὶ χώρῃ
 350 Ἔξει, ἐπεὶ ὦ παιδὶ ἐκάστου πείρατ' ἔειπεν.
 Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος εὐτρίχας ὠπλίσσαθ' ἵππους.
 Ἄν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλλοντο·
 Πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νευστορίδαο
 Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμήλος·

- 255 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 Τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὐτὸς
 Τυδεΐδης, ὃχ' ἄριστος ἐὼν, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
 Στὰν δὲ μεταστοιχί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,
 Τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσεν
 260 Ἀντίθεον Φοῖνικα, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο,
 Ὡς μεμνέωτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποεῖποι.
 (ὧ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιϊν μάστιγας ἄειραν,
 Πέπληγόν θ' ἱμάσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν,
 Ἐσσυμένως· οἱ δ' ὦκα διέπρησσαν πεδίῳ,
 265 Νόσφι νιῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη
 ἴσται· ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἢ θύελλα·
 Χαῖται δ' ἐρῳόντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πύλνατο πούλυβοτείρῃ,
 Ἄλλοτε δ' αἶξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
 270 Ἔστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου,
 Νίκης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
 Ἴπποις, οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίῳ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
 Ἄψ ἐφ' ἄλός πολιῆς, τότε δὴ ἀρετὴ γε ἑκάστου
 275 Φαίνεται, ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθῃ δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 Αἰ Φηρητιάδαο ποδώκεις ἔκφερον ἵπποι.
 Τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι,
 Τρώϊοι· οὐδέ τι πολλὸν ἀνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
 Αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν εἵκτην,
 280 Πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὦμῳ
 Θέρμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην.
 Καὶ νῦ κεν ἦ παρέλασσ', ἦ ἀμφήριστον ἔθηκεν,
 Εἰ μὴ Τυδέος νιῶ κοτέσσυτο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαινήν.
 285 Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο,
 Οὐνεκα τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
 Οἱ δὲ οἱ ἐβλύφθησαν, ἀνευ κέντροιο θέοντες.
 Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
 Τυδεΐδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·
 290 Δῶκε δὲ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆκεν.
 ἼΙ δὲ μετ' Ἀδμήτου νιὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει,
 Ἴππειον δὲ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν· αἱ δὲ οἱ ἵπποι
 Ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφρου παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
 295 Ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε ῥῖνάς τε·
 Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Δακρυόφι πλησθεν, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.

- Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
 Πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνῃ
 400 Ἴπποις ἦκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔσθηκεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
 Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο·
 Ἐμβήτην, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅτι τάχιστα!
 Ἦτοι μὲν κέλνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω,
 405 Τυδεΐδew ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνῃ
 Νῦν ὥρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔσθηκεν.
 Ἴππους δ' Ἀτρεΐδαν κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
 Καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχεῖν καταχεύῃ
 Αἶσθῃ, θῆλυς ἐοῦσα· τίη λείπεσθε, φέριστοι;
 410 Ὡς γὰρ ἐξέρεω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
 Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 Ἔσσεται, αὐτίκα δ' ὕμμε κατακτενεῖ ὀξεῖ χαλκῷ,
 Αἶψ' ἀπόκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
 Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδειτον ὅτι τάχιστα.
 415 Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἡδὲ νοήσω,
 Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδὲ με λήσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπεδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
 Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἶδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
 420 Ῥωχμὸς ἦν γαίης, ἥ χειμέριον ἅλὲν ὕδωρ
 Ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα·
 Τῇ δ' εἶχεν Μενέλαος, ἁματροχιάς ἀλεείνων.
 Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
 Ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.
 425 Ἀτρεΐδης δ' ἔδδεισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει·
 Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους!
 Στεινωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις·
 Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεται, ἄρματι κύρσας.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνεν,
 430 Κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὥς οὐκ αἶοντι ἐοικώς.
 Ὅσσα δὲ δίσκου οὐρα κατωμαδίλοιο πέλονται,
 Ὅντ' αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἡβης,
 Τόσσον ἐπεδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
 Ἀτρεΐδew· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,
 435 Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἐνι μώνυχες ἵπποι,
 Δίφρους τ' ἀνστρέψειαν ἐϋπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
 Ἐν κονίησι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
 Τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος!
 440 Ἐρῶ· ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνῦσθαι Ἀχαιοί.

- Ἄλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὥς ἄτερ ὄρκου οἷσῃ ἄεθλον.
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·
 Μῆ μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἔσταιον ἀχνυμένῳ κῆρ.
 Φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γούνα καμύντα,
 445 Ἥ ὑμῖν· ἄρφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δὲ σφισιν ἄγχι γέγοντο.
 Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
 Ἴππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
 450 Πρῶτος δ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' Ἴππους·
 Ἴστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ.
 Τοῖο δ', ἀνευθεν ἐόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
 Ἐγὼ· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπία προὔχοντα,
 Ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
 455 Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίροχον, ἥντε μήνη.
 Στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Οἷος ἐγὼν ἵππους ἀνγάζομαι, ἥε καὶ ὑμεῖς;
 Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
 460 Ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δὲ που αὐτοῦ
 Ἐβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἱ κεῖσέ γε φέρτεραι ἦσαν.
 Ἴτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἶδον περὶ τέρμα βαλούσας,
 Νῦν δ' οὔπη δύναμαι ἰδέειν· πάντα δέ μοι ὅσσε
 Τρωϊκὸν ἄμ πεδίων παπταίνετον εἰσορόωντι.
 465 Ἢε τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη
 Εὐ σχεθῆειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἐλίζας·
 Ἐνθα μιν ἐκπυσεῖν οἶω, σὺν θ' ἄρματα ἄξαι·
 Αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.
 Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὑμεῖς ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 470 Εὐ διαγιγνώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ
 Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,
 Τυδείος ἵπποδάμου υἱός, κρατερός Διομήδης.
 Τὸν δ' αἰσchrῶς ἐνένισπεν Οἴλῃος ταχύς Αἴας·
 Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δέ τ' ἀνευθεν
 475 Ἴπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται.
 Οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
 Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὅσσε·
 Ἄλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρὴ
 Λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
 480 Ἴπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεραι, αἱ τοπάρους περ,
 Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐλῆρα βέβηκεν.
 Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγός ἀντίον ἠΰδα·
 Αἴαν, νείκει ἄριστε, κακοφραδὲς! ἄλλα τε πάντα

- Δεύεαι Ἀργείων· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
 485 Δεῦρό νυν, ἥ τρίποδος περιδώμεθον ἢ ἐλέβητος·
 Ἱστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
 Ὀππότεραι πρόσθ' ἵπποι· ἵνα γνοῖης ἀποτίνων.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Οἴληος ταχὺς Αἴας,
 Χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν.
 490 Καὶ νῦν κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένηται ἀμφοτέροισιν,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·
 Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
 Αἴαν, Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
 Καὶ δ' ἄλλω νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
 495 Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράσθε
 Ἴππους· οἳ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
 Ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
 Ἴππους Ἀργείων, οἳ δεύτεροι, οἳ τε πάροισιν.
 Ὡς φάτο· Τυδεΐδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,
 500 Μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἳ δὲ οἳ ἵπποι
 Τῷσ' αἰερέσθην ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον.
 Αἰεὶ δ' ἠνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον·
 Ἀρματα δέ, χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
 Ἴπποις ὠκυπόδεσσι ἐπέτρεχον· οὐδέ τι πολλή
 505 Γίγνεται ἐπισσώτρων ἄρματροχίῃ κατόπισθεν
 Ἐν λεπτῇ κονίῃ· τῷ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.
 Στῇ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι· πολὺς δ' ἀνεκήκειεν ἰδρῶς
 Ἴππων, ἕκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 510 Κλῖνε δ' ἄρα μᾶστιγα ποτὶ ζυγόν. οὐδὲ μᾶτησεν
 Ἰφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον·
 Δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα,
 Καὶ τρίποδ' οἰτώεντα φέρειν· ὃ δ' ἔλθεν ὑφ' ἵππους.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊῆος ἤλασεν ἵππους,
 515 Κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκείας ἵππους.
 Ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἄνακτα
 Ἐλκῃσιν πεδίῳοι τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν·
 Τοῦ μὲν τε ψάνουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
 520 Οὐραῖαι· ὃ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλή
 Χώρη μεσσηγύς, πολέος πεδίῳοι θέοντος·
 Τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Λείπει· ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο,
 Ἀλλὰ μιν αἶψα κίχυνεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἦν
 525 Ἴππου τῆς Ἀγαμεμνονέης, καλλίτριχος Αἴθης.
 Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισιν,

- Τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.
 Αὐτὰρ Μοριόντης, Θεράπων εὖς Ἰδομενῆος,
 Δείπεται ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·
 830 Βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
 Ἦκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνόμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 Τῖός δ' Ἀδμήτιο πανύστατος ἦλυθεν ἄλλων,
 Ἐλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 835 Στάς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὥς ἐπικιχέας,
 Δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδεὸς υἱός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευεν.
 840 Καί νύ κε οἱ πόρεν ἵππον — ἐπήνησαν γάρ Ἀχαιοί —
 Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλῆα δίκη ἡμελψαί' ἀναστάς·
 Ὡς Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κ' ἐτελέσσης
 Τοῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
 845 Τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβην ἄρματα καὶ ταχὲ' ἵππων,
 Αὐτὸς τ' ἐσθλὸς ἐών· ἄλλ' ὥφειλεν ἀθανάτοισιν
 Εὐχέσθαι· τό κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων.
 Εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
 Ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός,
 850 Καὶ πρόβατ', εἰσὶ δὲ τοι δμῳαὶ καὶ μώνυχες ἵπποι·
 Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον,
 Ἦε καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
 Τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω,
 Ἀνδρῶν ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χεῖρεσσι μάχεσθαι·
 855 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
 Καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
 Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κ' ἐκὼ καὶ τὸ τελέσω.
 860 Δώσω οἱ θώρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων,
 Χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
 Ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιός ἐσται.
 Ἦ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταῖρον,
 Οἰσέμεναι κλισίῃθεν· ὃ δ' ὤχετο, καὶ οἱ ἔνεικεν.
 865 [Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων.]
 Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχνύων,
 Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
 Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαι τ' ἐκέλευσεν
 Ἀργείους· ὃ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φῶς·

- 870 Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας!
 Ἥσυχνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάψας δέ μοι ἵππους,
 τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν, οἳ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.
 Ἀλλ' ἄγετ' Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Ἔς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσετε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ
 875 Μήποτε τις εἴπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος,
 οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἳ πολὺ χείρονες ἦσαν
 Ἴπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσω ἀρετῇ τε βίῃ τε.
 Εἰ δ', ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὔτινά φημι
 880 Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται.
 Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ἥ θέμις ἐστίν,
 Στάς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἱμάσθλην
 Χερσὶν ἔχων ῥαδινήν, ἥπερ τοπρόσθεν ἔλαυνες,
 Ἴππων ἀψάμενος, γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
 885 Ὀμνυθι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλω ἄρμα πεδῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 Ἀνοχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεωτερός εἰμι
 Σεῖο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἁρείων.
 Οἴσθ', οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν·
 890 Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.
 Τῷ τοι ἐπιπλήϊω κραδίη· ἵππον δὲ τοι αὐτὸς
 Δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο
 Μείζον ἐπαιτήσεας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
 Βουλοίμην, ἥ σοί γε, Διοτρεφές, ἤματα πάντα
 895 Ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἄλιτρός.
 Ἡ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νίστορος υἱὸς
 Ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμὸς
 Ἰάνθη, ὥσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἔερση
 Ληΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
 900 Ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχε, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτός,
 Χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήγορος, οὐδ' ἀεσίφρων
 Ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
 905 Δεύτερον αὖτ' ἁλέασθαι ἀμείνονας ἡπεροπεύειν.
 Οὐ γάρ κεν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
 Ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
 Σὸς τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς, εἶνεκ' ἐμεῖο·
 Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἡδὲ καὶ ἵππον
 910 Δώσω, ἐμὴν περ ἔουσαν· ἵνα γνῶωσι καὶ οἶδε,
 Ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
 Ἡ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ

- Ἴππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λήβηθ' ἔλε παμφανόωντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα,
 615 Τείρατος, ὥς ἔλασεν. πέμπτιον δ' ὑπελείπειτ' ἄεθλον,
 Ἀμφίθειος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργείων ἂν ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς·
 Τῇ νῦν, καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,
 Πατρόκλοιο τάφου μνημ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
 620 Ὅψει ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
 Αὐτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
 Οὐδὲ τ' ἀκοντιστὺν ἐσθύσεις, οὐδὲ πόδεσσιν
 Θεύσεις· ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
 625 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδ' ἐτι χεῖρες
 Ὀμῶν ἀμφοτέρωθεν ἐπαῖσσονται ἐλαφραὶ.
 Εἴθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 630 Ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ
 Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα·
 Ἐνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
 Οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 Πῦξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἴνοπος υἱόν·
 635 Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη·
 Ἰφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἐσθλὸν ἔόντα·
 Δουρὶ δ' ὑπερίβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
 Οἴοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 Πλήθει πρόσθε βαλόντιες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 640 Οὔνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφει λείπειτ' ἄεθλα.
 Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
 Ἐμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάλιστα κέλευεν.
 Ὡς πότε ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
 Ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ
 645 Πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσσιν.
 Ἄλλ' ἔθι, καὶ σὸν ἐταῖρον ἄεθλοῖσι κτερεῖζε.
 Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
 Ὡς μεν ἀεὶ μέμνησαι ἐνῆέος, οὐδὲ σε λήθω
 Τιμῆς ἥστέ μ' ἔοικε τιμηῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 650 Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.
 Ὡς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν
 ὦχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.
 Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλγεινῆς θῆκεν ἄεθλα
 Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδρα· ἐν ἀγῶνι
 655 Ἐξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι·

- Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
 Στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Αἰρεῖδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἄνδρες δύο περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστῳ
 690 Πῦξ μάλ' ἀνασχομένῳ πεπληγέμεν. ὧ δέ κ' Ἀπόλλων
 Δῶη καμμονίην, γνώωσι δέ πάντες Ἀχαιοί,
 Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίῃνδε νεέσθῳ·
 Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἷσεται ἀμφικύπελλον.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε,
 695 Εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός·
 Ἄψατο δ' ἡμιόνου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε·
 Ἄσσον ἔτω, ὅστις δέπας οἷσεται ἀμφικύπελλον·
 Ἡμίονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 Πυγμῇ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὐχομαι εἶναι ἄριστος.
 700 Ἡ οὐχ ἄλλης, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
 Ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
 Ἰλδὲ γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Ἀντικρὺ χροῶ τε ῥήξω, σύν τ' ὅστ' ἀράξω.
 Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων
 705 Οἳ κέ μιν ἐξολιουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο, ισόθεος φῶς,
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδας ἀνακτος,
 Ὃς ποτε Θήβαςδ' ἦλθε διδουπότος Νιδιπόδαο
 710 Ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
 Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
 Θαρσύνων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
 Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 Δῶκεν ἱμάντας ἐϋτμήτους βοῶς ἀγραύλοιο.
 715 Τῷ δὲ ζωσαμένῳ βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
 Ἄντα δ' ἀνασχομένῳ χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ' ἅμφω,
 Σύν ῥ' ἔπесον, σύν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν.
 Δεινὸς δὲ χρομάδος γενύων γένετ', ἔρφέες δ' ἰδρῶς
 Πάντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ἐπειός,
 720 Κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἔστήκειν· αὐτοῦ γάρ ὑπήριπε φαίδιμα γυνῖα.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέῳ ἀναπάλλεται ἰχθυὺς
 Θῖν' ἐν φυκίοεντι, μέγα δέ ἐ κῦμα κάλυπεν·
 Ὡς πληγεὶς ἀνέπαλτ'. αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειός
 725 Χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
 Οἳ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν,
 Αἶμα παχὺ πτύοντα, κάρη βιάλλονθ' ἐτέρωσε·
 Καδ' δ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἶσαν ἄγοντες·

- Αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
 700 Πηλείδης δ' αἰψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
 Δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς·
 Τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
 Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί·
 Ἄνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκεν,
 705 Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τῖον δὲ ἑτεσσαράβοιον.
 Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ὀρνυσθ', οἱ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθον!
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς.
 710 Ζωσαμένω δ' ἄρα τώγε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
 Ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσιν·
 Ὡς ὅτ' ἀμείβοντες, τούστι κλυτὸς ἦραρε τέκτων,
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλείνων.
 Τειρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 715 Ἐλκόμενα στιρεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρώς·
 Πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
 Αἵματι φοινικέσσαι ἀνέδραμον· οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ
 Νίκης ἰέουσιν, τρίποδος πέρι ποιητοῖο.
 Οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδεις τε πελάσσαι,
 720 Οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερὴ δ' ἔχεν Ἴς Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίστατον ἑκκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
 Δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἥ ἔμ' ἀνάειρ', ἧ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει.
 725 Ὡς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθεται Ὀδυσσεύς,
 Κόψ' ὅπιθεν κώληπα τυχῶν, ὑπέλυσε δὲ γυνῖα·
 Καὶ δ' ἔβαλ' ἐξοπλίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσσι νύκλειον Ὀδυσσεύς
 Κάππεσσι· λαοὶ δ' αὖ θεῖντό τε, θάμβησάν τε.
 Δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 730 Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδέ τ' ἄειρεν·
 Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
 Πλησίοι ἀλλήλοισι, μίανθησαν δὲ κονίην.
 Καὶ νῦν κε τοτρίτον αὐτίς ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκεν·
 735 Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν·
 Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν· ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες
 Ἐρχεσθ', ὅφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύοισιν Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦ δ' ἐπίθοντα,
 Καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας.
 740 Πηλείδης δ' αἰψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
 Ἀργύρεον κρητῆρα, τετυγμένον· ἔξ δ' ἄρα μέτρα

- Χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 Ἰολλόν· ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὐ ἥσκησαν,
 Φοῖνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἡεροειδέα πόντον,
 745 Στήσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
 Τῆος δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκεν
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὐνήος.
 Καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὐ ἑτάροιο,
 Ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·
 750 Δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ·
 Ἥμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λισσθῆϊ ἔθηκεν.
 Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνυσθ', οἱ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
 Ὡς ἔφατ'· ὦρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 755 Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νίστορος υἱός,
 Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὐτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα.
 [Στῆν δὲ μετασσιοιχεί· σήμενς δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.]
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 Ἐκφερ' Ὀϊλιάδης· ἐπὶ δ' ὦρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς
 760 Ἀγχι μάλ'· ὥς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζώνοιο
 Στήθεός ἐστι κανών, ὄντι· εὐ μάλα χερσὶ τανύσση,
 Πηνίον ἐξέλκουσα πικρὸν μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
 Στήθεος· ὥς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὀπισθεν
 Ἰχνα τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
 765 Καὶ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χεῖ' αὐτμένα δῖος Ὀδυσσεύς,
 Αἰεὶ ῥίμφα θεῶν· ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
 Νίκης ἱμένῳ, μάλιστα δὲ σπεύδοντι κέλευθον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλειον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
 Εὐχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ὄν κατὰ θυμόν·
 770 Κλυθι, θεά, ἀγαθή μοι ἐπὶ ῥόθος ἐλθέ ποδοῖν!
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθευ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξασθαι ἄεθλον,
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ὀλισθε θεῶν — βλάβεν γὰρ Ἀθήνη —
 775 Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
 Οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἐν δ' ὄνθου βοέου πλητο στόμα τε ῥῖνός τε.
 Κρητῆρ' αὐτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ὡς ἱλθε φθάμενος· ὃ δὲ βοῦν ἔλε παίδιμος Αἴας.
 780 Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγρανύλοιο,
 Ὀνθον ἀποπύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, ἢ μ' ἐβλάψε θεὸς πόδας, ἢ τοπάρος περ,
 Μήτηρ ὥς, Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἰδ' ἐπαρήγει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν.

- 785 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λoiseθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
Μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Εἰδόσιν ὑμῖν ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὥς ἔτι καὶ νῦν
Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους.
Αἴας μὲν γάρ μεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
790 Οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων·
Ὡμογέροντα δὲ μὴν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
Ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
Ὡς φάτο· κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα.
Τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
795 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
Ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δουλιχόσκιον ἔγχος
Θῆκε ἔς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
800 Τεύχεα Σαρπήδοντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα.
Στῆ δ' ὕρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ἄνδρες δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστῳ,
Τεύχεα ἴσσαμένῳ, ταμευσίχροα χαλκὸν ἐλόντε,
Ἀλλήλων προπάραιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι.
805 Ὅπποτέρός κε φθῆσιν ὀρεζάμενος χρῶα καλόν,
Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἶμα·
Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
Καλόν, Θρηϊκίον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων.
Τεύχεα δ' ἀμφοτέροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων·
810 Καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.
Ὡς ἔφατ'· ὤρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ἄν δ' ἄρα Τυδεΐδης ὤρτο, κρατερὸς Διομήδης.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ἐς μίσον ἀμφοτέρῳ συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
815 Δεινὸν δερκομένῳ· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοὺς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρεῖς μὲν ἐπήϊξαν, τρεῖς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν.
Ἐνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσθη
Νύξ', οὐδὲ χρό' ἔκανεν· ἔρυντο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ.
820 Τυδεΐδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μέγαλοιο
Αἶέν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαινοῦ δουρὸς ἀκαικῇ.
Καὶ τότε δὴ ϕ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοί,
Παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἴσ' ἀνελεῖσθαι.
Αὐτὰρ Τυδεΐδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρωος.
825 Σὺν κολεῶ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι.
Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
Ὅν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἥκτωρος·

- Ἄλλ' ἦτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Τὸν δ' ἄγει ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσιν.
 830 Στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ὀρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
 Εἴ-οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίνονες ἄγροί,
 Ἐξεῖ μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
 Χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβύμενός γε σιδήρου
 835 Ποιμήν, οὐδ' ἀροτῆρ εἰς ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.
 "Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 Ἄν δὲ Λεοντήος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
 Ἄν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ δῖος Ἐπειός.
 Ἐξείης δ' ἴσταντο· σόλον δ' ἔλε δῖος Ἐπειός,
 840 Ἦκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Δεύτερος αὐτ' ἀφείκε Λεοντιεύς ὄζος Ἄρης·
 Τοτρίτον αὐτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 [Χειρὸς ἅπο στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σόλον εἴλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 845 "Ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ·
 Ἦ δέ θ' ἐλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας·
 Τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
 Ἀνστάντες δ' ἔταροι Πολυποΐταο κράτεροιο
 Νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλον.
 850 Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόεντα σίδηρον,
 Καδ δ' ἐτίθει δίκαι μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα·
 Ἰστὸν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρώροιο
 Τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
 Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός, ἧς ἄρ' ἀνώγει
 855 Τοξεύειν. ὅς μὲν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν,
 Πάντας ἀειράμενος πελέκεας, οἰκόνδε φερέσθω·
 "Ὅς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἁμαρτῶν —
 Ἦσων γὰρ δὴ κείνος — ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.
 "Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἄνακτος,
 860 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, Θεράπων εὖς Ἰδομενῆος.
 Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πᾶλλον ἐλόντες·
 Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν. αὐτίκα δ' ἰὼν
 Ἦκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι
 Ἀρῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην.
 865 "Ὀρνιθος μὲν ἁμαρτε· μέγηρε γὰρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων·
 Αὐτὰρ ὁ μήρινθον βάλε πῦρ πόδα, τῇ δέδρετ' ὄρνις·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς οἰστός.
 Ἦ μὲν ἔπειτ' ἦϊξε πρὸς οὐρανόν, ἧ δὲ παρείθη
 Μήρινθος ποτὶ γαῖαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
 870 Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσσε χειρὸς

- Τόξον· ἀτὰρ δὴ οἷσιν ἔχεν πάλαι, ὥς ἔθυνεν.
 Αὐτίκα δ' ἠπείλησεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
 Ἀρνῶν πρωτογοίων ρέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
 Ἔψι δ' ὑπὸ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν·
 875 Τῇ δ' ὄγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βύλε μέσσην·
 Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος· τὸ μὲν ἄψ ἐπὶ γαίῃ
 Πρόσθεν Μηριόναο πάγῃ ποδός· αὐτὰρ ἡ ὄρνις
 Ἰσιῶ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
 Αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λλασθεν.
 880 Ὡκύς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Κάππισε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρεν,
 Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
 885 Καὶ δὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα
 Θῆκ' ἐς ἀγῶνά φέρων· καὶ δ' ἡμονες ἄνδρες ἀνίσταν·
 Ἄν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἔϋς Ἰδομενῆος.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετίειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 890 Ἀτρεΐδῃ· ἴδμεν γάρ, ὅσον προβέβηκας ἀπάντων,
 Ἴδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἔπλευ ἄριστος·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
 Ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνη ἥρωϊ πόρωμεν,
 Εἰ σύ γε σῶ θυμῷ ἐθείλοισ· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
 895 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 Δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὃ γ' ἥρωος
 Τρὶ θυβίῳ κήρυκε δίδου περικλυτὸν ἄεθλον.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ω.

Ludis peractis, cœnæ somnoque se dant Achivi; Achilles noctem insomnem ducit, manequē Hectorem curru religatum circa tumulum Patrocli raptat (1–18). Eam contumeliam, plures per dies repetitam, inter deos, partim dolentes, partim lætantes, miseratus Apollo, qui corpus adhuc integrum servabat, graviter conqueritur (19–54). Itaque Jupiter per Thetidem, ab Iride arcessitam, imperat Achilli, ut ab sævitiâ desistat, et corpus redimentibus tradere ne recuset; simul ejusdem mandatu Iris cohortatur Priamum, ut oblato redemptionis pretio filium recipiat (55–186). Geruntur hæc duodecimo post mortem Hectoris die, quo Priamus sub noctem, Hecubâ et cæteris omnibus remotis, qui iter morarentur, pretiosa dona colligit, hisque currum onerari, ab Idæo præcone ducendum, sibi alium parari jubet (187–282); tum libatione factâ, et dextro omine accepto, iter ingreditur (283–330). Ei Jovis missu occurrit Mercurius, a quo per sôpitos vigiles ad tabernaculum heroïs deducitur (331–467). Achilles, a rege supplice facile exoratus, pretium redemptionis accipit, corpus ei lotum et vestibus involutum restituit, undecim dies induciarum ad sepulturam concedit, cœnæque adhibitum honestissime dormitum dimittit (468–676). Primâ luce postridie, Mercurio duce, Priamus ad urbem refert corpus, cujus visendi causâ obviam effusi Trojani lamentantur; mox in aulâ positum, præter conductos cantores, plorant Andromache, Hecuba, Helena (677–776). Exstructo deinde rogo, celebratur funus cum epulo (777–804).

Ἑκτορος λύτρα.

Αὐτο δ' ἄγών, λαοὶ δὲ θοῶς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
Ἑσκίδναντ' ἵεναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
Ἕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Κλαῖε, φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
ἤρει πανδαμάτωρ· ἀλλ' ἐστρέφειτ' ἔνθα καὶ ἔνθα,

- Πατρόκλου ποθέων ἀδροιτήτά τε καὶ μένος ἦν·
 Ἦδ' ὅπousα τολύπευσσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
 Ἀνδρῶν τε πτολέμοις, ἀλεγεινὰ τε κύματα πείρων·
 Τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
 10 Ἄλλοι' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος ἄλλοτε δ' αὖτε
 Τῖπιος, ἄλλοις δὲ πρηγῆς· τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς
 Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός· οὐδὲ μιν Ἰῶς
 Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἅλα τ' ἡϊόνας τε.
 Ἄλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
 15 Ἐκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὀπισθεν·
 Τρεῖς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος,
 Αὐτίς ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο· τόνδε δ' ἔασκεν
 Ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηγέα· τοῖο δ' Ἀπόλλων
 Πᾶσαν ἀεικλίην ἀπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλεαίρων,
 20 Καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν
 Χρυσείῃ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἐλκυστάζων.
 Ὡς ὁ μὲν Ἐκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων.
 Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰςυρόωντες,
 Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἔϋσκοπον Ἀργειφόντην.
 25 Ἐνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήνδανε, οὐδέ ποθ' Ἥρη,
 Οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκῶπιδι κοῦρη·
 Ἄλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἥλιος ἱρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' αὔτης·
 Ὃς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο,
 30 Τὴν δ' ἦνυσ', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένετ' ἡώς,
 Καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετῆύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτλιοί ἐστε, θεοί, δηλήμονες! οὐ νῦν ποθ' ὑμῖν
 Ἐκτωρ μηρί' ἔκχε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
 35 Τὸν νῦν οὐκ ἔιλητε, νέκυν περ ἑόντα, σαῶσαι,
 Ἥ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ ᾧ,
 Καὶ πατέρι Πριάμῳ λαοῖσι τε· τοί κέ μιν ὦκα
 Ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεια κτερίσαιεν.
 Ἄλλ' ὀλοῶ Ἀχιλῆϊ, θεοί, βούλειθ' ἐπαρήγειν,
 40 Ὡς οὐτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
 Ἰναμπτόν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὥς, ἄγρια οἶδεν,
 Ὅστ' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλη τε βίη καὶ ἀγήνορι θυμῷ
 Εἷξας, εἷς' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα διαῖτα λάβῃσιν·
 Ὡς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδὲ οἱ αἰδῶς
 45 Γίγνεται, ἦ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἦ δ' ὀνίνῃσιν.
 Μίλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 Ἦε κασίγνητον ὁμογάστριον, ἦε καὶ υἱόν·
 Ἄλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκεν.

- Τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
 60 Αὐτὰρ ὃγ' Ἑκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
 Ἰππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἐτάροιο φίλοιο
 ἔλκει· οὐ μὲν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον·
 Μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσσηθῶμεν οἱ ἡμεῖς·
 Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.
 65 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλετος Ἥρη·
 Εἴη κεν καὶ τοῦτο τεδὸν ἔπος, Ἀργυρότοξε,
 Εἰ δὴ ὁμῆν Ἀχιλλῆϊ καὶ Ἑκτορι θήσετε τιμὴν.
 Ἑκτωρ μὲν θνητός τε, γυναικὰ τε θήσατο μαζόν·
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεῶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτῇ
 60 Θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν,
 Πηλεΐ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισιν·
 Πάντες δ' ἀντιάσθε, θεοί, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
 Δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ', αἰὲν ἄπιστε!
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 65 Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀπουκύνεινε θεοῖσιν.
 Οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μί' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἑκτωρ
 Φίλιπτος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσὶν·
 Ὡς γὰρ ἔμοιγ'· ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δῶρων.
 Οὐ γάρ μοι ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔϊσης,
 70 Λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
 Ἀλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν — οὐδέ πη ἔστιν
 Αἰθήρη Ἀχιλλῆος — θρασὺν Ἑκτορα· ἥ γάρ οἱ αἰεὶ
 Μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμάρ.
 Ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἄσπον ἐμεῖο,
 75 Ὅφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεύς
 Δῶρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' Ἑκτορα λύσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
 Μεσσηγύς δὲ Σάμου τε καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης
 Ἐνθορε μέλλανι πόντῳ· ἐπευτιονάχησε δὲ λίμνῃ.
 80 Ἢ δὲ, μολυβδαίνῃ ἱκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
 Ἦτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
 Ἐρχεται ὠμησιῇσιν ἐπ' ἰχθύσι Κῆρα φέρουσα.
 Εὔρε δ' ἐνὶ σπηΐ γλαφυρῷ Θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
 Εἶαθ' ὁμηγερέες αἷλαι θεαί· ἥ δ' ἐνὶ μέσσης
 85 Κλαῖε μόρον οὐ παιδὸς ἀμύμονος, ὃς οἱ ἔμελλεν
 Φθίσειεθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πύδης ὠκέα Ἴρις·
 Ὅρσο, Θέτι, καλέει Ζεὺς ἀφθιτα μῆδεα εἰδώς.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 90 Τίπτε με κτεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
 Μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.

- Εἶμι μὲν · οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσσεται, ὅ,τι κεν εἴπῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα κάλυμμ' ἔλε δὶα θεάων
 Κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.
 95 Βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις
 Ἰγείτ' · ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κύμα θαλάσσης.
 Ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι, ἐς οὐρανὸν αἶχθήτην ·
 Εὐρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
 Εἶαθ' ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἰόντες.
 100 Ἢ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἴξε δ' Ἀθήνη.
 Ἥρη δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκεν,
 Καὶ ῥ' εὐφρην' ἐπέεσσι · θέτις δ' ὤρεξε πιούσα.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε ·
 Ἥλυθες Οὐλύμπόνδε, θεὰ θέτι, κηδομένη περ,
 105 Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσὶν · οἶδα καὶ αὐτός ·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
 Ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
 Ἐκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῇ πτολιπόρθῳ ·
 Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἔϋσκοπον Ἀργειφόντην ·
 110 Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῇ προτιάπτω,
 Αἰδῶ καὶ φιλότητα τείν μετόπισθε φυλάσσω.
 Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθε, καὶ νύϊ σὼ ἐπίτειλον.
 Σχύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεούς, ἐμὲ δ' ἔσοχα πάντων
 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 115 Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν ·
 Αἶ κέν πως ἐμέ τε δεισῇ, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴριν ἐφήσω,
 Λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνῃ.
 120 Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἀπείθησε θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα ·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἶξασα.
 Ἦεν δ' ἐς κλισίην οὐ υἱέος · ἔνθ' ἄρα τόνγε
 Εὐρ' ἀδινὰ στενάχοντα · φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἱταῖροι
 Ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον ·
 125 Τοῖσι δ' οἷς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο.
 Ἢ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ;
 Χειρὶ τὲ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν ·
 Τέκνον ἐμόν, τέο μέχρῃς ὀδυρόμενος καὶ ἀχρῶν
 Σὴν ἔδεται κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου,
 130 Οὔτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότῃ
 Μίσγεσθ' · οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἤδη
 Ἀγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Ἀλλ' ἐμέθεν ζύνεσ ὦκα, Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι.
 Σχύζεσθαί σοί φησι θεούς, ἐξ δ' ἔσοχα πάντων

- 135 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 Ἑκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ὑπέλυσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ λύσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Τῇ δ' εἶη· ὅς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
 140 Εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνῶγει.
 Ὡς οἷγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
 Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
 Ἴριν δ' ὠτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρήν·
 Βάσκη' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, λιποῦς' ἔδος Οὐλύμποιο,
 145 Ἀγγελίον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἴσω,
 Λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήνη,
 Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ.
 Κήρυξ τίς οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνῃ
 150 Ἥμιόνους καὶ ἄμαξιν εὐτροχόν, ἥδὲ καὶ αὐτὶς
 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Μηδὲ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδὲ τι τάρβος·
 Τοῖον γάρ οἱ πομπὴν ὑπάσσομεν Ἀργειφόντην,
 Ὅς ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῇ πελάσῃ.
 155 Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
 Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
 Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
 160 Ἰξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπὴν τε γόον τε.
 Παῖδες μὲν πατέρ' ἄμφι καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
 Δάκρυσιν εἴματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς
 Ἐντυπὺς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἄμφι δὲ πολλή
 Κόπρος ἦν κεφαλῇ τε καὶ αἰχένι τοῖο γέροντος,
 165 Τὴν ῥα κυλινδούμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσιν.
 Θυγατέρες δ' ἀνὰ δῶματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο,
 Τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
 Σιῇ δὲ παρὰ Πρίαμον Διὸς ἄγγελος, ἥδὲ προσηύδα,
 170 Τυτθὸν φθεγξαμένη· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυνῖα·
 Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσὶ, μηδὲ τι τάρβει·
 Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἐκίνω,
 Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὅς σευ, ἀνενθὺν ἐὼν, μέγα κήδεται ἧδ' ἐλεαίρει.
 175 Λύσασθαί σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἴκτορα δῖον,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήνη,
 Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ.

- Κήρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
 Ἥμιόνους καὶ ἄμαξαν ἑύτροχον, ἥδ' καὶ αὐτίς
 80 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Μηδὲ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδὲ τι τάρβος·
 Τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἄμ' ἔψεται Ἀργειφόντης,
 Ὅς σ' ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσῃ.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
 85 Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
 Ἀλλὰ μῦλ' ἐνδυκέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκεία Ἴρις.
 Αὐτὰρ ὃγ' υἱὰς ἄμαξαν ἑύτροχον ἡμιονεῖην
 190 Ὀπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα,
 Κέδρινον, ὑπόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει·
 Ἐς δ' ἄλοχον Ἐκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
 Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν,
 195 Λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνῃ.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι;
 Αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 Κεῖσ' εἶναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 200 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 Ὡ μοι, πῇ δὴ τοι φρένες οἴχονθ', ἧς τοπίρος περ
 Ἐκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἥδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
 Ἡὼς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 205 Τίεας ἐξενάριξε! σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
 Εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
 Ὀμηστής καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὐ σ' ἐλεήσει,
 Οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἄνευθεν
 Ἥμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς ποθι Μοῖρα κραταιή
 210 Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή,
 Ἀργίποδας κύνας ἄσαι, ἑὼν ἀπάνευθε τοκῆων,
 Ἀνδρὶ πάρα κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 Ἐσθέμεναι προσφῦσα· τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο
 Παιδὸς ἐμοῦ! ἐπεὶ οὐδ' ἐκακίζόμενόν γε κατέκτα,
 215 Ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
 Ἔσταότ', οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρον Πηλεΐδης θεοειδής·
 Μῆ μ' ἐθέλοντ' εἶναι κατερύκανε, μηδὲ μοι αὐτὴ
 Ὅρσις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλεν· οὐδέ με πείσεις.
 220 Εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,

Ἦ οἱ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι, ἧ ἱερῆες,
 ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
 Νῦν δ' — αὐτός γάρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην —

Εἶμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἶσα
 225 Τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοῶν χαλκοχιτώνων,
 Βούλομαι· ἀντίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀγκὰς ἰλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἶην.

Ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέωγεν.

Ἐνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,
 230 Δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 Τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·

Ἐκ δὲ δύο αἶθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
 Ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἱ Θρηῆκες πόρον ἄνδρες,

235 Ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδὲ νυ τοῦπερ
 Φείσας ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων· πέρι δ' ἦθελε θυμῷ
 Λύσασθαι φίλον υἱόν. ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
 Αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·

Ἐρῶτε, λωβητῆρες, ἐλεγχείες! εἴ νυ καὶ ὑμῖν

240 Οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσונτες;
 Ἦ οὐνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὑμμες!
 Ῥηῖτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
 Κείνου τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν! αὐτὰρ ἔγωγε,

245 Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραῖζομένην τε,
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαλὴν δόμον Ἀἶδος εἶσω.

Ἦ, καὶ σκηπανίῳ διέπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
 Σπερχομένοιο γέροντος. ὁ δ' υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα,
 Νεικείων Ἑλενόν τε Πάριν τ' Ἀγάθωνά τε δῖον,

250 Πάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
 Διήφοβόν τε καὶ Ἰππόθοον καὶ Δίον ἀγαυόν·

Ἐννέα τοῖς ὁ γεραίος ὁμοκλήσας ἐκέλευεν·

Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἶθ' ἅμα πάντι

Ἐκτορος ὠφέλει ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι!

255 Ω μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱὰς ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖσθαι·

Μήστορά τ' ἀντίθεον καὶ Τρωῖλον ἱππιοχάρμην,

Ἐκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἔωκει

Ἀνδρὸς γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·

260 Τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται,
 Ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε, χοροῖτυπίησιν ἄριστοι,

Ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἄρπακτῆρες.

Οὐκ ἂν δὴ μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,

- Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο ;
 265 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἔϋτροχον ἡμιονεῖην,
 Καλήν, πρωτοπαγέα· πείρινθα δὲ δῖσαν ἐπ' αὐτῆς·
 Καδ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ἤρεον ἡμιόνειον,
 Πύξινον, ὁμφαλόεν, εὐ οἰήκεσσιν ἀρηρός·
 270 Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἄμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ.
 Καὶ τὸ μὲν εὐ κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥιμῷ,
 Πέξῃ ἐπι πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βύλλον·
 Τρεῖς δ' ἐκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὁμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχίνα δ' ἔκαμψαν.
 275 Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, ἐϋξέστης ἐπ' ἀπήνης
 Νήεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα·
 Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἐντεσιεργούς,
 Τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν, ἀγλῆα δῶρα.
 Ἴππους δὲ Πριάμῳ ὑπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραιὸς
 280 Αὐτὸς ἔχων αἰΐταλλεν ἐϋξέστῃ ἐπὶ φύτρῃ·
 Τῷ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
 Κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.
 Ἀγχιμόλον δὲ σφ' ἤλθ' Ἐκάβῃ τετιηότι θυμῷ,
 Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
 285 Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
 Σιτῇ δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῇ, σπεῖσον Διὶ πατρί, καὶ εὔχεο, οἷκαδ' ἰκέσθαι
 Ἄψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέγε θυμὸς
 Ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
 290 Ἄλλ' εὔχευ σύγ' ἔπειτα κελαινεφεῖ Κρονίωνι,
 Ἰδαίῳ, ὅς τε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁράται·
 Αἶτει δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅς τε οἱ αὐτῷ
 Φίλιπτος οἰωνῶν, καὶ εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοίσας,
 295 Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἱῆς Δαναῶν ταχυπώλων.
 Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐὼν ἄγγελον εἰρύοπα Ζεὺς,
 Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελόλμην
 Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἵεναι, μάλα περ μεμαῶτα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοειδής·
 300 Ὡ γύναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐφιεμένη ἀπιθήσω.
 Ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἷ κ' ἐλέησῃ.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὦτρυν' ὁ γεραιός,
 Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῖναι ἀκήρατον· ἥ δὲ παρέστι,
 Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἄμα χερσὶν ἔχουσα.
 305 Νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἱὲς ὑλόχοιο·
 Εὐχεται ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,

Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα·

Ζεῦ πάτερ, ἴδῃθιν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!

Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἔλθεῖν ἢ δ' ἐλεεινόν·

310 Πέμπων δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε σοι αὐτῷ

Φίλιатов οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,

Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,

Τῷ πῖσυνος ἐπὶ νῆας ἰὼ Δαναῶν ταχυπώλων.

Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς.

315 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,

Μόρφνον, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.

Ὅσση δ' ὑπορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται

Ἀνέρος ἀφνειοῖο, εὐκλήϊς, ἀραρυῖα·

Τόσς ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἔσαν πτερὰ· εἷσατο δέ σφιν

320 Δεξιὸς αἶψας ὑπὲρ ἄστεος. οἱ δὲ ἰδόντες

Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.

Σπερχόμενος δ' ὁ γεραῖος ἐοῦ ἐπεβήσετο δίφρου·

Ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.

Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην,

325 Τὺς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὀπισθεν

Ἴπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευεν

Καρπαλλίμως κατὰ ἄστν· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο

Πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὥσθι θάνατόνδε κιώντα.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδλίον δ' ἀφίκοντο,

330 Οἱ μὲν ἄρ' ἄφορροὶ προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,

Παῖδες καὶ γαμβροί. τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν',

Ἐς πεδλίον προφανέντε· ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα.

Αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ηὔδα·

Ἑρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστα γε φίλτατόν ἐστιν

335 Ἀνδρὶ ἐταιρίσσαι, καὶ τ' ἔκλυες, ὧ κ' ἐθέλησθα·

Βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν

Ὡς ἄγαγ', ὥς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τε τοήσῃ

Τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλείωνάδ' ἰκέσθαι.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργειφόντης·

340 Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,

Ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρῇν,

Ἴδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·

Εἶλετο δὲ ῥάβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,

Ὡν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·

345 Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.

Αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανε·

Βῆ δ' ἰέναι, κούρω αἰσυρητῆρι ἑοικώς,

Πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεσιάτη ἦβη.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρέξ Ἴλοιο ἔλασαν,

- 260 Στήσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν,
 Ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.
 Τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κήρυξ
 Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε·
 Φράζεο, Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.
 265 Ἄνδρ' ὀρώω· τάχα δ' ἄμμε διαφράϊσεσθαι οἶω.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἥ μιν ἔπειτα
 Γούνων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἶ κ' ἐλέησῃ.
 Ὡς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δείδισ δ' αἰνῶς·
 Ὅρθαι δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν·
 270 Στῆ δὲ ταφών· αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν,
 Χεῖρα γέροντος ἰλὼν, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·
 Πῆ, πάτερ, ὦδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτι θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 Οὐδὲ σύγ' ἔδδειςας μένεα πνείοντας Ἀχαιοὺς,
 275 Οἳ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν;
 Τῶν εἴ τίς σε ἰδοίτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Τοσσάδ' ὄνειάτ' ἄγοντα, τίς ἂν δὴ τοι νόος εἴη;
 Οὐτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δὲ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
 Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 280 Ἄλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ρέξω κακά, καὶ δέ κεν ἄλλον
 Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλῳ δὲ σε πατρὶ εἴσκω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 Οὕτω πῆ τάδε γ' ἐστί, φίλον τέκος, ὥς ἀγορεύεις.
 Ἄλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
 285 Ὃς μοι τοιόνδ' ἦκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
 Αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγῆτός,
 Πέπνυσαι τε νόῳ, μακάρων δ' ἐξ ἐσσι τοκῆων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν εἵπες·
 290 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Ἥε πῃ ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 Ἄνδρας ἐς ἄλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μέμνη;
 Ἥ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἥλιον ἱρὴν
 Δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὄριστος ὄλωλεν
 295 Σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 Τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἐξ ἐσσι τοκῆων,
 Ὃς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἐνισπες;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 300 Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, καὶ εἴρεαι Ἑκτορα δῖον.
 Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείῳ
 Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσας

- Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὄξϋ χαλκῷ.
 Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεύς
 395 Εἶα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρεΐωνι.
 Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἤγαγε νηὺς εὐεργής.
 Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἐστὶ Πολύκτωρ.
 Ἀφνειὸς μὲν ὄδ' ἐστί, γέρον δέ δή, ὡς σύπερ ὦδε.
 Ἐξ δὲ οἱ νῆες ἔασιν, ἐγὼ δὲ οἱ ἑβδομός εἰμι.
 400 Τῶν μετὰ παλλόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἔπεσθαι.
 Νῦν δ' ἤλθον πεδίοιο δ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
 Θήσονται περὶ ἄστν μάχην ἑλίκωπες Ἀχαιοί.
 Ἀσχαλόωσι γὰρ οἶδε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
 Ἰσχεῖν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.
 405 Τὸν δ' ἠμείβει ἔπειτα γέρον Πρίαμος Θεοειδής·
 Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 Εἰς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
 Ἥ ἔτι παρ νήεσσιν ἐμὸς παῖς, ἦέ μιν ἤδη
 Ἥσι κυσὶν μελεῖσσι ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς·
 410 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 ὦ γέρον, οὐπω τόνγε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί.
 Ἀλλ' ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηῖ
 Αὐτως ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτῃ δὲ οἱ ἦώς
 Κεῖμένῳ, οὐδέ τί οἱ χρῶς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαῖ
 415 Ἔσθουσ', αἶ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 Ἥ μὲν μιν περὶ σῆμα ἐοῦ ἑτάροιο φίλοιο
 Ἐλκει ἀκηδέστω, ἦώς ὅτε διὰ φανήῃ·
 Οὐδέ μιν αἰσχύνει· θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθών,
 Οἶον ἑρσήεις κεῖται, περὶ δ' αἶμα νένιπται,
 420 Οὐδέ ποθι μιαιρός· σὺν δ' ἔλκει πάντα μέμυκεν,
 Ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
 Ὡς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ νῆος ἑῆος,
 Καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 425 ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
 Ἀθανάτοισ'· ἐπεὶ οὐποτ' ἐμὸς παῖς, εἴποτ' ἔην γε,
 Αἰήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
 Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴση.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλειςον·
 430 Αὐτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν,
 Ὅφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκωμαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργειφόντης·
 Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
 Ὅς με κέλειαι σέο δῶρα παρέξ Ἀχιλλῆα δέχεσθαι.
 435 Τὸν μὲν ἐγὼ δειδοικα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι

- Συλεύειν, μή μοι τι κακὸν μετόπισθα γένηται.
 Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καὶ καὶ κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην,
 Ἐνδυκέως ἐν νηϊ̃ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων.
 Οὐκ ἂν τίς τοι, πομπὸν ὀνοσσάμενος, μαχέσαιο.
 440 Ἴη, καὶ ἀναΐξας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
 Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἥνία λάζετο χερσίν.
 Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἦϋ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύργους τε γεῶν καὶ τάφρον ἱκοντο,
 Οἱ δὲ νέον περὶ δόρυπα φυλακτῆρες πονέοντο.
 445 Τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος, Ἀργεϊφόντης,
 Πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,
 Ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἄγλαα δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
 Τψηλὴν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
 450 Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρειψαν,
 Λαχνήεντι ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες.
 Ἀμφὶ δὲ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι
 Σταυροῖσιν πυκινοῖσι· θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλῆς
 Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί,
 455 Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
 Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος·
 Δὴ ῥα τόθ' Ἑρμείας ἐριούνιος ὦξε γέροντι,
 Ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλεΐωνι,
 Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε·
 460 ὦ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
 Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατήρ ἅμα πομπὸν ὅπασσεν·
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλλῆος
 Ὀφθαλμοὺς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δὲ κεν εἴη,
 Ἀθάνατον θεὸν ὦδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
 465 Τύνη δ' εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλεΐωνος,
 Καὶ μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἡϋκόμοιο
 Λίσσεο καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 Ἑρμείας· Πρίαμος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 470 Ἰδαῖον δὲ κατ' αὐθι λίπεν· ὁ δὲ μέμνεν ἐρύκων
 Ἴππους ἡμιόνους τε· γέρων δ' ἐθὺς κίεν οἴκου,
 Τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἴζεσκε, Διὶ φίλος· ἐν δὲ μιν αὐτὸν
 Εὐρ'· ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθείλατο· τῷ δὲ δύ' οἶω,
 Ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος, ὄζος Ἄρης,
 475 Ποίπνυον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς,
 Ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
 Τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στάς
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας

- Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἳ οἱ πολέας κτάνον υἷας.
 480 Ὡς δ' ὅτ' ἄν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅς τ' ἐνὶ πάτρῃ
 Φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξέκετο δῆμον,
 Ἄνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας.
 Ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα.
 Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
 485 Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν.
 Μνησai πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τηλέικου, ὥς περ ἐγὼν, ὅλοῦ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 Καὶ μὲν πού κείνον περυναίεται ἀμφὶς ἐόντες
 Τείρουσ', οὐδέ τίς ἐστιν ἀρήν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι.
 490 Ἄλλ' ἥτοι κείνός γε, σέθεν ζῶοντος ἀκούων,
 Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἥματα πάντα
 Ὀψεσθαι φίλον υἱόν, ἀπὸ Τροίηθι μολόντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖφθαι.
 495 Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν.
 Ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἱῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 Τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
 Τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 Ὅς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυντο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς,
 500 Τὸν σὺ πρόωγν κτείνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
 Ἐκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 Λυσόμενος παρὰ σείῳ, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 Ἄλλ' αἰδεῖο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
 Μνησάμενος σοῦ πατρὸς· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,
 505 Ἐτλην δ', οἷ' οὐπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
 Ἄνδρὸς παιδοφόνῳ ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγασθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὕψ' ἱμερον ὤρσει γόοιο
 Ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
 Τὼ δὲ μνησαμένῳ, ὃ μὲν Ἐκτορος ἀνδροφόνῳ,
 510 Κλαῖ' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔλυσθεις.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἰὸν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτὲ
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 [Καὶ οἱ ἀπὸ πρᾶπιδων ἦλθ' ἱμερος ἠδ' ἀπὸ γυῖων,]
 515 Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
 Οἰκτείρων πολὺν τε κύρη, πολὺν τε γένειον.
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Ἄ δειλ', ἣ δὴ πολλὰ κακ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 520 Ἄνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 Τίτας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.

- Ἄλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξεν ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπης
 Ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ.
 Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
 625 Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 Ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσιν.
 Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει,
 Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ, ἐάων·
 Ἦ μὲν κ' ἀμμίξας δολῇ Ζεὺς τερπικέραννος,
 630 Ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
 Ἦ δέ κε τῶν λυγρῶν δολῇ, λωβητὸν ἔθηκεν·
 Καὶ ἡ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διαν ἐλαύνει·
 Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 Ὡς μὲν καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
 635 Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
 Ὀλβῳ τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
 Καὶ οἱ θνητῷ ἔοντι θεῶν ποίησαν ἀκοιτιν·
 Ἄλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅτι οἱ οὔτε
 Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων.
 640 Ἄλλ' ἓνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόν γε
 Γηράσκοντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 Ἡμαὶ ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἦδὲ σὰ τέκνα.
 Καὶ σέ, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
 Ὅσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἔργει,
 645 Καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων,
 Τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἰάσι φασὶ κεκάσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωνες,
 Αἰεὶ τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·
 Ἄνοχεο, μηδ' ἄλλαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
 650 Οὐ γάρ τι πρῆξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἑῷος,
 Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθαι.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεριδής·
 Μὴ μέ πω ἐς θρόνον ἵξε, Διοτρεφίς, ὅφρα κεν Ἐκτωρ
 Κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα
 655 Λῦσον, ἔν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
 Πολλά, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
 Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.
 [Αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὄρῃν φάος Ἡέλιοιο.]
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 660 Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοεῶ δὲ καὶ αὐτὸς
 Ἐκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 Μήτηρ, ἥ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος.
 Καὶ δέ σε γιγνώσκω, Πρίαμε, φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις,
 Ὅτι θεῶν τίς σ' ἤγε θεῶας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- 665 Οὐ γάρ κε τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἥβων,
 Ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἄν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆας
 Ρεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
 Τῷ νῦν μή μοι μάλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης·
 Μῆ σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἑάσω,
 670 Καὶ ἰκέτην περ ἐόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς.
 Ὡς ἔφαι· ἔδδειςεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπέθιτο μῦθον.
 Πηλεΐδης δ' οἴκοιο, λέων ὥς, ἄλτο θύραζε,
 Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύο θεράποντες ἔποντο,
 Ἥρως Αὐτομέδων ἦδ' Ἀλκιμος, οὓς ῥα μάλιστα
 675 Τί' Ἀχιλεὺς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 Οἱ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε,
 Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·
 Καδ δ' ἐπὶ δίφρου εἶσαν· ἐϋξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
 Ἥρην Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
 680 Καδ δ' ἔλιπον δύο φάρε', εὐννητιὸν τε χιτῶνα,
 Ὅφρα νέκυν πυκάσας δῶη οἴκόνδε φέρεσθαι.
 Δμῶας δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφὶ τ' ἀλειψαι,
 Νέσφιν ἀειράσας, ὥς μὴ Πρίαμος ἴδοι νύον·
 Μῆ ὁ μὲν ἀχνυμένην κραδίη χόλον οὐκ ἐρύσαιτο,
 685 Παῖδα ἰδὼν, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ,
 Καὶ ἡ κατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτῃται ἐφετμάς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαί λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἦδ' ἐ χιτῶνα,
 Αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν αἶερας,
 690 Σὺν δ' ἑταροὶ ἦειραν ἐϋξέστην ἐπ' ἀπήνην.
 Ῥμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηγεν ἑταῖρον·
 Μῆ μοι, Πάτροκλε, σχυδμαινέμεν, αἶ κε πύθῃαι
 Εἰν Ἀΐδός περ ἐών, ὅτι Ἐκτορα δίον ἔλυσα
 Πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι αἰκέα δῶκεν ἄποινα·
 695 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσος ἐπέοικεν.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦϊε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Ἔξετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, ἔνθεν ἀνέστη,
 Τοίχου τοῦ ἑτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον·
 Τῖός μὲν δὴ τοι λέλυται, γέρον, ὥς ἐκέλευες,
 700 Κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ'· ἅμα δ' ἡοῖ φαινομένηφιν
 Ὅψεται αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
 Καὶ γάρ τ' ἡὔκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
 Τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
 Ἐξ μὲν θυνατέρες, ἔξ δ' υἱεὶς ἡβώοντες.
 705 Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
 Χωόμενος Νιόβη, τὰς δ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 Οὐνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρήνῳ·

- Φῆ δοιῶ τεκέειν, ἥ δ' αὐτὴ γέινατο πολλούς·
 Τῷ δ' ἄρα, καὶ δοιῶ περ έόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
 610 Οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέαιτ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
 Κατθάψαι· λαούς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
 Τούς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίῳνες.
 Ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
 Νῦν δὲ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὖρεσιν οἰοπόλοισιν,
 615 Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνάς
 Νυμφάων, αἵτ' ἄμφ' Ἀχιλῶϊον ἐρρώσαντο,
 Ἐνθα, λίθος περ έοῦσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, δῖε γεραιέ,
 Σίτου, ἐπειτὰ κεν αὐτὲ φίλον παῖδα κλαίοιςθα,
 620 Ἴλιον εἰς ἀγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.
 Ἡ, καὶ ἀναΐξας ὅιν ἄργυφον ὤκυσ Ἀχιλλεύς
 Σφάξ'· ἔταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
 Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελοῖσιν,
 Ὀπιτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 625 Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἐλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Ἴητοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα,
 630 Ὅσος ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἅντα ἐώκει.
 Αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πριάμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
 Εἰσορόων ὅψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὀρόωντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 635 Λέξον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφές, ὅφρα κεν ἦδη
 Ἐπνῶ ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
 Οὐ γάρ πω μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 Ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·
 Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
 640 Αὐλῆς ἐν χόρτοις κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
 Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἵθοπα οἶνον
 Λαυκανίης καθήηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμεν.
 Ἡ ῥ', Ἀχιλλεύς δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν,
 Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 645 Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέυσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθε ἔσασθαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 Αἶψα δ' ἄρα στορέισαν δοιῶ λίχε' ἐγκορέουσαι.
 Τὸν δ' ἐπικεκομμένων προσέφη πόδας ὤκυσ Ἀχιλλεύς·
 650 Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μή τις Ἀχαιῶν

- Ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουλευφόρος, οἷτε μοι αἰεὶ
 Βουλὰς βουλευούσι παρήμενοι, ἧ θέμις ἐστίν·
 Τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μάλιναν
 Αὐτίκ' ἄν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 655 Καὶ κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἑκτορα δῖον,
 Ὅφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 660 Εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἑκτορι δῖῳ,
 Ὡδὲ κέ μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 Οἶσθα γάρ, ὥς κατὰ ἄστνυ ἐέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
 Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
 Ἐννῆμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοάοιμεν,
 665 Τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινυτό τε λαός·
 Ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν,
 Τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίζομεν, εἵπερ ἀνάγκη.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρχης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἔσται τει καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὥς σὺ κελεύεις.
 670 Σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 Ἐλλαβε διξιτερήν, μήπως δείσει ἐνὶ θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
 675 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
 Τῷ δ' ἄρ Βρισηῖς παρελεξατο καλλιπάρῃος.
 Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἵπποκορυσταὶ
 Εὐδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
 Ἄλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 680 Ὅρμαινοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 Νηῶν ἐκ πέμπειε, λαθὼν ἱερούς πυλαωρούς.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ γέρον, οὐ νύ τι σοίγε μέλει κακόν, οἷον ἔθ' εὐδεις
 Ἀνδράσιν ἐν δηῖτοισιν, ἐπεὶ σ' εἵασεν Ἀχιλλεύς.
 685 Καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας·
 Σεῖο δέ κε ζωοῦ καὶ τρεῖς τόσα δοῖεν ἄποινα
 Παῖδες τοῖ μετόπισθε λελειμμένοι, αἳ κ' Ἀγαμέμνων
 Γνώῃ σ' Αἰρείδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφαι· ἔδδειςεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη.
 690 Τοῖσι κ' δ' Ἑρμείας ζεύς ἵππους ἡμιόνους τε·
 Ῥίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδὲ τις ἔγνω.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἶσον εὐϋρρεῖος ποταμοῖο,
 [Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,]

- Ἑρμῆας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.
 695 Ἡὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 Οἱ δ' εἰς ἄστν ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
 Ἴππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδὲ τις ἄλλος
 Ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν·
 Ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρῃ, ἱκέλῃ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
 700 Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν,
 Ἔσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην·
 Τὸν δ' ἄρ' ἔφ' ἡμιόνων ἶδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν·
 Κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστν·
 Ὅψεσθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἐκτορ' ἰόντες,
 705 Εἴποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκ ρουτήσαντι
 Χαίρετ'· ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν, παντί τε δήμῳ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπετ' ἀνήρ,
 Οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀάσχειον ἵκετο πένθος·
 Ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.
 710 Πρῶται τόνγ' ἄλοχός τε φίλῃ καὶ πότνια μήτηρ
 Τιλλέσθην, ἐπ' ἅμαξαν εὐτροχον αἶξασαι,
 Ἀπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.
 Καὶ νῦν κε δὴ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
 Ἐκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
 715 Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρον λαοῖσι μετηύδα·
 Εἴξατέ μοι, οὐρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἀσεῖσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δῶματα, τὸν μὲν ἔπειτα
 720 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδούς,
 Θρήνων ἐξάρχους, οἵτε στονόευσαν ἀοιδὴν
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 Τῇσιν δ' Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
 725 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καὶ δέ με χήρην
 Λείπεις ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὐτῷς,
 Ὀν τέχομεν σὺ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἶω
 Ἥβην ἔξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 Πέσσειται. ἦ γὰρ ὀλωλας ἐπίσκοπος, ὅσπερ μιν αὐτὴν
 730 Ῥύσκειν, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνάς καὶ νήπια τέκνα·
 Αἰ δὴ τοι τύχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσιν,
 Καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἦ ἔμοι αὐτῇ
 Ἐψαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
 Ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου· ἦ τις Ἀχαιῶν
 735 Ῥίψει, χειρὸς ἐλὼν, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 Χωόμενος, ὃν δὴ πού ἀδελφεὺν ἔκτανεν Ἐκτωρ,

- Ἡ πατέρ', ἥε καὶ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν ὁδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὔδας.
 Οὐ γὰρ μέλιχος ἔσκε πατήρ τεὸς ἐν δαΐ λυγρῇ·
 740 Τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ.
 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἔκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείπεται ἄλγεα λυγρά.
 Οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας·
 Οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὔτε κεν αἰεὶ
 745 Μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσα.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες·
 Τῇσιν δ' αὖθ' Ἑκάβη ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων!
 Ἡ μὲν μοι ζωὸς περ ἐὼν, φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
 750 Οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴση.
 Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμούς πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεὺς
 Πέρνασχ', ὅντιν' ἔλεσκε, πέρην ἄλὸς ἀτρυγέτοιο,
 Ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Ἀῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
 Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκεϊ χαλκῷ,
 755 Πολλὰ φυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ' ἐτάροιο,
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δὲ μιν οὐδ' ὥς
 Νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 Κεῖσαι, τῷ ἔκελος, ὄντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιοχόμενος κατέπεφνε.
 760 Ὡς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἄλλαστον ὄρινεν.
 Τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ θαέρων πολὺ φίλτατε πάντων!
 Ἡ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 Ὃς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὥς πρὶν ὠφελον ὀλέσθαι!
 765 Ἦδη γὰρ νῦν μοι τόδ' εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν,
 Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
 Ἄλλ' οὐπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον·
 Ἄλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
 Δαέρων, ἥ γαλόων, ἥ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 770 Ἡ ἔκυρή — ἔκυρὸς δὲ, πατήρ ὥς, ἥπιος αἰεὶ —
 Ἄλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,
 Σῆ τ' ἀγανοφροσύνη καὶ σοὶς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.
 Τῷ σέ θ' ἄμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἀχνυμένη κῆρ·
 Οὐ γὰρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 775 Ἡπιος, οὐδέ φίλος· πάντες δέ με πεφρίκασιν.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.
 Λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Ἀξέτε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδὲ τι θυμῷ
 Λείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἡ γὰρ Ἀχιλλεὺς

- 780 Πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
Μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτῃ μόλῃ Ἴωϊς.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξισιν βόας ἡμιόνους τε
Ζεύγνυσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἤγερέθοντο.
Ἐννῆμαρ μὲν τόλγα ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
- 790 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη φαισίμβροτος ἡώς,
Καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον Θρασύν Ἑκτορα δακρυχέοντες,
Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
Ἴημος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἴωϊς,
Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἑκτορος ἔγρετο λαός.
- 790 [Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερεθον, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἶθοπι οἴνῳ
Πᾶσαν, ὅπόσπον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
Ὅσιέα λευκὰ λέγοντο κασιγνητοὶ θ' ἑταροὶ τε,
Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατεΐβετο δάκρυ παρειῶν.
- 795 Καὶ τύγε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,
Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλῃν κάππετον θέσαν· αὐτὰρ ὕπερθε
Πυκνῶϊσιν λάεσσι κατεατόρεσαν μεγάλοισιν·
Ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντῃ,
- 800 Μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· ἵ' τὰρ ἔπειτα
Εὐ συναγειρόμενσι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
Δώμασιν ἐν Ἠριάμοιο, Διοτρεφέος βασιλῆος.
Ὡς οἷον ἀμωῖεπον τάφον Ἑκτορος ἱπποδάμοιο.

NOTES.

NOTES.

PRELIMINARY REMARKS.

THE first authentic date in Greek chronology is the Olympiad of Coræbus, B. C. 776. The Ionic migration took place one hundred and forty years after the fall of Troy. The interval between these events chronologists have no means of determining; the precise date, therefore, of the war of Troy, on which the Homeric poetry is founded, it is impossible, by any combinations or calculations, to establish. The chronology of Eratosthenes, as stated by Clemens and explained by Clinton (*Fasti Hellenici*, Vol. I., p. 124), places the fall of Troy in the year B. C. 1183. Apollodorus gives the same, and he is followed by Diodorus, excepting that, by a slight difference in the mode of calculation, the latter adds one year to the era; and this, viz. 1184, is the date which is commonly received. Newton, however, brings it down to B. C. 904. Taking the statements made by Isocrates respecting the Return of the Heracleidæ in three of his orations, — Archidamus, the Panathenaicus, and that on Peace, — and adding to them eighty years for the interval between that event and the Trojan war, Mr. Clinton obtains dates varying from that of Eratosthenes by forty or fifty years. The fall of Troy is fixed by the Parian Marble at B. C. 1209; by a calculation founded on the statements of Herodotus (II. 145) at 1260 or 1270, and as deduced from the Life of Herodotus at B. C. 1270. Perhaps, if we assume the first quarter of the twelfth century B. C. as the period within which the Trojan war took place, we shall come as near the actual date as can ever be expected.

The Heroic age is commonly regarded as embracing the period between the first known appearance of the Hellenes in the north of Greece, and the return of the Greeks from Troy. The personages, whose names and exploits fill up the real and fabulous history of this age, are called *heroes*, — an epithet of honor, but of doubtful etymology. In Homer we find it given to leaders, kings, and priests, seemingly implying nobility of descent. The wars, expeditions, and adventures of this legendary age are the principal material out of which the creations of Greek poetry arose. In this age lived Bellerophon and Perseus; in this age, Hercules performed his marvellous deeds, and Theseus rivalled him in heroism, besides being the first political reformer;

Minos established his commonwealth in Crete; the deadly war between Thebes and Argos, more than once afterwards the subject of tragedy, was waged; the Argonautic expedition, and its story of love, desertion, and murder, took place, — adventures as renowned as the tale of Troy itself; and then the events which the genius of epic song has emblazoned with unequalled glories, the beginning, the progress, and the end of the war which laid the capital of Priam in ashes, and filled the states of victorious Greece with revolution, disaster, and woe. The fates of the great families, whose names and sufferings fill this part of the Heroic age, are familiar to us in the masterpieces of Attic tragedy.

To go back a few steps in the Heroic history. The celebrated hero Perseus was the ancestor, removed by three degrees, of Hercules, whose mother, Alcmena, was a granddaughter of Perseus. Before the birth of Hercules, his parents were forced by Sthenelus, another son of Perseus, to quit Mycenæ, and take refuge in Thebes. In this way, the legitimate heir to the throne of Mycenæ became, by birth, a Theban. Sthenelus reserved Mycenæ and Tiryns, and bestowed Midea on Atreus and Thyestes, the sons of Pelops. Eurystheus, the predestined enemy of Hercules, succeeded his father Sthenelus, and, after the death of Hercules, pursued his children, who fled for refuge into Attica. The implacable chieftain demanded their surrender of Theseus, the Athenian monarch, and an invasion of the Attic territory was the consequence of his refusal. The army of Eurystheus was defeated, and he himself fell by the hand of Hyllus, the eldest son of Hercules. Atreus, the uncle of Eurystheus, succeeded him on the throne. His sons were Agamemnon and Menelaus, the famous leaders of the Grecian armament in the war of Troy. Agamemnon succeeded Atreus; and his brother Menelaus, having married Helen, the daughter of Tyndareus, king of Laconia, became, by the resignation of his father-in-law, master of that country. Thus the house of Pelops rose to great splendor and power. Their dominions were richer and more extensive than had as yet fallen to the lot of any princely family in the Heroic times; but their subsequent calamities afforded the poets a favorite theme for pathetic delineations of human sorrows and solemn reflections upon the shifting destinies of man. As one of them sings: —

“For, when a house is whelmed by heavenly wrath,
Woe never fails, but steals from age to age;
As when the billow, urged by Thracian blasts
And rolled across the sea-swept Erebus,
Upheaves the dark and tempest-driven sand
From the abysses underneath the sea,
And the lashed shores reëcho with the sound.”

Of the institutions belonging to the earlier portions of the Heroic age we know but little, except so far as they are shadowed out in the descriptions of Homer. A warlike race of nobles appear to have overspread the country, without any very violent revolutions ; and the institution of slavery existed in very remote antiquity. In the petty wars between rival states, and in the piratical expeditions, which had an almost exact parallel in the adventures of the Northern sea-kings, captives were constantly taken, and generally reduced to domestic servitude. The princely houses traced their origin to the gods, and rested on this high genealogy a part of their claims to superiority over the common freemen ; yet mere illustrious birth was not sufficient to secure a permanent influence and control. The chief was called upon to lead the armies in war, and to stand among the foremost in battle. His personal presence must be imposing, by a robust frame and lofty stature ; he must awe his troops by his fiery eye, and stir them up by his sonorous voice, as by the sound of a trumpet ; he must surpass them by his skill in martial exercises, his patience under fatigue, and his love of hazardous enterprises.

The only form of government known in the Heroic age was the kingly. Aristotle declares it to have had its origin in the free choice of the people, who conferred the royal office in honor of distinguished public services. If this assertion is correct, the Heroic times have been but repeated in the history of the Germanic tribes, and in the origin of most of the monarchies of modern Europe. But if the monarchical form sprang up in this manner, it soon became hereditary, through the influence and the increasing power of some distinguished families. The later forms of the Heroic government exhibit the people divided into smaller bodies, which may be called tribes and clans, growing, it is likely, out of the simplest combinations of social life, and each having originally a patriarchal head. This feature, also, has been repeated in modern history. The sacrifices performed by the chiefs and kings continued, from the remotest times, to be their bond of union. The officiating at these sacrifices, the command in war, and the administration of justice were the three principal functions of the Heroic kings ; but their powers, in these three respects, are not defined with much accuracy. We may naturally suppose that the authority of a military leader, in warlike expeditions, would be more ample and imperative than that of a priest officiating at solemn national sacrifices, and merely representing the people over whom he presided. It would appear from the representation on the shield of Achilles, that justice was administered by an assembly of elders. Taking this description as a true picture of Heroic manners, we must suppose that the judicial function was not uniformly exercised by the king, — at least, personally. Other passages exhibit the king as presiding

over the assembled chiefs and elders, and pronouncing sentence in the name and with the assent of the whole body. In general, the kings appear to have transacted no official business without the sanction of the chiefs, and sometimes of the chiefs and the people together. Even in the camp, Agamemnon calls together the whole army, on great occasions ; and popular assemblies in times of peace transacted affairs of every description. With such indefinite powers, it is plain that the royal authority must have varied perpetually with the personal qualities of the individuals who held it. It furnished ample means for personal aggrandizement in the hands of an ambitious and able leader. Telemachus, in the *Odyssey*, says, with much simplicity, "It is no bad thing to be a king ; his house grows rich at once, and himself more honored." A portion of land was set apart for the royal service ; ample presents were bestowed upon the king, and, in fact, constituted an important part of his revenue. Even the administration of justice was paid for by gifts from the parties concerned.

As to the principles on which the government was maintained and individual rights protected, we must not look for that regularity and order and certainty, in the Heroic age, that we expect to find in civilized communities, under whatever political forms, at present. Human and divine rights were not established by any thing like legislative assemblies, but grew up from long-continued usage, judicial decisions, and the principles of natural equity. But, in the absence of any established power to enforce them, the fear of divine anger and the force of public opinion must obviously have been the chief restraints upon the insolence of the rich and great. No public notice was taken of private feuds, unless the parties agreed to submit to the award of the tribunals. In quarrels which tended to disturb the public peace, the community interfered so far as to compel the injured party to accept a customary compensation from the aggressor. Even the blood of a murdered kinsman might be atoned for at a stipulated price. Herodotus describes a practice among the Lydians and Phrygians, according to which the manslayer withdrew into a foreign land, and remained there until he had been purified by expiatory rites. The fugitive was shielded from injury by the sanctity with which his person was supposed to be surrounded. The story of Orestes, who was pursued by the Furies after the assassination of Clytemnestra, is a good illustration of the religious instinct with which the ancient Greek shrank from the pollution of blood, especially the blood of kindred, and the solemn expiations by which such a crime was to be atoned. If the rights of individuals were thus slenderly protected, the mutual rights of independent states were even less definitely settled. Individuals of two tribes or nations, not in close alliance or amity with each other, made no scruple to exercise hostilities and retali-

ations. Piracy, according to Thucydides, was universally an honorable occupation. Yet sometimes neighbouring states united for religious or political purposes, and an imperfect feeling of national unity early pervaded the Hellenic tribes; and the contrast between Greek and Barbarian, which afterwards grew so marked and broad, in the pride of national enthusiasm, began to show itself, but only in the Hellenic consciousness of possessing a more harmonious language.

In tracing the manners of the Heroic age, no trait is more striking and more honorable to the Grecian character than the institution of marriage, in the form of monogamy. The relations of the sexes were not marked by that refinement which Christianity has imparted to modern manners, yet the pictures presented to us in the *Iliad* and *Odyssey* are by no means unpleasing, even compared with the manners of our own times. The beautiful scenes between Hector and Andromache; the passionate love of Achilles for Briseis; the nuptial rejoicing described in the *Iliad*; the dance of youths and virgins; the lovely but guilty Helen, whom the consciousness of her error never leaves; the exquisitely drawn character of the Phæacian princess Nausicaa, whose maiden modesty, filial tenderness, and simple womanly delicacy make her one of the noblest creations in the whole circle of ancient poetry; the conjugal devotion and unwavering fidelity of Penelope; the queenly Arete, wife to King Alcinoüs, who shared his power, and whom the people gazed upon as a goddess whenever she walked abroad; are poetical creations, it is true, but must have been borrowed from actual life. They are unquestionably bright and glowing transcripts of individual qualities with which the poet was himself familiar, and by which his noblest strains were inspired. But, on the other hand, the simplicity of Heroic life sanctioned many customs which aftertimes rejected, and imposed upon women many tasks that were afterwards performed by slaves. The princess carried the urn, and drew water from the river with her own hands. The first meeting of Odysseus with Nausicaa was on a washing-day, when the princess and her Phæacian maids had gone to the river to perform the very necessary but not very romantic task of cleansing her father's and brothers' soiled clothes. Other services, still more at variance with modern notions of refinement, appear to have been performed by maidens of the highest rank. Nestor's daughter assists Telemachus in bathing, anointing, and dressing; and Odysseus accepts the same kind of attendance in the house of Alcinoüs. In marriage contracts, the father's authority seems to have been absolute, and the agreement was ratified by the mutual exchange of presents, according to the wealth of the parties. If the contract was broken by the wife's infidelity, the presents received by her friends were restored; but if she was

forced to return to her father, without her own fault, she was allowed to carry back her portion with her.

It has been remarked, that "one of the noblest and most amiable sides of the Greek character is the readiness with which it lent itself to contract intimate and durable friendships; and this is a feature no less prominent in the earliest than in later times." The friendships of Hercules and Iolaus, of Theseus and Peirithoüs, of Orestes and Pylades, of Achilles and Patroclus, are renowned in European poetry. Some of the most passionate scenes in the *Iliad* delineate the sorrow of Achilles for the death of his friend and companion in arms.

Another feature of the Heroic age, and, indeed, characteristic of that state of society, was the tie of hospitality. Many pleasing illustrations of this occur in the *Odyssey*. The stranger appears at the threshold of a princely house. He is received with open arms; no question is asked, until he has partaken of the hospitable cheer immediately set before him by the master. Thus Athene, in the form of Mentor, is received by Telemachus. Thus Telemachus is welcomed at Pylos, by Nestor, who coolly asks him, after the banquet is over, "Whether he is voyaging upon some business, or only roaming over sea, like a pirate, bearing mischief to others." Thus Odysseus is treated in the delightful scenes at the court of King Alcinoüs. The laws of hospitality are enforced still more strongly, in the *Odyssey*, by the belief that the gods themselves sometimes visit the cities of men in the likeness of strangers; a thought expressed in the language of Scripture, "for some have entertained angels unawares." The connection of hospitality often bound together individuals and families of different and distant nations, and was transmitted from father to son, retaining its sacred meaning from generation to generation. In one of the battles of the *Iliad*, an Argive and a Lycian hero are restrained from rushing into single combat by the accidental discovery that this hereditary bond exists between them. They pledge mutual friendship, and ratify it by an exchange of arms. In short, the tie of hospitality was the freemasonry of the Heroic age.

Closely connected with this topic is that of the convivial usages of the Greek Heroic age. These are all described with admirable simplicity, both in the *Iliad* and *Odyssey*, and they agree in many points with patriarchal customs anciently existing, and others still preserved, in the East. "The Hero and the Patriarch," says Coleridge, "are substantially coeval; but the first wanders in twilight, the last stands in the eye of Heaven. When three men appeared to Abraham in the plains of Mamre, he ran from the tent-door to meet them, brought them in, directed Sarah to make bread, fetched from the herd himself a calf, tender and good, dressed it, and set it before

them ; when Ajax, Odysseus, and Phoenix stand before Achilles, he rushes forth to greet them, brings them into the tent, directs Patroclus to mix the wine, cuts up the meat, dresses it, and sets it before the ambassadors. The son of Peleus sits down to eat, and the sons of Jacob sat also before Joseph ; the practice of reclining at meals, which afterwards became universal, was unknown to either." An expression in the Iliad, describing sacrifices, and feasts that followed them, —

ἀντὰρ ἴσσι κατὰ μηρί ἱένη καὶ σπλάγχχ' ἰπάσαντα, —

"but when the thighs were burned, and they had tasted the entrails," —

has puzzled critics not a little. These fastidious gentlemen, forgetting that heroes and patriarchs had stronger stomachs than themselves, have endeavoured to make *σπλάγχχια* mean every thing else except entrails — they have interpreted it heart, liver, lights, and kidneys, and many other things. A few years ago, Mr. Stephens, the American traveller, in the course of his wanderings, fell in with a patriarchal old Arab, who received him with great hospitality, killed a lamb and cooked it, and they all sat down together and *σπλάγχχ' ἰπάσαντα*, — feasted on the entrails, — with the keenest relish, just like the heroes at Troy.

The guests, it seems, were ranged along the walls of the banqueting-room, each with a table to himself. In the palace of Alcinoüs, who lived in more luxury than any other Heroic personage, the feast consisted of sheep, hogs, and oxen. Instead of drinking wine with his guests, the host sent a portion of his dish to their tables. Thus, in the seventh book of the Iliad, Agamemnon compliments Ajax with the whole backbone of an ox. Wine was used principally to make libations to the gods ; but the proper "ornaments" of a feast were the song and the dance. The minstrel was an indispensable personage at every entertainment, just like the bards at the baronial castles of the Middle Ages. Thus, Demodocus, at the feast with which Alcinoüs entertains Odysseus, sings a lay of the war of Troy that moves the heart of the unknown hero to tears. The dance is then exhibited by youths trained in the art, under the eye of judges appointed to control these amusements, and accompanied by the bard in a sportive lay. Other gymnastic exercises conclude the entertainment, amidst the applause of the spectators. All this is very much like the present Turkish and Egyptian customs, except that the dancers now employed by them are women, and the exhibition has become indecent, if the description of travellers is to be relied on.

The customs of war, as represented in the Iliad, are characterized by all the ferocity of a barbarous age. Quarter was never given in battle, except for the sake of ransom. The armor of the slain was al-

ways stripped off by the slayer; the naked corpse was the object of hard and bloody fighting; if the enemy gained possession of it, he deprived it of burial rites, — the heaviest calamity which could befall a Grecian soldier, — mutilated it, and exposed it to vultures and the wild beasts. The contests of the Greeks and Trojans over the body of Patroclus fill up no small portion of the *Iliad*; and the indignities inflicted by Achilles upon the corpse of Hector present one of the most revolting pictures of the atrocious usages of ancient warfare.

Religion is an important element in the character of every people. It has powerful bearings upon intellectual culture, the fine arts, and poetry. A picture of the Heroic age, without an outline of the religion of that age, would be very defective; and yet the subject is encompassed with so many difficulties, and the few facts known are so entangled in the theories of the learned, that a satisfactory view, in brief or at length, cannot be presented; — that view will probably come the nearest to being satisfactory, which is shortest. It is easy to invent a plausible explanation, in the absence of authenticated facts; and it is equally easy to refute that explanation by another just as good. It would be superfluous to recount all the theories of scholars and philosophers on this subject. A few leading ideas are all that I shall endeavour to suggest. In the first place, it appears that the mythologies of which we have any knowledge point to one great idea, which preceded them all, and constituted, in fact, their common point of departure, — and that is, the idea of the unity of God. It seems probable that monotheism is the fundamental religion of all mankind; the religion with which man began, and the religion with which he will end. In the Eastern religions, it was, without doubt, the great primeval idea. Whether it came from an original and direct revelation, or was an innate idea, or the earliest result of reflection, must be decided by each one according to his own theory of metaphysics and religion. From whatever source it was derived, it appears to be the only rational origin of all other religious opinions. But in Egypt and the Oriental nations, the great idea was lost sight of in the multitude of secondary ideas that were embodied in the popular mythologies. The degeneracy continued, until it seems to have reached its lowest point in the worship of brutes and in the practice of obscene religious rites. From the midst of this debasement, even as new forms of life and beauty spring from the midst of corruption, the old religion again arose, and was embodied in the theology of Moses and the Jews. But that portion of the original race, which overspread the North and the South of Europe, left the first abodes of man before this utter debasement took place. They carried with them from the highlands of Upper Asia the simple religious notions, and the primeval ceremonies by which religious feelings were uttered. The mythologies of

Northern Europe, of the ancient Germans, and of Greece bear a close family resemblance, and betray marks of a common parentage. They have gods with common attributes ; — there is an Apollo of the North, the god of song, and a Mars like the Grecian Ares, only more bloody. These mythologies were susceptible of numerous modifications, according to the different habits the diverging branches of the original wandering race were led to form, the climates to which they were subjected, and the scenery in which they lived. There are indications of monotheism running through the Homeric poetry. A not indistinct consciousness of this great truth appears to betray itself in incidental expressions, and to be shadowed out in many mythological allusions. The divine power is often spoken of in the abstract, or rather in the singular number, as God. It is true, that, in the supernatural machinery of the *Iliad*, Zeus often appears as the father of gods and men, to whose nod all beings and all things are subjected ; — this is an engrafting of the old idea upon the subsequent impersonations of nature. Again, Zeus appears as the successor of a more ancient dynasty of gods, whom he has dethroned, and in whose stead he reigns ; — and this is a dark revelation of preëxistent and less individualized religious conceptions. Again, Zeus appears to be himself subjected to a mysterious power, — a Fate, — scarcely named, and not described, except by a dread and mysterious attribute of irresistible strength, controlling the gods themselves. This shows the conflict between the old system and new creations of popular faith. In short, the cycle of religious ideas is continually revolving. We read the past in the history of the present. Simplicity precedes complexity, in one age as in another. Men begin with a belief in one God ; — a few ages pass, and they worship many gods. The polytheism of Egypt comes to a stand, and a new order springs up in the monotheism of Moses. The monotheism of Moses degenerates into a system of ceremonial rites and priestly observances, and then the original religion reappears, in a higher form, with stronger sanctions, in the teachings of Christ. But, despite these solemn sanctions, and this sublime purity which hallowed the first development of Christianity, the old process is renewed, and the Blessed Virgin and the whole calendar of saints tell again the story of heroes and demigods, and form a supernatural assemblage on a Christian Olympus.

To return to the Greeks. They sympathized deeply with every thing that was addressed to their senses. The imagination of the early Greek attributed life to all the objects by which he was affected, precisely as a child of lively sensibility creates from the tree, the stream, the wind, the storm, beings of conscious action. Every appearance of nature suggested to him the idea of supernatural power, and by degrees this power assumed, to his mind, the form of distinct personality, and was clothed with the attributes of his

own nature, but enlarged and idealized. Human passions and affections, also, prompting to kind or violent actions, would soon be regarded as independent powers, would be invested with names and personality, and share with the phenomena of external nature in popular veneration and religious worship. In a mountainous country, Pan, the shepherd-god, would naturally be worshipped; along the coasts, and on islands agitated by the eternal lashing of the ocean waves, temples and altars would be raised to Poseidon, the earth-shaker. Among a people advancing in the arts, the mysterious genius of improvement and discovery, embellishing civil life with its beautiful creations, and purifying it from the rudeness and licentiousness of the savage state, would be embodied in the lovely and majestic form of the virgin goddess Athene. The terrors of battle, the enjoyments of peace, the affections of domestic life, are by degrees all personified, until a mythology is formed, addressed to the imagination, and cherished in the popular heart. Then poets arise, and seize the already existing creations of superstitious faith, and make them agents in fictitious scenes. They animate them with new life, give them a new hold upon the popular heart, and connect them indissolubly with human affections, by assigning them an influence over the course of human affairs proportioned to their dignity. In this way, probably, the gods of Olympus gradually acquired their attributes and forms; so sprang up the Nymphs of the fountain, the stream, and the sea; so the Graces, the Dryads, the Furies, and all that beautiful assemblage of impersonations with which ancient poetry and art are alive. Homer and the poets who preceded him took up the popular mythology as they found it ready to their hands. They did not create it; they consecrated it to new uses, and gave it new charms in their songs. But, without doubt, the influence of poetry strengthened the hold of these imaginary personages over the popular mind, and gave a clearer outline to their several qualities and attributes. A regular national worship would thus grow up. A sort of established church, with ceremonies, sacred rites, solemn chants, sacrifices, and prayers, extended itself over the states of Greece.

The indications in Homer of an earlier and simpler belief have already been mentioned. The characters of his divinities confirm the preceding explanation of their origin. They are actuated by human passions and affections; they quarrel with each other, like angry men and women; they are bribed with gifts; they have their partialities and antipathies, their loves, jealousies, and hates; — all of which point to their origin in the nature of man. But the established church of Greece, though it had its foundation deep in popular feeling and faith, was soon impugned by the doubts and arguments of dissenters; and here again modern history supplies us an exact parallel with antiquity. The philosophers and thinking men could not fail to perceive the absurdities of

the national religion, considered as a system of morals and of religious faith but to call it in question would be to incur popular odium and the anathemas of the church. To avert this danger, they formed their esoteric schools, and professed openly the people's faith. The Sophists charged Socrates with introducing new gods, — in other words, with renouncing the old theology, — and the charge cost that great man his life.

The clear delineations of Homer enable us to form probably an accurate picture of the state of knowledge and of the arts in the Heroic age. The most general summary is all that can here be given. Greece, the *Ægean* Sea, the regions of Asia Minor, Egypt, seem to have embraced nearly the whole range of their geography. All beyond is dark and obscure. Their notions of distance may well excite a smile. The long voyage home from Priam's kingdom, which caused such anxiety in the Grecian councils, is now performed by the French steamers, with perfect accuracy, in less than two days. The largest ships mentioned in the Homeric catalogue carried a hundred and twenty men ; but twenty rowers are repeatedly spoken of as the sufficient complement of a ship. Naval architecture was rude, and navigation was merely the art of following the windings of the coast by day, and hauling the ship on shore by night. Astronomy consisted in the simplest observations of the moon and stars. Commerce was known, but not held in high repute. The common arts of life appear to have made considerable progress. Houses, furniture, and clothing are described as costly both in materials and workmanship. The palaces of princes are filled with a profusion of magnificent objects, which indicate not only great skill, but at least the elements of refined taste. The wonderful shield made by Hephestos for Achilles was the work of a god for the greatest of heroes ; but, as the gods themselves were created out of mortal attributes, so the works of the gods sustained an analogous proportion to the works of men.

The shield of Achilles was probably copied, in its main design, from workmanship which the poet actually saw, with the addition of poetical ornaments and supernatural splendors. At any rate, Mr. Flaxman rivalled Hephestos, and reproduced his famous work, with a masterly delineation of all the scenes which are drawn upon it in the *Iliad*. Though the Homeric pictures of Heroic life may have been highly colored, there can be little doubt that they are taken substantially from the life which existed in the poet's own age. The arts appear to have been rapidly advancing, and artificers were held in great honor. The carpenter, the soothsayer, the physician, the bard, and the warrior ranked among the most distinguished and illustrious personages ; Odysseus was a skilful carpenter, ship-builder, and upholsterer ; Achilles was a capital cook. The art of war was simple, as in the early campaigns of modern Europe. Contests were generally

decided by the personal activity and bravery of the chieftains. Their strength and hardihood were great, indeed, but were rivalled, if not surpassed, by the knights and barons of the Middle Ages. Poetry and music were held in the highest estimation, and formed a part of Heroic education. The bard appears, on all occasions, as a person of unquestionable consideration. He sings at the feast, he propitiates the gods with sacred chants, and he is sometimes intrusted with the administration of the most important affairs. The other arts — architecture, sculpture, &c. — appear only in the most general descriptions. The palaces of princes and the temples of the gods were adorned with much splendor, and probably were not deficient in architectural proportions. The customs which gave rise in subsequent ages to many of the most beautiful productions of the chisel, — dancing, united with music and poetry, and consisting of graceful and harmonious movements, — already existed in high perfection. The garment woven by Helen contained an embroidered battle-piece; Penelope gave another to Odysseus, representing a chase, woven in golden threads. The queen of Troy offers to Athene an embroidered robe, which is laid upon the knees of the goddess. In the palace of Alcinoüs, golden statues of youths stand on pedestals, holding torches to light the hall at night. All these indicate clearly enough that the imitative arts were not unknown to the poet; and that they were generally, if not universally, consecrated to religious uses.

- Such is a rapid and very imperfect outline of the Heroic age, according to the delineations of Homer alone. The picture which his poetry presents is remarkable for its clearness, fulness, and strength. If it had been composed after a profound study of the principles of art, it could not have been executed with a nicer observance of just proportion and delicate coloring, or with a more vigorous exhibition of character. It is, indeed, the great historical painting transmitted to us by the genius of the remotest antiquity.

The Homeric poems, by which are meant especially the *Iliad* and *Odyssey*, are usually called epic, and considered the best, as they are the most ancient, of that species of poetry. We do not generally form to ourselves a very distinct notion of what is essential to constitute an epic poem. The ancient critics took the Homeric works as they found them, and constructed their theories upon the real or supposed practice of the author. In this way the critical canons of Aristotle were formed, and from his canons modern systems have been derived. It is evident that principles drawn from a small number of examples are likely to be wrong, when brought to a general application, unless, indeed, they are supported on some universal ground of philosophy and human nature. It has so fared with the criticism of Ari-

total, excellent in its way, and with the proper limitations ; yet predicated upon the accidental condition, in which the Homeric poems were introduced into Greece. Modern poets have considered them as comprising the whole substance of the rules which regulate the epic song. Those, therefore, who have aspired to the honor and dignity of this species of poetry, with few exceptions, have imitated, not the essential spirit, but the accidental form, which these productions happened to take ; and it must be confessed, the majority of modern epics are not very easy reading. Milton thought supernatural machinery necessary to an epic, because Homer and Virgil used it ; he must, therefore, task his powers of sublime description to the utmost, in depicting the battles of the angels. He has given us, no doubt, scenes, which, as mere scenes addressed to the imagination, are hardly to be paralleled for grandeur of conception and splendor of language ; but we cannot help feeling their utter incongruousness with modern and Christian conceptions of celestial beings. We read them with a profound dislike, both for their grossness of representation, and the closeness of their resemblance to ancient paganism. Camoens, the Portuguese epic poet, carried this absurd theory still farther, and, not content with the supernatural apparatus of a corrupted Christianity, forced into a most unnatural conjunction with it the old pagan mythology ; — Bacchus, Venus, the Virgin Mary, and the Genius of the Indian Ocean are the strange jumble out of which he built his epic wonders. These fantastic results flow from neglecting to attend to the real spirit of the ancient epic, and to watch its natural growth in the wants, manners, customs, and opinions of its age. If we set up the *Iliad* as the model epic, it is plain that the *Odyssey* must be placed in another class. The one describes a general war of the combined Grecian states in a national enterprise, — the other narrates the adventures of a single hero, in his long and perilous voyage home. But they are both epics, though they have little in common, except the language, the metre, and a general resemblance in the pictures of society they present to us.

What, then, is an epic poem ? We shall, perhaps, be able to answer the question indirectly, by tracing the origin and progress of epic poetry. The earliest poets sang of the gods, and gave utterance to religious sentiments ; — they were, in fact, religious teachers, and received from, and gave back to, the people the deities clothed with their several attributes. The next step in the progress of poetry was to celebrate the deeds of heroes in strains addressed to the natural sympathy which all men feel for the doings of their brother men. When social and political life had advanced so far as to admit the existence of powerful chiefs receiving their friends and dependents into the banqueting-hall, the sacred bard was a welcome guest, and his lays of heroic deeds were considered the greatest ornament

of the brilliant festive scene. The Homeric poems themselves show conclusively that such was the actual fact. What themes were handled by these old minstrels, — Phemius, Demodocus, and the long train of forgotten singers, who chanted the preludes to the immortal songs of Homer? What but tales of war, and piracy, and plunder? what was their strain but the animating recital of actions which the bold listeners were themselves performing every day, — recitals to move their spirits, and stir them anew to martial exploits? The greatest of the minstrels is himself our witness. It is a story of Trojan adventure that Demodocus chants at the feast of Alcinoüs, in the presence of Odysseus. Indeed, it is no learned theory which thus explains the origin of epic poetry; it is historical fact, growing out of human nature. The bards of the Middle Ages did the same thing precisely, without knowing it had ever been done before. The baronial castles of Germany, England, and Scotland were a new edition of the dwelling-places of the Phœnician king, of Menelaus and of Nestor. The animating songs of the wandering minstrel, accompanied by the lyre, to which the chivalrous revellers listened with delight, were only the echoes from those antique banquetings. The wild forays of semi-barbarous chieftains, the battles to which they gave occasion, — Chevy Chase, and a thousand others, commemorated in the ballad-poetry of almost every European people, — the exploits of the Cid, of Robin Hood, of the old German heroes in the Heldenbuch and Nibelungenlied, — are a repetition of the antique Heroic cycle of actions, sentiments, and manners; — they are the Heroic life lived over again, and again sung to the lyre with the same accompaniments, in the presence of applauding revellers.

Among a simple people of lively imaginations, so pleasing a thing as minstrelsy would plainly excite much attention, and excellence in its practice be entitled to marked honors. The finer intellects among the people would be devoted to it, and an animated rivalry for popular favor would stimulate them to extraordinary efforts after excellence. The excitement of immediate rewards, and the certainty of that sympathetic applause so dear to the poetical heart, would carry on the spirit of song through youth, manhood, and old age. Inspiration would not die out with the thronging cares of middle life, nor the fire of creative energy be extinguished by the cold air of the world. The bard of such an age enjoys the twofold advantage of being devoted singly to his art, and of mingling on terms of familiar intercourse with other classes of men. He has the privileges of caste, but feels the generous and liberalizing influence of an unrestricted social life and universal sympathy. He is first a man, and then a poet; he is an artist, but excelling in common sense. He is no misanthrope, telling men that he is among them, but not of them; his affections and sympathies are

broad as human nature, and his song is but the harmonious utterance of them, addressed to the universal human heart. Poetry of a genial and healthy kind, and strictly expressive of the national character, under such circumstances, springs up speedily into a vigorous growth. The favorite occupations of men are warmly described, and the adventures which call out an immediate admiration are told in modulated measures. The names of men who have made themselves famous in warlike enterprises become the favorite themes of the bard. One great quality after another is assigned to them, one marvel of valor after another is attributed to their prowess, until, by degrees, a full-formed character, graced with those traits which command men's sympathy or admiration, stands out, in the popular traditions and national poetry, a type of the national spirit, and a symbol of its progress. Thus the characters of Agamemnon, of Menelaus, of Hector, Diomedes, and Ajax acquire their grand outlines in the successive songs of the Heroic bards. And thus, in modern times, the favorite hero of Spain, that impersonation of Spanish chivalry, grew into the bold and wonderful character of the Cid, in the beautiful old ballad-poetry of that country. The same phenomenon has been exhibited by every other modern nation. As time advances, some one great action, by which the spirit of the united nation is roused into a free development, gives a new impulse to the spirit of song, and combines the scattered elements into a harmonious whole. Around this action, as around a central point, the heroic personages cluster, taking their place almost with scientific precision. The bards resume the strain, and, in the absence of historical memorials, picture out the traditional scene, according to their conception of its character, or as their imaginations reproduce it. Gradually the heroic lays, accumulated by the labors of successive bards, revolve around this great national action, and, in the dim distance, and amid the shadowy forms of the past, where fable and fact are confounded, seem to form a part of its real events. One after another, the series of exploits, — the preparation, the action, the conclusion, — in the language of Aristotle, the beginning, the middle, and the end, — are embodied in the chanted verse, repeated, improved, and perfected by some great and fortunate genius, until all the parts harmonize, as the colors in a painting are harmonized imperceptibly by the softening hand of time; and the national epic stands revealed, with its basis of historical fact, — concentrating, in proper groups, all the heroic characters that the spirit of national enterprise has produced, all the marvellous legends that the credulity of early ages has believed, all the gods and goddesses of a teeming national superstition, all that is great and good in the domestic life of the human personages with which the scenes are filled, — their passions, their faults, their virtues, as well as their actions, — and all the wisdom, elo-

quence, and art, which have sprung up in the progress of the national intellect.

As great heroic names are formed, so are great poetic ones. Amidst the struggles of mind for excellence, some will of course surpass others; some will be the favorites of the hour, and their songs be sought after with more eagerness than those of their brother bards. The names of these more successful minstrels will become famous in their day, and will be transmitted to posterity with ever-increasing renown. The songs they have composed and chanted pass along in the memories of men; to be chanted anew in solemn ceremonies or festive rites of after-times; but, in the absence of literary history and discriminating criticism, their compositions are gradually altered, though their general spirit, form, and structure are preserved. The bards of lesser note are likewise forgotten, though some of their productions maintain their hold upon the favor of the popular heart. By degrees the greater name is made the type of the poetical cycle to which he belongs; the heroic lays concentrate around him, and are called his. And thus a surpassing genius is formed, who bears the honor of the great national epic, toward which the ten thousand rays of poesy have been, age after age, converging. He concentrates in himself the qualities, attributes, powers, and poetical ideas of many individual men, with such additions as fiction and imagination may choose to throw around him. As, in receding from a city by night, the lights of its thousand habitations gradually blend into a single luminous point, — as, in gazing into the heavens, we behold, in the twinkle of a single star, the intermingled rays of a whole system of shining worlds, — so, when we turn the mental eye towards the deep darkness of the past, we behold the concentrated brilliancy of a thousand lesser luminaries in the star of Homer, which glows triumphant on the brow of the night of antiquity.

The productions of such an early age as we have been describing have more of the spirit of life, than the creations of an age of print. They are the spoken word, the chanted song, modulated by the voice. The bard devoted himself to song with his whole soul; for it was the severest intellectual effort, and a matter of immediate personal concern. He was compelled not only to invent, but to remember. Dependent on the vigor, freshness, and clearness of his intellectual powers, he was ever urged to keep those powers brightly burnished. Then, after all the silent toil in the chambers of the mind, in the studied arrangement of his rhythm, he had, instead of the sober excitement of the press, the thrill of immediate sympathy, and the inspiration of tumultuous applause, amidst which his imagination struck out a brighter flame than solitary study kindled. Nor would these instantaneous flashes of beauty and sublimity be forgotten, when

the next trial of his powers came. Memory retained the happy touches which struck the right chord and drew a rapturous response from his audience, and he repeated them before a new audience with greater perfection and higher success. Thus the poetic power was developed, strengthened, and perfected by many successive trials and a laborious process of art. His repetitions of the chanted song are the early bard's revised editions of his poems, with this advantage, that his corrections are tested at the moment by their effect upon the living heart. His memory, thus exercised, acquires a grasp and retentiveness which astonish the poets of a later age. He carries in it an interminable series of lays, which the habits of his daily life compel him to hold in readiness at a moment's warning.

In this way the early popular poetry of all nations is preserved. And many of the best collections of it are made from the living lips of those who have received it from tradition, and treasured it up in their memory. Thus Walter Scott procured many of the best pieces in his *Border Minstrelsy*, and thus Mr. Fauriel gathered the greatest part of his collection of the *Kleph-tic Songs*. The race of minstrels continues far longer in the ages of literary civilization than we are apt to imagine. The lay of the last minstrel has not yet been sung. In Greece, to this day, interesting events are chanted by wandering bards, who gain a precarious livelihood by the exercise of their ancient craft. The striking incidents of the late Greek Revolution are thus commemorated, and no doubt a traveller of taste might easily write down from the reciter's mouth enough to make a modern *Iliad*. Scio, the reputed birthplace of Homer, which still preserves the name of the blind old bard, was the scene of the most terrible and bloody massacre of the whole war; and since that desolating event, all its fearful incidents have been recorded in the pathetic chants of other blind bards, who live on the bounty extended to them by their compassionate hearers. The exploits and death of Marco Bozzaris are renowned in popular lays, like the rhapsodies of Diomedes and Patroclus in the *Iliad*.

In some respects the poet of such an age as the Heroic enjoys advantages over his more learned successors. He knows with more speed and certainty when he has struck a happy vein. He reads it in the glistening eye, he feels it in the deep stillness, he hears it in the tumultuous applause. But when his age is gone by, letters and the arts change the aspect of life, and give a new tone to intellectual pursuits, a new character to intellectual amusements. The records of history and the creations of poetry are preserved by other arts than the art of memory. The cold parchment takes the place of the living bard, silent letters on the written page succeed the expressive tones of the spoken voice. Readers stand in the place of hearers, and the poet's strain is silently perused in the study or by the fireside; his

Invocation of the Muse is but a figure of speech ; his lyre sinks into a metaphor ; the excitement of thronging multitudes dies away ; the sympathy of many human hearts beating in unison is known no more. The poet himself is but the cold image of what he was. Sitting at his solitary desk, he broods over his imaginary scenes, and his hand transfers them, by a mechanical process, to the page before him. His own judgment is his only guide in the composition of his verse. He is inspired by no delighted listeners, and sympathizes no more with listening men. There are no sparkling eyes, there is no eloquent silence, and no loud applause, to tell him that the chords of the human soul are trembling to his touch ; but all these thrilling accompaniments are generalized into that spectral abstraction, the reading public. The knowledge of his success must come slowly, and may come too late. His bookseller's ledger is the exponent of public sympathy ; the judgments of the Quarterly Reviews, prepared in a solitude like his own, are the tones of applause or dissent which reach his ear. But the Heroic bard has no vexatious examination of bookseller's accounts, no conflicting judgments of reviewers ; he reads his sentence in a nation's eyes. In the unlettered Heroic age, there can be no such thing as a bad poet. Men will not listen to him who delights them not ; — his occupation is not gone, it never comes. The bird that cannot sing and will sing is made not to sing, or rather he who feels not the impulse within never attempts the task which nature never intended him to perform. Heroes and heroic deeds he sings not of, because he has no one to sing them to ; he knows that he cannot seize the hardy chieftains in the festive hall by the button, and pour into their reluctant ears his tiresome lay. The pain of unsuccessful attempts is never felt by him, because there are no opportunities for such attempts even to be made.

Such being the origin and growth of early epic poetry, it is evident that the poems, constructed at later periods, upon the same formal principles, are in essential principle quite different. The age of speculative philosophy succeeds that of unspeculating belief. The gods walk no more among men, the forest is deserted by the Dryads ; the mountain stream is inhabited by its Nymphs no longer ; the ocean is disenchanted ; the phenomena of nature are subjected to the scrutiny of science, and the reign of wonder is succeeded by the reign of truth. Critics, like Aristotle, examine the poetic monuments of the past, and lay down rules for the future. The mythological personages, who mingle freely and naturally in the actions of men at an early period, are resolved into mere poetical machinery ; and epic poetry, instead of being a natural growth, becomes an artificial work. The supernatural beings are introduced because they appear in the model epic, but the warmth of actual belief exists no more. The poet may possibly think that

his mythology is still revered in the popular faith, that it is believed in by the vulgar ; but, being a philosopher himself, he regards it as a mechanical contrivance to carry on the epic action, or at best resolves it into that most lifeless and tedious of all compositions, a prolonged allegory. Such is the origin of the *Æneid*, the *Pharsalia*, and of most modern epics. I am not disposed to deny to these works the honors of the epic name, but they must constitute a separate class from the Homeric epic. The ballad poetry of Germany and England, — the songs which celebrate the exploits of the *Cid*, — and especially the old German Book of Heroes, and the *Nibelungenlied*, — come much nearer the original epic spirit. They differ from the Homeric poems in being less complete and harmonious developments of their age and country, — less perfect utterances of national spirit, — less finished works of art. They have not been, like the Homeric poems, the constant study, the admiration, and the wonder of the national youth. They have not formed the character, inspired the courage, of nations, been chanted on national festivities, and made the foundation of subsequent national literature, like the *Iliad* and *Odyssey* ; partly because they had not, in the peculiar circumstances of the times in which they were produced, a united national spirit for their motive power, and partly because they were addressed to men of less exquisite physical and intellectual organization than the Greeks.

If this view of the character and history of ancient Greek Heroic poetry be correct, there can be no question of the genuineness of the *Iliad* and *Odyssey*, — that is, no one can doubt that they are, in fact, the authentic exposition of the spirit of the Greek Heroic age, in a series of lays, gathered around the first great national enterprise of the Hellenic race, and marshalled under a great name, that stands as the type or representative of the rhapsodists and poets who gradually collected the materials out of which the master wrought that magnificent creation. But it was almost the universal belief of antiquity, that Homer was the exclusive author of all the poetry that passes under his name. The science of historical criticism was unknown to the ancient writers. They received traditional fame, they adopted traditional names, with unhesitating credulity. They seemed to forget, or to be ignorant of, the tendency, inevitable in all human affairs, to blend fiction with truth, and imagination with fact. In an age, like the present, of voluminous historical records, how difficult it is to escape error, even in regard to events that are passing in our immediate neighbourhood, perhaps under our very eyes ! But when we go back to such an age as the period between the Heroic times and those of Pericles, how is it possible that a mass of poetry, like the *Iliad* and *Odyssey*, which we know from history was in existence at the same time with an im-

immense number of lays now lost, and was chanted in separate portions, on different occasions, by numberless rhapsodists, — poetry composed for this very purpose, and by no means to be read, as it now is, by men of taste, or retired scholars, — how is it possible to believe, that these poems, even if a quantity as great as theirs had been produced by a single bard, were entirely separated from the works of kindred and contemporary poets, guarded from all admixtures, protected from all alteration, and handed down precisely in their original form, to be studied by the men of a more cultivated age?

In ancient times, not only many traditions were handed about concerning Homer, but many biographies, more or less marvellous, were actually composed. Of all these works, two now remain to us, — the Life of Homer, attributed to Herodotus, and another, bearing the name of Plutarch. Critics have concurred in pronouncing both of these biographies forgeries, — but whether forgeries or not, they have no historical value beyond the interest that naturally attaches to them, as records of ancient traditions concerning the mighty master of song. These traditions agree in the fact that the poet was a native of Asiatic Greece, and that his mother's name was Critheia. It was affirmed by some, that his father's name was Mæon, and that he was born near Smyrna, on the banks of the river Meles, — hence two of his epithets, Mæonides, and Melesigenes. * The origin of the name Homerus has been variously explained. Some say that it came from his blindness, the Ionians calling blind men Homeroi, because they were compelled to follow, ὁμηγεύων, guides. Another story is, that the Lydians, having resolved to abandon Smyrna on account of an investment by the Æolians, ordered all who wished to follow them to leave the city, and that Melesigenes declared he would accompany them, ὁμηγεῖν, from which he acquired the name of Homer. Another explanation is ὁ μὴ ἰδέν, — he that sees not; — another, that the poet was delivered up by the people of Smyrna, as a pledge, or hostage, ὁμηγεῖς. Other explanations equally trivial and groundless have been given. The biographies go on to state, that Homer became a poet and schoolmaster at Smyrna; that he travelled, by the advice of Mentès, a foreign merchant, visiting all the countries then known; that in Ithaca he contracted a disease in the eyes, which cost him his sight. At Phocæa, it is said, another schoolmaster, of the name of Thestorides, procured a copy of his verses, which he carried to Chios and recited as his own. Homer followed him, and resided a long time, wealthy and honored, at Bolissus, a town in Chios. According to one story, he died at Io, on his way to Athens, in consequence of falling over a stone. According to Plutarch, he was cautioned by a response from an oracle to beware of the young men; riddle; and being once on his way to Thebes to at-

tend a poetical contest at the feast of Saturn, he landed on the island of Io, near the shore of which he saw some young fishermen in a boat. He asked them if they had any thing. In the language of Coleridge, "the young wags, who, having had no sport, had been diligently catching and killing as many as they could catch, of certain personal companions of a race not even yet extinct, answered, — 'As many as we caught we left; as many as we could not catch we carry with us.'"

ὅσ' ἔλαμιν, ληρόμισθα · ὅσ' οὐκ ἔλαμιν, φερόμισθα."

Homer, being unable to guess this riddle, died of a broken heart, and thus fulfilled the oracle. Such is the ridiculous catastrophe of this idle story. Putting together all the information and all the traditions antiquity has transmitted to us, we have only two or three facts, — that Homer was an Asiatic Greek, that he was a great traveller, that he chanted songs like the other bards, that he surpassed them all in genius, that the distinguished excellence of his songs caused so large a body of them to be preserved, and that he may at the close of his life have been blind.

A word or two on the question whether Homer was or was not actually the author of the poems which now pass under his name. Some have altogether denied the existence of the poet Homer. Others admit his existence, but deny him the authorship of the Iliad and Odyssey. Another question has an intimate connection with this, — whether, admitting that there existed such a poet as Homer, the art of writing was known in his age, and was employed by him. Some affirm that the Sidonians had frequent intercourse with the Greeks on the one hand, and with the Jews on the other; and that, as the art of alphabetic writing had long been known to the latter nation, there is no intrinsic improbability in the supposition that the Phœnicians and Sidonians may have communicated it to the Greeks; and if so, the Homeric poems were probably committed to writing immediately on being composed. Others assert, that, although the art may have been known to Homer yet it was so little practised by his contemporaries, on account of the scarcity and costliness of the materials, that he could not have written out at length the songs he composed for the purpose of chanting at public and private festivals, but that he would be much more likely to adopt the custom of preceding bards, and trust to his memory alone. Others still believe that the greatest of poets could neither read nor write, and that he gradually composed in his mind, and stamped upon his memory, the greater part, if not the whole, of the poems now attributed to him; that other bards learned them from his own lips, and handed them down to their successors; and that they were thus preserved until a later age, when literary cultivation had been introduced into Athens, and when the Homeric

poems were collected, reduced to writing, and so transmitted to modern times.

The first doubt of the personal existence of the individual author of the *Iliad* and *Odyssey* was expressed by Hædælin and Perrault, two Frenchmen, who maintained, that the *Iliad* is a compilation of minstrelsies, put together by successive editors, the work of many poets of the Heroic age, who sang of the wars of Troy and the exploits of the heroes engaged in them. This theory was afterwards adopted, and developed with great ingenuity and learning, by Heyne. Wood believes in the individual existence of Homer, but thinks it impossible that he should have known any thing of alphabetic writing; and rests his opinion chiefly on the fact, that, in the vivid and comprehensive picture of civil society which the Homeric poems present us, there is nothing which conveys any idea of letters or of reading; that there is no allusion to the terms of those arts, either in the *Iliad* or *Odyssey*; the nearest approach to them being a symbolical or picture letter carried by Bellerophon to the king of Lycia. There are, moreover, strong testimonies that the art of writing came late into Greece. All treaties, contracts, and stipulations, in Homer, are verbal, enforced by signs, solemn allusions, and appeals to Heaven. Memorials of the dead were mounds of earth, sometimes with a rude column to denote the distinguished rank of those buried beneath them. Thus Hector desires to be commemorated, should he fall in single fight with Ajax, trusting the particulars of his fame to tradition alone. Homer has no allusion whatever to written laws, or written documents of any kind; but laws, histories, genealogies, and every species of record, were, like the fictions of the poets, intrusted to verse, accompanied by music, and chanted on high festivals to the people. It must be confessed, I think, that these considerations have great weight, and the argument might be strengthened by carrying it out at greater length. Wolf's *Prolegomena to Homer* contains the most systematic and masterly discussion on the subject, though new light has been thrown on the question since his day, and his opinions have ceased to be the prevailing belief of the learned world. He maintains, that neither the whole *Iliad*, nor the whole *Odyssey*, is the work of one author. The outline of his argument is this, — that, for reasons already mentioned, the art of writing, if invented in Homer's time, was not applied to the writing of books, — if Homer did not know how to write, he never could have formed the idea of composing books of such extent, — that such a whole was not in keeping with the civilization of his age. In addition to this, there is in the *Iliad* a great inequality between the first and the last book, — from the nineteenth to the twenty-second, the tone of thinking and expression differs from the first part of the work, — and from the eighth book, marks of the

process of connecting the rhapsodies together are plainly perceptible. Finally, in the time of Homer, the language was not carried to such a point of grammatical and metrical perfection, as it appears to have attained in the *Iliad* and *Odyssey*. The result of all these inquiries is, that neither of these epics belongs to one author, or to the same age. Several parts of the *Iliad* are wholes, by themselves; the seventh, eighth, and ninth books are entirely occupied with the victorious exploits of Hector. Some parts, such as the catalogue of ships, the funeral games, the story of Dolon, were afterwards inserted. Such is, in substance, the view of Wolf.

Most scholars are now agreed that there was a Homer,—the greatest of the epic bards; that he sang, in separate chants or rhapsodies, the exploits and the heroes in the war of Troy; but that other bards sang more or less upon the same themes, and their productions were not always distinguished, in the tradition, from his; and that, in fact, the *Iliad*, at least in its present form, is chiefly the work of this great Homer, but was put together from the mass of his productions, in the form in which we now have them, by collectors several centuries after his age. This is certainly a rational belief. The poems must have been composed by somebody who had some name,—and Homer is the name which has come down to us from very remote antiquity. Some portions of the *Iliad* and *Odyssey* may not be his, because it is not likely to have been possible to preserve an individual's songs free from admixture through a series of uncritical ages, especially when we consider the popular use for which they were composed.

A brief notice of the manner in which these poems have been preserved to us will be appropriate to this place. Their birthplace was Asia Minor, or the Greek Islands, and according to tradition they were introduced into Greece in the following manner. Lycurgus, the Spartan lawgiver, being on his travels in Asia, found the Homeric poems enjoying a high popular favor, and, by some means or other, carried back with him into Greece these works, which had greatly delighted him. Whether they were by him reduced to writing or not is disputed. Another story is, that Solon, the Athenian, made the first collection of the Homeric verses, and ordered the rhapsodists to recite them in a certain order of narrative. Pisistratus, afterwards, aided by a large number of the poets of his age, made a regular collection of the Homeric poems, reduced them to writing, and arranged them nearly in the order in which we now possess them, and directed that they should annually be sung by the rhapsodists at the feast of the Panathenæa. They afterwards underwent repeated revisions, alterations, and additions, and were finally elaborated into their present form by the scholars of Alexandria, who divided them into twenty-four books, according to the letters of the alphabet. These

scholars were called *Diaskeuastai* or editors ; and it is to them we owe the *Iliad* and *Odyssey* in their present form. Several editions are particularly mentioned by the ancient authors, after the collection by *Pisistratus* and the *Pisistratidæ* ; there was one by *Antimachus*, a poet of *Colophon* ; another by *Aristotle*, which *Alexander the Great* corrected, and kept in a precious casket taken among the spoils of the camp of *Darius*. There were also editions existing in different cities, and not attributed to particular editors, — of which the *Massiliotic*, *Chian*, *Argive*, *Sinopic*, *Cyprian*, and *Cretan* are mentioned. Among the multitude of critics, *Zenodotus*, *Aristophanes*, the inventor of accents, and *Aristarchus*, are particularly celebrated. *Aristarchus* lived in the reign of *Ptolemy Philometor*, in the second century before Christ. After a severe revision of the existing text, he published a new edition of the *Iliad*, which is supposed to be the basis of the now generally received readings of *Homer*. These few facts will serve to show in a clearer light what deviations from the original must have been made, in the long period of time from the Homeric age to that of *Pisistratus*, — from *Pisistratus* to the *Alexandrian* critics, — from these last, through the Middle Ages, in consequence of the changes to which the manuscripts were exposed, by the ignorance of copyists, and the presumption of the grammarians in making corrections of the text and rejecting such passages as they thought interpolations. We have, then, no reason to attribute to these poems a strict unity, subjecting all the parts to a predetermined plan. Whatever apparent unity exists in them depends upon the unity of epic spirit which pervades the whole mass of the poems, and upon the form which successive editors have given them.

The language of the Homeric poems shows two things, — that it had been long cultivated by the bards, before the date of these poems, and that it has undergone a great deal of critical revision since they were reduced to writing. There was never a happier invention for poetical and musical effect than the Homeric hexameter. The felicitous combination of sounds, and syllables, and pauses, — the pleasing variety of spondees and dactyles, — make it, even under the disguise of our barbarous pronunciation, the most full, flowing, and majestic form in which poetry has ever been embodied. But I do not suppose the laws, so rigidly insisted on, of long and short syllables, were understood or thought of by the Heroic bards. After the general modulation of the measure was determined by a happy musical instinct, great liberties were taken in the execution of all the details. Even in modern languages, we know how frequently a syllable commonly short is lengthened by being set to a long musical note, — in fact, that the length of syllables in general depends not so much upon any inherent quality, as upon the musical notation in singing, or the long-drawn sound expressive

of some emotion in common speech. This was probably the case, more or less, in chanting the Homeric poetry, though under greater restrictions. The consequence was, that, when these poems were not only chanted, but read, — after they had been taken down from the lips of the rhapsodists, and particularly when the annual chanting of Homer had given way to the more artificial exhibitions of the tragedies, — there was scarcely a line that could be brought entirely under the rules of the hexameter, and the critics were driven to various devices to subdue the refractory spondees and dactyles. They made a short vowel long by doubling the following consonant. They filled the requisite number of syllables by inserting a vowel, or dividing a diphthong, where the time was originally occupied by a musical note. A hiatus they supplied by supposing the existence of a guttural or semi-consonant sound, which they represented by a character called the digamma. The orthography of the language, as we now have it, is to some extent the work of critics, who lived not only long after the age of Homer, but long after the poems of Homer had ceased to be delivered as they had been originally, — long after they had ceased to be songs, and had been elaborated into books. These inventions of the editors are, perhaps, the best substitute we can have for the original music, which perished with the voice of the singer; but, with all their aid, we must have lost for ever no small part of the charm to which these venerable compositions owed their marvellous power.

This adaptation to musical purposes had a great influence upon the early character of the Greek language. It led to the selection of melodious forms and combinations to a very remarkable degree. In the Homeric poetry, sound corresponds to sense, and thought is expressed by metrical modulation, in a manner inexplicable without referring to its early musical characteristics. It may be safely affirmed that no language was ever unfolded under more favorable circumstances for the perfect expression of human thought. In the bland climate of Asia Minor, and on the lovely islands of the *Ægean*, among a people rendered social and cheerful by the agreeable position they occupied, and versatile by the activity of their governments, the language early acquired that copiousness and flexibility which made it an instrument of unrivalled power, for the expression of every shade of thought, and the description of all objects as they appeared to the senses. The point of social progress indicated by the Homeric poems was one most favorable to the formation of a free, full, and harmonious poetical phraseology. Luxury had not yet corrupted the vigor of national manhood. Speculative philosophy and practical grammar had not involved, and spiritualized, and shackled the energies of speech. Language was no longer rude, as in its first essays towards a vivid expression of wants and feelings; and yet the first

meanings of the words, the primitive utterance of the heart, were fresh and clear. Intricate social relations had not yet introduced those manifold secondary significations, which, in a highly artificial nation, almost obliterate the original impress stamped upon the language. It had grown up among a people whose minds were touched to the finest issues, a people of the most delicate physical and intellectual organization. Poetry had been the only form of speech employed in intellectual productions; oral communication was then the only mode of imparting these intellectual productions to others; and harmony, vivid representation, and clearness were absolutely essential to any one who sought to command the attention of his fellow-men. The resources of the language had, therefore, become inexhaustible. It had the most appropriate expression for the circle of ideas familiar to the age; and for every possible appearance and combination of appearances in nature it possessed the most expressive imagery. Its words seem at times almost the thing itself they represent; its sentences are frequently pictures.

The flexibility of the Homeric language and the variety of its forms are such, that it was formerly the custom of grammarians and teachers to explain them by calling this one Attic, that Æolic, that Doric, and so on; as if Homer and his contemporary poets had composed their songs in a medley language compounded of all the local dialects in Greece. The absurdity of this supposition may be seen by imagining what would be the effect, if an English poet were now to write an epic, diversified by a choice selection of the idioms of half a dozen provinces, — with here and there a pithy expression from the slang of the Cockneys. I suppose the truth to have been nearly this. Among the Ægean islands, in Asia Minor, and among the inhabitants of Attica, who were all bound together by the closest national affinities, and bore the general name of Ionians, the same language substantially was spoken. Of course, there must have been local varieties, as we see among the dialects of the present age. The islands, the provinces, the towns, probably had words, intonations, and expressions peculiar to themselves. But, as in modern nations there is a cultivated language, freed from local peculiarities, and adapted to the general use of writers and educated men, — the High German, among the Teutonic tribes, — the Tuscan, in the Italian states, — the language spoken by the educated in the metropolis of the British dominions, — so in the Homeric age, there was a general language, cultivated by the poets, purified from the vulgarisms of local dialects, and adapted to the wants of the most cultivated classes. If we bear in mind, also, the fact, that the bards travelled from place to place, like the minstrels of the days of chivalry, and must, therefore, have used a language intelligible to all within the circle of their wanderings, the supposition just hazarded will appear natural, probable, and even necessary. The Homeric

language may, therefore, be considered as the universally understood and most cultivated form of poetical speech among the Greeks. Afterwards, indeed, provincial peculiarities grew into independent dialects, which attained to a high degree of beauty. The Ionic retained much of the old Homeric softness and liquid flow. The Doric was marked by a rustic force and picturesque liveliness. The Attic was the language of tragedy, of comedy, of history, philosophy, eloquence, and polished wit. In this respect, the Greek language presents a phenomenon which has but partial analogies among the moderns. The Scotch has been called the Doric of English literature, and, indeed, the description is very appropriate. But the fact, that different dialects were considered in the literature of Greece equally classical, and that particular dialects were set apart for particular kinds of poetry, has no parallel among the nations of our own time. It may be explained in part by the fact, that the Greeks, when they became a writing people, were more inclined than men now are to write as they talked, — having no literary capitals to legislate for literature, and no dictionaries to control the uses of words; that peculiar social or political circumstances caused the different species of poetical composition to be cultivated in different places, — and that, when the form, measure, and dialect of one species had thus been established by usage, they were adopted for that species, by the writers in other parts of Greece who wished to try their hand in the same. As all these dialects sprang from one common root, they would all speak to the general Hellenic feeling, and would have a genuine national force.

If we look into the story of the *Iliad*, as we now have it, we shall see still further reason to question the unity and completeness which have so generally been attributed to that poem. Had one individual poet sat down to plan an epic poem, with all the prescribed supernatural machinery, with a beginning, a middle, and an end, according to the rule of Aristotle, he would probably, in some way or other, have given a complete picture of the action he intended to celebrate. The assembling of the Greek armament at Aulis, — the voyage to Troy, — then the nine years' warfare under the walls of the city, — the death of Hector, — and the sack of the city, would have been brought forward with equal prominence. But the story of the *Iliad*, as we now have it, begins with the quarrel of Agamemnon and Achilles about a captive girl, in the ninth year of the war. Achilles, in anger, withdraws from the Grecian camp, and the siege goes on without him. A series of combats follows, in which the Greeks, deprived of the aid of their swift-footed champion, suffer defeats and slaughter. In the mean time, other and inferior heroes come forward, and, by their marvellous prowess, become the leading figures in the picture of war. The bravery of Diomedes, Ajax, Menelaus, is commemorated in separate chants. But

the Trojans, led on by the crested Hector, drive back the Greeks, even to the ramparts of the ships. All the principal heroes are disabled or wounded, and the prospect of utter defeat stares the Greek chieftains in the face. Agamemnon, at length, convinced of his fault, and anxious to call back the angry hero to the scene of war, sends an embassy with proposals of ample reparation. The proposal is haughtily rejected. The war again proceeds, with varying success, the Greeks are driven within their walls, and the Trojans, led on by Hector, are threatening to fire the ships. The battle wavers, Hector is wounded, and the Trojans are repelled from the fleet. At length, things have come to so desperate a pass, that Patroclus, the companion and brother-in-arms of Achilles, entreats him to carry succour to his suffering countrymen. Achilles consents that Patroclus shall put on his armor, and go forth to battle. The appearance of this champion, clad in the terrible armor of the leader of the Myrmidons, restores the sinking fortunes of the Argive host. But Patroclus is at length slain and despoiled of his armor by Hector; and the furious combats for the possession of the dead body follow. The Greeks prevail, and bear it back to the camp. Achilles is overwhelmed with sorrow for the death of his friend, and surrenders himself to unrestrained lamentation. This calls his mother Thetis, with a band of Nereïds, from the sea. She finds him eagerly bent on exacting a bloody vengeance from Hector and the Trojans; but, as his armor is in the possession of Hector, she resorts to Vulcan, who forges him a shield of marvellous workmanship, a breastplate brighter than the blaze of fire, a strong and curiously wrought helmet, with a golden crest, and metal greaves. Achilles receives the arms, and becomes reconciled to Agamemnon, who sends him precious gifts, and restores the captive Briseïs. After giving some time to lamentation over the dead Patroclus, he mounts the car, and rushes to the field, careless of life, and longing only for vengeance. And now ensues the most terrible conflict of the war. The Trojan and Grecian champions are arrayed in deadly hostility, and the divided deities participate, according to their several likings, in the battle. The warfare is maintained with unabated vigor, and the description rises in magnificence, as the action draws towards its close. At length, both armies are withdrawn from the field, and Achilles and Hector alone remain. A single combat follows, and Hector falls. Achilles insults the body of his foe, lashes him to his car, and drags him down to the Grecian camp, in sight of Priam and the Trojans, who from the walls gaze heart-stricken upon the dreadful scene. On the return of the Greeks to the camp, the games are performed in honor of Patroclus, the funeral pile is built, and twelve Trojan youths are immolated to his manes. These ceremonies continue twelve days after Hector's death. Priam resolves to visit the Grecian camp, and to suppli-

cate Achilles for the restoration of the dead body of his son. He is encouraged by an auspicious omen, and departs with precious gifts by which he hopes to propitiate his stern enemy. He is met by Hermes, in the form of a young man, who guides him to the tent of Achilles. The Grecian hero receives him kindly, and, overcome by pity for his unequalled woes, consents to surrender the body of Hector. It is borne back to the city, and met with loud lamentations by the inhabitants. Funeral rites are performed over it, and the poem closes, —

“ Thus they performed the funeral rites of Hector, the tamer of horses.”

Now it seems plain, from this sketch, that the artificial unity and completeness of the epic are wanting in the *Iliad*. Nothing is said directly of the events which preceded the quarrel between Agamemnon and Achilles, — of the causes of the expedition, — the landing at Troy, — and the battles of the first eight years. They are alluded to in some of the speeches, but in such a manner as to show that they were supposed to be familiarly known, — in other words, had been already sung; and they did unquestionably belong to the cycle of epic songs which were chanted by the bards. It does not appear from the *Iliad*, as we now have it, that the war was brought to a conclusion in the tenth year, and that the capital of Priam's kingdom was laid in ruins. There is no necessary, though there may be a natural, connection between the death of Hector and the destruction of the Trojan city. For aught that appears in the *Iliad*, the Trojans might have been finally victorious over the Greeks; — they had suffered no more in the preceding combats; they were in their own country, with the advantage of natives contending against invaders, with the resources of still unexhausted wealth, and supported by numerous allies. The events which followed Hector's death are as necessary to the completeness of the epic action as those which preceded the quarrel of the Grecian chiefs, and, like them, were celebrated in the songs of the bards. The entire epic — not an epic planned by one mind and executed by one hand, but the epic which had the unity of one national enterprise, and attained its completeness by the labors of innumerable singers, animated by one national spirit to celebrate the exploits of favorite heroes — consisted of this whole cycle of songs, and extended as far as the cycle of the actions themselves. Our present *Iliad* is but a series of these songs, commemorating a small portion of these actions, in a natural order, but without any descriptions of what has preceded, or any but slight intimations of what is to follow. It has, indeed, in itself, a certain unity and wholeness, as it now exists. The quarrel of Agamemnon and Achilles and the death of Hector are two of the most important events in the war, and, between these two events, the most decisive

battles took place. In the history of each hero there is another kind of unity and completeness, — the unity of individual action, and the completeness of individual character. In each battle there is again a similar unity and completeness, — the beginning, the middle, and the end, insisted on by the critics. Each battle, then, is an epic poem, — the adventures of each hero are an epic poem, — the *Iliad*, as we have it, is an epic poem, — the whole series of ballads or songs about the Trojan war are an epic poem; and, if the whole national existence of the Greeks, from Theseus down to Capo D'Istrias, had been chanted by the bards, and these chants brought together by ingenious scholars and editors, the whole mighty mass would have been but a single epic poem. As the long series of figures sculptured by Phidias for the frieze of the Parthenon, representing the fabulous combats of the Centaurs and Lapithæ, have been partly mutilated, and partly destroyed, — yet the remaining groups have an exquisite completeness in themselves, and perfectly exhibit the action they were designed to embody, though taken out of their place in the wondrous original procession formed by the creator's hand; so has time dealt with the songs of the Heroic bards, destroying some, and mutilating others, — but leaving the groups, the figures, and the actions, which, in their present state of severance from the great heroic array to which they originally belonged, constitute the noblest monument of the poetical genius of man.

It has been said, and justly, that in the Homeric poetry we see nothing of the poet's individual feelings, but every thing of his subject. The remark is true. A multitude of noble figures are summoned before us; numberless heroic scenes pass in review; the whole great spectacle of war is exhibited; but the mighty hand that conjures up this world of wonders is unseen. What the poet himself thought we know only by inference. How far he believed in his mythology we can judge only by applying the general principles of the philosophy of human nature to the common characteristics of his age. What manner of man he was we know not; did he live in the midst of sufferings, — was he prosperous, was he sad, or gay, — we cannot answer. How could we know any thing of all these matters? The bard had to sing, not of himself, but of others; he must utter, not what he felt, but what the heroes did. What cared those burly champions for the refined abstractions of an individual's sentimental musings? The poet must lay his own personality aside; he must become the mouthpiece of his times, and give utterance to those things which command the attention of living and acting men. Hence, the objective character of his poetry is not so much a peculiarity of his individual genius as the consequence of subjecting his individual genius to the imperative requisitions of his age. Such was the case with the single poet; but when we consider that the whole

body of the Heroic poets wrought under the same restraining influence, we find another reason why the whole body of epic poetry is free from individual peculiarities of thought and sentiment, — and why we must read it, not as the embodied thought of this or that man, but as an authentic utterance of the moral and intellectual convictions of a whole age or a whole people.

For the Greeks the Iliad had a great charm, in the dramatic manner in which the personages of their mythology intermingled with the human actors. Formed, as those personages were, from the phenomena of nature and the passions of man personified, there was nothing shocking to Grecian piety in bringing them upon scenes of human affairs, and subjecting them, to a limited extent, to the accidents and reverses of the fortunes of mortals. They have their favorite heroes, by whose side they stand in battle, and from whom they avert the flying arrow. They interpose their divine shields to protect them from the edge of the sword and the point of the javelin, or snatch them from defeat, shrouded in a dark cloud. Nay, the gods themselves are driven in dishonor from the field, gashed with wounds, from which streams the blood. Ares receives a thrust which makes him roar as loud as the shouts of nine thousand; Aphrodite is wounded by Diomedes, and betakes herself to her mother's arms for cure and protection. To the vivid imagination of the Greeks this seemed all natural and consistent; and the immoral doings of the blessed inhabitants of Olympus little less so. Their quarrels and family jars, the termagant conduct of Here in her domestic colloquies with Zeus, were all right and proper, because they saw in them only human life carried out upon a grander scale.

Action, then, human and divine, is the life of the Homeric poetry. It goes on simply and uninterruptedly, but calmly. It is a great action, which the whole nation looked back upon with pride, and with which they connected sentiments of the most exalted patriotism. Their own ancestors were the heroes whose names had been immortalized in the Homeric songs; their own familiar places were those which the Heroic recollections and traditions clustered around. In these poems most of the real, as well as the fabulous, history of the Heroic times was embodied. They are, besides, an encyclopædia of the knowledge of the age, adorned and set forth with all the splendors of the most brilliant imagination.

That such were substantially the origin, growth, and primal character of the Homeric poetry can scarcely be doubted. The questions as to the authorship of the Iliad; how far one mind may have created it; whether it is to be considered a combination of minstrelsies composed by a great number of *αοιδοί*, and put together by persons of subsequent times, — or substantially the work of one poet, but interpolated, in the progress of time, with passages from other poets belonging to the same period, and resembling

him in character ; are not wholly dependent on considerations like the preceding. I am still inclined to the opinion indicated in the preface, that *Homer* was the author of the *Iliad*, — with the qualification, however, that, from the circumstances of the case, many changes of phraseology must have been made, and many passages from other minstrels, possibly some of considerable length, may have been interpolated. Probably the *Iliad* was not composed with a view to that strict unity and coherence of parts which modern critics are naturally disposed to look for in an epic poem. Mr. Grote, in the second volume of his “*History of Greece*,” now in the course of publication, has some excellent remarks upon this subject, which I venture to quote, notwithstanding their length. The entire chapter (Chap. XXI. Vol. II.) on the Homeric poems deserves a careful perusal.

“ Admitting, then, premeditated adaptation of parts to a certain extent, as essential to the *Iliad*, we may yet inquire whether it was produced all at once, or gradually enlarged, — whether by one author or by several ; and if the parts be of different age, which is the primitive kernel, and which are the additions.

“ Welcker, Lange, and Nitzsch treat the Homeric poems as representing a second step in advance, in the progress of popular poetry : first comes the age of short narrative songs ; next, when these have become numerous, there arise constructive minds who recast and blend together many of them into a larger aggregate conceived upon some scheme of their own. The age of the epos is followed by that of the epopee : short spontaneous effusions prepare the way, and furnish materials, for the architectonic genius of the poet. It is farther presumed by the above-mentioned authors that the pre-Homeric epic included a great abundance of such smaller songs, — a fact which admits of no proof, but which seems countenanced by some passages in *Homer*, and is in itself no way improbable. But the transition from such songs, assuming them to be ever so numerous, to a combined and continuous poem, forms an epoch in the intellectual history of the nation, implying mental qualities of a higher order than those upon which the songs themselves depend. Nor is it at all to be imagined that the materials pass unaltered from their first state of isolation into their second state of combination : they must of necessity be recast, and undergo an adapting process, in which the genius of the organizing poet consists ; and we cannot hope, by simply knowing them as they exist in the second stage, ever to divine how they stood in the first. Such, in my judgment, is the right conception of the Homeric epoch, — an organizing poetical mind, still preserving that freshness of observation and vivacity of details which constitutes the charm of the ballad.

“ Nothing is gained by studying the *Iliad* as a congeries of fragments

once independent of each other; no portion of the poem can be shown to have ever been so, and the supposition introduces difficulties greater than those which it removes. But it is not necessary to affirm that the whole poem as we now read it belonged to the original and preconceived plan. In this respect the *Iliad* produces upon my mind an impression totally different from the *Odyssey*. In the latter poem, the characters and incidents are fewer, and the whole plot appears of one projection, from the beginning down to the death of the suitors; none of the parts look as if they had been composed separately and inserted by way of addition into a preëxisting smaller poem. But the *Iliad*, on the contrary, presents the appearance of a house built upon a plan comparatively narrow and subsequently enlarged by successive additions. The first book, together with the eighth, and the books from the eleventh to the twenty-second inclusive, seem to form the primary organization of the poem, then properly an *Achillêis*; the twenty-third and twenty-fourth books are additions at the tail of this primitive poem, which still leave it nothing more than an enlarged *Achillêis*; but the books from the second to the seventh inclusive, together with the tenth, are of a wider and more comprehensive character, and convert the poem from an *Achillêis* into an *Iliad*. The primitive frontispiece, inscribed with the anger of Achilles and its direct consequences, yet remains, after it has ceased to be coextensive with the poem. The parts added, however, are not necessarily inferior in merit to the original poem; so far is this from being the case, that amongst them are comprehended some of the noblest efforts of the Grecian epic. Nor are they more recent in date than the original; strictly speaking, they must be a little more recent, but they belong to the same generation and state of society as the primitive *Achillêis*. These qualifications are necessary to keep apart different questions, which, in discussions of Homeric criticism, are but too often confounded.

“ If we take those portions of the poem which may be imagined to have constituted the original *Achillêis*, it will be found that the sequence of events contained in them is more rapid, more unbroken, and more intimately knit together in the way of cause and effect, than in the other books. Lachmann, indeed, and other objecting critics, complain of the action in them as being too much crowded and hurried, since one day lasts from the beginning of the eleventh book to the middle of the eighteenth, and there is no sensible halt in the march throughout so large a portion of the journey; he likewise admits that those separate songs, into which he imagines that the whole *Iliad* may be dissected, cannot be severed with the same sharpness in the books subsequent to the eleventh as in those before it. There is only one real halting-place from the eleventh book to the twenty-second, — the death of Patroclus; and this can never be conceived as the end of a separate poem,

though it is a capital step in the development of the *Achilléis*, and brings about that entire revolution in the temper of Achilles which was essential for the purpose of the poet. It would be a mistake to imagine that there ever could have existed a separate poem called *Patrocleia*, though a part of the *Iliad* was designated by that name; for Patroclus has no substantive position; he is the attached friend and second of Achilles, but nothing else, — standing to the latter in a relation of dependence resembling that of *Telemachus* to *Odysseus*. And the way in which Patroclus is dealt with in the *Iliad* is (in my judgment) the most dextrous and artistical contrivance in the poem, — that which approaches nearest to the neat tissue of the *Odyssey*.

“The great and capital misfortune which prostrates the strength of the Greeks, and renders them incapable of defending themselves without Achilles, is the disablement by wounds of Agamemnon, Diomedes, and Odysseus; so that the defence of the wall and of the ships is left only to heroes of the second magnitude (*Ajax* alone excepted), such as *Idomeneus*, *Leonteus*, *Polyætus*, *Meriones*, *Menelaus*, &c. Now it is remarkable that all these three first-rate chiefs are in full force at the beginning of the eleventh book; all three are wounded in the battle which that book describes, and at the commencement of which Agamemnon is full of spirits and courage.

“Nothing can be more striking than the manner in which Homer concentrates our attention in the first book upon Achilles as the hero, his quarrel with Agamemnon, and the calamities to the Greeks which are held out as about to ensue from it, through the intercession of *Thetis* with *Zeus*. But the incidents dwelt upon from the beginning of the second book down to the combat between *Hector* and *Ajax* in the seventh, animated and interesting as they are, do nothing to realize this promise; they are a splendid picture of the Trojan war generally, and eminently suitable to that larger title under which the poem has been immortalized, but the consequences of the anger of Achilles do not appear until the eighth book. The tenth book, or *Doloneia*, is also a portion of the *Iliad*, but not of the *Achilléis*; while the ninth book appears to me a subsequent addition (I venture to say, an unworthy addition), nowise harmonizing with that main stream of the *Achilléis* which flows from the eleventh book to the twenty-second. The eighth book ought to be read in immediate connection with the eleventh, in order to see the structure of what seems the primitive *Achilléis*; for there are several passages in the eleventh and the following books which prove that the poet who composed them could not have had present to his mind the main event of the ninth book, — the outpouring of profound humiliation by the Greeks, and from Agamemnon especially, before Achilles, coupled with formal offers to restore *Briséis* and pay the amplest compensation for past wrong. The words of Achilles (not less than those of Patroclus and Nestor), in the elev-

enth and in the following books, plainly imply that the humiliation of the Greeks before him, for which he thirsts, is as yet future and contingent; that no plenary apology has yet been tendered, nor any offer made of restoring *Briséis*; while both *Nestor* and *Patroclus*, with all their wish to induce him to take arms, nevertheless view him as one whose ground for quarrel stands still the same as it did at the beginning. Moreover, if we look at the first book, — the opening of the *Achillêis*, — we shall see that this prostration of *Agamemnon* and the chief Grecian heroes before *Achilles* would really be the termination of the whole poem; for *Achilles* asks nothing more from *Thetis*, nor *Thetis* any thing more from *Zeus*, than that *Agamemnon* and the Greeks may be brought to know the wrong that they have done to their capital warrior, and humbled in the dust in expiation of it. We may add, that the abject terror in which *Agamemnon* appears in the ninth book, when he sends the supplicatory message to *Achilles*, as it is not adequately accounted for by the degree of calamity which the Greeks have experienced in the preceding (eighth) book, so it is inconsistent with the gallantry and high spirit with which he shines at the beginning of the eleventh. The situation of the Greeks only becomes desperate when the three great chiefs, *Agamemnon*, *Odysseus*, and *Diomedes*, are disabled by wounds; this is the irreparable calamity which works upon *Patroclus*, and through him upon *Achilles*. The ninth book, as it now stands, seems to me an addition, by a different hand, to the original *Achillêis*, framed so as both to forestall and to spoil the nineteenth book, which is the real reconciliation of the two inimical heroes; I will venture to add that it carries the ferocious pride and egotism of *Achilles* beyond all admissible limits, and is shocking to that sentiment of *Nemesis* which was so deeply seated in the Grecian mind. We forgive any excess of fury against the Trojans and *Hector*, after the death of *Patroclus*; but that he should remain unmoved by restitution, by abject supplications, and by the richest atoning presents, tendered from the Greeks, indicates an implacability more than human, and certainly such as neither the poet of the first book, nor the poet of the last twelve books, seeks to portray.

“It is with the Grecian agora in the beginning of the second book, that the *Iliad* (as distinguished from the *Achillêis*) commences, — continued through the catalogue, the muster of the two armies, the single combat between *Menelaus* and *Paris*, the renewed promiscuous battle caused by the arrow of *Pandarus*, the (*Epipoleis* or) personal circuit of *Agamemnon* round the army, the *Aristeia* or brilliant exploits of *Diomedes*, the visit of *Hector* to *Troy* for purposes of sacrifice, his interview with *Andromache*, and his combat with *Ajax*, — down to the seventh book. All these are beautiful poetry, presenting to us the general Trojan war and its conspicuous individuals under different points of view, but leaving no room in the reader's mind

for the thought of Achilles. Now, the difficulty for an enlarging poet was, to pass from the Achillêis in the first book to the Iliad in the second, and it will accordingly be found that here is an awkwardness in the structure of the poem which counsel on the poet's behalf (ancient or modern) do not satisfactorily explain. In the first book, Zeus has promised Thetis that he will punish the Greeks for the wrong done to Achilles: in the beginning of the second book, he deliberates how he shall fulfil the promise, and sends down for that purpose "mischievous Oneirus" (the Dream-God) to visit Agamemnon in his sleep, to assure him that the gods have now with one accord consented to put Troy into his hands, and to exhort him forthwith to the assembling of his army for the attack. The ancient commentators were here perplexed by the circumstance, that Zeus puts a falsehood into the mouth of Oneirus; but there seems no more difficulty in explaining this than in the narrative of the book of 1 Kings (chap. xxii. 23) where Jehovah is mentioned to have put a lying spirit into the mouth of Ahab's prophets;—the real awkwardness is, that Oneirus and his falsehood produce no effect; for, in the first place, Agamemnon takes a step very different from that which his dream recommends; and in the next place, when the Grecian army is at length armed and goes forth to battle, it does not experience defeat (which would be the case, if the exhortation of Oneirus really proved mischievous), but carries on a successful day's battle, chiefly through the heroism of Diomedes. Instead of arming the Greeks forthwith, Agamemnon convokes first a council of chiefs, and next an agora of the host; and though himself in a temper of mind highly elate with the deceitful assurances of Oneirus, he deliberately assumes the language of despair in addressing the troops, having previously prepared Nestor and Odysseus for his doing so, — merely in order to try the courage of the men, and with formal instructions given to these two other chiefs that they are to speak in opposition to him. Now, this intervention of Zeus and Oneirus is one of the most unsatisfactory incidents in the whole structure of the poem, and it forms exactly the joint between the Achillêis and the Iliad; the poet of the second book wishing to make Zeus do something which appears to realize his promise to Thetis in the first. The freak which Agamemnon plays off upon the temper of his army, though in itself childish, serves a sufficient purpose, not only because it provides a special matter of interest to be submitted to the Greeks, but also because it calls forth the splendid description, so teeming with vivacious detail, of the sudden breaking up of the assembly after Agamemnon's harangue, and of the decisive interference of Odysseus to bring the men back, as well as to put down Thersites. This picture of the Greeks in agora, bringing out the two chief speaking and counselling heroes, was an important part of the general Trojan war; and the poet has permitted himself to introduce it by assuming an inex-

plicable folly on the part of Agamemnon, — just as he has ushered in another fine tableau in the third book, — the Teichoskopy, or conversation of Priam and Helen on the walls of Troy, — by admitting the supposition, that the old king, in the tenth year of the war, did not know the persons of Agamemnon and the other Grecian chiefs. This may serve as an explanation of the delusion practised by Agamemnon towards his assembled host ; but it does not at all explain the tame and empty intervention of Oneirus.

“ If the initial incident of the second book, whereby we pass out of the Achilléis into the Iliad, is awkward, so also the final incident of the seventh book, immediately before we come back into the Achilléis, is not less unsatisfactory, — I mean the construction of the wall and ditch round the Greek camp. As the poem now stands, no plausible reason is assigned why this should be done. Nestor proposes it without any constraining necessity ; for the Greeks are in a career of victory, and the Trojans are making offers of compromise which imply conscious weakness, — while Diomedes is so confident of the approaching ruin of Troy, that he dissuades his comrades from receiving even Helen herself, if the surrender should be tendered. ‘ Many Greeks have been slain,’ it is true, as Nestor observes ; but an equal or greater number of Trojans have been slain, and all the Grecian heroes are yet in full force ; the absence of Achilles is not even adverted to. Now this account of the building of the fortification seems to be an afterthought, arising out of the enlargement of the poem beyond its original scheme. The original Achilléis, passing at once from the first to the eighth, and from thence to the eleventh book, might well assume the fortification, and talk of it as a thing existing, without adducing any special reason why it was erected. The hearer would naturally comprehend and follow the existence of a ditch and wall round the ships, as a matter of course, provided there was nothing in the previous narrative to make him believe that the Greeks had originally been without these bulwarks ; and as the Achilléis, immediately after the promise of Zeus to Thetis at the close of the first book, went on to describe the fulfilment of that promise and the ensuing disasters of the Greeks, there was nothing to surprise any one in hearing that their camp was fortified. But the case was altered when a new poet parted asunder the first and the eighth books, in order to make room for descriptions of temporary success and glory on the part of the besieging army. The brilliant scenes sketched in the books from the second to the seventh mention no fortification, and even imply its non-existence ; but as notice of it occurs amidst the first description of Grecian disasters in the eighth book, the hearer who had the earlier books present to his memory might be surprised to find a fortification mentioned immediately afterwards, unless the construction of it were specially announced to have intervened. At least so thought the poet who introduced that ac-

count which we now find at the end of the seventh book. But it will at once appear that there was some difficulty in finding a good reason why the Greeks should begin to fortify at this juncture, and that the poet who discovered the gap might not be enabled to fill it up with success. As the Greeks have got on up to this moment without the wall, and as we have heard nothing but tales of their success, why should they now think farther laborious precautions for security necessary? we will not ask, why the Trojans should stand quietly by and permit a wall to be built, since the truce was concluded expressly for burying the dead.

"The tenth book (or Doloneia) was believed by some of the ancient scholiasts, and has been confidently set forth by the modern Wolfian critics, as originally a separate poem, and inserted by Peisistratus into the *Iliad*. How it can ever have been a separate poem I do not understand. It is framed with great specialty for the antecedent circumstances under which it occurs, and would suit for no other place, though capable of being separately recited, inasmuch as it has a definite beginning and end, like the story of Nisus and Euryalus in the *Æneid*. But while distinctly presupposing and resting upon the incidents in the eighth book, and in line 88 of the ninth (probably the appointment of sentinels on the part of the Greeks as well as of the Trojans formed the close of the battle described in the eighth book), it has not the slightest bearing upon the events of the eleventh or the following books: it goes to make up the general picture of the Trojan war, but lies quite apart from the *Achillêis*. And this is one mark of a portion subsequently inserted, — that, though fitted on to the parts which precede, it has no influence on those which follow.

"If the proceedings of the combatants on the plain of Troy, between the first and the eighth book, have no reference either to Achilles or to an *Achillêis*, we find Zeus in Olympus still more completely putting that hero out of the question, at the beginning of the fourth book. He is, in this last-mentioned passage, the Zeus of the *Iliad*, not of the *Achillêis*. Forgetful of his promise to Thetis in the first book, he discusses nothing but the question of continuance or termination of the war, and manifests anxiety only for the salvation of Troy, in opposition to the miso-Trojan goddesses, who prevent him from giving effect to the victory of Menelaus over Paris, and the stipulated restitution of Helen, — in which case, of course, the wrong offered to Achilles would remain unexpiated. An attentive comparison will render it evident that the poet who composed the discussion among the gods, at the beginning of the fourth book, has not been careful to put himself in harmony either with the Zeus of the first book or with the Zeus of the eighth.

"So soon as we enter upon the eleventh book, the march of the poem becomes quite different. We are then in a series of events, each paving the

way for that which follows, and all conducing to the result promised in the first book, — the reappearance of Achilles, as the only means of saving the Greeks from ruin, — preceded by ample atonement, and followed by the maximum both of glory and revenge. The intermediate career of Patroclus introduces new elements, which, however, are admirably woven into the scheme of the poem as disclosed in the first book. I shall not deny that there are perplexities in the detail of events, as described in the battles at the Grecian wall and before the ships, from the eleventh to the sixteenth books; but they appear only cases of partial confusion, such as may be reasonably ascribed to imperfections of text; the main sequence remains coherent and intelligible. We find no considerable events which could be left out without breaking the thread, nor any incongruity between one considerable event and another. There is nothing between the eleventh and twenty-second books which is at all comparable to the incongruity between the Zeus of the fourth book and the Zeus of the first and eighth. It may, perhaps, be true that the shield of Achilles is a superadded amplification of that which was originally announced in general terms, — because the poet, from the eleventh to the twenty-second books, has observed such good economy of his materials, that he is hardly likely to have introduced one particular description of such disproportionate length, and having so little connection with the series of events. But I see no reason for believing that it is an addition materially later than the rest of the poem.

“It must be confessed that the supposition here advanced, in reference to the structure of the *Iliad*, is not altogether free from difficulties, because the parts constituting the original *Achillêis* have been more or less altered or interpolated to suit the additions made to it, particularly in the eighth book. But it presents fewer difficulties than any other supposition, and it is the only means, so far as I know, of explaining the difference between one part of the *Iliad* and another; both the continuity of structure, and the conformity to the opening promise, which are manifest when we read the books in the order i., viii., xi. to xxii., as contrasted with the absence of these two qualities in books ii. to vii., ix. and x. An entire organization, preconceived from the beginning, would not be likely to produce any such disparity, nor is any such visible in the *Odyssey*; still less would the result be explained by supposing integers originally separate and brought together without any designed organization. And it is between these three suppositions that our choice has to be made. A scheme, and a large scheme, too, must unquestionably be admitted as the basis of any sufficient hypothesis; but the *Achillêis* would have been a long poem, half the length of the present *Iliad*, and probably not less compact in its structure than the *Odyssey*; moreover, being parted off only by an imaginary line from the boundless range of the Trojan

war, it would admit of enlargement more easily, and with greater relish to hearers, than the adventures of one single hero; while the expansion would naturally take place by adding new Grecian victory, since the original poem arrived at the exaltation of Achilles only through a painful series of Grecian disasters. That the poem, under these circumstances, should have received additions, is no very violent hypothesis; in fact, when we recollect that the integrity both of the *Achilléis* and of the *Odyssey* was neither guarded by printing nor writing, we shall, perhaps, think it less wonderful that the former was enlarged than that the latter was not. Any relaxation of the laws of epical unity is a small price to pay for that splendid poetry, of which we find so much between the first and the eighth books of our *Iliad*."

ILIAD, I.

THE narrative in the first book of the *Iliad* embraces the following particulars. Chryses, the priest of Apollo, comes to the camp of the Greeks, to ransom his daughter. His prayer is harshly rejected by Agamemnon, and he is dismissed with threats. He then walks along the seashore, and supplicates the god for vengeance. Apollo listens to his priest, and shoots a deadly shaft upon the Grecian camp, and frequent pyres of the dead are burning. Nine days after, Achilles summons an assembly, and Calchas, the prophet, declares that the god can be reconciled only by restoring Chryseïs to her father. The wrath of Agamemnon is aroused, and a quarrel between him and Achilles follows. Agamemnon surrenders his captive, but takes from Achilles the captive who had been assigned to him in the division of the spoils. The daughter of Chryses is conducted, under the guidance of Odysseus, to the altar of Apollo, and restored to her father's hands. Thetis, in compliance with the entreaties of her son, betakes herself to Olympus, and obtains a promise from Zeus to grant the Trojans victory over the Greeks until Achilles shall be avenged.

Stadelmann remarks (*Grammatisch-kritische Anmerkungen zur Ilias des Homer*, p. 1): — "In the foreground of the *Iliad* stands the wrath of Achilles, as the principal object of the whole representation. The importance and greatness of its consequences, with which all the threads of the epic narrative connect themselves, animate the poet to a higher flight, and make him feel the presence of a goddess, who guides his song."

1. *ἄνδρῃ*. "By this form, used in the earliest poetry of the priests, long

before Homer's time, Homer hints an echo of that primeval sacred poetry in which *θεῖον* was used of the ancient inspired singer to indicate the organ of the Deity." St. The Goddess of course means the Muse ; but it is to be remarked, that Homer neither mentions names, nor any precise number of the Muses ; but sometimes invokes the Muses, and sometimes the Goddess. — Πηληϊάδεω. For the formation of patronymics, see Kühner's Grammar of the Greek Language, § 233, 2. b. — Ἀχιλλῆος, for Ἀχιλλῆος, on account of the metre. Achilles was the son of Peleus and Thetis, and king of the Myrmidons in Thessalian Phthiotis. He was the bravest and most beautiful of all the Grecian heroes.

2. οὐλομένην, poet. for ἰλομένην. This participial form has usually an active meaning in Homer, *destructive, deadly*. — μυρί', *innumerable, infinite*, distinguished from μύρια, *ten thousand*, by the accent. — Ἀχαιοί. The Achæans being at the time of the Trojan war the predominant tribe in Thessaly and in the Peloponnesus, their name is often used in Homer as a general designation for all the Greeks. — ἵθυσεν. The verb εἶθιμι is often used with nouns, like ἄλγος, πῆμα, γόος, and πένθος, in the sense of *to cause, to bring upon, literally, to place*.

3. πολλὰ δ' ἰφθίμου ψυχάς. For the relation between the adjectives and the substantive, see Kühner, § 264, 2. b. — ψυχάς, *souls or spirits*, used in contrast with αὐτοί, *them, i. e. their bodies*. — Αἶδ'. Metaplasm, see Kühner, § 72 ; § 214, R. 1. — προΐαψεν, *sent forward, sent away, despatched*. The interpretation, *before the time, prematurely*, is now given up as too far-fetched.

4. αὐτοί, *them, i. e. the men themselves*. In the simple conceptions of an early age, the body, the visible part of man, is the man himself. The soul is only a shadow, and, says Crusius, "according to the Homeric view, as soon as it leaves the body, departs, as a shadow, to the realm of Hades." — ἰλάρια, an ἀπαξ λεγόμενον, a word occurring but once in this form, but closely connected with ἱλως, *booty, prey*. The bodies of enemies slain in battle were left unburied on the field. — εἶϋχε. The imperfect tense is used when momentary actions are represented as continuing their operation in the past. The imperfect is the tense which describes and paints. K. § 256, 3. — κύνισσιν (for the declension, see K. § 68, 8), epic or old form, later form κυνίν. The later form is, however, used in Homer.

5. πᾶσι, *all, i. e. of all sorts*.

6. ἔξ οὗ δὴ, connected with προΐαψεν and εἶϋχε ; the sense being, *the anger of Achilles sent many brave souls, &c. ; and the counsel of Zeus was accomplishing, from the time when the chieftains quarrelled*. For the various uses of the particle δὴ, see K. § 315. — ταπρῶτα, *at the first*, an adverbial expression, K. § 337. — ἰρίσαστε, *not in wrath*, which would be the present

tense *ἰρίζοντι*, but *having quarrelled*, i. e. in consequence of having quarrelled.

7. *Ἀργεΐδης*, son of *Atreus*, i. e. here Agamemnon, elder brother of Menelaus, king of Mycenæ, and the most powerful leader of the Greeks. — *δῖος*. This epithet means properly, *descended from Zeus*, but was afterwards used as an epithet of honor, indicating superiority or nobility of descent.

8. *Τίς....μάχισθαι*. Thus rendered by an English hexameter in Blackwood's Magazine, Vol. XXII. No. 5:—

“Who of the Godheads committed the twain to the strife of contention?”

— *εἴ* *ἄρ*, i. e. *εἰ* *ἄρ*. “The particle *ἄρ* is used in questions, when the further progress of the narrative is introduced by an interrogation.” Nägelsbach. Translate, and *who then*. — *ἰρίδι....μάχισθαι*, to fight in contention, i. e. to quarrel in words, not to fight with arms, though *μάχισθαι* without *ἰρίδι*, may express the same idea; sometimes *ἰρίσσειν* is added. Instead of the dative, another form of expression is used, e. g. VII. 111, *ἰξ ἰρίδος*, and 301, *ἰρίδος περί θυμοβόρου*.

9. *Ἀησεῦς....υἱός*, i. e. Apollo, or Phœbus, the son of Leto and Zetis. He is represented as an archer, with bow and covered quiver; and in Homer is different from *Ἥλιος*, the Sun god. — *βασιλῆϊ*, epic dative of *βασιλεύς*, Agamemnon.

10. *νεῦρον*, disease, i. e. a pestilence. — *ἀνὰ στρατόν*, throughout the host or camp.

11. *εὖν Χρύσην*, that *Chryses*, or him, *Chryses*; the well known priest, Chryses, celebrated in the Trojan legend. He was the priest of Apollo in Chryse, a small town at the foot of Mount Ida, near the seashore. — *ἄρητῆρα*, the priest, literally the prayer.

12. *ἰπὶ νῆας*, to the ships. The Greeks, according to the custom of the age, had drawn their ships up high on the beach, and were encamped among them.

13. *λυόμενος*, future participle, with the signification in order to ransom. This signification often occurs. *λύισθαι*, mid. to ransom; *λύειν*, act. to surrender, to set free. — *ἄποινα*, ransom, consisting of valuable articles, gold, silver robes, goblets, and the like.

14, 15. *Στίμματα'....σπῆπτρον*. According to Eustathius, the wreath of Apollo was a laurel crown, bound with fillets of wool, which the priest bore upon a sceptre. The latter was a badge of dignity, carried by priests, kings, and persons in authority. — *στίμματα' ἔχων*. The custom of suppliants carrying branches twined about with wool is often referred to in ancient writers. The student will recollect the opening of the *Œdipus Tyrannus*:—

ὦ τέκνα Κρόνου τοῦ πάλαι νία τροφῆ,
 Τίνας ποθ' Ἰδρας τάσδ' ἱμοὶ θεάζεσσι
 Ἰασηρίσιν κλάδουσιν ἱξιστιμύιναι;

*O children, young offspring of ancient Cadmus,
 Why rush you to these seats before me,
 With suppliant branches decked?*

Instead of an olive-branch, the priest is here represented as bearing the golden sceptre, which indicated that he was the priest of Apollo. The epithet *golden* means only that the sceptre was set with golden studs or nails.

16. Ἀτρεΐδαι δὲ...δύω, and especially the two *Atreidae*. — *περμήτορες*, the two commanders, lit. those who put in order or array. "This apposition expresses not so much the rank, as only a portion of the occupations of the Atreidae, and hence serves the purpose of a more lively representation of their spheres." St.

17. *ἱπνήμεδες*. As in the preceding line, a part is put for the whole, for the sake of making a more vivid impression upon the imagination. *Well greaved* is an epithet constantly applied by Homer to the Greeks, referring to only a part of their defensive armor, and presenting in the picture only a particular portion of their outward aspect. Mr. Hope (*Costume of the Ancients*, Vol. I., pp. 30–33) says, — "The defensive armor of the Greeks consisted of a helmet, breastplate, greaves, and shield.

"Of the helmet there were two principal sorts; that with an immovable visor, projecting from it like a species of mask, and that with a movable visor, sliding over it in the shape of a mere slip of metal. The helmet with the immovable visor, when thrown back so as to uncover the face, necessarily left a great vacuum between its own crown and the skull of the wearer, and generally had, in order to protect the cheeks, two leather flaps, which, when not used, were tucked up inwards. The helmet with the movable visor usually displayed for the same purpose a pair of concave metal plates, which were suspended from hinges, and when not wanted were turned up outwards. Frequently, one or more horses' manes, cut square at the edges, rose from the back of the helmet, and sometimes two horns or two straight feathers issued from the sides. Quadrigæ, sphinxes, griffins, sea-horses, and other insignia, richly embossed, often covered the surface of these helmets.

"The body was guarded by a breastplate, or cuirass, which seems sometimes to have been composed of two large pieces only, one for the back and the other for the breast, joined together at the sides, — and sometimes to have been formed of a number of smaller pieces, either in the form of long slips or of square plates, apparently fastened by means of studs on a leather doublet. The shoulders were protected by a separate piece, in the shape of a broad cape, of which the ends or points descended on the chest, and were fastened,

by means of strings or clasps, to the breastplate. Generally, in Greek armor, this cuirass is cut round at the loins ; sometimes, however, it follows the outline of the abdomen, and from it hang down one or more rows of straps of leather, or of strips of metal, intended to protect the thighs.

"The legs were guarded by means of greaves, rising very high above the knees, and probably of a very elastic texture ; since, notwithstanding they appear very stiff, their opposite edges appear very near at the back of the calf, where they are retained by means of loops or clasps. . . . The most usual shield was very large, and perfectly circular, with a broad, flat rim, and the centre very much raised, like a deep dish turned upside down. The Theban shield, instead of being round, was oval, and had two notches cut in the sides, probably to pass the spear or javelin through. All shields were furnished inside with loops, some intended to encircle the arm, and to be laid hold of by the hand. Emblems and devices were as common on ancient shields as on the bucklers of the crusaders. Sometimes, on fictile vases, we observe a species of apron or curtain suspended from the shield, by way of screen or protection to the legs.

"The chief offensive weapon of the Greeks was the sword. It was short and broad, and suspended from a belt on the left side, or in front.* Next in rank came the spear ; long, thin, with a point at the nether end, with which to fix it in the ground ; and of this species of weapon warriors generally carried a pair.

"Hercules, Apollo, Diana, and Cupid were represented with the bow and arrows. The use of these, however, remained not, in after times, common among the Greeks, as it did among the barbarians. Of the quivers, some were calculated to contain both bow and arrows, others arrows only. Some were square, some round. Many had a cover to them, to protect the arrows from dust and rain ; and many appear lined with skins. They were slung across the back or sides, by means of a belt passing over the right shoulder.

"In early times, warriors among the Greeks made great use, in battle, of cars or chariots drawn by two horses, in which the hero fought standing, while his squire or attendant guided the horses. In after times, these bigæ, as well as the quadrigæ, drawn by four horses abreast, were chiefly reserved for journeys or chariot-races.

"The Gorgon's head, with its round chaps, wide mouth, and tongue drawn

---

* The blade was leaf-shaped, and, according to Homer, generally of brass ; the hilt was embellished with studs of gold and silver, and the scabbard richly adorned with the same precious metals. The sheath of Agamemnon's sword was all of silver. — Il. lib. xi.

out, emblematic of the full moon, and regarded as an amulet or safeguard against incantations and spells, is for that reason found not only on the formidable ægis of Jupiter and of Minerva, as well as on cinerary urns and in tombs, but on the Greek shields and breastplates, at the pole ends of their chariots, and in the most conspicuous parts of every other instrument of defence or protection to the living or the dead."

20. *λῦσαι....δίχισθαι*. The infinitives here stand for imperatives, or may be considered as depending on an imperative verb understood. The explanation of the Scholiast, that they depend on *δαῖν*, v. 18, is inadmissible.

22. *ἰὺ*. "The local adverbs in *-αι*, as *ἰὺαι*, may perhaps have been originally locative forms in *-αι*." Kühner. The time signification of this particle, *then*, grew out of its local meaning. — *ἰπυφήμεσαν*, *approved with a favoring shout*; *ἰπύ, ἰύ, φημί*.

23. *αἰδῶσθαι*, the object of *ἰπυφήμεσαν*. — *δίχθαι*, 2. aor. syncopated of *δίχισθαι*.

24. *Ἄλλ'....Θυμῷ*, *but it did not please Atreides Agamemnon in his mind*, i. e. to reverence the priest, and receive the ransom. The dative of the name is constructed with *ἴδαναι*, and *Θυμῷ* is the local dative.

25. *καπῶς ἀφύ*. The object *αὐτόν* is to be supplied, as is often the case, where it is easily understood from the connection of the sentence. — *κραυγῇ δ' ἰπύ*. *κραυγῇ* refers to the loud, angry voice with which the threats were uttered; *ἰπύ* may be understood of the direction of the words towards the priest.

26. *Μή....πιχίσω*, Epic for *πιχῶ*, 2. aor. *μή* with the conjunctive is used to express a warning, *let me not find you*.

28. *Μή....χεῖρσιν*. Supply *δίδουσα*, or *ἔρα*; *see lest the sceptre and fillet of the god be of no help to you*. *χεῖρσιν*, a defective aorist constructed with the dative, signifies *to help, defend*.

29. *πρῶτον* here is an adverb. *Old age shall come upon her first*.

30. *ἰν' Ἀργεῖ*, in Argos, i. e. in Peloponnesus. The kingdom of Argos was the most powerful in that part of Greece, and extended its influence to the neighbouring islands.

31. *ἰστέον ἰπυχόμενην*. The verb properly signifies *to approach, to attack*, and, as has been observed, is applied to *weaving* with peculiar propriety, on account of the ancient custom of standing at the loom. It is, however, used in a general way to signify being employed about any work, and may be rendered here *plying the loom*. The web was suspended perpendicularly from the loom, so that the women in weaving moved along it. — *ἀντιόωσαν*, constructed with the acc. here only. It signifies *preparing or taking care of*.

32. *ἄλλ' ἴθι*, *but go*. *ἀλλά* often marks a transition to a different or contrasted thought. Hence it is used in exhortations, exclamations, and the

like, and in general when the discourse is suddenly interrupted and quickly applied to something new. — *σαώτερος*. The comparative, as here, is often said to stand for the positive. But in all such cases the shade of meaning is different; here, *that you may return safer*, i. e. safer than you will if you provoke me.

33. *ἰδδυσεν*, for *ἰδυσεν*, from *διδω*.

34. *βῆ δ' αἰών*. This line is one of remarkable beauty and expressiveness. It brings vividly before the eye the image of the priest, walking silently and sadly along the shore of the deep-sounding sea; and, as Pope justly remarks, "the melancholy flowing of the verse admirably expresses the condition of the mournful and deserted father." Such passages are perpetually occurring in Homer. It is thus rendered in Blackwood:—

"Silent he went on his way, where the sea-waves roared on the sand-beach."

35. *πολλά*, *much*, *earnestly*.

36. *ὑπόμεος*, *well-haired*, *beautiful-haired*, *with beautiful ringlets*; a constant epithet of Leto, or Latona.

37–42. *ἀργυρότεξ*, *silver-bowed*, an epithet applied by Homer exclusively to Apollo. — *ἀμφιζίκενας*, literally, *hast gone around*, *encompassed*, *protected*. The gods are represented as frequenting the places where they are specially honored; the word, therefore, implies that Chryse and Killa were seats of the worship of Apollo, and resorted to by him, and therefore under his powerful protection. Killa was probably a small town near Chryse, and at the foot of Mount Ida. — *ζαΐην*. The Epic inseparable particles *ζα* and *δα* have an intensive force. — *Τενιδω*, *Tenedos*, the famous island, which lay forty stadia from the Trojan coast, now called *Tenedo*. — *Σμινθεῖ*, *Sminthian*. Under this name Apollo was worshipped in Chryse and other places in Asia Minor. The signification of the epithet has been variously given. Apion and others derive it from a Mysian and Cretan word, *εμίθες*, *a mouse*, "which," says Crusius, "the ancients regarded as a symbol of divination, as an animal inspired by the vapors of the earth." Aristarchus, on the contrary, regarded such a derivation of the epithet as too mean; he referred it to the city of Sminthe in the Troad. Some explain it as the *mouse-killer*, either because he once freed a priest from mice, or because, by the agency of mice, he indicated to the Teucri, who had emigrated from Crete, the place where they were to settle. Comp. Strabo, XIII., p. 613, A. The idea of Apollo, the god of music and song, receiving one of his names from the circumstance of his having been a good mouser, is odd, to say the least. — *ἱεψα*. *ἱερίφιν* means *to roof over*, *to cover*; it may signify *to build*, since *roofing over* is the last part of the process of building. Plato seems to have understood it in this sense. But it may allude to the ancient custom of

decorating the shrines and altars of the gods with garlands and chaplets, according to Heyne and others. It is a question, however, whether this custom existed in the Homeric age. — ἢ ἰδὲ ποτὶ. Observe the combination of particles, each adding to the significance of the passage; literally, *or if now ever, or if ever already*. — πατά. Most prepositions used in this way in Homer, which are frequently said to be separated by *tnesis* from the verb, may better be explained as having an adverbial sense. According to Nägelsbach, πατά here signifies *entirely, utterly, completely*. The precise force of the word, however, may be seen by referring to its original meaning, *down*. Thus we say in English, *to burn down*. — μηρί, more rarely μῆρα, *the thighs* (sometimes *thigh-bones*), which in sacrifices were cut out, ἐκτέμνουν, and burnt, enveloped with a double covering of fat. — κρήνην. “In the Epic language, the verb κρείνω, which Buttman derives from κραινω, admits a prolongation in all its parts. That is, the Epic language uses the liberty of prolonging contracted vowels, as α into αα, η into ηη, κρήνην for κρήνον. In a certain relation with this prolongation stand the prefixing and the inserting of an ι in the Ionic dialect, in which often a syllable, long either by nature or position, beginning with the E vowel-sound, receives an ι, as in ἰἰλδωρ.” St. — τίσιαι, *may they expiate*. This form of the optative, usually called the *Æolic*, indicates, according to Eustathius, a desire for a more instantaneous result; he says, “ὁ δὲ ἰππὼν τύψιαι, ἢ λίσσιαι, ἢ γράψιαι, ἰύχεται τάχιον ἀνυεθῆναι, ὃ ἰύχεται.” — Δαναοί. Properly, the name of the Argives, from Danaus, then applied to the Greeks generally.

43 – 52. The description of Apollo, descending in wrath, is justly admired. The rattling of the arrows upon his shoulder, the darkness of his coming, the fearful twanging of the silver bow, the shooting the deadly shaft and striking the victims, and the burning piles of the dead, are pictured to the imagination with wonderful vividness, and the sound seems to give back the sense. — βῆ δὲ παρ', *and he went down* from Olympus, a lofty mountain on the borders of Thessaly and Macedonia, imagined in the Homeric age to be the dwelling-place of the gods. — πῆρ, *in heart*. “The accusative of the passive object is used with intransitive verbs to denote the object towards which the subject directs, refers, or expresses an action.” Kühner. — ἀντοῦ, in antithesis with ἰπποῖ, the *arrows* rattled, as *he* moved. — βιόσθ, genitive of origin. — βίβλος. “The shooting of each single arrow is here brought prominently forward, and thereby imparts more liveliness to the representation than it would have had if the plural were used. The singular form sometimes has a collective sense, and takes the place of a plural. This use grows out of a poetical mode of viewing the subject, according to which the idea of plurality is conceived and represented as unity.” St. — The adjective ἰχθυονίς Buttman derives from ἰχθυον, *the point*, from the verbal form ἰχθυω, ἰχθυέω, and adds the re-

mark, that it has lost this signification. See Lexilogus, in Fishlake's translation, pp. 319 - 321. — ἰφίσις, βάλλ', *shooting, he smote*. The imperfect, as here, sometimes expresses the repetition of an action.

54. τῇ διατάτῃ. Supply ἡμίρῃ; the feminine of the ordinal number is often used with ἡμίρῃ understood. — ἀγορεύοντι. "The assembly of the whole army (ἀγορή) was commonly held before Agamemnon's tent, see V. 305 - 308, II. 808; on the other hand, there seems to have been no fixed place for the deliberation of the princes (βουλῇ); see II. 54, VII. 38." Crusius. — καλίσσασθαι, *caused to be summoned*, i. e. by heralds. To summon personally would have been expressed by the active voice.

55. Τῷ....Ἡρῇ. "Every salutary thought, especially if it suddenly presented itself, the Homeric age ascribed to the immediate suggestion of the deity. Only a deity favorably inclined to the Greeks could have suggested this thought to Achilles; and this was Here, the sister and wife of Zeus; for she favored the Greeks because Argos was especially dear to her, and she and Athene had been offended by the judgment of Paris." Cr. — τῷ, with pronominal signification. — Θῆσι, the aorist has here the sense of the pluperfect, as often elsewhere, *had placed*. — λευκώλοισι, *white-armed*, the constant epithet of Here. It is applied once to Helen, VII. 121, and three times to Andromache, VI. 371, 377, XXIV. 723.

56. ἐρεῖται, mid. for active.

57. ἰπὲρ οὗ, *when accordingly*. — ἦγρεθιν, ἐμνηγείης τ', *after they had been summoned, and were all assembled*; the expressions are not, therefore, tautological. They describe the action from its commencement to its completion.

58. τοῖσι. The person or persons in whose company or presence a thing is done are put in the dative case. The relation is closely connected with that expressed by the local dative. The Scholiast supplies ἔν. "The speaker comes forward into the midst, to deliver his speech upon an elevated stand, and the herald hands him the sceptre as an emblem of power." Cr.

59 - 67. ἔμμε, Doric, Æolic, and Epic for ἡμᾶς. — ἀπονοστήσειν, *shall return*, or perhaps here *must return*. — εἴ κεν, with the opt., *if we would escape*. — The particle γὰρ gives a particular emphasis to θάνατον. — εἰ δὴ, *if indeed, or if now*, i. e. *if it be the case that*, as it certainly is. — ἄγε δὴ. "δὴ, connected with verbs, expresses an exclusion, or limitation (*just this and nothing else*), particularly with the imperative, σκέπει δὴ, ἄγε δὴ, φέρε δὴ, ἴθι δὴ." K. — ἑξίσμεν, for ἑξίσμεν, from the Epic ἑξίω. "The long mode-vowels of the conjunctive, ω and η, were often, in the Epic language, shortened into ε and ι; or rather, these short vowels originally supplied the place of the long." K. — μάντιν, *a prophet or seer* (properly *one inspired by a god*), from μανίνομαι. "The business of the Mantis was rather to announce the feelings of the gods in regard to what was done, than to indicate the future, and what must be done." Wachsmuth.

—The *ιερεύς* was the priest charged with the special service of some particular divinity, whose will he was supposed to have the means of knowing. — *δουροτέλος*, as the etymology shows, was one who interpreted the will of the gods by dreams, not simply an interpreter of dreams; one to whom the divine purpose is disclosed through the agency of dreams. — *καὶ γάρ τ'*, i. e. *τι*, *for also*. The particle *τι* with *γάρ* increases the binding force which *γάρ* already has in itself. — *ἴς κ' εἴπωι*, who *might tell us*, if we asked him. — *ἴ, τι*, *wherefore, or, what the cause may be that*. The use of the accusative in this way runs through all the Greek writers, both in poetry and prose, whether the verb be transitive or intransitive; more commonly, however, with intransitives. — *τόσσον*, used adverbially, *so, to such a degree*. — *ἄρ'*, *ἄρα*. This particle is often used in the description of what is great, or striking, or remarkable, or what tends to excite any strong feeling in the mind. It gives a peculiar tone and emphasis to the sentence, which are rather to be felt than expressed in other words. — *ἐνχολῆς*, genitive of cause, or origin; used commonly with words signifying an affection of the mind, particularly with verbs of admiring, praising, blaming, &c. — *ἢ κί*. "*si, if*, is properly used like *ἢ* only in double questions, and denotes an alternative, a hesitation between two possibilities; but often one member only is expressed, while the other exists in the mind of the speaker, after verbs of reflecting, counselling, inquiring, asking, seeking. Very frequently, especially in Homer, are the verbs which express any action connected with this *deliberative si* (*ἵεν*, Epic *εἴ κί*, *ἢ κί*). In such sentences the conjunctive is used; consequently the *ι* in *βούλειται* stands here for *η*." St. Some such expression as *ἵνα εἰδῶμεν*, *that we may know*, is to be supplied. *ἢ κί* is often thus elliptically used. — *τελείων*, *perfect, without spot or blemish*. The anger of the gods could be appeased by the sacrifice of unblemished victims. — *ἀντιάσας*. The penult *α* being short, this form is to be considered as derived from the present *ἀντιάζω*. The primary meaning is *to go against, to meet*; whether in a hostile or friendly sense must be decided in each case by the connection. Constructed with the genitive, it signifies *a designed meeting*, and from this comes the signification, *to take part in any thing, to share*. — *ἄπ'* has here its original adverbial signification, *away*. "The simple verbs, and the prepositions which were used as adverbs of place, and at first universally so, were originally separate and independent, and were not united into one word until a later period." St.

68–73. *ἦτοι*, a particle used only by the Epic. It expresses, properly, confidence or assurance; *surely, certainly*; but it often introduces a sentence, like *μίν*, and is followed in the next clause by the particle *δί*, as a correlative. — *κατ' ἄρ' ἵζειτο*, *down then he sat*. The particle *ἄρα*, interposed between *κατά* and *ἵζειτο*, is not without meaning. — *ἦδ' η*, plup. for *ἦδιν*. — *τά τ'*. "The position of the connective particle *τι*, after *τά*, which has the force of

a pronoun, *that which is, and that which is to be*, denotes the intimate connection of those objects in the view or knowledge of Calchas." St. — *πρὸς τ' ἰόντα*, in the sense of *τὰ προεγγισσημένα*, *the past*, *πρὸς* being used in a temporal signification. The Greek, by this use of the present, represents the past as something self-existent, and still continuing, though belonging to a period that is gone. — *ἡγήσατο*, *led*. This verb in Homer is constructed both with the genitive and dative. Sometimes the preposition *ἐν* or *μετά* is used, indicating the *local* sense of the dative. The word here expresses the control which the prophet exercised over the expedition by his divining skill, and not a military command. — *Ἰλίου*, accusative of direction towards, more strongly expressed by the addition of the adverb *εἰς*, or rather, not only towards, but *all the way to*. — *Ἡν....μαντεσίην*, *by means of his diviner's art*, or, *by reason of*; i. e. his skill was the ground on which he was permitted to exert so weighty an influence on the war. — *ἣν*, used as a relative, *which*. — *ὧ*, *he, this man*, demonstrative and emphatic. — *εὐφρονίων*, *well-wishing*, or *wisely thinking*, lit. *well-minded*.

74 – 83. *Διὶ φίλῃ*, *dear to Zeus, favorite of Zeus*. "Kings and heroes were thus called; for the possession of power, honor, wealth, was considered evident proof of the love of the deity." Cr. — "The words *κίλισσέ με*, placed without further explanation after the words *τίνα λέεισιν*, v. 62, might appear singular at first sight; for in the generality of the expression Calchas was indeed included, but no more than any other seer. It is not therefore to be disguised that here is an uncalled-for interposition of Calchas, which can be explained only by the strongly excited tumult of his heart and of his divining spirit. The meaning and connection of this passage is therefore, *Thou excitest by thy suggestion my whole being, and compellest me, without waiting for a more direct and specific command, to expound at once the cause of what has befallen*." St. — *μυθήσεσθαι μῆνιν*, *to expound the cause of the wrath*. — *εὐνέοις*, the middle voice denotes the reference of the action to the subject. This word often has, in addition, the dative *ἑυμῶ*, or *φρέσιν*, literally, *put together for thyself, bethink thyself, make up thy mind*. — *ἦ μιν*, i. e. *μήν*, used after *ἔμμενυμι* with the infinitive, in expressions of solemn asseveration, compact, or promise, — *assuredly, undoubtedly*, equivalent to "So help you God." — *πρόφρων ἀγέξω*, *that you will, with prompt mind, assist me*. The subject of the infinitive is here omitted, being the same as the subject of the principal verb. The future is used in Greek, whenever the thought or purpose, in the contemplation of the speaker, refers to a future contingency or time. — "*ἦ γὰρ* refers here rather to *χολωσίμην* than to *ἴσμεν*. He declares not so much that he *believes*, as that he is about to make the king angry." St. *χολοῦν*, act., always signifies *to make angry*; not, as it is often mistranslated, *to be angry*. — *ἄνδρα χολωσίμην*, *that I shall make angry*. Verbs in *ω* generally

signify to put into the state or condition indicated by the nouns or adjectives from which they are formed. — καὶ αὖ, instead of καὶ αὖτ', *and him*, for *and whom*. "In a relative sentence of two parts, Homer often uses in the second part a personal or demonstrative pronoun, instead of a relative." Cr. This usage is characteristic of the simplicity of a primeval language. — ὅτε χόρσεται, according to some, indic. fut., *when he shall be angry*. In English, the future has sometimes this hypothetical meaning. The Greek future, according to Bernhardt, is not much more than a conditional present, the representation of that which is incomplete in the present, which, once conceived under a condition, realizes itself. On the other hand, Nügelbach, Thiersch, Stadelmann, and Crusius explain it as an aorist conj., with the short vowel for the long one; "for," says Crusius, "it is only an assumed case, which at the moment of speaking does not belong to the reality." "The future, like the aorist, is used to denote the repetition of an action. The aorist sets forth the repetition as experience and reality, but the future as a mere conception and possibility. The question here is certainly more of a matter of fact, resting upon experience, than of a phenomenon conceived of as merely possible. The conjunctive aorist, therefore, is better supported than the indicative future." St. The only difference between the two, in this and similar cases, is a slight variety in the form in which we understand the idea to have presented itself to the poet's mind. Either explanation is perfectly admissible. — χίρειν, from an obsolete ΧΕΡΗΣ; positive in form, but comparative in meaning, according to Passow and Pape, from χείρ, signifying properly, *under the hand*, i. e. *subject to the power of another*, but always used in the sense of *inferior to*, in antithesis to *πείσσειν* and the like. See Crusius's *Lexicon*, in verb. — ἴππερ, &c. Observe the number of limiting and qualifying particles in this line. The subject of the passage is the advantage which a powerful man has in a quarrel with an inferior. The leading idea is, that, though he may check his wrath for the time being, he is sure at last to find or make an opportunity for revenge. γάρ is the logical particle, introducing the ground or reason for a previous statement, but yet, in position, never standing at the beginning of a clause; ἴππερ, the hypothetical particle, followed by the aorist conj.; τε, a slight connective, γι emphasizes χόλον, and καὶ does the same with αὖτ' ἡμαρ. In the old English, a similar redundancy of particles often occurs; but it is difficult, if not impossible, to find equivalents for the scarcely perceptible soundings of the early Greek. We might translate this line, *For and if he should digest his wrath indeed, and for the day*. In the next line, too, the particles τε and καὶ present a like difficulty, though their individual force is not unfelt; τε indicates an additional, as ἀλλά does a contrasted, clause or proposition; καὶ emphasizes *μετ' ἑσπέραν*. Translate, *But yet afterwards, too (not for the day only), he holds*

a grudge, until he may have fulfilled it. — *δέ*, a simple connective particle instead of an inferential one, and do you, instead of, do you therefore. — *φράσαι*, 1. aor. mid. inf., consider, deliberate, make up your mind. — *ἤ*, alternative conjunction, one branch of the alternative being understood, whether or not. — *σαώεις*, Epic form of *σώεις*. *σώζω* means not only to save, but to carry safely through, to bear safely, &c. It is used, for instance, of a ship which brings the passengers safely into port. Translate, *whether you will hold me safe*.

84 – 91. *Τὸν δ'... Ἀχιλλεύς*. “By this participle (*ἀπαμειβόμενος*) the mode and manner of address is indicated. With respect to the usage of the Greek language, it is to be remarked, that, with a large number of verbs, it denotes a personal object by the accusative, where other languages apply the dative. The simple sense might have been sufficiently expressed by *τὸν δ' ἡμιτίσσε*; but the poet wished to give a distinct and particular idea of the address being directed to Calchas, and therefore added *προσίφη*.” St. — *Θαρσέσας*. The participle has a great variety of applications in Greek. It may be rendered here, either with *ιστί* as an imperative, *be of good courage and tell*, or adverbially, *tell courageously*. — *Θεοπρόπιον*, a sign sent from God; according to Buttmann (*Lexilogus*), something which is shown forth by the gods (from *πρίπτω*, to come to light), an oracle or command of the gods. — *οὐ μά*. The particle of adjuration, *μά*, is used only in negations, whether with or without the negative *οὐ*, which gives it the force of repetition; *No, by Apollo, no*. The particle *γάρ* implies that the declaration of Achilles is the ground upon which the priest may take courage. — *ῥτι*. “The Epic language may add the enclitic particle *τι* to all the relatives in secondary clauses, in order to bring out and define more exactly the mutual relation of the principal and secondary clause.” St. We have a similar usage in English, and may render, *by Apollo, dear to Zeus, and to whom you pray*. — *Θεοπροπίαι* = *Θεοπρόπιαι*. — *ιστί*, with a dative, in reference to place, as with the genitive, serves to express the idea of *remaining in a place*. — *διεκομίναι*. This expression is used to give greater animation to the sentence, — *as long as I live and see, upon the earth*. — *κοίλης*. *κοίλη* is a common epithet of a ship in Homer, as expressing one of the attributes most obvious to the eye, the ships being without decks. — *βαρείας χεῖρας ἱσίσαι*. The general idea of doing violence is expressed in a more animated manner by this term, *no one shall lay heavy hands upon you*. — *οὐδ' ἢ Ἀγαμέμνονα εἴπης*, literally, *not even if you should say Agamemnon*, i. e. not even Agamemnon shall lay violent hands upon you, if you should mention him, — if you should say *he* did it. “There is here an attraction of the accusative, where Agamemnon is made the object. In this way the secondary clause is more closely united to the principal, and with that, in a measure, blended into one.” St. — “*εὐχόμενος*

ᾄδει," says Crusius, "is not *gloriatur*, but *profitetur esse*. Plato, Gorg. p. 449, B, explains it by *ἑαγγίλλισθαι*, *announces himself*. In that age, when no ceremony or false modesty had worked its way into the manners, which forbids to praise or even to mention one's own virtues or merits, every one boasted of what he believed himself to be, of what he was. The bard said, 'I am a divine singer'; the prince, 'I am the messenger of Zeus.'" The word then *does* mean to *boast*, and it is undoubtedly characteristic of the simple, unaffected manners of the heroic age. The tone of the allusion to the pretensions of Agamemnon harmonizes with the impatient temper of Achilles, and clearly evinces that he has no idea of yielding to the elder chief the self-assumed superiority.

92 - 100. *τότε δέ*. These two particles are emphatic, and the omission of either would mar the sense, *then already*, or *then indeed*. — *ἀμύμων*, *blameless*, not necessarily in a moral sense, but in reference to any distinguishing quality. It is an epithet of honor, and may generally be rendered *noble* or *illustrious*. — *ἔξ* refers to what has gone before, and gives to the sentence some such meaning as, "Well, then, since you are so urgent, I will tell you, *he neither*," &c. Kühner gives it a somewhat different turn. "With this *ὅτε* *ἔξ*.....*ὅτε* the speaker begins his address, when he encounters a false view," i. e. these particles serve to contradict a previously formed opinion or expectation. — *ἵνα* serves to emphasize *ἀρηστῆρος*, and to give greater weight to the genitive, as expressing the actual cause or origin of Apollo's wrath. — *τοῦτο* *ἔξ*, *for this cause then*, i. e. *for this cause I repeat it*. The repetition of the particle *ἔξ* has this force here. — *Οἷδ' ἵγ' ἔτι* *περὶ*.....*περὶ γ'*. *ἵγ'* is emphasized by the particle; and the same effect is had in the second *περὶ* by the repetition of the particle. "The fear which Calchas felt in the presence of Agamemnon caused doubtless the omission of the accusative 'Αγαμέμνονα.'" St. The accusative of the subject is, however, often omitted in such a connection, and the action expressed in its most general and indefinite form, the person who is to perform the action being supplied mentally; *before restoring*. The aorist (*δοῦναι*) here expresses an action which at the time of speaking is in fact future, but is conceived by the speaker for the moment as past, the speaker's mind running forward to the time when the act of restitution will have been accomplished. — *ἱλακώπιδος*. Probably from *ἱλαξ*, an epithet descriptive of the quickness and vivacity which characterized the Grecian eye, and which mark the Oriental nations generally; *rolling-eyed*, or *quick-eyed*. — *ἀπεράστην*, *ἀνάπαινον*. Not tautological, — *unbought*, *unransomed*. — *Χρύσην*, *Chryse*, the place. — *τότε*, *then*, i. e. if all this were done. — *ἱλασάμεναι*, *having*, by all these means, *rendered him propitious*. — *πείθεσθαι*. The second aorist of the active and middle often takes the reduplication in the Epic language. The optative here expresses the possibility

of the action ; and the tense (2. aor.) represents it in a light different from the present, though we have to translate it by the present. It describes not an attempt which may be successful under certain conditions, but takes it up as an *accomplished fact*, the conditions remaining the same, and only the point of time changed ; i. e. the time in the speaker's mind being advanced into the future.

101 - 105. *φρίνις ἀμφιμίλαινα*. The diaphragm or midriff was considered by the ancients as the seat of the intellect and the soul. Different explanations have been given of the epithet *ἀμφιμίλαινα* (*black* or *darkened round*). 1. That it refers to the physical quality of the diaphragm, which was fancied to be of a dark color. 2. That, being placed within the body, it is involved in perpetual darkness. 3. That it has an adverbial sense, expressive of the effect of the verb *πίμπλαντο*, *was darkly filled*, or rather, *was darkened over by being filled*. — *ἔσει*, Homeric for *ἔσειε*, dual. — *σι*, dative. The dative often denotes a personal object, near or in the presence of which an action is performed, having reference to that object ; accordingly, the dative is the case which denotes the person to which any thing pertains or belongs. — *λαμπτινέοντι*. "The fire alone was not sufficient for the vivacity of the poet's delineation, but, to accomplish his object, he brought prominently forward the *flashing*, and in a peculiar rhythmical series, inasmuch as he chose to compare the eyes, not to fire in general, but to its brightness. The form of this verb, which occurs but seldom, may properly be derived from an assumed form *λαμπτίτης*, as *ἐνχινάω*, from *ἐνχίτης*. A prolongation of the mixed vowel *ω*, formed by contraction into *ωω*, also occurs here." St. — *ἰκτεν*, syncopated form for *ἰκκίστην*, pluperfect with sense of the imperfect. — *πρώτιστα*, a double superlative, not unfrequently occurring in Homer. — *κάκ' ἐσέμεναι*, *looking evil*, i. e. with a look that threatened evil ; *with angry look*. "I will speak daggers." Shakspeare.

106 - 120. *μάντι κακῶν*, *prophet of evil*, — *ὁ κακὰ μαντινόμενος*. Eustathius. The omission of the article marks the indefiniteness of the expression. — *τὸ πρήγνυν*, *the thing that is good*. Some of the grammarians translate it *true* ; but that meaning does not suit the passage. According to Buttmann, it is connected with *χρήσιμος*. — *τὰ κακ'*. "*τά* in this place denotes that which according to the general or common acceptance is called *κακὰ*. The article form *τά* is therefore placed here, a pronoun with a demonstrative force, in order to set forth the *κακὰ* as an object already known, or sufficiently discussed." St. — *ἰτίλισσας*. The soothsayer, according to the belief of the ancients, not only predicts the future, but has the power also of bringing it to pass. — *ὥς δῆ*. "*δῆ*, with those particles which give an explanation, expresses that the matter is simply so and so, and there is no need of seeking farther for a solution." Hartung. *ὥς* after *ἀγορεύεις* = *ὅτι*. — *πούρης ἄπειρα*,

ransom for the maiden. — *προτίθειναι*, *I prefer*, constructed with acc. and gen. Clytemnestra was the wife of Agamemnon, and daughter of Tyndareos and Leda. She was therefore sister of Helen, the cause of the war. — *νευρίδις*. “If we compare all the passages where *νευρίδις* occurs, so far is clear, that it means wedded, and is opposed to the union between master and slave, or to concubinage. . . . The idea of marriage is evident, therefore, in *νευρίδις*, the *true, legitimate*, through which the words *ἀνὴρ*, *γυνή*, first receive the idea of *husband, wife*.” Buttmann, *Lexilogus*, pp. 393, 394. — *ἴσιν*, Epic for *ἐντέῃς*. “The local terminations *-σι*, *-σιν*, *-δε*, in the Epic language, often take the place of the case inflexion.” St. — *δίμῃς*, *build, stature*. — *φύει*, *growth, form*; or *development of form, figure*. — *φρένας*, *sense, intellect*. — *ἔργα*, *works*, i. e. skill in performing the feminine labors, such as weaving and embroidering, that were customary in the Homeric age. Observe the two pairs of correlatives, *οὐ....οὐδέ*, *οὐτ’....οὐτι*. — *ἀλλὰ καὶ ὥς*, *but even so*, i. e. notwithstanding she possesses all these advantages. — *βούλομ’*, *I would rather*. This word is often used in the sense of *to prefer*, instead of *βούλομαι μᾶλλον*. Kühner, however, says, — “In many places the *ᾷ* is incorrectly regarded as a comparative, when it is nothing else than a disjunctive.” — *ἀνταρ* stands at the beginning of a sentence, and denotes a sudden transition. — *ἀντίχ’* strengthens the idea. — *γίγας*, *prize, guerdon*, i. e. the portion of the booty or captives in war which was assigned to a chieftain. — *ἔφεα*, Poet. for *ἴνα*. — *ῥ* = *ῖσι*, but St. says, “*τέγῃ*, with the force of a pronoun, referring forward, and with the sense of *καίτοι*, so that *ῥ* retains its signification as a relative, and is not explained by *ῖσι*.” — *ἔρχεται ἄλλῃ*, *is going elsewhere*, *is passing from me to another*.

121 - 129. *ποδάρεκτος*, nearly equivalent to *ποδᾶς ὀκνός*, but literally, *strong-footed*. Swiftmess of foot, a most important attribute for the warriors of that age, both in the race and in the pursuit of the enemy, is constantly assigned to Achilles. — *κῶιδισσι*, *φιλοκτιανώτασι*. Among the free-spoken chiefs in the Grecian camp, no great delicacy or consistency was observed in the choice of epithets. Each man gave utterance to the thought that was in his mind, and the language which represents this trait will sometimes contain apparently contradictory expressions and epithets. — *πῶς γάρ*, *for how?* *γάρ* serves to strengthen the interrogative, or perhaps suggests some such expression as, *Thou hast made an unreasonable demand*; according to Kühner it conveys the idea of surprise, *How in the world!* — *οὐδ’* implies another and previous reason, not expressed, only hinted at, perhaps something like this, — “We should not, indeed, be inclined to yield to your demand, if we had ever so much undivided plunder; *but* the fact is, we no longer know,” &c. The *δέ* in *οὐδέ* may be conceived as having its correlative in this mentally supplied portion of the thoughts of Achilles. — *τὰ μίν*, instead

of δ μιν. — $\alpha\lambda\ \pi\acute{\iota}\ \pi\acute{o\tau\iota}$, if ever; $\alpha\lambda\ \pi\iota = \iota\lambda\ \acute{\alpha}\nu = \iota\acute{\alpha}\nu$; $\pi\acute{o\tau\iota}$, the local adverb, used in the sense of the temporal $\pi\acute{o\tau\iota}$. — $\delta\tilde{\alpha}\sigma\iota$, epic for $\delta\tilde{\alpha}$.

130 – 147. $\acute{\alpha}\gamma\alpha\lambda\acute{\epsilon}\varsigma\ \pi\iota\epsilon\ \iota\acute{\alpha}\nu$. The enclitic $\pi\iota\epsilon$ is the shortened form of the adverb $\pi\acute{\iota}\epsilon$, and signifies *very, being very brave, brave as you are*, i. e. it is unbecoming so brave a man as you are to try such underhand methods of gaining an unfair advantage. Nägelsbach, however, says, — “ $\iota\acute{\alpha}\nu$ is to be taken *causaliter*,” i. e. “do not, *because* you are a very brave man,” &c. — $\pi\lambda\acute{\iota}\omega\tau\epsilon\ \nu\acute{\epsilon}\mu$, *think to cheat*. — $\pi\alpha\rho\epsilon\lambda\acute{\iota}\upsilon\sigma\alpha\iota$, a word borrowed from the race-course, *pass by, outrun*; here signifying *overreach*. — $\epsilon\phi\epsilon'$, here a particle of time, *while*; it may, however, mean *in order that*, since the phrase to which it belongs comes in before the infinitive with its accusative, and may be considered as expressing the relation of design or purpose. “The sense is, ‘Dost thou wish, alone of us two, to have a guerdon?’ $\alpha\upsilon\tau\acute{o}\varsigma$ serves here to emphasize the subject implied in $\iota\delta\acute{\iota}\lambda\iota\varsigma$, which is thus at the same time put in contrast with Agamemnon.” St. — $\alpha\upsilon\tau\omega\varsigma$, commonly rendered *vainly, idly*; properly so, i. e. *so as it* (the thing in question, $\alpha\upsilon\tau\omega$, it) *would make the case*. Here, “Would you have me sit down destitute, *as* I should be were your demand complied with? Do you wish me to sit idly down, and submit to be deprived of my guerdon?” — $\epsilon\iota\ \mu\acute{\iota}\nu\ \delta\acute{\omega}\sigma\upsilon\sigma\iota\ \dots\ \acute{\alpha}\nu\tau\acute{\alpha}\xi\iota\sigma\iota\ \dot{\iota}\sigma\tau\alpha\iota$. The completion of the sense must be supplied mentally. We must imagine it to have been conveyed by a tone or gesture of the speaker. In many cases, the full meaning of the Homeric words must be felt by keeping present to the mind the mimetic and dramatic character of this poetry, which was composed to be delivered with some degree of action, and not to be silently read. The sense of course is, “If the Greeks will give me a prize which shall be a satisfactory equivalent, *why, very well*; but if not,” &c. — $\epsilon\iota\ \mu\acute{\iota}\nu\ \dots\ \epsilon\lambda\ \delta\epsilon$, correlatives. The first takes an indicative; the second $\epsilon\lambda$, being followed by $\pi\iota$, is = $\iota\acute{\alpha}\nu$, and takes the conjunctive $\delta\acute{\omega}\sigma\epsilon\iota\sigma\iota$, the Homeric form of the 3. pers. pl. 2. aor. conj. — $\dot{\iota}\gamma\acute{\omega}\ \delta\acute{\epsilon}\ \pi\iota\ \alpha\upsilon\tau\acute{o}\varsigma\ \dot{\iota}\lambda\omega\mu\alpha\iota$, *but then I will take one for myself*. The Homeric language often adds to the conjunctive the particle $\acute{\alpha}\nu$ or $\pi\iota$, although the relation of condition is sufficiently expressed by the conjunctive alone. — $\alpha\upsilon\tau\acute{o}\varsigma$, *myself*, in my own person, and not through another. — $\acute{\alpha}\xi\omega\ \dot{\iota}\lambda\acute{\omega}\nu$. “The speaker’s ardor of feeling led him to the repetition of the expression, in which at the same time the idea is still more enhanced by $\acute{\alpha}\xi\omega$. The change from the middle to the active is also to be noted.” St. — $\pi\epsilon\chi\epsilon\lambda\acute{\omega}\sigma\iota\tau\alpha\iota$. “This future denotes something fixed and permanent.” St. — $\mu\epsilon\tau\alpha\phi\epsilon\rho\epsilon\sigma\acute{\iota}\mu\iota\sigma\theta\alpha\ \kappa\alpha\iota\ \alpha\upsilon\tau\iota\varsigma$, *we will consider at another time hereafter*. $\kappa\alpha\iota$ increases the force of the expression, implying another deliberation besides that which has already taken place. — $\nu\tilde{\eta}\alpha\ \mu\acute{\iota}\lambda\alpha\iota\sigma\tau\alpha\iota$, *the dark ship*, “probably from the color which wood acquires by exposure to the wind and weather, or, according to others, from the paint with which the

ships were painted." Cr. and K. — *ἰρύσσομεν* = *ἰρύσσωμεν*, conj., with shortened vowel, like *ἀγίρσομεν* for *ἀγίρσωμεν*, *θίρσομεν* for *θίρσωμεν*. — *ἰπιτηδῖς*, sometimes incorrectly explained as an abbreviation for *ἰπιτηδῖς*, but in reality an adverb meaning *sufficiently, suitably, in sufficient numbers*. — *βύσσομεν*. The 1. aor. and fut. of *βαίνω* have the transitive meaning, *to cause to go*; here, *let us put on board*. — *βουληφόρος*, *counsel-giving*, i. e. one of the nobles or chiefs who were alone admitted to the *βούλη*. — *ἴστω*. "The transition from the conjunctive form to the imperative indicates the relation between these two modes; for both refer the predicate to the present or future, and hence the conjunctive may assume the function of the imperative." K. — *Ἐκείργον*, *far-working, the far-hitter*, = *ἰκητόλος*. "The epithets *ἱκτες*, *ἰκείργες*, *ἰκητόλοι* do not designate a god, working, performing *ἱκται*, but one working, hurling *ἰκῆς*, from his own distance, *invisibly*. The god does not receive an epithet compounded with *τῆλι*, because this would not, like *ἰκῆς*, denote the separation and remoteness of the worker, but the wide extent of the effect." Nitzsch. — *ἰλάσσαι*, the ancient and simple form for *ἰλάσσαι*. — *ἰεὶ ῥίξας*. The aorist tense is not to be translated *performing*, but *having performed*; i. e. the reconciliation of the god will only be effective *after* the performance of the atoning ceremonies.

148 – 171. *ὑπὸδρα ἰδών*. The adverb is from *ὑπὸδρασκον*, and means *looking from below*, i. e. with scowling eyebrows, the natural language of wrath; hence, *wrathfully*; the acc. *τόν* to be constructed with *πρὸς ἑφ.* — *ἀναιδέην ἰσχυμίνε*. In the conception of the Homeric age, and of the East generally, the qualities of the mind and character are often poetically represented as garments wherewith the man is clothed. — *πείθεται*. The conjunctive is often used in questions of hesitation or doubt; hence called *conjunctivus deliberativus*. — *ὁδόν*, *a way*; differently explained, as meaning, according to the ancient grammarians, *an ambuscade*; or in general, *a journey*, whether *a foray* for plunder, a march, or an embassy. — *ἰλθίμιναι.... μάχεσθαι*. These infinitives express the *object* of the obedience implied in *πείθεται*. — *ἀνδράσιν*, dative of company. "The dative of company or union stands with verbs of contending." K. — v. 152. "In this verse Achilles speaks especially of himself, and makes the transition to this topic by the particle *γάρ*. The connection of the thoughts is therefore to be made out by some such addition as this: 'We, and especially I, have been doing such deeds hitherto for your benefit, and not from any personal interest. For I came not hither on account of,' &c." St. *ἰγώ* is emphatic, *I came not*, whatever others may have done. — *μοι αἵτισι*. *μοι*, the dative, indicates the person with respect to whom an action is performed or a relation exists, the person who is interested in any action or relation; *they are not guilty towards me*; they have done nothing to me for which I should wish to fight them. —

οὐδὲ μὲν. The particle *μὲν* in such connections, = *μέν*, serves for affirmation, and emphasizes the idea contained in the clause where it occurs; "nor even my horses," as if horses were a more common and desirable object of plunder than cows. Forays of the kind here indicated were common enterprises, and, like piracy, were not held criminal in the opinions of the heroic age. — *βωτιασίη*. *ἀνὴρ* in such compositions means *a hero, a brave man*; *βωτιάιμα*, *sustaining heroes*. — v. 157. A picturesque line. *σκίοντα* refers to the forests on the Thracian and Macedonian mountains, not to the shadows cast by the mountains themselves. — *τιμὴν*; here *vengeance, satisfaction*. — *κυνῶπα*, *dog-faced*. The ancients regarded the dog as the image of impudence. It will be observed that the heroes, when angry, never mince the matter, but call each other unscrupulously by the hardest names. — *ταῦτα*, *these things*, i. e. the things included in the general statement just made. — *μισατρείη*. This verb properly means *to turn one's self about* for the purpose of looking at something; hence metaphorically *to regard, to care for*, and in this metaphorical sense it takes the genitive. "Many verbs which properly express the idea of a hasty motion towards an end, and then are transferred to a mental effort and desire, take a genitive." K. — *καὶ δὲ*. According to Hartung, these two particles are used when the discourse passes from the general to the particular. Perhaps they are rather used to introduce something which, under the circumstances already described, is intended to be set forth as peculiarly unjust, insulting, or surprising. — *μοι*, constructed with *ἀπειλῆς*. St. remarks, — "In this connection the expression gains in strength: Thou threatenest, not in quiet, or in my absence, but to my very face." — *ᾧ ἴσσι*, anastrophe for *ἐφ' ᾧ*; *ἴσσι* with the dative here expresses the object or aim of the toils of Achilles. — *δῖσαν δέ*, an instance of the direct form of speech to which the Greek strongly inclines. The accusative of the object is not expressed, which would be *τό* = *αὐτό*, instead of the relative *ὃ*. — *οἷσι Ἀχαιῶν*, a poetical expression for *Ἀχαιοί*, "which," says St., "denotes the fresh and youthful life of the Achæans." — vv. 163, 164 are explained by St. thus: — "*οὐ....ποτε....ἴχω, ἰππότε....ἰκρίσω*"; the connection of the conjunctive with the *futurum exactum*, cf. XI. 365, occurs elsewhere also. The negative *οὐ*, which is here used, and is always referred to a negation observed in the outward world, is no objection to our taking *ἴχω* for the conjunctive form. On the other hand, the added *ποτε* clearly indicates the reference of the conjunctive *ἴχω* to some remote future. *οὐ μὲν* expresses the certainty with which it may be seen beforehand that something will not be done after the destruction of Troy. *οὐ μὲν* for *οὐ μήν*. The sense is here, — 'Truly the present does not permit me to expect that I shall have,' i. e. get." St.'s explanation is probably incorrect. It rests on the supposition that Achilles is speaking of the future, when in fact he is speaking of the

past, including the present. The *πρωλίθεον* does not mean, as he supposes, the city of Troy, but a city of the Trojans, many such cities, in the Trojan empire, having been destroyed in the course of the war, before the downfall of the capital itself; moreover, *ἰστέρι* properly means not *when*, but *whenever*, implying the frequent happening of an event. The particle *μίν*, v. 163, is not then for *μήν*, but rather the correlative of *ἀλλά*, v. 165. *ἔχω* is indicative, simply stating the fact. Translate, *I never have a prize equal to yours, whenever the Greeks may have destroyed a well-inhabited city of the Trojans*. The same idea is expanded and particularized in the following lines, *ἀνὰρ ἦν ποτε*, &c. As to the expression *ἴσον σοι*, equal to you, it is the abbreviated form, so common in Greek, by which the comparison is made between the object on one side, and the person on the other, instead of between the two objects. Its object is either to shorten the expression, or perhaps, according to St., it indicates the kindling imagination of the poet, which identified, as it were, the thing with the person. *κόμης χαρίεσσαν ὁμαῖαι* is an example of the same. The idea when analyzed is, *hair so beautiful that it resembles the hair of the Graces*; but the words mean, *hair like the Graces*; as if, in the ardor of excitement, the poet exaggerated the comparison into a resemblance between the beautiful locks and the Graces themselves. "Hence," continues St., "in the words *σοι ἴσον*, the poet may have had in his mind the conception, — a prize, which in respect of greatness and value, should correspond to thy efforts, thy merits, and consequently should, as it were, be like thyself. We say in common life, — 'This looks precisely as if it came from you, as if it were said, or written, or painted by you; this conduct looks exactly like you.' " — *οὐδὲ σ' εἶω....ἀφύξιν*. This passage has been variously explained. The most common interpretation is, *Nor do I, being dishonored*, (i. e. dishonored by you as I am), *think that you will amass, &c.*; *σ'* standing for *σι*. Another refers *ἄτιμος* *ἰών* to Agamemnon, making it a negligent use of the nominative for *ἄτιμον* *ἰόντα* · but *ἄτιμος* would hardly mean the sort of dishonor which this would assign to Agamemnon; it rather expresses the dishonor which one receives by being wronged, insulted, or denied a request. Another interpretation makes *σ'* stand for *σοι*, and gives to *εἶω* the sense of *intend, purpose*; *Nor do I mean, being dishonored by you, to accumulate for you, &c.* I incline, on the whole, to the first and received explanation, which implies that Achilles thinks that Agamemnon will not be able to command success without his aid.

172-187. *ἴμεν γι*. The particle *γι* emphasizes the pronoun, *with me, me*, whatever might happen to others under similar circumstances. It serves to enhance the importance of the speaker, and to make him, as it were, the central object. — *καὶ ἄλλαι*, others too. The force of *καί* is to give point to the *ἄλλαι*, and to intimate that, in the opinion of Agamemnon, Achilles is not

so much above the others as he seemed to think. — *αἰ*. The particle *αἰ*, or *ἄ*, is in the Epic language often used with the future indicative, to add the idea of probability, or that the thing will be done when occasion serves, not positively and unconditionally. — *τιμήσουσι*, *will honor*, referring, however, to the same view of honor as is expressed in *ἄτιμος*, &c. ; i. e. the granting his demand, or making restitution for what he is going to surrender for the common good. — *πού* qualifies the positiveness of the statement ; lit. *somewhere*, or *somehow*. It would hardly be expressed in English. — *τόγῃ*. The particle *γῃ* here, too, emphasizes the word to which it is joined ; it seems to hint that though the other qualities of Achilles were not the gift of God, this, the only undeniable superiority he possessed, was no merit of his, but an attribute bestowed on him from heaven, and therefore not to be boasted of. — *Μυρμιδόνεσσιν*. The Myrmidons were an Achæan tribe, led by Peleus from Ægina into Thessaly. Their chief seat was Phthia. — *ἐφαιρῆναι* takes two accusatives. — *κ' ἄγω*, present for future, and the particle *κ* conditions the action somewhat ; not exactly *I will bring her*, but rather, you may expect that I shall ; I shall be likely to do it. — *αὐτὸς ἰών*, *going in person*. — *εἰδῆς*, conj. perf. — *καὶ ἄλλος*, *another too*, and not you alone. — *Ἴσον....ἄντην*, *to say he is equal to me, and to confront himself with me* ; or perhaps more exactly, taking the middle sense of the verb, *to say to himself*, i. e. *to think himself equal*, to aspire to an equality with me. *ἄντην* implies a personal confronting, an actual assuming of an equality, a carrying into effect the aspiration expressed in the first part of the verse. The passive form *ἐμμενέσθηναι* has the middle or reflexive signification, not the passive.

188 – 201. *ἄχος*, *pain*, a disagreeable impression in general ; it may be anger or disgust. — *ἐν δὲ*, *and within* ; *ἐν* standing alone has an adverbial force. — *λασίσισι*, *hairy*, an epithet denoting manly vigor. — *ῥγῃ* seems to bring prominently forward Achilles, the subject of these clauses. — *τοὺς μὲν*, *those*, i. e. the princes who were sitting in council round Agamemnon. — *ἀναστήσειν*, literally, *cause to stand up*, i. e. start from their seats, remove them from their places in order to make his way to Agamemnon. — *χόλον παύσειν* and *ἡρετύσει θυμὸν* are not, as the Scholiast says, tautological ; the former is special, *stop his anger* ; the latter is general, *quiet or check his passion*. — *δὲ* after *ἔλαστο* connects it with *ἄρμασι*. — *δὲ* after *ἦλθε*, *then* ; *then came Athene*. The wise thoughts and resolutions of the heroes are the work of Athene. — *πρό*, *forwards*, or *forth*. — *ξανθῆς κόμης*, *blond or yellow hair*. The poets give the heroes who are most distinguished for beauty hair of this color. — *δινώδης* the adjective used as an attributive of the verb, in an adverbial sense. This form gives a more lively and poetical character to the expression than the adverbial. In an elevated style, we sometimes use the same construction in English ; *her eyes shone terrible*,

for *terribly*. — $\phi\acute{\alpha}\nu\theta\iota\nu$ = ἰφάνθιν , for ἰφάνθησαν . — $\pi\epsilon\pi\acute{\epsilon}\rho\iota\upsilon\tau\alpha$, *winged*. “This epithet expresses not only the idea of swiftness, but also that of flying forth.” St.

202 – 205. $\pi\acute{\iota}\sigma\tau\iota$ = $\epsilon\acute{\iota}\sigma\tau\iota$. $\pi\epsilon\tau\iota$ in such a connection gives a tone of surprise to the question; *why in the world?* — $\alpha\iota\gamma\acute{\iota}\chi\eta\alpha$, *egis-bearing*. “In Homer the *egis* is the fearfully gleaming shield which Zeus brandishes in his right hand. Hephaestus made it, see v. 740. Hence the word is best derived from $\acute{\alpha}\tau\tau\epsilon$, a storm. Others derive $\alpha\iota\gamma\acute{\iota}\varsigma$ from $\alpha\acute{\iota}\gamma\alpha$, a goat, according to which it signifies a goat-skin.” Cr. “Probably this epithet stands in connection with the goat Amalthea. For the Greeks it was a sublime idea, and probably expressed the perpetual and close connection of Zeus with external nature, in which he had already stood as a child.” St. — $\epsilon\acute{\iota}\pi\epsilon\varsigma$. “Achilles addresses her, not as a goddess, but simply as the daughter of Zeus, in order to express that he thereby distinguishes her from every other goddess.” St. — $\tilde{\eta}$ ἴνα . $\tilde{\eta}$ is sometimes used as an interrogative, in the sense of *is it?* “It is often used when the person asking the question answers conjecturally a preceding question.” Cr. — $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}$ gives animation to the expression. — ἴα , *out, I will speak out*; adverbial. — $\epsilon\acute{\upsilon}$ with the force of a pronoun. — ὑπερεκλήσει . Abstract nouns are often put in the plural, as if they embraced in one view a number of instances or acts. Probably the conception in the poet’s mind was of many single acts of insolence, out of which the abstract idea of insolence grew. — ἐλίσσῃ , conj. aor., expressing a conditional future, or something which from the present condition of affairs may be expected to happen. This condition is more fully expressed by the addition of the particle $\kappa\acute{\alpha}\iota$ or $\acute{\alpha}\nu$. — θυμὸν here means *life*.

210. $\mu\eta\delta\acute{\iota}$ = $\kappa\alpha\iota$ $\mu\acute{\eta}$, *and do not*.

211. $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\tilde{\eta}\tau\epsilon$, *but yet*. It introduces something which is conceded, after something else has been forbidden. — $\acute{\omega}\varsigma$ ἵσταί $\pi\epsilon\tau\epsilon$ = $\acute{\alpha}\sigma\pi\epsilon\tau\epsilon$ ἵσταί , *as it shall be*, i. e. as occasion shall serve.

212. $\epsilon\acute{\upsilon}\delta\epsilon$ $\kappa\alpha\iota$, *and it shall be accomplished, too*, i. e. not only said, but done: $\kappa\alpha\iota$ emphasizes the declaration.

213. $\kappa\alpha\iota$ $\pi\epsilon\tau\iota$. The sentence introduced by these particles expresses what it is that is to be fulfilled, and therefore, logically speaking, the $\kappa\alpha\iota$ is not needed. Without it the sentence is, *Some time there will be bestowed on you thrice as great splendid gifts, in atonement for this insult*. But, in the freedom and flow of the Epic style, the connection of thought and expression easily changing in the poet’s mind, the sentence which describes the mode in which the fulfilment or satisfaction is to be made is joined by a connective particle, $\kappa\alpha\iota$, to the prediction of the fulfilment: — *But I will speak out to you, and that which I say shall be fulfilled, AND some time thrice as great splendid gifts, &c.*

216. σφωίτιρόν γι. The dual possessive, referring to Here and Athena. — *ιεύσσεσθαι*, to obey, to observe.

217. καὶ μάλα περ = καίπερ μάλα.

218. μάλα τ' ἔπλυνον αὐτοῦ. The particle *τ* is used in the Epic language to express the mutual relation of different members of a sentence; *whoever obeys the gods, him too they willingly hear*. The imperfect here is used as an aorist, to designate a repeated or customary action.

221. βεβήκει. This pluperfect is sometimes said to be used in the sense of the imperfect; but that is not exactly the case. It denotes her instantaneous disappearance; *she had gone*.

225. The abusive epithets in this line are characteristic of the violence of Achilles, and of the heroic age; literally, *heavy with wine, having the face of a dog, but the heart of a stag*. The stag was the symbol of cowardice.

227. λίχονδ' ἵναι, to go into an ambuscade, to lie in ambush. The Homeric Greeks regarded this as a proof of bravery quite as great as fighting in the open field.

228. κῆρ = θάνατος. — ἰδῆται = φαίνεται.

229. ἦ. A particle of affirmation used ironically.

230. ἴσσις. The antecedent demonstrative is understood, — *from him who*. — *είδιν*, gen. The force of the genitive here is, according to Nägelsbach, *any thing which, considered from your point of view, looked at with your eyes, is offensive*. The relation of opposition usually takes the dative, though often also the genitive.

231, 232. Δημοβόρος....λωθήσαιο! According to Eustathius, *ἴ* must be supplied; then translate, *Thou art a people-devouring king, since thou reignest over the worthless, or thou wouldst now have injured for the last time*. This is not quite satisfactory. It is better to consider *δημοβόρος βασιλεύς* as an exclamation in the nom. for voc.; the particles *ἦ γάρ* do not easily adapt themselves to the above translation; *ἦ* is the particle of asseveration, and *γάρ* hints at something to be mentally supplied: "I will tell you this, for assuredly thou canst not be allowed, so far as I am concerned, to do any thing wrong; this is the last time thou shalt insult me." Perhaps the ideas and connection are something like this: — *People-devouring king! for thou devourest the people over whom thou reignest, and who are so abject as to submit to thee; I speak to thee boldly, for most assuredly this is the last time thou shalt injure me*.

233-239. *ἰστί*, with adverbial sense, *thereto*, i. e. in addition to, or confirmation of, my words. — *ἔρκεον*. The chiefs were accustomed to swear by the sceptre, as the sacred symbol of power and justice. The description of the sceptre, then, gives force by the details of its origin, and the purpose for which it is used gives force to the oath. — *περί*, used adverbially, *round about*. — *χαλκός*. The material put poetically for the instrument. — *πρὸς Διός*, at

the command of Zeus, or under the direction of Zeus, by his authority. — *αἰεῖσθαι* for *ἰεῦνθαι* = *ἰευνθαι*, syncopated form of the pres. mid., *guard, sustain, administer*. — *ὁ δὲ....ἵρκας*, and it shall be a great oath for you; i. e. great or fearful for the consequences it shall entail upon you.

240 – 244. *Ἀχιλλῆος περὶ*, *longing for Achilles*, gen. of cause, on account of. — *ἔξισται* takes the accusative without a preposition, *shall come upon*. — *σὺμπαντας*, emphatic, *all*, without exception. — *οὐτῇ*, *not at all*, expressive of the entire impossibility of helping them. — *οὐτ' ἄν*, Epic for *ἔταν*, *when*. — “*ὅπως* in the relation of cause is constructed with the genitive, in connection with passive and intransitive verbs, to indicate the person who is the source or originator.” K. It may be rendered here, *at the hands of*. — *ἐμύξῃς*, *thou shalt gnaw*. — *ἔτ'*, i. e. *ἔτι*. “With *ἔτι* an argument is maintained; but with *ἔτι* the circumstance is set forth, with which the occasion of a complaint, anxiety, &c., is given.” Nitzsch. *ἔτι*, *when*, in this connection is equivalent to *inasmuch as*. — *οὐδέν*, *in no respect*.

245, 246. *περὶ*. Adverbial, for the more precise limitation of the dative *γαίῃ*, a dative which expresses the object *towards* which an action tends, but not the direct object. The dashing of the sceptre to the ground is in keeping with the passionate character of Achilles. Such proprieties are always observed by Homer. — *πικραμένον*, *pierced, studded*. “Even in the midst of an animated narrative, the poet, with Epic repose, assigns to the sceptre an apparently unimportant epithet, precisely as if that were of higher significance for the picture.” St.

248. *ἐνέσσυται*, *sprang up*; a stronger expression than *ἐτίστη*, which often stands in a similar connection.

249 – 253. The description of Nestor's eloquence is strikingly picturesque. *εἰς καὶ ἐπὶ γλώσσῃς*, *and from his tongue*. *καὶ* connects the more particular description of this line with the general one of the preceding. Observe the flow of the verse, and the manner in which the sound corresponds to the sense; the rhythm beautifully represents the thoughts. — *εἰς*, *to him*. The dative is often used to express the relation of *in the time of*. Here translate, *in his life*, or *in his day*. — *ἠφθίκα*. This form is sometimes explained as a syncopated aorist (*ἠφθίμην* instead of *ἠφθίσμην*); but the common explanation, that it is pluperfect, is better; *had perished, had died*. — *πρίν*, *before*, i. e. in relation to the present moment, in the earlier part of Nestor's life. — *εἰσέφιν* (for *ἐσεφίνα*) ἢ δ' ἰγύνετα. According to some, a *hysteron proteron*, such as sometimes occurs in the artless style of the Homeric poems. But, as St. remarks, two generations are here spoken of; one, of those who grew up (*εἰσέφιν*) with Nestor, being his coevals; the other, of those who were born later (say thirty years, the computed length of a generation), *ἰγύνετα*. Then came the third generation, with whom he was

now reigning. This would make Nestor some eighty years old. — *τρεῖσι τοῖσι*, Epic form for *τρίτοισιν*.

254 – 284. This speech of Nestor is very happily conceived. He begins with expressions of sorrow for the discord of the kings, which will be a joy to the enemy. He calls on them both to listen to the voice of his long experience, and reverts to the past, to show that greater men than those with whom 'e is now associated have heard and respected his counsel; and, like an old man recalling the scenes of his youth, he dwells at perhaps unnecessary length upon his earlier exploits. The result of the whole is very urgent advice to the chiefs to be reconciled. — *ἢ κεν γηθήσαι*. *κεν* or *άν* in the concluding clause, with *εί* in the antecedent; *he would, if he should*. The verb in the singular agrees with the nearest nominative. — *εί σφῶν τάδε*. The verb *πυθάνεσθαι* is constructed with the accusative of the thing learned, and the genitive of the person of or from whom it is learned. — *μαρναμένοιιν*, Epic lengthened form of *μαρναμένον*. — *εί περί*, i. e. *εί περίεστι*, which takes the genitive of comparison, *Δαναῶν*. — *βουλήν* means both the place of council, and the deliberation or advice itself. — *μάχεσθαι*. An infinitive used as a noun, constructed like *βουλήν*. — *ἀλλά*. Used in exhorting or rallying. — *ἄμφω δέ*. The particle *δέ* in the simple constructions of Homer often connects a clause which in fact states a reason, as a mere addition, the logical relation being left for the hearer to make out from the general bearing of the discourse. Thus *δέ*, *and*, implies in this place, *γάρ*, *for*. — *ἤδη γάρ ποτ'*. *ἤδη* connected with *ποτ'* has the indefinite meaning, *many a time and oft*. — *καί ἀρίστον*, *even with better*; i. e. bold and strong as you think yourselves to be, I have associated with your betters. — *οἷγ'*, *and they never*; *γί* emphasizes the pronoun. — *οὐ γάρ πο* introduces the ground of the assertion that the men of former times were superior to the present. Observe the repetition of the particle *γάρ*, a repetition not uncommon in the artless flow of the Homeric style. — *οὐδὲ ἴδωμαι*. The aor. conj. used as a future, but not as an absolute future. It expresses that something may or may not be expected, judging from the present state of affairs; that the speaker thinks something likely to happen. — *οἷον*, for *οἷος ἦν*. The relative and the subject of the relative are drawn by attraction into the case which is governed by *ἴδον* and *ἴδωμαι*. — Peirithoüs was the king of the Lapithæ. The fight of the Lapithæ and Centaurs, celebrated in song, legend, and art, took place at the festival of his marriage with Hippodamia. The Lapithæ were an ancient tribe of Thessaly, round Mount Pelion. — *ποιμένα λαῶν*, *shepherd of people*, a very common Homeric designation of a ruler, drawn from the pastoral life in the East. — *κάρτισται μιν*. According to St., *μιν* = *μήν*; rather correlative with *καί* in the following clause. — *φρεσί* = *Θηρεσί*, i. e. the Centaurs. In Homer they appear as a savage tribe, living near Mount Pelion. The

fabulous representation of the Centaur, as half man, half horse, is unknown to Homer. — ἀπόλυσσαν, i. e. αἱ Λαπῳαὶ τοὺς πενταύρους. — καὶ μὲν = καὶ μήν. — ἔξ ἀπίνης γαίης. “By the equivalent expression τηλέθιν, the words ἔξ ἀπίνης γαίης, which are clear without this, are still further explained with Homeric minuteness.” St. The epithet ἀπίνη is by some taken for the name by which Peloponnesus was at a later time designated, especially in the dramatists. But a comparison of the passages where it occurs in Homer (see Od. VII. 25, XVI. 18) shows it to be derived from ἀπώ, and to mean *distant*. It has, moreover, a short α, while the geographical name, Ἀπία, has the Α always long. — καλίσσαντε γάρ, *for they summoned me*, i. e. caused me to be summoned to their aid. — κατ’ ἱμ’ αὐτόν. St. says κατὰ here means κατὰ δύναμιν, *according to my power*; but κατὰ σφίαις, II. 366, apparently a similar construction, means *by themselves*. If κατὰ has a similar meaning here, it must signify *by myself*, i. e. not in the mass, but conspicuously *on my own account*, as it were. — ζύνειν for ζυνίσσαν. “The meaning of this verb, *to attend to any thing*, comes from the original signification, *to bring together, to put together*; to put together in the mind = συντίθεσθαι θυμῷ. — πείθοντό τι μύθῳ carries out the sense of βουλίαν ζύνειν. — ἀγαθός περ ἴών, *not though being good, but being very good*; i. e. you are too good a man to think of doing so wrong a thing. — ἰμοίης, *equal*, i. e. to that of Agamemnon. — ἱμμορεῖ, 2. perf. of μίջεσθαι, *participated in, shared*. — σκηπτουῖχος, *sceptre-bearing*, i. e. reigning. — καρετιρός, *strong, mighty*. — φέρτερος, *superior*, not in physical strength, but in power. — εὐ δέ. The vocative is often followed by a clause connected by a particle, as δέ. — αὐτὰρ ἴγωγι, *but I*, i. e. even I, not a common man, *I supplicate you*. — “αὐτὰρ and ἀτὰρ stand always at the beginning of a sentence, and express something astonishing or surprising, or a sudden transition, or a hasty movement.” K. — Ἀχιλλῇ μίθιμιν χόλον, *to give up your anger against Achilles, or to give up in favor of Achilles your anger*. Dativus commodi. — ἔρκεσ ποσλίμοιο, *the bulwark of war, or defence against war*. The construction of ποσλίμοιο here is the same as in Æschylus, Ag. 899, Felton’s ed., σκία Σουρίου κυνός, *a shade protecting against the dog-star*.

286. Observe the force of the particles καὶ δὲ....γι. They imply that the truth of all that Nestor has said is fully admitted. — ταῦτά γι, *these things indeed*, implying that there are other considerations, not touched upon by Nestor, which would put a different aspect on the affair. — κατὰ μοῖραν, *according to right, truly*.

288, 289. κρατεῖν, ἀνάσσειν, and σημαίνειν are not tautological. The first properly means *to have power over*, but not necessarily to exercise it; the second, *to exercise kingly or princely power*; and the third, *to command*, for instance, as a military chieftain. Agamemnon uses these different

words to describe as strongly as possible the excessive ambition of Achilles. — *ἐν*, in respect of which. — *οἷς*. The indefinite *οἷς* is often used in the sense of *many a one*. Translate here, *in respect to which I do not think there are many who will listen to you*. Agamemnon means of course to say, that he does not intend himself to concede these points to Achilles.

293, 294. *ἦ γάρ*. *γάρ* implies some unexpressed thought in the mind of the speaker. “I have done what is right, *for*.” — *εἰ δὲ*, if forsooth. — *πάντες ἔγωγε* = *ἐν παντί*.

295. *ἄλλαισιν δὲ*. *δὲ* with indefinite pronouns emphasizes them. Here it gives an ironical turn to the thought; “others, if they are fools enough to obey you.” — *μὴ γάρ* in reference to *ἄλλαισιν*, “command others, *for* you shall not command me.” — *ἴμεν γε*. The particle *γε* gives the pronoun a special emphasis; “whatever you may do with others, *me at least* you shall not.”

296. *ἴγῳ γ'*, like *ἴμεν γε*, is emphatic, and amounts to a repetition of the emphatic refusal. — *ἔτι*, still, for the future, any longer. — *εἴω*, I intend, not I think. The purpose of Achilles is not doubtful. His mind is made up.

297. *ἐν φέρει*. “In our mode of speaking, we should give more heed to the motion or direction of the action (expressed in *βάλλω*) than to the rest which follows it, and should rather expect the construction *εἰς φέρας*. The Greek, however, dwells upon the motion, but regards also the state of repose which follows upon the motion, however inappropriate the verb used in the sentence may be.” St.—The middle form of *βάλλω* (*βάλλω*) indicates an action that refers to the subject.

298. *χερὶ μιν*; as if an antithesis with *δί* were to follow; but, as in many other cases, no correlative clause corresponds to it. The particle *δί*, however, in v. 300, introduces a whole sentence which is correlative. — *εὖτοι* expresses a confident assertion.

302. *εἰ δ', ἄγε μὴν*, a Greek idiom, to be explained by supplying the ellipsis thus, *But if you choose, or wish, come on, &c.* *μὴν* strengthens the command or summons. — *καὶ εἶδε*, these also; not Agamemnon alone, but all who are present.

303. *αἰψά τοι*. The connecting particle *ἄρα* or *γάρ* is omitted, and the omission adds to the impetuosity of the language of Achilles.

304–311. *εὗ γ'*, these two; the particle gives emphasis to the pronoun. — *ἀντιτίσιν ἰσίσσιν*, opposing words; i. e. violent words on both sides. — *Πηλεΐδης μιν*, followed by the correlative, *Ἀτρεΐδης δ'*, v. 308. — *ἄρα* has a special meaning here. It signifies that the statement describes the carrying out of a previously formed determination, in accordance with which a certain thing is done. — *ἐν δί*, adverbial, and on board. — *ἵσεν ἄγων*, leading, seated her, i. e. led her to a seat. — *πολύμητις*, the constant epithet of

Odysseus, indicating the intellectual ability with which his measures were devised, and the wisdom of his counsels.

312-317. αἱ μὲν, followed by λαοὺς δ'. — ὕγρὰ πίλιυθα, *watery paths*. There seems to be a difference between the neuter plural πίλιυθα and the masculine form πίλιυθαι, inasmuch as the former signifies more commonly a number of parts combined into one whole. — ἀπολυμαίνεσθαι. "Here we are to understand a symbolical purification from guilt. The Grecian host had become polluted by contact with the bodies of those who had died of the plague, and at the same time by the offence of Agamemnon, and must, therefore, purify themselves before the act of sacrifice." Näg. — καὶ εἰς ἄλλα λόμας ἱκάλλον. The water of purification was cast either into the sea or a river, or, in the absence of both, was buried in the ground, to indicate symbolically the entire removal of the guilt. "The imperfect, ἱκάλλον, is used to denote the momentary action, which it expresses as operating and effective afterwards." St. — ἱκατόμβας. The hecatomb, as its derivation indicates, meant originally a hundred cattle; but before the Homeric age, it seems to have acquired the general and metaphorical sense of *sacrifice*. — παρὰ θῖν', *along the shore*, indicating that they were scattered over the beach. — ἀτεργίσεια, from τεργή = παρῶς; meaning, therefore, *fruitless, barren*. "The epithet here stands in no very close connection with the action, but serves to excite a native secondary conception, and therefore merely an agreeable entertainment for the fancy of the hearer or reader." St. — ἰλισσομένη περὶ πασσῶν, *whirling itself round in the smoke*. περὶ is often used to indicate objects *within* which any thing occurs.

318-321. τά = ταῦτα. — παντὶ στρατόν, *throughout the camp or army*. — οὐδ' Ἀγαμέμνων, *but Agamemnon did not*; i. e. notwithstanding the purification and the sacrifice, Agamemnon did not cease from his wrath. — ἰσχυρίσθ', *had threatened*. ἰσχυρίσθαι takes the acc. of the thing threatened, and the dat. of the person. — ἀλλ' ὅγιν. In two clauses following each other, the subject is often emphatically repeated by ὅγιν, to indicate clearly the identity of the subject in both. — ἰτρενὴν θιρέσσοντι. The heralds were servants of the king, both in public and domestic affairs.

322-325. ἀγίμιν. The infinitive stands with verbs of going, sending, &c., to denote a purpose or end. — Εἰ δὲ καὶ μὴ δάησιν, ἰγὰρ δὲ καὶ αὐτὸς ἴλωμαι, see *ante*, v. 137. — καὶ emphasizes the comparative, *even worse*, or *and it shall be worse, too, for him*.

326-333. ποίει. "There are in Homer many imperfects, which appear to stand for aorists. But they have lasting effects, for the language uses the imperfect, when actions, momentary in themselves, are to be represented as operating afterwards in the past." Näg. — κρατερὸν δ' ἰπὶ μῦθον ἱκίλλει. "The Greek words by no means signify merely *to deliver a speech*. These

words of the original can rather be understood of the threatening tone with which Agamemnon spoke them, and which was wholly applied to the substance of the words he had already spoken." St. — *αἰεοντι*. "The poet looks, as it were, into the inmost thoughts of the heralds, who naturally would not dare to express their reluctance to such a charge." St. — *βάρην*, Epic for *ἰσότην*. — *ἰσὶ* with *ἰσότην* limits more exactly the relation denoted by the acc. — *τι....καί*. These correlative particles indicate the close and necessary relation by which the two clauses are connected with each other. — *ἔρα*. "This particle indicates the impression which the angry countenance of Achilles made upon the heralds." Hart. — *τάχα*. *γί* emphasizes the pronoun. — *ταρβήσαντι καὶ αἰδομένοι*. The former refers to the terror they felt at the sight of Achilles, and the latter to the respect they generally entertained for his person. *αἰδομαι*, an old poetic form, from which the common form, *αἰδέομαι*, is derived. — The object of *ἔγνω* is understood, and is to be inferred from the connection. He knew *what they had come for, or the whole matter*. — *ἦεν ἐν φρεσὶ*, in his own mind.

334 — 344. *χαίρει*, the usual form of salutation and farewell. — *Διὸς ἄγγιλοι*. Heralds were called messengers of Zeus, under whose protection they stood. They are also called *Διὶ φίλοι*, VIII. 517. — *ἣδὲ καί*. Usually the particle *ἥμιν* precedes *ἣδὲ*. The particle has no relation to the disjunctive *ἦ*. — *σφωῖν* is here the dative dual of the third person. — *τὸ δ' αὐτά*, not *the same*, as the words usually signify, but *τούτων αὐτά*, *these very persons, these two heralds*, the involuntary instruments of the wrong, shall be my witnesses. — *πρὸς τι*, *on the part of, acknowledged by, or before*. — *ἴππεσι δ' αὖτι*. *δ'*, i. e. *δὴ*. Wolf and Spitzner connect this directly with the preceding sentence, *Let them be witnesses of the wrong I have received, if, indeed, hereafter there should be need of me to avert from the others unseemly destruction*; implying, of course, that he will not grant them his aid; i. e. the *apodosis* is to be supplied. St. considers the clauses, *ἴππεσι δ' αὖτι....γίνεσθαι*, and *τὸ δ' αὐτὸ....ἴσταν*, as correlative. *If ever there should be need, &c., then let them be witnesses*. Voss supplies *τοῦ ἔργου* with *μέγεθους*, and begins a new sentence with *ἴππεσι*, the final clause of which is wanting. "Let the heralds be witnesses of this oath, if ever again there should be need of me to avert destruction, then!" The sentence must be supposed to be filled out by a look or gesture. — *ἦ γάρ*. *γάρ* introduces a ground for an affirmation, which is here to be supplied from the connection; "this certainly will happen, *for, in truth*," &c. — *οὐδὲ τι*, *nor in any respect*. *ε'* is not the object of *ἴδει*, but *εἰσέσθαι*, inf., depends upon it; *know how to comprehend or look into*. — *ἵππως*, *in what way, by what means*. — *οἱ....Ἀχαιοί*, *they, the Greeks*.

348. *ἡ* = *αὐτή*, *she*; followed at some distance by *γενή*, like *οἱ....Ἀχαιοί*

349. *δακρύσας*. "Achilles wept, not on account of the separation from his Briseïs, but for the dishonor done him by taking away his guerdon. Tears were no disgrace to the Homeric hero, for he openly expresses his pain and sorrow." Cr.

350. *πολῆς, οἶνωσα*. These epithets must be understood as applied to different views of the sea. The first is *white* or *foaming*, i. e. near the shore; the second, *dark-colored*, describes the appearance of the deep water at a distance. The epithet *οἶνωσα* means properly *wine-colored*.

352, 353. *ἰσὶ....ἰγγυαλιζαι*. The particle *γί*, as usual, serves for emphasis, and to express more strongly that Thetis is really his mother. The particle *πίε*, repeated, presents some difficulty. Nägelsbach says, — "The *πίε* with *μινυθάδιον* is simply *very*. That with the following *τιμήν* is the Latin *utique*, *through*, *entirely*. For *utique* signifies properly *uticunque res est*; i. e. *at all events*; but *πίε*, according to its fundamental signification, *very*, when it is used in the expression of a claim, demands that to which it is joined (i. e. that which is claimed) *entirely*." He explains the passage, — "Since a long life is denied to me, an honored one should be my portion." Taking into view the particles *γί* and *πίε*, I think the exact sense of the passage is, *Since you certainly bore me, though being short-lived* (implying an antithesis between the shortness of his life and his divine birth), *Zeus certainly ought to bestow honor upon me; πίε* after *τιμήν* meaning *above all things*, or *for special reasons*, i. e. *for the twofold reason*, the shortness of his life, and his being the son of a goddess. "The present participle *ἰόντα* indicates absolute certainty, independent of the future." St.

354. *οὐδὶ*. To be connected, not with *μὴ*, but with *εὐθέως*, *not even a little, not at all*.

356. *ἔχῃ*, when joined with an active participle, generally implies a continuance of the action, *he has taken and still possesses*. — *ἀπύρας*, l. aor. from *ἀπερίζω*, or *ἀπαυράω*. "It seems originally to have been pronounced *ἀποφράς*, and from this the form *ἀποφράω*, *ἀπαυράω*, to have arisen." St. Thiersch remarks, — "The greater part of the grammarians have not been prevented by the unusual vowel change, *-αυ*, *-ευ*, from considering these participles (*ἀπύρας*, *ἀπυράμενος*) as the aor. l. of the simple verbal stem. Undoubtedly such single cases of an uncertain stem vowel, or vowel change, are perfectly consistent with the nature of an ancient language before the times of the art of writing and of learning, when analogies were forming, but were not so definitely present to the mind of each individual as they became afterwards."

359. *ἀλός*, gen. of separation.

360. *καί ῥα*. "The particle *ῥα* is very often used in the Epic poems, particularly in narrating events that follow closely upon one another, to con-

nect together thoughts which from their intimate union make a whole." Hart.

361. *ἐν ᾧ*, entirely out. She said what she had to say, and said it out entirely. — *ὀνόμαζεν*. Not always called him by name, as the etymology would seem to indicate, but simply addressed him. But Näg. says, "*ὀνομάζειν*, to utter the name of a thing."

362. *τί....πίνθη*. "This use of language is especially a property of Epic poetry, and to be explained by the simplicity of childlike speech, in which ideas that in a more correct style are made dependent on each other, are placed in the relation of coördination with each other." K. — *τί* and *πίνθη* may be said to stand in a sort of apposition; i. e. the whole, *τί*, and the part, *πίνθη*, being put in the same construction.

363. *ἔκαστα*, speak out. — *ἴδμεν*, Epic for *ἰδῶμεν*. — The reply of Achilles is a fine specimen of simple, unaffected narrative.

364 - 412. *τίη*. The pronoun *τί*, when it means *wherefore*, and its correlative *δι*, *because*, sometimes add the termination *η*. — *ἀγορεύω*, conj. in a doubtful question. — *ιερά*, sacred. "The poet calls countries, cities, and islands sacred, in so far as they stand under the protection of a god." Cr. But St., — "In order rightly to understand the meaning of this adjective in such a position, we must consider that even the walls of Thebes and the pinnacles of Troy are also designated by it; cf. IV. 378, XVI. 100. It is also applied to other objects which have no special holiness, nor any sort of reverence; for example, to *διφρε*, cf. XVII. 464, and even to a fish, XVI. 407; and is explained by the Scholiast by *μεγάλη* and *θαυμαστή*. Homer applies it to several cities; but it can by no means be regarded as a predicate, universally applicable to all cities." It may be remarked, that the idea of sacredness, in an early and simple age, would naturally be connected with a great variety of objects, whether works of nature, or results of the ingenuity of man; more particularly to any thing great, surprising, or overwhelming, but by no means limited to objects of this uncommon description. — *ἄγομεν*. "By the interchange of the aorist with the following imperfect, the poet brings out the light and shade on this historical picture; for the imperfect paints the event and allows us to dwell upon it; the aorist, on the contrary, places the less important and quickly passing action in the background. This narrative is, therefore, a clear proof, that, even in the earliest times, cruel and barbarous deeds had already been committed on that enchanting coast." St. — "*τὰ μίη = ταῦτα μίη*." St. *μίη*, however, is rather to be regarded as correlative with *δι* in the next verse. — *ἐκ ὅλου*, and they chose out, i. e. out of the whole mass of booty. "It belongs to the organic development of language, that originally the simple verbs and the prepositions adverbially used should be separate and independent. It

was not until a later period that they were united into one word." St. — vv. 371–380, see *ante*, v. 12, *seq.* — The verb ἔκτε takes the acc. and dat. — ἐκ' Ἀργείων. The dative is not here constructed with the preposition, which only indicates the direction of the shaft. — οἱ δέ νυ. The particle νυ is here simply a particle of affirmation or explication. — ἑκατέρωθεν, *one after the other, in rapid succession.* — αὐτὸν ἰγνώ. Achilles here assumes to himself what had been proposed by the prophet. — Ἀτρεΐδων, rarer form for Ἀτρεΐδης. — χόλος λάβειν, *wrath seized him.* "This turn of expression denotes the overmastering wrath of Atreides." St. — ὁ δὲ. "The particle δὲ connected with pronouns expresses only distinction, importance, &c." St. — "The signification of περιλισμίνες indicates, that, under the term μῦθος, not merely a word, but still more, an action, viz. that of taking away, which Agamemnon had it in mind to commit, is to be understood." St. — τὴν μὲν, *her indeed; i. e. Chryseïs.* — τὴν δέ, *but her, i. e. Briseïs.* — ἔσαν....ἄγοντες. "By this position of the participle, the departure from the tent is represented as the principal action, and the proper predicate of the sentence, *they led forth*, to a certain extent as a secondary circumstance." St. — περιέχαι. περιέχεται εἶναι, *to cling round one, to embrace him; hence, to protect or guard him.* In this sense, the verb takes the genitive. — ἱῆς, gen. from ἱῆς, *brave.* Some editors read ἱῆς aspirated, from the possessive ἱός, which is sometimes used for the first or second person. — "Ἡ ἔτι....ἢ καὶ ἔργῳ, *proverbial; equivalent to word and deed; but literally, either by word, or by deed also.* — Πολλὰ γάρ εἰς, &c., *For often have I heard you boasting in the house of my father; i. e. in the palace of Peleus, the father of Achilles.* — ἔτ' ἴφροθα. "In similar cases, when a repetition of an action is to be understood, ἔτ' stands with the optative. Here, therefore, no repetition is indicated, but only a single instance. — ὑπὸ λύσει, *mid., cause to be released; i. e. by calling Briareus to her aid (to release by personal effort would be expressed by the active voice).* — ἑκατόγχιρον, *the hundred-handed.* According to Hesiod, Theog. 149, there were three hundred-handed giants, Kottos, Gyges, and Briareus. Briareus means *the strong.* In several places, as here, the poet speaks of one name being given by the gods, and another by men; the explanation of which is, that the former is an older, perhaps obsolete, word; the latter, the word in present and common use. — ἐς μακρὸν Ὀλύμπῳ. "These words denote the absence of Briareus from Olympus somewhat more definitely, and are not, therefore, superfluously used by the poet." St. — οὐδὲ τ' ἴδεν, *and also they did not bind him; object of the verb, Δία, Zeus, understood.* — λαβὴ γούνα. Suppliants threw themselves at the feet of the person to whom the supplication was addressed, and embraced his knees with one hand, and touched the chin with the other. — κατὰ πρῶτον.

The ships were drawn up on land stern foremost. — ἀμφ' ἄλα. ἀμφί, with the accusative, in expressing a relation of place, often signifies *along*, as here. — πτερυγίοντες, present, *falling* or *perishing*. The force of the present here is to denote the falling of the Greeks as contemporaneous with their being cooped up between the ships and the shore. — ἐπαύρωνται, ironical, *that they may enjoy their king*.

413-427. εἰ νυ. This particle is often used in impassioned questions. — αἰνέ, adverbially, *under an evil fate*. αἰνέ for αἰνῶς, neut. pl. for the adverb. — αἶψ' ἔφιλαις. The 2d aorist of the verb ἐφίλλω, joined with an infinitive, is often used to express a wish, determined by the person of the verb; αἶψ' ἔφιλαις, *would that I had* or *might*, according to the infinitive; αἶψ' ἔφιλαις, *would that thou hadst*, &c. — “ἄσθαι expresses the idea of repose and in-door life.” St. — ἐπεὶ νυ, *since to be sure*. — μίνυθ' ἄπειρα, οὔτι μάλα δήν. These two expressions repeat the same idea, the latter negatively. It is a form of speech, particularly among the Ionians, which is used to strengthen an affirmation. — ἴσθαι, impf. of πίλλωμαι. This tense is said to be often used in the sense of the present; but it is unnecessary to force this meaning upon it. Translate, not *thou art*, but *thou wast*, or rather, *thou wast born or destined to be*. — τῷ, *accordingly, thus*. — κακῇ αἰσῇ, not exactly *to an evil fate*, but rather, since it is a dative expressing the relation of condition, or the circumstances under which an event takes place, *in or under an evil destiny*. — ἴμ' αὐτή. “Alius apud Homerum usus nominis αἰετός ille est, quum significandæ caritatis causâ, aliquis ipse aliquid fecisse dicitur. Et hujus generis exempla exstant plurima.” Hermann. — Ζεὺς γάρ. Zeus is here represented as going to the ocean, which, according to the Homeric conception, was a mighty stream flowing round the earth upon its outer edge, for the purpose of being present at a festival among the Æthiopians, who were imagined to dwell on the eastern and western border; ἱεχάστῃ ἀνδρῶν, *the remotest of men*, Odyssey I. 23, 24. — χθιζὺς ἦν, *went yesterday*. Adverbial relations of place and time are often expressed by adjectives. “The poetical language in general prefers, but for the most part in designations of time, adjectives to adverbs, on account of their greater picturesqueness and energy.” Bernhardt. — κατὰ δαῖτα, *for the purpose of a feast*; κατὰ with the acc. is often used to express the relation of end or purpose. — δωδιπάρη, i. e. ἡμίρα. — σοι, *for you*. The force of the pronoun is to express the direct reference of what is said to the person addressed. — Οὐλύμπινδι. “The local termination δι, in the Epic language, often gives a special emphasis to the flexion of the accusative, and is used to designate the local relation of *direction whither*.” St.

428. ἀπεζήκατο; “without any further indication of the place into which she disappeared. The swift departure of Thetis from her son, and

the omission of all that a mother may be supposed to have to say to a son far removed from her, shows that the poet speaks with great precision only of that which belongs to the delineation. The form *-ατο* has probably crept in by an easy analogy, and *ἰσέσαιο* ought everywhere to be written." St. Spitzner has accordingly adopted it into his text.

430. *βίη ἀίκευτος*. The sense is, *by an act of violence done to me unwilling*.

432 and the following describe the process of disembarking from a ship.—*ἰστία μὲν ἐτίλανετο*, they furled the sails, and placed them in the ship.—*ἰστὸν δ'*, &c., and placed the mast in the case (*ἰστροδόκη*), or, according to others, rested it against a prop or pole.—*πρετόνευσεν ὑφίντις*, lowering it by the ropes; these ropes passed from prow to stern, through a pulley at the top of the mast.—*ἰς ἔρμον*, &c., and forced it (the ship) to the landing-place with the oars.—*ἐκ δ' ἰνῆς*, &c., and let down or threw out the weights, which served for anchors, and were attached to the prow.—*κατὰ δὲ πρεμνήσι*, and fastened the cords or cables from the stern, which was drawn up on the shore.—*ἐπὶ ῥηγμῖνι*, upon the shore, literally, upon the breaker.

449. *Χερνίψαντες*, &c., they washed their hands, which was the first ceremony in sacrifices.—*εὐλοχύντας ἀνίλοντες*. These were the cakes of salt and barley, "which were crumbled between the horns of the victim, on its back, and the parts dissected for burning, and also upon the altar before it was sacrificed." Robinson's Gr. Antiq., p. 206.

459. This and the following lines contain a minute description of the sacrifice.—*αὐλέυσαν*, &c., they first drew back the head of the victim, so as to turn the throat upwards, then cut the throat (*ἰσφαξαν*), and flayed the victim (*ἰδίεσαν*). They then cut out the thighs (*μηρούς*), which were appropriated to the gods, and covered them with fat (*κνίσσῃ*) in double cauls (*δίπτυχα ποιήσαντες*), and placed upon them pieces of flesh taken from different parts of the victim (*ἀμφοτίτησαν*), and the old man (the priest) burned them upon the cleft-wood (*σχίζῃσι*), and poured on them the wine. And young men stood by, holding five-pronged forks (*σιμπώδεα*) in their hands, which were used "for stirring the flesh, that it might be quickly and completely destroyed." Trollope.—*σπλάγχν' ἰπάσαντες*; they feasted upon the entrails, including the spleen, heart, &c.—*Μίσσυλλόν*, &c., they cut up the other parts, and pierced them with the forks, and roasted them skilfully, and took them from the forks.—*δαιτὸς ἴσης*, the equal or equally distributed feast.—The *κρητήρ* was a large vessel for mixing the wine and water, as the word indicates — *ἰπιστίψαντες*, filled to the brim.—The word *ἰπαρχισθαι* [*ἰπαρχάμιναι*] belongs to the worship of the gods, and refers to the solemn commencement of the ceremonial act, and signifies the taking of a portion, a *firstling*, for instance, for consecration, or that part of the wine

which is to be poured out in libation. — διαπίσειν. These were the cups which the guests held in their hands ; then *ἱπαρχόμενοι διαπίσειν* means, *pouring out of the mixing goblet, into the cups, for the purpose of making a libation*. Nitzsch (Odys. III. 340) says : — “ The wine-bearer has the mixing vessel, the guests hold the goblets. The former, therefore, cannot *ἱπάρχειν* with the goblets, but he had first to mix the fresh wine again for every new libation ; then the wine-bearer approached each individual from the left to the right, and poured wine into his goblet. The wine-bearer is the *ἱπαρχόμενος*, but the guests are properly those who pour the libation. The guests poured out, in honor of the gods, the first part (i. e. that which in the mixing vessel was first or uppermost), which they received, and then took for drinking *ὅσον ἦθιλι θυμός.*” — *μολπῇ* here signifies *song accompanied by the dance*. — *Καλὸν αἰδοῦντες παιήονα.... Μίλποντες Ἐκείργον, singing a beautiful psalm, singing (and dancing) the Far-shooter.* — *εἶς τις ἀκούων*, the main part of the idea is *the pleasure of the god ; and he joyed in his heart as he listened*.

475 - 487. ἤμος, Epic for ἔτι. — δὲ τότε, literally, *now then* ; the particles introduce the statement with some emphasis. — *καμήσαντα, they lay down to rest*. The aorist describes a momentary action ; here the single act of seeking repose. — *παρά, near, hard by.* — *ἡριγίνια, Eos, born in the morning, the early dawn.* “ The active signification, *lucem matutinam gignens*, contradicts both the etymology of the word, and the simplicity of the Homeric delineation. — *καὶ τότε, then too.* — *ἀνάγοντα, they put to sea.* The word is a nautical term, and is the opposite of *κατάγειν*, *to come to land*. “ As the mast was not yet set up, and the sails were not yet spread, it is obvious that the imperfect tense expresses here the *conatus rei faciendæ.*” St. — The following lines give a spirited and natural description of the return of the ship. — *ἦν.* The imperfect refers to the continuance of the action, implying that he *continued* to send them a favorable breeze through the whole voyage. — *ἀνά σ’.* “ By the particle *τι*, the setting up of the mast is placed in close connection with the spreading of the sail.” St. — *ἀμφί* is here adverbial. — *πῦμα.* “ The singular form has sometimes a collective sense, for the more lively representation of the object, and takes the place of the plural form. That is, in the poetical mode of looking upon the subject, *plurality* is taken up and represented as *a unity*. Such a representation, however, manifestly contains something elevated, and hence is very well adapted to the poetical style.” St. — The dative *εἰς* expresses the relation of place, *near, beside, &c.*, without a preposition — *περὶ ὅριον.* “ This adjective denotes, not a precise color, but rather the sparkling play of colors into each other. Even the sea itself (elsewhere called *εἰς ὅψ πόντος*, on account of the dark colors, comp. VII. 64), or its surface, receives this

epithet in Homer, II. XVI. 391." St. — *πρὸς ἰούσης*. "The present marks the lively delineation of the past event." St. It places the scene directly before the mind of the hearer. — *κατὰ πῦμα*, over the wave. — *κατὰ στρατόν*. St. says that *κατὰ* here designates *motion towards the army*; and that the reading *μισρά* would correspond much better with the connection of the circumstances. But the distinction seems to be, that *μισρά* implies *motion in the direction of*, but *κατὰ*, in this connection, *actual arrival at*. — *ἐπ' ἑπίρμης*. *ἐπ'ί*, with genitive, among other things, implies the relation of *upon*; that *upon* which an action is performed. — *ἱεμενα*, props. It was the custom to draw the ships entirely upon the shore, and to secure them by long props. — *κατὰ*, among.

488–492. *μήνις*, continued to be angry. — *Διόγενής*, Zeus-born. The epithet, however, means, not literally descended from Zeus, but only *noble* or *illustrious*. — *Οὔτε ποτ'....οὔτε ποτ'*. "The repetition of the particle of time, *ποτ'ί*, expresses that he had never, in a single instance, taken part in an assembly or in a battle." St. — *παλίσκινα*. "This imperfect has reference to a repetition, of which the *not entering* is made especially prominent. It is a peculiarity running throughout the old Homeric, as well as the Doric and Ionic dialects generally, that in the historical tenses, but only in the indicative mood, the syllable *σκον* or *σκόμην* is appended; cf. V. 788. The assembly, cf. v. 258, here receives the same epithet, *man-honoring*, that is elsewhere applied to the battle." St. — *φθινύσκει*, here active; sometimes neuter. — *φίλον πῆρ*. The epithet *φίλον* is said to be used in the sense of the possessive pronoun. This is not quite correct. In old English the exact equivalent, *dear*, is often used precisely in this Homeric way. It means more than *his*, and should be literally rendered *dear heart*. — *ποθύσκει*. "This longing for battle stands indeed in contradiction with his voluntary withdrawal from all participation in the war. But probably the poet wished to place the *longing for the outbreak of a greater contest* still more in connection with the feeling of anger, in order to explain more clearly the *φθινύσκει φίλον πῆρ*, and his non-participation. The single small battles and the ordinary conflicts Achilles regarded the less the more he shut himself up, as it were, in himself, and was occupied with the longing for the outbreak of a greater warfare. Moreover the termination *σκει* in this imperfect refers to a repetition of the longing, during his retirement." St. This explanation of Stadelmann is ingenious, but perhaps it will accord better with the simple spirit of the Homeric poetry to say, that, Achilles being naturally of a warlike disposition, his withdrawing from the war in consequence of a quarrel with Agamemnon could not abate his love of fighting in the abstract; on the contrary, the daily sight of the martial movements around him, contrasted with his own inaction, must have given

greater fierceness to the passion for war which was consuming him. This feeling was analogous to that of the Chourineur, so powerfully described by Eugene Sue, in the *Mystères de Paris*.

493-495. 'Αλλ' ἔτι δὴ ῥ'....καὶ εἰς δὴ. δὴ has here a *determinative* meaning; ῥά, = ἔρα, in the progress of a narration contains the idea of rapidity; καί has a connective force, joining the correlative εἰς δὴ closely upon the preceding. The combination of particles expresses the idea, *just as soon as something happened, just so soon something else happened too*. The day not only came, but the gods, too, returned to Olympus. — ἔρχετο, *went first*, led the way.

496. αἴγ', *she, even she*. The particle γι has a recapitulating force. — ἀνιδύεσθαι, with the acc., not *she ascended from the wave*, but *she went up the wave, she mounted the wave*.

498. εἰρένεα. "The Æolic and some other dialects have for the masculine in the nominative the termination α instead of ης. The Epic language also made use of this form according to the requirements of the verse." K. — ἔτις has here the signification of *νέφει, apart from*. "The participle serves here to mark the situation or condition in which Thetis found Zeus. It was not the simple finding of Zeus which was the principal object, but the finding of him precisely in this condition, i. e. sitting alone." St.

499. περὶ, dat., indicating the place where an action occurs.

501. ἐκ' ἀνδριῶνος ἰαυέα. The genitive depends on the participle, not on ἰαί, which is used adverbially.

508. οὐ πῖρ. The particle has an enhancing force, and gives an emphasis to the prayer of Thetis; *you, as much as you are able*.

509. ἰπὶ Τρώεσσι εἶδαι, *bestow upon the Trojans*. — κέρως, not *victory*, but *lit. power, or strength*. "It embraces here every thing by means of which victory became possible, without meaning victory itself." St.

510. ἐφίλλωσεν. The present may be constructed with the aorist, εἶπεν, because the latter signifies the doing of a single act, and the former a continued action.

512, 513. ὥς....ὥς. The first ὥς is used relatively, the second demonstratively; *as she had taken hold of his knees, so she held fast, clinging, literally growing to them*. ἵχισθαι, in the sense of *to hold on*, is often constructed with the genitive.

514. Νημιγῆς μὲν δὴ. The particles μὲν δὴ are often used with the imperative, nearly in the sense of *in short, or without more ado, on the spot*.

515. ἴπαι = ἴπαιον. — δῖος, *fear*; put for object or cause of fear.

517-527. ἰχθήσας. "Every kind of violent emotion occasioned by disagreeable occurrences is denoted by ἰχθῆσαι. Hence it may be directed against beloved persons, as here." St. — ἴ δὴ. These particles express

the certainty of what is asserted. — *λοιγία ἔργ'*, *pernicious doings*. — *ἔτι*, *when*. — *ἰχθιδεσῆσαι*, *to get into a quarrel with*. The word occurs nowhere else in the Greek language. Its etymology is variously given. See Crusius's Lexicon. The general idea of *quarrelling* is obviously contained in it. — *ἰφίους*, *thou shalt set me on*. — *ἡ δὲ καὶ αὐτὰς*, *and she, or but she, even so*; i. e. without this additional cause, and as things now stand; "according to the custom," says St. rather tartly, "of vain and excitable women." — *νῦν*, present, used to denote a customary action. — *καὶ τι*, *and too*. — *ἀόχνη*. "This singular refers to the war in general, and not to any conflict in particular. On what occasion, however, Zeus had previously shown such an inclination for the Trojans, is not indicated by the poet, but only the fact itself indicated." St. — *ἀερίγινε* means *to be in the habit of helping*, or *to help continually*. — *νόησεν* here refers to the sense of sight; it usually describes the mental act of perceiving. — *καὶ* with *μειλίχιστα* diminishes the positiveness of the assertion. — *ἔφρα*, *until*. — *εἰ δ'*, an ellipsis of *βούλω*. The description of the nod of Zeus was a standing example of sublimity with the ancient critics. — *καὶ φάλαξ*. "The addition of this word serves to give animation to the picture." St. — *ἔφρα πιστοῖσιν*, *in order that thou mayest trust*. The object, the thing with respect to which she is to trust, is to be inferred from the connection. — *ἔξ ἐμίν γι*, *from me at least, on my part at least*, whatever it may be on the part of another. — *τίκτωρ*, *a pledge*, literally, *a sign*; in this place a sign used in solemn confirmation of something. — *ἐμίν*, *mine*; i. e. any thing which proceeds from me, whether word or deed, whether promise or assertion. The word is purposely used in the broadest sense, so as to include all possible cases. — *οὐδ' ἀτελιύτην*, *not to be accomplished*, i. e. it is not of such a nature that it cannot be carried into effect. — *ἥ τι*, *whatever it may be that*. Like *ἐμίν*, the expression covers the broadest ground. The particle *καὶ* intimates that Zeus has no particular promises in his mind, but means to say that all promises, of whatever nature, which he shall sanction with the solemn sign of the nod, shall assuredly be fulfilled.

528 - 530. *ἦ*, by aphæresis for *ἦν*. "In the language of familiar conversation, the following forms have arisen from *φημί*: *ἦμί*, *I say*, in the animated repetition of a speech. Here belongs also the Epic *ἦ*, *spake*, after a cited speech, as a transition." B. — *κυάνεος*, properly means the bluish dark color of the sea, for example; in gen. it signifies *dark*. — *ἔπει'* is here used adverbially, *thereat*, or *thereupon*, i. e. having said, he thereupon did what is described. — *ἀμρῆσιαι*. According to Buttmann, this adjective is essentially the same as *ἀμρῆτος*, *immortal*. It is used to signify the highest degree of excellence, beauty, or delight. — *ἰσιρρῶσαντο*. *ἰσί* refers to the nodding of the head, and the simple verb *ἰρρῶσαντο* describes the

waving of the locks instantaneously following. "The grammarians derive the miracle from the bodily strength alone of the gigantic god, whose nod made great Olympus tremble. But it was not this mighty stature, it was the almighty power animating it, that inspired Phidias with the idea of his sublime statue." V. This is the passage from which Phidias drew the first suggestion of his Zeus. Wolf does not agree with V.'s interpretation. He says (*Vorlesungen über Homers Ilias*, p. 168), — "From this passage one may, to be sure, extract sublimity, but it is a sublimity which proceeds from rude conceptions, especially from the great size of the gods. Other gods can do the same; so Here, VIII. 199; so in other places, where axes of wagons crack under the weight of the gods, V. 839 (and XIII. 18, forests and mountains tremble under the step of Poseidon). The gods are often described as of huge size; hence we have (V. 744) a helmet of Pallas under which the warriors of a hundred cities found room." The writer in Blackwood already cited thus translates:

"So did he speak, and, at pausing, he signed with his shadowy eyebrows,
And the ambrosial curls from the Head Everlasting were shaken,
And at the nod of the king, deep-trembled the lofty Olympus."

531–539. *διετμαγιν* for *διετμάγησαν*, from the Epic secondary form *ετμήγω*. — *ἄλγε*, an Epic syncopated form of the aorist *ἔλατο* or *ἔλατο*. "This leap of Thetis from Olympus down to the sea is to be understood rather of a downward sweeping motion, than of a literal jump." St. — *πυγλαίνοντες*. "Thus all places are described on which the sun shines, or which the clearness of the air irradiates, or which have white rocks." W. — *Ζεὺς δὲ*, i. e. *ἴδεν*, which is to be supplied from *ἄλγε*. Such zeugmata are frequent. — *ἰὸν πρὸς δῶμα*, to his house. The life of the gods on Olympus is modelled after that of the heroes in the Homeric age. The palace of Zeus stood on the highest summit, where the gods assembled for council and revelry. — *ἀνίστασιν*, rose up, as subjects before their king in the heroic age. — *ἀντίῳ*, in his presence. — *οὐδὲ* before *ἠγνοίησιν* gives a peculiar turn to the expression, *nor did she not know*. Milton has imitated this Græcism. The object of the verb is not the personal presence of Zeus, but the fact that Zeus and Thetis had been taking counsel together. The accusative, by a Greek idiom, is drawn into the first part of the sentence, instead of a nominative in the second. This construction is usually called an Atticism, but it occurs often in Homer. The accusative may, however, be directly constructed with *ἰδοῦσα*. — *ἀργυροίπιζα*. This epithet is applied in Homer to Thetis alone. The grammarians explain it as referring to the foam of the sea, Thetis being a sea-goddess. Pindar applies it to Aphrodite. It signifies *silver-footed*, i. e. having beautiful or shining feet. — *ἀλλῶσι γίγοντες*. "All the principal

deities of the sea are *aged*, hence of preëminent experience, soothsayers."

W. The words here refer to Nereus.

540 - 544. *καὶ*, *again*, implying that the same thing has happened many a time before. — *δολιμῆτα*, *treacherous in purpose, sly boots*. "The quarrelsome Here looks out for every appearance that may give her an opportunity to scold. This trait was evidently borrowed from the real life of the women, and seems to have a deep foundation in the feminine nature, since it has been so long preserved." So says Stadelmann. From the manner in which he speaks on this subject one might infer that personal experience had sharpened the critical perception. — *φίλον ἔστιν*, *it is your custom*, more exactly, *it is what you like*. — *ἀπενίσφιν ἰόντα*, the acc. before the infinitive instead of the dative with *οὐ*; *ἀπενίσφιν*, the double particle, increases the idea of separation. — *πρὸς τὰ δὴ φρονέοντα*, *with secret thoughts*. — *δικαζέμεν*. This word commonly refers to judicial decisions; here, however, it means simply *to decide*. "We might understand it, 'Zeus, by his power as supreme judge, determines something concerning mankind'; but this is not necessary." W. — *πρόφρον*, *with ready mind willingly*. — *είτληκας*. "This verb points to an inward struggle of the will, or at least of an inclination for something on one side, and reluctance on the other; for, in the case of one who cannot make up his mind to a thing, we must at least presuppose a meditation upon the act." St. The perfect form refers both to the past and the present. As to the use of *είτληκας* in the sense of *to bring one's self to do*, or *to make up one's mind*, we have a similar idiom in the English use of the word *to bear*; as, *I cannot bear to do it*, &c. — *ἰππεὶ ἱππεῖ*. "The verb and substantive are, as it were, blended in one verbal idea. It would be a great mistake to suppose that here is a useless accumulation of equivalent words. This Greek expression has, together with a greater simplicity, a certain fulness and force, inasmuch as the whole attention is fastened upon the principal idea alone. *ἱππεῖ*, however, often signifies in Homer not only the spoken word, but also an object which was spoken of. The object here is to be understood of any thought whatever which exists in the mind of Zeus." St.

544 - 550. *τῷ δ'*. The particle *δὲ* here is not adversative, but merely connective. — *μὴ δὲ*, an emphatic prohibition; *do not, I charge you*. — *μύθους*, properly, *speeches, words*; then, *the subjects of speeches*, or debates; and so *councils*, as here. — *χαλῖστοι*, *hard*, i. e. too weighty for you to comprehend. — *οὐκ ἴσμεν*. The conj. *ἴ* is to be supplied. The reference is to Here; *but whatever one it may be befitting that you hear*. — *ἴσμεν*, *then, in that case*. — *εἰ γὰρ*, emphasized by the particle *γάρ*. — *μενεσθαι*, *to reflect*, or *determine upon*. — *ταῦτα ἴκαστα*. "These words stand without any grammatical connection with *δ'*, for we should rather have expected *εὖτε*, so

μῦθε, in this place. The poet by this phrase expresses the feminine way of asking after particulars." St. — μισάλλω. "The verb μισαλλάω may originally have had the absolute sense, *to search after other things*; μισ' ἄλλα, *to be curious*. Then it took an object, and in this connection was received into the Epic language. It would retain here in this verse most exactly the original meaning of *curious and prying* interrogation." St.

551 – 559. βεῶπις πόρνη. "In the poetical language, especially in the Epic, very frequently two or four adjectives, belonging to one substantive, are placed one after the other without a connecting word, if they are *epitheta ornantia*, so called, and, as it were, depict the object." K. The precise meaning of the epithet βεῶπις is a matter of dispute. Its general meaning is clearly *large-eyed*, large eyes being considered by the Greeks a part of beauty. The first half of the word, βε, or βευ, seems to be derived from βεῦς; it is used in several compounds, and imparts the idea of great size. It is not, perhaps, unnatural, in a simple age, that the large size and mild beauty of the eye of an ox or cow should suggest an ornamental epithet for a human or divine being, unaccompanied by any degrading associations. Some have rendered it *lofty-looking*. The same epithet is applied to some of the Nymphs and Nereids, not only by Homer, but by Pindar. It has been translated *black-eyed*, and *beautiful-eyed*. "As to the image of beasts," says Wolf, "this naturally cannot pass into modern languages, where there are peculiar tastes in the choice of beasts; to which may be further added some national ideas. Among the Greeks every beautiful eye is large. From the most ancient times, a beautiful, arched eye is necessary for beauty. The thought refers more to beauty than to dignity and majesty." K. O. Müller, in his *Prolegomena to a Scientific Mythology*, says, — "That Homer, by the words βεῶπις, Ἥρη, hardly thinks of more than *large-eyed*, is manifest from the circumstance that he gives the same epithet to a Nereid and two Heroines; on the other hand, the frequent repetition of this by-name, and the fact that among the Olympian goddesses only Here is thus called, show a solemn use of it which can hardly have originated from any other source than from the principal seat of her worship, known clearly to Homer, that is, from Argos. Now we know that in Argos the priestess of the goddess celebrated in the primeval myths, Ἰὼ Καλλιθύρση, appeared in the form of a heifer, — and at all events, before the familiar acquaintance of the Greeks with Egypt, that Here had sacred heifers here, received heifers in sacrifice, and according to an ancient custom the priestess proceeded with heifers to the sacrifice. So we perceive that the ancient Argive, when he named his goddess βεῶπις, meant thereby the *cow-formed*. And it is perfectly clear how the name, originally full of meaning and significance, afterwards travelling from place to place, and borne about in the mouths of the singers, should be

reduced to a traditional formula." — *παῖς τίς* = *παῖς ἵσται δὲ μῦθος δ'*; a short construction very common in Greek. — *καὶ λίν*, a phrase often used in answers, and equivalent to *and sure*, as we hear it sometimes in the Hibernian accent; *And sure, your honor*. — *πᾶσι γ' οὐτ'*, *before this at least I have not*; admitting that in the present case she has done so. — *ἵσταμαι*, present, referring, however, to the past. It was very common for the Greeks to express themselves so; as if for the moment of speaking the past were present to the mind, and the events of the past were, to the fancy, taking place. — *οὐ δ'* brings prominently forward the antithesis to *πᾶσι γ'*. — *παρίστη*, *may have led you astray by her words, talked you over, may have talked you out of your senses*. — *τιμήσει*, *that you would avenge or honor*.

560 - 567. *δαιμονία*, a term of address, sometimes implying respect and honor, and sometimes rebuke. It generally conveys more or less of rebuke. The precise force of it must have depended on the tone and manner of speaking. The literal meaning is, *belonging to a demon*, i. e. superhuman, extraordinary, strange, wonderful. Here it is of course used with a tone of bitter rebuke. The translator in Blackwood renders the whole line, —

"Pestilent! ever the spy! not a motion is safe from thy peering!"

"The reason why *δαιμόνιος* conveys a rebuke is obscure. If a person did any thing extraordinary, it was thought a god wrought through him. If he did any thing bad or stupid, it was supposed that a *κακὸς δαίμων* was acting through him. The meaning of rebuke may thus be derived." Wolf. — *δῖνα*, *you are always suspecting something*. — *ἀπὸ θυμοῦ*, *out of my heart*. We have similar expressions in English; as, "to be out of one's good graces," "to be out of favor," and the like. These words are sometimes combined into an adjective, with the same meaning; *ἀποθύμιος*. — *καὶ ῥίγιον*, *even worse*, i. e. as compared with your present condition. — v. 564 is variously explained. Wolf, *If it really is so*, i. e. that I have been taking counsel with Thetis, *I like it very well*, or *such is my gracious will*. St., *If it really be so*, i. e. as I have just said, *I shall be well content with it*. Crusius agrees with Wolf. Blackwood has it, —

"Now if it be as thou sayest, thou hast strengthened the seal of my purpose."

I think the most natural construction is to refer *οὐτ'* to the nearest subject, i. e. to the subject of the previous sentence; *Now if this is so*, i. e. if you mean to go on as you have begun, and to brave my wrath, very well, *I have no objection, it will be very welcome to me*. — *Μή τίς τις*, &c. An abrupt sentence, implying some such sense as, "If you expect to be helped by the other gods, you reckon without your host; you may find reason

to fear *lest*." — ἄσσει ἵναι, to go nearer, usually implies with a hostile purpose; hence, to attack. As to the participle ἰόντ', Wolf Buttman, Crusius, and others take it for ἰόντι, dual for plural, and, of course, referring to the gods. In that case ἄσσει ἵναι means to go nearer, not for the purpose of attacking, but defending. On the other hand, Kühner, Heyne, Köppen, Spitzner, and others agree with the Scholiast, who understands it to be for ἴστα, acc. singular, and agreeing with ἐμὶ understood. The construction then would be χρεσμιῶν τινί τι, the person defended being put in the dative, and the thing, act, or person against whom he is defended being put in the acc.; and this mode of expressing such a relation of ideas is common enough. Translate, then, *Lest all the gods who are on Olympus may not defend you against me, coming nearer, i. e. assailing you.* — ἰφίσω, conj. for ἰφῶ.

569 – 572. ἐπιγνάμψασα φίλον πῆρ, bending or curbing her dear spirit. The adjective φίλος, is often used in Homer very nearly in the sense of the possessive pronoun, but yet with a difference, as before explained. *Dear heart* means a little more than *her heart*. "The poet here has not regarded the reflexive reference to the subject, and therefore has used the active voice, where, according to the customary usage of the language, the middle form was to be expected." St. — ἀνὰ δῶμα, throughout the house, lit. over the house. — ταῖσιν δ', dative of the person in whose presence an action takes place. — πλυτοσίχνης. "The works of Hephaestus are beyond all human conception, and every thing of art possessed by the gods is from him. From him are the sandals which the gods have, and with which they stride whole miles. From him also are works of art which might be called automata; see XVIII. 417, 418." Wolf. — ἦρχ' ἀγορεύειν, began to speak; began, in relation to others, i. e. spoke first. The middle ἦρχετο would mean, not he spoke first, but he began to speak, i. e. began his speech. — ἐπ' ἡνθα φέρον = χαριζόμενος.

573 – 583. Ἡ δὲ λολυία ἔργα τὰδ' ἴσσειναι, here will be bad doings indeed. "In order to express the thought with certainty and decision, the particle δὲ is subjoined to ἦ. Hephaestus says, half in jest and half in earnest, 'Now, truly, this will be a pretty story to tell!'" St. — εἰ δέ, if, forsooth. — κολῶν ἐλαύνειν. ἐλαύνειν, literally to drive, is used like the corresponding word in the English phrase, to drive a business. The expression here may be rendered, keep up a din. — τὰ χειρίονα, used substantively, the worse gains the victory, i. e. the disturbance. — καὶ αὐτῇ περ νοιούσῃ, even though she thinks of it herself, and therefore has no need of my advice. "Hephaestus intimates thereby that he is sufficiently familiar with the course of his mother's thoughts." St. Another translation is, although she herself has understanding. — ἔξ ἰδίων. After these words some such expression as he can do it must be supplied. Its meaning must be supposed

to have been conveyed by a look or gesture in the delivery of the poem. — *τίν'γ'*, *him, the all-powerful*. The particle, as elsewhere, emphasizes the pronoun. "It is amusing that Hephaestus only speaks of the spoiling of his supper. Hence Cicero (*De Natura Deorum*, II. 28, 70) says that Homer brings his gods too near men. And really, the gods scold each other in a more stupid, vulgar, and ignoble way than men. We see that the singer did not aim to make a beautiful whole. He represents the gods as they were imagined to be in the rudest times; for these ideas maintained their place, and were not easily changed, when men became more enlightened." Wolf.

584, 585. *ἀναΐξας* describes the quickness with which Hephaestus *started up* to hand the goblet to his mother. — *ἀμφικύπελλον*. This word is always used by Homer in connection with *δίπας*, *the double-bowled cup*; i. e. a cup the upper and under parts of which were equally adapted to drinking.

586 – 594. *τίτλαθι*. "The poets make use of the syncopated forms made from the perfect *τίτληκα* (*τίτλακα*) in the sense of the present." St. — *φίλην περ*, *very dear, dear as you are*. — *ἐν ὀφθαλμοῖσιν*, a pleonasm, used however to enhance the idea of seeing; *before my very eyes*. — *ἀργαλῆος* .... *ἀντιφίρισθαι*. We have the same idiom in English, *hard to be resisted*. — *ἦδη γάρ*. *γάρ* implies an unspoken thought; as, "I know it well, *for*." — *καὶ ἄλλοτ'*, *at another time, also*, and not now only. — *ποδὸς τισαγών*, *having caught me by the foot*; *τισαγών*, though expressing the same general idea, is a more graphic word than *λαβών*, as *catching* is more descriptive than *taking*. — *πᾶν δ' ἡμαρ*, *and all day*, i. e. all the rest of the day. — *πέπρωτον* = *κατίπρωτον*. "The prepositions *παρά*, *ἀνά*, *κατά*, in the Doric and Epic, often cast off the final vowel, even before consonants." B. — *ἐν Λήμνῳ*. This construction of *ἐν* after a verb of motion rests upon the idea of remaining in the place after the motion towards it is ended. — *Θυμός*, *life*, i. e. here, *consciousness*. — *Σίντιες*. The Sintians were a barbarous tribe in Thrace, who afterwards migrated to the island of Lemnos and became pirates. — *κομίσαντες*, *received to themselves, received into their houses*.

595 – 600. *παιδὸς* .... *κύπελλον*, *received from her son the cup in her hand*. — *ἐνδιξίᾳ* describes the order in which he served them, *from left to right*, passing round the hall. — *ὀρεχόμενῳ*, properly, *poured out wine*, but, used to describe the act of pouring in general. — *Ἀσβεστοί* .... *γίλως*, *inextinguishable laughter*; "an excellent word," says Wolf, "for when laughter gets into company, it is contagious." — *ἐνῶρετο*, sync. aorist. — *παιπνύοντα*, *puffing*, busily employed and out of breath.

601 – 604. *μῖν* = *μήν*. — *οὐ μῖν* = *οὐ μήν*. — *ἀμειβόμεναι*, used adverbially, *alternately, responsively*; see Virg. *Ec.* III. 59, *amant alterna Camanæ*. Feasts among the Greeks were always accompanied with song and dance, and

the features of human life were transferred by the poets to that of the gods.

605 - 611. λαμπρὸν φῶς ἡλιόεσσι, *the shining light of the sun*; a picturesque amplification of the simple idea. — κακκίωντες for κατακκίωντες, *desiring to sleep*, or to lie down to rest. This word belongs to a class called *desideratives*, ending in -σιω. — ἤχι for ἤ. — περικλυτός, *very famous*. — ἰδοίησι. This participle, without an object, is used like our *knowing*, as an adjective. — Ζεὺς δέ, correlative with αἱ μὲν, v. 606. — κοιμάσθ'. The imperfect tense refers to a previous habit, *he used to lie down*. — ἰάναι. "The optative denotes the relation of an indeterminate frequency." St. Or it denotes frequent repetition; *as often as* the thing mentioned is done. — καθιῦν', *he lay down*, with a disposition to sleep, not *he slept*; for, in the next book (v. 2) it is said Zeus did not sleep.

ILIAD, II.

THE poem now becomes more exciting; the language more animated, the description more lively and figurative. The poet kindles with his subject, and presses all the phenomena of nature into his service for the purpose of illustration and adornment. Zeus prepares to keep his promise of avenging Achilles by drawing Agamemnon into a deceitful expectation of taking the city. The forces are arrayed for battle. The enumeration of the ships is naturally placed here.

1. ἄλλω. "The distinction between ἄλλω and οἱ ἄλλω is not found in Homer." St. — ἵπποκαρυσσάι, an epithet compounded of ἵππος and καρύσσω, *to put on the helmet*, then *to arm*. It means properly, therefore, an armed cavalry man; but in Homer the only cavalry known consisted of those who fought from chariots. And as the knight of modern chivalry was a leading warrior, so the ἵπποκαρυστής was a distinguished champion in the Homeric chivalry.

2. πανύχθι, adverbially, *all night*. "The unbroken sleep of all the other gods and men is mentioned here merely as a contrast to the sleepless condition of Zeus." St.

4. τιμήσῃ, *that he might avenge*.

6. ὄλον = ἐλός, probably from ἐλῖν, *pernicious*; perhaps, here, *deceitful*.

8. βάσ' ἴθι, like the Latin *vade age, go, go*.

10. ἀγρευόμεν. Infinitive for the imperative, properly governed by some word understood; unless we construct it with βάσ' ἴθι.

11. *καρυπεδώνους*, *hairy-headed*. "A national trait of the Greeks in contrast with the Asiatics." Wolf. "The Achæans cultivated long hair, both for ornament, and to frighten the enemy in battle." Cr.

12. *εὐρυάγυιαν*, *broad-streeted*. "This epithet denotes the regular and tasteful construction of the streets by which Troy was distinguished, and shows that the art of laying out a city was already well known before Homer." St.

13. *ἀμφί*, belongs to *φράζονται* in the next line; its fundamental meaning is *around*; then, *on two sides*, so as to imply a division; *think differently*, or *are divided in opinion*.

19. *περὶ....ῥῆνος*, and *around ambrosial sleep was poured*. "In order to express the strengthening, wholesome nature of sleep, the poet chooses precisely the epithet by which *the strengthening, the ever life-giving*, in divine things is indicated." B. Lexil. "The act of streaming, or rather flowing, as of a flowing or aeriform matter, is here attributed to sleep, and by the incomparably beautiful epithet *ἀμζρόσιος*, sleep is compared, as it were, to a delicate perfume. However this epithet of sleep, descriptive of all that is excellent and beautiful, may be explained, the reference to ambrosial exhalation cannot be mistaken." St.

21. *μάλιστα γιγόντων*, the genitive here constructed with the superlative adverb.

22. The construction is, *τῷ λισάμινος προσιφώντι μιν*.

23. *δαίφρονες*, generally, *prudent, sagacious*; applied to a warrior, *skilled in war, warlike*. — *ἵπποδάμους*. An epithet of honor applied to all the leading warriors, on account of the importance of the horse in war. It resembles the corresponding terms, drawn from similar circumstances in the middle ages.

25. *ἰππιτεράφαται*, for *ἰππιτετραμύνει ἑαυτὸν*.

26. *ἰμίδειν*, for *ἴμεν*. A poetical form of the genitive.

34. *ἀνή*, for *ἀνῆ*.

37. *φῆ*, literally, *he said*. It is often used by Homer, in the sense of *he thought*, "for," says Wolff, "in ruder times man always thinks aloud."

41. *Θείη....ἀμφή*, and *the divine voice flowed around him*; or was sounding in his ears.

42, 43. *χιτῶνα* and *φῆρες*; the first was the inner garment or tunic; the second the exterior garment, corresponding to the Roman toga. "The principal vestment, both of men and of women, that which was worn next the skin, and which consequently, whenever more than one different garment were worn, one over the other, was undermost, bore in Greek the name of *χιτῶν*; in Latin, that of *tunica*. It was of a light tissue; in earliest times made of wool, in later periods of flax, and last of all, of flax mixed with

silk, or even of pure silk. Its body was in general composed of two square pieces sewed together on the sides. Sometimes it remained sleeveless, only offered openings for the bare arms to pass through, and was confined over the shoulders by means of clasps or buttons; at other times it had very long and wide sleeves. . . . . Most usually, however, the body of the tunic branched out into a pair of tight sleeves, reaching to near the elbow, which in the most ancient dresses were close, with a broad stiff band running down the seams, and in more modern habiliments open in their whole length, and only confined by means of small buttons carried down the arms and placed so near the edge of the stuff as in their intervals to show the skin. In very richly embroidered tunics the sleeves sometimes descended to the wrists, in others they hardly reached half way down the upper arm." Hope, *Costume of the Ancients*, Vol. I., pp. 19, 20. The *φᾶρος* was the outside garment, afterwards called the *ἱμάριον*. It was simply a square or rectangular piece of cloth, sometimes plain and of one color, sometimes variegated and highly ornamented with embroidery. The most common material was wool. It was used for various purposes, like the piece of furniture described by Goldsmith, which became "A bed by night, a chest of drawers by day"; but the most common use to which it was applied was as an article of day dress. It was put on over the left shoulder, then drawn behind the back, and under the right arm, which was left bare, and then again over the left shoulder; or it might be fastened over the right shoulder with a brooch. "The attachment of the blanket by means of the brooch caused it to depend in a graceful manner, and contributed mainly to the production of those dignified and elegant forms, which we so much admire in ancient sculptures." Smith's *Dictionary of Antiquities*, Art. *Pallium*.

44. *λιπαροῦσιν*. "This word is properly *oiled*, and so *shining*. The Greeks often oiled their feet to make them whiter. It means also *plump*, in contrast with lean, and this latter signification seems preferable, as applied to the feet, since the use of oil is scarcely to be thought of here. The grammarians explain it by *ἐντραφής*; thus the Latins apply *nitidus* to a full face." Wolff. The epithet seems to be used for ornament, but it may be naturally explained by the circumstance that among the early Greeks the feet were not generally cramped and hidden by cumbrous boots, but were allowed to be freely developed, and hence acquired a proportion and beauty scarcely known in modern times. Being exposed to the sight, they were as much attended to as the hands and face; and a plump, shining foot formed a prominent point in the personal appearance of the hero. The epithet is therefore picturesque and appropriate, though it would be absurd to apply it to a soldier who tramps over the field in a pair of clumsy jack-boots.

49. *ἰεῖσεν*, in order to announce.

50. *λυγφλόγγοι*. This epithet designates the heralds as having clear piercing voices. Of course, this was a necessary qualification in the discharge of their principal office.

51. *κηρύσσειν ἀγορήνδε*, to herald to the assembly; *κηρύσσειν*, being the word which characterizes the employment of the functionary, is more expressive than *καλῶν*, which in other respects is its equivalent.

54. *Νισσορίη*, the Nestorian ship, instead of Nestor's ship. — *Πυλαιγυῖος βασιλῆος*. The gen. is in apposition with the genitive contained in *Νισσορίη*.

55. *στυκινήν*. This epithet has various meanings; 1st, *thick, condensed, firm, strong*; 2d, *prudent, wise, sagacious*, as here.

57. *ἀμβροσίη*, ambrosial. It means *the divine, the sacred night*. The epithet doubtless is drawn from the beauty and majesty of the night, especially under the Grecian skies.

58. *ἄγχιστα* expresses the greatest possible degree of resemblance; lit. *nearest, most nearly*.

71. *ῥχισ' ἀπεπτάμενος*. This verb is often constructed with participles of verbs of motion. *He flew away*. The aorist, *ἔρταμην*, is very common in the poets and the Ionic writers.

72. *Θωρήξομεν*, short form of conj. *Θωρήξωμεν*.

73. *ἢ δίμῃσι ἰστίς*, where it is right, or, perhaps, in the manner that is right.

81. *νεφρίζομεθα*, literally, *we should separate ourselves from it*; we should not believe it.

90. *πισπύσασθαι*, for *πισπύσονται*, perf. from *πισπύσμαι*, Epic form of *πίσπυμαι*. The beauty and correctness of the simile in these lines cannot fail to strike the reader.

93. *Ὅσσα διδήμι*, fame or rumor burned, from *δαίω*.

95. *τιτρήχι*, was rough, or tumultuous, from *τρήχω*. Others explain it as an Epic perf. with intransitive meaning from *τράσσω*.

97, 98. *εἴ ποτ' ἀντὶς σχοιάτ'*, if ever they would restrain themselves from clamor.

99. *σπουδῇ*, hardly, with difficulty.

106. *πολύαρον*. "In the ruder ages of society, before the use of coined money, the necessaries of life were exchanged for one another, and wealth was accordingly estimated by the number of flocks and herds." Trollope.

111. *μίγα*, violently.

113. *ἰσπίσαντ'* is in the accusative, and agrees with *ἐμὶ* understood, *that I when I should have destroyed*. — *ἀπείσομαι*. The present frequently is used where a future action is meant, as here.

116. *μίλλω*, it appears; or, it may be considered as a pleonasm for *it is*. The idea doubtless is, *Circumstances show that such is the will of Zeus*.

117. *δ, δέ*. The particle *δέ* used thus with a pronoun expresses the

greatness or dignity of the person spoken of. — *πάρενα* refers to the lofty towers of cities.

122. *οὐπω τι*, not in any respect whatever. *τι* does not belong to *τίλος*.

124. *παμόντις* refers to the killing of the victim in the sacrifice, which attended the making of a truce or league.

125. *ἱφίστιοι*, natives; literally, *those by the hearth*, i. e. *those who have a hearth*, or *are natives*.

131. *ἰγχίσπαλοι*, *spear-brandishing*. "This epithet denotes only a part of the warlike action, and stands, therefore, for the general epithet *δαίφρων*, *πολιμικός*, &c. The poet brings the special prominently forward, because it occupies the imagination more, and presents a definite image to the fancy." St.

133. *ἰσπίσαι*, to destroy utterly.

135. *καὶ δὴ* is used in passing from the general to the particular.

136. *που* denotes an undefined place.

137. *ποσιδίγμιναι*, expecting us.

139. *ἀλλ' ἄγισθ'*. "Not only the connection of the second with the third person, but also the including of Agamemnon himself in the number of those who are to obey, is to be noted. This including himself is a part of the craft with which Agamemnon wishes to turn the feelings of the Achæans in favor of remaining, against the express summons to depart." St.

141. *οὐ γὰρ ἴτι*, for no longer shall we take, i. e. we formerly hoped we should take, but now circumstances have changed, and there is no longer any such hope for us.

146. *ἰπαιῖξαι*, when it rushes on from the clouds. "The particle *ἰπ* expresses not the height, but the distance, of the clouds." St.

147. *βαθὺ λήϊον*. St. explains, *a wide-extending harvest-field*; perhaps rather, *a deep harvest*, or, as we say, *a heavy harvest*. *λήϊον* is the subject of *ἡμύνι*, and *ἰπ* expresses the bowing down of the ears.

148. *λάερες*, violent, tempestuous, used adverbially. — *ἡμύνι*, falls. The figure is bold and highly poetical.

153. *οὐροῦς*, channels, through which the ships were launched.

154. *εἵκαδι ἱμίνων*, eager to return.

160. *εὐχολήν*, properly a vow; hence, a thing to be desired, something to be boasted of, a boast.

165. *ἀμφιπλίσσας*, rowed on both sides. Sometimes rendered *swift*.

171. *μιν....πραδίην*. The accusative of the whole is often followed, in the same construction, by the accusative of a part.

175. *ἰν....πισόντις*, rushing on board. A dative with the preposition *ἰν* is here used after a verb of motion to indicate the rest which follows the

motion ; in the ships, having rushed on board them. Lit. having fallen ; a word expressive of the haste and confusion of the going on board.

183. βῆ δὲ θίειν, lit. he went to run, he started off. — τὴν δ' ἐκίμειν. "Here every thing is in a hurry, except the poet, who, by the faithful delineation of such traits, which contrast with the passions of the actors, and are only accidentally connected with their doings, brings into the picture that repose which is preëminently called the Epic." Näg.

188. ἴνεναι, followed by the opt., whatever man he might find, or as often as he found any one.

190. παπὸν ἄς, like a base or low man, or coward.

195. μήτι χολωσάμενος. Supply some word, beware, lest, &c.

200. ἀτρίμας ἦσα, sit quietly.

204. οὐκ ἀγαθόν. This adjective agrees with some neuter noun understood. The construction is a common one.

210. Αἰγιαλῷ, &c. This is a finely descriptive line.

212, et seq. The character of Thersites is skilfully drawn. All the traits are so lively, that the image stands before us like some absurd being whom we have ourselves seen. It has been justly remarked by the critics, that the poet displays great judgment in representing the opponents of Agamemnon in the character of so base a personage, since nothing could more effectually reconcile the Greeks to the continuance of the war than the ridiculous turbulence of Thersites.

213. ᾔδει means here more than knew. It implies the giving utterance to what was known.

214. ἐριζίμναι. "This infinitive denotes one out of many of the consequences which originated in the quality of character above described." St.

215. ὃ, τι οἱ ἴσκειτο γελᾶν, whatever it seemed to him would excite the laughter of the Greeks.

216. αἰσχιστος, the ugliest. — ὑπὲρ Ἴλιον ἄλθιν. "This combination of words indicates the lofty situation of the city of Ilium." St.

217. φελαός. This word is an ἀπαξ λεγόμενον. It is usually translated squinting. Its meaning was known to the ancients only so far as they could gather it from etymology. Buttmann has carefully examined it (Lexilogus), and given strong reasons for interpreting it bandy-legged. This rendering is certainly better adapted to the rest of the description.

219. φεξός, &c., pointed as to his head, with a head like a cone. — ἐκείνῳ, Epic perf. from Th. ΕΝΘΩ, or ΕΝΕΘΩ, connected with ἄνω, and ἀνάω, the fundamental meaning of which, according to Buttmann (Lex.), is to issue forth ; with preposition ἐπί, to issue forth upon, to grow upon, to be upon.

220. ἰχθυετος, he was most odious.

221. *νυκτίσσει*, *he was wont to revile.*

222. *ἔξια πικληγώς*, *sharply screaming.*

233. *οὐ μὲν* = *οὐ μήν.*

234. *ἐπιβάσκω*, &c., *to involve the sons of the Greeks in calamities.* The Epic form *ἐπιβάσκω* has the causative as well as neuter signification. It takes, in the former, the accusative of the person and genitive of the thing.

237. *γίγα πικρίμην*, lit. *to digest*, i. e. *to enjoy in quiet*, *to amass the goods of war.*

245. *ἡνίκασι*, from *ὠνίκα*.

246. *ἀπειρίμυθε*, *loquacious*, lit. *confused in speech.* — *λιγύς τις*, applied ironically. "This is an epithet of honor applied to Nestor. There are many expressions which sometimes praise, sometimes censure, because they contain a general idea. Homer has many of these wavering expressions." Wolff.

250. *ὄν εἰ....ἀγχιεύεις*, *you should not harangue, having kings upon your mouth*, or as we say, *having the names of kings on your lips.*

264. *ἀταίεσι*, *unseemly, disgraceful.*

266. *ἰδνέθη*, *he writhed.* — *θαλιεὸν δί*, *the copious tear*, lit. *the strong tear.*

269. *ἀχρεῖον ἰδών*, *looking foolish.*

270. *καὶ ἀχνύμεναι τις*, *though grieved*, i. e. *because they were disappointed in their hope of returning.*

275. *ἴσχε' ἀγορεύων*, *restrained from his harangues.*

285. *βρεθείσιν*, dat. of the person in whose presence an action is performed, or in whose eyes a thing is so and so.

291. This is an obscure line. Literally, *Assuredly it is a woe to return afflicted.* Wolf explains it, *Truly it is a hard thing if one must endure many troubles before he can go home*, or *It is a miserable condition to have to endure hardships so long and then to go home*, i. e. our enterprise unaccomplished. It is sometimes rendered, *It is a grievous thing assuredly to return being overcome or disgusted*, i. e. *to give up the enterprise in disgust and return home.* *ἀνιθίνα* agrees with *τινά* understood. Perhaps, however, Odysseus is to be understood as suggesting an excuse for the conduct of the Greeks. In that case the line must be rendered, *No doubt there is hardship enough to make a man go, exhausted with suffering.*

296. *μιμνέσσει*, part. dat. pl. from *μίμνυσι*.

299. *ἐπὶ χρόνον*, *for a time*, i. e. *a short time.*

302. *ἔσαν....φίευσαι*, *carried away.*

303. *Χθιζά τι καὶ πρόιζ'*, *yesterday and the day before*, proverbial for *lately*, referring to the pestilence.

305. *ἀμφὶ περί*, *round about.*

312. *ἀσπεριπτηῶντις*, perf. from *πτήσσω*, *hiding themselves fearfully among the branches, or fluttering cowering among the branches.*

314. *ἰλιυιά* belongs to *τιττειγῶνταις*, *miserably screaming.*

316. *ἰλιλιζάμενος*, *having coiled himself.*

318. *ἴφηνεν*, *who sent him.*

325. *ὀψιμην, ὀψιτίλισσεν*, *late, to be fulfilled late.*

330. *τελιῖται*, *are accomplishing.*

336. *Γερήνιος*, so called, from Gerenon or Gerena, a city of Messenia, where Nestor was brought up.

340. *ἰν πυρὶ δῆ*, *in fire, forsooth.*

341. *σπονδαὶ τ' ἀκρηται καὶ διξμαί*, *the libations of unmixed wine, and the right hands; in allusion to the custom of pouring out a libation of pure wine in the ceremony of forming a league, and joining right hands, as a pledge of mutual fidelity after the sacrifice.*

348. *πρὶν Ἀργεὺς ἵναι*. This is to be connected with *βουλεύω* in the preceding line, *to return to Argos first, before we know, &c.*

353. *ἰσίδιξι*. Auspicious omens were supposed by the Greeks to appear on the right.

356. *Ἑλένης δαμῆματά τι σπονδαίς τι*. There are two leading interpretations of this passage. 1. *Helen's sorrows and groans.* 2. By considering *Ἑλένης* the genitive of the object, *the sorrows and groans of the Greeks on account of Helen.* The latter is the preferable one.

362. *φῦλα, φεήτραις*. The Athenians were divided into tribes, called *φῦλα*, each tribe being subdivided into *φεατρίαι*, or clans. The words seem to be used here, however, in a more general sense, and the passage means that they should be divided according to their races and clans.

366. *κατὰ σφίαις*, *by themselves*, separated from the rest of the forces.

367. *Θεοπισίη*, i. e. *βούλη*, *by the will of the gods.*

370. *μάν* = *μήν*.

379. *ἴς γι μίαν*, i. e. *βούλην* to be supplied from *βουλεύομαι*. — *ἴπυτα*, *then, in that case.*

380. *οὐδ' ἥκαιόν*, *not even a little, not a moment.* This speech of Agamemnon is artful and spirited. He first praises the wisdom of the old Nestor; then speaks of his own quarrel with Achilles, doing ample justice to the hero's bravery; then gives the most animated directions to prepare for the coming contest; and lastly threatens the coward who shall shrink from the battle with instant death.

389. *ἀμφιζέτης*. The shields of the Greeks were of sufficient diameter to protect the whole or the greater part of the body, sometimes reaching to the feet.

400. *Ἄλλος δ' ἄλλῳ*, *some to one god, some to another* (each to his own peculiar god).

409. ἀδελφὶδ' ὥς ἰπποιῖτε, instead of ὥς ἀδελφίδος ἰπποιῖτε, *for he knew in his mind how his brother was toiling.*

410. περιεστήσαντε, *stood-around, or placed themselves around.*

412. αἰθίρει ναίων. Verbs which signify to reside or dwell are often followed by the dative of the place without a preposition.

413. The infinitives in this line come under the class of forms of entreating, praying, &c.; but strictly speaking they depend upon some word understood. "Grant," &c.

415. πρὸς θεῷ. The verb is constructed both with the genitive and dative.

418. Πρηνὴς ἐν κονίῃσι, *prone in the dust, i. e. face foremost in the dust.*

420, seqq. A sacrifice is here described, not materially differing from that mentioned in Book I. — δῖπτε, ep. sync. aor., = ἰδίξατε.

438. ἀγυρόντων, third pers. pl. imper. pres.; found also in Ionic and Doric.

447. Αἰγίῳ. The Ægis of Athens was a shield, with rows of tassels (θύσανα) hanging from the edge.

449. ἑκατόμβαις, *worth a hundred oxen.* Before coins were in use, the value of things was expressed by reference to some familiar article of property. Cattle furnished the usual standard.

453. πόλιμος γλυκίων γίνετ', *war became sweeter than to go.*

455, seqq. The description of the march is adorned with copious, but natural, imagery. The poet employs a magnificent prodigality of similes, all appropriate, and forming an extremely lively picture.

457. Σιταπείσιοι. "This is commonly the epithet of any great phenomenon, whether proceeding from nature or man. Applied to the brass, it does not denote the general qualities of the metal, but rather the dazzling brilliancy of it in the full sunlight." St.

459. σιτινηῶν. "This epithet is indeed necessarily contained in the substantive ἑρπιδων, but still, in presenting the picture of the object, it is brought out with special emphasis as a part of the whole." St.

461. ἀμφὶ signifies here, *on both sides of.*

465. προχίοντε, with middle signification, *poured themselves forth, poured forth.* The monosyllable χθών at the end of the line has a peculiar force.

472. ἐπὶ Τρώεσσι, *against the Trojans.*

473. διαρραῖσαι. The object must be supplied.

477. ἵναι. The infinitive here denotes the object of διπλόσμιον.

480, 481. βούς.....ταῦρες. A word of general meaning is here followed by another more specific.

484. The poet now invokes the Muses to aid him in the enumeration of the Grecian leaders and their respective forces. He says that he should

be unable to "describe the multitude (i. e. of the common men), and to name them." The following catalogue was anciently appealed to as a high authority in geographical questions, and is therefore worthy of particular attention. It is interesting for the poetical beauty of the verse, the peculiar order which is followed, and the little characteristic touches, which denote the peculiarities of the several regions.

The catalogue of the ships has generally been considered as forming a part of the regular plan of the Iliad. It is a sort of muster of the forces, and an enumeration of the leaders under whose guidance the war is to be carried on. Others, however, as Wolf, regard it as a separate poem, or document, and ascribe the composition to another author. He thinks it a historical document, unconnected with the rest of the Iliad, composed to be delivered in the customary mode of the Epic age. "It is," says he, "a historical song, and so the Greeks regarded the piece as an important geographical monument. Long commentaries were written upon it, all of which, however, have perished. . . . The Greeks gave to this piece the name of *Βασιλία*. The reason for this is, that the enumeration begins with the Boeotians, and the reason for this again is, that the Greek fleet starts from Aulis, a Boeotian harbour."

The Boeotians are first enumerated, beginning with the towns on the eastern coast. Proceeding westward, the Phocæans next occur, then the Locrians, with their several towns. The poet now moves eastward, and enumerates the Eubœans, and their several towns, affixing to many of them epithets descriptive of their situation or productions, or some other characteristic circumstance. Turning his course towards the Peloponnesus, he comes to Athens, then to Salamis, then to Argos and other towns in the province of Argolis, then to Mycenæ, and Corinth, and Sicyon. It is to be remarked, however, that the description proceeds more in the order of the large towns or cities, than in reference to the boundaries which were afterwards established between the several regions. Then follows the description of Lacedæmon, Pylos, and the neighbouring towns on the southwestern extremity of the Peloponnesus. Proceeding northward, the poet comes to the Arcadians; and it may be observed, as a proof of his minute accuracy of information, that he says Agamemnon gave them ships because they had never concerned themselves in naval affairs. Arcadia was an inland province, nowhere touching on the sea. This is a small circumstance, but valuable, because it shows the fidelity of the poet in matters of fact. Northwest of Arcadia lie Elis, Buprasium, &c., which follow in the enumeration; then the islands called Echinades, which lie near the mouth of the river Achelous, and, as Homer expresses it, *πίρην ἀλός*, "Ἡλίδος ἄντα. We have now followed the poet through the Peloponnesus, southward on the eastern

coast, then northward through the interior and along the western coast. We now arrive at the dominion of Odysseus, Cephallenia, Ithaca, Neritus, &c.; then turn to the continent, and come to the Ætolians, the subjects of Thoas. We must now retrace our course to the south, and visit the islands in the Ægean Sea, the dominions of the renowned Idomeneus, Crete, the island of a "hundred cities." Following the course of the enumeration, we find ourselves on the celebrated island of Rhodes, from which Tlepolemus led his bands, with many other islands in its neighbourhood. Having gone over the islands, the poet leads us next to the important dominions of the "swift-footed, godlike Achilles," which lay on the north of all the nations hitherto enumerated, Pelasgic Argos (so called to distinguish it from Argos in Peloponnesus), Alus, Alope, &c., and Hellas, "abounding in beautiful women." This last name became afterwards common to all Greece. Next comes the dominion of Protesilaus, lying on the coast. This hero was celebrated for being the first who was slain in the war. He was killed while leaping from his ship upon the Trojan shore. Proceeding northward, we come to Phæræ, and the lake Boibeïs, whose forces Eumelus commanded. Still farther north, and along the coast of the Thermaic gulf, lay Methone and other parts of the kingdom of Philoctetes. In the west of Thessaly were Tricca and Ithome, whose forces were commanded by the sons of Æsculapius, celebrated for their skill in medicine. In the northern part of Thessaly are Argissa, Gyrtone, Oloosson, &c.

Then proceeding to the northwest, we come to the region of the "stormy Dodone," and the river Titaresius, which flows into the Peneus "without mingling its waters." And last of all are the Magnetes, who dwelt in the neighbourhood of "the Peneus, and the leaf-shaking Pelion." It will thus be perceived that the order of enumeration is sufficiently precise for easy recollection, and the details, with respect to early Hellenic geography, are worthy of attention. It is interesting to estimate the combined forces of the Greeks upon this enumeration. Trollope remarks, that the number has been variously given by different authors: Plutarch puts them down at 120,000 men; Thucydides, about 102,000, &c. Now, if we take the whole number of ships, 1,184, and multiply by 120, the number of men in each of the Bœotian vessels, we shall have 142,080 for the whole Grecian army. This is obviously too great; and a much fairer way of estimating it is to take the mean between 120 and 50, the smallest number mentioned, which will give the average 85, and multiply this by 1,184; then we shall have 100,640, or, in round numbers, about 100,000 men.

In the same manner we may trace the nations who were united with the Trojans, and the islands lying near the coast of the Troad. The enumeration is not so particular, nor so regular, as that of the Greeks, nor

does it afford any basis for a calculation of their number. Perhaps this circumstance may still farther confirm the credibility of Homer as to historical facts. He would naturally be more familiar with the traditions relative to the Greeks than with those relative to the Trojans, of whom he might easily learn about as much as he has told us, and could not probably acquire more particular information.

Every thing is now prepared. The two armies are arrayed, enumerated, and ready to engage. The next book shows how the battle was interrupted by the proposal of a single combat between Menelaus and Paris.

ILIAD, III.

THE scenes in this book are described with great spirit. The figures are graphic and beautiful, and the mind of the reader is borne along with breathless interest over the sonorous verse.

1. *ἀσπερθεῖν* for *ἀσπερήθησαν*, *were arrayed*.

6. *Ἀρδαῖοι Πυγμαῖοι*. "They are placed by Aristotle and Strabo on the banks of the Nile, and the Scholiast describes them as a diminutive race of men in Upper Egypt, who assemble in their fields for the purpose of scaring the cranes from the corn, at the time of their periodical passage to the warmer climate of the south." Trollope. "The cranes, in order to escape from winter, at this day, turn their course to Africa." Völcker, *Über Homerische Geographie und Weltkunde*, § 48.

18. *κινεσφμίνα* for *κινεσφμίνα*, *pointed or armed with*.

28. *φάτο γάρ, &c.*, *for he thought to avenge himself upon the wrong-doer*.

35. *πασιδῆς*. The verb takes two accusatives, viz. the whole and the part.

39. *Δύσπαις*, *unhappy Paris*. *Δύς* is compounded with other words, and sometimes with proper names, as in this instance.

57. *Λάϊον ἔσσο χιτῶνα*, *you would have put on a coat of stone*, i. e. you would have been stoned to death; a punishment in the East often inflicted by an excited populace.

64–66. Several words are here employed in an unusual sense. Literally,

Do not bring before me (i. e. reproach me with) the desirable gifts of golden Venus.

The glorious gifts of the gods cannot be rejected,

Whatever they may give, and no one can acquire them at will.

77, 78. Τρώων...ἰλόν, *he kept back the phalanxes of the Trojans, taking his spear by the middle.* "The part of a thing taken hold of is put in the genitive."

83. ἐσιῦται, *he has it in mind, is desirous.*

98. διακρινθήμηναι, *to be reconciled, or to bring the war to a close.*

99. εἰπῶσι. Various explanations are given of this form; 1st, for εἰπῶσθε; 2d, for εἰπῶσθε, perf. mid. of εἰσχω; the latter is correct.

100. ἀρχῆς, *the beginning of the war, gen. of source.*

103. εἴτε, *Epic aorist imperative.*

115. ἀμφί, *between.* This word bears occasionally, but not often, this meaning.

146. Οἱ δ' ἀμφί, *Priam, Panthoüs, &c., with their attendants.* This construction often occurs.

151. ἐντρίψεν. On this insect, Mr. Charles Folsom has furnished the following facts:—

"For an account of this tuneful insect, its habits, and the wonderful apparatus by which its music is produced, see Shaw's General Zoölogy, Vol. VI., p. 149; Kirby and Spence's Entomology, Vol. II., Letter 24, *On the Noises of Insects*; and especially The Library of Entertaining Knowledge, *Insect Architecture*, pp. 147–152; *Insect Miscellanies*, pp. 83–87, 150.

"The τίστιξ or *cicāda* being scarcely ever found in England, Pope, and all preceding English translators of the Greek and Latin poets, mistook its nature, and wrongly translated it 'grasshopper,' an insect of an entirely different order, and unlike it as well in external form as internal economy. The more recent translators have wisely naturalized the name *cicāda*. . . . . From Dr. Harris, a distinguished American entomologist, we learn (*Encyclopædia Americana*, Vol. VIII., art. *LOCUST*), that, in some parts of the United States, it is called 'the Harvest Fly,' and also simply, but very erroneously, 'the Locust.' Mr. Rennje (*Library of Entertaining Knowledge*, as above cited) has attempted to save it from being ranked among grasshoppers by imposing on it the unpoetical name of 'Tree-hopper'; since it is commonly observed on trees in an open, sunny situation.

"In the *Iliad* (III. 151). where the eloquence of Priam and his aged counsellors is compared to the song of the τίστιξ, Cowper translates it by the general name *fly*; and not inappropriately, if we regard the form of its body, its wings and legs, and the sucker (instead of mouth) by which it lives entirely on liquids, as dew and the juices of plants.

“ Virgil says : —

‘ Et cantu querulæ rumpent arbusta cicadæ ’;

‘ And shrill cicadæ all the woodland tire ’ (*Sotheby*);

and various modern poets and travellers speak of their music as an annoyance rather than a pleasure. But the song of the cicada, like the chirping of crickets and the piping of frogs, gives delight by being associated with the season; — *Θίριος γλυκὺς προφήτης*, ‘ prophet sweet of summer hours.’ ”

156. This episode is remarkable for its beauty. The effect of Helen’s appearance upon the aged counsellors is striking and poetical. It must be borne in mind, that Helen was of divine parentage and unfading beauty, and this will explain the enthusiasm which her sight called forth from the old men. The poet’s skill in taking this method of describing the Grecian chieftains is obvious, and the sketches themselves are living and characteristic to a high degree. The reminiscences of the aged Priam, as their names are announced, and the penitential sorrow of the erring Helen, which the sight of her countrymen, and the recollection of her home, her child, her companions, excite in her bosom, are among the most skilful touches of natural feeling.

164. *αἰτίνῃ*, to be blamed.

170. *γίγαιον*, respectable, imposing.

175. *τηλυγίτην*, generally, a child born in old age, but secondarily, a beloved child.

180. *ἰμὲς ἴσκι πινάπιδες*, &c. A form of expression conveying a sad feeling for the past. The possessive is here used instead of the genitive of the personal pronoun. *He was the brother-in-law of me, shameless, — if indeed he ever was so related*; i. e. I am now so degraded that I almost doubt whether such a man ever was connected with me.

183. *διδμήατα*, pluperf. pass. from *δαμάω*.

189. *Ἀμαζόνες*, a tribe of warlike women, belonging to the mythical ages. They are said to have lived near the river Thermodon.

206. *σεῦ*, concerning you. — *ἀγγελίης*, gen. of source or cause. It would be difficult to find in poetry or rhetoric a more distinct and beautiful sketch of different kinds of eloquence, than is here drawn in the description of Menelaus and Odysseus.

224. *Οὐ τότε γ’*. This line is supposed to be spurious. Perhaps it means, *Our admiration was not then drawn to the form of Odysseus, but to the power of his oratory*.

234, seqq. Helen sees nowhere in the plain her two brothers, Castor and Polydeuces. Her inquiry is a natural one, and her self-reproach nat-

urally suggests her own disgrace as the cause of their not appearing among the other commanders. The two lines in which the poet mentions their death are simple and touching.

269. ἱρκα πιστά. *The victims by which the compact was to be confirmed and sanctioned.*

273. τάμνι τρίχας. One of the first ceremonies of making a covenant was the cutting from the heads of the victims a portion of the hair, and distributing it among the chiefs of the contracting parties.

279. τίνυσθαι, dual, referring to Hades and Persephone. — ὅτις is used in relation with the plural, a frequent construction, for *whoever of departed men, &c.*

286. τιμὴν, a tribute. Some understand the following line to mean, *Which shall continue to be paid in coming times*; and such tributes, paid annually, were not unknown to the ancients. Here, however, probably, *Which shall be, i. e. which shall be known or famous.*

330. πημιῶνες, greaves, for the defence of the legs, fastened with buttons.

372. ἰχίυς, the thong by which the helmet was fastened under the chin.

376. κενή, for κινή, empty.

420. πάσα; δὲ Τρῳάς λάθιν, *she passed unseen by the Trojan women.*

The battle between Menelaus and Paris is thus ended by the interposition of the goddess Aphrodite. The reproaches of Helen are well-timed and deserved. Her penitence and her anger are, however, but momentary.

ILIAD, IV.

THE scene changes to the golden hall of Zeus, where the gods deliberate on human affairs in the midst of revelling.

1. αἱ δέ. At the beginning of a narrative the particle δέ denotes a transition to another subject. — ἡγορέωντο, from ἡγορέω, impf. for ἡγορεύοντο.

3. ἰνιοχίῃ, poured the wine. At feasts in the Heroic age, it was the custom for young men to perform the part of wine-bearers, which Hebe is represented as doing among the gods.

4. διδίχατο' ἀλλήλους, Epic for διδίχατο, pl. of δίδινμι, saluted or pledged each other.

8. Ἀλαλκομένης. Derived, according to some, from ἀλαλκίῳ, to render assistance; according to others, from Alalcomene, a part of Boeotia, where stood an ancient temple of Athene. The former is the more generally received explanation.

11. *παρμήβλωναι*, a Homeric verb from *παρμήβλωσις*, to support or assist.
24. *Ἡρῇ δ' οὐκ ἔχασε στήθεσσι*, the breast of Hera did not contain her anger. Epic dat. for gen.
43. *ἰπὼν αἰκοντί γι θυμῷ*, yielding, but with reluctant mind.
46. *πῆρι κῆρι*, above, beyond, most of all in her heart.
49. *λευγῆς*, the libation of wine.
59. *πρεσβυτάτην*, = *τιμωτάτην*, most revered or honored. — *ἀγνευλαμήτης*, having deep or inscrutable counsels.
- 74, seqq. The descent of Athene, and the effect of her appearance upon the Greeks and Trojans, are described with simplicity and fine poetical imagery.
95. *παῖσι*, among all, or in the eyes of all.
107. *διδύγμινος*. In the Epic language this perfect has the sense of the present, waiting for, lying in wait for.
111. *κεράνην*, the tip or end of the bow, provided with a metal ring, to which the string was fastened.
122. *γλαφίδας*, the notch in the arrow, which was pressed against the string. This description, so full of circumstantial detail, is remarkable.
1. The history of the bow, giving in a few words the picture of a hunter lying in ambush and slaying his victim. 2. Then the process of making the bow. 3. The anxious preparation for discharging the arrow with certainty, which was destined to break off the truce and precipitate the battle. 4. The hurried prayer and vow to Apollo, after which the string is drawn, the bow is bent, the cord twangs, the arrow "leaps forth." The whole is described with such graphic truth, that we see, and hear, and wait in breathless suspense to know the result.
124. *κεκλιεμένης*. This word expresses the result of the bending of the bow.
141. *Ὡς δ' ἔτι τ' ἴσ'*. "We learn from hence that the Lydians and Carians were famous in the first times for their staining in purple, and that the women excelled in works of ivory; as also that there were certain ornaments which only kings and princes were privileged to wear." Pope.
151. *ἔγκους*, the barbs, the barbed head.
161. *ἔπειτασαν*, the aorist instead of the future, or rather, a past tense used in reference to a future action, indicating the certainty in the speaker's mind that the punishment will take place.
166. *ὑψιζυγος*, high-throned, an epithet of Zeus, borrowed from the upper bench of a ship, and meaning properly, sitting on the upper bench.
167. *λεπνὴν αἰγίδα*, his dark or awful shield. This speech of Agamemnon over his wounded brother is full of noble power and touching eloquence. The Trojans have violated a truce sanctioned by a solemn sacrifice to the

gods. The reflection that such perjury cannot pass with impunity, but that Zeus will sooner or later punish it, occurs first to the mind of the warrior. In the excitement of the moment, he predicts that the day will surely come when sacred Troy shall fall. From this impetuous feeling, his mind suddenly returns to the condition of his brother, and imagines, with much pathos, the consequences that will flow from his death, and adds with the wish, that the earth may open before him when that time shall come.

169. ἄχος εἶδεν, *sorrow on thy account*, gen. of the source or cause.

176. εἰς, used here in the sense of *many a one*.

192. Θιῶν κήρυκα. "Cf. I. 334, where the κήρυκες are brought forward as Διὸς ἄγγιλοι ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν, and consequently the meaning of the word Θιῶν may here be assumed to be *standing under the divine protection*." Cr.

200. παπταίνων, *looking round for*.

211. ἀγηνείραθ', 3 plural pluperf. pass. of ἀγίζω.

214. πάλιν ἄγιν (for ἄγησαν), *were bent back*, or, according to Thiersch, *broken off*.

224. πτώσειν, *to cower*.

235. ψευδίσει, *to the false or perjured*.

243. εὐχέπρεπτος, from θάπω, *to be astonished or amazed*.

259. γιγνέσιον, *that which is given to old men, or counsellors*, i. e. *precious*.

275. νέφος, *a cloud*, i. e. *a multitude like a cloud*. The comparison in the succeeding lines is picturesque, and the description which follows, brilliant.

306, 307. "Ὅς δὲ κ', &c. *And whoever, having left his chariot* (i. e. being on foot), *shall come to another chariot* (i. e. of the enemy), *let him attack with extended spear*.

315. γῆρας....ῥμοῖον, *old age alike to all*. This epithet is applied by Homer to disagreeable or painful things which belong to the common lot.

322. ἀλλὰ καὶ ὧς, *but even so, or notwithstanding this*.

343. ἀνευάζισθον, *you hear of*, i. e. *you are first invited, and are always prompt to come*.

347. φίλως χ' ἐρέσσι, *you would gladly see*.

371. πολέμοιο γιγύρας, literally, *the bridges of war*, i. e. *the spaces between the contending armies*, or the spaces between the ranks of the armies, which are, as it were, bridges between them.

376. This refers to the embassy on which Tydeus went, with Adrastus, king of Argos, and Polynices, to Mycenæ, to ask for succour against Eteocles. This was the Theban war, which took place one generation before the Trojan.

378. οἱ ἄ, *they*, i. e. Polynices and Adrastus.

380. οἱ ὧ. The inhabitants of Mycenæ.

382. οἱ δ' ὧ, Tydeus and Adrastus. — περὶ θεῶν, *advanced on their way*.

384. "Εἰς....'Αχαιοί, *Then again the Achæans despatched Tydeus on an embassy, i. e. to Thebes*. ἴππῃ belongs to στυλᾶν. ἀγγεῖλιν, acc. of purpose.

386. βίης Ἑκτοκλῆϊς, a circumlocution for *Eteocles himself*.

389. προκαλίζετε, *challenged*. It was a customary amusement of the heroes to try their strength in various games after a feast.

409. παῖναι, *they, i. e. our fathers*.

412. φίττα, a friendly term of address from a young to an old man.

422. The comparison with which the description of the battle is introduced is one of the noblest in the Iliad. It presents a striking picture of one of the grandest scenes in nature.

446, seqq. This is a most animated description. The onset, the clashing of spears, the shield pressed to shield, the tumult of battle, the shouts and groans of the slayer and the dying, — all are described in words every sound of which conveys the terrible meaning. Then come the exploits performed by individual heroes. The student must bear in mind that the battles of the Heroic age depended in a great measure on the prowess of single chieftains. Hence the appropriateness of the following enumeration.

472. ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἰσπετάλιζεν, *man grappled with or threw down man*.

478. θείσμεναι, originally θεισπότηναι, *provision made for parents as a return for support in childhood*.

500. παρ' ἵππων, *from the charge of the swift mares*, in Abydos, where, according to a Scholiast, Priam kept a stud. But, according to St., the expression is like ἀπὸ δ' ὧν ὀχίαν, with an adverbial signification, *by chariot, or with horse*. If this is right, παρ' ἵππων is for ἰφ' ἵππων.

511. βαλλομένοιςιν. "The addition of this participle at the end of the verse denotes the circumstances under which they could not resist the piercing brass." St.

539, seqq. "The turning off in this place from the actions of the field, to represent to us a man with security and calmness walking through it without being able to reprehend any thing in the whole action, is not only a fine praise of the battle, but, as it were, a breathing-place to the poetical spirit of the author, after having rapidly run along with the heat of the engagement." Pope.

ILIAD, V.

THE poet in this book continues the narrative of the first battle, and particularly celebrates the exploits of Diomedes.

1. αἶ. This particle serves to continue the narrative, like δὲ, but it has the additional force of suggesting a sort of contrast, or rather, in this case, of introducing something of especial importance.

4. Δαῖς, she (i. e. Athene) kindled.

5. ἀστὴρ ὁπωρινός, the autumnal star, i. e. Sirius. This comparison, among many others, shows how constantly the poet's attention was directed to the phenomena of nature. "This star is called ὁπωρινός, the autumnal, because its rising, in the middle of July, marked the beginning of the ὁπώρα, i. e. the season of the year when the grapes and the fruits come to maturity. It lasted until the middle of September, and consequently was quite different from our autumn." Cr.

6. Ὀλισσαῖα, gen. of place.

11. εἰδότες, well skilled in. In this sense the part. takes the genitive case.

12. ἀποκριθῆναι, separated from the rest.

13. ἀφ' ἵππων, literally, from their horses, i. e. from their chariot, which was drawn by two horses. In the Heroic age, horses were used only with chariots in battle.

21. περιεῖναι, literally, to go round, i. e. to protect.

26. κατέγυν, to lead down to.

36. ἡΐοντι, formed from ἡΐον, a shore; on the banked, i. e. high-banked Scamander. The epithet is applied to the river on account of its high and steep banks.

49. αἵματα, skilled.

64. Θείων in Θέσφατα, the oracles of the gods. These oracles are no further indicated in Homer. One by Helenus and Cassandra is mentioned, which forbade the voyage of Paris. This perhaps is the one referred to as having commanded the Trojans to abstain from naval affairs, and devote themselves to agriculture.

67. ἀντικρύ, through, to the opposite side.

73. ὑπὸν, the hollow below the back of the head.

74. ὑπὸ γλῶσσαν τέμει; the construction is, ὑπὸ γλῶσσει γλῶσσαν. The spear passed through and cut out his tongue.

85. Τυδείδην. The activity and energy of the hero are vividly described. The simile of an overflowing river, sweeping all before it, presents a lively image of his exploits on the field of battle.

92. ἔργα αἰζηνῶν, works of the youths, i. e. cultivated fields, and all that belongs to farms.

118. *σφραγιστοὺς χιτῶνας*, from *σφρίψω*. A species of breastplate strengthened with pieces of metal, and joined by hooks, so as to be *flexible*.

117. *φίλων*, imp. 1 aor. mid. Epic, as if from *φίλω*.

119. *Ἰκαλὶ φθάμινος*. The aorist middle participle used in the sense of the active; *anticipated me*, hit me first.

135 – 139. The comparison of Diomedes to a lion among the sheep-folds, and the description of the terror of the flocks, are finely executed.

154. *ἐπὶ πριάττει*, in possession of his estate.

158. *χερσὶναι δὲ*, the relatives or heirs of a childless man.

178. *ἱερῶν*, on account of sacrifices, i. e. neglected.

182. *αὐλώπιδί τι*. The upper part of the helmet was composed of the *λέφος*, the crest, and the *φάλος*, the cone. The helmet is called *αὐλώπις*, because it has an *orifice* or tube of metal, *αὐλός*, into which the crest is secured. It appears, from the epithets frequently applied to helmets, that the crest was generally made of horse-hair.

252. *φίλονδ' ἀγίριον*, do not counsel me to betake myself to flight.

262. *ἔξ ἀντρογῶν*. The *ἀντροξ* was a rim that ran round the chariot, with a hook or peg in the centre in front, by which to fasten the reins.

292. *γλῶσσαν περυσίνην*, the root of the tongue.

302. *χειρμάδιον*. "That the Homeric heroes used stones in battle, if they could accomplish nothing by their ordinary arms, is a circumstance that frequently occurs." Cr. Mr. Mure, in his interesting Tour in Greece, describes the *χειρμάδια* as abounding in the plains of Acharnania, and as being constantly used by the natives as weapons of offence and defence. "It is," says he, "to these stones that travellers and the population at large instinctively have recourse, as the most effectual weapon of defence against the dogs. Those selected are seldom smaller than a man exerting his full force can conveniently lift and throw with one hand,—a class of weapon by consequence most aptly and concisely designated with Homer by the term *chermadion*, or handful, and which the *agoghiates* and peasantry, like the heroes of old, are in the habit of hurling with great force and dexterity. The weapon is the more effectual, owing to the nature of the rock itself, broken as it is in its whole surface into angular and sharp-pointed inequalities, which add greatly to the severity of the wound inflicted. This property is also very aptly described by the epithet 'rugged' or 'jagged,' which Homer familiarly applies to the *chermadia* of his heroes. Nor is the use of this primitive weapon confined to engagements with the brute species, but also extends to those between man and man, in extreme cases, when none of a more convenient nature is at hand. It was a personal familiarity with this joint feature of Hellenic nature and Hellenic manners, that first conveyed to my mind a clear and vivid impression of that per-

petually recurring incident of Homer's battles, where the combatants, when momentarily unprovided with their regular missiles, at once resort to the substitute which their native soil so abundantly supplies." Vol. I., pp. 95-97.

306. ἰσχίῳ, the hip-joint, περύλην, the hollow of the hip-bone, into which the thigh-bone is inserted.

335. ἰσχυρίζεσθαι, attacking him with extended spear.

364. ἀπηχημίην, Epic for ἀπηχημίην.

387. πηγάμην here means a cavern.

416. ἰχῶ, acc. for ἰχῶρα. The meaning and construction of the line is, *She said, and, with both her hands, she (Dione) wiped away the ichor from the hand (of Aphrodite).*

453. λαισήια, small and very light shields.

487. ἐψῖσι, the meshes.

499. 'Ως δ' ἄνιμος. This is a simile of great beauty. The poet always draws his comparisons from objects which were the most familiar to the sight of men in that age. The ancients did not thresh out their grain in barns, but employed oxen to tread it out in the open field. They then winnowed the wheat from the chaff, by throwing it up when the wind blew freshly.

522. ἐφίλησιν ἰουκόντας. The comparison is true and striking.

526. πνεύσιν. This line describes, with sound corresponding to the sense, the whistling of the winds as they scatter the clouds by their blasts.

530. αἰδιῖσθε, respect each other, i. e. be ashamed to fail in your duty in the presence of each other.

554. λείοντι δύο. The comparison of the two brothers to two mountain-nurtured lions is very fine, and the description which follows is characteristic.

579. κληῖδα, the collar-bone.

586. κύμαχος, headlong.

620. λὰξ προσέας, treading upon him, generally explained, with his heel.

661. μαιμῶσα, part. pres. from μαιμάω.

686. οὐκ ἄρ' ἔμιλλον, I was not destined.

698. κίκαφνέτα, for κίκαφνηέτα, fainting.

709. κικλιμένες, in the neighbourhood of.

723. ἑπτάκνημα, having eight spokes.

724-729. ἴσους, the circumference of the wheel, the felloes; ἐκείνην τὴν τῖρην the tire; πλῆμναι, the nave and boxes; δίφρος, the body; ἀντρογίς, the borders, or rims; ῥυμός, the pole.

733. The description of the Ægis of Athene is highly wrought. The symbolical devices of Terror, Discord, Violence, and Pursuit give it a most warlike appearance; and the wonder is raised to the highest point, when

the poet declares the helmet of the goddess to be sufficient for the warriors of a hundred cities (v. 744). The remainder of the description — the goddess seizing her mighty spear, and mounting the flaming car, the opening gates of heaven, the Hours — are sublime conceptions, and expressed in magnificent language.

751. ἀνακλῖναι, *to remove the thick cloud*, and ἐκθιῖναι, *to spread it over the heavens*. The expressions are used of opening and shutting the gates of heaven.

770-772. These lines are quoted by Longinus as an example of the sublime.

817. ἀκέρειον, *heartless*, or rather, *disheartening*, *dispiriting*.

834. τῶν δῖ, i. e. *the Greeks*.

851, 852. Πρὸςθεν....χαλκισίῳ, *in front, Ares assailed him with extended spear, over the yoke and reins*.

859. Ares is wounded, and shouts as loud as nine or ten thousand men. This is bold, but the poet is describing the voice of the god of war. The description (864-868) completes the picture with wonderful liveliness and even grandeur.

ILLIAD, VI.

In this book the battle is continued. It contains also the remarkable episode of Glaucus and Diomedes, and that unequalled passage, the parting of Hector and Andromache.

1. οἰάσθην, *was left alone*, i. e. by the gods.

4. Σιμόιντες. The Simoïs and Xanthus were two rivers of the Troad, which formed a junction before they reached the Hellespont. The Simoïs rose in Mount Ida, and the Xanthus had its origin near Troy.

14, 15. Axylus was distinguished for his hospitality. This trait was characteristic of the Oriental nations, and as such is spoken of by the ancient writers. The right of hospitality often united families belonging to different and hostile nations, and was even transmitted from father to son. This description is a finely expressed tribute to the generosity of Axylus.

17. ὑπαντιάσας, *assisting or protecting*.

24. ἐκείνιον, *illegitimate*, or rather one whose father is unknown.

39. βλαφθῆντι, *impeded by*.

40. ἔξαρ', *having broken*.

47. ἐν ἀφνειῷ, *in the house of my wealthy father*.

56. *ἔπειτα*. Spoken ironically, in allusion to the wrongs Menelaus had sustained in his domestic relations.

62. *αἵματι*, justice, what is merited by the enemy.

72. The Greeks begin to gain the advantage over the Trojans. Helenus, the chief of the soothsayers, directs Hector to enter the city, and cause the Trojan women to assemble in the temple of Athene, with a splendid robe for a propitiatory offering, and to promise a sacrifice if she will stay the victorious career of the son of Tydeus.

117. *τύπτει*, struck against; *δίημα κελευνόν* is the nominative. This and the following line set Hector vividly before us, as he walked.

118. *ἄντρον*, the rim, the edge or border, made of hide, in apposition with *δίημα*, in the preceding line.

119. The episode of Glaucus and Diomedes is remarkable in several respects. At first sight, it seems improbable that two combatants, eager to engage, should hold a dialogue of this description; and accordingly we find a writer in the *Edinburgh Review* objecting to and ridiculing it, as in the highest degree absurd. It must be remembered that Homer is describing the manners of an ancient Heroic age, and not of the nineteenth century. His battles are not like those of Waterloo and Austerlitz, the result of scientific calculation, and dependent on the movements of masses of men, giving but little scope to individual prowess, and, above all, are not decided by powder and bullet. They are the battles of an age of simplicity, in which the personal valor of the chieftains bore a distinguished share. It happened, not unfrequently, that opposing chieftains singled each other out, and fought hand to hand, after holding parley, and putting various interrogatories to each other. This has indeed occurred in the skirmishing warfare of the last Greek revolution. It cannot be deemed improbable that two warriors, whose fathers had exchanged courtesies and pledges of the sort here described, and who therefore stood to each other in the relation of guests, should meet on the field of battle, and, upon inquiry, find themselves to be thus related. The peculiar sacredness of this tie would cause them at once to suspend hostilities, and perhaps exchange tokens of friendly recognition. On the whole, this episode, so far from being an unnatural and improbable excrescence, is a relief to the carnage and confusion of the battle, and presents a beautiful picture of a peculiar feature of ancient society.

143. *ἐλίδεν πρίν' ἵκηαι*, that you may come to the end of death.

150. *δαήμεναι* for *δαῖναι*, 2 aor. pass. from *δαίω*. After this some word must be supplied. "If you wish to know, know, or I will tell you."

168. *σήματα λυγρά*, deadly signs. Some suppose that alphabetical writing was unknown in the Homeric age, and consequently that these

signs must have been hieroglyphical marks. The question is a difficult one, and the most distinguished scholars are divided in opinion. To some it seems improbable that a poem of the length and general excellence of the *Iliad* could be composed without the aid of writing; and yet, we are told, there are well authenticated examples of such works being preserved and handed down by traditional memory. However this may be, we know that the Oriental nations were in possession of the art of alphabetical writing at a very early period, and it is not improbable that the art may have been introduced at least into occasional use in Greece before the Trojan war. Inscriptions as early as the seventh century before Christ are known to exist. It cannot, then, seem very improbable, that the author or authors of the *Iliad* should also have been acquainted with this art. Whether they used it to record and perpetuate their poetical compositions is another and more difficult question. The student may find the subject amply and learnedly discussed in Wolf's *Prolegomena*, Wood's *Essay on Homer*, &c., and the arguments on both sides very concisely stated by H. N. Coleridge, in his *Introduction to the Study of the Classics*. The various questions connected with the origin, character, history, and growth of the Homeric poetry have been handled with much ability, especially among recent authors, by those eminent German scholars, Nitzsch, Lachmann, K. O. Müller, and Wilhelm Müller.

169. *πίναξ πτυκτή*, a folded tablet. The nature of this folded tablet cannot at this day be precisely determined. The expression is one of those on which the discussion of the use of writing in the Homeric age turns. It may be observed that *γράφω* means originally to mark or scratch, not to write; so that it may be used of making hieroglyphic figures, or conventional signs of any description. *σημάματα*, also, is a general term, meaning only signs, without specifying their nature. Wolf (*Prol.*, p. 86) says, — "I think it very probable that already certain symbolical marks had been agreed upon among relatives, by which they could communicate their wishes on the most important matters to each other; and especially this kind, *Συμφορέων σημάτων*, was invented in an age in which punishment for killing and the wreaking of private vengeance in personal animosities were enforced with dreadful severity." He is inclined to think that the tablet was of wood, with marks rudely cut upon it, which conveyed with sufficient distinctness the deadly meaning. A waxen tablet, he says, can hardly have been intended, because it is the poet's custom to designate any such product of art by some descriptive epithet. At any rate, the tablet must have consisted of two plates or leaves, which could be shut up and sealed. There is no trace in the *Iliad* to indicate the use of writing, further than this.

194. εἵματα. It was usual to appropriate tracts of land, called εἵματα, for the distinguished services of the great men in the Heroic age. This word afterwards acquired the signification of *a spot sacred to some divinity*.

222. Τυδῖα. Verbs of remembering, which ordinarily govern the genitive, sometimes take the accusative.

234. ἐξίλιε, *took away*. The expression appears to be a familiar one, like the English "to take away one's wits." Porphyrius, however, and after him Eustathius, thinking this sense unworthy of the poet, explain φείνας ἐξίλιε by φείνας ἐξαίρετους λόγους, i. e. *he made his thoughts lofty or excellent*; so lofty that he cared nothing about the superior value of the arms which he gave in exchange for those of Diomedes. This explanation has been adopted by several modern critics, but it is too far-fetched and inconsistent with the simple conceptions of the Homeric age. The heroes were shrewd fellows generally, and knew how to drive a good bargain. Homer means doubtless to say, that Glaucus was not as sharp as he should have been; and the thing was so remarkable, that the way to account for it, as for all extraordinary events, was to suppose some god had a hand in the proceeding. The poet seems to think the oversight so great, that Zeus himself must have robbed Glaucus of his senses.

236. ἑκατόμβη, *worth a hundred oxen*, for those *worth but nine*.

The episode is now completed, and the narrative of Hector's visit to the city is resumed. The description of the Trojan wives and daughters gathering around him, to inquire the fate of their friends in the war, has much natural beauty, but is lost in the incomparable pathos of the following scene between Hector and Andromache.

242 - 244. δῶμον means the whole establishment of Priam. — ξιστῆς αἰθεύρησι, *porticoes or piazzas*, made of polished stone or marble, and running along the house on either side of the door. — θάλαμαι, *apartments* opening upon the piazzas.

247. αὐλῆς, *the outer hall or court*, upon which the piazzas looked.

251. ἡπιόδωτος, *gentle*; lit. *one who gives kindly*. The incidents in this little scene, occurring by such a natural chance, are simple and touching. They display the power of a great master in the art of representing the feelings of the human heart.

285. φείν', subject of the infinitive.

322. ἀφώνεα, *handling*. The employment in which Hector finds Paris engaged is extremely characteristic.

331. πυρεῖς, genitive of material.

344. This address of Helen to Hector is in fine keeping with her character. H. N. Coleridge (Introduction to the Study of the Greek Classic Poets) says: — "Few things are more interesting than to observe how the

same hand that has given us the fury and inconsistency of Achilles gives us also the consummate elegance and tenderness of Helen. She is, throughout the Iliad, a genuine lady, graceful in motion and in speech, noble in her associations, full of remorse for a fault for which higher powers seem responsible, yet grateful and affectionate towards those with whom that fault had connected her."

351. *ᾔδῃ*, *knew*, *regarded*, or rather, in this place, *felt*.

365. *Καὶ γὰρ ἴδον*. Hector, having performed his public duty, by directing his mother to supplicate the goddess Athene, and by calling Paris from his idle employments, now hurries to an interview with his wife, having a presentiment that he shall come back no more. This conduct was worthy of him to whom the city looked for support and deliverance. No private tie, however strong, could long keep his attention from a public duty. That duty performed, he yields to the impulses of the heart, and rushes to his home. Andromache is gone, in her anxiety and sorrow, to the tower. The hero turns thither, and meets her at the Scaean gate. The nurse is with her, bearing on her bosom the young Astyanax, the hope of the city, "the loved child of Hector, like a beautiful star." The father looks upon his son in silence, and smiles, while the mother stands by in tears. The address of Andromache to her husband is full of natural and touching eloquence. She calls up the sorrowful recollection of her slaughtered father, her brothers, and her mother, slain by Artemis, after her release from captivity. Hector is now "her father, mother, brother, husband," — her all; and she tenderly entreats him to protect the city, and not expose himself to death on the plain. The reply of Hector is full of lofty sentiment, and fine and generous feelings. He forebodes the destruction of Troy, and then pictures to himself the desolate condition of his gentle wife. The anticipation is woful to him, the picture is heart-rending; he looks forward, and sees her, in imagination, reduced, by strong necessity, to be the menial of another, plying the loom, or drawing water from the Messeis or Hyperea, as a slave, in Argos. He imagines one of the hostile nation, looking upon her as she weeps, and exclaiming, "This is the wife of Hector, the bravest of the Trojan warriors," and prays that he may repose in death before hearing of the unhappy doom which he has just pictured.

The incidents which follow are simple but exquisite. Hector wishes to take in his arms his beloved son; but the child, terrified by the glittering armor and the waving crest, clings to the bosom of the nurse. This calls a smile upon the countenance of the parents, who are thus, by a happy stroke of nature, made to forget, for a single moment, the gloomy state of public affairs, in affection for their offspring. Hector lays upon the

ground his shining helmet, caresses his son, and utters a prayer natural to an ancient patriot and warrior. He places the child in the arms of his wife, who receives him upon her fragrant bosom, in the poet's inimitable language smiling tearfully (*δακρυῖν γιλάσασα*).

The moment of separation draws nigh. Hector, in compassion for the distress of his wife, utters such consolation as the case will bear, urges her to return to her domestic employments, and departs for the field of battle. Fearfully she directs her steps homeward, casting a frequent look behind, in the direction of her departing lord. Arriving at her door, she finds her maidens assembled, and all together "lament the living Hector as the dead," for they suppose he will come back no more. Such is an outline of the scene between Hector and Andromache; an episode, which, for true and unaffected pathos, delicate touches of nature, and knowledge of the human heart, has rarely been equalled, and perhaps never surpassed.

490 – 492. "These words, with which Hector dismisses his wife to her domestic labors, seem, according to our modern feeling, too rude and hard. But we must not forget that those natural men took no thought of softening an idea in the expression, whether it contained praise or censure; that the relation of the wife was a much more subordinate one, and that this command of Hector implies the wish to dissipate the sorrow of his wife by labor." Cr.

506. Ὡς δ' ἵπτι. This comparison is a lively one, and presents forcibly to the mind the dashing and splendid bearing of Paris. — *στατὴς ἵππος*, a *stabled horse*, that has been long confined in the stable.

508. λούσθαι ὑπὸ ῥέεσσι ποταμοῖσιν, *to bathe in the swift-flowing river*. This verb, and several others, are constructed with a genitive or dative indifferently.

516. ἰέριζι, *met with*, or *spoke with*.

523. Ἀλλὰ ἱκὼν μισοῖς, *but you willingly remit your efforts in the war, and are not willing to labor*.

528. Κρητῆρα στήσασθαι ἐλευθερίον, *to set up, or place the goblet of freedom*, having freed our city from the beleaguering of the Greeks. It may be observed that Hector begins to resume his hope of success, and his warlike spirit is roused again, as he approaches the field of action. The depressing effect of his interview is wearing away from his mind, and he is already prepared for the battle with Ajax which awaits him.

ILIAD, VII. .

THE poet completes the narrative of the first battle.

1. *ἰξίσουτε*, *sallied forth*.

4. *ὡς δέ*. The arrival of the two heroes is as welcome to the longing Trojans, as a favorable breeze to sailors wearied with beating the sea with their oars.

5. *ἰϋξίστης ἰλάτηεν*, *with their polished fir*, i. e. oars made of the fir-tree.

12. *σφιφάνης*, *the exterior rim of the helmet*, hence *the helmet*.

26. *ἰσχυαλία*, *literally, giving our strength or aid*.

30. *τέλευμα*, *the end, the fate*.

45. *μητιόων*, participle from *μητιάω*, and a frequent poetical form.

52. *πύτμεν ἰσισπιῖν*, *to overtake fate or death, to be slain*.

63. *φριζ*, *the rippling of the waves caused by the zephyr*.

80. *λιλάχων*, *cause to share in, impart, bestow upon*.

83. *κρίμα*, *suspend, as a trophy*. It was a custom to consecrate the armor taken from the enemy to the gods, and to hang it up in their temples.

86. *Σῆμα τί οἱ χεύωσιν*, *raise a mound or tomb for him*. It was common in the Heroic age to raise these monuments in honor of distinguished chieftains.

96. *Ἀχιλλῆϊς*. It was a common form of reproach, in the mouths of the leaders, wishing to instigate their followers by shame, to call them *women*, not *men*, as here; the second being an emphatic repetition of the first.

117. *ἄδινός*, Epic for *ἄδής*, *fearless*.

118. *γόνυ κάμψιν*, *bend the knee*, a graphic expression for *to rest from the conflict*.

124. The character of old Nestor is one of the most consistently preserved in Homer. Having had a reputation for eloquence, he loves to hear himself talk. He rarely makes a speech without recurring to the brave deeds of his youth, which he dwells upon with the fondness, and sometimes garrulity, of the privileged old man; and he is always sure to receive a very polite compliment from his audience. Sometimes his stories get involved in the meshes of minute incident, from which it is difficult to disentangle them.

130. *ἄϊρας*, 3d sing. opt.

171. Nestor, the wise counsellor, advises them to decide by lot who shall meet the valiant Hector. — *πρωτάλαχθι*, from *πρωλάσσω*, which, in the passive, with *πλάττω*, means *to decide by lot*. "The expression, *πλάττω πρωτά-*

χθαι, to decide by lot, occurs also *Od. IX.*, 331. Aristarchus and some of the old commentators read here *πιπάλασθαι*, because they were of opinion that the form *πιπαλέχθαι* can only mean to be stained. According to others, *παλάσσειν* means not only to stain or besprinkle, but also, like *βάλλειν*, to hit, in general; hence *κλέγῃ πιπαλέχθαι*, to let one's self be hit by a lot, to cast lots." Cr.

184. *ἰδιίξμα*, from the left towards the right.

198. *μήδεα*. "The heroes, like the knights in the Middle Ages, were carefully instructed in the use of arms." Cr.

199. *ἴλωμαι* is often used in the sense of *I believe*, or *I think*. The use of the word, however, is not unlike the Americanism, *I expect*, applied to what is past.

212. *Μειδίῳν βλοσυραῖσι προσώπασι*, smiling with his grim countenance, darkly smiling. The dative case is formed as if from *πρόσωπας*. The force of the expression is increased by the use of the plural.

238. *νομῆσαι βῶν* (for *βεῶν*), to wield my ox-hide, i. e. shield.

241. *μίλπεισθαι* "Ἀρηϊ, to fight, a figurative expression borrowed from the war-dance, accompanied with music or singing. The dance and the battle are often compared.

255. The description of the conflict in this and the following lines is animated by the fiercest spirit of war.

270. *μυλιδίῃ*, huge, large as a mill-stone, or like a mill-stone.

272–276. "The appearance of the two heralds was explained in different ways by the ancients. The best view is that of Heyne, who suggests that the chieftains in both armies, as this duel could only prove the bravery of the heroes, which had now been sufficiently displayed, had taken care for both, and, as the night approached, despatched their heralds (here like the modern seconds) in order to put an end to the conflict." Cr.

279. The interference of the herald to stop the progress of the battle shows in what consideration the dignity of this class of men was held. The reply of Ajax, his willingness to cease provided Hector will propose it, since he is the challenger, have something of the spirit of chivalry.

298. *Θεῶν δύσσειναι ἄγῳνα*, will enter, or take part in the sacred assembly, i. e. the procession of Trojan women, who were to resort to the temple of Athens to supplicate the pity of the goddess, and to pray for Hector's safe return. The address of Hector, and the separation with a mutual exchange of presents, are worthy of the generous combatants.

310. *ἄλπτίστοις*, not expecting.

327. Nestor proposes that a truce shall be agreed upon for the purpose of disposing of the dead, who now overspread the plain. This proposition is made partly with the design of gaining time for the erection of fortifica-

tions against the assaults of the Trojans, who, under the guidance of Hector, and in the absence of Achilles, have become formidable and audacious.

348. The speech of Antenor contains one of those delicate touches of nature for which Homer is remarkable. He is conscious of the perfidious part which his countrymen have played, in violating the truce, and distrusts the success of their cause. He consequently advises the restoration of Helen.

371. *ἰγρήγορε*, an Epic form for *ἰγρηγόμεναι*, *be vigilant, watch*.

402. *ἄλιδρου πύματο*, for *ἄλιδρος*, or *εἰλιδρος* *ἄλιδρος*, *utter destruction*.

410. *πυρὸς μιλισσίμην*, *to gratify or to favor with the funeral fire*.

421. Here is a very brief, but lively, picture of the two parties, doing honor to the remains of their slaughtered comrades.

443. The gods look down with wonder upon this great work of the Greeks. Poseidon, the Earth-shaker, fearing lest the fame of their wall and trench shall exist in the memories of men when that which he helped to build for Laomedon is forgotten, obtains permission of Zeus to destroy it.

467. *ἐκ Λήμνου*, *from Lemnos*. "The Greeks carried on a friendly intercourse with Lemnos, probably because, on their voyage, they had landed and had been received in a friendly manner there." Cr.

472. *οἰσίζοντα*, *purchased wine*. The enumeration of articles in the following lines shows that trading was not carried on by means of coined money, but with brass, iron, slaves, and the like.

ILIAD, VIII.

THE second battle is narrated in this book. It is called *πέλος μέχρη* because the fight is broken off by the coming of the night.

1. *κροκόπειπλος*, *saffron-robed*, an epithet of Aurora, supposed to designate an earlier hour than *ῥοδοδάκτυλος*. "The grammarians find here an allusion to the ruddy or deep yellow color of the early morning. Moreover, purple and yellow were among the colors of festal robes." Cr.

8. *διακίρσαι*, from *διακίρω*, *to rescind, to make void*.

12. *πληγίς*, *smitten*, i. e. by the thunderbolt.

13. *Τάρταρον*. "The Tartarus, the Titans' place of terror, is a deep abyss beneath the earth, which lies as much below Hades as Hades is above the earth. That is, we must imagine the earth to be a level plain between heaven and Tartarus. The under or opposite side of the earth is Hades,

and Tartarus must be conceived of as an opposite heaven, which from below arches towards the ends of the upper earth." Cr.

14. βίσι/ρον, *abyss*.

19. *εὐρὴν χρυσίην*, the golden chain, simply. Many have explained this as an allegorical expression for one of the great laws of nature, gravity, or the attraction of the sun. There is not the slightest probability that any such meaning is intended. All such scientific allusions are quite foreign to the simplicity of the Homeric style.

24. *ἀντὶ γαίῃ*, *earth and all*; dative of accompaniment.

27. *εἰς*. This preposition is often used to signify superiority, as in this passage.

29. *ἀγασσάμενοι*, *amazed, or terrified at*.

36. *ὀρθοσίμῃ*, *we will suggest*.

37. *εἰς*, Epic for *εἰ*.

43. *γίγναι*, for *ἵστα*.

48. *Γάργαρον*. Gargarus was a part of Ida. — *εἰμίνας*, a sacred spot, on which a temple or altar stands. This place was celebrated in subsequent times for the worship of Zeus. Several years ago, Dr. E. D. Clarke deposited in the vestibule of the public library in Cambridge, England, a marble bust of Here, taken from the ruins of the temple of Zeus, at the base of Mount Ida. He quotes these lines of Æschylus, in allusion to the same temple:—

Οἷς ἐν Ἰδαίῃ πάγῃ

Διὸς πατρῶν βαμὶς ἵσται. Clarke's Greek Marbles, p. 48.

54. *ἀπὸ δ' αὐτοῦ*, *and forthwith*.

56. *καὶ ὅς*, *even so*, i. e. notwithstanding.

60. The following lines give a spirited picture of the meeting of the armies. We almost hear the clash of shield and spear, the tumult and the groans of battle.

69. *χρυσία τάλαντα*, the golden scales. The scales were in antiquity, as in modern times, the symbol of impartiality.

70. *πανηλγίης*, *causing long repose*.

72. *βίαι δ'*, *weighed down*, according to the ancient conception portending destruction.

75, 76. The omen is terrific, and the description striking.

84. *καίριον*, *fatal, or vital*.

87. *παρῆγας*, the reins, by which the side horse was guided. "It was usual to attach an additional horse to the side of the chariot, which would therefore be ready to supply the place of either of the other two which might happen to be disabled." Trollope.

94. *μετὰ νῶτα βαλόν,* = *στρέψας νῶτα*, turning your back.

96. *γίγοντες*, i. e. *Nestor*.

108. *οἷς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν*, which I took from *Æneas*. Verbs signifying to deprive, and the like, govern two accusatives.

121. *παρά*, near or by.

122. *ὑπιδρώσαν*, started back.

124. *πύκασσι*, clouded, enveloped. It takes a double accusative.

131. *σήμασθιν*, — from *σημάζω*, derived from *σημαίς*, a sheep-pen, — would have been penned up like sheep.

162. *Ἰδὲ γ.* It was usual at the feasts to honor the chief men with the first seats, and largest and choicest portions of food.

178. *εὐδιδίεωρα*, worthy of no thought. Hector, full of courage, and knowing that the omens of heaven are in his favor, exhorts the Trojans to valor, and contemns the ramparts thrown up by the Greeks.

185. Hector, in the excitement of the moment, addresses his favorite horses. "This address," says Crusius, "has been censured as inconsistent with the dignity of the epopee. But if we consider how highly the heroes prized their horses, and that Hector was able only by their help to force his way over the wall and the trench, the censure will appear unreasonable. Besides, it is, as Köppen rightly observes, entirely consonant to nature that a hero, who is on such intimate terms with his trusty steeds, should, in a moment when he expects the most important aid from them, have expressed this wish aloud." Cr. From this speech it would seem that Andromache herself was accustomed to loosen the horses from the chariot, on their return from battle, and to feed them; and from verse 189, unless it is spurious, it seems that the provender was sometimes mixed with wine. It is most probable, however, that the line is not genuine, or at least is out of place.

193. *παρῆναι*, rods, passing across the inside of the shield, and serving for a handle.

215. *σιλομένων*, crowded, pressed closely together, horses and charioteers.

222. *μυγαπήτι*. This epithet has given rise to some doubts. Buttmann's explanation is, *μυγαπήτης* = *μῖγα πῆτες ἵχουρα*, having a large hollow, then, generally, large, huge, monstrous.

223. *γινωίμιν ἀμφοτέρωσι*, so as to speak to the forces on both sides, so as to be heard at either extremity. The Greek fleet lay along the shore so that Ajax's ships were on the extremity towards Sigeum, those of Achilles at the opposite end, those of Odysseus in the middle.

230. *κεῖναυχίς*, empty boasting.

247. *Ἀντίλα δ' αἰστὸν ἦεν*. The application of this is obvious: — the eagle signified Hector; the fawn denoted the fear and flight of the Greeks. Being dropped at the altar of Zeus, it showed that they would be saved

by the protection of that god. "The word *πανεμφαῖος*, says Eustathius, has a great significancy in this place. The Greeks having just received this happy omen from Zeus, were offering oblations to him under the title of the *Father of Oracles*." Pope.

281. *φίλη κεφαλή*, *dear head*, an address of endearment, like our *dear soul*.

282. *φίωσι*. This word occurs frequently in Homer in the sense of *help*, *deliverance*, and the like, and sometimes is applied to persons, as here.

287. *δάη*, for *δαῖ*.

306. *μήκων*. The simile is very beautiful. The circumstance mentioned in verse 308, that the head was weighed down by the helmet, adds to the truth of the picture.

336. *τάρξευ βαθείης ὄσαν*, *drove them back from the trench*, gen. of place whence.

348. *ἐμφιεριστρέφα*. This compound has great significancy. It can only be expressed by a periphrasis, — *drove his horses about in every direction*.

353. *κηδεσέμιθ*, Poet. for *κηδεσέμιθα*, from *κηδεμαι*.

371. *γυνίου*. The attitude of supplication is here alluded to, which was to touch the knees of the person supplicated with one hand, and the chin or beard with the other.

378. *γυθήσι προφανίσα*. The participle here is in the accusative dual, referring to the two goddesses, Here and Athene. The expression is idiomatic, and the accusative is governed by the verb, though, strictly considered, it is neuter.

402. *γυῖωσω*, = *χολώσω*, *I will lame*.

405. *μάρπτει*, *may inflict*, by overtaking or striking them. That is, the verb, literally meaning only to overtake, includes or implies the rest.

408. *ἱππᾶν*, poetical for *ἱγπᾶν*.

432. "The Hours here appear as the handmaids of Here, as the Graces are associated with Aphrodite, and the Nymphs with Artemis." Cr.

434. *ἐμξροσίησι πάτησιν*, *the ambrosial cribs*. Whatever belongs to the gods may be designated by the epithet *ambrosial*.

435. *ἰνώπια*, *the outer walls*, on both sides of the entrance.

441. *βωμοῖσι*. These were *pedestals* or frames, the word meaning not only *altar*, but the *base* of an altar, the *base* of a statue, or any raised surface.

449. *ἰλλῶμαι*, participle present.

470. Zeus now discloses, in part, the divine decrees in relation to the destruction of Troy. He hints at the death of Patroclus, which is to call out Achilles from his fleet to take part again in the war, for the purpose of avenging his slain friend.

474. *ἔρτα*, Epic syncopated inf. for *ἐρίττα*.

488. *ερίλλιστος*, *thrice-wished*, compound of *ερίς* and *ἄλλομαι*.

495. *πύρην*, the golden ring, which secured the head upon the handle of the spear.

500. *εἰ*, used in the sense of the relative; a frequent usage of Homer.

535. *δεικνύναι*, *he shall prove, or show*, i. e. *shall cause to be known*.

538 – 541. *Would that I might be immortal, and free from old age, all my days, and might be worshipped like Athens and Apollo, as surely as this day will bring disaster upon the Greeks.*

555. The simile is the most magnificent that can be conceived. The stars come forth brightly, the whole heaven is cloudless and serene, the moon is in the sky, the heights and promontories and forests stand forth distinctly in the light, and the shepherd rejoices in his heart. This last simple circumstance is natural and beautiful, and heightens the effect of the visible scene, by associating it, in the most direct and poetical manner, with the inward emotion that such a scene must produce.

558. *ἐπιπύργη*, *breaks up, clears off*. “The metaphorical application of this verb is very natural, and allied to an idiom of our own.” Trollope.

ILIAD, IX.

THE leading subject handled in this book is the embassy to Achilles.

2. *φύξα*, a disposition to flight; it is here personified as the companion of *φύγε*.

3. *βίβλας*, for *ἱερέλας*, from *βέλλω*, always used of pain of mind.

4. *ὦ δ' ἄνιμος*. This figure is very expressive as an illustration of the mental agitation of the Greeks. On this passage, Wood (Essay on the Original Genius of Homer) remarks:—

“The poet’s purpose, which was to paint the struggle of wavering indecision in the people, distracted between a sense of honor and of danger, and alternately resolving to fly or to stay, is, no doubt, completely satisfied in the general image which he makes use of. But though his meaning went no farther, I am not less of opinion, that, upon this occasion, his imagination suggested to him a storm which he had seen; and having myself had more than once an opportunity of observing from the coast of Ionia the truth of this picture in every circumstance, I cannot help giving it as an instance of the poet’s constant original manner of composition,

which faithfully (though perhaps in this case inadvertently) recalls the images that a particular striking appearance of nature had strongly impressed upon his youthful fancy, retaining the same local associations which accompanied his first warm conception of them.

"But lest my testimony, as an eyewitness of the exact correspondence of this copy to the original from which I suppose it taken, should not be satisfactory, I would propose a test of this matter, upon which every reader will be enabled to form his own judgment. Suppose a painter to undertake this subject from Homer, he will find each object not only clearly expressed, though within the compass of four hexameters, but its particular place on the canvass distinctly marked, and the disposition, as well as perspective, of the whole ascertained, with a precision of outline from which it is impossible to depart. The Thracian mountains must form the background; thence the tempest is to burst on the Ægean Sea, which has its proper stormy coloring; while the Ionian shore, covered with sea-wreck, by a succession of waves breaking on its beach, will make the foreground, where the poet views, admires, and describes the whole."

11. *ἐλπίσθης*, by name, personally.

32-49. This speech of Diomedes is highly characteristic. He had been reproached by Agamemnon with want of warlike spirit, and now alludes to it, but only as becomes a warrior. His exploits have already given him the right of retort. The speech is full of generous courage, and rouses the enthusiasm of the listening council.

37. *διάνδιχα*, one of two.

49. *εἰν γὰρ θεῶν*, for with the favor of the divinity. The interposition of the gods appears to have been perpetually recognized in the Homeric age. Every enterprise was begun by propitiating them with sacrifices, libations, prayers. Every compact was sanctioned by solemnly calling them to witness it. Every event was attributed to their agency, every success to their favor, every disaster to their anger. Even the bad conduct of men themselves, arising from the indulgence of evil temper, turbulence, or avarice, was attributed to their interference.

59. *βασιλῆας*. The verb *βάζω*, like others of similar meaning, takes two accusatives.

72. *ἡμέραι*, every day.

96-113. This speech of Nestor is very happily conceived. It belonged to him, as the aged counsellor, to begin the debate, by laying the subject before the assembly, especially as it was necessary to impute the blame of the present unfortunate condition of the army to Agamemnon. It would have seemed presumptuous in any other, and it was a matter of difficulty and delicacy even for Nestor. He begins with an expression of the highest rev-

erence for Agamemnon, "to whom Zeus has given the sceptre." He then urges upon him the duty of listening to good counsels from others, and declares his purpose of giving that which seems to him best. He touches upon Agamemnon's injustice towards Achilles, and his own attempt to dissuade him from its commission, with much skill, and in such language as would not irritate Agamemnon. The ambiguity of the word *μυγαλίστηρ*, which means properly *great-hearted*, but may mean *violent* or *high-tempered*, is happily adapted to the object of the speaker, which was, to make him fully sensible of his wrong conduct, without awakening his pride or anger; to make him *think* that he had yielded to the impulse of a haughty temper, by *telling* him that he had followed the leading of his *great heart*. Finally, he proposes to propitiate Achilles, by acceptable gifts and soothing words, intending that Agamemnon shall take the hint, and offer to restore the captive Briseïs, whom he has robbed from Achilles's tent.

115. *ψῦδος*, adverbially.

119. *λυσγαλίστηρ*, *pernicious*, *destructive*.

122. *ἀπύρους*, *untouched by fire*, entirely new. Tripods were sometimes used for culinary purposes, as for *boiling*, and the like.

124. *ἀίθλια*, *prizes in the race*. From time immemorial, the Greeks were fond of this kind of amusement. The Olympian, Isthmian, Pythian, and Nemean games were established in obedience to this national passion, and confirmed and increased it.

146. *ἀνέιδον*. This word may mean either *without a dowry*, or *without having a dowry* or *price paid*. Here it bears the latter meaning. In the Heroic age, the custom was the reverse of that which afterwards grew up. The bridegroom paid, either to the bride or her father, a marriage dowry; and Agamemnon's offer, therefore, was very liberal, for he promised, not only to give his daughter without the dowry, but to add, from his own, a munificent gift.

154. *πολύρρητις*, *πολυζεύς*. These words show what some of the principal articles of wealth were in that age. On the whole, this speech of Agamemnon justifies the skill and tact of Nestor's opening address. Agamemnon candidly acknowledges his fault, offers the desired reparation, and even goes farther than could have been expected, by proposing a gift worthy of a prince, in addition.

171. *Φίρτι δὲ χερσὶν ὕδαρ*. This was one of the religious ceremonies previous to any important enterprise. Then followed the order for silence and reverent attention (*εὐφημεῖν*), then the libation, and the rest.

173. *ἰαδόντα*, from *ἀνδάνω*.

186. *Τὸν δ' ἰδρον*. This passage shows that music was, at a very early period, an amusement among the Greeks. It was also customary to so-

company songs, in honor of the great exploits of heroes, by the lyre, which was the most celebrated musical instrument among the Greeks. In Homer, skill in this art is attributed only to Achilles and Paris. How appropriate was this employment to occupy the leisure of Achilles !

187. *ζυγόν*, the neck of the lyre, held in the left hand.

196. *δυναμένους*, welcoming, taking them by the hand. Achilles's reception of the embassy is interesting as a picture of ancient hospitality.

206. *πεῖον*. Some dispute has arisen in regard to the meaning of this word. From the context, it seems most likely that it was a sort of table or chopping-block on which the meat was placed before division. — *ἐν πυρὶ ἀνγῇ*, in the light of the fire, i. e. near the fire. The materials for the feast were plain, and Achilles himself officiated as chief cook. What was wanting in refinement was probably made up in an excellent appetite and hearty cheer. They did not recline on couches, but sat at tables. After they "had removed the appetite for drink and food," Ajax gives Phoenix the nod, in relation to the business in hand. Then ensues a scene of a remarkable character, in several respects. The speeches are models of several kinds of eloquence, and suit the characters of the speakers, as well as the object which they wished to gain. Odysseus opens the business, because he is skilled in council. His speech is well conceived. He begins with an allusion to their hospitable reception, but quickly turns to the unhappy condition of the Greeks, the audacity of the Trojans, and the invincible daring of Hector, who longs for the day to come that he may complete his vengeance. He calls upon Achilles to rouse himself, and defend his countrymen from the impending destruction. It is to be observed that he dwells particularly upon the proud bearing of Hector, in the hope of arousing the personal pride of Achilles. He reminds him of the commands of Peleus, on the point of his departure to the war, and then enumerates the gifts which Agamemnon promises as an expiatory offering ; and if Agamemnon and his gifts are abhorred, he entreats him to look with compassion upon the other Greeks, who will honor him as a god. The speech concludes with another and more direct allusion to the glory which he might acquire by killing Hector, "who boasts that no one of the Greeks is equal to himself."

The reply of Achilles is characteristic. He refuses their prayer. He touches slightly upon his services, — the many spoils he had won for Agamemnon, — "who had distributed but few, and retained many." The portions which other chieftains received have remained in their possession, but his alone is taken away. His reference to the cause of the war, and the application of it to his own case, are "decided hits"; and the sentiments with which he accompanies it are natural and beautiful. He alludes to the works which have been thrown up since he left the army, but declares that

all these cannot arrest the progress of the man-slaying Hector. His purpose is to return on the morrow to his native land. He repeats, with additional assurances, his determination to share no more in the war, refuses to marry Agamemnon's daughter, and resolves that he will, the rest of his life, enjoy the possessions which "the old man, Peleus, has acquired." He mentions the twofold fate which had been destined to him from his birth; but he will still return, and counsels others to do the same. He commands the messengers to announce his determination, and prepare some other means of defence than that which they have devised, in the hope that he would renounce his wrath.

The speech of Phoenix is very different, and very curious. The old man looks upon Achilles with affection, and bears his determination with sorrow. He then enters upon a long and rather garrulous account of his early adventures, before he knew the father of Achilles. In this speech occurs the singular and not perfectly intelligible personification of Prayers, whom the strong and nimble-footed Ate outstrips. Then we have the story of the Calydonian boar, and the fight for his head and skin between the Kuretes and the Ætolians; and so on, ending with an entreaty that Achilles would accept the gifts and go.

The reply of Achilles is short, respectful, but resolute.

Ajax, seeing that nothing is to be gained, addresses Odysseus in a brief, pithy, and indignant speech, and counsels a speedy return. Achilles again alludes to the injuries he has received from Agamemnon, but treats Ajax with courtesy. Still further, he declares he will not move until Hector has come to the very tents and ships of the Myrmidons.

After a libation, the embassy returns. Their message is sorrowfully received. Diomedes inspirits them, the day closes, and they retire.

ILIAD, X.

THE most remarkable passage in this book is the night expedition of Odysseus and Diomedes into the Trojan camp. Even the ancients, according to Eustathius, supposed it to have been composed by the poet as a separate song, and not inserted in the Iliad until the recension of Pisistratus. This was the opinion of Wolf, who traced in it the marks of a different style and manner.

2. *διδμημίνοι*, overcome with, from *δαμάω*.

8. *πτελίμειο μέγα στόμα*, the great mouth of mournful war, an expressive circumlocution for war, or devouring war. The simile in the preceding lines is descriptive of the frequency of Agamemnon's sighs.

10. *νιόθεν ἐκ καρδίας*, from the bottom of the heart.

13. *αὐλαὶν σφείγγων τ'*, pipes and flutes, the most ancient and simple musical instruments.

15. *πρὸς ῥιζάνουσιν*, by the root.

24. *ποδηνίας*, reaching to the foot.

30. *σσιφάνην* is here used for the whole helmet, properly the rim.

43. *ἰμὶ καὶ εἰ*. The sentence is elliptical. *ἰάνα*, or some such word, must be understood.

56. *ιερόν*, sacred. This word, however, must not always be understood in the sense of our sacred. It often means great, distinguished, excellent, &c.

67. *ἰγρήγορεθαι*. An Epic form, as if from perf. pass. *ἰγρήγορμαι*, but = *ἰγρηγορίναι*.

82. It has been remarked that Nestor's questions, when roused in the night, show how imperfect was the art of war in the Heroic age, in respect to sentinels and guards. No pass-word was used, so that Nestor was in doubt whether he addressed a friend or an enemy.

98. *ἄδδηνέετις*, from *ἄδδω*. There seems no necessity for doubling the δ; δ would be long without it.

124. *ἰμίοις πρότερος*, before me.

125. *καλήμισσαι*, for *καλίμισσαι*, and that is poetical or Epic for *καλαῖν*.

134. *διπλῆν*, double, perhaps because it could be wound twice round the body; the opposite of *ἁπλοῖς*.

139. *περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωνή*, the sound came round his senses, he quickly heard the sound.

145. *βιβίηκεν*, from *βιάω*. Such distress has overcome, or pressed upon the Greeks.

150. *Βὰν δ'*. The following lines are concise, but graphic. The scene rises up before the reader's mind.

158. *Ἀλλ' ἐπὶ κινήσας*, moving him by the foot, with his toe. "This very natural way of waking up any one who lies upon the ground is, according to our conceptions, unseemly. Köppen well remarks upon it, 'The heroes always choose the easiest and most direct way, because as yet no conventional courtliness restrains them.'" Cr.

160. *Θρῆσμον*, the height of the plain.

167. *ἀμύχανος*, in this passage, indefatigable, unbending.

173. *ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς*, a proverbial expression, — it stands on the edge of a razor, — we are all in the most difficult situation, it is the very crisis of our fate.

199. *ἐν καθαρόν, in a clear spot.*

206. *ἰσχυαίνοντα, straggling in the rear.*

224. *Σύν τε δὴ ἰσχυόμενα, nominative absolute. Two going together, one perceives, or discovers before another, how an advantage may be gained. — πρὸ δ' τοῦ = ὁ ἴσχυος πρὸ τοῦ ἰσχύου. The expression is equivalent to our proverb, "Two heads are better than one."*

227 – 232. These lines well describe the eagerness of the heroes to accompany Diomedes. The repetition of the verb gives vivacity and rapidity to the scene.

247. *πρὶν δέ. The force of the preposition in composition is to be observed, — since he knows above, or more than, others.*

252. *Ἄστρα δὲ δῖα, the stars are far advanced, and the greater portion of the night is passed, the portion consisting of two parts.*

258. *ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, without cone or crest. — καταινυζ, a sort of cap.*

263. *λευκαὶ δόντις, white teeth. These boars' teeth were arranged on the outside, for the purpose of strengthening the cap, and it was lined with the πῖλος, or felt, to protect the head.*

274. *ἑρδίων, a heron. The two following lines show how careful the poet always was to be true to nature. The little circumstance, that they could not see the heron, but only heard him, marks the poet's careful observation.*

281. *ἰὺπλῖες, Epic accusative plural from ἰὺπλῆς.*

285. *σπῦα, Epic for σπῶν, from ἰσπῶμαι, formed from the 2d aorist ἰσπόμεν.*

290. *πρόφρασσα, an old Epic feminine of πρόφρων.*

294. *χρυσόν. It was the custom to adorn the horns of the victim with gold. This custom continued to a late period among the Greeks. It was also necessary, according to the allusion in the preceding line, that the victim should never have been used for any ordinary purpose.*

332. *ἑωλόκεν ἑωόμεν. This phrase frequently, perhaps generally, would mean, he perjured himself. Here it means only, he swore an oath which was not fulfilled.*

335. *πριδίην, a helmet of weasel-skin.*

341. *οἷτος. The demonstrative used for an adverb of place; a frequent idiom of the Greeks.*

351, 352. Köppen, Heyne, and Spitzner explain the *ἰσχυόμενα ἡμιόνων, as far as a yoke of mules can plough, i. e. in the time that Odysseus and Diomedes wait; then the words αἱ γὰρ τε βῶν προφριζότεραι, for they are preferable to oxen, are added to show that Dolon had passed by a considerable distance. According to another explanation, the point*

of the comparison is in the distance by which a yoke of mules precedes a yoke of oxen.

361. The simile is appropriate and lively.

362. *μιμηναίως*, from *μιμηάομαι*.

375. *βαμβαίνων*, *stammering*, or *with chattering teeth*, through fear.

401. *ἱπιμαίστε*, literally, *felt after*; metaphorically, *aspired after*, spoken in irony.

403. *δαμύμεναι*. This is analogous to our English idiom, *hard to be subdued*.

418. *πυρὸς ἰσχύειν*. This expression refers to *native Trojans*; unless it be = *πυρά*, *camp-fires*.

457. *φθιγγομίνου*, *while he was yet speaking*.

460. *ληϊτιδί*, *the plunderer*, or rather *the giver of plunder*.

462. *τοῖσδισσι* = *τοῖσδε*. This termination to the plural of the pronoun occurs but rarely. It is formed by declining *δέ* as if that were the proper termination of the word.

463. *ἱπιδωσέμιθ*, poetical for *ἱπιδωσέμιθα*.

466. *δίλλον*, Epic for *δῆλον*.

475. *ἐξ ἱπιδιφρείάδης πυμάτης*, *from the edge of the chariot-seat*.

480. *μίλιον*, *inactive*. In the tragedians the word means *wretched*.

483. *ἱπισσεφάδην*, *turning on all sides*.

493. *ἀήθιστον γὰρ ἴτ' αὐτῶν*, i. e. *νεκρῶν*, *for they were not yet accustomed to them*. The Thracians had but lately arrived, and had not yet taken part in the war. Their horses, also, were unaccustomed to trample on dead bodies.

502. *ροίζησιν*, *whistled*.

515. *ἀλασσοποιήν*, literally, *blind*, i. e. *careless watch*.

540. *Οὔτω πᾶν εἶρητο ἱσος*, *the word had not yet all been spoken*.

564. *τάφρῳ διήλασε*, *drove them over the trench*, i. e. by the *ἱππηλασίῳ ὁδῷ*, which had been left.

572. *ἰδρῶ*, accusative for *ἰδρῶτα*.

573. *λόφον*, *the neck*. "These warriors plunge into the sea to wash themselves; for the salt water is not only more purifying than any other, but more corroborates the nerves. They afterwards enter a bath, and rub their bodies with oil, which, by softening and moistening the flesh, prevents too great a dissipation, and restores the natural strength." Pope.

576. *ἀσπεμίνθους*, *bathing-tubs*.

577. *λίπ'*, always used with *ἐλείψασθαι*, *χεῖραι*, and *χερίσθαι*. The ancients take it for *λίπα*, used adverbially, = *λιπαρῶς*. But others hold it for *λίπα*, dat. of an old substantive, *λίπα*, and *ἔλαιον* is the adj.; *λίπα ἔλαιον*, accordingly, *olive-oil*.

578. *δαίτυμα*. This is the third time they have eaten since sunset; first at Agamemnon's, next at Achilles's. But they have had hard work, and, like Captain Dugald Dalgetty, they find it expedient to lay in a supply of provant whenever they have a good opportunity.

The libation to Athene, with which the book closes, and the offering mentioned in verse 571, show, among numberless other passages, the extreme carefulness of the ancients to pay due honor to the gods.

ILIAD, XI.

THIS book begins with the twenty-sixth day, and is chiefly occupied with the exploits of Agamemnon.

1. *παρ' ἄγανυῶ Τίτωνι*, from the side of noble Tithonus.

4. *πολίμῳ εἴρας*, the signal of war. What that was is left undecided.

11. *ἔρρι'*, loudly; according to others, standing upright.

20. *ξενήϊον*, a hospitable gift; a gift that passes between persons standing in the sacred relation of private hospitality to one another; a token of friendship.

24-26. A particular description of the shield of Achilles. *ῥίμαι*, stripes. *μίλωνες πυάνου*; the nature of this metal is uncertain; Beckmann and Voss understand by it a sort of dark blue steel; Millins and Heyne take it to be lead. *πασσιτίρῃσι*, tin. *ἑωρέχασα*, pl. pl. of *ἑρίγω*, extended, arose. *περὶ δισκόν*, i. e. Ἀγαμέμνονες.

27. *ἵρισι* *λεινότες*, like the rainbow. It is remarked by Trollope, that, "of all the points of resemblance which may be discovered between the sentiments, associations, and expressions of Homer, and those of the Sacred Writings, this similitude is perhaps the most striking; and there can be little doubt that it exhibits a traditional vestige of the patriarchal record of God's covenant, in Gen. ix. 13, LXX. *τὸ τόξον μου εἶδημι ἐν τῇ νεφελῇ, καὶ ἴσται εἰς σημεῖον ἐνὰ μέσον ἡμεῶν καὶ τῆς γῆς.*" But here it refers to a different idea. It is a sign of terror, foreboding, &c., and ~~not~~ of a covenant. The coincidence is one of expression, not of thought.

62. *εὐλίας*, according to Köppen, = *ῥῥας*, full. But it refers to Sirius, which, being the symbol of Hector, is deadly or threatening to the Greeks.

67. *ἀμπετῆρες*, mowers, or reapers. — *ἐναντίαι*, opposite. This is to be explained by the ancient mode of reaping and mowing. The workmen were divided into parties, beginning at the opposite ends of the field, and meeting

in the middle. And as handfulls of wheat fall rapidly as they advance, so the dead fall numerously before the two armies.

68. ἔγμον, *the row*; applied to hay, perhaps it would mean *the swath*.

69. δράγματα, *handfulls*.

84. αἰξίτερος ἡμερᾶς, *the day was increasing*. This was the simple notion of the division of time. The day increased till noon.

86. δρυτόμος, *the wood-cutter*. Homer most frequently borrows his similes and descriptive circumstances from the most familiar objects of nature or of daily life.

105. δ/δῃ, from the old verb δίδημι, = δίο, *to bind*.

130. γοναζίσθην. This verb means, primarily, *to take by the knees*, that being the usual sign of supplication. Its secondary meaning is, therefore, *to supplicate*, as here. It is often used when the supplicatory attitude is impossible from the situation of the parties, and means simply *to supplicate*.

147. ὄλμον. According to some, *a round stone*; others explain it, *a mortar*.

160. κραέλιζον, a derivative from κραίο, *drew with a noise*, i. e. the noise of the horses' hoofs and of the empty chariots.

173. ἐν νυκτὶ ἀμολγῶ, *at the milking-time of night*. This is an instance of the reckoning of time by the recurrence of some familiar object or operation. It may mean either *evening* or *morning*. Here, if either, it is evening. Buttmann, however (Lexilogus) has a long analysis of the word, and considers it an Achæan term = ἀμμή, *the highest point, the middle*; therefore, here, *midnight*.

214. ἐλαλ/χθησαν, *and they rallied*.

227. μετὰ πλίσσας, *after the report*, i. e. having heard the report.

236. ἵσσει, 2d aorist, Epic, defective, ἵσειν, *to pierce*.

243. πολλά δ' ἴδωκεν, *had given much*, referring to a custom of the bridegroom paying a dowry to the bride or her father, or both. Here to the former.

251. ἐνράξ, *sideways*.

256. ἀνιμετριφίς, literally, *wind-nourished*, — supposed to mean, "the wood, of which the spear-shaft was made, was hardened and strengthened by exposure to the weather." May it not mean, *borne on the wind*, i. e. when hurled from the warrior's hand, or *swift as the wind*?

269. βίλας, here means *the pains of child-birth*.

282. ἄφριον, *they foamed*. The description is brief and graphic.

297. ὀπιρᾶν, *violent*.

307. τρέφι, an Epic form for τρεφίον, *swelling*.

319. βάλισσαι, the old Epic form for βούλισσαι.

334. *κινανδών*, Epic 2d aor. from *χάζω*, *having deprived of*.

364. *μίλλις*. *μίλλω* often expresses only a *probable future*.

385. *Τοξέτα*, &c. These epithets are intended to convey the idea of contempt. *Bowman*, thou who boastest of thy bow.

393. *ἀμφιδρυφύ*. This word denotes figuratively the extremity of grief, *lacerated on both sides of the face*.

413. *ἴσαν*, for *εἰλῆσαν*, from *εἰλίσω*, *shut him up*, surrounded him.

424. *πρότμησεν*, *the navel*.

455. *πτεριοῦσι*, *shall perform funeral rites*. It was held necessary to the repose of the shade, that proper funeral honors should be paid to the body of the dead.

509. *μιστρακλινέσσεις*, *giving way*.

537. *ἰσιναύεσθων*, *the tire of the wheels*.

548. *Ὡς δ' αἶθωνα*. There are several points to be noticed in these two similes. First, Ajax is compared to a lion who has been prevented by the watchfulness of the herdsmen and their dogs from preying upon the cattle. He is bold and terrible; but numbers thwart him, and prevent him from accomplishing his purpose. Second, his retreat is compared to the obstinate and slow retreat of an ass from a field, when young men surround him and beat him with clubs. Their power on him is but small; and he retires, but only when he has satiated himself in the rich pasture. The single point of comparison it must be observed, is the almost indomitable obstinacy of the animal in withdrawing from the tempting repast. So far, the illustration is nowise derogatory to the character of the warrior. Whatever apparent meanness may be found in it arises wholly from later associations with the name of this much-abused and long-suffering beast. It is well known that, in ancient times, and among the Oriental nations, the ass was held in high repute. The ancient listener to the song of Homer would think of none of the ridiculous images which exist in the mind of the modern reader.

574. *λilαιόμενα*, *eager to satiate themselves with his flesh*. The genius of the poet animates all things that come within its magic influence. The arrow leaps forth from the bow, eager to fly among the hostile throng; the spear is stopped in the shield, while urging its way onward, eager to taste of, or to satiate itself with, the flesh. The student will observe innumerable instances of this, which give an incomparable liveliness to the objects and scenes that the poet describes.

593. *τάπει' ἔμεισε πλίναντες*. The warrior, fighting by himself, held the shield before him. But fighting in serried ranks, he brought it up so as to rest it upon the shoulder.

622. *πρὸς ανεμίν*, *towards the breeze*.

624. *πυκνῶν*, for *πυκνῶνα*, a *potion*, literally, a *mixture*.

630. *πρέμνον*, *onion*, or *garden-leek*, was used to flavor the wine. — *συνψυψον*, a *relish to the drink*.

631. *χλωρόν*, *pale yellow*. — *ἀσπὴν*, *meal*.

632. Πὰρ δὲ δῖος. The cup of Nestor is described with considerable particularity. It was adorned with golden studs, with four ears or handles, being double, and on each handle two doves were carved, and gilded.

639. *κνή*, Epic for *ἱκνή*, from *κνάω*, to *grate*. She grated goat's-milk cheese upon it.

659. *βέβλημένοι, εὐτάμενοί τε*. The difference between these seems to be, that the first is *hit*, as by an *arrow*, or *javelin*, and the second *wounded*, as by a *sword*. This long speech of Nestor must be judged in reference to the character of the speaker. It may be rather tedious, but cannot for that reason be considered out of place.

674. 'Ρύσι' *ἱλαυνόμενοι*, literally, *driving away the cattle by way of retaliation*, for what had been previously carried off by the other party.

754. *σπιδίος*, *extended*.

762. *ὧς ἴην*, Epic for *ἦν*, thus *I was*. — *ἴτετ' ἴην γι*, if ever *I was among men*. The expression conveys a sad recollection of former times.

764. *μισαπλάυσισθαι*, *will weep or lament afterwards*, will repent when it is too late.

796, *seqq.* Nestor closes his long story by proposing to Patroclus, that he should obtain Achilles's permission to wear his armor, and appear on the field, that the Trojans may think it is Achilles himself, and the Greeks thus obtain some respite.

This book is full of stirring events. The war is apparently drawing towards a crisis unfavorable for the Greeks. Many of their leaders have been wounded, and there is great danger that they will be driven to take refuge in their ships. It is a characteristic circumstance, that Achilles sends his friend Patroclus to inquire who it is that has just been brought back wounded from the battle. His anger is gratified with the disasters which he sees gathering over the Grecian cause, in consequence of his absence; his pride has been pampered by the embassy sent with splendid offers to conciliate him; he has threatened to return home, but does not intend to execute his threat, partly because he wishes to enjoy in person still farther gratification of his revenge, and partly because he thinks that his reappearance in the scene of combat will give a new aspect to the war, and silently anticipates that an occasion may be made, by the audacity of Hector, to call him out in defence of his own ships.

ILIAD, XII.

THIS book contains the wonderful description of the fight at the wall.

2. ἰᾶτο', *was tending, or was dressing the wounds of.*

4. Τάφρος...ὑπερβίη, *the trench of the Greeks, and the wall beyond it; i. e. beyond it from the Trojans.*

17. This episode is introduced in advance of the story.

29. φικρῶν καὶ λάων, *the foundations of trunks of trees and stones.*

54. κρημνὰ γὰρ ἰσησιφίης, *for the overhanging ridges.*

55. σκολόπισσιν, *stakes, a palisade.*

66. στεῖνός...ἴτω, *for the passage is narrow, where I think they will be wounded, i. e. ἰστυῖς.*

74. ἰλιχθίστατον ἐπ' Ἀχαιῶν. ἐπὶ is used to designate the cause or author.

105. Οἱ....βείσσειν. The meaning of this line, they formed in such close order that shield touched shield; literally, *they joined each other with the wrought hides, i. e. shields.*

116. δυσάνυμος, *ill-named.* "The Moera is so called, because even her name is repulsive, or has an evil foreboding, — hated, deadly." Cr.

121. ἰσικεκλημίνης, *leaned upon, i. e. closed; opposite of ἀναπικταμίνης.*

125. κικλήγουσσι, Epic for κικληγότες, from the perf. κίκληγα, used in the sense of the present, but formed as if from κικλήγω.

132–134. One of Homer's picturesque comparisons. The point of it is the firmness with which the two heroes await the enemy.

147. δίχεται, for διδίχεται, = διδιγμίνεσι, or sync. pres.

160. ἀμφ' αὔει αὐτίκην, *sounded sharply.* It describes the ringing sound of the helmets.

179. ἀπαχίατα, Epic for ἀπάχητα.

200. ἔρως, *a bird,* the eagle, separating or flying between the hosts, so as to be on the left of the Trojans, which was an evil omen to them, but favorable to the Greeks.

205. ἰδνωδὶς ἐπίσω, *drawing back, as a snake does in biting.*

207. πνεύης ἀνέμω, *on the breath of the wind.*

233. ἀπὸ σπουδῆς, *seriously.* This speech of Hector is worthy of attention. In the ardor of the contest he forgets the dangers of his situation, disregards the threatening omen, and breaks out in the following martial sentiment, often quoted with approbation by the moderns, as well as by the ancients: —

Εἴς οἱ αὖτις ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτριν.

One omen is best, to fight for our country.

254. *ὄν, ῥῆν, straight towards the ships.*

258. *πέρας, the pinnacles. — πάλξις, breastworks.*

278. The comparison gives occasion to one of those natural pictures of consummate beauty, into which a simile is so often wrought by Homer.

284, 285. *Καί τ' ἐφ' ἑλὸς πολέης, and it (the snow) is poured along the sea, down to the inlets, and the shores; but the wave, beating against the shore, stays it; i. e. the snow.*

311. *Ἐδεν τι.* An instance of the custom of honoring the chief men at the feasts with ampler portions than those of others.

322 – 325. This passage is very striking. The sentiment is tinged with melancholy, but appropriate to the occasion. The lines have been often quoted, and are among the most celebrated in Homer.

340. *ἰσώχασθε, 3d pl. plupf. pass. of ἰσίχαι, were closed.*

381. "As Homer's heroes were chiefly sons or grandsons of gods or goddesses, it was natural to represent them as endowed with superior abilities to the men of his own days, who were somewhat farther removed from such lofty origin." Trollope.

385. *ἀρυστήριον ἰσπῶς, like a diver.*

421 – 431. The comparison, though drawn from common life, is picturesque and lively. Two neighbours dispute about the boundaries of their farms, which are contiguous to each other. They stand, measure in hand, disputing about an equal division, each refusing to yield to the other. So here the breastwork only sundered the combatants, each firmly maintaining his ground.

431. *ἰρήσασθαι, Epic plupf. to ῥαίνειν.*

433. *Ἀλλ' ἔχον, δεξι.* There is something touching in this simile. Our attention is fixed, not so much on the battle, as on the struggles of the laboring, honest woman, who toils for a hard-earned pittance for her children. The description is not so much illustrated by the simile, as the simile by the description. The comparison was much praised among the ancients. *χερῶντις, properly, one who toils with the hands; a person who labors. ἀληθής, honest.*

446. *περὶ πᾶσιν, broad at the bottom.*

456. *ἰσημεῖσαι, bars crossing each other, and fastened by a bolt, καλῆς.*

458. *Εὖ διαστάς, having set his feet wide apart, i. e. braced himself.*

The description of this exploit of Hector is wonderfully splendid and imposing. It seems to be the poet's wish to magnify his deeds during the short period that he has yet to live, both to do justice to the hero of Troy, and to give the greater glory to Achilles, his conqueror.

ILIAD, XIII.

THE battle at the ships continues the animated story.

3. πάλιν ἐρίσιν, *turned back*.

5. Ἴππημελῶν, *mare-milkers*, so called from their simple diet, consisting principally of mares' milk. They were a people living on the north-eastern coast of the Euxine Sea. These epithets are sometimes supposed to be the *gentile* denominations of different tribes; but they are all susceptible of interpretation, as epithets applied to the *Hippemolgi*. Thus γλαυκὰ φάγων, *milk-eaters*, ἄλιον, *with scanty subsistence*. Ἀΐων, however, is usually taken as a proper name.

12, 13. Σάμεν....Θρηϊνίης, *Thracian Samos*, afterwards called Samothrace.

18-22. The magnificence of this description has been universally admired. It is quoted with approbation by Longinus. The mountains and the forest tremble under the immortal feet of Poseidon, as he descends from the summit, and goes towards his home in the deep. Having harnessed his horses, he drives them to the Grecian fleet. The description of the effect of his presence on the inhabitants of the sea is highly poetical.

36. πῶδας, *fetters or shackles*.

42. παρ' αὐτόφιν, *adverbial*, = αὐτοῦ, referring to the ships.

53. λυσσώδης, *mad*, or more exactly, *like mad*.

59. σκηπτεινίφ, the same as σκήπτρον, *a sceptre or staff*.

60. πιπρωώς, 2d perf. from πίπτω, *striking*.

72. ἀρίγνωται, *easily known*.

90. μετυσάμενος, = μετιλθών, *placing himself among them*.

102. φυζακινῆς, *timid or frightened*.

114. Ἡμίας γ' οὕτως ἔστι, *it is by no means right that we*.

119. λυγρός, *a miserable creature, a coward*.

128. λαοσίοις. This word is susceptible of two interpretations, — *preserving the people*, from λαός and σίοις, and, according to Apollonius, ἡ τοὺς λαοὺς σοῦσα ὅ ἐστι ἐπὶ πόλεμον ἐρμῶσα, *exciting the people to war*.

130. Φράξαντες. This description of the array of the Greeks represents what was afterwards called συνασπισμός.

137. ἰλοσίτροχος, understand λίθος. The epithet may mean *destroying as it runs*. This simile has been much and justly admired. The lines, in rhythm and sound, are descriptive of the rock in its downward course, which represents the descent of Hector upon the Greeks who await him, be-

tween the wall and the ships. When the rock reaches the level ground, it stops, and remains immovable; so Hector meets the Greeks, and his career is arrested by a firm repulse. "The ancients were divided in opinion on the meaning and derivation of this word (*ἑλαιοῖτροχος* or *ἑλαιοῖτροχος*). Those who wrote it with the rough breathing derived it from *ἅλος*, *whole, entire*; therefore, *an entirely round stone, a rolling stone*; others, who preferred the soft breathing, took for its stem *ἁλός* (*ἡ ἐπὶ τὸ τρίχυν ἁλός*), *the destructively rolling stone.*" Cr.

146. *μάλ' ἱγχευμφοίς*, *hard pressed, very near.*

158. *Κεῦφα....προποδίζων*, *Lightly and rapidly advancing, one foot before the other, protected by the shield.*

162. *παυλῶ*, *the end of the shaft*, which is inserted in the spear-head.

191. *ἔστατε*, *passed*, i. e. *pierced*, = *διήλθε*.

204. *Ἦκε δὲ μιν σφαιρηδόν*, *and he threw it (the head) like a ball.*

212. *ἰγνύην*, *the part of the leg behind the knee, the knee-gorge.*

237. *Συμφιετὴ....λογεῶν*, *The united courage, even of cowards, avails.*

240. *Ἰδομένοος δ' ἔτε*. Idomeneus's appearance is splendidly described. The simile is grand and vivid, being borrowed from the sublimest phenomenon in nature.

261. *ἰώσια παμφανίοντα*, *all-shining side-walls*. "Properly speaking there can be no shining walls in a tent; but the minstrel transferred the expression in this place from houses to the tent." Cr.

275-286. This is a noble passage. The difference between the conduct of the brave man and that of the coward is drawn with great vigor and beauty.

288. *βλιῖσθαι*, Epic 2d aor. mid. in a passive sense.

315. *ἰλάσσει*, from *ἰλάω*, poetic for *ἰλάουσι*.

334-344. The simile is one the appropriateness of which is obvious. The liveliness of the following description is a good example of Homer's power of conveying a distinct picture by choosing a few expressive words. The *man-destroying* fight *bristles* with the long *flesh-piercing* spears. The *brazen* splendor, from the glittering helmets, the newly-polished breastplates, and the shining shields, dazzles the eyes. He must be bold-hearted, says the poet, indeed, who could look without shrinking upon the struggle.

347. *Ζεὺς μὲν*. These lines contain a distinct intimation of the purposes of Zeus. He wished to exalt Achilles, and do honor to Thetis, but he did not wish to destroy the Greeks wholly.

352. *ὑπεξαναδύς*, a very expressive compound, — *coming-up-from-under*.

382. *ἰδνωταί*, *fathers-in-law*, so called because they received from their daughters' suitors the *ἱδνα*, or marriage-gifts.

385. *κατ' Ἀσιας*, *over the shoulders* (of Asius). The chariot followed so closely that the breath of the horses was upon his shoulders.

407. *διωστήν*, rounded. — *καίνισσ'*, rods, crossing each other inside the shield

408. *ἔβλην*, from *εἶλω*, 2d aor., *he crouched down*.

409. *καρφαλίον*, lit. *drily*, like *αὖτον*.

416. *πομπών*, attendant.

431. *ἠίκηασσα*, *she excelled*, plupf. in sense of imperfect. This form is constructed with an accusative of the person excelled, and the dative of the thing in which he is excelled.

433. *ἄριστος* = *ὁ ἄριστος*.

443. "Ἡ *ῥά εἰ*, *Which, palpitating, shook the end of the spear*. "That the heart, pierced through by the spear should have beat so strongly, and even have shaken the end of the shaft, is certainly a poetic exaggeration; yet there is no reason for rejecting the verse, with Köppen, as spurious." Cr.

515. *Τρίσσαι....πολίμους*, literally, *His feet did not carry him quickly to flee from the war*. "If the warrior saw himself hard pressed by his enemy, it was no disgrace to him to hasten back to his friends." Cr.

534. *περὶ μίσσῳ χυῖσι τεινάναι*, *putting or clasping his hands round his saddle*.

544. *Θυμοκαϊστής*, *life-destroying*.

564. *καῶλος*, *a stake*, hardened by exposure to heat, and sometimes used instead of a spear.

583. *παῖχυν*, *the arm or extremity of the bow*.

589. *πύαμι*, *ρίζινθον*, *beans, peas*. The arrow rebounded from the shield as lightly as beans and peas from the winnowing-fan. The *σείον* was an instrument for winnowing.

612. *πτελίππη*, *the helve or handle of the axe*.

650. *ἀκρίοντες* *ἴω*. *ἵνα*, in the sense of *to throw at*, is constructed with the genitive.

654. *σπώληξ*. The simile applies only in one point, the extended position of Harpalion.

658. *πατήρ* *πίπ*. That is, Pylæmenes. The death of one Pylæmenes has been already recorded in Iliad, V. Some suppose that the poet forgot that he had already killed him; others, that there were two of the same name. But there is nothing strange in the supposition that the poet, having such a variety of characters on his hands, inadvertently let one of them come back again after he was dead and buried. The wonder is that such an accident did not oftener happen.

685. *Ἰάονες*, *the Ionians*, i. e., here, *the Athenians*. So the Scholiast. "Ancient and modern interpreters find difficulties in this mode of naming the Athenians, because the Ionians had emigrated, nearly 200 years before the Trojan war, from Attica to Ægialos, and only partially returned 80 years

after it. Yet we may, with Heinrich and Heyne, defend this name by assuming that it had been retained by the Athenians, when Ion had already taken Ægialos, the inhabitants of which were called Αἰγιαλίῳς Ἴωνες, to distinguish them from the Attic Athenians." Cr.

696. ἄνδρα παρακτάς, *having slain a man*. It was a custom for those who had slain a man to flee for refuge to another country, and demand a purification, which consisted of certain ceremonies, and was usually accompanied by hospitable entertainment on the part of the purifier. An example of this characteristic feature of ancient life occurs in Herodotus, in the interesting story of Adrastus, the Phrygian. Herod., I., 35, seqq.

703. 'Ἄλλ' ἄστ'. This simile is derived from one of the most common and familiar sights. It is natural, and its propriety will strike any one who has seen a yoke of oxen ploughing in a hot day. The principal point of the comparison, however, is the equality and simultaneous impulse with which they toil.

726. The speech of Polydamas is interesting, for the simple and natural classification of men which it contains. The substance of it is, God has made Hector a warrior, but he should listen to the counsels of others; that he cannot be first in council, as well as in the field.

775-787. The reply of Paris to the reproaches of Hector exhibits the character of the man. He was effeminate, a lover of pleasure, fond of show, but, though destitute of principle and virtue, not devoid of courage.

799. φαληγιάοντα, *crested with foam*.

820. πονίοντες πιδίαι, *raising a dust through the plain*.

829. σιφήςσαι, from σίνω, *you shall be slain*, = φονισθήσῃ.

We are hurried on through this book by the warlike ardor of the poet. Battle after battle presses on. The impassioned speeches harmonize with the scenes, and the similes are drawn from the most imposing natural phenomena. The descriptions possess a wonderful vigor and distinctness, presenting the images to the mind by a few bold and grand lines.

ILIAD, XIV.

THE poet resumes the narrative from the end of the eleventh book. The present book contains the remarkable passage which describes the fraud which Here practised on Zeus.

8. περιωπὴν, *a look-out*.

15. ἐρίεσθε, *was overthrown*, plupf. pass. from ἐρίσω.

16-20. 'Ω, ὃ ἔστι....'Ω, ἰ. There is great beauty and appropriateness in these lines, the beauty of the thought being heightened by vivid words. The sea in a calm moves gently, but without any determinate motion; when a wind arises, the swelling waves take one direction accordingly. So the old Nestor was irresolute in his mind, as he gazed upon the operations of the war, hesitating which of two courses he should choose. The use of the epithet ἀσφῆ, and the participle ἐσσεύμενον, produces the effect of a personification. The wave is represented as noiseless, and the sea as *expecting*, or rather *looking for*, the rapid coming of the shrill winds. Shakspeare puts into the mouth of Northumberland a similar comparison:—

“’T is with my mind
As with the tide swelled up unto its height,
That makes a still-stand, running neither way.”

King Henry IV., Part II., Act 2, Sc. 3.

25. λάσι, 2d aor., applied to the clinking of brass.

34. χάδιον, *contain*. It seems that the two promontories were not far enough apart to contain all the fleet in a single line, so that the ships were drawn up in two, or perhaps more, rows.

35. προερέσας, *stepwise, in rows*, from πρέσαι, *pinnacles*. This has been compared to the seats in a theatre, which rise one above another. The Trojan coast rose gradually, and the ships, as seen from a distance, seemed arranged above one another, like the benches of a theatre.

37. ἐψίλοντι, *desiring to see*. One of the class of verbs ending in -ιμι, called *desiderative*.

77. Ὅψι δ' ἐπ' ὑνάν ἐμίσσομεν, *let us hold them at anchor on the high seas*.

89. καλλιίψιν, for καταλιίψιν.

92. ἄρτια βάζειν, *to speak things agreeable to prudence, i. e. rationally*.

101. ἀποσπασταίνουσι, from ἀποσπασταίνω, *will look round, as if to escape*.

123. ἔρχανται, *fruit-gardens, arranged in rows*.

129. ἰχάμεθα, *let us keep ourselves away*.

142. σιφλώσειν, *may God destroy him*; from the adjective σιφλός, *deformed or imbecile*.

145. πείσειεν πιδίον, *shall fill the plain with dust*.

154. ἀπὸ ῥίου, *from a summit or peak*.

162. ἐννύσαν, *having adorned*.

164. ἥ χρεῦ, *on account of her beauty*, or, according to Eustathius, a periphrasis for ἱαντῆ.

169-186. This passage is very curious, as a description of Here's toilet.

It is probably copied from the costume of the Heroic age. The ancients admired the minute and exact details of the picture. First she cleansed her body with ambrosia, and anointed herself with ambrosial oil, the fragrance of which spread over earth and heaven. Then she combed her hair, and braided it in shining braids; next she put on an ambrosial robe of Athene's skilful embroidery, and fastened it with golden clasps over her breast. She encircled her waist with a zone, hung with a hundred tassels, and put in her well-bored ears the ear-rings with three drops. Then she covered herself with a beautiful newly-wrought veil, shining as the sun. And under her glancing feet she bound the handsome sandals.

201. Ὠκεανόν τε. From this passage it appears that Here was educated by Oceanus and Tethys, after Kronos was dethroned; that these two divinities had quarrelled, and Here pretended a wish to reconcile them, in order to obtain the cestus of Aphrodite. They are represented as living at the extremities of the earth, which accords with the Homeric conception that the "stream of the Oceanus" encompassed the earth.

221. ἀσφραγιστοῖς has here an active sense, — *unsuccessful*, without having accomplished.

225. There is lightness and rapidity in these lines, which is beautifully descriptive of the progress of Here.

252. ἵλιξα, *I put to sleep*.

271. ἀάσσει, *inviolable*.

291. χαλκίδα, πύμινδις. The latter was the common name of the bird, the former the more ancient, which seems to be Homer's meaning when he speaks of the different names used by gods and men. Aristotle, Hist. An., IX. 12, says, — Ὁ δὲ πύμινδις ἐλιγάνως φαίνεται · οἰκεῖ δὲ τὰ ὄρη · ἵσσι δὲ μέλλας. "The πύμινδις appears but seldom. He inhabits the mountains, and is of a dark color." Pliny, Hist. Nat., X. 8, remarks, — "Nocturnus accipiter cymindis vocatur, rarus etiam in sylvis, interdum minius cernens. Bellum internecinum gerit cum aquilla." The precise species of bird designated by these Homeric names is not clear, though the prevailing opinion seems to be that it was a kind of hawk, probably the night-hawk. Some think it the owl.

307. περὶ πρυμναρείῃς, = ἐν τῇ περὶ πρυμνῶν τοῦ ὄρους ἵστῃ, *at the foot of the mountain*.

This story of the deception practised upon Zeus by Here speaks but little for the sagacity of the king of gods and men. Longinus makes the general remark of Homer's representing the gods as liable to human passions and infirmities, that, unless they are allegorically understood, they are altogether impious and indecorous. The indecorum is more prominent here than in any other passage of the Iliad, and any allegorical interpretation is impertinent.

During the slumbers of Zeus, the affairs of the war take a different turn. Poseidon rouses the Greeks to resistance. Hector animates the Trojans. The contest which ensues displays the nervous power of the poet. The sea dashes against the tents and ships of the Greeks, — the armies meet, with a terrible uproar; but neither the beating of the waves, driven by the fierce wind against the shore, nor the roaring of the flames in a blazing forest, nor the crash of a hurricane among the trees, is so loud, as the shouts of the Trojans and Greeks rushing upon each other.

The poet selects from the crowd the two most conspicuous heroes, Ajax and Hector. The contest between them excites a breathless interest. We feel the vast efforts of the combatants in the vigor of the verse, and the fall of Hector is like the crash of an oak torn up from the roots by a stroke of the thunderbolt of Zeus. His friends rush to the rescue, and he is borne away, senseless, to the bank of the river. They dash water upon him; his breath returns; he opens his eyes; he vomits blood, and falls back again in a swoon.

317–327. “These eleven verses, in which Zeus relates a whole series of gross infidelities, were pronounced spurious by the Alexandrine critics, because they must have irritated much more than persuaded Here. The long story, moreover, was at variance with Zeus’s present state of feeling, and inconsistent with the power of Aphrodite’s girdle. Köppen and Heyne took offence at them also, and Spitzner has for this reason inclosed them in brackets.” Cr.

458. ἄχος γίνετ’ ὑπερμάναι, gen. of cause, *pain on account of his boasting.*

460. τῷ Τηλεμονιάδῃ. The article is used here to distinguish him clearly from the other Ajax.

463. λικριφίς ἀΐξας, *springing aside, obliquely.*

471, 472. Ἡ β’...ἄξις, literally, *Is not this man worthy to be killed in requital of Prothoenor?* i. e. *Is not Prothoenor amply avenged by the death of Archelochus?* — *κακός*, base, i. e. of base origin, not noble, low.

479. ἰόμαροι, *archers.*

485. ἀρῆς ἀλκτῆρα, *the averter of destruction.*

488. ἐρμάειν. This verb takes the genitive, its signification being *to attack.*

499. ὃ δὲ φῆ, *πῶδιαν ἀνασχάν.* According to Zenodotus, φῆ or φή is an old particle like ὦ. Aristarchus, on the contrary, took it for ἴφῃ, and struck out the following verse as tautological. But as similar tautologies elsewhere occur, this is no insuperable objection to the verse. *πῶδιαν*, literally, *a head of a poppy.* The metaphor, if it be one, is unusual and bold.

502. γοίμναι, Epic for γοῖν.

509. ἀνδράγεγ’ *spoils*, i. e. *arms, taken from the enemy.*

In this book there are many excellences, and some objectionable passages. The description of the girdle of Aphrodite is among the most fanciful conceptions.

ILIAD, XV.

Zeus awaking, sees how things have been going forward during his slumbers. He falls naturally into a great passion with Hera, but is easily appeased by her asseverations. He sends for Phoebus Apollo to set affairs right again.

2. δάμιν, Epic, = ἰδάμεσαν.

3. ἰχισφιν, for ἰχισι. This termination is used for the most part in the dative, but sometimes also in the genitive.

10. ἀπινύσων, fainting or senseless, from πινύς. Elsewhere this word is applied to the mind.

16. πανορίμαφιν, evil machinations, from ῥάπτω, to sew.

18. ἰκρίμω, imperfect of κρίμαμαι.

19. ἄκμονας, anvils.

24. ὀλιγηπυλίων, having but little power.

37-40. Στυγὸς ὕδωρ. The Styx was the most solemn object of adjuration. "We may observe, also," says Trollope, "that the earliest form of an oath seems to have been by the elements of nature, or rather the deities who preside over them." The water of the Styx flows from the upper to the lower world; hence κατευζίμινον, flowing down. — εὐὴ κεφαλῇ, i. e. ἵστατο. "The oath by the head and by the love of Zeus has not only, as Eustathius remarks, something dignified, but also aims to soften the wrath of Zeus." Cr. — λίχες νευρίδιον, the nuptial couch.

60-77. Zeus discloses, in this speech, the final determination of his purposes in regard to the war. Hector is to resume the battle, inspire the Greeks with "cowardly fear," and drive them back to the ships of Achilles. Achilles is to send forth his friend Patroclus, who is destined to fall by the hand of Hector. Achilles, enraged by this event, is to return to the field, and slay Hector; then the Trojans shall be continually repulsed, until the destruction of Troy. But this shall not take place until the full measure of Achilles's vengeance is accomplished. The poem proceeds, in accordance with this declared purpose of Zeus, to the final catastrophe, and the funeral rites of Hector. This prophetic exposition of the plan of

the remainder of the war has led some critics to reject the passage as spurious.

80. 'Ω, δ' ἔρ'. The simile in the following lines is very fine. The rapid passage of Here is compared to the speed of thought, by which a traveller revisits in imagination the scenes over which he has passed.

86. *δυναίοντα*, = *ἰδιξεῖντα*, from *δυναίεσθαι*, an unusual form for *διδίκεσθαι*, *they welcomed her with their cups*.

101. ἡ δ' ἰγίλασεν. The picture is true to nature. Here is not inclined to laughter. She has a smile upon her lips, for the sake of wearing the look of cheerfulness in the presence of the other gods, and to conceal her disgust. Her brow remains dark.

110. *ἰλασθ'*, *I am in dread, or fear*. The general meaning of this verb is, *to expect any thing whatever*. It more commonly means *to hope*. The corresponding noun, *ἰλας*, bears the same primitive sense, though it oftener occurs in the signification of *hope*.

113, 114. *πτελῆγινε μηρό*. The striking the thighs was an expression of vivid emotion. — *καταπρηνίσε'*, *with the flat of the hand*. "By this addition the poet gives a visible picture of the whole action." Cr.

119. *Δαῖμόν τε*. Terror and Fear were the sons and companions of Ares. He commands them to harness his horses. The rapid rhythm of the dactylic verse gives a very animated character to the lines.

128. *φρίνας ἁλί*, *wandering in mind*.

153. *ἀμφὶ δὲ μιν*, &c. This brief description is not unlike the representations of the Divinity in the Hebrew Scripture. For example, Psalm xviii. 11, — "He made darkness his secret place; his pavilion round about him were dark waters and *thick clouds of the skies*."

167. *στυγίους*, *dread, elsewhere, hate*.

191. *παλλομένων*, *we casting lots*.

194. *βίεμαι*, an Epic future, connected with *βῆναι*, but *to walk* used in the sense of *to act, conduct one's self*.

204. *ὡς περισφύγουσιν Ἐρινίης αἰὲν ἴοντα*. In allusion to the respect due to superiors in years. *The Furies always attend upon the elders, i. e. avenge offences committed against them*.

228. *ἀνδραδί*, *without sweat or toil*.

229. *αἰγίδα*. The *egis* is here evidently a shield.

238. *φασσέφινος*, *a dove-killer*.

242. *Διὸς νόος*. "This is one of the few cases where the Deity makes his power felt from afar." Cr.

283. *ἰν στανδίῃ*, *in standing fight or contest, hand to hand*.

306. *ἤρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ*. Hector appears in an attitude worthy of his rank as the first among the warriors of Troy. The scene is presented in the

most lively manner. The arrows leap from the string; the spears, from strong hands, are fixed, some in the bodies of the warriors, and some in the earth between them, before *enjoying the flesh*, eager to *satiate themselves*. The language of personification makes every thing seem instinct with life.

350. *πυρὸς λιλάχουσι*, *shall bestow the rights of the funeral pyre*. The 2d aor. with reduplication, *λilαχιῶν*, signifies *to cause to participate*; the person being put in the accusative, and the thing participated in, in the genitive.

356. *ἔχθας πασίτοις*, *the edges or banks of the trench*.

363. *νηπιότης*, *in his childishness*.

379. *Τρῶες δ' ὡς ἱπύθοντα*. The rush of the Trojans upon the Grecian fleet is happily compared to the dashing of a wave over the sides of a ship driven by an impetuous wind.

389. *ναύμαχα*, *fit for sea-fight*.

410. *στάθμη*, *a measure*.

447. *ὁ μὲν πιπύνητο*, *he was occupied*

453. *Κεῖν' ἔχια κροτίοντις*, *clattering with the empty chariot*.

463, 464. *Ὅς σι, who (Zeus) snapped the string of the bow, τῷ ἱένοντι, while he (Teucer) was drawing it against him (Hector)*.

479. *τετραβίλυμνον*, *fourfold*, having four thicknesses of hide.

484. *βλαφθίνα*, *made powerless*.

492. *ἴστας*, for *εὐστας*.

494. *Ἰ, δὲ σιν, &c.* This sentiment is in the received patriotic style. It is well suited to the character of Hector, who always appears as his country's champion, and ready to die in her defence. Our sympathies go with him; we involuntarily wish him success, and deplore his misfortune, though we admire the invincible courage of his more fortunate antagonist. These lines were quoted with effect by the orator Lycurgus in his speech against Leocrates, with several other patriotic and poetic passages.

502. *νῦν ἄρτιον*, *now is the time*. The speech of Ajax is conceived in the excited spirit of a warrior rousing his followers to make a last effort to repel the enemy.

512. *σφαιρόγισται*, *to waste away by degrees*.

513. *οὐδ' αὖτως*, *thus needlessly, vainly*, without an effort to prevent it.

520. *ὑπαιθε λιάσθη*, *slipped away from him, as if from under*.

521. *ἀπήμμεστον*, Poet. 2 aor. from *ἀφαιμαρτάνω*.

533. *ἀνδρῶν ἀλιωρήν*, *a means of avoiding, i. e. a defence against the enemy*.

536. *κύμβαχον ἀκρότατον*, *the top of the arch of the helmet, in which the plume was inserted*.

553. *μισήσομεν* = *ἀμισλήσομεν*. *μισήναι* is often used absolutely in the sense of *to remit efforts, or to neglect*.

556, 557. *οὐ γὰρ....μάχεσθαι*, *we must no more fight with the Greeks at a*

distance; i. e. we must come to close quarters. — *πρὶν γ' ἢ παρακτάμεν*, i. e. *ἡμᾶς* is the subject; and the subject of the next two infinitives is *ἰκίνομεν*.

567. *ἱερκτὶ χαλκίῳ*, with a brazen wall; i. e. by pressing shield to shield.

582. *Ὡς ἰπὶ σελ.* There is a change in some respect in the manner of representation through the latter portion of the Iliad. Instead of telling directly what was done, the poet addresses himself frequently, as in this instance, to the agents or participators in the action or suffering.

586. *Θηρὶ παρὸν βίξαςι λισπῶς*, like a wild beast who has done some mischief. The lion is particularly referred to.

590. *Ἦχῃ....χίοντα*. The sound of the words in this line seems to echo the sense.

592. *Τεῦσι δὲ*. The contest has been gradually thickening. It has now arrived at a desperate crisis. Hector is resolved to fire the fleet, and so fulfil the prayer of Thetis. Zeus urges him on, that he may accomplish the purpose of avenging Achilles. This has the remoter consequence of calling out Achilles, by the death of Patroclus, and of thus bringing about the destruction of Troy. The appearance of Hector is described with the fury of the martial Muse. He foams at the mouth; his eyes flash beneath his stern brows; his helmet waves terribly over his temples. He rushes upon the thickest array of the enemy, but cannot break through the serried ranks, for they stand like a rock on the sea-shore, which abides unmoved the shock of the whistling winds and the foaming waves that dash against it. The description is carried on with a profusion of similes, which give a vivid idea of the terrible confusion, the desperate charge, and the firm repulse, by which the battle is characterized. It is a grand "battle-piece." — *λείουσι λυκῆσι ὠμοφάγοισι*, like raw-flesh-eating lions, a frequent comparison for the Homeric warriors.

628. *τυτλὸν γὰρ ὕψ' ἐκ θανάτου φέρονται*, they are borne up from death but a little; an expressive description of the condition of a ship in a storm, one moment plunged into the deep, and the next "borne up from death" on the crest of a mighty wave.

653. *Εἰσωπαὶ δ' ἰγίοντο νῆων*, and they (the Greeks) were facing the ships, i. e. the ships in the first line and nearest the trench, from which they had been driven, and which had served for a momentary defence. They are now behind the first line, and consequently their faces are towards it. They are soon driven to the tents, between the ships and the sea. *τοί*, in verse 654, refers to the Trojans. In this hopeless condition, Nestor's eloquence assumes a vigorous strain; he entreats them by their wives and children, and by their parents, whether living or dead, to be men. His eloquence is successful; their spirits are roused, and they rally. Athens removes from their eyes the mist (which, however, has not been alluded to before),

and light breaks in upon the scene of combat. The embattled armies understand their situation. Ajax resumes his commanding attitude, and, with Hector, shares the chief interest of the contest.

679. *πῖλῆσιζεν*, to ride on horseback. Trollope says, that "the custom here alluded to, of vaulting from the back of one horse to that of another, is still practised with great dexterity in the East." The figure well illustrates the position of Ajax, who leaped from ship to ship, on the decks, *ἔαρε*, repelling the Trojans and animating the Greeks. - Though the Greeks in the Trojan times did not ordinarily ride, it is evident that they knew how, and in cases of necessity *could* do it. The common notion, that the Homeric Greeks knew not how to ride, is characterized by Wolff as a *Grille*, or *bee in the bonnet*.

705. *ἄνεμον*, a swift sailer.

709. *δινέε*, the assault. The word is from *δίνω*, and is used in the plural.

717. *ἔφλασεν*. This was the curved extremity of the stern, on which ornaments were placed.

729. *Θρῆνον....ἑπτὰ πῶδες*, a bench seven feet long, for rowers.

738. *ἱερικλασία δῆμον ἔχοντες*, having a host to supply other strength, i. e. a host in reserve to rally upon. Herodotus, Lib. VIII., c. 11, *ἱερικλασίας ἀγωνιζομένους*, fighting a drawn battle. Valckenaer remarks,—"Quando victis virtus redibat in præcordia, tum qui se putabant victores, *νίκην* reportasse dicuntur *ἱερικλασία*."

741. *Τῷ....πολίμῳ*, Wherefore our safety lies in our hands, not in shrinking from battle. *φῶς*, light, here, safety.

The battles in this book are described with wonderful vigor; the leading heroes come forward in stronger relief than usual; and the affairs of the war are brought to a critical turning-point.

ILIAD, XVI.

THIS book is very interesting, containing as it does the exploits of Patroclus, when, permitted to equip himself in the armor of Achilles, he goes forth to battle, and finally falls under the hands of Hector.

3. *δάκρυα θερμὰ χέειν*, pouring hot tears. In the Heroic age, men gave expression to the natural feelings in the most natural manner. They not

only applied fierce language to each other in their anger, but wept like children without feeling that there was any thing effeminate in it.

4. *διοφιστόν*, *dark*.

7. *διδάκνυσαι*, perf. pass., *why are you in tears?* The picture in the following lines is homely, but in point of truth and reality is excellent.

22. *μὴ νείεσθαι*, *be not angry with me*, i. e. for being in tears.

31. *αἰναρίην*, *unhappily brave*; a compound like *αἰνέσις*, *δύσπαις*, and the like.

33. *ὅς γε*. "*ἔγε* thus stands in sentences which express the acknowledgment of an error, or some piece of information." Cr.

41. *ἱενοῦντις*, *likening me to you*; i. e. taking me for you. It was the wish of Patroclus, as expressed in this address, to assume the armor of Achilles, that he might thus force the Trojans into a retreat by the terror of Achilles's prowess.

54. *πρεσβιάκη*, *may surpass in power*, alluding to Agamemnon.

57. *πριάτιστα*, *acquired possession of*.

59. *μικανόσσην*, *a sojourner, a stranger*.

60. Ἀλλὰ τὰ μὲν προτινύχθαι ἴδμεν, *But let us leave the past*; like the Scotch idiom, *Let bygones be bygones*. — *οἷδ' ἔγε πως ἦν* = *οἶδαμὲν δυνατὸν ἦν*, *it was not possible, here in the sense of it was not right*.

62. *μηνιδμόν*, *wrath*.

66. *Τρώων ἴφες*, *a cloud of Trojans*, met. for *a multitude*.

68. *πικλάται*, *are close upon*, Epic 3d pl. perf. pass. poetical.

69. *πῶλις....πᾶσα*, *the whole city*, i. e. *all the citizens*.

70. *πρόσθεσι....μίτωπον*, *the front of the helmet*; lit. *the forehead*.

71. *ἰσούλους*, *ditches*.

75. *μαίνεται ἰγχιίη*, *the spear maddens*. This sort of personification is common in Homer, especially when speaking of the implements of war.

78. *περιέγνυνται*, *breaks around me*; i. e. *sounds about*. The breaking refers to the echo of the voice.

100. *ἱερὰ κρηδύμνα*, *the sacred walls*. The close of this speech shows with what accuracy the poet conceived the feelings of a passionate man. Nothing can be more absurd than this passage in itself considered, and yet it is true to the fierce and impetuous character of Achilles.

102. *Αἴας δ' οὐκίτ' ἱμῖν*. The picture of the situation of Ajax, exhausted by his efforts, pressed by the arms of his assailants and the will of Zeus, is vigorously drawn.

106. *πὰρ φάλαξ'*, for *κατὰ φάλαρα*.

128. *οὐκίτι θυκτὰ τίλονται*, *lest the means of escape exist no longer*.

129. *δύσε*, an Epic imperative aorist.

143. *Πηλιάδα μιλίην*, *an ashen spear from Pelion*.

147. *μῆναι ἰμενλήν*, to stand the shout, i. e. the hostile shout or the challenge of the enemy.

161. *γλώσσην ἀραιῆσιν*, with their thin or broad tongues.

172. *σημαίνειν, ἡγεσθαι*. The difference in these words has been noticed before. It seems that *ἀνέσσειν* here signifies the degree of command which was possessed by the subaltern officers of Achilles, while *ἡγεσθαι* is applied to the command-in-chief of Achilles himself.

183. *χρυσολαπέται*, an epithet applied to Artemis, usually explained with golden arrows, but literally means with golden spindle. — *κίλαδιον*, shouting, an epithet applied to her as the goddess of hunting, from the shouts and clamors of the chase.

192. *ἀμφογαπαζόμενος*, treating him with loving kindness.

214, seqq. These lines are highly graphic.

233 – 235. Zeus is called the Dodonæan, on account of the oracle at Dodona, in Epirus. It was the most ancient and venerable oracle in Greece, and, according to one tradition, was founded by Deucalion, according to another, by the Pelasgians. It was situated in a grove of oaks, one of which was supposed to communicate in its whispers the responses of the god. The Selli appear to have been an ancient priestly caste or family, distinguished by great austerity of manners. They are called 'Ελλοί by Pindar (see Donaldson's Pindar, p. 340, fr. 31), the former name being the Pelasgian, and the latter the Hellenic form. Their reputed severity of life is indicated by the epithets *ἀνιπτόσδεσ*, with unwashed feet, and *χαμαιῖναι*, sleeping on the ground. — The word *ὑποφῆται* is variously explained. Some suppose it signifies *under-prophets*, or those subalterns in the service of the temples who undertook to explain the oracles when they were obscure. But the Selli are here represented as priests, and not as servitors, excepting as all priests are the servitors of the god to whose worship they are dedicated. It has been said, "that in all other temples the priests delivered the oracles which they received from their gods immediately; but in the temple of Dodona, Jupiter did not utter his oracles to his priests; he rendered them to the oaks, and the wonderful oaks rendered them to the priests, who declared them to those who consulted them. So these priests were not properly *προφῆται*, prophets, since they did not receive their answers from the mouth of the god immediately; but they were *ὑποφῆται*, under-prophets, because they received them from the oaks." But probably *ὑποφῆται* is nearly equivalent to *προφῆται*, and signifies simply those who speak under the direction of some superior power, those who declare the will of the gods.

259. *εφῆκεσθαι ἰκνέεσσι*. The comparison is a very pointed one. The venom and fury of the irritated wasp are quite appropriate emblems of the excited passions of a martial host rushing to battle.

260. *αἰσδιός, by the way-side.*

272. ἀγχιμαχὺν Διόκοντις, "for καὶ οἱ Διόκοντις ἰσὺν ἀγχιμαχῶν."

Cr. According to this the relative οἱ is to be supplied, and the clause must be rendered, *and whose attendants are close fighters.* Trollope says, "There seems to be some latent corruption," and is at a loss to determine the meaning. Spitzner says, that μίγ' ἄριστος embraces both Achilles and his attendants, and there seems to be no great difficulty in this construction. Then translate, *Achilles, who claims to be the bravest of the Greeks, and his companions in arms claim the like.* Or perhaps the sense may be, since Patroclus desires to animate the Myrmidons with their leader's invincible courage, *that we may do honor to Achilles, who claims to be by far the bravest of the Greeks, and whose warriors assert a like superiority.*

297. 'Ω, ὃ δ' ἴσ'. The point of comparison is this. The Greeks recover their breath and renew their courage by reason of the appearance of Patroclus and the Myrmidons; the light of safety dawns upon them, as when Zeus removes a cloud from the summit of a high mountain, and restores to light a scene before veiled in darkness.

302. ἱερή, *cessation.*

336. μίλιον, *in vain.*

361. ἐκίπτε', *watched, or listened keenly to the whizzing of the arrows.*

363. εἶω = ἰεῖω = ἰδέω, from εἶω = εἶζω.

371. ἄξαντ', *dual, referring to the pairs of horses.*

379. ἀνικυμβαλίαζον, *were overturned with a crash.* The word is drawn from the clashing of cymbals, and designates the rattling noise of the upsetting chariots.

390. κλιτύς, = κλίνας, *crags.*

392. ἱπ' ἡμάε, *headlong.*

395. ἱεργὶ παλμπιτίς, i. e. the Trojans. Patroclus, having repelled the Trojans from the ships, had intercepted their retreat, and was driving them back again towards the fleet.

403. ἦτορ ἀλίσ, *sat crouching.*

419. ἀμικροχιτώνας, *having tunics without the μίτρα, which was an under and lower cincture, beneath the breastplate, and serving for an additional protection to the body.*

426. Ἥ ῥα. The simile of the two vultures illustrates suitably the savage fury with which the two warriors rushed to the conflict.

453. Αὐτὰρ ἱπὸς δῆ. The request here made is afterwards fulfilled.

457. τὸ γὰρ γίγας ἱπὸς Θανόντων. "Possibly, in the time of the singer, Sarpedon's monument was still in existence in Lycia. The old expression pointed to this, 'Zeus, whose son he was, gave his body to Death and Sleep, to bear to his native land.' How natural and beautiful, since he had been

brought back slain, and his bones rested in the bosom of his native soil. The mode by which the body had really come to Lycia from the Trojan battle-field was unknown." Heinr.

459. *αἱματεῖρας δὲ ψιᾶδας*, *bloody drops*. A portent of the shedding of blood.

469. *μακρόν*, 2 aor. from *μακάρμαι*.

491. *πενήμινοις μινίαισι*, *mortally wounded raged*.

507. *λίπεν*, for *ἔλιπον*, 2d aor. pass., *after the chariot was left by the chiefs*, i. e. Sarpedon and his charioteer.

515, 516. *δύνασαι δὲ εὖ πάντας ἀκούειν ἀνέρι παρομένοφ*, *you can give heed to*. The construction is an unfrequent one.

562. The contest over the body of Sarpedon is magnificently described. The darkness is to be conceived as an actual cloud which Zeus spread over the combatants, for the purpose indicated by the poet.

574. *ἐκίττει*, *came as a suppliant to*, according to a custom which has been explained.

584. The direct address of the poet to Patroclus is an instance of that more animated manner already remarked.

589. *αἰγανίης βρώ*, *the throw of a dart*.

617. *ἐχρησάντες*. "This stroke of railing upon Meriones is founded upon the custom of his country; for the Cretans were peculiarly addicted to this exercise, and in particular are said to have invented the Pyrrhic dance, which was performed in complete armor." Pope.

630. *εἶλος πολέμου*, *the issue of war*.

693. *Τῶν δ'*. The ringing of the shields struck by the spears is well illustrated by the simile of the woodcutter's axe in the forest.

642. *βρομῶσι*, an imitative word, expressing the sense by the sound, — *buzz*.

658. *ἱερὰ τάλαντα*, *the sacred scales of Zeus*, i. e. the decree or determination of Zeus.

668. *Ἐλθὼν ἔκ*. The construction is somewhat confused, but the sentence may be thus rendered, *Going away from the battle, purify Sarpedon from the gore, and, carrying him far off, wash him*. The command of Zeus, that Sarpedon should be conveyed by Sleep and Death to Lycia, is in accordance with the request in verse 453.

685. *καὶ μὲν δάεθ'*, *and was greatly deceived in his mind, or was led into a dreadful fate*.

702. *ἀγκῶνες*, *the elbow; here, a corner or angle*.

714. *ἀλῆναι*, = *συσσεφῆναι*, *to be gathered, or collected together*.

722. *Ἄλλ', ὅσον ἴσεν*, *Would that I were as much superior as I am inferior to you*.

745. ὦ φίλῳ. This kind of insulting raillery seems to have been very common in the Heroic age.

747. ῥήϊα διφῶν, *searching for oysters*.

765. These lines are vigorous and picturesque. The storm is the battle of the winds. Eurys and Notus, tearing up trees whose branches are interwoven, and the crash of their breaking, picture the battle, the clash of the spears, the winged arrows leaping from the string, and the huge stones dashing against the shields of the combatants.

779. βουλευόμενι, *towards evening*, so called, as the etymology of the word indicates, from loosing the oxen. For βουλευόμενι, from βῶν and λύω, is the time when oxen are unyoked.

785, 786. The poet is describing Patroclus in the third person. He suddenly changes, and addresses him directly, as if, in the impetuosity of the description, he imagined Patroclus to stand before him. He returns, in the next line, as suddenly to his former manner.

803. περιμήνισσα, = περιμήνις, *reaching to the extremity of the person*.

836. ἡμερὶς ἀναγκασίῃ, *the fatal day*. The reproachful address of Hector to his fallen adversary is accordant with the customs of the age. The poet shows his invention by putting into the conqueror's mouth the imaginary command of Achilles to Patroclus, which, though false in fact, is probable. The reply of Patroclus is characteristic. The last words of the dying hero are the prophecy of Hector's death.

The events in the latter part of this book are of the greatest consequence in the conduct of the poem considered as a whole. The friend of Achilles has gone forth to the battle, and fallen by the hands of a god and of the Trojan leader. This is the grand turning-point of the action. Achilles will soon appear, to avenge the death of his beloved Patroclus, clad in the terrible panoply wrought by the marvellous workmanship of Hephaestus. His anger with the Greeks is already satiated, and soon will he wreak a fearful and bloody vengeance on the body of his great antagonist.

ILIAD XVII.

This book is chiefly occupied with the deeds of Menelaus, and forms part of the narrative of the twenty-sixth day.

1. εἰδ' ἴλασθαι. This verb, with a participle signifying the action of suffer-

ing, often occurs in the sense of doing or suffering *unseen by*; the person by whom unseen being put in the accusative.

4. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', to go about a person, is a periphrasis for to defend him.

19. ὑπέβλεν, proudly, haughtily.

25. διατα, an Epic aorist, ἀνέστα, from διαμαι, to reproach.

32. βίχθιν δὲ τι νήπιος ἴγνω, when a thing is done, even a fool knows it.

34. τίσις, you shall expiate the death of.

51. Χαρίτισσιν ἰμαῖαι, like the Graces, i. e. like the hair of the Graces.

52. ἰσφάπνυντο, from σφηνέω, were bound.

66. ἰύζουσιν, they shout. The verb expresses a sharp and piercing cry.

71. ἀγάσσατο, envied, or grudged.

88. φλογὶ ἰκτιλος, like the flame. The points of comparison are, the splendor of Hector's armor, and the rapidity with which he moves.

- 93. μήτις, let no one. — νιμισήσινται, for νιμισήσονται.

98. πρὸς δαίμονα, in opposition to the deity, or contrary to the will of the deity.

101. ἐν Θιόφιν, for Θεῶν, from God, i. e. by the impulse of a god.

105. κακῶν δὲ καὶ φίετατον εἴη, it would be the best of evils, or, as we should say, the least.

112. παχυνῶται, is frozen, i. e. with grief.

136. Πᾶν δὲ τ' ἰπισκύνειον πάντα ἱλκισται, and he draws down all his brow, a natural expression of wrath.

142. ἰδιύια, imperfect, thou wast much lacking in battle, thou art but a poor fighter. μάχης διύισθαι, to lag in the fight.

155. πιθήσινται, from φάω, a form of φαίνω.

187. Πατρίπλοιο βίην, circumlocution for Patroclus.

196. πατρί, his father, i. e. Pelus.

197. γηράς, 2d aor. participle; see Sophocles's Greek Verbs, p. 112.

201. καταθύμιος, present to your mind.

210. Ἔκτερι δ', &c. The description of Hector in the armor of Achilles is full of spirit. The added courage and splendid appearance of the hero are in poetic harmony with the general purpose of exalting Achilles.

220. περιεκτιόνων, dwelling around, in the neighbourhood.

243. νίφος περιὶ πάντα καλύπτει. Hector is called here the cloud of war, unless the sentence may be constructed thus, Ἐκτωρ καλύπτει νίφος περιέμειο περιὶ πάντα.

250. δῆμια, at the common charge.

263 - 266. 'Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι...ἴσαν. This simile has been greatly praised by the best of the ancient critics, especially Dionysius of Halicarnassus, and Aristotle. "The poet has been supposed to allude, in this

simile, to the noise of the breakers at one of the mouths of the Nile. Mr. Wood observes, that the representation is so strikingly expressive of the dashing sound, like that proceeding from a succession of cascades, which he experienced on his approach to the coast of Egypt, that it might fairly be concluded that Homer had been in precisely the same situation. The exquisite beauty of the lines, in which the sound is so distinctly accordant with the sense, determined Solon and Plato to abandon poetry, in despair of ever producing a description of equal sublimity. See Wood's Essay on Homer." Trollope.

The following is the passage referred to :—

"It is not easy to imagine any thing more awful than the approach to this Bogas* in stormy weather. The breakers, which were heard and seen at some distance, had now the appearance of a succession of cascades, which we were to pass through for half a mile. If the most striking and expressive resemblance of a picture to that appearance in nature which it attempts to represent is a sufficient proof of the painter's having seen the original, we might conclude from three lines† in the Iliad, that Homer had been in Egypt, and passed this Bogas."

268. *φραχθίντις*, from *φράσσω*, *closely covered with their shields*.

292. *ισμίνων περ*, *desiring it ever so much*.

319. *ὑπ' Ἀχαιῶν*, *driven by the Greeks*. *ὑπὲρ* denotes the origin or cause.

331. *πρὸν βούλειαι δ'*, *more than*. Some qualifying adverb must be understood, as *μᾶλλον*.

389. *Ὡς δ' ἴτ' αἰνέη*. This is one of the similes of Homer which illustrate the manners, customs, and arts of his age. The mode of preparing hides for use is particularly described. They were first softened with oil, and then were stretched in every direction by the hands of men, so that the moisture might be removed, and the oil might penetrate them. Considered in the single point of comparison intended, it gives a lively picture of the struggle on all sides of the body to get possession of it.

426. *Ἰάω*. The circumstance of the horses weeping the loss of their

* The Arab name for the mouth of the river.

† "'Ὡς δ' ἴτ' ἰπὶ προχοῇσι Διῶπτιός ποταμοῖο
 Βίβρυχιν μέγα πῦμα ποτὶ ῥέον, ἀμφὶ δὲ τ' ἄερας
 Ἥϊόνι BOO'ΩΣΙΝ, ἱεσυγομένης ἀλὲς Ἴξω, &c.

"These lines are said to have determined Solon and Plato to abandon poetry, despairing of ever being able to produce any thing like them. To those who admire the art of making the sound an echo to the sense, they certainly offer beauties which are beyond all translation." Wood's Essay, p. 77.

master must be attributed partly to their being of divine origin, and consequently gifted with supernatural powers, and partly to the license of poetry in attributing to inanimate things and brutes the sentiments and actions which belong properly to humanity alone. Many admire this passage; but probably more will think that the image of a pair of crying horses borders on the ludicrous. Yet one of them afterwards (Il. XIX., 404) speaks with a human voice.

440. ζεύγλης, ζυγόν. The first was the circle or bow at the end of the yoke, through which the horse's head was inserted; the second was the yoke itself, which crossed from one horse to the other.

446. Οὐ μὲν γάρ. The sense of the misery and weakness of man expressed in these lines has been often alluded to. It is certainly remarkable that a poet like Homer, whose pictures of nature are so smiling and cheerful, should have attributed this depressing view of the condition of man to the father of gods. But it shows, as Köppen well says, that no idea was entertained of the moral ends of the creation and government of God.

469. η̑κερδία, compounded of the inseparable particle η̑ and κέρδος, and means useless.

476. ἱχίμην δμῶσιν εἰ μίνας εἰ, to restrain and govern.

481. βηθέον, swift in battle.

496. αὐτρώ, i. e. Alcimedon and Automedon.

502. ἱμνίσσοντε μεταφρίνα, breathing upon my back.

514. ἐν γένεσσι κίτται, a proverbial expression, literally, *lie in the knees*, i. e. *depend on the will of the gods*. It is founded on the fact that suppliants embraced the knees of the person supplicated.

515. ῥέω, I will hurl.

520. Ὡς δ' ἴσ' ἄν. This simile is drawn from a very common incident, but is entirely applicable.

622. μάστιγι, from μαστίω, the same as μαστίζω, to lash.

645. Ζεῦ πάριε, &c. This fine passage is quoted by Longinus as an example of the sublime in sentiment. "He (Ajax) does not pray for life, for that request would be beneath the hero; but since he is unable to employ his manhood in any noble deed, in the inextricable darkness, angry that he is thus inactive in the battle, he prays for light immediately, as if resolved to find at all events a sepulchre worthy of his bravery, should Zeus himself be arrayed against him." § 9.

670. ἐνσίμῳ, gentleness.

676. Ὅτι, &c. Homer frequently, in his illustrations, goes on to describe the habits and characteristics of animals or things from which the similes are taken, thus making a minutely drawn picture.

696. Θάλαρῃ δὲ αἰ ἰσχυρὸ φωνή, and his strong voice stuck in his throat.

716. ἀγναλὶς δὲ Μενέλαος. The exclamation particle δὲ, in the Epic language, often stands between the adjective and the substantive, and gives a peculiar emphasis to the address.

722. ἀγναζέοντα, = εἰς τὰς ἀγναλὰς ἰλάμεναι, *they took into their arms.* They lifted up the sorpes in order to place it on their shoulders.

728. ἰλιξεναι, i. e. ἰλιξεναι.

737. ἅντι πῦρ. "The heap of images which Homer throws together at the end of this book makes the same action appear with a very beautiful variety. The description of the burning of a city is short, but very lively. He compares the Ajaxes to a boar, for their fierceness and boldness; to a long bank which keeps off the course of the waters, for their standing firm and immovable in the battle; those that carry the dead body, to mules dragging a vast beam through rugged paths, for their laboriousness; the body carried, to a beam, for being heavy and inanimate; the Trojans, to dogs, for their boldness, and to water, for their agility in moving backwards and forwards; the Greeks, to a flight of starlings and jays for their timorousness and swiftness." Pope, from Eustathius.

738. ἔρμηνον ἑξαίφνης, *suddenly breaking out.*

743. ἀτραπὴν, Post. for ἀτραπὴν, a way, literally, *from which one cannot stray.*

ILIAD, XVIII.

THIS book is called the ἰωλευαῖα from the passage in which is described the making of the shield for Achilles by Hephestos.

1. δῖμας. This word is often used in the accusative to express the idea of resemblance, the thing with which the comparison is made being put in the genitive.

3. νιῶν ἑρδονεραῖον. This epithet is borrowed from oxen. κραιῖρα = κεφαλαί. "The ships of the most ancient Greeks were so much curved at both ends, that they looked like the moon in her last quarter, at least on the coins. These curved points were called horns." K.

7. ἐνδίοιο, genitive of place over or through which an action is performed.

20. Κεῖται. This announcement of the death of Patroclus is praised by Quintilian. See X. 1, 49, *Narrare vero quis brevis potest, quam qui mortem nunciat Patrocli?* Nothing can be more simple and appropriate. — εἰσας, genitive of cause, and constructed with ἀμφιμέχοντα.

23. *αἶψα αἰθαλίεσσαν*, the ashes. This form of manifesting grief is frequently alluded to in the classical writers, and in the Bible. It belonged to the Oriental manners. The lamentation of Achilles is in the spirit of the Heroic times, and the poet describes it with much simplicity. The captives join in the lamentation, perhaps in the recollection of the gentleness which formed a part of the popular conception of his character.

54. *δυσαιστοτόκισσα*, the unhappy parent of the bravest.

74. *τὰ μὲν δέ.* The prayer of Thetis and the wish of Achilles.

93. *Ἰλῶρα*, retribution for the death of, properly, the plunder of, i. e. the stripping him of his arms.

100. *ῥῆσιν*, syncopated Epic form for *ἰδίησιν*, needed.

107. *ὦς ἱεῖς.* The feeling of Achilles is natural, and naturally expressed. The sudden introduction of this imprecation against discord is a fine and characteristic touch.

114. *φίλης κεφαλῆς*, of his dear head, i. e. of my dear friend.

128. *ἰσήμενοι*, adverbially, = *ἀληθῶς*, you have spoken this truly.

136. *νῦμαι*, for *νέομαι*, in a future sense, I shall return.

138. *υἱὸς ἰῶο*, from her son.

151. *Οὐδὲ καί.* The contest about the body of Patroclus is renewed. The struggle between Hector and the Ajaxes is fierce and obstinate. Hector is resolved to obtain the body of his fallen foe, and his indomitable firmness is well described.

207. *ὦς δ' ὅττι καπνός.* The smoke arising from the signal-fire of distress. The poet's description in the following lines is faithful, since the blaze of the fires would be seen in the night, where only smoke appeared in the day. Achilles comes forth, protected by the ægis of Athene, and shouts, so as to terrify the Trojans, and enable the Greeks to bring off the body. The sight of the flame which Athene sent from the cloud around the hero's head, and the terrible sound of his shout and the voice of the goddess, frighten the Trojans, their horses and drivers, to such a degree that the Greeks are enabled at length to rescue the dead Patroclus.

236. *φίετρεψ*, a bier, from *φίρω*.

258. *ῥητίτερον πολέμιζον*, like the English idiom, *easier to fight*, i. e. to be matched or beaten in battle.

265. *πτόλιες....γυναικῶν*, referring to the Trojans.

276. *ἰζινογμῖναι*, = *κλεισμέναι*, closed; barred and bolted.

300. *κτιάττεσιν....ἀνιάζει*, is much troubled about his wealth. The verb has here an intransitive meaning.

309. *Ξυνὸς Ἐνυάλιος*, *Enyalios* (i. e. Ares) is common to all, i. e. the fate of war is shifting, and sometimes slays the slayer.

316. *Τοῖσι δὲ Πηλεΐδῃς.* The grief of Achilles is described in Homer's

usual vivid manner, and the simile of the lion robbed of his whelps, at the end, expresses his warlike character and fierce desire of vengeance upon him who has robbed him of his friend.

334. *περιζῶ*, fut. from *περιζω*, *I will not perform your funeral rites.*

339. Ἀμφὶ δὲ εἶ. The custom of the Heroic age, still existing in the East, was to employ persons to lament over the body of the deceased. It is alluded to both in pagan and Jewish writers. Among others, see the *Alcestis* of Euripides, edited by President Woolsey of Yale College, verses 103, 104.

346. *λοιτροχέον*, the vessel into which the water for bathing was poured.

350. Καὶ τότε δέ. It was customary for the friends of the dead to wash the body, anoint it with oil, and wrap it in fine linen.

351. *ἑννέηρας*, nine years old.

357, 358. Ἐπερξας....ἀνστήσας, *Thou hast, then, after all, succeeded in rousing up.* Ἐπερξας, connected with the participle, signifies to accomplish the act expressed by the participle.

358, 359. ἦ ῥά....ἰγίνοντο....Ἀχαιοί, *surely these were born of you, yourself*, i. e. you favor them so much that one would suppose they were your own offspring.

362. μίλλυ “expresses here merely a possibility or a probability.” Cr.

367. ῥάψαι, to contrive, usually in a bad sense, i. e. to contrive mischief.

369–374. Ἡφαίστου. The narrative in relation to Achilles and Thetis is here resumed. The description of the house and works of Hephaestus, together with the making of the shield, is a very curious document of antiquity. — δόμος. The abode and forge of Hephaestus are conceived by Homer, according to the description here, as placed in Olympus, like the dwellings of the other deities. — Κυλλοπαῖδες, *limping*. — ἰλισσόμενοι, *turning round*, i. e. *busied about*.

376. Θῦον....ἀγῶνα, the divine assembly. The assembly of the gods.

378. τέσσαρ μὲν ἔχον τέλει, *were so far completed*. — εἵματα, the handles.

379. νέεσσι δέ, *and he was beating or hammering*. — δισμοί, nails or screws, by which the handles were to be fastened to the bodies of the vessels.

382. λισσαροκρήδιδες, with a shining veil.

387. ξείνια θείω. It was the hospitable custom of the early ages to entertain the stranger, before making any inquiries as to the object of his visit. In the *Odyssey*, Telemachus receives Pallas Athene in the form of Mentor, after the same fashion.

Χαῖρι ξῦνι · παρ' ἄμμι φιλήσαιο · αὐτὰρ ἴσμεν
Δείπνῳ πασσάμινος μυθήσαιο, ὅττιό σε χεῖρ.

Od., l. 1, vv. 123, 124.

See, also, V. 88–91.

407. *ζωάγρια*, recompense for life preserved, properly, the price paid by the captive to the captor for his life.

409. *ἀποθείομαι*, conj. 2d aor. mid. from *ἀποτίθημι*.

410. Ὡ, καί. The most probable meaning of this line is, *He said, and the huge monster rose from his anvil-stand*. *εἰλας* is by some understood to be an adjective, the same as *εἰλαρος*; but it is better to take it for a noun. *αἶητος* is understood variously. Some understand it to be from *ἄω*, *I breathe*, and explain it *puffing* or *blowing*, from blowing the bellows; others explain it, *terrible, huge*.

411. *ῥέοντα*, moved quickly.

415. *λαχνήντα*, hairy, shaggy; a mark of great strength.

418. *ζωῆσι νεήσιον εἰσινυῖαι*, resembling living maidens.

421. *ἰρῖον*, tottering. Schol., διὰ τὸν χαλόνευσαν.

435. *ἀρημίνας*, an Epic perf. pass. from an obsolete root, = *βεβλαμμένος*, tormented or wearied.

457. *τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι*, *I come suppliantly to you*, literally, *I come to your knees*.

470. *χράνυσιν*, crucibles.

472. *στυβόντι παρίμνισιν*, to be ready for him when working.

477. *ῥαιστέρα*, a hammer. — *σφράγγην*, tongs.

The elaborate description of the shield of Achilles is one of the most striking passages of the Iliad. "Led by a fine poetic feeling," says K., "Homer describes, not the shield as it was found after its completion, but lets the reader himself see it while it is making. Instead of a lifeless delineation, we have a living action." Besides the poetical interest that belongs to this splendid episode, it possesses another still stronger, perhaps, when we consider it as a representation of the principal scenes of the life of man in remote antiquity.

478 – 482. Hephæstos first makes the framework of the shield, with a triple shining border, and a silvern belt. Over it he draws five thicknesses, or laminæ, of different metals; and on it he wrought with cunning skill many varied figures. — *δαιδάλλων*, elaborating, adorning with skill and art. — *ἄντυγα*, the rim of the shield, here consisting of three strips of metal. — *ἀργύρεον*, silvern, i. e. plated or ornamented with silver.

483 – 489. "This field was probably the central one; the subject seems to show this, for it contains a general representation of the heaven and the earth, but all the rest consists of particular delineations of daily life." K. — *θάλασσαν*, the sea, i. e. the only sea known to the poet, the Mediterranean. — *τίρια* = *τὰ ἄστρια*, from *τυρῆς*, Epic for *τίρας*, a sign. — *τάτ' οὐρανὸς ἱσσιφάνωται* = *οἷς κινέσμεται*; *ἱσσιφάνεσθαι*, to be crowned, often takes an accusative. — *σθῖνος Ὠρίωνος*, lit. the might of Orion, i. e. the mighty

Orion; a circumlocution like βίη 'Ηρακλῆσι. — ἄμμερος, *without a share of*.

490 – 606. The second circle represents the earth, and may be considered as divided into four fields, and each field into three compartments, each containing pictures of society, as follows: —

I. In the first field is a city, in peace. 1. Marriages and festivals are celebrated; brides led by torch-light to their husbands' houses; the nuptial song is heard; young men are dancing to the music of the flute and lyre. This is the first picture of peace. 2. Justice is administered; a cause is argued, two men appear before an umpire; the partisans of both surround them; the heralds keep the people in order; the old men sit upon seats of polished stone, "in a sacred circle." 3. The cause is decided.

II. The second field represents a beleaguered city. 1. The besieging armies deliberate what they shall do with the plunder which they anticipate from the city. The wives and children and old men defend the walls. 2. An ambuscade is devised. The herds and flocks are cut off, as their attendants approach unwittingly the place of ambush. 3. The noise of the assault calls out the army, and a battle ensues; in the conflict appear Strife, Tumult, and pernicious Fate, the most conspicuous figures. The men, "like living mortals," fight and drag away each other's dead.

III. The third field represents rural employments. 1. Tilling. Ploughmen are occupied in driving the oxen across the newly-broken field. They arrive at the end of the furrow, and a man offers them wine. The furrow darkens behind the plough, "though made of gold." 2. Harvest. The workmen are reaping the heavy crop with their sharp sickles, and frequent handfuls fall upon the ground. The sheaf-binders follow, and bind the sheaves, which the boys collect, and bring in their arms. The owner and his attendants stand by, rejoicing in heart. The attendants get ready a feast under an oak; the women prepare the bread. 3. Vintage. A vineyard appears, the vines loaded with dark clusters of grapes. They are supported on silver vine-props, and surrounded with an inclosure of tin. There is but one narrow path to it, for gatherers, when they pluck the grapes. Maidens and young men bear the sweet fruit in baskets; a boy plays upon a pipe, and they dance to the measure.

IV. The fourth field contains representations drawn from agricultural life. 1. A herd of oxen go from the stall to the pasture by a reedy river. Four herdsmen accompany them with their swift-footed dogs. Two fierce lions seize a bullock, who is dragged away bellowing. The dogs and the young men press closely upon him. The dogs abstain from assaulting, but, standing near, bark at them. 2. A flock of sheep. In a beautiful pasture are the sheep, the shepherds' houses, the folds, and covered pens. 3. A

dance. The dance is like that invented by Dædalus for the fair-haired Ariadne. The young men and maidens dance, holding each other by the hand. The young men wear their swords, and the maidens, garlands upon their heads. The dance is at first slow, but gradually increases in rapidity, and a rejoicing crowd surround the ring. A musician plays upon the pipe. Two tumblers sport in the midst, keeping time with the measure.

The third and outer circle represents the ocean, which was supposed to be an immense stream, flowing round the earth.

The above is one mode of representing the poet's conception of the shield of Achilles. Much has been written on the subject, and the order of the delineated scenes has been differently given by different commentators. So far is pretty certain, that the sun and the celestial signs occupied the centre; and the ocean stream must be supposed to have flowed round the border. It may be supposed, also, that the celestial representations were on the embossed or elevated part (*ἐμψαλος*) of the shield. Crusius arranges the description thus:—In the centre, the sun, moon, and stars. In the second circle, 1. The city in a state of peace, with marriage festivals, and the assembly of the people; 2. The beleaguered city and the battle. The third circle contained, 3. The fallow field; 4. The harvest; 5. The vintage; 6. The herd of cattle; 7. The flock of sheep; and 8. The dance and sports. The ocean surrounded the outer border. Others again assume only one circle, and divide that into eight fields. As to the form of the shield, the poet, notwithstanding Heyne's opinion to the contrary, evidently intended to represent it as round, since his shields are generally said to be *παύρος' ἱσας*, and since the disk, with the ocean flowing round it, exhibits the outline of the world, according to the Homeric conception of its shape.

This episode has given rise to a vast amount both of critical and antiquarian discussion. Among the ancients, Heraclides Ponticus, the philosopher Demo, who wrote a book upon the subject, and Philostratus the Younger, attempted to explain it as an allegorical picture of the earth, the heaven, and the various relations of human life. Many modern scholars have illustrated it, each from his own point of view. Boivin, Caylus, Montbel, have in various forms discussed the subject. Nast published in 1784 a tractate, entitled "*De Clypeo Homérico.*" Schlichtegroll treated of it in his work, "*Ueber den Schild des Herkules,*" *On the Shield of Hercules*, Gotha, 1788. Lessing touched upon it in his *Laocoön*. But the most elaborate inquiries are those of Heyne, in the Third Excursus to Il. XVIII (Heyne's *Homeri Ilias*, T. VII., pp. 581 – 595), and Quatremère de Quincy in his great work entitled "*Le Jupiter Olympien,*" pp. 64 – 72.

It is certainly remarkable for the views it opens of ancient life, and the information it conveys, or seems to convey, of the state of the arts, the em-

ployments, amusements, and general condition of men in the age of its composition. From several passages in the Iliad, it is evident that the shields of the Heroic age were wrought with curious art, and were among the most elaborate ornaments belonging to the military attire. Figures were sculptured or cut on them, and this practice was one of the earliest indications of the plastic genius of the Greeks. The "Shield of Hercules," attributed to Hesiod, is another ancient document bearing testimony to the same general fact. Several passages in the tragedians may be used as secondary proofs, though, being some centuries later than Homer and Hesiod, they have not the same authority with the descriptions emanating from the Epic age. See particularly Æschylus, *Seven against Thebes*, 385, *seqq.*, and Euripides *Phœnissæ*, 1107, *seqq.* For an exact and minute description of the Greek shield, see Wolf's "*Vorlesungen über die Alterthumswissenschaft*," Vol. IV., pp. 92, 93. "*Ἀσπίς* or *εἰς*. The hero prides himself most on the shield, and on the shield the most art is expended. This protection covers the whole body, and has in Homer the descriptive epithet, *ἐμφύερος*, *man-encompassing*. . . . . At first it is of twisted osiers, afterwards covered with strong leather. Then several thicknesses are laid upon each other, which are the *στῦχis* or *σίσιs*. Thus seven occur *ἑπτασίσιs*, see Il. VII., 220, Æneis 7, 632, Il. XII., 295. It is called *equal all around*, surrounded with plates, which are wrought. Within, are several ox-hides laid upon each other. After metal was employed, the shields also were overlaid with metallic plates. On these metallic plates figures were usually carved; an art which was brought to perfection in Greece before painting. However, we must not form our opinion of the art displayed on the shields by the representations of the poets; for they describe like children, and picture out what is not to be pictured out; they picture too much to the senses. Such figures all ancient nations have had, and with many it pertained to luxury to have shields quite full of them. The several fields or divisions of the shield are filled with figures all round on the border. In the centre of the outside of the shield, it has an elevation, *ἐμφαλῆs*, *umbo*, from which the arrows glance off. Besides this, the *ἐμφαλῆs* served for ornament. The border of the shield is called the *ἄστῦξ*, see Il. VI., 118. Such a shield was strong enough, and heavy, and fit only for the warriors of that age. To manage it better, a thong or belt was attached, *εἰλαμένον*, see Il. XVI., 803. This was thrown over the right shoulder, so that the shield was placed more on the left side, the spear being carried in the right hand; hence the phrase among the Greeks, 'the spear side,' i. e. the right side, see Il. XVI., 106, and XXIII., 404. Besides this, there are two *καυόνis*, which are cross-pieces of wood, by the aid of which the shield can be better wielded, see Il. VIII., 899, and XIII., 407. Besides these, we hear of *ῥάκis* and *εὐρέπαιs*, the

invention of which is ascribed to Charon (*sic*, but a mistake for the Carians). It is still a question how far the two last are distinguished from the *καύεις* "Οχρα and *πέτρας* are straps, and not cross-pieces, see Strabo, 14, p. 661, and Herodotus, I., 171." On this last point, see Smith's Dictionary of Antiquities, article *Clypeus*:—"Around the inner edge ran a leather thong (*πέτραξ*) fixed by nails at certain distances, so that it formed a succession of loops all round, which the soldier grasped with his hand." In the same article there is a wood-cut, taken from Tischbein's Terra-Cotta Vases, Vol. IV., tab. 20, which shows the precise form and use of the *πέτραξ*.

It is obvious, then, that the hint of such a shield must have been taken from the actual shields used by the warriors in Homer's day. The great variety of the details, the completeness of the pictures, and the comprehensive design of the whole, should of course be attributed to the genius and invention of the poet. The reader must remember, that the armor was of divine workmanship, and was made for the greatest of the Grecian heroes, at the request of his goddess-mother, preparatory to his last and decisive meeting with the champion of Troy. We should naturally expect something a good deal more magnificent for such a person and such an occasion, and forged by such an artist, than the best-hammered shields, by common smiths, for common warriors. It is to be noted, also, that the poet gives free reins to his fancy, and describes the scenes on the shield not as the results of art, but as actually taking place. Warriors are fighting, ploughmen are ploughing, reapers are reaping, sheaf-binders are binding the sheaves, the vintagers pluck the dark clustering grapes, the piper pipes, and the men and maidens dance. All this and many other lively movements are actually passing on the surface of the shield. But a work of art can only represent a scene at a single moment; all that goes before and all that follows that moment must be left to the spectator's imagination. The moment seized by the artist may suggest all the rest; but the spectator can only see it in his mind's eye. It was a strange idea of a certain Dionysius, according to Eustathius, that the work was a sort of automaton, the figures on the shield being self-moved, *αὐτοκίνητα*, since they were *Ἡφαιστήτιον*, of Hephaestus's making. Another imagined they were worked by machinery inside. This literal way of interpreting such poetical descriptions is absurd enough. The true explanation, of course, is, that the poet, instead of confining himself to an actual shield, such as he might have seen, or the image of a more richly ornamented one, such as he might have invented, kindles with his subject, and follows the thread of association, until he sees, in fancy, not only the pictorial groups of a moment, but living groups, in a succession of moments; not merely the artistic imitation, but the compre-

hensive living action, of which the artist could only embody a part. Quatremère de Quincy, in the passage above referred to, has discussed this point with the discriminating sense of the artist, and the elegance of the scholar. The same kind of poetical expansion of the single idea and the one moment, embodied in a work of art, may be seen in Byron's fine description of the statue of the Dying Gladiator, at Rome. As the passage is directly in point, and breathes the spirit of the most exquisite poetry, it will not be amiss to enliven these pages by inserting it here:—

“ I see before me the Gladiator lie ;
 He leans upon his hand ; his manly brow
 Consents to death, but conquers agony,
 And his drooped head sinks gradually low ;
 And through his side the last drops, ebbing slow
 From the red gash, fall heavy, one by one,
 Like the first of a thunder-shower ; and now
 The arena swims around him ; — he is gone,
 Ere ceased the inhuman shout which hailed the wretch who won !

“ He heard it, but he heeded not ; — his eyes
 Were with his heart, and that was far away ;
 He recked not of the life he lost, nor prize,
 But where his rude hut by the Danube lay,
 There were his young barbarians all at play,
 There was their Dacian mother, — he, their sire,
 Butchered to make a Roman holiday.
 All this rushed with his blood ; — shall he expire,
 And unavenged ? Arise ! ye Goths, and glut your ire.”

Childe Harold, Canto IV., st. 140, 141.

Both Heyne and Quatremère de Quincy have discussed the bearings of the shield of Achilles upon the theory and practice of ancient art. The latter thinks we may regard the description as the first monument of the history of the arts in Greece. The reader is referred to the places already cited for their learned views on this subject, both with regard to the materials used in works of art at that early period, and to the method by which the materials were wrought. But there is another interesting point on which a word may properly be said. Heyne was led to form the opinion, that the shield of Achilles was a separate poem, designed to represent, in the method of an anaglyph, the varied scenes of human life, and that the poet, whoever he was, had no idea of delineating the figures on a shield intended to be used by a warrior in battle. “ How idle and absurd,” says he, “ are these anaglyphs on a shield ! how foreign from the character

of Achilles, no less than from the argument of the *Iliad*! how could it ever enter into the mind of a poet to delineate, on the shield of a hero, however ornamental he might desire to make it, cities, fields, pastures, dances, wrought over with figures crowded upon figures!" He proceeds, in his skeptical tone, — "Could the author have imagined that the enemy against whom the shield might be raised would either be frightened by the figures of such elaborate art, or would be occupied in contemplating them?"

Impressed by objections of this sort, Heyne came to the conclusion that some rhapsodist, struck by the beauty of the poem, inserted it in the *Iliad*, at the place where the divinely forged arms of Achilles are mentioned, and that the ancients, charmed by the sweetness of the verse, forgot to inquire into the probability of the sculpture, and the adaptation of the episode to the character of the work.

This kind of reasoning, though ingenious, is by no means decisive. On the contrary, it seems to put out of the question the free episodic movement of the Epic style. The same sort of criticism would condemn most of the similes in Homer, where, though there is but a single point of comparison, the poet is led on, by the enchantment of the imagery that the play of his fancy has brought around him, to make a finished picture — the picture itself having as little to do with the time, place, and character of the scene, as the figures on the shield are supposed to have with the situation of Achilles rushing into battle. De Quincy has drawn a different and a sounder conclusion. He says, — "If we compare it with all the similar descriptions of works of art, with which so many poets have embellished their compositions, we are compelled to acknowledge that the author of the *Iliad* has surpassed all his successors as much by the probability and the necessity of his episode, as in the measure and proportion of the accessories." *Le Jupiter Olympien*, p. 65. Another objection has been made, on the ground of the impossibility of comprising so great a variety of scene within the compass of a shield. This objection was put at rest first by Boivin, whose design is given in the great work of De Quincy, and still more artistically by De Quincy himself, in the beautifully delineated plan which he has drawn (*Ib.*, p. 72). But the most satisfactory refutation of this practical objection was given by Mr. Flaxman, whose well known shield of Achilles is only three feet in diameter.

The following description of this splendid work of art is taken from Mr. Allan Cunningham's elegant biography of Flaxman: —

"Round the border of the shield he first wrought the sea, in breadth about three fingers; wave follows wave in quiet undulation; — he knew that a boisterous ocean would disturb the repose and harmony of the rest of the work. On the central boss he has represented Apollo, or the sun, in his

chariot; the horses seem starting forward, and the god bursting out in beauty to give light to the universe around him. The circle, of which Apollo is the centre, is in diameter little more than a foot; yet in this space he has pictured

‘The earth, the heaven, the sea,
The sun that rests not, and the moon full-orbed;
There also all the stars, which round about,
As with a radiant frontlet, bind the skies;
The Pleiads and the Hyads, and the might
Of huge Orion, with him Ursa called,
Known also by his popular name, the Wain.’

“On the twelve celebrated scenes which fill that space in the shield between the ocean-border and the general representation of the universe, he exhausted all his learning and expended all his strength. The figures are generally about six inches high, and vary in relief from the smallest visible swell to half an inch. There is a convexity of six inches from the plane; and the whole contains upward of a hundred human figures. Of this magnificent work, the artist was justly proud; he was paid £ 620 for the drawings and model; the first cast, in silver gilt, price 2,000 guineas, was placed by his Majesty on his own sideboard; the second, of the same material and value, was presented by the king to the Duke of York; a third, of the same metal, was made for Lord Lonsdale, and a fourth for the Duke of Northumberland. Two casts in bronze were made by the proprietors for themselves, and three in plaster were prepared, for the Royal Academy, for Sir Thomas Lawrence, and for Flaxman himself.” *Lives of Painters and Sculptors*, Vol. III.

Casts of this work have since been multiplied, and one is now in the possession of the editor.

480. *ἐκ δ' ἀργύρεον*, i. e. from the frame of the shield, *εἰκάζει*, understood.

488. *ἄρ' αὐτοῦ ἐστρέφεται*, which turns there. — *Ὠρίωνα δεσύνει*, it watches Orion, i. e. is opposite to.

501. *ἐπὶ ἴστωρι πύργῳ ἰλίσθαι*, literally, to take the trial before an umpire.

507. *τάλαντα*. “Some of the ancients understood by this the money which the plaintiff deposited in the court, and which was forfeited if he did not make out his case; this among the Attics was called *παρακαταβολή*. But the words in the next line show clearly that it was destined for the *Geron* who should pronounce the most just judgment. Another question is, Who paid in the money? Perhaps both parties, as Köppen remarks, as at a later time both had to pay down the *πεντάμισια* in Athens.” Cr.

530, 531. *Οἱ δ'....σιζέων προέξειθε καθήμιναι*, and they (i. e. the enemy),

when they heard the much tumult among the cattle, sitting in front of the place of assembly, or in front of the debates, as the auditors would naturally sit.

570. *λίον*. The most probable explanation of this word is, that it was a kind of song which derived its name from Linus, one of the eldest singers.

600. *τροχόν*, a wheel, used by the potter in shaping his vessels. The point of the comparison is this. When the potter first tries the wheel to see "if it will run," he moves it much faster than when at work. Thus it illustrates the rapidity of the dance.

ILIAD, XIX.

THIS book is called the *Μένειος ἀπέργησις*, the renunciation of wrath, because it contains the reconciliation between Achilles and Agamemnon.

3. ἡ δ', i. e. *Thetis*, who came in the morning to bring the armor to Achilles.

8. *λάρομιν* = *λάσσωμιν*.

10. *εὐνή*, Epic and Doric for *εὐ*.

13. *ἀνίστασθαι*, resounded, when laid upon the ground. The divine armor filled even the Myrmidons with fear. Wrath seizes Achilles anew, his eyes flash terribly from under his brows, and he exults as he holds in his hand the splendid gifts of the god.

24. *Διῖδω, μή*. "It was considered a grievous misfortune by the ancients in general, that the bodies of their dead should putrefy above ground previous to their interment." Trollope.

27. *Ἐκ δ' αἰὼν πίφαται*, for life is killed out, i. e. out of the body.

35. *μῆνιν ἀποιπών*, renouncing your wrath.

42. *νηὼν ἐν ἀγῶνι*, at the station of the ships.

43. *Οἷ....νηῶν*. There is a little hardness in the construction of this line. But the last clause, *καὶ ἔχον σιδήρεα νηῶν*, is to be considered as an explanatory addition to the preceding.

47. *εὐαλόντι*, limping. Diomedes had been wounded in the foot, and Odysseus in the side.

62. *ἀπεμηνίσσεντες*. The preposition has an intensive force, *having been very angry, having been angry so long*; as it were, having had it out in anger. But it has sometimes been rendered *ceasing from anger*.

65-144. *Ἀλλὰ τὰ μιν*. This part of the speech of Achilles displays the impetuosity of his character. Having determined, in obedience to the com-

mand of his mother, to be reconciled with Agamemnon, and return to the war, he wishes to rush at once into the combat. Agamemnon attempts to moderate his zeal, then exonerates himself from all blame, and lays it upon Zeus and Ate, and the Erinnyes who "walketh in darkness," who inspired his mind with discord on the day when he robbed Achilles of his prize. He then enters into a long history of the goddess Ate, the eldest daughter of Zeus, and of the injuries she has done to men, and even to Zeus himself, of which he gives an instance in the story of Heracles and Eurystheus. When Zeus detected the fraud, he hurled Ate from heaven, with an oath that she should never return. So the goddess consoled herself by playing off her mischief upon unhappy men. It is clear, then, that Zeus, and not Agamemnon, is to blame, though the latter is willing to make honorable amends for the share he had in the wrong-doing.

77. *Ἀντίθις...ἀναστὰς*, *There from his seat, and not standing up in the midst*. This line has been supposed to mean, that Agamemnon addressed the council sitting, being unable to stand on account of his wounds. Some have therefore rejected the line as spurious, since Agamemnon was only wounded in the hand. But Crusius and Voss rightly interpret it, that Agamemnon, instead of coming forward into the midst of the assembly, as the speaker usually did, merely rose from his seat, and spoke from the place where he then was, on account of the throng pressing around him.

79, 80. The meaning of these two lines has been variously given. If we look to the connection, as Crusius suggests, the word *ἰσχυράλλων* (for *ἰσχυρῶς ἄλλων*) would seem naturally to mean *to interrupt*. Achilles has given the assembly to understand, that he is willing to be reconciled, and demands that the army should be led at once against the enemy. The Greeks receive his words with clamorous applause, and the tumult has not yet subsided, when Agamemnon rises and begs to be heard without interruption. "It is good," says he, "to hear the standing man (i. e. the speaker who always stood up), nor is it seemly to break in upon him; it is troublesome, even for a skilful speaker," i. e. *it is difficult*.

82. *βλάζιναι*, *is confused*, Epic for *βλάπτειναι*.

83. *ἰνδιῆμαι*, *I will address myself, or I will explain myself*.

149. *πλεροποιέειν*. The exact meaning and the etymology of this word are uncertain. Some suppose it to mean *to make full speeches*, for *πλεροποιέειν*. Others, deriving it from *πλίσσω*, explain it, *to use deceitful pretence*.

156. *νήστιας*, *unfed*.

180. *μήτι δ' αὖτε ἰσχυρὸς ἴχθηθα*, *that you may have no want of ample justice*.

182, 183. *ὅς μιν....χαλίστην*, *it is not censurable to reconcile or propitiate a princely man, when one has been the first to quarrel; ἄρ' in composition*

having here, as often elsewhere, an intensive force. Heyne, on the contrary, thinks the sentence means, *it is not to be blamed that a princely man should be angry, when one has injured him first*. The former interpretation is more suitable to the connection.

193. *κούρηται*, Epic for *κούρεται*, = *τίεται*.

199. *Ἀτρεΐδῃ κῦδισσι*. This speech of Achilles is brief, pointed, and pithy, and breathes the natural eloquence of excited feeling and impatience of delay. It forms a striking contrast to the long harangue of Agamemnon.

221 – 224. “In this passage, where literal expressions are mixed up with figurative, there is great obscurity, and hence it has received various explanations, both by the ancient and the modern interpreters. The obscurity is increased by the fact that *ἄμνητος* may signify either the time of reaping, or the reaped fruits themselves. Among the various explanations, the following, which Heinrich, Köppen, and Spitzner, after Eustathius, give, is the most probable and the most agreeable to the connection. The sense of these words, according to those scholars, is, ‘We must strengthen ourselves beforehand with food and drink; for, although at first very many fall after Zeus has turned victory in our favor, yet we can only follow up the victory for a short time, because our powers will fail.’ Odysseus, therefore, would advise Achilles, that he cause the army first to strengthen themselves with food and drink, before leading them to battle. *φυλόπιδες....πόρος*, the satiety, disgust of battle, i. e. exhaustion and failure of strength. *ἦσσι* (i. e. *φυλόπιδες*), for *καθ’ ἧς*, is *ῥ*. *πλίσσῃ....καλάμην*, = *πολλοὺς μαχομένους*. *καλάμη*, properly, the stalk of the corn. Killing in battle is expressed by the figure to *mow down*; the warriors are the stalks, the corn, which the iron reaps.” Cr. A similar figure is used in the old ballad on the battle of Morat by Veit Weber, — “Till evening *mowed* he with the sword.” “Old Time,” with his scythe, is another form of the same idea. — *ἄμνητος*, here, the *mowing*. — *ἰσὴν κλίψει τάλας*, when Zeus may once have turned the scales, i. e. when he has decided the overthrow of the enemy. — *ἴσσε’....τίτυνται*, who is the steward, i. e. the supreme disposer of the war of men.

225 – 229. *Γαστρίε....Ἀχαιοί*, And it is by no means fitting that the Greeks should mourn the dead with the belly, i. e. by fasting. *γαστρίε* = *νηστίε*. — *Δίην....πάντα*, For very many are falling every day, literally, many and crowded together. — *νηλίας* commonly means pitiless, stern, unrelenting; here, firm. The expression *νηλίας θυμὸν ἵχοντα* may be well rendered by the English phrase, *steeling our hearts*.

247. *σέησας*, having weighed.

254. *ἄπ’ εἰχέας*. It was the custom to cut hair from the forehead of the victim, and throw it into the fire. — *ἀεζάμινος*, a term belonging to

religious services, and signifying the performing the first ceremony; here, cutting off the hair and throwing it into the fire.

263. ἀπρετίμαστος, Epic for ἀπρέσματος, untouched, from πρεμάσσω.

287. Πάτροκλι. The passage was praised by the ancient critics. The lamentation of Briseïs over the body of Patroclus is full of fine touches. The turning from her grief for the death of Patroclus to the recollection of her own sufferings is extremely beautiful. The whole scene is well conceived; but there is one little circumstance which illustrates particularly the poet's true understanding of natural feeling. *The women joined in her lamentation, and mourned for their own calamities, under the pretext of mourning for Patroclus.* They were captives who had lost every thing. They had no hopes like those of Briseïs (verses 297, 298), from the life of Patroclus, and lost nothing by his death. How natural that they should be occupied by their own sorrows, while Briseïs wept incessantly for him who had always been kind and gentle to her!

342. πάντας ἀπείχαι, you go off entirely, i. e. you neglect.

362. γίλασσι δὲ πᾶσα πρὶ χθύν. A beautiful expression, — *and all the earth around laughed with the splendor of the brass, i. e. with the reflected brightness.*

375. 'Ω, ὦ ἦρ'. The poet seizes every occasion of describing the glory of Achilles's shield. The return of the hero to the war was an event of sufficient consequence to justify the splendor of poetical imagery which the poet has thrown around it.

387. εὐρίγγοι, a case or envelope.

407. αὐδήντα. "This miraculous gift of voice may be compared with that of Balaam's ass." Trollope.

417. Θιῶ τε καὶ ἀνέρι, the god and the man, i. e. Apollo and Paris.

418. Ἑρινύες, the Furies. "The Erinnyes, as the goddesses of fate, did not permit too much knowledge to be imparted to men concerning their future destiny. Thus Phineus was punished by the Erinnyes because he had disclosed too much by his soothsaying." Cr.

ILIAD, XX.

This book is entitled Θειμαχία, because in it the gods take part in the battle.

2. Ἀμφὶ σὶ, Πηλῖος σὶ, around thee, son of Pelops. This book and the two following books are chiefly occupied with the deeds of Achilles. "In

effect," says Montbel (*Observations sur l'Iliade*, Tom. II., p. 177), "the poet says not only that they are the Myrmidons who surround Achilles, but the Achæans, a name under which he comprehends the entire army of the Greeks. Certain it is, that in the battles which take place in this twentieth and in the two following cantos, none are concerned but Achilles; no other chief is named, neither Agamemnon, nor Menelaus, nor the two Ajaces, nor Nestor, nor Diomedes, who is alluded to once only in a speech addressed by Ares to Athene. These three books, XX. – XXII., a genuine Achilleïa, are absolutely devoted to the exploits of Achilles, as the fifth is devoted to the exploits of Diomedes, the eleventh to those of Agamemnon, and the seventeenth to those of Menelaus. Observe, also, that to the last there is not the slightest allusion to the wrath of Achilles, which is said nevertheless to be the principal subject of the poem."

4. *Θέμις*. "The duty of Hermes, as the herald of the gods, or of Iria, is here discharged by Themis, the goddess of right, to intimate that in these assemblies the right should prevail." K.

7–9. Heyne and others consider these verses to be a later addition. But their genuineness was never called in question by the ancient critics. "Commonly," says Cr., "only the gods of higher rank assemble, but this time all the divine beings meet together, because it is to be a general assembly, like that of the Achæans; see XIX. 40, *seqq.*" The whimsical reason assigned by the Scholiast for the absence of Oceanus is, that respect for him as the oldest of the gods would have hindered them from strife. The rivers Scamander and Simoïs afterwards take part in the conflict. Oceanus is one of the *dramatis personæ* in the *Prometheus Bound*.

14. *μακρότατος*, compounded of *μα* and *κρόν*, = *ὁ μακρότατος*, i. e. *ὁ μέγας*.

16. *Ἀργυρίεσσ*, *god of the swift, or bright, thunderbolt*.

29. *καίρου*, gen. of *καύς*.

30. *ὑπερβόητος*, *contrary to fate*. The walls of Troy were not destined to fall by Achilles. "The ancients found it surprising that Zeus, the ruler and director of fate, see Od. XX. 78, *seqq.*, should fear lest Achilles might plunder Troy. The following may be said in reply:—True, it is, in general, the poet's conception that nothing can be done in opposition to the will of Destiny, see VI. 487; still the decrees of Destiny are not absolute, but only conditional, so that even man in his freedom has an influence upon it." Cr.

39. *ἀκροκρότης*, *with unshorn hair*. Apollo is thus represented, both in poetry and plastic art, as a symbol of his eternal youth.

43. *ἔπειθ' ὅτ' ἐμὴν μάχην ἔλειπε*, *and he had long been absent from the war*, Epic construction for *who had long been absent from the war*.

56. Διὸν δὲ βρόντησι. This description of the battle of the gods is a celebrated example of Homer's sublimity. Zeus thunders in the heavens, Poseidon shakes the boundless earth and the high mountain-tops; Ida rocks on its base, and the city of the Trojans and the ships of the Greeks tremble, and Aidoneus leaps from his throne in terror, lest his loathsome dominions should be laid open to mortals and immortals. Longinus, in his work on the Sublime, 8, 9, comments upon this passage with admiration, Virgil, *Æneis*, VIII. 243–246, imitates this passage:—

“Non secus, ac si qua penitus vi terra dehiscens
Infernas reseret sedes, et regna recludat
Pallida, diis invisæ; superque immane barathrum
Cernatur; trepidantque immisso lumine manes.”

72. εὔκλει, *powerful*. Some have explained it as = εὔκλει, i. e. ὁ εὐκλειεῖν εἰκός.

90. ἀλλ' ἴδῃ. *Æneas* here refers to events which took place in the early period of the war, and before the commencement of the action of the poem.

98. πάρα = πᾶσι.

107. Ἡ μὲν γὰρ, i. e. *Aphrodite*. — ἡ δ', i. e. *Thetis*. — ἄλκιος γίγνεται, i. e. *Nereus*.

128. Γυνομένην ἰσίνησι λίβη, *spun for him at his birth*.

131. χαλινῶν δὲ θείῃ, *the gods are terrible, or dangerous*. It was a superstition that for a mortal to behold a god was a dangerous thing.

137. Ἐκ πάτου ἐς οὐρανόν, *from the travelled way, or ground, to a high place*.

138. ἄρχεται, plural for singular, the verb standing between two nominatives.

145. Τίχες ἐς ἀμφίχουτον. *Laomedon* refused to pay *Poseidon* the price he had stipulated for building the walls of *Troy*; in revenge for which the latter sent a monster of the deep which killed and devoured all who fell in his way. The country could be delivered from this affliction only by sacrificing *Hesione*, the daughter of the king, to the monster. *Heracles* promised to rescue the daughter on condition of receiving the horses which had been given to *Tros* for the stolen *Ganymedes*. He built a wall of earth, behind which he concealed himself when the monster pursued him.

147. τὸ κῆτος, *the monster*. The use of the article points out the thing as what is well known. The myth was probably familiar, from long tradition, to all who would hear the story of *Troy* from the lips of *Homer* or the *Homeridæ*.

157. κλάσαι, *cracked*, a word formed by *onomatopæia*.

invention of which is ascribed to Charon (*sic*, but a mistake for the Carians). It is still a question how far the two last are distinguished from the *ασπίς*. "Ὀχλαὶ and *πέριαι*, are straps, and not cross-pieces, see Strabo, 14, p. 661, and Herodotus, I., 171." On this last point, see Smith's Dictionary of Antiquities, article *Clypeus*:—"Around the inner edge ran a leather thong (*πέριαι*) fixed by nails at certain distances, so that it formed a succession of loops all round, which the soldier grasped with his hand." In the same article there is a wood-cut, taken from Tischbein's Terra-Cotta Vases, Vol. IV., tab. 20, which shows the precise form and use of the *πέριαι*.

It is obvious, then, that the hint of such a shield must have been taken from the actual shields used by the warriors in Homer's day. The great variety of the details, the completeness of the pictures, and the comprehensive design of the whole, should of course be attributed to the genius and invention of the poet. The reader must remember, that the armor was of divine workmanship, and was made for the greatest of the Grecian heroes, at the request of his goddess-mother, preparatory to his last and decisive meeting with the champion of Troy. We should naturally expect something a good deal more magnificent for such a person and such an occasion, and forged by such an artist, than the best-hammered shields, by common smiths, for common warriors. It is to be noted, also, that the poet gives free reins to his fancy, and describes the scenes on the shield not as the results of art, but as actually taking place. Warriors are fighting, ploughmen are ploughing, reapers are reaping, sheaf-binders are binding the sheaves, the vintagers pluck the dark clustering grapes, the piper pipes, and the men and maidens dance. All this and many other lively movements are actually passing on the surface of the shield. But a work of art can only represent a scene at a single moment; all that goes before and all that follows that moment must be left to the spectator's imagination. The moment seized by the artist may suggest all the rest; but the spectator can only see it in his mind's eye. It was a strange idea of a certain Dionysius, according to Eustathius, that the work was a sort of automaton, the figures on the shield being self-moved, *αὐτεκίνητα*, since they were *Ἡφαίστειον*, of Hephæstos's making. Another imagined they were worked by machinery inside. This literal way of interpreting such poetical descriptions is absurd enough. The true explanation, of course, is, that the poet, instead of confining himself to an actual shield, such as he might have seen, or the image of a more richly ornamented one, such as he might have invented, kindles with his subject, and follows the thread of association, until he sees, in fancy, not only the pictorial groups of a moment, but living groups, in a succession of moments; not merely the artistic imitation, but the compre-

hensive living action, of which the artist could only embody a part. Quatremère de Quincy, in the passage above referred to, has discussed this point with the discriminating sense of the artist, and the elegance of the scholar. The same kind of poetical expansion of the single idea and the one moment, embodied in a work of art, may be seen in Byron's fine description of the statue of the Dying Gladiator, at Rome. As the passage is directly in point, and breathes the spirit of the most exquisite poetry, it will not be amiss to enliven these pages by inserting it here:—

“ I see before me the Gladiator lie ;
 He leans upon his hand ; his manly brow
 Consents to death, but conquers agony,
 And his drooped head sinks gradually low ;
 And through his side the last drops, ebbing slow
 From the red gash, fall heavy, one by one,
 Like the first of a thunder-shower ; and now
 The arena swims around him ; — he is gone,
 Ere ceased the inhuman shout which hailed the wretch who won !

“ He heard it, but he heeded not ; — his eyes
 Were with his heart, and that was far away ;
 He recked not of the life he lost, nor prize,
 But where his rude hut by the Danube lay,
 There were his young barbarians all at play,
 There was their Dacian mother, — he, their sire,
 Butchered to make a Roman holiday.
 All this rushed with his blood ; — shall he expire,
 And unavenged ? Arise ! ye Goths, and glut your ire.”

Childe Harold, Canto IV., st. 140, 141.

Both Heyne and Quatremère de Quincy have discussed the bearings of the shield of Achilles upon the theory and practice of ancient art. The latter thinks we may regard the description as the first monument of the history of the arts in Greece. The reader is referred to the places already cited for their learned views on this subject, both with regard to the materials used in works of art at that early period, and to the method by which the materials were wrought. But there is another interesting point on which a word may properly be said. Heyne was led to form the opinion, that the shield of Achilles was a separate poem, designed to represent, in the method of an anaglyph, the varied scenes of human life, and that the poet, whoever he was, had no idea of delineating the figures on a shield intended to be used by a warrior in battle. “ How idle and absurd,” says he, “ are these anaglyphs on a shield ! how foreign from the character

of Achilles, no less than from the argument of the *Iliad*! how could it ever enter into the mind of a poet to delineate, on the shield of a hero, however ornamental he might desire to make it, cities, fields, pastures, dances, wrought over with figures crowded upon figures!" He proceeds, in his skeptical tone, — "Could the author have imagined that the enemy against whom the shield might be raised would either be frightened by the figures of such elaborate art, or would be occupied in contemplating them?"

Impressed by objections of this sort, Heyne came to the conclusion that some rhapsodist, struck by the beauty of the poem, inserted it in the *Iliad*, at the place where the divinely forged arms of Achilles are mentioned, and that the ancients, charmed by the sweetness of the verse, forgot to inquire into the probability of the sculpture, and the adaptation of the episode to the character of the work.

This kind of reasoning, though ingenious, is by no means decisive. On the contrary, it seems to put out of the question the free episodic movement of the Epic style. The same sort of criticism would condemn most of the similes in Homer, where, though there is but a single point of comparison, the poet is led on, by the enchantment of the imagery that the play of his fancy has brought around him, to make a finished picture — the picture itself having as little to do with the time, place, and character of the scene, as the figures on the shield are supposed to have with the situation of Achilles rushing into battle. De Quincy has drawn a different and a sounder conclusion. He says, — "If we compare it with all the similar descriptions of works of art, with which so many poets have embellished their compositions, we are compelled to acknowledge that the author of the *Iliad* has surpassed all his successors as much by the probability and the necessity of his episode, as in the measure and proportion of the accessories." *Le Jupiter Olympien*, p. 65. Another objection has been made, on the ground of the impossibility of comprising so great a variety of scene within the compass of a shield. This objection was put at rest first by Boivin, whose design is given in the great work of De Quincy, and still more artistically by De Quincy himself, in the beautifully delineated plan which he has drawn (*Ib.*, p. 72). But the most satisfactory refutation of this practical objection was given by Mr. Flaxman, whose well known shield of Achilles is only three feet in diameter.

The following description of this splendid work of art is taken from Mr. Allan Cunningham's elegant biography of Flaxman: —

"Round the border of the shield he first wrought the sea, in breadth about three fingers; wave follows wave in quiet undulation; — he knew that a boisterous ocean would disturb the repose and harmony of the rest of the work. On the central boss he has represented Apollo, or the sun, in his

chariot; the horses seem starting forward, and the god bursting out in beauty to give light to the universe around him. The circle, of which Apollo is the centre, is in diameter little more than a foot; yet in this space he has pictured

‘The earth, the heaven, the sea,
The sun that rests not, and the moon full-orbed;
There also all the stars, which round about,
As with a radiant frontlet, bind the skies;
The Pleiads and the Hyads, and the might
Of huge Orion, with him Ursa called,
Known also by his popular name, the Wain.’

“On the twelve celebrated scenes which fill that space in the shield between the ocean-border and the general representation of the universe, he exhausted all his learning and expended all his strength. The figures are generally about six inches high, and vary in relief from the smallest visible swell to half an inch. There is a convexity of six inches from the plane; and the whole contains upward of a hundred human figures. Of this magnificent work, the artist was justly proud; he was paid £ 620 for the drawings and model; the first cast, in silver gilt, price 2,000 guineas, was placed by his Majesty on his own sideboard; the second, of the same material and value, was presented by the king to the Duke of York; a third, of the same metal, was made for Lord Lonsdale, and a fourth for the Duke of Northumberland. Two casts in bronze were made by the proprietors for themselves, and three in plaster were prepared, for the Royal Academy, for Sir Thomas Lawrence, and for Flaxman himself.” *Lives of Painters and Sculptors*, Vol. III.

Casts of this work have since been multiplied, and one is now in the possession of the editor.

480. *ἐκ δ' ἀργύρεον*, i. e. from the frame of the shield, *εἰκονεῖ*, understood.

488. *ἥ τ' αὐτοῦ στρίφεται*, which turns there. — *Ἠρίωνος δεξιῇ*, it watches Orion, i. e. is opposite to.

501. *ἐπὶ ἵστορι πεῖραξ ἰλίσθαι*, literally, to take the trial before an umpire.

507. *τάλαντα*. “Some of the ancients understood by this the money which the plaintiff deposited in the court, and which was forfeited if he did not make out his case; this among the Attics was called *παρακαταβολή*. But the words in the next line show clearly that it was destined for the *Geron* who should pronounce the most just judgment. Another question is, Who paid in the money? Perhaps both parties, as Köppen remarks, as at a later time both had to pay down the *πεντάνυα* in Athens.” Cr.

530, 531. *Οἱ δ'....εἰράων προπάροιθε καθήμενοι*, and they (i. e. the enemy),

when they heard the much tumult among the cattle, sitting in front of the place of assembly, or in front of the debates, as the auditors would naturally sit.

570. *λίον*. The most probable explanation of this word is, that it was a kind of song which derived its name from Linus, one of the eldest singers.

600. *τροχόν*, a wheel, used by the potter in shaping his vessels. The point of the comparison is this. When the potter first tries the wheel to see "if it will run," he moves it much faster than when at work. Thus it illustrates the rapidity of the dance.

ILIAD, XIX.

THIS book is called the *Μένιδος ἀπώλησις*, the renunciation of wrath, because it contains the reconciliation between Achilles and Agamemnon.

3. ἡ δ', i. e. *Thetis*, who came in the morning to bring the armor to Achilles.

8. *ἰάσμεν* = *ἰάσωμεν*.

10. *εὐν*, Epic and Doric for *εὐ*.

13. *ἀνίστασθαι*, resounded, when laid upon the ground. The divine armor filled even the Myrmidons with fear. Wrath seizes Achilles anew, his eyes flash terribly from under his brows, and he exults as he holds in his hand the splendid gifts of the god.

24. *Διῖδω, μή*. "It was considered a grievous misfortune by the ancients in general, that the bodies of their dead should putrefy above ground previous to their interment." Trollope.

27. *Ἐκ δ' αἰὼν πίφαται*, for life is killed out, i. e. out of the body.

35. *μῆνιν ἀποιπών*, renouncing your wrath.

42. *νῆον ἐν ἀγῶνι*, at the station of the ships.

43. *Οἷ....νηῶν*. There is a little hardness in the construction of this line. But the last clause, *καὶ ἔχον σιγήν νηῶν*, is to be considered as an explanatory addition to the preceding.

47. *σαλπάζοντι*, limping. Diomedes had been wounded in the foot, and Odysseus in the side.

62. *ἀπομηνίσαντες*. The preposition has an intensive force, *having been very angry, having been angry so long*; as it were, having had it out in anger. But it has sometimes been rendered *ceasing from anger*.

65-144. *Ἀλλὰ τὰ μὲν*. This part of the speech of Achilles displays the impetuosity of his character. Having determined, in obedience to the com-

mand of his mother, to be reconciled with Agamemnon, and return to the war, he wishes to rush at once into the combat. Agamemnon attempts to moderate his zeal, then exonerates himself from all blame, and lays it upon Zeus and Ate, and the Erinnyes who "walketh in darkness," who inspired his mind with discord on the day when he robbed Achilles of his prize. He then enters into a long history of the goddess Ate, the eldest daughter of Zeus, and of the injuries she has done to men, and even to Zeus himself, of which he gives an instance in the story of Heracles and Eurystheus. When Zeus detected the fraud, he hurled Ate from heaven, with an oath that she should never return. So the goddess consoled herself by playing off her mischief upon unhappy men. It is clear, then, that Zeus, and not Agamemnon, is to blame, though the latter is willing to make honorable amends for the share he had in the wrong-doing.

77. *Ἀντίθισιν...ἐκαστῆς*, *There from his seat, and not standing up in the midst*. This line has been supposed to mean, that Agamemnon addressed the council sitting, being unable to stand on account of his wounds. Some have therefore rejected the line as spurious, since Agamemnon was only wounded in the hand. But Crusius and Voss rightly interpret it, that Agamemnon, instead of coming forward into the midst of the assembly, as the speaker usually did, merely rose from his seat, and spoke from the place where he then was, on account of the throng pressing around him.

79, 80. The meaning of these two lines has been variously given. If we look to the connection, as Crusius suggests, the word *ἰσχυράλλειν* (for *ἰσχυράλλειν*) would seem naturally to mean *to interrupt*. Achilles has given the assembly to understand, that he is willing to be reconciled, and demands that the army should be led at once against the enemy. The Greeks receive his words with clamorous applause, and the tumult has not yet subsided, when Agamemnon rises and begs to be heard without interruption. "It is good," says he, "to hear the standing man (i. e. the speaker who always stood up), nor is it seemly to break in upon him; it is troublesome, even for a skilful speaker," i. e. *it is difficult*.

82. *βλάβεται*, *is confused*, Epic for *βλάπτεται*.

83. *ἰνδιζομαι*, *I will address myself, or I will explain myself*.

149. *πλετοσιύειν*. The exact meaning and the etymology of this word are uncertain. Some suppose it to mean *to make fine speeches*, for *πλετοσιύειν*. Others, deriving it from *πλίσσω*, explain it, *to use deceitful pretenses*.

156. *νέστιαι*, *unfed*.

180. *μήτε δίκης ἰπιδιυὶς ἔχησθε*, *that you may have no want of ample justice*.

182, 183. *ὅς μιν....χαλίσθη*, *it is not censurable to reconcile or propitiate a princely man, when one has been the first to quarrel; ἀπεί* in composition

having here, as often elsewhere, an intensive force. Heyne, on the contrary, thinks the sentence means, *it is not to be blamed that a princely man should be angry, when one has injured him first*. The former interpretation is more suitable to the connection.

193. *κούρηται*, Epic for *κούρου*, = *νίου*.

199. *Ἀτρεΐδῃ κῦδισσι*. This speech of Achilles is brief, pointed, and pithy, and breathes the natural eloquence of excited feeling and impatience of delay. It forms a striking contrast to the long harangue of Agamemnon.

221 – 224. “In this passage, where literal expressions are mixed up with figurative, there is great obscurity, and hence it has received various explanations, both by the ancient and the modern interpreters. The obscurity is increased by the fact that *ἄμνητες* may signify either the time of reaping, or the reaped fruits themselves. Among the various explanations, the following, which Heinrich, Köppen, and Spitzner, after Eustathius, give, is the most probable and the most agreeable to the connection. The sense of these words, according to those scholars, is, ‘We must strengthen ourselves beforehand with food and drink; for, although at first very many fall after Zeus has turned victory in our favor, yet we can only follow up the victory for a short time, because our powers will fail.’ Odysseus, therefore, would advise Achilles, that he cause the army first to strengthen themselves with food and drink, before leading them to battle. *φυλόπιδες....κίρες*, the satiety, disgust of battle, i. e. exhaustion and failure of strength. *ἦσσι* (i. e. *φυλόπιδες*), for *καθ’ ἧς*, in *ῥ*. *πλείστην....καλάμην*, = *πολλοὺς μαχομένους*. *καλάμη*, properly, the stalk of the corn. Killing in battle is expressed by the figure *to mow down*; the warriors are the stalks, the corn, which the iron reaps.” Cr. A similar figure is used in the old ballad on the battle of Morat by Veit Weber, — “Till evening mowed he with the sword.” “Old Time,” with his scythe, is another form of the same idea. — *ἄμνητες*, here, the mowing. — *ἰπὴν κλίψει τάλαντα*, when Zeus may once have turned the scales, i. e. when he has decided the overthrow of the enemy. — *ἴσσι’....τίτυνται*, who is the steward, i. e. the supreme disposer of the war of men.

225 – 229. *Γαστρί....Ἀχαιοὺς*. And it is by no means fitting that the Greeks should mourn the dead with the belly, i. e. by fasting. *γαστρί* = *νηστίς*. — *Λίην....πάντα*, For very many are falling every day, literally, many and crowded together. — *νηλίας* commonly means pitiless, stern, unrelenting; here, firm. The expression *νηλίας θυμὸν ἵχοντας* may be well rendered by the English phrase, *steeling our hearts*.

247. *σέησας*, having weighed.

254. *ἔπει’ ἐρίχας*. It was the custom to cut hair from the forehead of the victim, and throw it into the fire. — *ἐξέζήμενος*, a term belonging to

religious services, and signifying the performing the first ceremony; here, cutting off the hair and throwing it into the fire.

263. ἀπερίμαρτος, Epic for ἀπερίμαρτος, *untouched*, from περιμάρσσω.

287. Πάτροκλος. The passage was praised by the ancient critics. The lamentation of Briseïs over the body of Patroclus is full of fine touches. The turning from her grief for the death of Patroclus to the recollection of her own sufferings is extremely beautiful. The whole scene is well conceived; but there is one little circumstance which illustrates particularly the poet's true understanding of natural feeling. *The women joined in her lamentation, and mourned for their own calamities*, under the pretext of *mourning for Patroclus*. They were captives who had lost every thing. They had no hopes like those of Briseïs (verses 297, 298), from the life of Patroclus, and lost nothing by his death. How natural that they should be occupied by their own sorrows, while Briseïs wept incessantly for him who had always been kind and gentle to her!

342. πάντα ἀποίχαι, *you go off entirely*, i. e. *you neglect*.

362. γίλασσι δὲ πᾶσα περὶ χθών. A beautiful expression, — *and all the earth around laughed with the splendor of the brass*, i. e. with the reflected brightness.

375. 'Ω, δ' ἦρ'. The poet seizes every occasion of describing the glory of Achilles's shield. The return of the hero to the war was an event of sufficient consequence to justify the splendor of poetical imagery which the poet has thrown around it.

387. σύριγγος, *a case or envelope*.

407. αἰδήςιντα. "This miraculous gift of voice may be compared with that of Balaam's ass." Trollope.

417. θεῶν τε καὶ ἀνέρι, *the god and the man*, i. e. Apollo and Paris.

418. Ἑριννύες, *the Furies*. "The Erinnyes, as the goddesses of fate, did not permit too much knowledge to be imparted to men concerning their future destiny. Thus Phineus was punished by the Erinnyes because he had disclosed too much by his soothsaying." Cr.

ILIAD, XX.

This book is entitled Θυμαχία, because in it the gods take part in the battle.

2. Ἀμφὶ σὶ, Πηλίδος νῆϊ, *around thee, son of Pelus*. This book and the two following books are chiefly occupied with the deeds of Achilles. "In

effect," says Montbel (*Observations sur l'Iliade*, Tom. II., p. 177), "the poet says not only that they are the Myrmidons who surround Achilles, but the Achæans, a name under which he comprehends the entire army of the Greeks. Certain it is, that in the battles which take place in this twentieth and in the two following cantos, none are concerned but Achilles; no other chief is named, neither Agamemnon, nor Menelaus, nor the two Ajaces, nor Nestor, nor Diomedes, who is alluded to once only in a speech addressed by Ares to Athene. These three books, XX. — XXII., a genuine Achilleïa, are absolutely devoted to the exploits of Achilles, as the fifth is devoted to the exploits of Diomedes, the eleventh to those of Agamemnon, and the seventeenth to those of Menelaus. Observe, also, that to the last there is not the slightest allusion to the wrath of Achilles, which is said nevertheless to be the principal subject of the poem."

4. *Θήμιστα*. "The duty of Hermes, as the herald of the gods, or of Iris, is here discharged by Themis, the goddess of right, to intimate that in these assemblies the right should prevail." K.

7 — 9. Heyne and others consider these verses to be a later addition. But their genuineness was never called in question by the ancient critics. "Commonly," says Cr., "only the gods of higher rank assemble, but this time all the divine beings meet together, because it is to be a general assembly, like that of the Achæans; see XIX. 40, *seqq.*" The whimsical reason assigned by the Scholiast for the absence of Oceanus is, that respect for him as the oldest of the gods would have hindered them from strife. The rivers Scamander and Simoïs afterwards take part in the conflict. Oceanus is one of the *dramatis personæ* in the Prometheus Bound.

14. *ἠνεύρεται*, compounded of *ἠ* and *ἀνεύω*, = *ἐν ἀνέμῳ*, i. e. *ἠνεύει*.

16. *Ἀργυρόλαυε*, god of the swift, or bright, thunderbolt.

29. *ἰταίῳ*, gen. of cause.

30. *ὑπέσχετο*, contrary to fate. The walls of Troy were not destined to fall by Achilles. "The ancients found it surprising that Zeus, the ruler and director of fate, see Od. XX. 78, *seqq.*, should fear lest Achilles might plunder Troy. The following may be said in reply: — True, it is, in general, the poet's conception that nothing can be done in opposition to the will of Destiny, see VI. 487; still the decrees of Destiny are not absolute, but only conditional, so that even man in his freedom has an influence upon it." Cr.

39. *ἀκισινέμενος*, with unshorn hair. Apollo is thus represented, both in poetry and plastic art, as a symbol of his eternal youth.

43. *ἔκπερ δὲ μάχης ἰώσαντο*, and he had long been absent from the war, Epic construction for who had long been absent from the war.

56. Διὸν δὲ βρέντησι. This description of the battle of the gods is a celebrated example of Homer's sublimity. Zeus thunders in the heavens, Poseidon shakes the boundless earth and the high mountain-tops; Ida rocks on its base, and the city of the Trojans and the ships of the Greeks tremble, and Aidoneus leaps from his throne in terror, lest his loathsome dominions should be laid open to mortals and immortals. Longinus, in his work on the Sublime, 8, 9, comments upon this passage with admiration, Virgil, *Æneis*, VIII. 243 – 246, imitates this passage:—

“Non secus, ac si qua penitus vi terra dehiscens
Infernas reseret sedes, et regna recludat
Pallida, diis invisa; superque immane barathrum
Cernatur; trepidentque immisso lumine manes.”

72. σῶντες, *powerful*. Some have explained it as = *σάουτες*, i. e. *ὁ σώζων εἶπός*.

90. ἀλλ' ἤδη. Æneas here refers to events which took place in the early period of the war, and before the commencement of the action of the poem.

98. πάρα = *πάρισσι*.

107. Ἡ μὲν γάρ, i. e. Aphrodite. — ἡ δ', i. e. Thetis. — ἄλιος γίγοντος, i. e. Nereus.

128. Γυναιμίνῃ ἰσίνησι λίθῃ, *span for him at his birth*.

131. χαλινῶν δὲ θιῶν, *the gods are terrible, or dangerous*. It was a superstition that for a mortal to behold a god was a dangerous thing.

137. Ἐκ πάτερος ἰς ἐκποίης, *from the travelled way, or ground, to a high place*.

138. ἔρχονται, plural for singular, the verb standing between two nominatives.

145. Τειχὸς ἰς ἀμφίχουτος. Laomedon refused to pay Poseidon the price he had stipulated for building the walls of Troy; in revenge for which the latter sent a monster of the deep which killed and devoured all who fell in his way. The country could be delivered from this affliction only by sacrificing Hesione, the daughter of the king, to the monster. Heracles promised to rescue the daughter on condition of receiving the horses which had been given to Tros for the stolen Ganymedeas. He built a wall of earth, behind which he concealed himself when the monster pursued him.

147. τὸ πῆτος, *the monster*. The use of the article points out the thing as what is well known. The myth was probably familiar, from long tradition, to all who would hear the story of Troy from the lips of Homer or the Homeridae.

157. κάρηναίς, *cracked*, a word formed by *onomatopœia*.

166. ἀριζων, *disregarding*, i. e. the men. "The lion, as is well known, retires slowly, when not hungry, as if he cared nothing for falling in with the hunters." K.

183. ἀσιφρον, *fickle-minded*.

186. χαλίσῃς δὲ σ' ἴσταν ἐὶ βίξιν, *you will find it hard, I think, to do it*.

199–258. This dialogue between Achilles and Æneas when on the point of battle, as well as several others of a similar description, have been sometimes censured as improbable and impossible. The true explanation is to be found in the peculiar character of war in the Heroic age. This subject has already been discussed. See II. VI. 119, *seqq.*

204. Πρέλυστ' ἀκούοντι; ἱπία, *hearing the legends of ancient fame*.

227. ἀσφρίκων, *ears*, properly, of asphodel, but generally, of wheat.

253. Αἴτι χολωσάμεναι, a picture of two vulgar women quarrelling in the middle of the street; accurate, but unpleasant.

275. "Ἀντυγ' ὕπερ πρῶτην, *upon the extreme border of the shield*.

282. ἄχος....μυρίων, *myriad grief*, i. e. *boundless*.

325. ἴσσειν....αἰέρας, *bore away, raising him from the ground*.

332. ἀτίοντα, *infatuated*.

342. μίγ' ἔξειν, *looked forth afar*, or *saw clearly*.

359. ὑσμίνης στόμα, *the mouth of battle*; for battle, but more expressive; as it were, *the devouring battle*.

391. Γυγαίη. The Gygaean lake was about five miles from Sardis.

403. Συμὸν ἄισθε καὶ ἤρυνεν, *breathed and bellowed forth his life*.

404. Ἑλικωνίην ἀμφὶ ἑτακτα. The Heliconian king is Poseidon. The name is derived either from Mount Helicon in Bœotia, or from Helice or Helicone, a town in Achaia. In the latter there was a renowned temple of Poseidon, where his worship was celebrated yearly by the sacrifice of a bull. If the bull *bellowed* as he was led to the altar, it was considered a favorable omen.

439, 440. Πρὸς....ἦκα μάλα ψύξασα. Some understand this to mean, *She turned back the spear by the motion in the air caused by the gentle waving of her hand*. But there is nothing in the language to justify this interpretation. The words ἦκα μάλα ψύξασα show that it means, according to a literal version of the words, *She turned the spear with her breath, having gently breathed*.

451. μίλλεις, *you are wont*.

458. καὶ γόνυ, for *κατὰ γόνυ*.

496. τριβίμναι περὶ λευκόν, *to tread out the white corn*. It is well known that, among the ancient nations, the corn, instead of being threshed, was trodden out by oxen. It is familiarly alluded to in the Jewish Scriptures. For example, "Thou shalt not muzzle the ox when he treadeth out the corn." Deut. xxv. 4.

ILIAD, XXI.

THE leading passage in this book is the description of the battle at the river, μάχη παραποτάμιος. "As Hector was snatched away from Achilles, the latter rushed madly upon the host of the Trojans, overthrew all before and around him, and hurried in his chariot over the prostrate foes. The fugitives are chased to the ford of the Scamander. Here they divide. One crowd hurries, probably crossing the ford, over the plain, to the city; the other, lest the mass in the ford should be too great, precipitates itself into the stream, and thus attempts to escape. Achilles leaps in after the latter, and prepares a great blood-bath in the Scamander. Twelve young warriors he catches alive for a death-sacrifice to the shade of Patroclus. Here also he encounters Lycaon, Priam's son, and Asteropæus, the leader of the Pæonians, who fall under his hand. Both afford materials for special battle-pictures." K.

3. διατμήξας, τοὺς μὲν, dividing them into two parts, he drove one towards the city.

7. ἱκνέμεν, i. e. ἔρρι, to impede them, i. e. the Trojans,

8. ἀργυροδίνην, silver eddying.

12. ἀκρίδης κηρίθενται, locusts rise, driven by the heat of the fire. Swarms of locusts sometimes invade whole countries in the East. It seems that the ancient mode of exterminating them was to kindle a fire, and thus drive them into a lake or river. The panic caused by Achilles, the hasty plunging into the river, the press and confusion there, are represented in a most lively manner by the simile.

22. 'Ως δ' ὑπὸ δελφίνος. "It is observable with what justness the author diversifies his comparisons according to the different scenes and elements he is engaged in. Achilles has been hitherto on the land, and compared to land animals, a lion, &c. Now he is in the water, the poet derives his images from thence, and likens him to a dolphin." Pope, from Eustathius.

26. περηνούς, the high banks.

31. Τοὺς αὐτοὶ φερίσαν, which they carried. The thongs seem to have been carried, for various purposes, — as, for instance, to tie the hands of captives, — on the persons of the warriors.

38. ἔσσηνας, suckers or shoots.

58. πικτισημένους, transported.

75. 'Ἀντί τοι σὺμ' ἱκίνας, I am in the place of a suppliant. — ἀδείκον, entitled to respect.

76. *πασάμην Δημήτριος ἐκτὴν*, *I have tasted Demeter's broken corn with you.* *ἐκτὴ* = *εἶτες*. This was anciently a pledge of amity.

79. *ἑκατόμβῃσι δὲ τοι ἔλφον*, *I brought you a price of the value of a hundred oxen.*

83. *μίλλω που ἀπὶχθίσθαι*, *I must be an object of hatred.*

95. *ἰμογάστριος*, *born of the same mother, a uterine brother.*

99. *Νήπιον....ἀγόριον*, *Say nothing to me of ransom-money, fool!* The whole speech of Achilles forcibly expresses his relentless desire of vengeance.

126. *μίλαιναν φεῖχ'*, *the dark curling*, i. e. the gently agitated surface of the water.

131. *πολίας ἱερίεσσι ταύρους*. It was an ancient custom to sacrifice bulls and horses by throwing them into the sea alive.

162. *ὁ δ' ἀμαρτῇ δούρεσσιν ἀμφὶς* (*ἱβαλις* understood), *and he hurled two spears at once.*

163. *περιδιξες*, *ambidextrous*, i. e. using both hands alike.

166. *ἰσιγαλάδην*, *just grazing.*

169. *ἰθυπείωνα*, *flying in a straight course.*

196. *Ἐξ οὐαίρε*. Oceanus was conceived to be a stream encircling the earth. All rivers, seas, and fountains had their origin from this mighty stream.

204. *ἑσπτόμενοι....κίχοντες*, *consumed by nibbling.*

221. *ἄγνῃ*, *wonder*, including the idea of indignation, amazement.

234. *κηρυνοῦ ἀπαίξας*, *springing from the bank*, i. e. into the midst of the stream. The contest between Achilles and Xanthus abounds in vivid description and splendid imagery.

245. *γυφύρεσσιν*, *bridged it over.*

259. *μάκιλλαν*, *a spade*. — *ἀμάρεν*, *a channel.*

260. *ψηφίδις*, *the pebbles.*

262. *προαλιῇ*, *sloping.*

271. *κοίην δ' ὑπὲρῖπτον*, *and washed away the earth from under his feet.*

277. *Ἥ μ' ἴφατο*. The fate of Achilles had already been communicated to him.

283. *ἱναυλος*, *the channel of the torrent.*

306. *πέρυσσε*, *tossed up*. "A lively conception, of which the different properties of the two rivers gave the poet the idea, which is always exact, always true. For the Simoïs is dry the greater part of the year, or supplied with but little water; but when its water is increased by the melting snow on Mount Ida, or by rain, it overflows the whole region, and causes the greatest destruction. Uprooted trees, and stones whirled along, are everywhere to be seen." Lenz, *Ebene von Troja*, Plain of Troy.

313. ἴσση, imperat., *raise*.

319. χίμαδες, *slime*, or *mud*, such as is washed down from the mountains by the swollen streams.

346. νεαροῖς, *newly watered*. The conflagration kindled by Hephaestus, and burning the plants and trees, is magnificently described.

363. πύσση μιλδόμενος, *melting in the fat*. Another reading is πύσσην (see Crusius and Spitzner), and with that μιλδόμενος must be taken in a transitive sense.

366. οὐδ' ἴθιλι, = οὐκ ἰδύνατε, *nor could it*.

369. ἵχραι κηδυν, *why has he fallen upon troubling my stream?* ἵχραι, a defective verb, = ἱπῆλθι.

370. ἱξ ἄλλων = ὑπὲρ τοῦς ἄλλους. The force of the genitive with ἱξ here is to intimate a *preference* or *selection* of one from others.

386. ἔητε, *was moved like the wind*, = ἵπνι or ἱπνίτε, according to Eustathius.

394. κενάμυια, *dog-fly*, an insect, a species not exactly determined; used as an epithet, signifying *impudent*.

407. πείλιθρα, Poet for πλίθρα. The plethron is properly what can be ploughed with one yoke of oxen in a day. According to the Scholiast, the πείλιθρον was about one hundred feet.

441 - 460. Poseidon here tells the story of the wrongs that he and Apollo had endured at the hands of Laomedon, king of Troy. Under the command of Zeus, they had served the monarch a whole year for stipulated wages. Poseidon had built a broad and handsome wall around the city, and Apollo had tended the trailing-footed, cranking-horned cattle. But when the rejoicing Hours had brought round the payday, the royal bargainer not only refused to settle the bill, but threatened to bind them hand and foot, and send them off to some distant island to be sold into slavery. So far did his indignation at being dunned carry him, that, though his creditors were two of the first class of gods, he gave a significant hint that he would cut off their ears with the brass. Quintus Calaber has imitated this passage. The ancients gave various and contradictory explanations of this myth, but, as Montbel justly remarks, "it is impossible to reconcile all the facts of an obscure mythology."

465. ζαφλιγίη, *fiery, full of ardor*.

503. μιστὰ στρεφάλιγγι κοίησι, *under a covering of dust, covered with dust*.

537. ἔπεισαν τε πύλας, καὶ ἀπαῶσαν ἰχῆας, *they threw open the gates, and drew back the bars*.

The panic-stricken Trojans rush to the gates, covered with dust and parched with thirst, endeavouring to escape the mad pursuit of Achilles.

559. *βωπήϊα*, bushes.

604. *εὐεθὲν ὑπεκπεδίοντα*, running before him but little beyond his reach. The compound is very expressive.

The scenes described in this part of the *Iliad* are full of action. The battle with the rivers, the intervention of the gods, the flight and terror of the Trojans, the insatiable madness and hot pursuit of Achilles, the rush to the city, the hurried opening of the gates, affording a glimpse of safety, the crowding in of the dusty and worn-out fugitives, form a picture on which the poet has exerted his most vivid powers of representation.

ILIAD, XXII.

1. *πιφουζέρις*, in terror.

3. *καταλίμναι*, resting against, from fatigue.

5. *ἰλὸς Μαιῆς*. The time had now arrived when it was fated that Hector should fall.

6, 7. "The Scæan gates enjoy a great celebrity in the *Iliad*, because it is near these gates that the touching scene passes between Hector and Andromache; it is also on a platform overlooking the Scæan gates that the ancient Trojans are assembled, when Helen appears before them, and amazes them by her beauty; finally, because in this book the dying Hector predicts to Achilles that before the Scæan gates he will perish under the strokes of Paris and Apollo. . . . If the word is etymologically explained, it signifies the *gates on the left*; but is it on the left in entering or leaving the city? The interpreters do not tell us, and nothing can be concluded from the words of the poet. Some will have it that the name comes from the builder who constructed these gates, and who was called Scæus. Others say that by *the left* we are to understand *the west*, to distinguish them from the Dardanian gates, which are elsewhere spoken of, and which were situated on the eastern side. Others, finally, give to this name the meaning of sinister, because the wooden horse was carried in through them; so that *these gates could not have had their name until after they had been destroyed*. Neither Homer nor Virgil say that it was by the Scæan gates that the horse entered Ilium. Tryphiodorus mentions the *Dardanian gates*, —

Πυλῶν ἰστέλας Δαρδανίαν.

All that we can infer from the various passages of the *Iliad* is, that the

Scæan and Dardanian gates alike opened upon the plain where the Greeks and Trojans were fighting." Montbel.

12. ἄλιν, for ἄλυσαν, = *συμπετάφυσαν*, *are driven, or crowded*, Epic aor.

26. *Ἰστ' ἀστὶρ*'. This simile not only describes the appearance of Achilles, but is appropriate because the star brings with it, in hot climates, disease and death. So Priam beholds Achilles, splendid with the divine armor, and the destined slayer of his son.

44. ἴδιν, = *ἰσπερμῖνον*, *destitute, deprived of*.

45. *πινέας*, *sending off for sale*, = *πινεάσκων*.

54, 55. "The sense is, the death of the other children will cause sorrow to the parents only, but the death of Hector will be lamented by the whole people." Cr.

57. *Τρῶας καὶ Τρωάς*, *Trojan men and Trojan women*.

60. *ἐπὶ γήρας εὐδῶ*, *on the threshold of old age*; an expression understood by the Scholiasts and Eustathius to mean *the extremity* of old age; but more naturally to be explained as *the entrance or beginning*. The lines which follow set in a forcible light the horrors that attended ancient warfare.

69. *τραπιζῆας*, *fed at their master's table*, an epithet that heightens the agonies of the imaginary scene, the whole of which is depicted with force, feeling, and truth.

94. *βιβρωπὸς παπὰ φάρμακ'*, *having eaten deadly poisons*. It was an ancient notion, that serpents derived their venom from eating poisonous roots and plants.

99, *seqq.* This speech of Hector shows the fluctuation of his mind. He communes with himself, and meditates a return to the city. The desire of escape conflicts with the sense of honor and the reproaches which Polydamas and the other Trojans will heap upon him. At last he makes up his mind to remain and abide the issue. The speech is full of natural feeling, and simply but strongly represents the emotions of a brave man, who, placed in circumstances of the utmost peril, from which there is a way of escaping, wavers for a moment, and then with collected energies meets the shock.

109. *καταπρίμαντα* agrees with *ἐμὶ* understood, and *Ἀχιλλῆα* is governed by it.

126. *ἀπὸ δρυὸς εὐδ' ἀπὸ πέτρης*, *neither from an oak, nor from a rock*. Hector means to say, that it is impossible to discourse freely and carelessly with Achilles, as a youth and maiden may talk together. There is no joking with him. The expression is probably a proverbial one, and originates in the simple customs of antique rural life. People chat together, sitting upon a rock, or the trunk of an oak. According to Wolf, the idea is, that those who sit upon a higher place, as a tree or rock, can converse secure from surprise.

132. *κευθαίῳσι περλιμνεῖ*, the crest-waving warrior. *κευθαίῳσι* = *κευθαίοισιν*.

140. *μινά*, after, in pursuit of.

153. *πλυνοί*, cisterns, built of stone, for washing. It was the custom of that age to have cisterns by the side of rivers or fountains, to which the women, including the wives and daughters of kings and princes, resorted on washing-day. "Let us abandon philology for a while," says Montbel, "to admire these sweet pictures, that precede the death of the ill-starred Hector. There reigns here a profound melancholy, filled with regrets for the fate of the hero. This recurrence to the happy times of peace, when the wives of the Trojans and their lovely daughters came to wash their rich garments in the springs of the Scamander, — for the daughters of kings themselves did not disdain those employments which seem mean to us; this recollection of occupations so pleasant, of past happiness, in the midst of the alarms of war, at the moment when the heaviest of calamities is to fall on Ilium, adds to the deep impression produced by this song of woe, which sounds throughout like the knell of death."

159. *ἱεράιον*. This properly means a victim, or any animal fit to be a victim; here, an animal for slaughter.

206. *οὐδ' ἴα ἱμῖναι*, nor did he permit them to hurl.

221. *προπροκυλινδόμενος*, prostrating himself before.

224–227. The ancients found nothing offensive to their moral ideas in this deceit practised by Athene. It was only the fraud which men might practise against an enemy; and the characters and actions of the gods were drawn from the conceptions of men.

225. *χαλκογλῶχινος*, brazen-barbed.

247. *πρῶθεν*, with deceit.

255. *ἄρμουσιον*, compact, agreement, or terms of agreement.

257. *καμμοίνη*, perseverance, success arising from perseverance.

260. *Τὸν δ' ἄρ'*. Achilles maintains his implacable anger to the last. He rejects scornfully the proposal of Hector, that the victor should abstain from treating his fallen foe with the usual barbarous indignities of war. Such a reply was to be expected from his fierce and revengeful character.

281. *ἄρτισις*, properly, one who speaks what is fitting, skilled in speeches.

297. *"Ω πάτερ*. Hector, having discovered the deception that Athene practised on him, now resigns hope, and sees that it is the evident purpose of the gods that he shall die. He resolves, however, not to die without a struggle, but having done some brave deed for future men to hear of.

325. *λαυκαίην*, the throat. The fatal scene is described with a rapid and vigorous hand. The exultation of Achilles over Hector, and the taunt, that the dogs and birds shall tear him in pieces, while the Grecian army

shall perform the funeral honors of Patroclus, are characteristic of the atrocities of war in that age. The entreaty of the fallen hero is an expression of the high value the ancients set upon funeral honors, and their sense of the calamity of being deprived of them. The reply of Achilles is in the wildest strain of savage ferocity. It has but one redeeming point, such as it is, namely, that Achilles *only wishes* he had the heart to eat up his enemy.

351. *χευεῖν λεύεσθαι*, to weigh you down with gold, to ransom by an equal weight of gold.

358. *μήνιμα γίνωμαι*, literally, lest I be to you an anger of the gods, i. e. lest I pursue you as a Fury, or bring on you the anger of the gods. The ancients attributed to the dying a prophetic power. According to Quintus Smyrnaeus, III. 30, 176, Hector's prediction was fulfilled in the onset upon the Scæan gates.

The death of Hector is accompanied by many circumstances of ferocity and barbarity. The Greeks rush to the spot, to insult his body and disfigure it by wounds.

381. *ἀμφὶ πάλιν εὖν τιύχισι*. Achilles first turns his thoughts to the destruction of Troy, but suddenly reverts to his friend Patroclus, who lies by the ships, "dead, unwept, unburied." The ardor of his friendship is as strong as his desire of vengeance had been fierce.

391. *παῖνον*, here, a song of triumph, a psalm.

397. *ἐκ σφυρὸν ἐκ πτέρους*, from the ankle to the heel. The savage act of Achilles, in dragging the body after his chariot, is characterized by the poet as *ἀεικία*, unseemly; not, probably, because it went much beyond the common practices of war, but that it was an unseemly destiny, a terrible calamity, to fall upon a hero like Hector. It is to be considered in the light of a highly wrought picture of war in the Heroic age.

405-414. The despair of the Trojans, the anguish of the father and mother of Hector, the lamentations that filled the city, are described in these lines with pathetic simplicity and power. — *τῷ δὲ μέλιντ' ἄρ' ἴην ἱαλίγχιον*, supply *θρήνην*, like the lamentation which would be made if. — *ἰφρυέσσα*, from *ἰφρύς*, a brow, then a height, an epithet describing the situation of a high place; as it were, on the brow of a mountain. — *Δαρδανίδα*, Dardanian, not Scæan, as Crusius incorrectly explains. — *κελιόδεσσες*. Rolling in the dust was the most vehement expression of sorrow.

427. *τῷ*, then, in that case, i. e. if he had died in our arms.

431-436. Lament of Hecabe. In the laments uttered by the different persons over the corpse of Hector, the poet has shown a wonderful power in delineating the varying forms of sorrow, according to the character and circumstances of the mourners.

437-449. Andromache, obedient to the command of Hector (VI. 4^c

seqq.), has busied herself about her feminine labors. She orders her servants, also, to prepare a bath for her husband on his return from the battle. Hearing the lamentations of the men, she forebodes calamity, her limbs tremble, and the shuttle falls from her hand. — *μυχῶ*, in the retirement, i. e. in the women's apartment, in the harem. — *Θρόνα πανίλ'*, varied ornaments, such as flowers and other like embellishments.

461. *παλλομένη καρδίην*, agitated in heart, or with beating heart.

462 – 476. The picture of Andromache rushing to the wall, and beholding thence her husband's body dragged at the car of Achilles, is one of the most pathetic in Homer. — *λεῖβινὰ νύξ ἰσάλοφιν*, dark night veiled; here spoken of fainting, elsewhere of dying. — *δίσματα σιγαλίσιντα*, bright bands, a general expression for whatever ornaments were used about the hair. The particular kinds of ornament are specified in the next two lines. Mr. St. John (Manners and Customs of Ancient Greece, Vol. II., pp. 59, 60), speaking of the parts of the head-dress, says: — “Among these one of the most elegant was the *aspyx*, a fillet by which they confined their hair in front. It sometimes consisted of a piece of gold embroidery, the place of which was often supplied by a thin plate of pure gold, studded with jewels. Another Homeric ornament, the *hētraphalos*, can only be alluded to as a critical puzzle which has baffled all the commentators; in which predicament the *plectis anadesme* also stands; all that we know being that it found its place in the female head-dress, though whether as a mitre or a diadem Apollonius is unable to determine.” With regard to the *περὶφάλας*, Crusius thinks it was probably a woven net, to keep the hair together, a head-net. And Eustathius describes the *πλεῖστα ἀναδίσμην* as a *σινὴ*, ἢ *πύλην* περὶ τοὺς προάφους ἀναδύουσι, a band with which they bind up the hair round the temples. This is not very definite, but perhaps the thing intended was some kind of *feronière*.

474. *ἀνυζομένην ἀπολίσσασθαι*, supply *ἄσσει*. We have a similar form of phrase in *frightened to death*.

477 – 514. The lament of Andromache.

476. *ἀμείλιχον*, with broken sighs. “Andromache was recovering from her fainting fit; her breathing came back by degrees only; she now gasped out a few broken tones of woe. Finally, when she has wholly come to herself, she breaks out in the following words.” Cr. Dionysius of Halicarnassus cites this verse as a specimen of imitative harmony. Upon which Montbel remarks: — “I doubt much whether our ears, but little trained to the sounds of the Greek language, can well appreciate these delicacies, which depend on the cadence of the phrase, and the measure of syllables. . . . But what may be felt in all times and in all countries is the delineation of this pathetic scene, in which the poet has represented the sorrow of Andromache.

. . . . . Retired within her palace, Andromache is the only one who has not heard of the terrible calamity of the Trojans. She only knows that Hector has remained outside of the gates, and she orders her women to prepare the bath, that her husband may find it ready on his return from the battle. All these details are true and touching; and how much does Homer add to the pity with which this unfortunate wife inspires us by this so natural reflection,—‘Unhappy one, she knew not that, far from the bath, Athens had subdued her husband under the hand of Achilles.’ Meantime, alarmed by the cries which strike her ear, she wishes to know what new misfortunes threaten her, and mournful presentiments arise in her soul. Soon she arrives at the summit of the tower, and can no longer doubt her misfortune. ‘She sees him dragged before the city; swift horses drag him mercilessly towards the ships of the Greeks.’ If I am not mistaken, there is here great delicacy, a profound knowledge of grief, in not having named Hector on this occasion; she sees him *τὸν δ’ ἰσήμεν*,—horses drag him, *ἵπποι μιν ἴλουν*. . . . . The end of the narrative is of equal beauty, and the calling to mind the veil which she had received from Aphrodite on the day of her marriage is one of those fine touches of feeling which Homer could not allow to escape him.”

487. *πρόλειπον*. “The battle at the capture of Troy. Otherwise the boy Astyanax could not encounter war and battle. If, then, he escapes with life, he will have lost the protection and support that you could give him (*δοῦναι*, 486). All the misery, wrong, shame, and penury which a fatherless child can experience, Andromache even now clearly foresees for her son.” K.

490. *ἡμερ δ’ ἰερφανιόν*, the orphan day, instead of *ἰερφάνιωμα*; like *νόστιμον ἡμερ*, for *νόστος*.

498. “*Ἐῖψ’ οὔτως*, *Begone, so!* The Scholiast says, *ὡς ἴχης*, as thou art; but there is no need of supplying such a phrase. We use the word *so!* as a sort of exclamation, nearly in the same way.

500 – 504. The contrast between the wretched condition to which the mother, in her foreboding imagination, sees her son reduced, and his former enjoyments of all the luxuries of a princely and prosperous home, is drawn with a mastery over the emotions of the human heart which Shakspeare alone has rivalled.

ILIAD, XXIII.

"THIS book takes us into the Grecian camp, and sets forth the burial of Patroclus. The funeral games, which required the most circumstantial description, if they were to be placed before the eyes of hearers and readers, formed a part of his burial honors. Hence the description of them takes up the larger part of this book; and hence the ancients entitled it, Ἀλκιῖος Πάτροκλος. It forms a whole by itself, but is connected with what precedes by 386 - 400. The burial honors there announced are now brought to a completion." K.

2. ἐπεὶ δὲ νῆας. Achilles and the Greeks returned immediately to the ships. — Ἑλλάσποντον. By the Hellespont is here to be understood the part of the Ægean Sea just before the entrance into the Hellespont; for the camp of the Greeks lay between the promontories of Rhœteum and Sigeum.

9. ὃ γὰρ γίγας ἐστὶ θανάτων, *for this is the right of the dead.*

19. Χαῖρὶ μοι, a form of salutation both of welcome and farewell.

29. τάφον, a funeral feast.

30. ἐρέχθιον, were extended.

34. ποτυλάρων, Schol. πολλὰ ὄντι ποτύλη ἀρύσασθαι, *cup-dipped, i. e. so plentiful that it might be dipped up by the cupful.*

44. λουτρὰ.... ἄσσον ἰνίσθαι = λούσασθαι.

46. κείρασθαι ἐν κέρην, *to cut off my hair.* It was an ancient custom to cut off the hair and offer it on the funeral pyre of a deceased friend.

50. παρὰ ἐν ὀχέων, *and to bestow those things that are proper, i. e. the due funeral honors.*

61. ἐν παλαρῇ, *on the bare ground, or, in a clear, or clean, spot.* According to the Scholiast, *washed clean by the waves.*

65. Ἦλθε. The appearance of the spirit of Patroclus is a very impressive passage. The souls of the dead could not enter the abodes of Hades, the place of their final repose, until their bodies had received the due funeral honors. This appears in several passages of the Homeric poems, and the idea is often repeated, both in the writings of the Greeks and of the Romans. The reappearance of a soul, not yet irrevocably placed in Hades, is brought out nowhere in a more solemn manner of simple reality than here.

79. ἀμφίχανι, *yawned for, i. e. devoured or destroyed.* — ἦντις λάχει γινόμενός περ, *which was my lot at my birth.* "To him who was to die a violent death, the Κῆρ was already assigned at his birth." Cr.

88. ἀστραγάλαι, *the dice.*

91. *ἰμὴ σαρῆς*, *the same chest, or urn*. Into this urn the ashes of the dead were collected. Patroclus wishes to have his ashes buried in the same urn with those of Achilles, as a proof of friendship surviving even death.

92. *χρύσειος ἀμφιφορεύς*. It was a golden, two-handled vessel or urn; in apposition with *σαρῆς*, and added by way of more particular description.

101. *τετριγυῖα*, *shrieking*. It describes the feeble shriek usually attributed to the ghosts of the departed.

104. *φρέις*, here means the bodily *life* or *substance*, properly, the diaphragm or seat of sensation.

116. *Πολλὰ δ' αἶαντα*, *Up hill and down hill, by side ways and winding ways*. The rhythm and sound of the verse express the laborious nature of the occupation.

136. *ἴσθιν δὲ κέρε ἵχε*, and Achilles, *walking behind, supported the head*, as the body was borne in the arms of the others.

139. *μινουκία*, *sufficient*, lit. *according to his wish*.

146. *σεῖ τε κόμην κείρῃν*, *to cut off my hair for thee*. Besides offering hair on the funeral pile of friends, it was also customary to dedicate a portion of it to the river-god.

148. *ἐς πηγάς*, *at the sources*. The dwelling-place of the river-god was supposed to be at the fountains of the stream.

168. *Δημὸν ἰλῶν*. It was customary to cover the body with fat taken from the slain victims, and to place on the funeral pile vessels of oil and honey, that it might be more speedily consumed.

173. *τραπιζῆες κύες*, *domestic dogs, dogs fed from their master's table*.

191. *σῆλσι'*, from *σείλλω*.

220. *χαμάδις χίς*, *poured upon the ground*. The libation belonged to the funeral honors, and formed an important part of the ceremonies.

243. *χρυσὴ φιάλη*, *a golden urn*, not the same as *σαρῆς* and *ἀμφιφορεύς*, but one to hold the bones of Patroclus until the death of Achilles. — *δίπλασι δημῷ*, *a double covering or lining of fat*.

255. *τρούσαντες δὲ σῆμα*, *they marked out the mound*, lit. *they rounded it*.

259. *Νῦν δ' ἱκθίε' αἰθλα*, *now bring out the prizes*. The rest of the book is taken up with a minute description of the games performed in honor of Patroclus, the prizes, the combats, and the victories. The scene presents a clear and interesting picture of this custom of antiquity. These games consisted of eight exercises; the chariot-race, the cestus, wrestling, the foot-race, the single combat, the discus, archery, the throwing of the javelin.

A thorough system of gymnastic exercises belonged to the earliest customs of the Greeks. In the Ionian states, as far back as the Homeric age, the habits of out-of-door life, the beauty of the climate, the festive character of the people, encouraged the natural tendency to physical activity. The *Panegyries*

and *Amphictyonies*, the meetings of single towns or provinces, or the more general assemblies of confederated tribes, were celebrated by contests of strength and swiftness, as well as by trials of genius and art. Religious rites consisted in part of stately and elaborate dances, performed by graceful bands, around the altars of the gods. Honors were done to the heroic dead by funeral games. At a later period, the establishment of the four great national festivals, the Olympian, Pythian, Nemean, and Isthmian games, embodied the Hellenic passion for physical exercise in the most imposing forms. Indeed, the elements of these renowned festivities existed in the Heroic age. Still later, the Athenians unfolded, with scientific precision, in modes and to an extent unknown before and since, a gymnastic system, which entered deeply into their civic life, and had the most important bearings upon the plastic arts. It formed a part of the education of the boy, the training of the man, and was continued in advancing age. Its object was to develop all the powers of the body, for the sake of securing a clear, vigorous, and sound mind; then to heighten the beauty of the manly form, of which the Greeks were passionate admirers; and lastly, as a preparation for the honors of victory, coveted by every free-born Athenian, in the national games. It entered, also, into the practical and theoretical pharmacy of the Greek physicians. Although the scientific terms of Athenian gymnastics are not found in the Homeric poems, still the principal exercises are described here. The practice existed, but the theory came afterwards. The whole subject is handled with exhaustive erudition by Krause, in his "*Gymnastik und Agonistik*," "*Olympia*," and "*Pythien, Nemeen, und Isthmien*."

262 - 271. Achilles offers five prizes for the first contest, that of the chariot-race. This is the most conspicuous of the games, and therefore is most circumstantially described. Similar descriptions occur in many ancient authors; one of the best is in Sophocles's *Electra*. See Woolsey's edition, 680, *seqq.*

267. *ἀπύρρον*, = *ἀπύρρυν*, probably, *not yet put over the fire*, i. e. *new*.

273. *διδρυμένα*, *awaiting, ready for*.

282. *λοίσματα*, 1st aor. part from *λοῖω*, the same as *λοῦω*.

284. *λεηρίδασαι*, for *λεηρισμῖναι σίσαι*, perf. pass. Ionic from *λεῖδω*.

310. *βράδισται*, *slowest*, for *βράδισται*.

326. *σῆμα*, *the goal*.

327. *ἔργυι'*. This was probably the distance between the hands when the arms are extended, *a fathom*.

330. *ξυνοχῆεν*, *the narrowest part*. According to Heyne, the place at the goal where the track on the left joins the track on the right.

332. *ύρρα*, *the goal at the other end of the course*.

339, 340. *Ὡς ἂν τοι*, *That the nave of the wheel may appear to approach the edge of the well-made goal, but yet may avoid striking against the stone*.

352. *ἰν' ἃ πλῆρεις ἰβάλλοντε*, they cast in the lots, i. e. to decide their respective places. Though the chariots started abreast, as afterwards at the Olympic games, yet it is obvious that he who obtained by lot the inner track would have a smaller curve to describe at the end of the course, and consequently less ground to pass over. Some have supposed that they were arrayed one *after* the other. But this would make their situations too unequal.

361. *Ὡς μιννίγγο δρόμου*, that he might watch the race.

369. *αἰῖξαισι μινθήρα*, bounded in the air.

379. *Αἰὶδ γάρ*. The horses of Diomedes press so closely that they seem about to mount the car of Eumelus. The passage describes the scene very picturesquely.

396. *Θρυλλίχθην*, was bruised.

420. *ῥωχμῖς*, a fissure.

431. *δίσκου εἶδεν*, the throw of a quoit.

454. *φειδῆ*. "Properly, a palm-tree, and thence the fruit thereof, called the date. It is here used adjectively, and may be rendered chestnut-colored." Trollope.

474. *τί πάρος λαζυΐαι*; why do you prate unseasonably?

481. *εὐληρα*, = *ἥνια*, the reins.

505. *ἀρματροχμή*, wheel-track.

546. *ἰσθλὰς ἰών*, nominative absolute. Spitzner, however, says that it is only necessary to supply *ἰσθλάειν* from the preceding sentence.

570, seqq. The speeches of Menelaus and Antilochus show the care that was taken to prevent fraud or violence.

598, 599. *Ἰάνθη...ἀρουραί*, The heart of Menelaus was exhilarated, as the dew exhilarates the ripening corn, when the fields are bristling.

604. *νεῖν*, = *νεῖνις*, youthfulness, the thoughtlessness of youth.

618. *εἴ*, take it.

622. *ἀκοντιστήν*, = *ἀκοντίου ἀγών*, the combat of javelins.

626. *Ναὶ δέ*, seqq. The poet sustains the character of the sage old Nestor. He admits that he cannot now participate in the games, on account of his age; but, to make amends, tells a long story of what he did at the obsequies of King Amarynceus.

670. *ἔττι μάχης ἰσδιόομαι*, that I am inferior in battle.

679. *διδουπῆτες*. This word generally signifies the noise made by the fall of a man slain in battle. Here it means *dead*.

683. *ζῶμα*, the girdle, or scarf, round the middle, the subligaculum of the Latins.

684. *ἱμάντας ἰστέμνους*, the thongs, which were worn round the hands and arms, but left the fingers free.

688. *χρίμαδες*, the sound of the blows on the cheeks.

702. *ἱμπυριζήτην*, that is set over the fire, i. e. that can be so employed.

712. *ἀμυίζοντες*, here, *the rasters*. So called from their meeting or answering to one another. The simile exactly illustrates the attitude of two wrestlers.

724. *ἀνάμειξ'*. "When neither of the combatants seemed likely to gain any advantage over his antagonist, in order to bring the matter to a conclusion, they mutually agreed to a trial of strength, and that one should endeavour to raise the other from the ground, and by this means throw him. This was called *ἀναμίξιν*." Trollope, from Eustathius.

726. *κώληπα*, the bend of the knee.

743. *Σιδόνες*. The Sidonians were early distinguished for their skill in works of art, and in various manufactures; hence the epithet *πολυδαίδαλοι*.

759—764. "The sense of this passage," says Crustius, "which is not without difficulty, is correctly explained by Eustathius,—*τὸ δὲ κατὰ τὸ συντακτικὸν μὴτὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ, ἀλλ' ἰδίᾳ κατ' αὐτό· ἔστι γὰρ ὁ νεῦς, ἔστι ἄγχι μάλιστ' Αἴαντος ἢ Ὀδυσσεύς, κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἐπὶ ἄγχι μάλιστ' ὁ νεῦς κατὰ τὸν νεῦν*. We must, therefore, take *ἐπὶ τοῦ ἐπὶ* as the *genitive separationis*, or supply *ἄγχι* from the preceding. The meaning, therefore, is, Odysseus was as near to Ajax as the instrument by which the woof is drawn through the warp is to the breast of the webster. *κατὰ τὸν νεῦν* is, according to the Scholiast, *ὁ κώλημος, περὶ δὲ εἰλιπύται ὁ μῦτος*, a straight, round rod, about which the yarn of the woof is wound. This *κατὰ τὸν νεῦν*, therefore, supplied the place of a weaver's shuttle.—*ἔστ'....κατὰ τὸν νεῦν*. The webster shoots the *κατὰ τὸν νεῦν* through the warp; *κατὰ τὸν νεῦν*, is, therefore, here, to set in motion, to draw through.—*κατὰ τὸν νεῦν*, Schol. *εἰλημὰ κρόκῃς*, the yarn of the woof, the thread wound round the *κατὰ τὸν νεῦν*. This the webster draws out (*ἐξίλειπεν*), and along the warp, through the warp (*κατὰ τὸν νεῦν*), comp. *κατὰ τὸν νεῦν*, IX. 7. *μῦτος* is probably the warp, the web, although some of the Scholiasts understand it to be the woof. That the instrument comes so near the breast of the weaver is explained by the ancient mode of weaving, as the warp did not lie horizontally, but hung down vertically, so that they wove standing."

761. *κατὰ τὸν νεῦν*, a shuttle, properly, a rule.

795. *μῦτος*, = *μάταιος*, to no purpose, idle, useless.

826. *ὁ δὲ δίσκος ἀντοχίωνος*, the disk of metal, or quoit self-fused, i. e. rough, unshapen.

845. *καλὰ κρόκῃς*, a shepherd's crook.

847. *ἀγῶν*, the space in which the quoit was thrown.

851. *ἡμισέλιον*, half-axes, i. e. axes with but one edge.

866. *ἀντοχίωνος*, the cord.

885. *βέδ' ἄξιον ἀντιμίσθον*, worth the value of an ox, flowery, i. e. adorned with grassen flowers.

890. Ἀτρεΐδης. Atrides comes in at last, to take part in the games, and so to do honor to Achilles and Patroclus. As a matter of respect, Achilles will not permit him, but gives him the prize at once. Madame Dacier says, "There is in this a *bienveillance*, which deserves to be noticed."

ILIAD, XXIV.

THE principal subjects of the last book of the Iliad are the journey of Priam to the Grecian camp for the purpose of ransoming the body of Hector, the admirable scene of the interview between Priam and Achilles, the return to Troy and the lamentations there, and, finally, the burial honors paid to Hector, with which the poem closes. Some critics have rejected this book as spurious, on the ground that it is not worthy of Homer, that many ἀεὶς εἰρημῖνα occur in it, and that several legends, not elsewhere mentioned by Homer, are alluded to here. Such views are the suggestions of an over-refined criticism, and the alleged arguments can have but little weight when set off against the Homeric excellences with which the book abounds. Opinions founded upon mere changes, or supposed changes, of style are entitled to but little consideration. The "Interview" is among the most affecting passages in the Iliad.

1. λύτρε δ' ἀγών, *the assembly was dissolved*. λύτρε, Epic aor. for λύσθαι.

16. Τρίς δ' ἱέσσεας. Achilles dragged the body of Hector thrice round the tomb of Patroclus.

28. Ἀλεξάνδρου Ἰννα' ἄτης, *on account of the wrong done by Paris*. This allusion to the judgment of Paris is one of the legends not elsewhere spoken of in Homer.

54. Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν, *scq.*, *For in his wrath he insults the senseless earth*, i. e. the body. Spitzner, however, takes it literally, that Achilles in his wrath rages even against the senseless earth.

58. γυναικὰ τε θήσατο μαζόν, *he sucked a woman's breast*, from θάλασσα. γυναικᾶ is used as an adjective, or μαζόν may be governed by κατὰ understood, or the two accusatives may come under the general principle of the apposition between the whole and the part. The last is to be preferred.

80. μολυβδαίνῃ, *a leaden weight, a sinker*.

81. βόεϊ κίβας, *a horn tube*, in which the sinker was placed.

128. τίς μίχρεις, *how long?*

157. ἄφρων, ἄσκεπος, ἀλιτήμων, *ignorant, careless, malicious, or impious*.

160. *πίχιν δ' ἰσπῆν τι*. The picture which the poet has here drawn of the afflicted father is marked by his characteristic touches of simple beauty, delicacy, and pathos.

172. *παπὸν ἰσπεμίνη*, *boding ill, or the messenger of ill*.

190. *πίευνθα*, *the body of the car*. The square box or basket which was bound on the carriage.

192. *γλήνια*, = *ἀγάλματα, κυμήλια*, *ornaments for the person, sumptuous apparel, or, in a more general sense, any kind of curious or costly articles of luxury*.

202. "Ἐκλι", = *ἰδίξασα*, *you were renowned*.

214. *παπιζόμενοι*, *behaving like a coward*.

219. *ἔρις....παπός*, *an ill-boding bird*.

221. *Θυστοῖα*, *priests who burn the sacrifices*. — *ιεῖς*, *priests who slay and inspect the victims*.

228. *φωριαμῶν*, *chests, or wardrobes*.

230. *ἀπλειῖδας*, *simple, i. e. to be wound once round the body*.

235. *ἱερίην*, *on an embassy*.

253. *πατηφόνος*, *abstract for concrete, disgraces*.

261. *χαρευτυπίην*, *dances*.

267. *πρωτοπαγία*, *newly framed*.

269. *ἰμφαλίην*, *having an elevation in the middle*. — *εἰήμισον ἀρεξεί*, *fitted with rings, through which the reins passed*.

270. *ζυγῶδισμον*, *the yoke-band, i. e. the thong connecting the yoke and pole*.

272. *πίζῃ ἰσι πρῶτη*, *at the foremost end*. — *αῖριν*, *the ring*. — *ἰσραξί*, *a kind of hook, or nail*.

274. *γλαγχίνα*, *the end of the yoke-band*.

316. *μέφρον*, *black*, probably, though the etymology is unknown. — *πικρόν*, *Poet. for πικρόν*, also signifies *black*.

333. "Ἑρμῖαν. "Hermes is, in a special manner, the messenger of the gods, when he is the guide and protector of the heroes to whom he is sent; for he is a deity favorably inclined to men; hence he is called *φίλανδρος*, *ἱερεινός*." Cr.

354. *φραδῖος νόον ἱεργα*, *something requiring a prudent mind*.

418. *Θηῖα*, from *Θηίωμα*, Poetic and Ionic for *Θιᾶωμα*.

419. *ἱερήεις*, *fresh, literally, dewy, moistened with dew*.

420. *μίμνειν*. *μύω* is properly used of the closing of the eyes; but in this place, by a natural transition, it describes the closing of the wounds.

429. *ἄλυσον*, *a cup*.

451. *λαχνήιντ' ἔρεπον*, *the woolly or shaggy roof*. So called from the woolly reed which was used for thatching houses.

464. ἀγαπαζέμεν, to receive in a friendly manner, to treat as a friend, to show regard for.

486. Μῆναι πατρὸς εὐῆς. The speech of Priam is an admirable example of Homer's power to excite deep emotions by the just conception of mournful and pathetic circumstances. It is full of true, simple, and profound feeling. It was much and justly praised by the ancient critics. Quintilian, X. 1. 49, — "*Epilogus quidem quis unquam poterit illis Priami rogantis Achillem precibus æquari?*"

507. πατρὸς, gen. of cause.

532. βούλεσσις, literally, huge hunger, but here, great misery, in general.

540. παναίριον, all untimely.

577. καλέτορα, the caller, because the herald was employed in summoning assemblies.

616. ἰβρώσαντο, danced, or sported.

648. ὑπαικούσαι, serving diligently.

665. δανῦναι, opt., = δανύναι, let the people feast, i. e. partake of the funeral feast.

709. Ἀγχοῦ δι. The approach of Priam with the body of Hector, the grief and lamentations of the Trojans, their simultaneous rush to the gates, form an impressive and pathetic picture.

720. τετραῖς, pierced, i. e. adorned with pierced or filigree work.

721, 722. There is a difficulty in constructing these lines, on account of αἶρι, followed by αἱ μί, so that some have rejected verse 721 as an interpolated gloss upon the word αἰδοῦς. But perhaps it should be considered a broken construction, αἱ in αἱ μί being only a repetition of αἱ in αἶρι, — *The leaders of wails, who—a sad strain—who then wailed, while the women joined the lament.*

725. ἀπ' αἰῶνος, from life. This lament of Andromache may be compared with her address to Hector in the scene at the Scaean gates.

734. πρὶ, either in the sense of ὑπέρ, for, or, in reference to place, before, in the presence of.

753. ἀμυχθαλίωσσαν, inaccessible.

762. Ἑκτορι. The lament of Helen is exceedingly beautiful, both as an appropriate expression of her own natural feelings, and as a tribute to the virtues and gentleness of Hector.

This book should be returned to the Library on or before the last date stamped below.

A fine of five cents a day is incurred by retaining it beyond the specified time.

Please return promptly.

DUE NOV 15 1945

BOOK DUE WID
DEC 26 1978

CANCELLED

1445491
APR 15 1991

DELETED
WIDENER
0002
DEC 26 1999
CANCELLED

720 951